

Ἡ καταγωγή τοῦ Χριστιανισμοῦ

ROBERT AMBELAIN

τό πραγματικό ἱστορικό
πρόσωπο

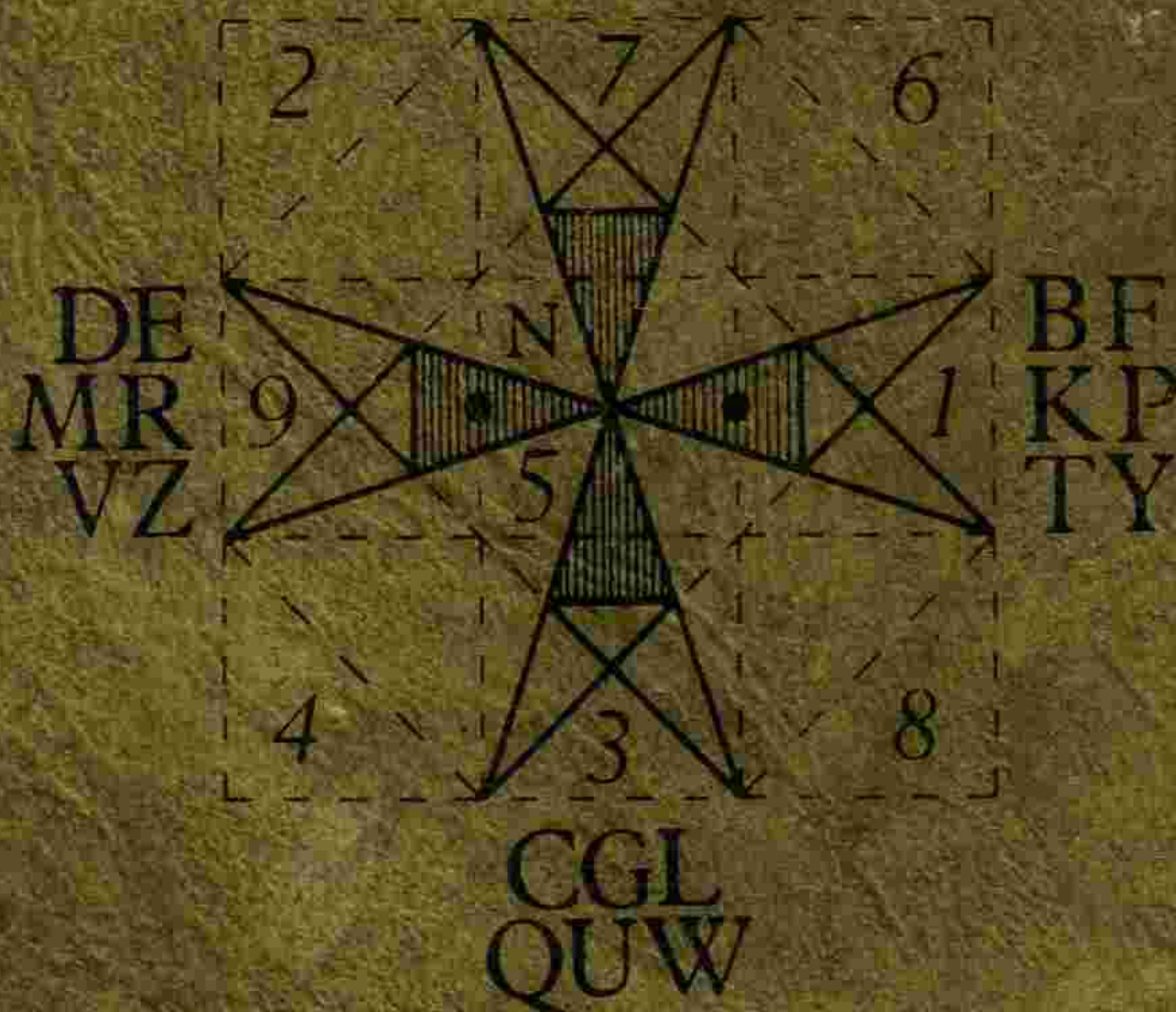
ΙΗΣΟΥΣ

ἢ

τό θανάσιμο μυστικό τῶν

ΝΑΪΤΩΝ

ΑΗΙ
ΟSΧ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΒΡΗΣ
ΑΘΗΝΑ

Ἡ καταγωγή τοῦ Χριστιανισμοῦ Βιβλίο Πρῶτο

© γιά τήν Ἑλληνική γλῶσσα:
Ἐκδόσεις Δίβρης – Α. Ε. Πετρακοπούλου
Ἐπεύθυνος Ἐκδότης: ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ROBERT AMBELAIN

τό πραγματικό ιστορικό
πρόσωπο

ΙΗΣΟΥΣ

ἢ

τό θανάσιμο μυστικό τῶν

ΝΑΪΤΩΝ

Ἡ καταγωγή τοῦ Χριστιανισμοῦ

Προσεχεῖς ἐκδόσεις στήν ἴδια σειρά:

- R. AMBELAIN: Ἡ μυστική ζωή τοῦ Ἀπόστολου Παύλου
R. AMBELAIN: Τά βαρειά μυστικά τοῦ Γολγοθᾶ
R. AMBELAIN: Τό μυστικό τῶν «Υἱῶν Δαυῖδ»
R. AMBELAIN: Οἱ τρεῖς Πάπισσες
M. BURROWS: Τά χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας

Μετάφραση

Μάριος Βερέττας

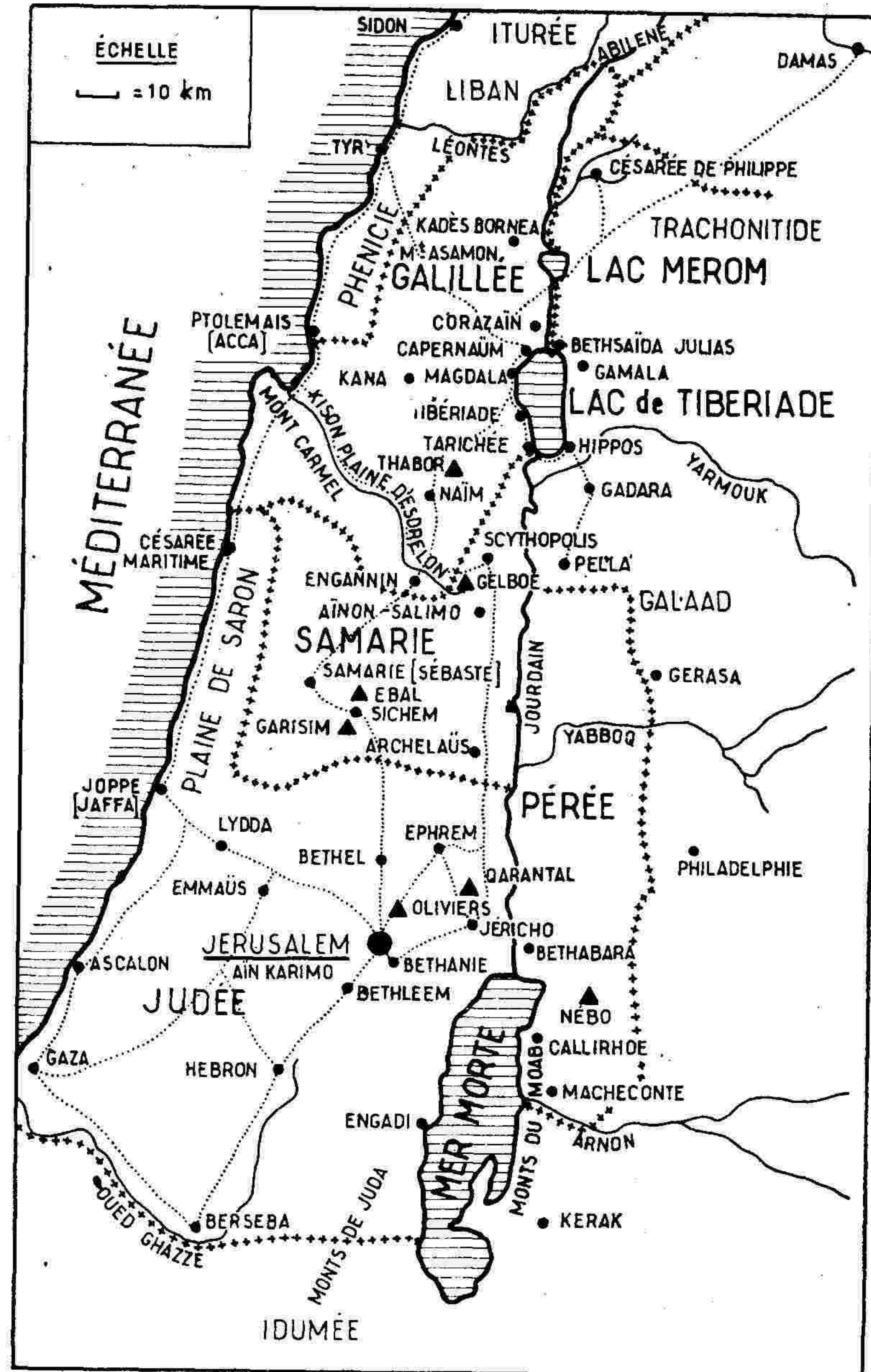
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΒΡΗΣ

Α.Ε.Π. ΠΕΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Σποράδων 6 • Τηλ. 88.26.336

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Ἐπτανήσου 30 • Τηλ. 88.20.845

ΑΘΗΝΑ

... όσοι, υπερασπίζονται την ιστορικότητα του
Ίησού θα πρέπει να επανεξετάσουν την όλη
τοποθέτησή τους πάνω στο θέμα αυτό...
... διατρέχουν τον κίνδυνο να εξακολουθούν
να είναι υποστηρικτές ιστορικών στοιχείων
μιάς προσωπικότητας, που πιθανότατα θα
παρουσιαστεί έντελως διαφορετική, από ότι τή
φαντάστηκαν όταν ανέλαβαν την υποστήριξη
της.

Δόκτωρ Άλμπερτ Σβάιτσερ,

πρώην Ίερέας, διευθυντής του Νοσο-
κομείου του Λαμπαρανέ. Νόμπελ ειρή-
νης 1952. Από τό βιβλίο του «Έρευνες
γιά την ιστορικότητα του Ίησού».

Τό σχέδιο του εξώφυλλου

Ἐο «Σταυρός τῶν Μακαρισμῶν». Οἱ Ναίτες τόν χρησιμοποιοῦσαν γιά τήν κρυπτογράφηση τοῦ μυστικοῦ τους ἀλφάβητου. Βασίζεται σ' ἓνα παλαιότερο κώδικα, Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, πού κρυπτογραφοῦσε τό μυστικό ἀλφάβητο τῶν Καβαλιστῶν.

Ἀντίγραφο, ἀπό ἓνα χειρόγραφο τοῦ 13ου αἰῶνα, πού βρίσκεται στήν Ἐθνική Βιβλιοθήκη τῆς Γαλλίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ.

Ἐ συνωμοσία σιωπῆς σ' ὄτι ἀφορᾷ τά Γάμαλα, ὁ Ἰησοῦς τῆς ἱστορίας.

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἐ βασική κατηγορία πού διατυπώθηκε ἐναντίον τοῦ «Τάγματος τοῦ Ναοῦ»: Ἐ Ἄρνηση τῆς θεϊκότητος τοῦ Ἰησοῦ οἱ ὁμολογίες, οἱ ἀποδείξεις, ἡ καταγωγή τῆς πνευματικῆς αὐτῆς μεταλλαγῆς. Ἐ ἐπιστροφή στήν Πίστη τοῦ ἑνός καί Μοναδικοῦ Θεοῦ κοινό φαινόμενο στόν Ἰουδαϊσμό καί τόν Ἰσλαμισμό, οἱ πολιτικές συνέπειες τῆς καταστροφῆς τοῦ «Τάγματος τοῦ Ναοῦ». Ἐ πραγματική γνώμη τῶν Καθαρῶν γιά τόν Ἰησοῦ.

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΕΛΛΟΥ.

Τά χειρόγραφα τῶν εἰδωλολατρῶν συγγραφέων. Τά χειρόγραφα τῶν κανονικῶν κειμένων. Τά χειρόγραφα τῶν ἀποκρύφων. Γενικός κατάλογος πού ἀναφέρεται στήν ἐποχή τοῦ καθενός χειρογράφου χωριστά. Τά πρωτότυπα κείμενα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων χάθηκαν. Ἀπομένουν τά ἐπεξεργασμένα ἀπό τοῦς ἀντιγραφεῖς – μοναχοῦς. Ἐ Ἀποκάλυψη καί τό μυστικό τῆς. Ἐνας μυστηριώδης ἱερομάρτυρας.

Ο ΨΕΥΔΟ – ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ.

Οἱ ἀντιφάσεις καί οἱ ἀναλήθειες τῶν Εὐαγγελικῶν κειμένων. Οἱ νομικοί περιορισμοί τοῦ γάμου τοῦ Ἰωσήφ καί τῆς Μαρίας. Ἐ Μαρία καί οἱ ἀδελφοί τοῦ Ἰησοῦ «δέν πιστεύουν εἰς αὐτόν». «Οἱ γονεῖς» του τόν παίρνουν γιά τρελλό καί θέλουν νά τόν περιορίσουν. Ἐ ὑπογραμμισμένη διαφορά ἀνάμεσα στοῦς ἀδελφούς καί στοῦς μαθητές. Ἐ πραγματική προσωπικότητα τοῦ «Γαβριήλ».

- IV. **ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΕΣ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.**
 Ἡ ἐκκλησιαστική ψευδο – παράδοση. Ἡ ἀπόφαση τῆς Συνόδου τοῦ Τριδέντου. Ἡ γέννηση «ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἡρώδου» (6 π.Χ.) ἢ «τὸν καιρὸ τῆς ἀπογραφῆς» (6μ.Χ.) Τό ἄλυτο πρόβλημα πού δημιουργεῖ ἡ ἀσυμφωνία ἀνάμεσα στὸν Ματθαῖο καὶ στὸν Λουκᾶ. Ἡ παράδοση τοῦ Ἁγίου Εἰρηναίου: ὁ Ἰησοῦς γεννήθηκε τὸ 16 ἢ 17 π.Χ. καὶ πέθανε σὲ ἡλικία πενήντα ἐτῶν. Οἱ διάφορες φανταστικές ἡμερομηνίες τῆς γέννησης κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνες: 2 Ἰανουαρίου, 6 Ἰανουαρίου, 28 Μαρτίου, 2 Ἀπριλίου, 20 Μαΐου, 25 Δεκεμβρίου. Ὁ Νέρων γεννήθηκε στὸ Ἄντιο κάποια 25η Δεκεμβρίου. Ἡ ἴδια ἡμερομηνία συμπίπτει μὲ τὴν μεγάλη ἐτήσια ἐορτὴ τῶν Μιθραϊστῶν.
- V. **ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.**
 Ὁ Ματθαῖος καὶ ὁ Λουκᾶς μᾶς δίνουν δύο διαφορετικές γενεαλογίες. Ὁ γιὸς τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς Μαρίας εἶναι «πρωτότοκος». Δέν εἶναι δυνατόν νά εἶχε ὁ Ἰωσήφ ἄλλα παιδιά πρὶν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ. Τὰ ἑλληνικά εὐαγγέλια πρωτότυπα, εἶναι κατηγορηματικά: πρόκειται γιὰ ἀδελφούς καὶ ἀδελφές μὲ τὴν οἰκογενιακὴ ἔννοια τοῦ ὄρου, κί ὄχι γιὰ ἑξαδελφούς καὶ ἑξαδέλφες.
- VI. **Ο ΔΙΔΥΜΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.**
 Θωμᾶς ὁ δίδυμος ἑλληνικά σημαίνει πράγματι «δίδυμος». Ἑβραϊκά ὁ δίδυμος λέγεται «ΤΑΟΜΑ». Οἱ ἀποδείξεις τῆς Γραφῆς γιὰ τὴν ὑπαρξὴ του. Οἱ «Πράξεις τοῦ Θωμᾶ». Τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ. Ἡ ἀποστολικὴ ἱστορία τοῦ Ἀβδία. Ἡ περιοδία καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ. Ὁ ρόλος τοῦ Θωμᾶ μετὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ Ἰησοῦ.
- VII. **ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.**
 Τὰ πρόσωπα πού ἔχουν τὸ ὄνομα Σιμών, στά εὐαγγέλια. Ἀπὸ ΚΕΡΗΑ (βράχος) σὲ ΚΙΡΑΗΑ (βάγια, φοίνικες). Ὁ Σίμων – Πέτρος, ὀνομάζεται ΒΑΡΓΙΟΝΝΑ (ἀναρχικός), Ζηλωτής (ἐπαναστάτης), Κανανίτης (ἐστρεμιστής) καὶ ΙΣΗ—ΣΙ—CΑΡΙΟΤΗ (μισθωμένος φονιάς). Εἶναι πατέρας τοῦ Ἰούδα τοῦ ΙΣΗ—ΣΙCΑΡΙΟΤΗ, ἀδελφός τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἄλλων παιδιῶν τῆς Μαρίας. Παραχωρεῖ τὰ πρωτεῖα του στὸν Ἰάκωβο. Θά σταυρωθοῦν καὶ οἱ δύο στὴν Ἱερουσαλήμ τὸ 47, μετὰ τὴν Σύνοδο σ' αὐτὴ τὴν πόλη κατὰ διαταγὴ τοῦ Τιβέριου – Ἀλέξανδρου, ρωμαίου στρατιωτικοῦ δικηγόρου, «γιὰ ληστεία» κί «ἐπειδὴ ἦσαν γιοὶ τοῦ Ἰούδα

- ἀπὸ τὰ Γάμαλα». Ἄρα, ὁ Ἰησοῦς, ὁ μεγάλος τους ἀδελφός, ἦταν ἐπίσης γιὸς τοῦ Ἰούδα ἀπὸ τὰ Γάμαλα. Ἡ Ἀποκάλυψη ἐπιβεβαιώνει τὸ γεγονός.
- VIII. **ΓΑΜΑΛΑ, Η ΑΕΤΟΦΩΛΙΑ.**
 Ἡ στρατηγική καὶ ἱστορική σπουδαιότητα τῆς θέσης. Ὁ Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος, δημιουργὸς τοῦ κινήματος τῶν Ζηλωτῶν. Ὁ Ἐζεκίας ὁ πατέρας του, σταυρώθηκε ἀπὸ τὸν Ἡρώδη καὶ ὑποστηρίχτηκε ἀπὸ τὸν Ὑρκανό. Κατάγονταν καὶ οἱ δύο ἀπὸ βασιλικὴ δαυϊδικὴ γενιά. Ἡ σπουδαιότητα τῆς Γαλιλαίας. Γάμαλα, τὸ μυστηριώδες «ὄρος» τῶν Εὐαγγελίων.
- IX. **ΝΑΖΑΡΕΤ Η ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗ.**
 Ἄγνωστη πόλη πρὶν ἀπὸ τὸν τέταρτο αἰῶνα μ.Χ. τὴν ἐποχὴ πού γράφονται τὰ πρωτότυπα ἑλληνικά εὐαγγελικά χειρόγραφα. Παρουσιάζεται σάν ἀπὸ μόνη τῆς καὶ ὑλοποιεῖται μόλις τὸν ὄγδοο αἰῶνα. Ἀποδείξεις ἀπὸ ἐπίσημα ἔγγραφα. Μαρτυρίες τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη ἀπὸ τὸν Κύριλλο τὸν Ἀλεξανδρινό, καὶ τοῦ Μαρσίωνα, ἀπὸ τὸν Τερτυλλιανό. Οἱ σκηνές πού περιγράφει ἡ Καινὴ Διαθήκη, δέν εἶναι δυνατόν νά διαδραματίστηκαν στὴν σημερινὴ Ναζαρέτ. Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο ἀπὸ γεωγραφικὴ ἀποψη, οἱ περιγραφές δέν συμπίπτουν. Ὑλικές ψευδομαρτυρίες: Τὸ σπῖτι τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας καὶ τὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ.
- X. **Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.**
 Οἱ γενεαλογίες τοῦ Λουκᾶ καὶ τοῦ Ματθαίου εἶναι τελείως διαφορετικὲς μεταξὺ τους. Ὁ περίεργος χαρακτήρας τοῦ προσώπου πού ὀνομάζεται Ἰωσήφ. Ἡ ὑπαρξὴ του ἀπομακρύνεται, μπᾶίνει στὸ περιθώριο καὶ ἑξαφανίζεται. Αὐτὸ πού ἰσχυρίζονται τὰ ἀπόκρυφα, εἶναι νομικά ἀδύνατο. Ἡ Μαρία ἀπὸ τὰ Μάγδαλα, μητέρα τῶν ἐπτὰ γιῶν τῆς Βροντῆς.
- XI. **ΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.**
 Οἱ ἐξεγέρσεις στά Γάμαλα. Ὁ Ἰούδας ἀπὸ τὰ Γάμαλα. Ὁ Ἰησοῦς σὲ μιά παραβολή του, ἐκμεταλλεύεται γιὰ λογαριασμό του τὴν ἱστορία τοῦ Ἀρχελάου. Ἡ ἐκτέλεση τῶν ὀμῆρων στὴν ἔξοδο τῆς Ἱεριχώ. Πρῶτη ἐπίθεση ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὁ χρονολογικὸς καθορισμὸς τοῦ ἐπεισοδίου.
- XII. **Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΣΤΟΝ ΝΑΟ.**
 Μπάρ-Μισβᾶ. Ἡ τυπικὴ θρησκευτικὴ ἐξέταση τοῦ κάθε νεαροῦ Ἑβραίου, στά δώδεκά του χρόνια. Ὁ Ἰησοῦς, πέρασε ἀπὸ τὴν ἐξέταση αὐτὴ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Ἡ

- ἀδιαφορία τοῦ Ἰωσήφ καί τῆς Μαρίας γιά τήν ἔξαφάνισή του. Ἡ ἀργοπορημένη τους ἀνησυχία.
- XIII. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ.
Ἀντιφάσεις πού παρουσιάζει ἡ ἀφήγηση. Συνάντησε πράγματι ὁ Ἰωάννης τόν Ἰησοῦ; τόν ἀναγνώρισε καί τόν ἐβάπτισε ἢ ἄκουσε ἀπλῶς νά μιλάνε γι' αὐτόν ὅταν ἦταν στή φυλακή; Οἱ ἀμφιβολίες τοῦ Ἰωάννη γιά τόν Μεσσιανισμό τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ «παράξενος» πρόλογος τῆς Ἀποκάλυψης. Ὁ βίαιος θάνατος τοῦ Ζαχαρία, πατέρα τοῦ Βαπτιστή, στόν Ναό, τό 6 μ.Χ. κατά τήν ἐξέγερση τῆς ἀπογραφῆς. Ποιές ἦταν οἱ πραγματικές ἀσχολεῖες τοῦ Ἰωάννη; Ἡρωδιάδα ἢ Σαλώμη; Οἱ ἀληθινές συνθήκες τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ. Ἀπό τήν Τιβεριάδα στόν Μαχαιρούντα.
- XIV. Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.
Ἡ αὐστηρή ἀπαγόρευση τῆς μαγείας στό Ἰσραήλ. Ἡ γενικευμένη πίστη σέ ἕναν Μάγο-Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς χρησιμοποιοῖ διάφορους τρόπους θεραπείας ἀνάλογα μέ τήν περίσταση. Δέν ἀγνοεῖ τά συγγράμματα τῆς ἀρχαίας φαρμακευτικῆς. Ὁ δαιμονισμένος τῆς Γεράσα. Ὁ Ἰησοῦς ἐφαρμόζει τήν νεκρομαντεία. Ἐπίκληση τοῦ Ἡλία καί τοῦ Μωυσῆ στόν λόφο Θαβώρ. Χρησιμοποιοῖ παραισθησιογόνα. Ἡ μέθη τοῦ Σίμωνα-Πέτρου. Ἡ ἐπίκληση τοῦ «πατέρα» στό ὄρος τῶν ἐλαιῶν. Ἡ ἀσάφεια τῆς διήγησης τοῦ ἐπεισοδίου. Ὁ «μυστηριώδης» συνεργάτης τῆς σκηνοθεσίας. Ἡ δαιμονολογία στήν ζωή τοῦ Ἰησοῦ. Ἀνάμεσα στίς προμάμμες τοῦ Ἰησοῦ, ὑπάρχουν τέσσερις φημισμένες πόρνες: Ταμάρ, Ῥαχάβ, Ῥούθ καί Βηθσαβέ.
- XV. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.
Οἱ αὐταπάτες τοῦ Ἰησοῦ. Υἱός τῶν βασιλέων τῆς γῆς ἢ τοῦ βασιλέως τοῦ οὐρανοῦ; Ὁ γενικός χαρακτήρας τῆς προσωνομίας. Τόσο γιά τούς Ῥωμαίους ὅσο καί γιά τούς Ἑβραίους, ὁ Ἰησοῦς εἶναι «βασιλέας τῶν Ἰουδαίων». Κύριος λόγος τῆς καταδίκης του, εἶναι αὐτός. Ἀνακηρύχτηκε σχεδόν βασιλέας. Ὁ Τιβέριος, θέλησε νά τοῦ ἐμπιστευτεῖ τήν τετραρχία τοῦ Φιλίππου. Ἡ διάψευση τῶν ὑποσχέσεων τοῦ «ἄγγελου Γαβριήλ».
- XVI. Ο ΜΕΣΣΙΑΝΙΚΟΣ ΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΤΗΣ.
Ἡ ἀνυποληψία καί ἡ γενική κατάσταση τῶν φοροεισπρακτόρων καί τῶν πορνῶν στό Ἰσραήλ. Ὁ Ἰησοῦς τούς ἐπιβάλεται καί τούς φορολογεῖ. Ὁργάνωση καί ἀποδείξεις γιά τήν ὑπαρξη αὐτῆς τῆς ἐκβιαστικῆς μεσσι-

- ανικῆς φορολογίας. Ὁ Ἰησοῦς προεδρεύει στό συνομωτικό συμπόσιο τῶν «ἀνθρώπων τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς» στό σπίτι τοῦ Λεβί-Ματθαίου τοῦ φοροεισπράκτορα. Ἡ ἐπιείκεια τοῦ Ἰησοῦ γιά τίς πόρνες καί τούς τελῶνες. Ἡ σπουδαιότητα τοῦ Ἰούδα τοῦ ISH-SICARIOΤΗ, παρ' ὅλον ὅτι ἦταν ἄνθρωπος τοῦ φόνου καί κλέφτης. Ὁ Σίμων-Πέτρος συνεχίζει τήν παράνομη φορολογία. Ἡ δολοφονία τοῦ Ἀνανία καί τῆς Σαφείρας. Ὁ Ἰησοῦς ἐπετέθη πολλές φορές στόν Ναό τῆς Ἱερουσαλήμ. Δέν στρέφεται μόνον ἐναντίον τῶν ἐμπόρων καί τῶν σαράφηδων ἀλλά ληστεύει καί τούς προσκυνητές. Ἡ ὑπαρξη τοῦ μεγάλου θησαυροῦ τῶν Ζηλωτῶν, ἐπιβεβαιωμένη ἀπό τά χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας. Τό ἐπεισόδιο μέ τό ψάρι καί τόν στατήρα. Ἡ βρώμικη ἀλήθεια ἐνός ψευτοθαύματος. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰακώβου τοῦ Νεαροῦ. Μυστηριώδεις κλέφτες.
- XVII. Η ΦΥΓΗ ΣΤΗΝ ΦΟΙΝΙΚΗ.
Ὁ Ἰησοῦς καταφεύγει στήν Τύρο καί σέ συνέχεια στή Σιδώνα. Φτάνει ἐκεῖ, πάνω στίς ἐορτές τῆς ἀνάστασης τοῦ Ἄδωνι. Τό ἐπεισόδιο μέ τήν χαναναία γυναίκα. Ἐντυπωσιασμένος ἀπό τόν συμβολισμό τῆς θρησκείας τῆς Τύρου, ὁ Ἰησοῦς συλλαμβάνει τήν ἰδέα νά ἐκμεταλευτεῖ τόν ἴδιο μύθο πρός ὄφελός του. Ἀργότερα, οἱ χριστιανοί δανείζονται πάμπολλα στοιχεῖα ἀπό τίς τελετουργίες τοῦ Ἄδωνι καί τοῦ Μίθρα.
- XVIII. ΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ.
Ἀσάφειες καί ἀντιφάσεις. Οἱ ἀνώνυμοι ἐπιδιορθωτές τῶν εὐαγγελίων, ἀγνοοῦσαν τίς συνηθισμένες ἐβραϊκές τυπολογίες. Ἡ ἐπίσημη ἀφήγηση τοῦ Πάθους δέν ἔχει ρεαλιστική βάση. Ποιός ἦταν ὁ συμβολισμός τοῦ πορφυροῦ χιτῶνα πού ἐφόρεσε στόν Ἰησοῦ, ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀντίπας;
- IXX. ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΠΟΥ ΑΠΑΓΓΕΛΟΘΗΚΕ ἘΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.
Οἱ Ἑβραῖοι δέν προσπάθησαν ποτέ νά τόν συλλάβουν. Μόνον οἱ Ῥωμαῖοι τόν καταζητοῦν. Γιά ποιά ἐγκλήματα; Θεωρεῖ τόν ἑαυτό του βασιλέα. Σάν βασιλιάς εἰσπράττει δασμούς καί τόν φόρο τῆς δεκάτης. Κάνει ληστείες, ἐπιτίθεται στούς ἐμπόρους καί στούς προσκυνητές. Διέταξε δολοφονίες στήν Ἱερικώ καί στήν Ἱερουσαλήμ. Ἀσκεῖ μαγεῖες (καταριέται πόλεις, μιά συκιά κτλ) Παραβιάζει τήν Δωδεκάδελτο, δηλαδή τόν Ῥωμαϊκό Ἀστικό Κώδικα. Τοῦ δίνουν νά πιεῖ γιά νά τόν ἀπαλλάξουν ἀπό τήν ἀγωγή μέσα στόν βουρκόλακο. Εἶναι πιά γνωστό, ὅτι ὅταν οἱ

- σταυρωμένοι και οι παλουκωμένοι ξπιναν, πέθαιναν άμέσως. 'Η άλήθεια για τον 'Ιωσηφ τον 'Αριμαθαίο.
- XX. Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ.
'Η άφεση άμαρτιών κι ό καταστροφικός ρόλος της στην άρχαία μαγεία. 'Η διά βοής καταδίκη έμπρός στο Πραιτώριο, ήταν άδύνατη ρεαλιστικά. 'Η πραγματική σημασία της επίκλησης του 'Ηλία, τελευταίας φράσης του 'Ιησοῦ. 'Η τελετουργία της καταστροφικής μαγείας στις « έπιστολές » του Παύλου.
- XXI. Η ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.
Ποιά ήταν η πραγματική καταδικαστική απόφαση για τον 'Ιησοῦ; Οι διάφοροι τρόποι σταύρωσης και τό προκαταρκτικό ράβδισμα ή μαστίγωμα. 'Η σταύρωση με τό κεφάλι προς τά επάνω για τους επαναστατημένους σκλάβους και τους κακοποιούς. 'Η σταύρωση με τό κεφάλι προς τά κάτω για τους υπεύθυνους των πολιτικών έξεγέρσεων. 'Ο 'Ιησοῦς σταυρώθηκε με τό κεφάλι προς τά πάνω. Γολγοθᾶς ή 'Όρος των 'Ελαιών; Τό πρόβλημα των ACTA PILATI. 'Η σημασία του προβλήματος και οι συνέπειές του. Τό κείμενο του 'Ησαία και οι έκπλήξεις των κειμένων της Νεκρής Θάλασσας. Τί ήταν στην πραγματικότητα ή Γεσθημανή;
- XXII. Η ΨΕΥΔΟ – ΑΝΑΣΤΑΣΗ.
Οί έβραϊκές δοξασίες της εποχής. 'Η ιστορία του 'Ιωνᾶ και ή άφέλεια του 'Ιησοῦ. 'Η κλοπή του πτώματος και ή μυστική μεταφορά του στην Σαμάρεια. Τό μυστικό της πυρίτιδας, γνωστό από τους Σανχειδρίτες. 'Ο 'Ιουλιανός ό παραβάτης κατασρέφει τά λείψανα του 'Ιησοῦ τό 362. 'Αποδεικτικές μαρτυρίες της ύπαρξης αυτών των λειψάνων από τον 'Ιουλιανό τον 'Αλικαρνασσέα και τον Σεβήρο τον 'Αντιόχειο, στά 402. 'Η μαρτυρία του Κέλσιου και ή « Διάλεξη της 'Αλήθειας ».
- XXIII. ΟΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΗ.
'Ασάφειες και άντιφάσεις των ευαγγελικών κειμένων, σέ ότι άφορᾶ τις συνθήκες και τους τόπους των εμφανίσεων. 'Ασυμφωνίες για τό χρονικό διάστημα πού μεσολάβησε από την 'Ανάσταση έως την 'Ανάληψη. 'Ο διακριτικός και επιφυλακτικός ρόλος του διδύμου άδελφοῦ του 'Ιησοῦ. 'Η πώληση του διδύμου σ' έναν δουλέμπορο, σάν τέχνασμα για την διαφυγή του από την Παλαιστίνη.
- XXIV. Η ΛΥΤΡΩΣΗ.
'Η είρωνική στάση του Βίκτορα Ούγκώ. Οι διαφορές ανάμεσα στην Χριστιανική και στην 'Ιουδαϊκή 'Εσχατο-

λογία. 'Η άνυπαρξία του προπατορικού άμαρτήματος στην Παλαιά Διαθήκη. 'Ο 'Ιησοῦς δέν παρουσίασε ποτέ τον έπερχόμενο και άναπόφευκτο θάνατό του, σάν μιά παγκόσμια λυτρωτική θυσία. Οι δανεισμοί από τις τελετουργίες του Μίθρα. Θεμελιώδεις άντιφάσεις ανάμεσα στην Θεολογία της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. 'Ο Θεός είναι μιά άπόλυτη Μοναδικότητα ή μιά πληθυντική Τριαδικότητα;

- XXV. Η ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ.
'Ιούδας ό ISH—SICARIOTH, γιός του Σίμωνα—Πέτρου. Μιά μικρή ρωμαϊκή στρατιά, περικυκλώνει τό 'Όρος των 'Ελαιών. 'Ο 'Ιούδας όδηγεί έναν χιλίαρχο και μιά όλοκληρη κοόρτη από λεγεωνάριους και όχι έβραίους. Οι τελευταίοι δέν στράφηκαν ποτέ έναντίον του 'Ιησοῦ και δέν συνεργάστηκαν με τους ρωμαίους για την καταδίωξη του. 'Η εκτέλεση του 'Ιούδα, τυπικός τρόπος εκδίκησης των Ζηλωτών. Στην Μεγάλη Βρετανία την συνεχίζουν μέχρι τον 18ο αιώνα. Στον τεκτονικό βαθμό « 'Ο 'Εκλεκτός των Δεκαπέντε » γίνεται επίκληση σ' αυτήν. 'Η συντεχνία των τεκτόνων και των λιθοξόων, πού ό 'Ιησοῦς ήταν μέλος της. Τά αίτια της προδοσίας του 'Ιούδα. Τό ευαγγέλιο του Βαρθολομαίου και ή τυπική καταδίκη του 'Ιούδα. 'Η γυναίκα του και τό παιδί του εκτελέστηκαν επίσης.
- XXVI. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.
Στό 'Ισραήλ ό γάμος ήταν υποχρεωτικός σέ νεανική ηλικία. 'Ο 'Ιησοῦς δέν άναφέρεται πουθενά ως παντρεμένος. 'Η διφορούμενη προσωπικότητα του 'Ιωάννη. Οι σεξουαλικές άνωμαλίες πού διαπιστώθηκαν με τον θάνατο του Ευαγγελιστή. 'Ο Μυστικός Δείπνος δέν άνταποκρίνεται στις έβραϊκές συνήθειες της εποχής. Τό περίεργο έγκώμιο του ευνούχου έθελοντή. 'Η καταδίκη της τεκνοποίησης και τό έγκώμιο της γυναικείας στείρότητας, από τον 'Ιησοῦ. 'Ο έρωτας της Σαλώμης όπως άποκαλύπτεται από τό Ευαγγέλιο του Θωμά.
- XXVII. ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΠΥΡΑ.
'Η καταδίκη των Μεγάλων 'Αξιωματούχων του Τάγματος του Ναοῦ. 'Η άποκύρηξη του Μολαί και του Σαρναί. 'Ο θάνατός τους στις φλόγες στις 11 Μαρτίου του 1314. 'Επίκληση του Μολαί στην θεία Δικαιοσύνη. 'Η τιμωρία του Πάπα και του Βασιλέα. 'Από τό δράμα στην φήμη.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

Προειδοποίηση

Ἡ ὑπόθεση τοῦ Ἰησοῦ, υἱοῦ τοῦ Ἰούδα τοῦ Γαλιλαίου (Πράξεις Ἀποστόλων.. Ε', 37) ἢ Ἰούδα ἀπό τὰ Γάμαλα ἢ Ἰούδα τοῦ Γωλανίτη, τοῦ Ἑβραίου ἥρωα τῆς Ἀπογραφῆς, δέν εἶναι καινούργια. Ἐνοχλοῦσε ἤδη στούς πρώτους Χριστιανικούς αἰῶνες καί μάλιστα ἐπειδή ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς, συντάσσοντας τίς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων», τόν τοποθετεῖ μετά τόν Θεοῦδᾶ, ἕναν ἄλλο ἐπαναστάτη, πού ἔκανε τήν ἐξέγερσή του ἀνάμεσα στό 44 ἕως 47 μ.Χ., ἐνῶ στήν πραγματικότητα ὁ Ἰούδας ἀπό τὰ Γάμαλα ἐπαναστάτησε τό 6 μ.Χ..

Συνεχίζει ἀκόμα νά ἐνοχλεῖ, ἀπόδειξη ὅτι οἱ ὀρθολογιστές συγγραφεῖς πού θέλουν νά παρουσιάσουν τόν Ἰησοῦ σάν ἕναν ὑπέροχο μῦθο, ἀποφεύγουν νά τήν ἀναφέρουν. Ὁ Ἐρνέστος Ρενάν στό βιβλίο του «Ἡ Ζωή τοῦ Χριστοῦ» δημοσιευμένο τό 1863, κάνει ἀπλῶς μιάν ἀόριστη νύξη πάνω στό θέμα, γιατί εἶναι ἤδη τοποθετημένος καί θέλει ἕναν Ἰησοῦ εἰδυλλιακό κατὰ τό πρότυπο τοῦ Ζάν Ζάκ Ρουσσώ. Ἀντίθετα ὁ Ντάνιελ Μασσαί ἀπό τό 1820, ἀφιέρωσε ἕνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα κι' ἔγραψε τέσσερους ὀλόκληρους τόμους γιά νά τήν ὑπερασπιστεῖ μέ γενναιότητα. Δυστυχῶς, δέν στήριξε τό ἔργο του σέ γερά θεμέλια καί οἱ ἀπρόσεκτοι ἐμπειρικοί πλατιασμοί του χρησιμοποιήθηκαν ἀπό τοῦς ἀντιπάλους του. Θεληματικά οἱ Καθολικοί καί οἱ Διαμαρτυρόμενοι ἱστορικοί ἀγνοοῦν τό ἔργο του. Ὁ Ντάνιελ Ρόπς συντάσσοντας τήν πλειάδα τῶν ἐκλεκτῶν ἐρευνητῶν τῆς Γραφῆς, ἀποφεύγει νά τόν ἀναφέρει!¹—

Ἀκόμη χειρότερα, στούς γεωγραφικούς χάρτες πού πολλές φορές συνοδεύουν τίς ἐργασίες τῶν Καθολικῶν ἢ Διαμαρτυρομένων ἱστορικῶν, ἀναφέρονται ὅλες οἱ τοποθεσίες πού βρίσκονται γύρω ἀπό τίς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Γενεζαρέθ: ἡ Καπερναοῦμ, ἡ Τιβεριάδα, τὰ Μάγδαλα, ἡ Ταριχαία, ἡ Ἴππος, ἡ Κούρσι, ἡ Βηθσαϊδᾶ. Ὅλες ἐκτός ἀπό μιά: τὰ Γάμαλα! Ἀπό τήν ἐποχή τῶν

¹. Σημείωση τοῦ συγγραφέα: Στόν κατάλογο τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Γαλλίας εἶναι ἀδύνατο νά βρεῖ κανεῖς τὰ ἔργα τοῦ Ντάνιελ Μασσαί, τὰ ἀφιερωμένα στό «Αἴνιγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἀπό τίς 4 καρτέλλες τοῦ καταλόγου οἱ τρεῖς ἔχουν ἀποκοπῆ καί ἔξαφανισθεῖ.

εργασιών του Ντανιέλ Μασσαί, ή πόλη τῶν Ζηλωτῶν, ή πόλη τῶν «Γνησίων», ή ἀετοφωλιά ἀπό ὅπου κατέβηκε μιά μέρα ὁ Ἰούδας ὁ Γωλανίτης, ή πραγματική «Ναζαρέτ» ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς Μπάρ Γιεχουντᾶ, τά Γάμαλα, ἐξαφανίσθηκαν ἀπό τοὺς γεωγραφικούς χάρτες... Γιά νά τήν βρεῖ κανεῖς πρέπει νά ψάξει σέ παλαιότερους χάρτες.

Ὁ συγγραφέας λοιπόν αὐτῆς τῆς μελέτης, δέν ἰσχυρίζεται ὅτι προωθεῖ μέσα ἀπό τίς σελίδες τῆς μιά καινούργια καί πρωτότυπη ὑπόθεση γιατί οἱ Αὐστριακοί καί οἱ Γερμανοί ἐρμηνευτές τῆς Γραφῆς τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰῶνα, δέν τήν ἀγνόησαν. Ἡ μοναδική του πρόθεση εἶναι νά δηλώσει ὅτι ἀνακάλυψε τήν ἀπόδειξη τῆς ταυτότητας τοῦ Ἰησοῦ δῆθεν «ἀπό τή Ναζαρέτ» καί στήν πραγματικότητα υἱοῦ τοῦ Ἰούδα τῆς Γαλιλαίας. Ἡ ἀπόδειξη αὐτή εἶναι ἀπλούστατη καί ἐμπεριέχεται σέ ἕνα ἐύτελῆ συλλογισμό. Ἐπί πλέον βέβαια, ἔπρεπε νά συγκεντρωθοῦν καί νά τακτοποιηθοῦν τά στοιχεῖα. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού δημιουργήθηκε αὐτή ἡ μελέτη.

Μένει νά καθοριστεῖ ἕνα τελευταῖο σημεῖο. Σέ ὅτι ἀφορᾶ τή μελέτη τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τῆς καταγωγῆς του, παρατηροῦμε τρία διαφορετικά ἰδεολογικά ρεύματα:

α'. Τό ὑπερφυσικό ρεῦμα, πού περιλαμβάνει τοὺς ὀπαδοὺς τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, πού πιστεύουν σέ ἕνα Ἰησοῦ «Υἱό Θεοῦ» πού θανατώθηκε, ἀναστήθηκε καί ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς.

β'. Τό φυσιολογικό ρεῦμα, πού περιλαμβάνει τοὺς ὀπαδοὺς ἑνός Ἰησοῦ, τέλεια ἀνθρώπινου, πού ἦταν εἴτε ἡγέτης ἑνός πολιτικοῦ ἀντιρωμαϊκοῦ κινήματος (οἱ Ζηλωτές), εἴτε ἕνας ἀπλός μύστης, Ἑσσαϊκοῦ λίγο πολύ τύπου.

γ'. Τό μυθιστρικό ρεῦμα, πού περιλαμβάνει τοὺς ὀπαδοὺς ἑνός Ἰησοῦ ἀπόλυτα φανταστικοῦ, πού ἡ φήμη του δημιουργήθηκε σιγά σιγά, ἀπό ἀνάμειξη παραδόσεων πού ἀνήκαν σέ διάφορες δοξασίες καί ἀπό συγχώνευση ἱστορικῶν γεγονότων πού ἀνήκουν σέ διαφορετικά πρόσωπα μέ τό ὄνομα Ἰησοῦς.

Ἡ μελέτη πού ἔχετε στά χέρια σας πρέπει νά καταχωρηθεῖ στήν δεύτερη κατηγορία καί νά ὁ κυριώτερος λόγος αὐτῆς τῆς τοποθέτησης:

Μέσα στό *Ραββινικό Λεξικό* (DICTIONNAIRE RABBINIQUE, PARIS 1859) τοῦ SAUDER καί πρὸς τό τέλος του, ὑπάρχει βιογραφική μελέτη ἀφιερωμένη σ' αὐτοὺς πού ἡ Ῥωμαϊκή

Παράδοση θεωρεῖ σάν « Πρίγκηπες τῆς THORA¹». Στήν παράγραφο πού ἀφορᾶ τόν Μέγα Γαμαλιήλ (GAMLI -EL) πού μνημονεύουν καί οἱ «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» διαβάζουμε τά ἑξῆς:

«Ὁ Ραμπάν (RABBAN) Γαμαλιήλ ὁ Πρῶτος, ὁ ἐπιλεγόμενος Πρεσβύτερος, ἐγγονός τοῦ Μεγάλου Χιλλέλ (HILLEL), διαδέχτηκε τάν πατέρα του Συμεών, στό ἀξίωμα τοῦ Νασσί (NACI)² Ἦταν ὁ πρῶτος πού πῆρε τόν τίτλο τοῦ Ραμπάν, πού ἔφεραν μετὰ ἀπό αὐτόν ὅλοι οἱ ἀπόγονοι καί διάδοχοί του, μέχρι τόν Γαμαλιήλ τόν Γ', υἱό τοῦ Ραμπάν Ἰούδα τοῦ Νασσί. Εἶχε στενές σχέσεις μέ τοὺς στρατηγούς καί τά μέλη τῆς Ῥωμαϊκῆς Διακυβέρνησης».

«Στήν ἐποχή του, ὁ Σαμουήλ, ὁ ἐπωνομαζόμενος καί Μικρός ἢ Νεαρός, συνέταξε τό κείμενο τῆς προσευχῆς ἐναντίον τῶν Ἀποστατῶν καί τῶν Προδοτῶν, προσευχή πού ἐγίνε ἀποδεκτή καί παρέμεινε στήν λειτουργία. Ὅπως ἀναφέρουν πολλοί χρονικογράφοι, ὁ Ραββίνος Γαμαλιήλ ὁ Α', ἀπέθανε δεκαοκτώ χρόνια πρὶν ἀπό τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπό τοὺς Ῥωμαίους. Μαζί του, λέει ἡ Μισνᾶ³, ἔσβυσε καί ἡ δόξα τῆς THORA, ἡ γνησιότητα καί ἡ αὐστηρότητα τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς» (SOTA κεφ. IX, 15).

ἘΕ ἄλλου, ἡ ἴδια μελέτη μᾶς ἀποκαλύπτει, ὅτι, ὁ Σαμουήλ ὁ Μικρός ἢ Νεαρός (πού ὀνομάστηκε ἔτσι γιά νά διακρίνεται ἀπό τόν ὁμώνυμο Προφήτη), πέθανε πρὶν ἀπό τόν Γαμαλιήλ.

Ἐς συνοψίσωμε λοιπόν:

– Ἡ Ἱερουσαλήμ καταστράφηκε ἀπό τοὺς Ῥωμαίους τό 70 μ.Χ.

– Ὁ Γαμαλιήλ ὁ Α', πέθανε δεκαοκτώ χρόνια πρὶν, δηλαδή τό 52 μ.Χ.

– Ὁ Σαμουήλ ὁ Νεαρός, πέθανε πρὶν ἀπό τόν Γαμαλιήλ τόν Α', δηλαδή τό ἀργότερο τό 50 μ.Χ.

Ποιοί ἦταν αὐτοί οἱ ἀποστάτες; Ὅπως δῆποτε αὐτοί πού ἀποστάτησαν ἀπό τόν Νόμο τοῦ Μωϋσῆ καί ἐγκατέλειψαν τήν θρησκευτική ἐβραϊκή παράδοση, μέ μιά λέξη, αὐτοί πού ὀνομά-

1. Σημ. τοῦ Μεταφρ. THORA: τό ὄνομα τοῦ πρώτου μέρους τῆς Γραφῆς (TANACH) πού ἀντιστοιχεῖ μέ τά πρώτα πέντε βιβλία τῆς (Πεντατεύχος).

2. Σημ. τοῦ Μεταφρ. Γιά ὅλα αὐτά τά ὀνόματα καί τίς λέξεις βλ. Λεξιλόγιο

3. Σημ. τοῦ Μεταφρ: Μισνᾶ, βλ. Λεξιλόγιο

ζονται ήδη από τό 40 μ.Χ. στήν Ἀντιόχεια, Χριστιανοί¹.

Μᾶς φαίνεται πολύ περίεργο πού τό Σενχαντρίν¹ περίμενε δέκα δλόκληρα χρόνια (τό 50 μ.Χ.) γιά νά ἐπιβάλει θρησκευτικές κυρώσεις στούς ἀποστάτες. Ὑποχρεωτικά θά τοποθετήσουμε τό μέτρο ἀνάμεσα στό 40 καί στό 50 μ.Χ.

Ἄρα, ἂν ἀνάμεσα στό 40 καί 50, ὁ Ἰουδαϊσμός ἐπιβάλλει κυρώσεις στούς ὀπαδοῦς κάποιου Ἰησοῦ, πού ἐσταυρώθη τό 34 μ.Χ., δηλαδή λίγα χρόνια πρίν ἀπό τήν ἐπιβολή τῶν θρησκευτικῶν κυρώσεων, θά ἦταν δύσκολο νά παραδεχτεῖ κανείς, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ὑπῆρξε.

Τέλος, περιπτώ νά ὑπογραμμίσουμε, ὅτι ἡ ἀύστηρότητα τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τοῦ Γαμαλιήλ τοῦ Α΄, ἀποκλείει ἀπό μόνη της, τήν γνησιότητα τοῦ «κατά Γαμαλιήλ» (δῆθεν) ἀπόκρυφου ψευδο - εὐαγγελίου, ὅπως ἀποκλείει καί τήν πιθανότητα ὅτι ὁ ἐγγονός τοῦ Μεγάλου Χιλλέλ, ἀσπάστηκε τόν Χριστιανισμό....

¹. Σημ. τοῦ συγγραφέα. Ἡ μορφή αὐτή τοῦ ἀφορισμοῦ, ἔχει συμβολιστεῖ μέ τά τρία ἀρχικά πού περικλείουν τό νόημα τῆς I.S.V. (ἐβραϊκά, Γιούντ - Σίν - Βάβ) καί σημαίνουν «IMACH SHEMO V' ZICRO» πού μεταφράζεται «Νά ἐξαφανιστεῖ τό ὄνομα καί ἡ μνήμη του». Κατά περίεργο ὅμως τρόπο, τά ἀρχικά I.S.V. βρέθηκαν πάνω σέ τάφους «ἀδελφῶν» πού ἀνήκαν στόν κλάδο «Καθηκόν τῆς Ἐλευθερίας» ἢ ἀκόμα «Τέκνα τοῦ Σολομώντα». Εἶχαν γιά ἐσωτερική ἐρμηνεία «ICI SALOMON VEILLE...» (ἐδῶ φυλάει ὁ Σολομών). Θά μπορούσαμε ἀκόμη νά διακρίνουμε μιά συντομογραφία τοῦ Ἰησοῦ γιά τά μάτια τοῦ ἀμύητου κόσμου. Ἐκτός ἂν ἡ συντομογραφία αὐτή παίρνει μιά δεύτερη ἐβραϊκή σημασία: ITHGADAL SHEMO V' ITKADASH» δηλαδή «νά δοῦσθε καί νά ἀγιοποιηθεῖ τό ὄνομά του...» Πράγμα πού θά δικαιολογοῦσε λίγο τήν ἀποτυχία τοῦ ἀφορισμοῦ!

Σάν πρόλογος

«Ἡ σιωπή εἶναι τό ἰσχυρότερο ὄπλο τοῦ Κακοῦ...»

MAURIGE MAGRE: **Τό αἷμα τῆς Τουλούζης.**

Τό γκρίζο φῶς τῆς μέρας περνάει μέ δυσκολία ἀπό τό ψηλό ἀψιδωτό παράθυρο. Βρισκόμαστε στίς 21 Ὀκτωβρίου τοῦ 1307, μέσα σέ μιά ψηλοτάβανη θολωτή αἴθουσα τοῦ παλαιοῦ Λούβρου, πού ἔκτισε ὁ Φίλιππος Αὐγουστος. Ὁ καπνός ἀπό τοῦς δαυλοῦς πού εἶναι στηριγμένοι στούς τοίχους, σκοτεινιάζει ἀκόμα περισσότερο τήν ἀτμόσφαιρα. Πίσω ἀπό ἕνα χοντροκομμένο τραπέζι, ντυμένοι στά βαρειά τους φορέματα καί μέ τά χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου τους παραμορφωμένα ἀπό τό μῖσος «οἱ νομικοί σύμβουλοι» τοῦ Φιλίππου τοῦ Δ΄ τοῦ Ὠραίου, ἀκοῦνε μιά θλιμμένη καί σιγανή φωνή πού βγαίνει ἀπό ἕνα καταματωμένο ἄθλιο ἀνθρώπινο ράκος ριγμένο ἐμπρός στά πόδια τους. Πιό πίσω, στέκονται οἱ φρουροί μέ τοῦς δερμάτινους καί ἀλυσιδωτούς χιτῶνες καί τό πρόσωπο ἀδιάφορο, σκαμμένο ἀπό τίς κακουχίες. Ὁ ἄνθρωπος πού μιλάει, εἶναι ἕνας Ναίτης. Ὀνομάζεται Γοδεφρίδος ντέ Σαρναί κι' εἶναι διοικητής τοῦ τάγματος τοῦ Ναοῦ στή Νορμανδία. Ἀφοῦ «δουλεύτηκε» γερά ἀπό τοῦς δήμιους τοῦ παλατιοῦ, ὁμολογεῖ:

Μέ ποιό τρόπο ἔγινε δεκτός στό Τάγμα κι' ὅλη τή δράση του μέσα σ' αὐτό. Ἀπό τά λόγια του ξεπροβάλλει μιά δλόκληρη ζωή, διάσπαρτη ἀπό ἐνδοξους ἔφιππους ἀγῶνες καί ποντοπόρες περιπέτειες κάτω ἀπό τόν καυτό μεσογειακό ἥλιο...

Ἀναμφίβολα, ἀρνῆθηκε τήν ὁμοφυλοφιλία, μιά ἀπό τίς πρῶτες κατηγορίες, παρά τοῦς φρικτούς πόνους πού ἔνοιωσε στά πόδια του ὅταν ἐπί ὦρες δλόκληρες τοῦ τά βουτοῦσαν μέσα σέ καυτό λάδι. Ἀκόμα, βεβαίωσε ὅτι ἀγνοοῦσε τά πάντα γιά τήν λατρεία μιᾶς «μαύρης γάτας» ἢ γιά τήν προσήλωση σέ μιά μυστηριώδη «κάρα» κλεισμένη σέ μιά ἐπίχρυση λειψανοθήκη.

Ἄλλά γιά τό θέμα τῆς ἀρνήσεως τῆς θεϊότητος τοῦ Ἰησοῦ, ὁμολόγησε τά πάντα, ἔδωσε μάλιστα καί λεπτομέρειες:

«Ἄφοῦ μέ δέχτηκαν καί μοῦ φόρεσαν τόν μανδύα τοῦ τάγματος, μοῦ παρουσίασαν ἕνα σταυρό πού εἶχε πάνω του ζωγραφισμένο τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ ἀδελφός Ἀμωρύ μοῦ εἶπε νά μήν πιστεύω σ' αὐτό τό πρόσωπο γιατί ἐπρόκειτο γιά ἕναν ψευδοπροφήτη κι' ὄχι Θεό...»

Ὁ Ἀξιωματοῦχος πού ἐπέβαλε τήν ἀπάρνηση τοῦ Ἰησοῦ στόν νεαρό Γοδεφρίδο ντέ Σαρναί, τόν μετέπειτα διοικητή τοῦ Τάγματος στή Νορμανδία, ἦταν ὁ Ἀμωρύ ντέ λά Ρός, φίλος καί εὐνοούμενος τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου...

Ἡ ὁμολογία τοῦ Γοδεφρίδου ντέ Σαρναί, ἐπιβεβαίωσε τή μαρτυρία ἑνός ἄλλου ἱππότη τοῦ Τάγματος τοῦ Ναοῦ. Ὁ Ἀξιωματοῦχος πού εἶχε ἀναλάβει τήν πρόσληψή του στό Τάγμα, τοῦ εἶχε πεῖ, βλέποντας τήν τρομοκρατημένη ὀπισθοχώρησή του:

«Μή φοβᾶσαι, παιδί μου. Αὐτός δέν εἶναι ὁ Κύριος, δέν εἶναι ὁ Θεός, εἶναι ἕνας ἀπλός ψευδο - προφήτης...»

Πολλές παρόμοιες ὁμολογίες ἐπιβεβαίωσαν τήν ἴδια ὑπόθεση.

Μιά ἀπό τίς περιεκτικότερες μελέτες πού ἀφιερώθηκαν πάνω στό θέμα αὐτῆς τῆς δίκης εἶναι τό ἔργο τοῦ Μ. Λαβοκά¹, πού περιγράφει μέ σαφήνεια τό εἶδος τῶν ἐρωτήσεων πού ἐπέβαλαν οἱ ἱεροεξεταστές εἰς τοὺς Ναίτες:

«Βρισκόμαστε ἐμπρός σ' ἕνα δικαστήριο, πού συνεκέντρωνε πληροφορίες καί κατεδίκαζε ἐκ τῶν προτέρων (πολύ βολικό σύστημα), καί πού ἀπετελεῖτο ἀπό ἱερονομομαθεῖς, εἰδικευμένους στήν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων πού παρενοχλοῦσαν τήν Ἐκκλησία. Οἱ ἱεροεξεταστές αὐτοί, εἶχαν ἀναλάβει τήν ὑποχρέωση νά ἐξακριβώσουν ἂν οἱ Ναίτες ἦταν Γνωστικιστές ἢ Δοσίθεοι ἢ (ἀκόμα χειρότερα) Μανιχαῖοι², πού διαχώριζαν τή φύση τοῦ Χριστοῦ σέ δύο εἶδη, δηλαδή σέ Ἀνώτερο καί Κατώτερο Χριστό, γήινο, τρωτό, ὑποκείμενο στοὺς φυσικούς νόμους, ζώντα, πού ἦταν δυνατόν νά τόν συλλάβει κανεῖς μέσα στήν ὕλη. Ἐπρεπε νά ἐξετάσουν ἀκόμα, ἂν οἱ Ναίτες ἦταν τυχόν ὀπαδοί

¹. Σημ. τοῦ συγγραφέα. «Ἡ δίκη τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Τάγματος τοῦ Ναοῦ» βασισμένη στά πρακτικά τῆς δίκης πού δημοσιεύτηκαν ἀπό τόν Μισελέ, καί ἐμπλουτισμένη μέ νεώτερα στοιχεῖα ἀπό τόν Μ.Λαβοκά, Ἐπίτιμο Σύμβουλο τοῦ Δικαστηρίου τῆς Ρουέν. Παρίσι 1888 E.PLON, NOURRIT ET CIE.

² Σημ. τοῦ Συγγραφέα. Ἐδῶ γίνεται μνεῖα γιά τά LOGIA AGRAFA τῶν πρώτων γνωστικιστῶν πού παρουσιάζαν τόν Ἰησοῦ σάν ἕνα εἶδος παγκόσμιας ψυχῆς τῶν ἀντικειμένων: «Σήκωσε μία πέτρα καί θά μέ βρεῖς, σχίσε ἕνα εὐλο κι ἐγώ εἶμαι μέσα...»

τῶν παλαιῶν αἱρέσεων ὅπως οἱ Λιμπερτίνοι, οἱ Καρποκρατικοί Γνωστικιστές, οἱ Νικολαῖστές καί βέβαια οἱ Μανιχαῖοι».

ΟΡΚΟΣ

Ὁ Ὀρκος τοῦ καθολικοῦ ἐπισκόπου πού ἀπαγγέλεται τήν ἡμέρα τῆς χειροτόνησής του. Ἐδῶ γίνεται μνεῖα γιά τό « Μυστικό » τῆς Ἐκκλησίας (στόν ἐνικό). Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο « Χρῆσμα τοῦ Ἐπισκόπου κατὰ τό Ρωμαϊκό Ποντιφικάτο » μέ σημειώσεις καί γαλλική μετάφραση (DESCLEE ET CIE, IMPRIMEURS DU SAINT SIEGE ET DE LA SACREE CONGREGATION DES RITES, PARIS—TOURNAI—ROME, IMPRIMATUR 1933)

SGO..., electus Ecclesiae..., ab hac hora in antea fidelis et obediens ero beato Petro Apostolo, sanctaeque Romanae Ecclesiae, et Domino nostro, Domino... Papae, suisque successoribus canonice intrantibus.

Non ero in consilio, nec consensu, vel facto, et vitam perdant, aut membrum, seu capiantur mala captione, aut in eam violenter manus quomodolibet ingerantur, vel injuriae aliquae inferantur, quovis quæsito colore. Consilium vero, quod mihi credituri sunt

Ἐγώ ὁἐκλεγόμενος ἀπό τήν ἐκκλησίαἀπό τώρα καί πάντοτε, θά εἶμαι πιστός καί υπάκουος στόν Πανάγιο Ἀπόστολο Πέτρο, στήν Ἁγία Ρωμαϊκή Ἐκκλησία, στόν Ἁγιο Πατέρα Ἡμῶν, Πάπακαί στοὺς νομίμους διαδόχους Του.

Δέν θά συμβάλλω, οὔτε μέ συμβουλή, οὔτε μέ συγκατάθεση, οὔτε μέ δράση, σέ συνωμοσία γιά τήν ἀφαίρεση τῆς ζωῆς Του, μέλους τοῦ σώματός Του, οὔτε θά ἀσκήσω ὀποιαδήποτε κακή μεταχείριση ἐναντίον Του.

Ὅσο γιά τό Μυστικό πού

per se aut Nuntios suos, seu litteras, ad eorum damnum, me sciente, nemini pandam.

Papatum Romanum et regalia sancti Petri, adjutor eis ero ad retinendum et defendendum, salvo meo ordine, contra omnem hominem.

Legatum apostolicæ Sedis in eundo et redeundo honorifice tractabo, et in suis necessitatibus adjuvabo.

Ίσως μοῦ ἐμπιστευθεῖ εἴτε ὁ ἴδιος εἴτε οἱ Ἱεροπρέσβεις Του, γραπτῶς ἢ προφορικῶς, δέν θά τό ἀποκαλύψω σέ κανένα πρός Ζημίαν Του.

Θά τόν βοηθήσω ἐναντίον πάντων καί μέ ὅλες μου τίς δυνάμεις νά διατηρήσει καί νά ὑπερασπίσει τήν Ἔδρα τῆς Ρώμης καί τά Ἅγια Δικαιώματα τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Θά περιβάλλω μέ τιμή τόν Λεγκάτο (ἀποστολικό Ἱεροπρέσβυ) τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου κατά τίς περιοδεῖες του καί θά τόν βοηθήσω σέ ὅλες τίς ἀνάγκες του.

«Ἐπρεπε ἀκόμη νά ἐξακριβώσουν μήπως οἱ Ναῖτες εἶχαν ἀσπαστεῖ τή θρησκεία τοῦ Μωάμεθ¹ (ὅπως τό ἰσχυρίζεται τό χρονικό τοῦ Ἁγίου Διονύσιου).» Ὑπῆρχε ἀκόμα ἓνα σημεῖο πού ἔπρεπε νά διερευνηθεῖ καί δύσκολα συμβιβαζόταν μέ τίς ἄλλες κατηγορίες:

Οἱ Ἀδελφοί τοῦ Ναοῦ θεωροῦσαν μήπως τόν Ἰησοῦ σάν ἓνα ψευδοπροφήτη, ἓνα ἐγκληματία τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου, πού καταδικάστηκε καί θανατώθηκε γιά τά ἐγκλήματά του;

Καί ἄν αὐτή ἡ ὑπόθεση εὐσταθοῦσε, τότε οἱ Ναῖτες δέν θά ἔπρεπε νά συμπεριληφθοῦν ἀνάμεσα στό σύνολο τῶν δο-

¹. Σημ. τοῦ Συγγραφέα: Τελείως βλακώδης ὑπόθεση, γιατί γιά τό Ἰσλάμ, ὁ Ἰησοῦς θεωρεῖται σάν ἓνας ἀπό τούς ἑπτά προφήτες, καί ὁ μόνος ἀνώτερος ἀπό αὐτούς εἶναι ὁ Μωάμεθ. Ἐνῶ οἱ ὁμολογίες τῶν Ναϊτῶν δείχνουν καθαρά, πῶς γι' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἓνας ψευτοπροφήτης, γιά τόν ἀπλούστατο λόγο οὔτε τό 150 οὔτε τό 1000 δέν εἶχε ἐκπληρώσει τήν περίφημη ὑπόσχεση τῆς «ἐπιστροφῆς» του, δηλαδή στίς ἡμερομηνίες πού καθόριζαν τά παλαιά χειρόγραφα.

λοφόνων τοῦ Ἰησοῦ, πού τόν σταύρωσαν ἔτσι γιά δεύτερη φορά ὅπως τό ἔγραψε ἤδη ὁ Φίλλιπος ὁ Ὡραῖος;

Σ' αὐτό τό ζήτημα οἱ Ἱεροεξεταστές ἦταν τέλεια πληροφορημένοι. Πρῖν ἀπό ἑκατό χρόνια, οἱ ἀνακρίσεις τῶν «τελείων» Καθαρῶν, τούς εἶχαν ἀποκαλύψει ἓνα μυστικό πού τό ἀγνοοῦσαν μέχρι τότε γιατί ἦταν τό μυστικό τῆς Ἐκκλησίας γνωστό μόνο στά πολύ μεγάλα ἀξιώματα: Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ ἀληθινοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ τῆς Ἱστορίας. Τό πρόσωπο αὐτό εἶχε καταγραφεῖ στά ἐπίσημα ἀρχεῖα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Μετά ὅμως τόν Μέγα Κωνσταντῖνο, εἶχαν ἀφαιρεθεῖ ὅλες οἱ ὑποπτες σελίδες. Ἦταν γνωστό ἐπίσης στόν Ἰουδαϊσμό ἔτσι πού χρειάστηκαν δεκατρεῖς αἰῶνες διωγμοί τῶν δύστυχων Ἑβραίων γιά νά γίνει δυνατή ἡ κλοπή, ἡ καταστροφή καί ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἐνοχοποιητικῶν κειμένων. Οἱ Καθαροί τό γνώριζαν αὐτό τό μυστικό. Γι' αὐτό καί ἡ αἵρεσή τους διαλύθηκε καί τά χειρόγραφα τους καταστράφηκαν. Οἱ Καθαροί ὅμως ἐπρόλαβαν νά τό μεταδώσουν στούς Ναῖτες καί τώρα ἔπρεπε νά καταστραφθοῦν κί' αὐτοί. Οἱ ὁμολογίες τους ἦταν σαφέστατες, πολλοί ἀπό τούς Ἀδελφούς τοῦ Τάγματος ἤξεραν...

Κί' αὐτά τά ἄσεμνα φιλήμματα πού ἔδιναν ὁ ἓνας στόν ἄλλον, ἀνάμεσα στούς ὦμους καί στό κοίλωμα τῆς μέσης δέν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπό τά μυστικά τοῦ Ζοχάρ¹ μιά ἐξελικτική διαδοχὴ πράξεων πού οἱ Ἑβραῖοι Καββαλιστές² ὠνόμαζαν «Τό Μυστικό τοῦ Ζυγοῦ» πού δραστηριοποιεῖ τήν HOCHMAH (σοφία) καί τήν BINAH (ἐευπνία), οἱ δυό «ὦμοι» τοῦ Ἀρχαίου τῶν Ἡμερῶν, μέσα στόν κόσμο τοῦ YESOD (ἡ «Βάση» τῆς μέσης;)³ Ἐτσι λοιπόν, σέ μιάν ἐποχὴ πού τά χειρόγραφα δέν μᾶς δίνουν τήν δυνατότητα νά καθορίσουμε μέ ἀκρίβεια, ἀλλά μπορούμε νά τήν τοποθετήσουμε γύρω στό δεύτερο μισό τοῦ 13ου αἰῶνα, στό Τάγμα τοῦ Ναοῦ πού ὀνομαζόταν παλαιότερα «Στρατός τῶν φτωχῶν στρατιωτῶν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντα» συνέβει μιά σοβαρὴ πνευματικὴ μετάλλαξη.

Μιά μέρα ἐμφανίστηκαν μέ μυστηριώδη τρόπο οἱ ἀπόκρυφοί

¹. Βλέπε ΛεΞιλόγιο

². Βλέπε ΛεΞιλόγιο

³. Σημ. τοῦ συγγραφέα: Ἑβραϊκὰ YESOD σημαίνει «Θεμέλιο»! Εἶναι μιά δυναμικὴ ἐστία πού ἐμπεριέχει τὸ εἶδωλο ὁποιοῦδήποτε πράγματος πού θ' ἀνθίσει μέσα στόν δημιουργημένο κόσμο (FRANCIS NARRAIN: Ἡ Θεοδικεῖα τῆς Κάββαλα, ἔκδοση VEGA Παρίσι 1949)–Εἶναι φανερό ὅτι τό Τάγμα τοῦ Ναοῦ, δέν ἀγνοοῦσε τήν *πρακτικὴ* Κάββαλα, οὔτε τήν *Κουνταλίνι* τοῦ Ταντριμοῦ, τό ἑβραϊκὸ NAHASH.

Μάγιστοι του Τάγματος και παρουσίασαν τό αληθινό πρόσωπο του ιστορικού Ίησοῦ πολύ διαφορετικότερο από τή φήμη του. Αναμφίβολα στηρίχτηκαν είτε σε χειρόγραφα που ανακάλυψαν οί ίδιοι μέσα στις διάφορες πόλεις τῶν Ἀγίων τόπων, είτε σε μυστικές συναντήσεις που είχαν μέ τούς σοφούς Ἀραβες ἢ τούς Ἑβραίους Καββαλιστές είτε τέλος σε ἐπαφές που είχαν μέ τούς «Τέλεις» Καθαρούς.

Ἐνα ἀπλούστατο γεγονός, μάς φανερώνει τήν ὕπαρξη τῶν ἀπόκρυφων αὐτῶν Μαγίστων που ὑποκαθιστοῦσαν τούς ἐπίσημους.

Ποίος πράγματι, διέταξε τόν Ζάκ ντέ Μολαί τόν ἐπίσημο Μέγα Μάγιστο, που δέν ἤξερε οὔτε νά διαβάσει, οὔτε νά γράφει, νά συγκεντρώσει ὅλα τά ἀρχεῖα του Τάγματος καί προπάντων τούς «κανόνες» τῆς Τοπικῆς Διοίκησης, λίγο χρόνο πρὶν ὁ Φίλιππος ὁ Ὁραῖος διατάξει τή σύλληψη τῶν Ναϊτῶν;

Ποίος εἶναι αὐτός ὁ «Μάγιστος Ρονσελαίν» που τό πραγματικό του ὄνομα, εἶναι RONSELIN DE FOS καί που σ' αὐτόν ὀφείλεται, κατά τίς μαρτυρίες τῶν Ναϊτῶν, ἡ τρομερή ὑποχρέωση κατά τήν τελετή τῆς εἰσόδου στό Τάγμα, δηλαδή ἡ ἄρνηση του Ίησοῦ; Μέσα στόν κατάλογο τῶν Μαγίστων του Τάγματος δέν ἀναφέρεται τό ὄνομά του. Τοῦλάχιστον στόν κατάλογο τῶν ἐπισήμων Μαγίστων... Θά τόν συναντήσουμε ὁμως παρακάτω.

Εἶναι λοιπόν πολύ πιθανό, ὅτι μερικοί ἀπό τούς Ἀνώτατους Ἀξιωματούχους του Τάγματος, ἀγνοώντας λιγότερα ἀπό τούς ὑπόλοιπους, ἐγνώριζαν ὀρισμένα ἄγνωστα στήν Εὐρώπη κείμενα που ἀγγίζαν τίς ἀληθινές πηγές του Χριστιανισμοῦ, κείμενα που ἡ Ἐκκλησία εἶχε ἐξαφανίσει βιαστικά. Γι' αὐτό, ἀκολουθώντας τό παράδειγμα του Φρειδερίκου Χοχενστάουφεν, Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας καί τῶν Δυό Σικελιῶν, του πῶ μορφωμένου ἡγέτη τῆς ἐποχῆς του, τό Τάγμα του Ναοῦ, εἶχε ἀπορρίψει τό δόγμα τῆς θεϊκότητος του Ίησοῦ καί εἶχε ἐπιστρέψει στή λατρεία του Ἐνός καί Μοναδικοῦ Θεοῦ, κοινοῦ στήν Ἰουδαϊκή καί Ἰσλαμική πίστη.

Ἐτσι, κάτω ἀπό τό κάλυμμα του ἐπίσημου Τάγματος, δροῦσε μιά πραγματική μυστική ἐταιρεία μέ τούς κρυφούς ἀρχηγούς της, τίς ἐσωτερικές διδασκαλίες της, τούς ἐμπιστευτικούς σκοπούς της καί ὅλο αὐτό μέ κάποια σχετική εὐκολία γιατί μέχρι τό 1193 τό Τάγμα μετροῦσε μόνο 900 ἵππότες.

Ἀπό ἐκεῖ κι ἔπειτα, κατά τίς προκαταρτικές τελετές τῆς εἰσόδου στό Τάγμα, οί ἀπλοϊκοί νεόφυτοι που δέν δεχόντουσαν νά ἀπορρίψουν τόν Σταυρό, βασιζόμενοι σε μιά συνηθισμένη ἀπεῖδειξη τῆς αὐθεντικότητος τῆς πίστεως τους, πηγαίναν στά ὑπερπόντια πεδία τῶν μαχῶν γιά νά κερδίσουν τή δόξα καί νά διατηρήσουν τήν

καλή φήμη του τάγματος. Ἀντίθετα, ἐκεῖνοι που χωρίς καμμιὰ μεμψιμοιρία, perinde ad cadaver, κλωτσοῦσαν τόν εὐλινο σταυρό ἢ τόν καταπατοῦσαν κεντημένο πάνω σε ἕναν παλιό μανδύα του Τάγματος ἀπλωμένο στό πάτωμα, ἔμεναν στήν Εὐρώπη γιά τίς ἀνάγκες τῶν μυστικῶν καί μακροπρόθεσμων σκοπῶν τῆς Ναϊστικῆς δύναμης. Γιά τήν ἐποχή ἐκείνη δέν μπορούσε νά ὑπάρξει πῶς τέλειο τέστ.

Οἱ ἀπώτεροι αὐτοί σκοποί ἦταν ἕνα σχέδιο που ἀποσκοποῦσε νά κάνει ὅλο τόν κόσμο ἕναν Ἅγιο Τόπο. Καί γι' αὐτό ἔπρεπε πρῶτα νά κυριευτεῖ ὁλος ὁ κόσμος. Σέ συνέχεια ἡ πραγματοποίηση του σχεδίου στηριζόταν σε μιά γενναία μειονότητα, ἐλάχιστα πληροφορημένη στό σύνολό της γιά τόν μεγαλειώδη της σκοπό, ἀλλά σοφά διακυβερνημένη ἀπό μιά ομάδα μεμυημένων που ἔεραν νά φυλάνε τό μυστικό καί νά ὑπακούουν τυφλά.

Ἦσπου ἦρθε μιά μέρα που μαθεύτηκε τό μυστικό καί κάποιοι ἔνδοξοι λιποτάκτες, ἀπογοητευμένοι καί πικραμένοι, μίλησαν. Ὁ βασιλιάς τῆς Γαλλίας κατάλαβε πῶς θά μπορούσε νά ἀποκτήσει ἕνα ἀνέλπιστο κέρδος ἀπό τήν ὑπόθεση. Ἐκανε ἀμέσως συνένοχο του τόν Πάπα, που ἦταν δικός του ἄνθρωπος, ὕστερα ἀπό τήν νυχτερινή ἐκείνη συμφωνία στό δάσος του Σαίντ - Ζάν - ντ' Ὁγκελύ. Τό βασιλικό θησαυροφυλάκιο καί τό Ρωμαϊκό Δόγμα θά ἐβγαίνουν κερδισμένα.

Τότε οἱ ὑπηρέτες τῆς δικαιοσύνης λαδῶσανε τίς εὐλόβιδες στά τραπέζια τῶν βασανιστηρίων καί οἱ βασανιστές - δικαστές πυρῶσανε στή φωτιά τίς τανάλιες τους. Κι ἀφοῦ ἀρπάξαν ὅλο τό χρυσάφι του Ναοῦ καί βάλαν στό χέρι τά τιμάρια καί τίς τοπικές διοικήσεις, ἀναψαν τίς φωτιές γιά νά κάψουν τούς αίρετικούς...

Ἡ μαύρη, λιπαρή καί βρωμερή καπνιά ἀπ' τίς φωτιές αὐτές, σκοτεινιάζοντας τίς αὐγές καί τά δειλινά, θά ἀπόδιωχνε γιά ἔξη ὀλόκληρους αἰῶνες τήν ἐλπίδα γιά μιά εὐρωπαϊκή ἐνοποίηση καί μιά παγκόσμια θρησκεία που θά ἔνωσε ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἀλλά πάνω ἀπό ὅλα ἡ καπνιά αὐτή ἐπνίξε τήν ἀλήθεια γιά τήν μεγαλύτερη ἀπάτη τῆς ἱστορίας.

Αὐτές οἱ σελίδες, γράφτηκαν γιά νά ἀπομακρύνουν τόν βλαβερό ἴσκιό τῆς καπνιάς. Οἱ Καθαροί, πρὶν ἀπό τούς Ναῖτες, ἐγνώριζαν αὐτή τήν ἀλήθεια. Γιά νά σβύσει ἡ φωνή τους καταστράφηκε ὀλόκληρος ὁ ὀκκιτανικός πολιτισμός ὅπως θά δείξουμε παρακάτω.

Ὁ Ρονσελαίν ντέ Φός, ὁ «Μάγιστος Ρονσελαίν» που ἀνέφεραν στίς ἀνακρίσεις εἶχε στήν κυριότητά του ἕνα μικρό λιμάνι (FOS - SUR - MER) που ὑπάρχει ἀκόμη σήμερα στή δυτική εἰσ-

οδο της λιμνοθάλασσας του BERRE. Ήταν ύποτελής στους βασιλιάδες της Μαγιόρκας, πού αντικατέστησαν τους βασιλιάδες της Άραγωνίας, υπερασπιστές της αίρεσης των Καθαρών στη μάχη του Μυρέ στα 1213. Τό Μπεζιέρ, ή μαρτυρική πόλη της σταυροφορίας, είναι πολύ κοντά και ή σφαγή του πληθυσμού της (100 000 άτομα) Καθολικοί και Καθαροί μαζί, δέν είχε ξεχαστεί ακόμα στίς μέρες του. Κράτησε στήν καρδιά του τό μίσος για τήν Καθολική Έκκλησία και τόν σχεδόν συνώνυμό της Χριστιανισμό κι' έτρεφε και για τους δυό τήν ίδια αντιπάθεια.

Τά πρακτικά των άνακρίσεων πού μάς άφησαν οί Έεροεξεταστές είναι άρκετά έπιφυλακτικά σέ ότι άφορά τίς γνώμες των αίρετικών για τόν Ίησοϋ της Ναζαρέτ. Τό «Έγχειρίδιο του Έεροεξεταστή» γραμμένο από τόν Δομινικανό μοναχό Βερνάρδο Γκύ μέ τόν γενικό τίτλο «PRACTICA» (γεννήθηκε τό 1261 και πέθανε τό 1331), μάς δίνει πράγματι στό σημείο αυτό άξιόλογες λεπτομέρειες:

«Λένε ότι ό σταυρός του Χριστού δέν πρέπει νά λατρεύεται, οϋτε και νά τιμᾶται, γιατί κανείς δέν λατρεύει και δέν δοξάζει τήν κρεμάλα πού πάνω της κρεμάστηκε ό πατέρας του, ένας συγγενής του ή ένας φίλος του!»

Item, dicunt quod crux Christi non est adoranda nec veneranda, quia, ut dicunt, nullus adorat aut veneratur patibulum in quo pater aut aliquis propinquus vel amicus fuisset suspensus....

«Έπιπλέον άρνούνται τήν ένσάρκωση του Κυρίου ήμων Ίησοϋ Χριστού εις τόν κόλπον της Άειπαρθένου Μαρίας και ύποστηρίζουν ότι δέν πήρε ένα άληθινό ανθρώπινο σώμα, οϋε μιάν άληθινή ανθρώπινη σάρκα όπως οί άλλοι άνθρωποι σύμφωνα μέ τήν ανθρώπινη φύση, ότι δέν άπέθανε επάνω στον σταυρό, ότι δέν άνεστήθη εκ νεκρών κι ότι δέν άνέβη στον οϋρανό μέ σώμα και σάρκα ανθρώπινη, αλλά ότι όλα αυτά είναι πλαστές διηγήσεις!..»

Hem incarnationem Domini Ihesu Christi ex Maria semper virgine, asserentew ipsum non habuisse verum corpus humanum nec veram carnem hominis sicut habent ceteri homines ex hatura humana nec vere fuisse passum ac mortuum in cruce nec vere resurrexisse a mortuis nec vere ascendisse in celum cum corpore et carne humana, sed omnia in similitudine facta fuisse...

Είναι εύκολο νά καταλάβει κανείς αύτή τήν έπιφυλακτικότητα στήν περιγραφή των άπαντήσεων πού έδιναν οί αίρετικοί. Τό νά διατηρήσουν και νά καταγράψουν πιστά τήν άληθινή γνώμη των «Τέλεια» Καθαρών, για τόν Ίησοϋ της Ναζαρέτ, θά ήταν σαν νά κατέστρεφαν όλόκληρο τό έκκαθαριστικό έργο των

Πατέρων της Έκκλησίας και των αντιγραφών μοναχών. Κι αυτός ό λόγος, έξηγει τό ύφος των πρακτικών από τίς άνακρίσεις των «τελείων» Καθαρών πού έφτασαν μέχρι τά χέρια μας. Οί άνακρίσεις των άπλων «πιστών» έχουν λιγώτερη σημασία. Άλλά ή άλήθεια είναι έντελώς διαφορετική.

Στήν πραγματικότητα, τήν εποχή πού κηρύσσεται ή σταυροφορία, όλοι οί εύγενείς του Τουλουζαίν, όλοι οί ύποτελείς των κομητών του Φουᾶ και όλοι οί άρχοντες του Τρακαβέλ, και οί ύποκόμητες του Μπεζιέρ είναι στήν πλειονότητά τους Καθαροί «πιστοί» και δέν άποκλείεται, όρισμένοι από αυτούς νά έχουν πάρει και τό «CONSOLAMENTUM» των «τέλειων» Καθαρών. Θά έπρεπε άραγε νά συμπεριλάβει κανείς και τους Ναΐτες των περιοχών αυτών, έχοντας ύπ' όψη του τήν περίεργη συμπεριφορά τους κατά τήν διάρκεια της σταυροφορίας; Αυτό τό σημείο έχει ελάχιστα διαφωτιστεί. Πάντως όλοι οί ύποτελείς του Φουᾶ και όλοι οί ύποκόμητες του Μπεζιέρ, φιλοξενούν τους «τέλειους», στεγάζουν τίς συγκεντρώσεις τους και πολλές φορές παίρνουν τό «CONSOLAMENTUM» στό νεκρικό κρεβάτι τους. Οί γυναίκες, πιό γενναίες και πιό θερμές δέν περιμένουν τήν τελευταία ώρα τους για νά φορέσουν τόν περίφημο μαϋρο μανδύα των «τελείων», σ' αυτό τό σημείο τά κείμενα των άνακρίσεων της Έερής Έεέτασης είναι κατηγορηματικά. Οί άριστοκρατικές οικογένειες των ύποτελών του Φουᾶ και οί ύποκόμητες του Μπεζιέρ, οί Τρενκαβέλ, οί Φωζώ, οί Λωράκ, οί Μιρεπουά, οί Ντυρμπάν, οί Σαισσάκ, οί Σατωρανταίν, οί Ντέ Λ' Ίλ - Ζουρντέν, οί Καστελμπόν, οί Νιόρ, οί Ντυρφόρτ, οί Μονρεάλ, οί Μαζερόλ, οί Ντέ Τέρμ, οί Ντέ Μινέρβ, οί Ντέ Πιερπερτουζ κ.τ.λ., άριθμούν άνάμεσα στα μέλη τους «μαυροχίτωνες» αίρετικούς χωρίς νά άποτελει έξαίρεση οϋτε ή Αϋτου Έεοχότητα ό Ραϋμόνδος ό Δ', κόμης της Τουλούζης.

Όλη λοιπόν ή περιοχή είναι γεμάτη από αίρετικούς. Όπως άναφέρει μέ φρίκη ό υπερκαθολικός χρονικογράφος της σταυροφορίας, Πιέρ ντέ Σερναί, κανένας από αυτούς δέν δείχνει τόν παραμικρό σεβασμό στους αντιπροσώπους της Καθολικής Έκκλησίας και του Κλήρου. Όλόκληρο τό δικαστικό σώμα του Παμιέ είναι είτε «πιστοί», είτε άπλοί όπαδοί.

Είναι χαρακτηριστική ή περίπτωση του κόμη του Φουᾶ, Ραϋμόνδου Ροζέρ. Τό μισό του φέουδο, τό κατέχει τό Άββαείο του Άγίου Άντωνίνου και αυτός κάνει ό,τι μπορεί για νά τους έξαναγκάσει νά φύγουν. Για νά πετύχει τόν σκοπό του, δίνει τήν άδεια σέ δυό από τους ίππότες της ακολουθίας του νά έγκαταστήσουν τή μητέρα τους στό μοναστήρι. Άλλά ή γριά αύτή κυρία, μητέρα των δυό ίπποτών, είναι μιά γνωστότατη «τέλεια» και οί καλόγριες

του Ἁγίου Ἀντωνίνου τῆ διώχνουν σάν πανουκλιασμένη. Βλέποντας αὐτό ὁ ἕνας ἀπό τοὺς γιούς της, ἀρπάζει τὸν πρωτοσύγκελλο πού τόλμησε νά κτυπήσει τῆ μητέρα του καί τοῦ κόβει τό κεφάλι πάνω στό ἱερό. Ἀμέσως ἔπειτα, καταφθάνει ὁ Ραϋμόνδος Ροζέρ μέ τοὺς ἀξιωματικούς καί τοὺς ὄπλοφόρους του. Διώχνει τίς καλόγριες καί τίς ἡγούμενες, γκρεμίζει ἕνα μέρος τοῦ μοναστηριοῦ, τοὺς κοιτῶνες καί τήν τραπεζαρία καί διασκευάζει τό Ἀββαεῖο σέ φρούριο. Οἱ ὄπλοφόροι του πλιατσικολογοῦν ἐλεύθερα τήν ἐκκλησία. Κατόπιν σπᾶνε τό Εὐλίνο ἄγαλμα ἑνός Ἐσταυρωμένου καί μέ τά κούτσουρα φτιάχνουν γουδιά γιά νά κοπανᾶνε τά μπαχαρικά τους. Μιά ἄλλη μέρα, οἱ ἱππότες τῆς συνοδείας τοῦ Ραϋμόνδου Ροζέρ ξεκρεμᾶνε ἀπό τὸν σταυρό του ἕναν Ἰησοῦ σέ φυσικό μέγεθος. Τοῦ φορᾶνε ἕναν ἀλυσιδωτό θώρακα καί τὸν στήνουν σάν στόχο. Τό ἄθλημα αὐτό πού τό λέγαν QUINTAINE τήν ἐποχή ἐκείνη, γινόταν μέ τό κοντάρι καβάλλα πάνω στά ἄλογα. Στό παιχνίδι ἔπαιρναν μέρος μόνο οἱ εὐγενεῖς καί οἱ ἀκόλουθοί τους καί κάθε φορά πού πετύχαιναν τό στόχο τους, τοῦ φώναζαν «ἔξαγοράσου».

Ἡ QUINTAINE ἦταν μιά Εὐλίνη κούκλα ἀνεβασμένη πάνω σέ ἕναν περιστρεφόμενο πάσαλο. Ὁ πάσαλος αὐτός ἦταν μπηγμένος στόν πισινό τοῦ ἀνδρείκελου πού βαστοῦσε στό δεξί του χέρι μιάν ἀσπίδα καί στό ἀριστερό του ἕνα ρόπαλο, μακρύ καί χοντρό. Ἄν ὁ ἱππότης χτυποῦσε ἀδέξια μέ τό κοντάρι του τήν ἀσπίδα τοῦ ἀνδρείκελου χωρίς νά σκύψει ταυτόχρονα πάνω στή ράχη τοῦ ἀλόγου του, τότε ὅπως τό ἀνδρείκελο στριφογύριζε μέ ὀρμή ἀνταπόδιζε τό χτύπημα μέ τό ρόπαλο στόν λαιμό ἢ στήν πλάτη. Τό γεγονός δέν χρειάζεται σχόλια. Τό ὅτι ἄνοιξαν μιά τρύπα στό πισινά τοῦ ἀγάλματος γιά νά μπηξουν τὸν πάσαλο, μεταμορφώνοντάς το ἔτσι σέ γελοία κούκλα ἑνός παιχνιδιοῦ, δίνει μιά σαφή ἰδέα γιά τό πόσο σεβόντουσαν οἱ «πιστοί» Καθαροί τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τῆς Ἱστορίας. Ὅσο γιά τῆ λέξη πού τοῦ φώναζαν «ἔξαγοράσου» δέν πρόκειται φυσικά γιά ὄρο τοῦ παιχνιδιοῦ. Ἡ QUINTAINE δέν ἦταν ἕνα παιχνίδι τοῦ τουρνουᾶ ὅπου οἱ ἐκφράσεις ἔπαιρναν κάποια τιμητική σημασία. Καταλαβαίνει κανεῖς εὐκολα τὸν ὑβριστικό χαρακτήρα αὐτῆς τῆς λέξης πού ἀπευθυνόταν εἰδικά στό συμβολιζόμενο ἀπό τό ἀνδρείκελο ἱστορικό πρόσωπο.

Ἐπί πλέον ὅταν οἱ Καθαροί μιᾶνε γιά τό «Ἁγιο Πνεῦμα», ἡ ἐκφραση καθορίζει μιάν ὄντοτητα τοῦ γνωστικιστικοῦ πανθέου, ἕνα ὄν καί σέ καμμιά περίπτωση τό αἰώνιο ἀναθυμίασμα πού γεννιέται ἀπό τίς οὐσιώδεις σχέσεις ἀνάμεσα στόν «Πατέρα» καί τὸν «Υἱό».

Αὐτή ἡ προσεχτική χρήση τῆς συνηθισμένης χριστιανικῆς

ὀρολογίας σέ μιάν ἐσωτερική μυστική γλῶσσα, ἀποκλειστική στόν Καθαρισμό, βεβαιώνεται ἀναντίρρητα ἀπό τά πρακτικά τῶν ἀνακρίσεων. Γιά παράδειγμα μπορούμε ν' ἀναφέρουμε ὅτι ἡ δικιά τους Ἐκκλησία, γιά τήν ἀποκλειστική χρήση τῶν «Τέλειων» Καθαρῶν, ὀνομάζεται ἐπίσημα «Παρθένος Μαρία». Ποιός θά μπορούσε νά ὑποθέσει, ἀκούγοντας τυχαῖα αὐτή τήν ὀνομασία, ὅτι στήν πραγματικότητα ἐπρόκειτο γιά τὸν ἀπόκρυφο προμαχῶνα τῆς Αἵρεσης; Τά πρακτικά εἶναι κατηγορηματικά:

«Ἐπί πλέον, ἀρνοῦνται τό γεγονός ὅτι ἡ Παναγία Παρθένος Μαρία ἦταν ἡ πραγματική Μητέρα τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γυναῖκα μέ σάρκα καί ὀστά. Λένε ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία εἶναι ἡ αἵρεσή τους καί τό Τάγμα τους, δηλαδή ἡ ἀληθινή καί σεμνή παρθενική μετάνοια πού τοὺς ἀναγεννάει καί τοὺς κάνει «υἱούς Θεοῦ», μόλις μνηθοῦν καί γίνουν μέλη τῆς αἵρεσης καί τοῦ Τάγματος αὐτοῦ»

«Item, beatam Mariam Virginam negant fuisse veram matrem Domini Iesu Christi nec fuisse mulierem carnalem, sed sectam suam et ordinem suum dicunt esse Mariam Virginem, id est veram penitenciam castam et virginem qui generat filios Dei, quanto recipiuntur ad eam eandem sectam et ordinem».

Ἡ διαβεβαίωση αὐτή, σέ ὅτι ἀφορᾶ τήν ἀναγέννηση τῶν «Υἱῶν τοῦ Θεοῦ» ἀπό αὐτήν καθαρὰ συμβατική «Παρθένος Μαρία» ὀδηγεῖ στό συμπέρασμα, ὅτι ὅλοι αὐτοί πού ἀναγεννῶνται μέ αὐτό τὸν τρόπο ἀπό τήν ἐκκλησία τῶν Καθαρῶν, γίνονται ἰεροῦ ταυτόσημοι καί παρόμοιοι μέ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ἄρα ἡ χριστιανική ἔννοια τοῦ Ἐνός καί Μοναδικοῦ Λυτρωτῆ ἐκμηδενίζεται ἀπό αὐτὸν τὸν ἀπερίοριστο πολλαπλασιασμό.

Τό συμπέρασμα αὐτό, ὀδηγεῖ σέ ἕνα ἄλλο, δηλαδή, ὅτι ἡ χρήση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννη ἀπό τήν πρώτη μέχρι τήν δεκάτη ἔβδομη παράγραφο, τοῦ μόνου κειμένου πού παραδέχονται οἱ Καθαροί, εἶναι μιά χρήση τελείως πλασματική καί μόνο τάν προπέτασμα μπορεῖ νά ἐξηγηθεῖ, γιὰτί ὅπως εἶδαμε, ἡ προφορική τους διδασκαλία ἀναιρεῖ τήν *Μοναδικότητα τοῦ Ἐνσαρκωμένου Λόγου* πού ὑποστηρίζει τό Εὐαγγέλιο αὐτό.

Μποροῦμε ἀκόμα νά παρατηρήσουμε, ὅτι ἔγινε συχνά σύγκριση ἀνάμεσα στοὺς Βωντουά καί τοὺς Καθαροί. Οἱ πρῶτοι συγχέονται μέ τοὺς δευτέρους κυρίως ἀπό τό γεγονός ὅτι κινουνοῦνται καί ἐξελίσσονται στίς ἴδιες περιοχές καί στίς ἴδιες ἐποχές. Ἐπίσης, οἱ Βωντουά ὅπως καί οἱ Καθαροί διαχωρίζονται σέ «Τέλεις» καί σέ «Πιστοῦς». Αὐτή ἡ ταυτότητα τῶν ὄρων γίνεται χίτλια νά θεωροῦν τοὺς *τυπικούς Βωντουά* σάν *τυπικούς*

Καθαροὺς καὶ ἔτσι νὰ φτάνουν στοῦ ἀφελέστατο συμπέρασμα πὼς οἱ Καθαροὶ ἦταν Χριστιανοί. Ἡ ἀλήθεια ὁμῶς εἶναι ὅτι μόνο οἱ Βωντουά ἦταν Χριστιανοί καὶ μάλιστα μέ τήν ἀπόλυτη σημασία αὐτοῦ τοῦ ὄρου γιατί ἀπλούστατα δέν ἦσαν Καθολικοί. Ἄλλὰ οἱ Καθαροὶ ὅπως ἤδη τό ἀποδείξαμε δέν ἦταν Χριστιανοί. Καί γιά ὅποιον ἔχει ἀμφιβολίες τόν παραπέμπουμε στήν «PRACTICA» τοῦ ἱεροεξεταστή Βενάρδου Γκύ.

Μιά παρόμοια χρήση τοῦ ὄρου «Ἰησοῦς Χριστός» εἶναι ἐπίσης πιθανή. Ὁ Σάρλ Γκιγκεμπέρ, ἀπέδειξε ὅτι πολλές Ἑβραϊκές Ἑσωτερικές Αἰρέσεις πρὸ Χριστοῦ ἐπεκαλοῦντο μιάν ὄντοτητα μέ τό ὄνομα IESHOUAH (δηλ. Ἰησοῦς στά ἑβραϊκά). Βέβαια δέν πρόκειται γιά τόν ἱστορικό Ἰησοῦ, ἀλλά γιά τήν ἐτυμολογική σημασία τῶν λέξεων «Ἰησοῦς - Χριστός» δηλαδή: Σωτήρας - Χρισμένος (ἀπό τήν ἑβραϊκή λέξη IESHOUAH - Σωτήρας καί τήν ἑλληνική Χριστός - αὐτός πού ἔχει πάρει τό χρίσμα, βασιλικό ἢ προφητικό).

Ἐπί πλέον ὁ κάθε Καθαρός πού ἔπαιρνε τό «CONSOLAMENTUM» (δηλαδή τό χαρακτηριστικό πού τοῦ ἔδινε τήν ἰδιότητα τοῦ «Τέλαιου» μετά τήν ἰδιότητα τοῦ «Πιστοῦ») ἦταν ὑποχρεωμένος νά ἀπαγγεῖλει μέ δυνατή φωνή ἕνα τυπικό ABRENUNTIATO, πού μ' αὐτό ἀποκήρυττε πανηγυρικά τό βάπτισμα πού εἶχε πάρει μετά τήν γέννησή του καί δήλωνε ὅτι τό ἀπαρνιέται καί δέν τό πιστεύει πιά. Ἐσβηνε ἔτσι ἀπό τό μέτωπό του καί τό σῶμα του τό Εὐχέλαιο τῆς Βάπτισης. Φυσικά αὐτή ἡ ἀποκήρυξη ἀφοροῦσε τό Βάπτισμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀλλά ταυτόχρονα δέν τό ἀντικαθιστοῦσε μέ κάποιο ἄλλο.

Μετά ἀπό αὐτές τίς ἀποδείξεις θά ἦταν δύσκολο νά ὑποστηριχθεῖ ἡ ἀποψη πὼς ὁ Καθαρισμός ἦταν μιὰ μορφή πρωτόγονου Χριστιανισμοῦ. Ἀντίθετα, πρόκειται γιά μιὰ θρησκεία μέ ἀπόλυτα Μανιχαϊκή μορφή, πού δέν παραδεχόταν οὔτε τόν κλασσικό Ἰησοῦ τῆς Ἐκκλησίας οὔτε τήν Ἐνσάρκωση, τά Πάθη, τήν Ἀνάσταση καί τήν Ἀνάληψή του. Τί μένει λοιπόν ἀπό τόν Χριστιανισμό; Τίποτα βέβαια!

Τόν ἴδιο δρόμο ἀκολούθησαν μέ τή σειρά τους οἱ Ναῖτες. Εἶναι λιγώτερο ἀπό ἑβδομήντα χρόνια, τό διάστημα πού χωρίζει τίς φωτιές τοῦ Μόντ - Σεζούρ (ὅπου ἔκαψαν τοὺς Καθαρούς) ἀπό τίς φωτιές τῆς Σιτέ τοῦ Παρισιοῦ (ὅπου ἔκαψαν τοὺς Ναῖτες). Τό ἴδιο σιδερένιο χειρόκτι ἤρθε καί φίμωσε καί στίς δύο περιπτώσεις τήν Ἀλήθεια. Γιατί...

«Τά ὄπλα ἦταν πάντα τά ὄργανα τῆς βαρβαρότητας. Ἐεασφάλισαν τόν καταπιεστικό θρίαμβο τῆς Ὑλης πάνω στοῦ Πνεῦμα καί ἀναδεύουν μέσα στά βάθη τῶν ἀνθρώπινων ψυχῶν τόν βόρβορο τῶν χειρότερων ἐνστίκτων».

(Κάρολος Ντέ Γκώλ: AU FIL DE L' EREE)

II

Τά στοιχεῖα τοῦ φακέλου

«Οἱ διηγήσεις πού γράφτηκαν πάνω στίς περγαμηνές, καταστράφηκαν ἀπό αὐτούς πού θέλουν νά διατηρήσουν τήν ἀγνοια. Ἀλλά τά λόγια τους πᾶνε καί κάθονται πάνω στίς ψυχές, σάν τά ἀγριοπερίστερα πού ἔρχονται ἀπό μακρυά καί Εαποστάζουν μόνο καί μόνο γιά νά Εαναφύγουν. Κί' αὐτό εἶναι μιὰ μορφή τῆς Δικαιοσύνης...»

MAURICE MAGRE: **Τό αἷμα τῆς Τουλούζης.**

Σᾶς δίνουμε στή συνέχεια τῆς μελέτης, τίς συντομογραφίες τῶν *πιό παλαιῶν* χειρογράφων τῆς βασικῆς «βιβλιοθήκης» τοῦ Χριστιανισμοῦ. Διαβάζοντάς τες, ὁ ἀναγνώστης θά διαπιστώσει αὐτό πού διακηρύσσουμε ἀπό τήν ἀρχή μέχρι τό τέλος τοῦ βιβλίου μας, δηλαδή ὅτι *τά πραγματικά κείμενα* (καί ὄχι αὐτά πού ἀναφέρονται σάν «χαμένα») *δέν εἶναι ποτέ πιό παλαιά ἀπό τόν τέταρτο αἰῶνα!*

Ἀναφέρουμε τά Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια ὕστερα ἀπό τά κανονικά, γιατί «τό μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον τοῦς, ὀφείλεται στοῦ γεγονότος ὅτι μᾶς δίνουν μιάν ἀντανάκλαση τῆς *καταγωγῆς* τοῦ λαϊκοῦ Χριστιανισμοῦ (...) Ἀποτελοῦν τό *συμπλήρωμα* τῶν χρονικῶν, τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, δηλαδή τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου καί τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. (...) Τά Ἀπόκρυφα, μέ μιὰ πιό προσεκτική μελέτη, μᾶς μεταφέρουν *μερικές ἱστορικές λεπτομέρειες πού δέν μπορούν νά ἀγνοηθοῦν*» (Ντανιέλ Ρόπς, «Τά Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια» ἀπό τόν ἈΒΒᾶ Φ. Ἀμιώ, Παρίσι 1952 - Ἐκδόσεις ARTHEME FAYARD).

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Συνηθίζουν νά μᾶς ἐγκωμιάζουν τήν φιλοπονία τῶν μοναχῶν - ἀντιγραφῶν, αὐτῶν τῶν καλῶν καί θαυμαστῶν Πατέρων πού, μέσα στά μοναστήρια τοῦ Μεσαίωνα, «περισυνέλεξαν» καί ἀντέγραψαν τά χειρόγραφα τῶν ἐλλήνων καί λατίνων συγγραφέων.

Αὐτό ὅμως πού ἀποφεύγουν νά μᾶς διευκρινίσουν, εἶναι τό τί ἔγιναν τά πρωτότυπα! Πράγματι τό ἔργο τῆς «περισυλογῆς» καί τῆς ἀντιγραφῆς, ἀνταποκρινόταν σέ μιά ἐπείγουσα ἀνάγκη. Δηλαδή ἔπρεπε νά ἐξαφανίσουν κάθε ἴχνος ἑνός Ἰησοῦ πού ἦταν ἡγέτης μιᾶς πολιτικῆς φατρίας, μιᾶς συμμορίας πού πολλές φορές, ἀπό καθαρά λόγους ἐπιβίωσης εἶχε πέσει ἀκόμα καί στό ἐπίπεδο τῆς ληστείας καί πού οἱ πράξεις του γιά ἕνα διάστημα μεγαλύτερο ἀπό τριάντα χρόνια, δέν εἶχαν τίποτα τό εὐαγγελικό. Ἐπίσης ἔπρεπε νά σβήσουν τήν γνώμη τῶν λατίνων συγγραφέων γιά τόν λεγόμενο Ἰησοῦ, ὅπως καί τήν γνώμη τῶν εἰρηνικῶν Ἑβραίων, δυό ἀπόψεις πού εἶχαν καί αὐτές τήν βαρύτητά τους στήν ὑπόθεση.

Ἀκόμη, σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τά χειρόγραφα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, μᾶς παρουσιάζουν ἕναν πολύ ἀπατηλό ἀπολογισμό.

Τά χειρόγραφα τοῦ Φλάβιου Ἰωσήφ, εἶναι μόλις τοῦ 9ου καί τοῦ 12ου αἰῶνα καί ἡ περίφημη περικοπή, πού ἀναφέρεται στόν Ἰησοῦ καί περιέχεται στό δεύτερο μόνο μέρος, ἀποτελεῖ κατά τήν γνώμη ὅλων τῶν σοβαρῶν Καθολικῶν ἐρευνητῶν, μιᾶ χοντροειδή παρεμβολή. Στούς «Ἑβραϊκούς Πολέμους» τοῦ ἴδιου συγγραφέα πού ὀνομάζονται ἐπίσης «Ἡ Πτώση τῆς Ἱερουσαλήμ» ἢ ἀκόμα «Πόλεμοι τῆς Ἰουδαίας», τό ἀρχαῖο σλαβικό κείμενο διαφέρει κατά πολύ ἀπό τό ἐλληνικό πρωτότυπο καί οἱ παρεμβολές πού περιέχουν καί τά δυό χειρόγραφα εἶναι ἐπίσης διαφορετικές.

Τά χειρόγραφα τοῦ Τάκιτου, οἱ «Ἱστορίες» καί τά «Χρονικά» του, εἶναι τοῦ 9ου καί τοῦ 11ου αἰῶνα. Τούς λείπει ἀκριβῶς, ὅλη ἡ περίοδος ἀνάμεσα στό 28μ.Χ., καί τό 34 μ.Χ. δηλαδή τά καθοριστικά χρόνια γιά τόν δημιουργούμενο τότε Χριστιανισμό. Καί ἐδῶ οἱ λογοκρισίες καί οἱ παρεμβολές εἶναι φανερές ὥστε ἀκόμη καί ἕνας ἀπλός διορατικός ἀναγνώστης, χωρίς καμμιά ἰδιαίτερη εἰδίκευση, μπορεῖ νά τίς ἐπισημάνει καί νά τίς ἀπομονώσῃ.

Ἄθελά του, ὁ Ντανιέλ Ρόπς μᾶς δίνει, μέ ἕνα ἀσφαλέστατο τρόπο, τό κλειδί αὐτῶν τῶν μυστηρίων. Μέσα στό βιβλίο του «Ὁ Ἰησοῦς καί ἡ ἐποχή Του» λέει τά ἑξῆς:

«Τέταρτος αἰῶνας. Ἄς σημειώσουμε αὐτή τή χρονολογία. Τρεῖς αἰῶνες παρεμβάλλονται ἀνάμεσα στήν σύνταξη τῶν κειμένων τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού

γράφτηκαν χοντρικά μέσα στήν περίοδο ἀπό τό 50 ἕως τό 100, καί στά πρῶτα πλήρη χειρόγραφα πού ἔφτασαν στά χέρια μας. Αὐτό τό διάστημα θά μπορούσε νά θεωρηθεῖ τεράστιο, ἀλλά δέν εἶναι τίποτα σέ σχέση μέ τό κενό πού παρεμβάλεται γιά ὅλους τοῦς κλασσικούς τῆς Ἀρχαιότητος, ἀνάμεσα στό ἀγνωστο πρωτότυπο καί στό πιό παλιό γνωστό ἀντίγραφο.

Δεκατέσσερες αἰῶνες γιά τίς τραγωδίες τοῦ Σοφοκλή, καί τό ἴδιο γιά τά ἔργα τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Ἀριστοφάνη καί τοῦ Θουκυδίδη. Δεκαέξη αἰῶνες γιά τόν Εὐριπίδη καί τόν Κάτουλλο, δεκατρεῖς αἰῶνες γιά τόν Πλάτωνα, δώδεκα αἰῶνες γιά τόν Δημοσθένη. Ὁ Τερέντιος καί ὁ Βιργίλιος πρέπει νά θεωρηθοῦν σάν εὐνοούμενοι γιατί παρεμβάλλονται μονάχα ἑπτὰ αἰῶνες γιά τόν πρῶτο καί τέσσερες γιά τόν δεύτερο».

Εἶναι βέβαια φυσικό, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς πού ἔζησαν πρῖν ἀπό τόν Ἰησοῦ καί κατά συνέπεια τόν ἀγνοοῦσαν, δέν εἶχαν καί τόση ἀνάγκη ἀπό λογοκρισία καί παρεμβολές. Δέν συνέβει ὅμως τό ἴδιο πράγμα μέ τοῦς ἱστορικούς τῆς ἐποχῆς Του, ὅπως ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, ὁ Τάκιτος ἢ ὁ Σουετόνιος. Ἀκόμα καί ἕνας σατυρικός χρονικογράφος σάν τόν Πετρώνιο δέν γλύτωσε ἀπό τόν ζῆλο τῶν μοναχῶν-ἀντιγραφῶν. Ἀπό τό διάσημο «Σατυρικόν» του ἀπέμειναν μονάχα 250 σελίδες, ἐνῶ ἔερούμε ἀπό ἄλλου ὅτι τά πρῶτα ἀντίγραφα τοῦ πρωτοτύπου μετροῦσαν κάπου 3.000 σελίδες. Εἶναι λοιπόν σίγουρο ὅτι τό «Σατυρικόν» δέν περιεῖχε μόνο αὐτή τήν ἀπογραφή τῆς ντόλτσε-βίτα τῆς ἐποχῆς τοῦ Νέρωνα ἀλλά καί ἄλλα πράγματα πού δικαιολόγησαν τήν ἀνελέητη λογοκρισία του. Τό ἴδιο ἀκριβῶς πού συνέβει μέ τόν Τάκιτο ὅπου ἀπό τίς «Ἱστορίες» καί τά «Χρονικά» του, ἔχουν ἀποκοπεῖ ὅλα τά κεφάλαια πού ἀναφέρονται στά γεγονότα τῆς Παλαιστίνης τῆς ἐποχῆς του.

Ὅσο γιά τήν ἀύθεντικότητα τῶν κανονικῶν Εὐαγγελίων, θά περιοριστοῦμε νά παραθέσουμε τίς φράσεις τοῦ Ἀββᾶ Μπερζιέ, πού ἀντιγράψαμε ἀπό τό «Λεξικό τῆς Θεολογίας» του.

«Οἱ ἀληθινά σοφοί ἄνθρωποι γύρω ἀπό τά θέματα τῆς ἐρευνας τῶν Γραφῶν, καί προπαντός οἱ εἰλικρινεῖς, ἀναγνώριζον, ὅτι τό κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης, δέν σταθεροποιήθηκε πρῖν ἀπό τό τέλος τοῦ ἕκτου αἰῶνα.»

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΙΚΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

- CODEX SINAITICUS (Σιναϊτικός κώδικας) Χρονολογία: 4ος αἰῶνας. Περιέχει σχεδόν ὀλόκληρη τήν παλαιά Διαθήκη, τήν Καινή Διαθήκη, τήν Ἐπιστολή τοῦ Βαρνάβα, καί μέρος τοῦ Ποιμένα

του Ἑρμά. Ἀνακαλύφθηκε τό 1844 ἀπό τόν Τίσσενορφ στό μοναστήρι τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, στό ὄρος Σινᾶ. Βρίσκεται στό Λονδίνο, στό Βρεττανικό Μουσεῖο.

● CODEX VATICANUS (κώδικας τοῦ Βατικανοῦ) - Χρονολογία: 4ος αἰώνας. Περιέχει τήν Παλαιά Διαθήκη (ἐκτός ἀπό πενήντα σελίδες πού χάθηκαν) καί τήν Καινή Διαθήκη ἕως τήν ἐπιστολή πρὸς Ἑβραίους, Κεφ. Θ, 14. Πολύ κακή ὀρθογραφία. Μπήκε στό Βατικανό ἀνάμεσα στά 1475 καί στά 1481.

● CODEX ALEXANDRINUS (Ἀλεξανδρινός κώδικας) - Χρονολογία: 5ος αἰώνας. Περιέχει τήν Παλαιά Διαθήκη καί τήν Καινή ἀπό τά μέσα τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου ΚΕ,δ. Τό κείμενο εἶναι χειρότερο ἀπό τό προηγούμενο, εἰδικά τά Εὐαγγέλια. Βρίσκεται στό Λονδίνο στό Βρεττανικό Μουσεῖο.

● CODEX EPHRAEMI RESCRIPTUS. - Χρονολογία: 5ος αἰώνας. Παλίμψητος. Τό βιβλικό κείμενο ἐπικαλύφτηκε τόν 12ο αἰώνα ἀπό μιά ἑλληνική ἀπόδοση τῶν ἔργων τοῦ Ἁγίου Ἐφραιμίου. Εἶναι αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς καί τόν μετέφερε στό Παρίσι ἡ Κατερίνα τῶν Μεδίκων. Διατηρεῖται στήν Ἐθνική Γαλλική Βιβλιοθήκη.

● CODEX BEZAE ἢ CODEX CANTABRIGIENSIS. - Χρονολογία: 5ος ἢ 6ος αἰώνας. Περιέχει μέ μερικά κενά τά τέσσερα Εὐαγγέλια καί τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Τό χειρόγραφο εἶναι δίγλωσσο ἑλληνικό - λατινικό. Βρισκόταν ἀπό τόν 9ον αἰώνα στή Λυών. Ὁ Θεόδωρος Μπέζ τόν ἔδωσε τό 1581 στό Πανεπιστήμιο τοῦ Καϊμπριτζ, ὅπου βρίσκεται ἀκόμα.

● CODEX FREER. - Χρονολογία: 5ος αἰώνας. Περιέχει τά τέσσερα Εὐαγγέλια μέ μερικά κενά. Ἔχει μιά παρεμβολή μετά τόν Μᾶρκο ΙΣΤ, 14. Τό ἀγόρασε ὁ Ἀμερικάνος Φρήρ στά 1906 ἀπό ἕνα Ἀραβὰ ἔμπορο. Βρίσκεται στήν Οὐάσιγκτων.

● CODEX KORIDETHI. - Χρονολογία: 7ος ἕως 9ος αἰώνας. Διατηρεῖται στήν Τιφλίδα τῆς Σοβιετικῆς Γεωργίας ἀλλά προέρχεται, σύμφωνα μέ τίς σημειώσεις πού ἔχει στά περιθώρια ἀπό τή Μονή Κοριντέτι τοῦ Καυκάσου.

● CODEX REGIS ἢ CODEX PARISIENSIS. - Χρονολογία: 8ος αἰώνας. Μέ πολλές διορθώσεις καί σημειώσεις στά περιθώρια. Βρίσκεται στό Παρίσι στήν Ἐθνική Βιβλιοθήκη.

● CODEX BERATIMUS. - Χρονολογία: 6ος αἰώνας. Περιέχει τά κατὰ Ματθαῖον καί Μᾶρκον Εὐαγγέλια σέ πορφυρή περγαμηνή. Βρίσκεται στό Μπεράτ τῆς Ἀλβανίας.

● CODEX ATHUSIENSIS: Χρονολογία: 8ος ἢ 9ος αἰώνας. Περιέχει τήν Καινή Διαθήκη ἐκτός ἀπό τόν Ματθαῖο, μέρος τοῦ Μάρκου (ἀπό Α, 1 ἕως Θ, 4) καί τήν Ἀποκάλυψη.

● CODEX VERCELLENSIS. - Λατινικός. Χρονολογία: 4ος αἰώνας. Στήν Βερσέιγ.

● CODEX VERONENSIS. - Λατινικός. Χρονολογία 4ος ἢ 5ος αἰώνας. Στήν Βερόνα.

● CODEX COLBERTINUS. - Λατινικός. Χρονολογία 12ος αἰώνας. Στό Παρίσι.

● CODEX SANGERMANENSIS. - Λατινικός. Χρονολογία: 8ος αἰώνας. Παρίσι.

● CODEX BRIXIANUS. - Λατινικός. Χρονολογία: 6ος αἰώνας. Στήν Μπρέσκια τῆς Ἰταλίας.

● CODEX PALATINUS. - Λατινικός. Χρονολογία: 5ος αἰώνας. Δουβλίνο.

● CODEX BOBIENSIS. - Λατινικός. Χρονολογία: 4ος ἢ 5ος αἰώνας. Περιέχει μόνο τόν Μᾶρκο (ἀπό Η, 3 ἕως ΙΣΤ, 8) καί τόν Ματθαῖο (ἀπό Α, 1 ἕως ΚΕ 36) μέ μερικά κενά.

● CODEX MONACENSIS. Χρονολογία: 6ος ἢ 7ος αἰώνας. Λατινικός.

● CODEX CURETONIANUS. Χρονολογία: 4ος αἰώνας. Συριακός. Ἀνακαλύφθηκε τό 1842 μέσα σ'ένα μοναστήρι τῆς ἐρήμου τῆς Νιτρίας (Αἴγυπτος).

Ἐκτός ἀπό τοὺς κώδικες αὐτοὺς, ὑπάρχουν ἀκόμη μερικοὶ πάπυροι πού τά μικρά τους ἀποσπάσματα μᾶς δίνουν μερικά κεφάλαια ἀπό τά κανονικά Εὐαγγέλια. Εἶναι:

● Πάπυρος P1. - Χρονολογία: 3ος ἢ 4ος αἰώνας. Περιέχει τό κατὰ Ματθαῖον (Α, 1 - 9 καί 12 - 20)

● Πάπυρος P3. - Χρονολογία: 6ος αἰώνας. Περιέχει τό κατὰ Λουκᾶ (Ζ, 36 ἕως 45 καί Ι, 38 - 42)

● Πάπυρος P4. - Χρονολογία: 4ος αἰώνας. Περιέχει Λουκᾶ (Α 74 - 80 καί Ε 30 - ΣΤ, 4)

● Πάπυρος P 37. - Χρονολογία: 3ος ἢ 4ος αἰώνας. Περιέχει Ματθαῖο (ΚΣΤ 19 - 52)

● Πάπυρος P 45. - Χρονολογία: 3ος ἢ 4ος αἰώνας. Περιέχει τά τέσσερα Εὐαγγέλια καί τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων σέ δίφυλλα. Δυστυχῶς εἶναι πολύ κατεστραμμένος. Ἀπομένει ὁ Ματθαῖος (Κ,24 - ΚΑ,19) (ΚΕ, 41 - ΚΣΤ, 33), ὁ Μᾶρκος (Δ, 36 - Θ, 31) (ΙΑ, 27 - ΙΒ,28) καί ὁ Λουκάς (ΣΤ, 31 - Ζ,7) (Θ, 26 - ΙΔ, 33).

● Συριακά Χειρόγραφα. Διάφορα Χειρόγραφα τῆς «Ἀπλῆς» Ἐκδοσης. Χρονολογία: 5ος ἢ 6ος αἰώνας.

● Κοπτικά χειρόγραφα. Διάφορα χειρόγραφα γραμμένα στά σαχιδικά, διάλεκτο τῆς Ἄνω Αἴγυπτου. Μερικά ἀπό αὐτά εἶναι τοῦ 4ου αἰώνα.

● Κοπτικά χειρόγραφα. Διάφορα χειρόγραφα γραμμένα στά μποχαίριτικά, διάλεκτο τῆς Κάτω Αἴγυπτου. Τό παλαιότερο ἀπό αὐτά εἶναι τοῦ 9ου αἰώνα.

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΩΝ

- CODEX ASKEWIANUS ἢ PISTIS SOPHIA. - Χρονολογία: 5ος αἰώνας. Γραμμένο στά θηβαϊκά ἢ σαχιδικά - κοπτικά. Βρίσκεται ἀπό τό 1785 στό Βρεττανικό Μουσείο.
- CODEX τῆς BRUCE. - Χρονολογία: 4ος καί 5ος αἰώνας. Περιέχει τό «Βιβλίο τῆς Μεγάλης Πραγματείας κατά τό Μυστήριον». Ἀνακαλύφθηκε τό 1769. Γραμμένος στά θηβαϊκά - κοπτικά.
- CODEX BEROLINENSIS 8502. Χρονολογία: 5ος αἰώνας. Γραμμένος στά θηβαϊκά - κοπτικά. Βρέθηκε στό Κάϊρο τό 1896 καί μέχρι τό 1945 ἦταν στό Βερολίνο. Περιεῖχε τό «Εὐαγγέλιο τῆς Μαρίας», τό «Μυστικό Βιβλίο τοῦ Ἰωάννη», τή «Σοφία τοῦ Ἰησοῦ» καί τίς «Πράξεις τοῦ Πέτρου».
- ΠΡΩΤΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ. Ἀνασυνταγμένο ἀπό τοὺς ἐρευνητές μέ τή βοήθεια διαφόρων χειρογράφων πού ἀπλώνονται κλιμακωτά ἀπό τόν 5ον ἕως τόν 15ον αἰώνα. Τά χειρόγραφα αὐτά εἶναι σκορπισμένα σέ διάφορες βιβλιοθήκες.
- ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. - Χρονολογία: 8ος αἰώνας. Γραμμένο ἑλληνικά. Ἀνακαλύφθηκε τό 1887 στήν Ἄνω Αἴγυπτο.
- ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. - Χρονολογία: 8ος αἰώνας. Γραμμένο στά ἑλληνικά. Ἀνακαλύφθηκε καί αὐτό στήν Ἄνω Αἴγυπτο τό 1887.
- ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΜΑΤΘΑΙΟΥ. - Χρονολογία: 6ος ἢ 7ος αἰώνας. Εἶναι μιά ἀπομίμηση τοῦ Πρωτευαγγελίου τοῦ Ἰακώβου.
- ΔΙΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ἢ ΨΕΥΔΟ - ΘΩΜΑΣ. - Χρονολογία: 5ος αἰώνας. Ἀπό αὐτό δημιουργήθηκε τό «Ἀρμενικό βιβλίο τῆς παιδικῆς ἡλικίας» τοῦ 6ου αἰώνα καί τό «Ἀραβικό Εὐαγγέλιο τῆς παιδικῆς ἡλικίας» τοῦ 7ου αἰώνα.
- ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ. - Χρονολογία: 4ος αἰώνας. Τό λένε ἐπίσης καί «Πράξεις Πιλάτου». Ὑπάρχει σέ διάφορες κοπτικές καί συριακές ἐκδόσεις.
- ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΓΑΜΑΛΙΗΛ. - Χρονολογία: τό πιθανώτερο, κρίνοντας ἀπό τά χειρόγραφα, τοῦ 7ου αἰώνα. Γραμμένο στά αἰθιοπικά ἢ στά κοπτικά.
- ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΤΗΝ ΓΑΛΙΛΑΙΑ ΤΟΥ Κ.Η.Ι.Χ. - Χρονολογία: Τό πιθανώτερο τοῦ 8ου αἰώνα. Διάφορες ἐκδόσεις στά κοπτικά καί τά αἰθιοπικά.
- ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ. - Χρονολογία: Τό πιθανώτερο τοῦ 9ου αἰώνα. Γραμμένο αἰθιοπικά.
- ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ. - Διάφορες χρονολογίες ἀνάλογα μέ τά χειρόγραφα. Ὁ Ρουφίνος (5ος αἰ-

ώνας) τό ἀναφέρει σάν ἓνα ἀπό τά παλαιότερα Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια.

- ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ. - Χρονολογία: 5ος αἰώνας. Ὑπάρχουν μόνο τμήματα γραμμένα στά κοπτικά.
 - ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ. - Χρονολογία: 4ος αἰώνας. Γραμμένο ἑλληνικά. Ὑπάρχουν μόνο τά δύο τρίτα ἀπό τό βιβλίο.
 - ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. - Χρονολογία. 5ος αἰώνας. Γραμμένο ἑλληνικά. Ὑπάρχει μόνο τό τελευταῖο μέρος τοῦ βιβλίου. Ἡ ἀρχή εἶναι γνωστή ἀπό ἓνα κοπτικό ἀποσπασμα καί μιά λατινική μετάφραση, τίς «Πράξεις τῆς Βερσείγ».
 - ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ἢ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΚΛΑΣ. Χρονολογία: 6ος αἰώνας γιά τήν συριακή, σλαβική καί ἀραβική ἐκδοση. Ἀποσπάσματα ἀπό τήν ἑλληνική, ὑπάρχουν σέ μιά περγαμηνή τοῦ 5ου αἰώνα.
 - ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ. - Χρονολογία: 6ος αἰώνας. Γραμμένο στά λατινικά. Ὑπάρχουν καί ἀποσπάσματα στά ἑλληνικά.
 - ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΘΩΜΑ. - Χρονολογία: 6ος αἰώνας γιά τήν λατινική ἐκδοση. Ἡ ἑλληνική καί συριακή ἐκδοση εἶναι πιθανώτατα τοῦ 5ου αἰώνα.
 - ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ. - Χρονολογία: 5ος αἰώνας. Γραμμένο ἑλληνικά. Ὑπάρχει καί μιά νεώτερη λατινική ἐκδοση.
 - ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ἢ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ. - Χρονολογία: 4ος ἢ 5ος αἰώνας. Γραμμένο κοπτικά. Εἶναι μέρος ἀπό τά εὐρήματα τοῦ 1947 στό Χηνοβόσκιον τῆς Αἰγύπτου κοντά στό Νάγκ - Χαμάντι.
 - ΚΛΗΜΕΝΤΕΙΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ. - Χρονολογία: 5ος αἰώνας. Γραμμένο στά ἑλληνικά. Τό κείμενο τῶν «Ὁμιλιῶν» διατηρήθηκε καλά ἀλλά τό δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου οἱ «Ἀναγνωρίσεις» χάθηκε. Τό ἔχουμε μόνο στήν λατινική του μετάφραση ἀπό τόν Ρουφίνο.
- Ἀπό τά 49 χειρόγραφα πού ἀνακαλύφθηκαν στό Χηνοβόσκιον τό 1947 δέν μπορούμε νά ἀναφέρουμε κανένα ἄλλο ἀκόμα, περιμένοντας τήν ἔστω καί περιληπτική δημοσίευσή τους. Ἀπό αὐτά τά πολύτιμα χειρόγραφα πού τά περισσότερα εἶναι τοῦ πέμπτου αἰώνα, θά πρέπει νά γίνει ἓνας διαχωρισμός ἀνάμεσα στά καθαρά μανιχαϊκά κείμενα καί στά ἄλλα γνωστικο-χριστιανικά συγγράματα, πού βρέθηκαν μαζί τους.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ

Θεωρήσαμε ἀπαραίτητο νά ἀφιερῶσουμε μιάν εἰδική μελέτη γιά ἓνα περίεργο κείμενο πού ἀπό τήν στιγμή πού ἐμφανίστηκε μέχρι καί σήμερα δέν ἔπαψε νά προκαλεῖ φιλονικίες. Τό ὄνομά-ζουμε «Ἀποκάλυψη» μέ τήν ἑλληνική κυριολεξία τῆς λέξης.

Ἡ Σύνοδος τοῦ Τριδέντου (1545) τό τοποθέτησε ὀριστικά ἀνάμεσα στά κανονικά κείμενα καί ἡ ἀπόφαση αὐτή παραμένει βασικά ἀναντίρρητη γιά τόν καθολικό κόσμο. Μόνο διάφορες αὐτοκέφαλες ἀνατολικές Ἐκκλησίες, ἀνεξάρτητες ἀπό τή Ρώμη ἔξακολουθοῦν νά τό ἀρνοῦνται. Βασίζονται σέ ἀρχαιότερα λαμπρά παραδείγματα.

Ἄρχαιότερα, ἡ Σύνοδος τῆς Λαοδικείας, ἀρνεῖται νά τό συμπεριλάβει μέσα στόν ἐπίσημο Κανόνα. Μεγάλες προσωπικότητες ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τό θεώρησαν παρείσακτο, ἄσχετο μέ τό Εὐαγγελικό Μύνημα καί τό καταπολέμησαν ἤ τό ἀγνόησαν. Ἀναφέρουμε: Ἅγιος Βασίλειος (+379), Ἅγιος Κύριλλος τῆς Ἱερουσαλήμ (+386), Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός (+390), Γρηγόριος τῆς Νύσσης (+400), Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (+407), Θεοδώρητος. Ὅλοι αὐτοί τό ἀγνοοῦν τελείως καί δέν τό ὑπολογίζουν ἀνάμεσα στά κείμενα πού χρησιμοποιοῦν. Ὁ Ἅγιος Ἰερώνυμος (+420) παίρνει μιάν ἀνάλογη στάση μέ τόν Εὐσέβιο τῆς Καισάρειας.

Ἡ ἐπίσημη παράδοση θέλει νά παρουσιάζει τήν «Ἀποκάλυψη» σάν μιὰ διήγηση ἑνός ὁράματος πού εἶδε «ἐν ἑκστάσει» ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ὅταν βρισκόταν ἐξόριστος στήν Πάτμο. Ἡ μετάβαση τοῦ Ἰωάννη στήν Πάτμο ἔγινε τό 94, τόν πρῶτο χρόνο τῆς βασιλείας τοῦ Νέρβα. Ἄς σημειώσουμε αὐτή τή λεπτομέρεια γιατί ἔχει σημασία.

Θά μπορούσε κανεῖς νά ἀπορήσει γιά τό πῶς μπόρεσε τό «Μέντιουμ» νά συγκρατήσῃ στή μνήμη του καί νά καταγράψῃ, ὅταν ἐπέστρεψε στή φυσιολογική του κατάσταση, μιάν ἐνόραση τόσο μεγάλης διάρκειας.

Θά μπορούσε ἐπίσης νά ἀπορήσει πῶς μπορεῖ ἕνα κείμενο νά παρουσιάζεται, στά 94, σάν προφητικό ἐνῶ περιγράφει, καί μέ τρόπο πολύ ἀκριβολογικό α) τήν πυρπόληση τῆς Ρώμης (κεφ. ΙΗ), πού ἔγινε τό 64, δηλαδή τριάντα χρόνια πρὶν καί β) τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ (κεφ. ΙΑ), πού ἔγινε τό 70, δηλαδή εἰκοσιτέσσερα χρόνια νωρίτερα!

Ἐπίσης, ἡ ἐπίσημη παράδοση, μάς λέει ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, ἔγραψε τήν «Ἀποκάλυψη» στά ἑλληνικά, πράγμα πού

ἐπισημαίνει καί ὁ Ἅγιος Διονύσιος τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀλλά προσθέτει: «...βλέπω, ὅτι οὔτε ἡ διάλεκτός του οὔτε ἡ γλῶσσα του εἶναι τά ἑλληνικά. Χρησιμοποιεῖ βάρβαρους ἰδιωματισμούς καί πολλές φορές κάνει σολοικισμούς!...»

(Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας: Ἐκκλησιαστική Ἱστορία VII, ΚΕ, 26).

Πράγματι, πρόκειται σίγουρα γιά ἕνα ἀραμαϊκό πρωτότυπο μεταφρασμένο στά ἑβραϊκά καί σέ συνέχεια στά ἑλληνικά. Ὅταν ἐμφανίστηκε ἡ ἑλληνική ἔκδοση στά τέλη τοῦ πρῶτου αἰῶνα οἱ ἄλλες δύο ἔξαφανίστηκαν.

Αὐτό πού συμφωνήσαμε νά ὀνομάζουμε «Ἀποκάλυψη» εἶναι στήν πραγματικότητα ἕνα ἄθροισμα ἀπό διάφορα κείμενα, ἀπό διαφορετικούς συγγραφείς. Ἐτσι τουλάχιστον ἰσχυρίζονται ὀρισμένοι ἐρευνητές. Ἄλλοι ἀπό αὐτούς λένε ὅτι πρόκειται γιά δύο καί ἄλλοι γιά τρία διαφορετικά ἔργα, ἑβραϊκῆς μάλλον καταγωγῆς, πού ἕνας χριστιανός συντάκτης μιᾶς ἀρκετά προχωρημένης ἐποχῆς τά συναρμολόγησε μέ ἄσχημο τρόπο.

Ὁ R.P. BOIMARD, O.P., καθηγητής τῆς Βιβλικῆς Σχολῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, μέσα στό ἔργο του «Ἡ Βίβλος τῆς Ἱερουσαλήμ» ἀποδεικνύει ὅτι τό καθάρᾳ προφητικό μέρος τῆς «Ἀποκάλυψης» (κεφ. Δ ἕως κεφ. ΚΒ) εἶναι συραφή ἀπό δύο διαφορετικές «Ἀποκαλύψεις» ἀνεξάρτητες ἀρχικά ἢ μιὰ ἀπό τήν ἄλλη.

Οἱ «Ἐπιστολές πρὸς τίς Ἑπτὰ Ἐκκλησίες» (κεφ. Β καί Γ) πρέπει καί αὐτές, ἀρχικά, νά ἦταν χωριστές. Κι αὐτό, γιατί δέ μπορούμε νά φανταστοῦμε, ὅτι ὁ συντάκτης τους τίς ἔγραψε ὅλες μαζί καί τίς ἔστειλε μέ ὁμαδικά ἀντίγραφα στούς παραλήπτες τους, ὅσο καί ἂν εἶναι κοινός ὁ γενικός χαρακτήρας τοῦ θέματος πού ἀναπτύσσεται μέσα σ' αὐτές.

Ἐπί πλέον, ἡ «Ἀποκάλυψη» βάζει σέ σκέψεις ἕναν λιγάκι παρατηρητικό καί καχύποπτο ἀναγνώστη. Καί νά γιατί: ἔχει ἐμπρός του ἕνα κείμενο πού ὑποτίθεται ὅτι γράφτηκε στήν Πάτμο τό 94 ἀπό τόν Ἀπόστολο Ἰωάννη, καί ὅμως τό κείμενο αὐτό ἀγνοεῖ ὀρισμένα ἀπό τά σημαντικώτερα γεγονότα τοῦ Χριστιανικοῦ κινήματος! Δηλαδή:

- Τήν ὑπαρξη τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων πού καθορίστηκαν καί ἁγιοποιήθηκαν ἀπό τόν Ἰησοῦ, σάν καθοδηγητές τῆς Ἐκκλησίας.
- Τήν ὑπαρξη τοῦ Πέτρου σάν κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας.
- Τήν ὑπαρξη τοῦ Παύλου, τήν ἀποστολή του, τόν σημαντικὸ ρόλο πού ἔπαιξε καί τόν θάνατό του στή Ρώμη τό 67.
- Τήν ὑπαρξη τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων, γιά νά μὴν ἀναφέρουμε καί τά πολυάριθμα Ἀπόκρυφα πού κυκλοφοροῦν ἤδη ἀπό τήν ἐποχὴ αὐτή.
- Τήν ὑπαρξη τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου, πού διαβάζονται

ώστόσο σέ όλες τίς Ἐκκλησίες πού ἀπευθύνονται.

• Τήν ὑπαρξη τῶν «Ἐβδομήκοντα δύο» Ἀποστόλων πού χειροτονήθηκαν ἀπό τοὺς Δώδεκα ἀρχικούς καί τήν ἀποστολή πού ἀνέλαβαν.

Ἄν αὐτά τά γεγονότα ἀγνοοῦνται ἀπό τήν «Ἀποκάλυψη», αὐτό σημαίνει ἀπλούστατα ὅτι τό κείμενό της, γράφτηκε προηγουμένως. Βέβαια γίνεται λόγος γιά τήν «Πόλιν ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Κύριος» (ΙΑ,8) ἀλλά πολλοί Μεσσιανικοί ἡγέτες σταυρώθηκαν στήν Ἱερουσαλήμ, ὅπως γιά παράδειγμα, ὁ Ἐζεκίας πού ἦταν κι αὐτός «Υἱός Δαυῖδ» καί κατὰ συνέπεια «Κύριος» τοῦ Ἰσραήλ. Ἀκόμη στό κεφάλαιο ΙΔ,6 γίνεται λόγος γιά κάποιο «αἰώνιο Εὐαγγέλιο». Ἀλλά ἄς δοῦμε τί λέει ἀκριβῶς τό κείμενο: «Καί εἶδον ἄλλον ἄγγελον πετώμενον ἐν μεσουρανήματι ἔχοντα εὐαγγέλιον αἰώνιον, εὐαγγελῖσαι ἐπί τοὺς καθημένους ἐπί τῆς γῆς...»

Ὁ ὅρος πού χρησιμοποιεῖ ἡ πρωτότυπη ἑλληνική ἔκδοση εἶναι κατὰ λέξη: *εὐαγγέλιον αἰώνιον*, πού στά ἑλληνικά τῆς ἐποχῆς, δέν σημαίνει «Εὐαγγέλιο» μέ τήν σημερινή ἔννοια τῆς λέξης, ἀλλά: *εὐ - ἀγγελία, καλό μήνυμα, χαρμόσυνο νέο, ἐπιστολή πού τό περιεχόμενό της προξενεῖ χαρά.*

Ἐπὶ πλεονεξία ἀπόδειξη πού ἐνισχύει τήν ἀποψη ὅτι τό πρωτότυπο κείμενο γράφτηκε στά *ἀραμαϊκά* καί ὄχι στά ἑλληνικά. Ἡ γλώσσα αὐτή, εἶναι ἡ λαϊκή διάλεκτος τῶν ἑβραίων ἤδη ἀπό τόν 4ο π.Χ. αἰώνα, ἐνῶ τά κλασσικά ἑβραϊκά χρησιμοποιοῦνται ἀπό τότε, μόνο στίς προσευχές καί στίς Λειτουργίες. Ἄν λοιπόν ἡ «Ἀποκάλυψη» (τουλάχιστον τό πρωτότυπο κείμενο χωρίς τίς μεταγενέστερες προσθήκες) ἀπευθυνόταν - σάν ἓνα εἶδος «λαϊκῆς προκήρυξης» - πρὸς τό ἑβραϊκό ἔθνος πού στέναζε κάτω ἀπό τόν ρωμαϊκό ζυγό, εἶναι εὐνόητο ὅτι γράφτηκε στή γλώσσα πού καταλάβαινε ὁ λαός. Βέβαια θά παρουσιάσουμε μέ ἀναλυτικώτερο τρόπο αὐτή τήν ὑπόθεση. Ἄς περάσουμε ὅμως πρῶτα στήν ἀπόδειξη τῆς ὑπαρξης ἀραμαϊκοῦ πρωτότυπου.

Στό κεφ.Θ,11 γράφει τό ἔξῃς:

«Καί ἔχουσιν ἐφ' ἑαυτῶν βασιλέα τόν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου, ὄνομα αὐτῶ Ἐβραϊστί Ἀβαδδὼν καί ἐν Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων...»

Ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος πού μετέφρασε τήν Ἁγία Γραφή στά λατινικά (σημ. τοῦ Μετ. ἡ μετάφραση αὐτή λέγεται «VULGATA» κι ἀποτελεῖ τό βασικό κείμενο τῆς Γραφῆς γιά τοὺς Καθολικούς) πρόσθεσε χωρίς δισταγμό στό τέλος τῆς παραπάνω φράσης: «...et latine habet nomem Exterminans». Δηλαδή: «...καί στά λατινικά τό ὄνομά του εἶναι Ἐξολοθρευτής».

Μέ τήν ἴδια λογική ὁ Ρ.Π. Μπουαμάρ στή γαλλική παρουσί-αση τῆς Γραφῆς, σ' αὐτό τό σημεῖο βάζει μιά παραπομπή καί μᾶς λέει: «...στά γαλλικά: Καταστροφή, Ἐρήμωση.» Εὐκολα βγαίνει τό συμπέρασμα. Διαδοχικά, ὁ κάθε μεταφραστής τῆς «Ἀποκάλυψης» θεώρησε ὑποχρέωσή του νά καθορίσει στήν γλώσσα του τή σημασία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ἀβύσσου καί τήν πρόσθεσε στήν προηγούμενη μετάφραση.

Ποιό ἦταν τό ἀραμαϊκό ὄνομα, πού ὁ πρῶτος ἑβραῖος μεταφραστής τήν ἀπέδωσε στήν γλώσσα του: Ἀββαδὼν (ABADDON); Ἴσως ABDOUTH (ALEF - BEITH - DALET - VAW - THAW¹) πού τό συναντᾶμε στό SEPHER RAZIEL² FOLIO 5α μέ τή σημασία τῆς «Ἀπώλειας» (χαμός) καί εἶναι τό ὄνομα τοῦ Ἄγγελου τοῦ Ἀνατολικοῦ ἀνέμου στήν τρίτη TEQOUFAH.³

Ἄν λοιπόν αὐτό τό κείμενο ἦταν ἀπλῶς μιά προκήρυξη γραμμένη στή λαϊκή γλώσσα τοῦ καιροῦ του, μέ σκοπό νά ἐνισχύσει τήν ἑβραϊκή ἀντίσταση ἐναντίον τοῦ ρωμαίου κατακτητή, τότε ποιός ἦταν ὁ συντάκτης του; Καί σέ ποιᾶ ἐποχή γράφτηκε τό πρωτότυπο μέρος του, ἂν ἀφαιρέσουμε τίς προσθήκες;

Γιά τή δεύτερη ἐρώτηση δίνουμε ἤδη τήν ἀπάντηση, ὅτι ἡ «Ἀποκάλυψη» συντάχτηκε πρὶν ἀπό τό 64, γιατί εἶναι ἡ χρονιά τῆς πυρπόλησης τῆς Ρώμης καί δέν μπορούμε νά παρουσιάσουμε τήν ἐκ τῶν ὑστέρων περιγραφή της, σάν προφητεία. Καί θά τήν τοποθετήσουμε ἀκόμα ἐνωρίτερα, πρὶν ἀπό τήν ἐποχή πού ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής ἀρχισε τό κήρυγμα τῆς ἀφίξης τοῦ Χριστοῦ στό ποταμίσιο πέρασμα τῆς Βεθηθαβάρρα τοῦ Ἰορδάνη,

1. Σημ. τοῦ Μετ. Ἴσως τό περιεχόμενο αὐτῆς τῆς παρένθεσης νά θεωρηθεῖ ἄχρηστο καί ἀκατανόητο ἀπό τόν μέσο ἀναγνώστη, ὅμως ὁ μεταφραστής ἀπό συνέπεια στήν ἀρχή τῆς ἀπομυθοποίησης τῶν ἐννοιῶν, τόν πληροφορεῖ - πράγμα πού εἶναι ἄλλωστε γνωστό στόν ὁποιοδήποτε πού γνωρίζει ἑβραϊκά - ὅτι ὅταν σ' αὐτή τή γλώσσα ἀναφερόμαστε σέ λέξεις - καί κατὰ συνέπεια καί στά Ἀραμαϊκά ἀφοῦ γράφονται μέ τό ἴδιο ἀλφάβητο - εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά τίς ἀναλύσουμε γράμμα πρὸς γράμμα (SPELL) γιά νά ὁδηγηθοῦμε στήν ρίζα (SHORESH) πού θά μᾶς ὑποδείξει τήν σημασία τους.

2. Σημ. τοῦ Μετ. SEPHER RAZIEL: βιβλίο (SEPHER) τοῦ Ραζιήλ (ὁ ἔμπιστος τοῦ Θεοῦ)

3. Σημ. τοῦ Μετ. Ὁ ἀνατολικός αὐτός ἀνεμος εἶναι μιά κλιματολογική πραγματικότητα τῆς Παλαιστίνης. Φυσάει ἀπό τά ἀνατολικά τῆς χώρας καυτός καί ἀποπνικτικός καί ἂν διαρκέσει ἀρκετό χρονικό διάστημα καταστρέφει τίς φυτεῖες καί τά ζωντανά. Ἐκδηλώνεται βασικά στήν ἐποχή (TEQOUFAH) τοῦ καλοκαιριοῦ, πού εἶναι καί ἡ τρίτη τοῦ ἑβραϊκοῦ ἡμερολόγιου.

τόν 15ον χρόνο τῆς βασιλείας τοῦ Τιβέριου, δηλαδή τό 28 μ.χ. Καί νά ἡ ἀπόδειξη τοῦ συλλογισμοῦ μας, μαζί μέ τήν ὑπογραφή τοῦ συντάκτη τῆς προκήρυξης:

«'Αποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ¹, ἦν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός², δεῖ-
ξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει, καί ἐσήμανεν
ἀποστείλας διά τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ ὅς
ἐμαρτύρησε τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί τήν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, ὅσα εἶδε. Μακάριος ὁ ἀναγιγνώσκων καί οἱ ἀκούοντες τοὺς
λόγους τῆς προφητείας καί τηροῦντες τά ἐν αὐτῇ γεγραμμένα. Ὁ
γάρ καιρός ἐγγύς.» (Ἰ. Αποκ. Πρόλογος, Α', 1 - 3)

«'Εγώ Ἰησοῦς ἔπεμψα τόν ἀγγελον μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν
ταῦτα ἐπί ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐγώ εἰμί ἡ ρίζα καί τό γένος Δαυεὶδ,
ὁ ἀστήρ ὁ λαμπρός ὁ πρωϊνός... καί ὁ διψῶν ἔρχέστω, καί ὁ θέλων
λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν... Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα ναί
ἐρχομαι ταχύ... (Ἰ. Αποκάλυψις, Ἐπίλογος, ΚΒ 16 - 20).

Ἄν παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ «'Αποκάλυψη» γράφτηκε ἀπό τόν
Ἀπόστολο Ἰωάννη στήν Πάτμο τό 94, παραδεχόμεσθε ταυτό-
χρονα καί τήν πλάνη τοῦ δράματός του, γιατί ὁ Ἰησοῦς δέν
ἦρθε ταχύ, δέν ἦρθε καθόλου!

Ὅσο γιά τήν ἀναγγελία τῆς πυρπόλησης τῆς Ρώμης (συμβο-
λικά χαρακτηρισμένης μέ τό ὄνομα τῆς Βαβυλώνας) καί τήν
καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ, καί τά δύο, εἶναι γεγονότα πού τό
94 ἔχουν ἤδη συμβεῖ.

Τώρα λοιπόν μπορούμε νά φτάσουμε στά συμπεράσματα.
Παραλήπτῃ τῆς τρομερῆς αὐτῆς «'Αποκάλυψης», τοῦ μηνύμα-
τος δηλαδή τοῦ Ἰησοῦ ὕστερα ἀπό μιάν ἐνόραση πού εἶδε ὁ ἴδιος,
δέν εἶναι ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ἀλλά ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής!
Αὐτό τό μήνυμα ἐρχεται ἀπό τήν Αἴγυπτο, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ
Ἰησοῦς, μετά τήν ἀποτυχία τῆς ἐπανάστασης πού ἔγινε τήν
ἐποχή τῆς Ἀπογραφῆς. Τά ρωμαϊκά ἀντίποινα εἶναι τρομερά, ὁ
στρατός τῶν Ζηλωτῶν διασκορπισμένος, ἀλλά ὅλα αὐτά δέν θά
διαρκέσουν ἀκόμη γιά πολύ.

Πράγματι ὁ Ἰησοῦς «ἐρχεται ταχύ» ἀλλά μέ τήν ἀπόλυτα
ὑλιστική ἐννοια τῆς ἐκφρασης δηλαδή «ἐπιστρέφει σύν
τομα». Δέν θά ἀργήσει νά παρουσιαστεῖ τό 28 στό πέρασμα Βη-
θαβάρρα τοῦ Ἰορδάνη γιά νά ἀντικαταστήσει τόν Βαπτιστή πού
τελειώνει πλέον τό ἔργο του.

¹ Σημ. τοῦ Συγγρ. «Χριστός» στά ἑλληνικά τῆς ἐποχῆς σημαίνει: Αὐτός
πού ἔχει λάβει τό – βασιλικό ἢ προφητικό – χρίσμα. Ἑβραϊκά: (Μεσσίας).

² Σημ. τοῦ Συγγρ. Αὐτές οἱ τέσσερις λέξεις ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς,
αὐτή τήν ἐποχή δέν θεωροῦσε ἀκόμα τόν ἑαυτό του Θεό.

Ὁ ἀγγελος πού ἔφερε τό μήνυμα μόνο Ἄγγελος δέν εἶναι.
Γιατί τό ἑλληνικό κείμενο, μᾶς μιλάει γιά ἕναν ἀγγελο, ἑλληνική
λέξη πού σημαίνει: ἀπεσταλμένος, ἀγγελιοφόρος, ταχυδρόμος,
ἔξω ἀπό ὅποιονδήποτε ὑπερφυσικό χαρακτήρα *στά ἑλλη-
νικά τῆς ἐποχῆς*. Στήν ἴδια γλώσσα γιά νά ὑποδείξουν πνευ-
ματικά ὄντα χρησιμοποιοῦσαν τίς λέξεις: *δαίμων, διάβο-
λος, κακοδαίμων*. Καί ὁ λόγος εἶναι ἀπλούστατος. Οἱ Ἀρ-
χαῖοι Ἕλληνες δέν εἶχαν στή μυθολογία τους τό εἶδος αὐτῶν τῶν
πνευμάτων πού συμφωνήσαμε *ἐκ τῶν ὑστέρων* νά τά ὀνο-
μάζουμε ἀγγέλους!...

Ὅσο γιά τόν ὄρο «ἐκκλησία», ἀποδίδεται θαυμάσια μέ τήν
ἐβραϊκή λέξη «KAHAL» πού ἔχει ἀκριβῶς τήν ἴδια ἐννοια. Καί οἱ
δύο αὐτές λέξεις σημαίνουν: συγκέντρωση σ' ἕναν ὀρισμένο χῶρο
τῶν μελῶν μιᾶς κίνησης, ἐνός δήμου, μιᾶς ὀργάνωσης. Καί θά
δοῦμε παρακάτω ὅτι ἡ συγκέντρωση αὐτή δέν εἶναι ἀδικαιολό-
γητη.

Ἔτσι λοιπόν ἡ πρώτη «'Αποκάλυψη» (ἀπαλλαγμένη ἀπό τίς
μεταγενέστερες προσθήκες) εἶναι γραμμένη ἀπό τόν Ἰησοῦ, ὅπως
τό λέει ἄλλωστε καί ὁ ἴδιος στόν πρόλογο καί τόν ἐπίλογο. Τήν
ἔγραψε γύρω στά 26 μέ 27, καί παραλήπτῃ τῆς εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ
Βαπτιστής. Στόχος τῆς εἶναι νά διεγείρει γιά ἄλλη μιά φορά, μέ
ἀπατηλές ἐλπίδες, τόν νόμιμο πόθο τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ γιά ἐθνική
ἀνεξαρτησία, πού στενάζει κάτω ἀπό τόν καταπιεστικό ρωμαϊκό
ζυγό. Γι αὐτό δέ λείπουν οὔτε κι οἱ ἀπειλές: «Οὐαί, οὐαί, οὐαί
(τρεῖς φορές) τοὺς κατοικοῦντας ἐπί τῆς γῆς (Ἰ. Αποκ. Η, 13), «Οὐαί
τοὺς κατοικοῦντας τήν γῆν καί τήν θάλασσαν... (Ἰ. Αποκ. ΙΒ, 12)

Ἡ τύχη τῶν ἄλλων λαῶν δέν θά εἶναι Ζηλευτή, ὅταν θριαμ-
βεύσει αὐτός ὁ φανατικός ἔξτρεμιστής, πού εἶχε ἀπορριφθεῖ ἄλ-
λωστε ἀπ' ὄλο σχεδόν τό Ἰσραήλ. «Καί ὁ νικῶν καί ὁ τηρῶν ἄχρι
τέλους τά ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπί τῶν ἐθνῶν, καί
ποιμανεῖ αὐτούς ἐν ράβδῳ σιδηρᾶ, ὡς τά σκεύη τά κεραμικά
συντρίβεται, ὡς κάγώ εἴληφα παρὰ τοῦ Πατρός μου, καί δώσω
αὐτῷ τόν ἀστέρα τόν πρωϊνόν (Ἰ. Αποκ. Β 26 - 28).

Βάζοντας στήν ἄκρη τό περίεργο αὐτό δῶρο, καταλαβαίνει
κανεῖς ὅτι οἱ γειτονικοί λαοί δέν ἀνταποκρίθηκαν στήν πρόσ-
κληση τῶν Ζηλωτῶν γιά συμμαχία καί κοινό ἀγῶνα ἐναντίον τῆς
Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Καί φθάνει στό συμπέρασμα ὅτι ἄν
ἀντίγραφα τῆς ὀρμητικῆς αὐτῆς πρόσκλησης γιά ἱερό πόλεμο
(γιατί γι αὐτό πρόκειται) καλομεταφρασμένα ἀπό τά ἀραμαϊκά
στά ἑλληνικά (τήν τρέχουσα γλώσσα συναλλαγῆς ἀνάμεσα στόν
Ρωμαῖο κατακτητή καί τόν μορφωμένο Ἰουδαϊσμό, πού εἶχε γίνει
πολύ ἑλληνόφιλος ἤδη ἀπό τόν δεύτερο π.χ. αἰῶνα) παραδόθη-
καν ἀπό τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Ἰησοῦ στοὺς διάφορους στρατι-

ωτικούς διοικητές όπως ο Πιλάτος, ο Μάρκελος κ.τ.λ. τότε μόνο ή ανάγνωσή τους και ή κοινοποίησή τους στην γραμματεία του Καίσαρα, αρκεί για να δικαιολογήσει απόλυτα τα συστηματικά μέτρα καταδίωξης που στράφηκαν έναντίον του όποιουδήποτε όπαδοῦ του αίνιγματικού αὐτοῦ «Χριστοῦ», ὄχι μόνο στην Παλαιστίνη ἀλλά σ' ὅλες τίς ἐπαρχίες τῆς Αὐτοκρατορίας.

Αὐτό μᾶς τό βεβαιώνει κι ὁ Σουητόνιος στή «Ζωή τῶν Δώδεκα Καισάρων» μέ μιά φράση του, πού πιθανότατα τή μίκρυναν κάπως οἱ μοναχοί - ἀντιγραφεῖς: «Καί ἐπειδή οἱ Ἑβραῖοι, μέ τήν παρακίνηση κάποιου Χριστοῦ, ἐπαναστατοῦσαν συνεχῶς, ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦς ἔδιωξε ἀπό τήν Ρώμη...» (Κλαύδιος, XXV)

Τό κείμενο ἀναφέρεται σ'τά γεγονότα τῆς Ρώμης τοῦ 52 μ.χ. Ὁ Ἰησοῦς ἔχει σταυρωθεῖ στήν Ἱερουσαλήμ πρὶν ἀπό δεκαεννέα χρόνια. Ὁμως οἱ όπαδοί του, τόν παρουσιάζουν σάν ἀναστημένο, κι ὁ Σουητόνιος πού καταγράφει αὐτά πού λένε στίς ἀνακρίσεις, νομίζει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἀκόμα ζωντανός καί συνεχίζει νά συνωμοτεῖ ἐναντίον τῆς PAX ROMANA. Ἐτσι βλέπουμε πῶς τό 52, ἡ μεσσιανική ὀργάνωση γίνεται αἰτία νά πέσουν οἱ κεραυνοί τῆς Αὐτοκρατορίας πάνω στή φίλησυχη κατά πλειονότητα ἑβραϊκή παροικία τῆς Ρώμης πού ἤδη τήν ἐποχή τοῦ Τιβέριου μετροῦσε πάνω ἀπό πενήντα χιλιάδες ψυχές.

Ἐπίσης ἐξηγεῖται ἔτσι ἡ σιωπή, οἱ ἐπιφυλάξεις κι οἱ ἀντιδράσεις τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ τόσο ἐνοχοποιητικοῦ αὐτοῦ κειμένου. Ἄν ἡ Ρωμαϊκή ἀστυνομία καί κατά συνέπεια ὁ Αὐτοκράτορας, ἐγνώριζαν τό περιεχόμενο τῆς «Ἀποκάλυψης» πρὶν ἀπό τήν πυρπόληση τῆς Ρώμης τό 64 (πράγμα πού εἶναι σχεδόν σίγουρο), τότε εἶναι αὐτόνοητο ὅτι, μετά τήν πυρκαγιά, θεωρήθηκε ἔγκλημα σέ ὀλόκληρη τήν Αὐτοκρατορία, τό γεγονός νά εἶναι κανεῖς Χριστιανός. Καί δέν ἀποκλείεται καθόλου ἡ ὑπόθεση, πῶς ὁ ἀγώνας τῆς Ρώμης ἐναντίον τοῦ μεσσιανισμοῦ τοῦ Ἰησοῦ, νά ἄρχισε ἀπό τή στιγμή τῆς δημιουργίας του, γιατί ἀκριβῶς, οἱ πρακτικές ἐφαρμογές του, ὑλοποιοῦσαν κατά γράμμα αὐτή τήν ἀληθινή «ἐκκλήση γιά ἱερό πόλεμο» ἐναντίον τῶν ἐθνῶν (τά ἔθνη ἢ ἐθνικοί, οἱ εἰδωλολάτρες) πού ἀποτελοῦσε ἡ «Ἀποκάλυψη».

Καί νά κάτι ἄλλο ἀκόμα.

Μέσα στήν «Ἐπιστολή πρὸς τήν ἐκκλησία τῆς Περγάμου» (Ἀποκ. Β 12 - 13) ὑπάρχει ἕνας ἀφανέρωτος μάρτυρας, πού κανεῖς ἐρευνητής τῆς Γραφῆς δέν τολμάει νά ἐπικαλεσθεῖ τή μνήμη του. Ἡ ἀπλή του ὑπόμνηση ἀρκεῖ γιά νά προκληθεῖ ἡ ἔκρηξη τῆς Ἀλήθειας! Νά τί λέει τό ἐντυπωσιακό αὐτό ἀπόσπασμα:

«Καί τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἔχων τήν ρομφαίαν τήν δίστομον, τήν ὀξεῖαν· οἶδα τά ἔργα σου καί πού κατοικεῖς· ὅπου ὁ θρόνος τοῦ Σατανᾶ· καί κρατεῖς τό ὄνομά μου καί οὐκ ἠρνήσω τήν πίστιν μου καί ἐν ταῖς ἡμέρες ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ὅς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν ὅπου ὁ Σατανᾶς κατοικεῖ» (Ἀποκ. Β 12 - 13).

Θά παρατηρήσουμε πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅτι οἱ «ἄγγελοι» πού ὁ Ἰωάννης παίρνει τή διαταγή νά τοῦς γράψει, δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄγγελοι μέ τή χριστιανική ἐννοια τοῦ ὄρου, ἀλλά «ἄγγελοι» μέ τήν ἀρχαία ἑλληνική σημασία τῆς λέξης, δηλαδή ἀγγελιοφόροι καί κατά συγκυρία παραλήπτες τῶν ἐπιστολῶν ἀπόλυτα ἀνθρώπινοι. Πρόκειται ἀπλούστατα γιά τοῦς γραφεῖς τῆς κάθε ἑβραϊκῆς ΚΑΗΑΛ πού στήν ἑλληνική μετάφραση τοῦ κειμένου ἔγιναν «ἐκκλησίες». Διαφορετικά, δέ βλέπουμε πῶς θά τά κατάφερνε ὁ Ἰωάννης νά μεταβιβάσει τό μήνυμα τοῦ Ἰησοῦ στόν προστάτη ἄγγελο τῆς κάθε Ἐκκλησίας, ἄν αὐτός ὁ «ἄγγελος» ἦταν στήν πραγματικότητα ἕνα γνήσιο πνεῦμα!

Καί τίθεται τώρα τό ἐρώτημα: Ποιός εἶναι αὐτός ὁ «μάρτυς» τοῦ Ἰησοῦ, πού λέγεται Ἀντίπας καί πού θανατώθηκε στήν Πέργαμο γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ πρὶν ὁ τελευταῖος γράψει τήν «Ἀποκάλυψη» καί τήν στείλει στόν Ἰωάννη; Οὔτε οἱ «Πράξεις» τοῦ Πιῶνιου, οὔτε οἱ «Πράξεις» τοῦ Κάρπου, οὔτε ἡ «Ἐκκλησιαστική Ἱστορία» τοῦ Εὐσεβίου τῆς Καισάρειας, μᾶς διαφωτίζουν πάνω στό θέμα. Ὁ Εὐσέβιος, μᾶς λέει τά ἑξῆς στό τέταρτο βιβλίο του: «Ἐχουμε ἀκόμα τίς Πράξεις καί ἄλλων μαρτύρων πού ἐμαρτύρησαν στήν Πέργαμο, πόλη τῆς Ἀσίας. Ὁ Κᾶρπος, ὁ Παπύλας, καί μιά γυναίκα, ἡ Ἀγαθονίκη, πού ὄλοι τους βρῆκαν ἕναν ἔνδοξο θάνατο μετά ἀπό πολυάριθμα καί ἀειόλογα μαρτύρια» (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας: «Ἐκκλησιαστική Ἱστορία» IV, ΚΕ, 48).

Οἱ καθολικοί ἐρευνητές τοποθετοῦν αὐτές τίς ἐκτελέσεις, εἴτε τόν καιρό τῆς βασιλείας τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου (161 - 180 μ.χ.) εἴτε τόν καιρό τῆς βασιλείας τοῦ Δέκιου (240 - 251 μ.χ.) Φεύγουμε λοιπόν μακριά ἀπό τήν ἐποχή τῆς «Ἀποκάλυψης» ἀκόμα καί ἀπό τήν ἐπίσημη χρονολογική της τοποθέτηση (δηλαδή τό 94). Ἄρα ὁ Ἀντίπας πέθανε πρὶν ἀπό τό 94 καί κατά τή δική μας ὑπόδειξη πρὶν ἀπό τό 28 μ.χ. Ὁμως ὁ ὀποιοσδήποτε Καθολικός, Διαμαρτυρόμενος ἢ Ὀρθόδοξο-ἐρευνητής παραδέχεται ὅτι ὁ πρῶτος μάρτυρας εἶναι ὁ διάκονος Στέφανος πού λιθοβολήθηκε στή Ἱερουσαλήμ τό 36 μ.χ. τήν χρονιά πού ὁ Μάρκελλος διαδέχτηκε τόν Πιλάτο στό ἀείωμα τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητή.

Ἐτσι ὁ μάρτυρας Ἀντίπας πού θανατώθηκε στήν Πέργαμο γιά τήν πίστη του στόν Ἰησοῦ, καί κανένας ἐρευνητής δέν μᾶς

μιλάει γι αυτόν (συνηθίζουν νά προσπερνούν τήν παράγραφο αὐτήν χωρίς ν'ἀναφέρουν τό παραμικρό, χωρίς νά προσθέτουν μιάν ἐπεξηγηματικήν ὑποσημείωση) γίνεται γιά τήν ἐπίσημη Ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ, τό ἴδιο ἀποστομωτικός καί τό ἴδιο ἐπικίνδυνος, ὅσο κι ὁ Ἰούδας ὁ Γαλιλαίος καί ἡ πόλη Γάμαλα...

III

Ὁ ψευδο-Εὐαγγελισμός

«Ἡ ἀλήθεια εἶναι παράΞενη, πιό παρά-
Ξενη ἀπό τήν φαντασία...»

Λόγδος Βύρων: Δόν Ζουᾶν, XIV

«Ἐν δέ τῷ μηνί τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ὑπό τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας ἡ ὄνομα Ναζαρέτ, πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ, ἔξ οἴκου Δαυὶδ, καί τό ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ, καί εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτήν εἶπε· χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιεῖ. ἡ δέ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καί διελογίζετο ποταπὸς εἶη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος. καί εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· μή φοβοῦ Μαριάμ· εὖρες γάρ χάριν παρά τῷ Θεῷ. καί ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἱόν, καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. οὗτος ἔσται μέγας καί Υἱὸς Ὑψίστου κληθήσεται, καί δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τόν θρόνον Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καί βασιλεύσει ἐπὶ τόν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καί τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος. εἶπε δέ Μαριάμ πρὸς τόν ἄγγελον· πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; καί ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σε καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διό καί τό γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ. καί ἰδοὺ Ἐλισάβετ ἡ συγγενὴς σου καί αὐτὴ συνειληφυῖα υἱόν γήρει αὐτῆς, καί οὗτος μὴν ἕκτος ἔστιν αὐτῇ τῇ καλουμένην στείρα· ὅτι οὐκ ἀδυνατήσῃ παρά τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα. εἶπε δέ Μαριάμ· ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τό ῥῆμα σου. καί ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ ἄγγελος.

Ἀναστᾶσα δέ Μαριάμ ἐν ταῖς ἡμέραις ταῦταις ἐπορεύθη εἰς τήν ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα καί εἰσῆλθεν εἰς τόν οἶκον Ζαχαρίου καί ἠσπάσατο τήν Ἐλισάβετ...»

(κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον Α 26-41)

Ἀπό τήν διήγηση αὐτὴ μπορούμε νά βγάλουμε ἤδη δύο σίγουρα συμπεράσματα.

Τό πρῶτο εἶναι, ὅτι ἡ Μαρία δέν ἀμφισβητεῖ οὔτε μιά στιγμή τά λόγια τοῦ ἀγγέλου καί ξεκινάει ἀμέσως γιά τό μακρὺ καί

κουραστικό ταξίδι τῶν ἑκατὸν ὀγδόντα χιλιομέτρων πού χωρίζουν τή Γαλιλαία ἀπό τό βασίλειο τοῦ Ἰούδα. Γιά κείνην, κατὰ συνέπεια, ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἀγγέλου εἶναι πραγματική. *Δέν τήν ἀμφισβῆτεῖ οὔτε στιγμή.* Ἐτσι τοῦλάχιστον μᾶς λέει ἡ διήγηση τοῦ τέταρτου αἰῶνα πού ἀποδίδεται στόν Λουκά, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει τά ὅσα ἐγνώριζε ὁ Παῦλος, πού δέν ἦταν ἄμεσος παρατηρητής τοῦ γεγονότος.

Τό δεύτερο σίγουρο συμπέρασμα, εἶναι ἡ ἀνυπαρξία τοῦ «μνηστήρα» Ἰωσήφ. Ὁ λόγος εἶναι ἀπλός. Κατά τή διήγηση πάντα, ἔχουμε μιά νέα κοπέλλα, πού πρόκειται νά παντρευτεῖ (διαφορετικά, γιατί εἶναι ἀρραβωνιασμένη;) ἕναν ἄντρα ἀπό Δαυϊδική καί Βασιλική γενιά. Ξάφνου τῆς ἀναγγέλουν, ὅτι θά μείνει ἐγκυος, ὅτι θά ἀποκτήσει γυιό πού θά γίνει βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ καί κείνη ρωτᾶ! *πῶς ἔσται τοῦτο ἐπεὶ ἄντρα οὐ γιγνώσκω;* Δυό πράγματα πρέπει νά συμβαίνουν. Εἴτε ξέρεῖ ἤδη ὅτι ὁ μνηστήρας τῆς εἶναι ἀνίκανος, *εἴτε δέν ὑπάρχει μνηστήρας.* Ἡ πρώτη περίπτωση σοκάρει ἀπό πολλές ἀπόψεις, γιατί ὑποθέτει ὅτι ἡ Μαρία ἀποπειράθηκε ἤδη μιά δοκιμή μέ τόν μνηστήρα πού λέγεται Ἰωσήφ, καί τότε δέν εἶναι πιά παρθένος, τοῦλάχιστον ἠθικά. Ἡ δέχτηκε νά παντρευτεῖ ἕναν ἄντρα πού ἡ ἀνικανότητά του εἶναι ἐπίσημα γνωστή, ἀλλά αὐτό ἀντίκειται στόν Ἑβραϊκό Νόμο. Τό Ταλμούθ¹ ἔδινε τό πολύ δυό ἐβδομάδες διορία στόν ἀνίκανο σύζυγο. Μετά ἦταν ὑποχρεωμένος νά ἀποδώσει τήν ἐλευθερία τῆς στή γυναίκα του. (TALMUD ARAKH 5,6 « KETH 13,5 « NED 11,12 « KETH 5,6). Ἄμέσως ἔπειτα τό Δικαστήριό ἐβγαζε τό διαζύγιο. Στό Ἰσραήλ, ὁ γάμος, πού γιά τόν ἄντρα ἔπρεπε νά γίνει τό ἀργότερο στά δεκαοκτώ, εἶχε γιά σκοπό τήν τεκνοποίηση. Τό νά παντρευτεῖ κανεῖς ἕναν ἄντρα ἀνίκανο ἢ μιά γυναίκα στεῖρα, ἰσοδυναμοῦσε μέ ἀνηθικότητα καί παράβαση τοῦ Νόμου.

Ἄλλά πρόκειται γιά ἕνα ἀκόμη ἐπίθετο τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα, πού ὀπωσδήποτε κι αὐτός πρὶν ἀπό τόν πρωτότοκο γυιό του τόν Ἰησοῦ, θά ἐσπούδασε τή μαγεία, ἄν ὄχι τήν αἰγυπτιακή, τοῦλάχιστον τήν Ἑβραϊκή τῆς Κάββαλα. Ὁ ὄρος HERESH ἔχει μιά διπλή σημασία στά Ἑβραϊκά. Γράφεται μέ τά στοιχεῖα HETH-RESH-SHIN, καί σημαίνει «τέκτων, Ξυλουργός» ἀλλά ἐπίσης καί «θεραπευτής, μάγος». Ἀνάλογα παραδείγματα ὑπάρχουν στόν Ἡσαία ὅπως καί στό Α΄ Χρονικῶν.

¹. Σημ. τοῦ Μετ.: Ταλμούθ: τό σύνολο τῶν νομοθετικῶν ἐρμηνειῶν τῆς Γραφῆς. Βλ. Λεξιλόγιο.

Καί φθάνουμε τέλος σέ μιά τελευταία καί ἀναντίρρητη ἀπόδειξη τῆς πλαστότητας τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» πού μᾶς τήν προμηθεύουν τά ἴδια τά ἐπίσημα Εὐαγγέλια.

«Ἐρχονται οὖν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καί οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ, καί ἔξω ἐστῶτες ἀπέστειλαν πρὸς αὐτόν φωνοῦντες αὐτόν. καί ἐκάθητο περί αὐτόν ὄχλος· εἶπον δέ αὐτῷ· ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου καί οἱ ἀδελφοί σου ἔξω ζητοῦσιν σε. καί ἀπεκρίθη αὐτοῖς λέγων· τίς ἐστὶν ἡ μήτηρ μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου; καί περιβλεψάμενος κύκλω τοὺς περί αὐτόν καθημένους λέγει. ἰδέ ἡ μήτηρ μου καί οἱ ἀδελφοί μου· ὅς γὰρ ἂν ποιῆση τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἀδελφός μου καί ἀδελφή μου καί μήτηρ μου ἐστί... (κατά Μάρκον Γ΄ 31-35).

«Παρεγένοντο δέ πρὸς αὐτόν ἡ μήτηρ καί οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ καί οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τόν ὄχλον. καί ἀπηγγέλη αὐτῷ λεγόντων ἡ μήτηρ σου καί οἱ ἀδελφοί σου ἐστήκασιν ἔξω ἰδεῖν σε θέλοντες. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς μήτηρ μου καί οἱ ἀδελφοί μου οὗτοι εἰσὶν οἱ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καί ποιοῦντες αὐτόν.. (κατά Λουκᾶν Η΄ 19-21).

Παρατηροῦμε κατ' ἀρχήν, ὅτι καί στά δύο αὐτά ἐδάφια, ὁ ὄρος «ἀδελφοί» χρησιμοποιεῖται μέ τήν ἀπόλυτα οἰκογενειακή ἔννοιάν του, ἡ παρουσία μάλιστα τῆς «μητέρας» ἐνισχύει αὐτή τήν ἀποψη. Σίγουρα, θά ἦρθαν νά ζητήσουν χρήματα ἀπό τόν Ἰησοῦ γιατί ἡ πλανόδια ζωὴ πού κάνουν, ἀκολουθώντας τήν φάλαγγα τῶν πέντε χιλιάδων ἀνθρώπων (Ματθαῖος ΙΔ΄ 21) πού τήν κυνηγοῦν ἀσταμάτητα οἱ ρωμαῖοι λεγεωνάριοι, θά πρέπει νά τοὺς δημιουργεῖ σοβαρά προβλήματα ἐπιβίωσης. Ὁ Ἰούδας, ὁ ISH-KARIOTH δέν κάνει βέβαια χρέη «ταμίας» μόνο γιά μιά δωδεκάδα ἀποστόλους!

Βλέπουμε κατόπιν τήν περιφρόνηση πού ἐκφράζει ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ γιά τή μητέρα καί τοὺς ἀδελφούς του, τή φυσική του οἰκογένεια, καί τήν προτίμηση πού δείχνει γι αὐτούς πού ἀκολουθοῦν τίς διδασκαλίες του. Ἡ συμπεριφορά του, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Μαρία, ἡ μητέρα του, καί οἱ ἀδελφοί του, *δέν ἦταν μαθητές του.*

Πράγματι, ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης μᾶς τό ἐπιβεβαιώνει: «οὐδέ γάρ οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν» (κατά Ἰωάννην Ζ΄, 5)

Ἡ ἀπλή αὐτή φράση ἀποκλείει τήν περίπτωση τοῦ νά ἦσαν «ἀδελφοί» μέ τήν ἐσωτεριστική ἔννοια τοῦ ὄρου, ὅπως σέ ἕνα μοναχικό τάγμα ἢ ὅπως στόν ἐλεύθερο τεκτονισμό. Τέτοιου εἴδους «ἀδελφοί» θά ἦταν συνώνυμοι μέ τοὺς «μαθητές» πού ἐπίστευαν στόν λόγο του καί δέν ἀμφέβαλαν οὔτε γιά τό κήρυγμα οὔτε γιά τήν ἀποστολή του.

ἘΕ ἄλλου ὅπως εἶδαμε στά παραπάνω κείμενα τοῦ Μάρκου καί τοῦ Λουκά, ὁ Ἰησοῦς τοποθετεῖ τή μητέρα του ἀνάμεσα σ'

αυτούς πού δέν τόν ἀκολουθοῦν. Κι ὁ Ἰωάννης τό ἐπιβεβαιώνει.

Πῶς λοιπόν μπορούμε νά φανταστοῦμε, ὅτι ἡ Μαρία εἶδε κι ἄκουσε πράγματι τόν ἄγγελο Γαβριήλ, καί πίστεψε τόσο πολύ στήν ἀναγγελία του ὥστε σηκώθηκε ἀμέσως καί πῆγε στήν Ἰουδαία, στό σπίτι τῆς Ἐλισάβετ, ἐνῶ ἀργότερα, ὅπως μᾶς τό βεβαιώνουν τά Εὐαγγέλια, δέν πιστεύει πιά στή θεία ἀποστολή τοῦ γιουῦ της;

Ὁ λόγος αὐτῆς τῆς ἀντίφρασης εἶναι ἀπλός. Ἡ Μαρία γέννησε τόν Ἰησοῦ φυσιολογικά ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες, καί δέν ὑπῆρξε ποτέ οὔτε ἀγγελική ἐμφάνιση, οὔτε ὑπερφυσική σύλληψη, οὔτε ἀπό θαῦμα γέννηση. Ὁ Ἰωάννης εἶναι σαφής (Ζ΄, 5) «οὐδέ γάρ οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν...». Αὐτό ἀποδεικνύει ὀλοκᾶ-θαρα ὅτι ἡ Μαρία, κοινή μητέρα ὀλονῶν, δέν τοὺς εἶχε πεῖ τίποτα γιά τήν ἀπό θαῦμα γέννηση τοῦ πρωτότοκου ἀδελφοῦ τους, οὔτε καί γιά τήν ὑπερφυσική ἀποστολή του, γιατί ἀπλούστατα «οὐδέ γάρ αὐτή» ἐπίστευε. Καί τότε τί γίνεται μέ τήν ἐνθουσιαστική ἐκδηλωσή της, πού ἀναφέρει ὁ Λουκᾶς (Α΄ 46-55) καί πού χρησιμοποιοῦνται ἀπό τήν ἐκκλησία γιά τήν δημιουργία τοῦ «MAGNIFICAT»;¹

Δέν εἶναι τό μόνο σκοτεινό σημεῖο. Ὑπάρχουν κι ἄλλα. Στόν Ναό τῆς Ἱερουσαλήμ, πού ἦταν ἕνα εἶδος αὐτόνομης ἱερῆς πολιτείας, εἰδικευμένοι ἱερεῖς κατέγραφαν τίς γενεαλογίες τῶν οἰκογενειῶν τοῦ Ἰσραήλ, κατά φυλές, τάξεις κλπ. Ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁ Ἡρώδης κατέστρεψε τό θαυμάσιο αὐτό ἔργο, ἀπό φθόνο. Οἱ γενεαλογίες αὐτές, δέν μπορούσαν νά τοῦ ἀποδώσουν μιάν ἐνδοξη καταγωγή, γιατί ἦταν ξένος καί ἀπερίτμητος. Αὐτό ὅμως πού ἀγνοοῦσε ὁ βάρβαρος βασιλιάς, ἦταν ὅτι ἡ κάθε σημαντική οἰκογένεια καί προπαντός αὐτές πού εἶχαν Δαυϊδική - Βασιλική καταγωγή διατηροῦσαν στά σπίτια τους ἀντίγραφα τῶν γενεαλογιῶν τοῦ Ναοῦ.

Τά κανονικά ὅμως Εὐαγγέλια μᾶς δίνουν δυό ἀπόλυτα διαφορετικές μεταξὺ τους γενεαλογίες τοῦ Ἰωσήφ - τοῦ κατά συγκυρία πατέρα τοῦ Ἰησοῦ - . Ἡ γενεαλογία τοῦ Ματθαίου (Α΄, 1-16) δέν ἔχει τίποτα τό κοινό μέ τή γενεαλογία τοῦ Λουκᾶ (Γ΄ 23-38). Τό καταπληκτικότερο μάλιστα, εἶναι ὅτι *οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε ὁ πάππος, οὔτε ὁ δίσπαππος, οὔτε ὁ τρίσπαππος*

¹. Σημ. τοῦ Μετ. Πρόκειται γιά τό τροπᾶριο «MAGNIFICAT ANIMA MEA DOMINUM» (Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον) πού εἶναι μελοποίησις τοῦ ἐδάφιοι τοῦ Λουκᾶ πού ἀναφέρεται παραπάνω. Οἱ Καθολικοὶ τό ψέλνουν στόν ἑσπερινό.

τοῦ Ἰωσήφ δέν ἔχουν τά ἴδια ὀνόματα στίς δυό γενεαλογίες, ἐνῶ λογικά, αὐτοὶ τοῦλάχιστον θά ἔπρεπε νά συμπίπτουν ἐπειδὴ ἀκριβῶς, εἶναι πιο γνωστοὶ ἀπό τοὺς παλαιότερους.

Ἐκτός αὐτοῦ, τά Εὐαγγέλια δέ μᾶς δίνουν καμμιά γενεαλογία τῆς Μαρίας.

Ἐνα ἄλλο πάλι θέμα εἶναι αὐτό τό περίφημο ταξίδι πού ἔκανε ἡ Μαρία ἀπό τή Γαλιλαία στήν Ἰουδαία, μέ σκοπό νά ἐπισκεφθεῖ τήν ἐξαδέλφη της τήν Ἐλισάβετ πού εἶναι ἤδη ἔγγυος ἔξη μηνῶν, παρά τήν προχωρημένη της ἡλικία καί πού πρόκειται νά γεννήσει τόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή. Γιά νά κάνει τό ταξίδι αὐτό, πρέπει νά διανύσει μιάν ἀπόσταση ἑκατὸν ὀγδόντα χιλιόμετρων ἀνάμεσα ἀπό περιοχές πού τίς ρημάζει ὁ πόλεμος κι ἡ ἐνδημική ληστεία. Ἡ Μαρία ὅμως κάνει αὐτό τό ταξίδι καί τά Εὐαγγέλια δέν μᾶς ἀναφέρουν οὔτε μέ ποιόν τρόπο (πεζοπορία, ἢ μέ γαῖδαρο) οὔτε ἂν τήν συνόδευε κανεὶς, καί ποιός. Κι ἐπιπλέον οὔτε λέξη γιά τό ὄνομα τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας της.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἐκείνη τήν ἐποχὴ ἦταν ἀδύνατο γιά μιὰ νέα κοπέλα νά κάνει μόνη της ἕνα τέτοιο ταξίδι, χωρὶς νά διακινδυνέψει τὴ ζωὴ της ἢ τό λιγώτερο τὴν τιμὴ της. Οἱ περιοχές πού εἶναι ὑποχρεωμένη νά διασχίσει, εἶναι τρομερὰ ἐπικίνδυνες. Οἱ Ρωμαῖοι λεγεωνάριοι δίνουν καθημερινὰ ἀλύπητες μάχες μέ τοὺς κάθε λογῆς ληστές πού ἔχουν τά λημέρια τους σ' αὐτές ἀκριβῶς τίς περιοχές. Ἐχουν μείνει στήν ἱστορία οἱ συμμορίες σάν τοῦ βοσκοῦ ATHRONGIUS καί τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν του, τοῦ πρώην σκλάβου τοῦ Ἡρώδη Σίμωνα, φημισμένου γιά τήν τεράστια κορμοστασιά του καί τέλος οἱ ἐπαναστατημένες ὀμάδες τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα, πού ἔκανε τήν ἐπανάστασή του, ἀκριβῶς τὴ χρονιά τῆς Ἀπογραφῆς, τὴ χρονιά δηλαδὴ πού ἡ Μαρία, κατὰ τά ἐπίσημα Εὐαγγέλια πάντοτε, ἔμεινε ἔγκυος.

Ἐκείνη τήν ἐποχὴ, δέν ὑπάρχει ἡ Συνθήκη τῆς Γενεύης, οὔτε οἱ κώδικες τῆς Ἰπποσύνης. Ἄν ἡ Μαρία, ὅπως βεβαιώνει τόν ἄγγελο, «δέν ἔχει γνωρίσει ἀκόμα ἄντρα» τότε θά γνωρίσει σίγουρα σ' αὐτό τό ταξίδι, τόσο στόν πηγαιμὸ ὅσο καί στόν γυρισμὸ, καί μέ τήν προϋπόθεση ὅτι δέν θά πέσει στὰ χέρια τῶν δουλεμπόρων. Ἡ Παλαιστίνη ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μοιάζει πολὺ μέ τήν Γαλλία, τὸν καιρὸ τοῦ Ἐκατονταετοῦς πολέμου. Ἄν ἡ Ζάν Ντ' Ἀρκ κατάφερε νά πάει ἀπὸ τό Βανκουλέρ στή Σινόν χωρὶς νά τῆς συμβεῖ τίποτα, αὐτό ὀφείλεται στό γεγονός ὅτι ὁ Κόμης τοῦ Μποντρικούρ τῆς εἶχε δώσει μιάν ἐνοπλη ἀκολουθία, κι ἐπὶ πλέον τήν συνόδευε ὁ Κολλέ Ντέ Βιέν ὁ «κῆρυκας τῶν ὀπλων» πού εἶχε ἔρθει νά τήν παραλάβει μέ τὴ διαταγὴ τοῦ βασιλέα Καρόλου τοῦ Ζ΄. Ὁ κῆρυκας αὐτός, ντυμένος μέ τό χαρακτηριστικὸ του χιτῶνιο καί βαστώντας στὰ

χέρια του τήν «ράβδο τῆς ἔξουσίας» ἦταν ἰσχυρότερος κι' ἀπό ἕναν πρεσβευτή. Ἡ Μαρία ὁμως δέν ἔχει τίποτα ἀπό ὅλα αὐτά.

ἘΕ ἄλλου, ὁ περίφημος αὐτός Ἰωσήφ, πού στή συνέχεια τῆς εὐαγγελικῆς διήγησης ἔξαφανίζεται, ὁ «μνηστήρας» τῆς Μαρίας, τήν ἀφήνει νά φύγει κάτω ἀπό τόσο ἐπικίνδυνες συνθήκες καί δέν ἀνησυχεῖ. Ἐπί πλέον ἀγνοεῖ τά πάντα «περί ἀγγελικῆς ἐμφανίσεως» γιατί ἡ Μαρία δέν τοῦ εἶπε τίποτα! Θά χρειαστεῖ ἄλλη μία «θεία ἐπέμβαση» γιά νά πληροφορηθεῖ ὁ Ἰωσήφ τόν «ὑπερφυσικό» χαρακτήρα τῆς ἐγκυμοσύνης της.

Ἄς ξαναπάρουμε ὁμως τό Εὐαγγέλιο:

«Τοῦ δέ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν· μνηστευθεῖσας γάρ τῆς μητρός αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἰωσήφ δέ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καί μή θέλων αὐτήν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολύσαι αὐτήν. ταῦτα αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων.....(κατά Ματθαῖον Α' 18).

Ὁ ὅρος «συνελθεῖν» χρησιμοποιεῖται ἐδῶ (διακριτικά) μέ τή σεξουαλική του σημασία, ἀντικαθιστώντας τό βιβλικό «γιγνώσκειν». Ἐφ' ὅσον ὁμως, ὅπως λέει τοῦλάχιστον ὁ Ματθαῖος, ὁ Ἰωσήφ ἦταν «ὁ ἀνὴρ αὐτῆς», ἡ Μαρία θά πρέπει ἤδη νά μένει στό σπίτι του. Ὅποτε, τά περί ἐγκυμοσύνης της τά μαθαίνει μέ τόν συνηθισμένο τρόπο τόσο αὐτός ὅσο καί οἱ γείτονες. Ἐτσι, τό κείμενο, μᾶς ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα ὅτι ἡ Μαρία, τοῦλάχιστον μετά τή γέννηση τοῦ Ἰησοῦ, ἐγνώρισε τή συζυγική ζωὴ ὅλων τῶν γυναικῶν, πράγμα πού ἐξηγεῖ τήν ὑπαρξὴ τῶν ἀδελφῶν του.

Ἡ Μαρία λοιπόν, δέν εἶπε τίποτα στόν Ἰωσήφ γιά τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, γιά τήν ἀπό θαῦμα ἐγκυμοσύνη της καί γιά τόν ἔνδοξο προορισμό τοῦ παιδιοῦ πού θά γενιόταν. Οὔτε ἀργότερα διηγήθηκε τό παραμικρό στά ἀδέλφια τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ σιωπὴ ὁμως αὐτῆ, ἀποδεικνύει τόν ἰσχυρισμό μας, ὅτι δηλαδή, δέν ἐμφανίστηκε ποτέ του ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Ἡ ἴδια ἡ Μαρία μᾶς δικαιώνει γιά ἄλλη μιά φορά, ὅταν ἀργότερα, δέν «πιστεύει» στό κήρυγμα τοῦ γυιοῦ της, ὅπως τό δεῖξαμε στήν ἀρχὴ τοῦ κεφαλαίου.

Ὅσο γιά τόν ἀληθινὸ σύζυγο, αὐτόν θά τόν γνωρίσουμε σύντομα, μελετώντας τόν Σίμωνα - Πέτρο καί τότε, θά καταλάβουμε ὅτι ὁ μυστηριώδης Ἰωσήφ εἶναι τό ἴδιο ἀνύπαρκτος καί πλαστός ὅσο κι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ἀπὸ τή ζωὴ τῆς Μαρίας. Ὁ πραγματικὸς αὐτὸς σύζυγος εἶναι ὁ Ἰούδας ἀπὸ τά Γάμαλα, ὁ Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος, αὐτὸς πού «ἀκριβῶς τήν ἴδια χρονιά» γίνεται ἕνας «Γαβριήλ»-(στά ἑβραϊκά: GEBER-EL σημαίνει «Ἡρωας τοῦ Θεοῦ!»), ἕνας ἐπαναστάτης Ἡρωας τῆς Ἐξέγερσης ἕναν-

τίον τῶν Ρωμαίων πού ἐγινε τὸν καιρὸ τῆς Ἀπογραφῆς!

Γιά νά ἀπαλλάξουμε τὸν ἀναγνώστη ἀπὸ ἀνώφελες ἔρευνες, παραθέτουμε τίς δύο ἀντιφατικὲς γενεαλογίες τοῦ Ἰησοῦ:

«Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαυὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ. Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, Ἰσαάκ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δέ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν καί τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, Ἰούδας δέ ἐγέννησε τὸν Φαρές καί τὸν Ζαρά ἐκ τῆς Θάμαρ, Φαρές δέ ἐγέννησε τὸν Ἐσρώμ, Ἐσρώμ δέ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ, Ἀράμ δέ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ, Ἀμιναδάβ δέ ἐγέννησε τὸν Ναασών, Ναασών δέ ἐγέννησε τὸν Σαλμών, Σαλμών δέ ἐγέννησε τὸν Βοόζ ἐκ τῆς Ῥαχάβ, Βοόζ δέ ἐγέννησε τὸν Ὠβήδ ἐκ τῆς Ῥούθ, Ὠβήδ δέ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί, Ἰεσσαί δέ ἐγέννησε τὸν Δαυὶδ τὸν βασιλέα. Δαυὶδ δέ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομώντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, Σολομών δέ ἐγέννησε τὸν Ῥοβοάμ, Ῥοβοάμ δέ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά, Ἀβιά δέ ἐγέννησε τὸν Ἀσά, Ἀσά δέ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ, Ἰωσαφάτ δέ ἐγέννησε τὸν Ἰωράμ, Ἰωράμ δέ ἐγέννησε τὸν Ὀζίαν, Ὀζίας δέ ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ, Ἰωάθαμ δέ ἐγέννησε τὸν Ἀχαζ, Ἀχαζ δέ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν, Ἐζεκίας δέ ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ, Μανασσῆ δέ ἐγέννησε τὸν Ἀμών, Ἀμών δέ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν, Ἰωσίας δέ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καί τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος. Μετὰ δέ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ, Σαλαθιήλ δέ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ, Ζοροβάβελ δέ ἐγέννησεν τὸν Ἀβιούδ, Ἀβιούδ δέ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ, Ἐλιακείμ δέ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ, Ἀζώρ δέ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ, Σαδώκ δέ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ, Ἀχείμ δέ ἐγέννησε τὸν Ἐλιούδ, Ἐλιούδ δέ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, Ἐλεάζαρ δέ ἐγέννησε τὸν Ματθάτ, Ματθάτ δέ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δέ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄνδρα τῆς Μαρίας. Ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός.

Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαυὶδ γενεαὶ δεκατέσσαρες, καί ἀπὸ Δαυὶδ ἕως μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες καί ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες». (κατά Ματθαῖον Α', 1-17)

«Καί αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, ὢν, ὡς ἐνομίζετο, υἱὸς Ἰωσήφ, τοῦ Ἡλίου, τοῦ Ματθάτ, τοῦ Λευὶ, τοῦ Μελχί, τοῦ Ἰαννᾶ, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ματθαίου, τοῦ Ἀμῶς, τοῦ Ναούμ, τοῦ Ἐσλί, τοῦ Ναγγαί, τοῦ Μαάθ, τοῦ Ματθαίου, τοῦ Σεμεί, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἰωδᾶ, τοῦ Ἰωαννάν, τοῦ Ῥησά, τοῦ Ζοροβάβελ, τοῦ Σαλαθιήλ, τοῦ Νηρί, τοῦ Μελχί, τοῦ Ἀδδί, τοῦ

Κωσάμ, τοῦ Ἐλμωδάμ, τοῦ Ἡρ, τοῦ Ἰωσή, τοῦ Ἐλιέζερ, τοῦ Ἰωρείμ, τοῦ Ματθάτ, τοῦ Λευί, τοῦ Συμεών, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἰωνάν, τοῦ Ἐλιακίμ, τοῦ Μελεᾶ, τοῦ Μαϊνάν, τοῦ Ματθαθά, τοῦ Νάθαν, τοῦ Δαυῖδ, τοῦ Ἰεσσαί, τοῦ Ὠβήδ, τοῦ Βοόζ, τοῦ Σαλμών, τοῦ Ναασσών, τοῦ Ἀμιναδάβ, τοῦ Ἀράμ, τοῦ Ἐσρώμ, τοῦ Φαρές, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἰακώβ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Θάρα, τοῦ Ναχώρ, τοῦ Σερούχ, τοῦ Ῥαγαῦ, τοῦ Φάλεκ, τοῦ Ἐβερ, τοῦ Σαλά, τοῦ Καϊνάν, τοῦ Ἀρφαξάδ, τοῦ Σήμ, τοῦ Νώε, τοῦ Λάμεχ, τοῦ Μαθουσάλα, τοῦ Ἐνώχ, τοῦ Ἰαρέδ, τοῦ Μαλελεήλ, τοῦ Καϊνάν, τοῦ Ἐνώς, τοῦ Σήθ, τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Θεοῦ. (κατά Λουκᾶν Γ΄ 23-38)

Παρατηροῦμε ὅτι οἱ δύο γενεαλογίες δέν συμπίπτουν. Ἐκτός αὐτοῦ ὁ Ματθαῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Ἰησοῦς κατάγεται ἀπό τόν Σολομώντα, γιό τοῦ Δαυῖδ, ἐνώ ὁ Λουκᾶς ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Ἰησοῦς κατάγεται ἀπό τόν Νάθαν γιό καί αὐτόν τοῦ Δαυῖδ. Ὁ Νάθαν εἶναι ὁ τρίτος γιός τοῦ Δαυῖδ ἐνώ ὁ Σολομώντας εἶναι ὁ τέταρτος. Ὁ τελευταῖος μάλιστα, εἶναι ἀπό ἄλλη μητέρα. Ὁ πατέρας τοῦ Δαυῖδ, γιά νά ἀποκτήσει τή μητέρα του τήν Βηθ-σαβεέ, ἐδολοφόνησε μέ τήν συγκατάθεσή της τόν ἄντρα της τόν Οὐριο τόν Χετταῖο. (Σαμουὺλ 11, κεφ. ΙΑ΄ καί ΙΒ΄).

Ἔτσι ὁ Ἰησοῦς κατάγεται ἀπό ἕνα παράνομο καί ἐγκληματικό ζευγάρι. Παράξενη ἐκλογή ἀπό μέρος τοῦ «Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» αὐτή ἡ γενεαλογία.

Οἱ διάφορες χρονολογίες τῆς γέννησης τοῦ Ἰησοῦ

«Ἡ ἱστορία δικαιώνει ὅποιονδήποτε κί-
 ὀτιδήποτε! Δέν διδάσκει ἀπολύτως τίπο-
 τα, γιατί περιέχει τά πάντα καί δίνει παρα-
 δείγματα γιά ὅλα. Εἶναι τό πιό ἐπικίνδυνο
 ἀπ' ὅλα τά παρασκευάσματα πού σκά-
 ρωσε ἡ ἀλχημεία τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ...»

**Πῶλ Βαλερύ: «Ματιές στόν σύγχρονο
 κόσμο»**

Τήν ὄγδοη ἡμέρα τοῦ μηνός Ἀπριλίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1546, οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Συνόδου τοῦ Τριδέντου¹, κατά τήν 4η συνεδρίασή τους, ἔβγαλαν τό ἀκόλουθο διάταγμα:

«Ἡ Ἁγία Οἰκουμένη καί Γενική Σύνοδος τοῦ Τριδέντου, νομίμως συσταθεῖσα καί ὑπό Ἁγίου Πνεύματος ἐμπνευθεῖσα, δηλώνει ὅτι:

Ἀποδέχεται ὅλα τά κείμενα, τόσον τῆς Παλαιᾶς ὅσον καί τῆς Καινῆς Διαθήκης, διότι τόσο τά μέν ὅσο καί τά δέ ἐγράφησαν ἀπό τόν ἴδιο Θεό. Ἐπίσης ἀποδέχεται τίς παραδόσεις καί τά ἤθη πού ἀφοροῦν τήν πίστην, ἐφ' ὅσον ἐδιδάχθησαν ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἰησοῦ Χριστό ἢ ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα καί διατηρήθηκαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Σύνοδος περιβάλλει ὅλα ὅσα ἀναφέρθηκαν παραπάνω μέ τό ἴδιο αἶσθημα σεβασμοῦ καί πίστεως.

Ἐπί πλέον, ἔκρινε σκόπιμον νά συμπληρωθῇ τό παρόν διάταγμα μέ ἕνα κατάλογο τῶν Ἁγίων Κειμένων, ἔτσι ὥστε νά μήν ἀμφιβάλλη κανεῖς πλέον γιά τά Κείμενα πού ἡ Σύνοδος ἀποδέχεται. (Ἀκολουθεῖ ἡ κλασσική λίστα τῶν Κειμένων τῆς Παλαιᾶς

¹. - Σημ. τοῦ Μετ. Σύνοδος τοῦ Τριδέντου ἢ Τριντέντου ἢ Τρέντου (Ἰταλία): Ἡ σπουδαιότερη Σύνοδος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας πού ὀργανώθηκε γιά τήν καταπολέμηση τῆς Μεταρρύθμισης. Ἄρχισε τίς ἐργασίες της μέ τήν ἐκκληση τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ Γ΄. Οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, ἐπικυρώθηκαν μέ τή βούλα τοῦ Πάπα Πίου τοῦ Δ΄ καί ἀποτελοῦν τή δογματική νομοθεσία τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

καί τῆς Καινῆς Διαθήκης)

Ἐάν κάποιος δέν ἀναγνωρίζει καί δέν ἀποδέχεται τά Κείμενα αὐτά στό σύνολό τους καί μέ ὄλα τά μέρη τους, ὡς Ἁγία καί Κανονικά, ἄν δέν τά παραδέχεται ἔτσι ὅπως συνηθίζεται νά διαβάζονται στήν καθολική Ἐκκλησία καί ἔτσι ὅπως ἀκριβῶς εἶναι γραμμένα μέσα στήν Ἀρχαία Λατινική Βουλγατά, καί ἄν περιφρονῇ ἀπειθέστατα τίς ἱερές παραδόσεις, ἄς εἶναι ἀναθεματισμένος¹!».

Ἐφ' ὅσον οἱ ἀσπρομάληδες Συνοδιακοί Πατέρες, συγκεντρώθηκαν μέ σκοπό νά στείλουν στήν Κόλαση ἐκείνους πού δέν δείχνουν ἀρκετή εὐπείθεια καί δέν μένουν ἐκστατικοί ἐμπρός στίς ἀποφάσεις πού πάρθηκαν γιά τό καλό τους, δέν θά ἔπρεπε τούλάχιστον νά φροντίσουν, ὥστε νά ὑπάρξει μιά κάποια ἐναρμόνιση καί μιά κάποια συνέπεια ἀνάμεσα στά διάφορα κείμενα;

Κατά τόν Εὐαγγελιστή Ματθαῖο, ὁ Ἰησοῦς ἐγεννήθηκε τόν καιρό τοῦ βασιλέα Ἡρώδη τοῦ Μεγάλου:

«Τοῦ δέ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως...» (Ματθαῖος Β΄)

«Ἀκούσας δέ ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλεύς ἐταράχθη καί πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ' αὐτοῦ...» (κατά Ματθαῖον Β΄)

«Τότε ὁ Ἡρώδης καλέσας τοὺς μάγους... (κατά Ματθαῖον Β΄, 7) καί χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μή ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδη, δι' ἄλλης ὁδοῦ...» (κατά Ματθαῖον Β΄, 12) «καί ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, ἵνα πληρωθῇ τό ῥηθέν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος. ἘΕ Αἴγυπτου ἐκάλεσα τόν υἱόν μου...» (κατά Ματθαῖον Β΄, 15)

Ἄς σταματήσουμε ἐδῶ, καί καχύποπτοι ἄς συγκρίνουμε τά γεγονότα. Ὁ Ἡρώδης πέθανε τό ἔτος 4 π.χ. Ἐτσι λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς γεννήθηκε ἕνα χρόνο πρὶν ἀπὸ τόν θάνατο τοῦ Ἡρώδη, δηλαδή τό 5 π.χ.

Ἄς πάρουμε τώρα τόν Εὐαγγελιστή Λουκᾶ. Θά ἔχουμε ἐκπλήξεις καί μάλιστα μεγάλες!

«Ἐγένετο δέ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τήν οἰκουμένην. Αὕτη ἡ ἀπογραφή πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου. Καί ἐπορεύοντο πάντες ἐκ πόλεως Ναζαρέτ εἰς τήν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαυῖδ, ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τό εἶναι αὐτόν ἐξ οἴκου καί πατριᾶς Δαυῖδ ἀπογράψασθαι σύν Μαριάμ τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὓση ἐγκύω. Ἐγένετο δέ τῷ εἶναι αὐτοῦ ἐκεῖ ἐπλήθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν καί ἔτεκε τόν υἱόν αὐτῆς τόν πρωτότοκον, καί ἐσπαργάνωσεν αὐτόν καί ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι. (κατά Λουκᾶν Β΄ 1-7)

Εἶναι ὀλοφάνερο καί δέν χρειάζεται λεπτολογίες: αὕτη τή φορά, ὁ Ἰησοῦς γεννήθηκε στήν Βηθλεέμ, στήν Ἰουδαία, τήν χρονιά πού ὁ Κυρήνιος, διοικητής τῆς Συρίας, ἐπραγματοποίησε τήν Ἀπογραφή κατά διαταγή τοῦ Αὐτοκράτορα Αὐγούστου. Αὕτη ἡ Ἀπογραφή εἶναι ἕνα πραγματικό ἀναντίρρητο γεγονός, τοποθετημένο ἱστορικά μέ σίγουρη καί ἀκριβή χρονολογία. Ἐγινε πράγματι μετὰ τήν καθάρση τοῦ Ἀρχέλαου, γυιοῦ τοῦ Ἡρώδη, βασιλέα τῆς Ἰουδαίας, πού ἐξορίστηκε στήν Βιέννα στήν Γαλατία, μέσα στήν κοιλάδα τοῦ Ρήνου γιά τήν ἀκρίβεια. (βλ. Φλάβιου Ἰωσήφ: «Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες» τόμοι ΧVII καί ΧVIII) Καί ἔτσι εἴμαστε σίγουροι γιά τήν χρονολογία τῆς ἀπογραφῆς, γιατί ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ στό βιβλίο του «Πόλεμοι τῆς Ἰουδαίας» τόμος II, κεφάλαιο IX, μάς λέει ὅτι, κατά τό ἕνατο ἔτος τῆς βασιλείας του, ὁ Ἀρχέλαος ἐκκλήθει ἀπὸ τόν Καίσαρα στήν Ρώμη καί καθηρέθει. Ὁ Ἡρώδης ὁ Μεγάλος ἐπέθανε τό 4 π.χ. Ἄν προσθέσουμε ἐννέα χρόνια, βρίσκουμε ὅτι ἡ καθάρση τοῦ Ἀρχελάου, ἐγινε τό 4 ἢ τό 5 μ.χ.

Ἐτσι, ὁ Ἰησοῦς τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου εἶναι ἤδη ἕντεκα χρονῶν, ὅταν γεννιέται, κάτω ἀπὸ τίς ἴδιες συνθήκες καί στό ἴδιο μέρος, ὁ Ἰησοῦς τοῦ κατά Λουκᾶν Εὐαγγελίου. Ὅμως καί στίς δύο περιπτώσεις πέφτουμε ἔξω, παρ' ὄλο τό ἀνάθεμα τῆς Συνοδοῦ τοῦ Τριδέντου. Νά γιατί:

Ἐπάρχει μιά γαλλική παροιμία πού λέει: «ὅπου εἶναι δύο ὑπάρχει καί τρίτος». Πραγματικά, ὑπάρχει μιά τρίτη χρονολογία τῆς γέννησης πού μάς τήν ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος. Ὁ Ἅγιος αὐτός, στήν νεανική του ἡλικία, ἦταν μαθητής τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου, ἑνός δηλαδή ἀπὸ τοὺς τέσσερις «Ἀποστολικούς Πατέρες» (πού εἶχαν γνωρίσει τοὺς Ἀποστόλους). Μάς πληροφορεῖ, μέ βάση τίς μαρτυρίες τόσο τοῦ διδασκάλου του, ὅσο καί τῶν «Πρεσβυτέρων» (δηλαδή τῶν πρώτων ἑβδομήντα μαθητῶν πού ἐχειροτόνησαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀπόστολοι), ὅτι ὁ Ἰησοῦς «ἦταν πάνω ἀπὸ πενήντα ἐτῶν ὅταν ἐδίδασκε!» καί ὅτι «θανατώθηκε πάνω ἀπὸ τά πενήντα του χρόνια, πλησιάζοντας πιά τό γῆρας».

Ἐφ' ὅσον σταυρώθηκε τό 33 ἢ τό 34 μ.χ. θά πρέπει νά εἶχε γεννηθεῖ γύρω στό 16 ἢ 17 π.χ. νά λοιπόν πού ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τίς χρονολογίες πού μάς δίνουν ὁ Ματθαῖος κι ὁ Λουκᾶς. Τελικά, ἐπαληθεύσεις ἀπὸ ἄλλες πηγές, πού θά ἀναφέρουμε στά ἐπόμενα κεφάλαια, μάς ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄλλος πού λέει τήν ἀλήθεια, εἶναι ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος, χωρίς ὡστόσο ὁ ἴδιος νά ὑποψιάζεται τή σπουδαιότητα τῆς πληροφορίας πού μάς προμηθεύει. Ἐπ' αὐτό τό λόγο, συγκρατοῦμε τή χρονολογία 16 ἢ 17 π.χ. σάν τήν πιθανότερη γιά τή γέννηση τοῦ Ἰησοῦ, καί βέ-

Βαία όχι στη Βηθλεέμ!

Είναι γνωστό, ότι δέν έόρταζαν πάντοτε τή γέννηση του 'Ιησού στις 25 Δεκεμβρίου. Οί χριστιανοί, έπειδή δέν ύπήρχε κάποιο κείμενο πού νά καθορίζει τήν ήμερομηνία τής γέννησης, έκαναν ύπολογισμούς στήν τύχη, από τούς πιό φανταστικούς έως τούς πιό αντίφατικούς, πού είχαν σάν μοναδική τους βάση τίς συμβολικές ανάλογίες. Κανείς από αυτούς δέν στηριζόταν πάνω σέ μιάν ιστορική ή γεωγραφική αλήθεια. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, θά κάνη τόν αναγνώστη νά καταλάβει καλύτερα τήν ύφή τους.

Στό «PASCCHA COMPUSTUS» δημοσιευμένο στά 243 (βέβαια τό πρωτότυπο χάθηκε, αλλά ύπάρχει αντίγραφο του, σάν παράρτημα στήν έκδοση των έργων του 'Αγίου Κυπριανού, χωρίς ώστόσο νά είναι δικό του!) διαβάζουμε τά έξής:

Πρώτα πρώτα, παίρνουμε σάν «δεδομένο» ότι ή πρώτη ήμέρα τής Δημιουργίας, κατά τήν Γένεση, ή ήμέρα δηλαδή πού ο Θεός δημιούργησε τό φώς και τό διαχώρισε από τό σκότος, είναι όπωσδήποτε ή 25η Μαρτίου, (ήμέρα τής έαρινής ίσημερίας τής έποχής του συγγραφέα όπου μέρα και νύχτα έχουν ίσες διάρκειες). Ο άφηγητής βέβαια, παραλείπει νά μάς έξηγήση, τό πώς είναι δυνατόν, στοιχεία φανταστικά και συμβατικά σάν τήν 'Ελλειπτική, τά 'Ηλιοστάσια και τίς 'Ισημερίες, νά ύπάρξουν πριν από τόν 'Ηλιο και τήν Γη. 'Αφοϋ λοιπόν ύπολογίστηκε αυτό, και δεδομένου ότι ο Θεός δημιούργησε τόν ήλιο τήν τέταρτη ήμέρα τής Δημιουργίας, ο συγγραφέας προσθέτει τρεις ήμέρες και φτάνουμε έτσι στις 28 Μαρτίου. Έχοντας όμως ύπ' όψη μας, ότι ο Χριστός ονομάζεται « 'Ηλιος τής Δικαιοσύνης», τότε σίγουρα γεννήθηκε τήν ίδια ήμέρα μέ τόν κοσμικό ήλιο, δηλαδή στις 28 Μαρτίου.

Βέβαια, τέτοιοι άξιοθαύμαστοι ύπολογισμοί, δημιουργούν αναπόφευκτα αντίζηλους. Έτσι βλέπουμε τόν 'Ιππόλυτο ν' άποδεικνύει ότι ο Χριστός γεννήθηκε στις 2 'Απριλίου ή στις 2 'Ιανουαρίου, ανάλογα μέ τό πώς έρμηνεύει κάθε φορά τή λέξη « Γένεση », άλλοτε σάν γέννηση κι άλλοτε σάν σύλληψη. Έπειδή όμως, τά αριθμητικά του επιχειρήματα άποδείχτηκαν λανθασμένα, γιατί βασίζονταν πάνω σέ ένα σεληνιακό ήμερολόγιο πού διαφέρει κατά έννά ώρες από τό ήλιακό, ο 'Ιππόλυτος άρχισε πάλι από τήν άρχή τούς ύπολογισμούς του κι αυτή τή φορά κατέληξε σέ μιá τελείως διαφορετική ήμερομηνία.

'Αφοϋ άνακάλυψε πρώτα ότι ή Κιβωτός τής Διαθήκης είχε μήκος πεντέμισυ κοϋδα¹, έφτασε στό συμπέρασμα, ότι ο Χριστός,

ή νέα Κιβωτός τής Διαθήκης, γεννήθηκε τό έτος 5500 από τήν Δημιουργία του Κόσμου. Έτσι, θανατώθηκε τό 29 στις 25 Μαρτίου κι έπειδή είχε ζήσει σίγουρα τριαντατρία χρόνια (τό τροπικόν έτος, κατά τή γνώμη του 'Ιππόλυτου, διαρκεί τριαντατρία χρόνια), τότε θά έπρεπε νά είχε γεννηθεί έννά μήνες άργότερα, δηλαδή στις 25 Δεκεμβρίου.

Πρέπει όμως ν' αναγνωρίσουμε ότι αυτή ή ήμερομηνία δέν ήταν μιá επιτυχημένη έκλογή από μέρος του. Κι αυτό γιατί οί θρησκευτικές ψυχές, πού φαντάζονται τή χειμωνιάτικη αυτή ήμέρα όλες τίς ρωμαντικές λεπτομέρειες, πού προσθέσανε οί διάφορες 'Εκκλησίες και ή λαϊκή φαντασιοπληξία, άγνοούν ότι αυτή ή ήμερομηνία (άποδεδειγμένο μέ άναμφισβήτητα στοιχεία) συμπίπτει μέ τή γέννηση του Νέρωνα!

Πράγματι, αν πάρουμε τή «Ζωή των Δώδεκα Καισάρων» του Σουετόνιου στό IV βιβλίο του, τό αφιερωμένο στον Νέρωνα, διαβάζουμε τά έξής:

«Ο Νέρων, έγεννήθη στό 'Αντιουμ, έννά μήνες μετά τόν θάνατο του Τιβέριου, δεκαοκτώ ήμέρες πριν από τήν πρώτη του μηνός 'Ιανουαρίου, μέ τήν ανατολή του ήλιου, έτσι ώστε οί ήλιακτίνες έπεσαν πρώτα επάνω του και ύστερα πάνω στήν γη.»

Τό 'Αντιουμ, είναι ή παλαιά πόλη του Λάτιουμ όπου, όπως λένε, άποσύρθηκε ο Κοριολανός κατά τήν διάρκεια τής έξορίας του. Ήταν πατρίδα του Καλιγούλα, κι όπως είδαμε, και του Λούκιου Δομίτιου 'Αχαινοβάβρου, του Αυτόκράτορα πού είναι γνωστός μέ τό όνομα Νέρων Καίσαρ.

Τό 64 μ.Χ. όταν άρχισε ή πυρπόληση τής Ρώμης, ο ίδιος βρισκόταν πάλι στό 'Αντιουμ. Είδοποιήθηκε πολύ άργά για τήν πυρκαγιά κι έφτασε τρέχοντας μόλις τήν τέταρτη ήμέρα. Τό γεγονός αυτό πού είναι ή όμόφωνη γνώμη των ιστορικών, τόν άπαλλάσσει από τήν κατηγορία ότι δήθεν αυτός έβαλε τή φωτιά. Άλλωστε είναι γνωστό, ότι έκανε τό πόν για τήν περίθαλψη των θυμάτων κι ότι άνοιξε άμέσως, προσφέροντας έτσι ένα σίγουρο καταφύγιο, τούς Αυτόκρατορικούς κήπους.

'Αλλά ως ξαναπάρουμε τήν ήμερομηνία πού δίνει ο Σουετόνιος για τή γέννηση του Νέρωνα. Οί δεκαοκτώ ήμέρες πριν από τήν πρώτη του 'Ιανουαρίου μάς οδηγούν στις 14 Δεκεμβρίου. Άλλά αυτό συμβαίνει μέ τό 'Ιουλιανό ήμερολόγιο. Αν προσθέσουμε τίς έντεκα ήμέρες τής διαφοράς μέ τό Γρηγοριανό, πού χρησιμοποιούμε σήμερα, φτάνουμε στις 25 Δεκεμβρίου!

'Ο Χριστιανός άπολογητής 'Αρνόβιος γύρω στά 296, χαρακτηρίζει γελοίους τούς είδωλολάτρες πού έόρταζουν τά γενέθλια

¹. Σημ. του Μετ. Κούδα-COUDEE: μεσαιωνικό μέτρο, περίπου 50 εκατοστά.

τῶν θεῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὴ γνώμη του δέν ἀρμόζει σ' ἕναν θεό νά ἔχει ἔρθει στή ζωὴ μιὰ καθορισμένη ἡμερομηνία σάν ἕνας ἄνθρωπος. Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα μαζί του, ἀλλά οἱ χριστιανοί εἶναι σοβαρότεροι; Ὁ Κλήμης δ' Ἀλεξανδρεὺς περιγελάει αὐτοὺς πού ψάχνουν νά βροῦν, ὄχι μόνο τόν χρόνο ἀλλά καί τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνία τῆς γέννησης τοῦ Ἰησοῦ. Καί τοὺς ρωτᾷ, σέ τί θά μπορούσαν νά τοὺς χρησιμεύσουν αὐτοί οἱ ὑπολογισμοί πού ὀδηγοῦν τόν ἕνα στίς 19 Ἀπριλίου καί τόν ἄλλον στίς 20 Μαΐου.

Ὅποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ ἀλήθεια γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, εἶναι γεγονός,, ὅτι μετὰ τόν τέταρτο αἰῶνα, ἡ 25η Δεκεμβρίου σταθεροποιεῖται, καί καταργοῦνται οἱ ἄλλες ἡμερομηνίες ὅπως ἡ ὀη Ἰανουαρίου, ἡ 28η Μαρτίου ἡ 19η Ἀπριλίου καί ἡ 20η Μαΐου. Κι' αὐτό, γιατί τόν τέταρτο αἰῶνα, ἡ Ἐκκλησία, βλέποντας τὴ μεγάλη δημοτικότητα τῆς λατρείας τοῦ Μίθρα τοῦ SOL INVICTUS τοῦ Ἀνίκητου Ἡλίου, ἔκρινε σκόπιμο νά κερδίσει αὐτὴ τὴ δημοτικότητα, ταυτίζοντας τὴν ὑποθετικὴ ἡμερομηνία τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ μέ τὴν ἡμερομηνία τῆς ἀναγέννησης τοῦ ἡλίου, τῆς γέννησης τοῦ «Νέου Φωτός» δηλαδή τὸ ἀστρονομικὸ «ἀνέβασμα» τοῦ ἡλίου πάνω στὴν Ἐλλειπτικὴ, ἀμέσως μετὰ τὸ χειμερινὸ ἡλιοστάσιο. Ἔτσι, καί οἱ δύο θρησκείες προσετέθησαν τὴν παλαιὰ λειτουργικὴ ἱεροτελεστία τῆς ἀναγέννησης τοῦ Ἡλίου (« SOL NOVUS ORITUR... Νέος Ἡλιος γεννήθηκε ») πού ἡ καταγωγή της ὀφείλεται στίς θρησκευτικὲς παραδόσεις τῆς Ἀρχαίας Περσίας. Ἡ ἑορτὴ τοῦ SOL INVICTUS, ἀφοῦ ἔχασε μέ τὴ φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας τὸ παλιὸ της ὄνομα, πέρασε στοὺς αἰῶνες μέ τὸ προσωπεῖο τῶν Χριστουγένων.

Αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, ἀφιερωμένο στίς ἀντιφάσεις τῆς γέννησης τοῦ Ἰησοῦ, δέν θά μπορούσε νά κλείσει χωρὶς τὴν ἀνάλυση μιᾶς ἄλλης φήμης (γιατί γιὰ φήμη πρόκειται) πού βρίσκεται σέ ἄμεση σχέση μέ τὴ γέννηση.

Ἡ φήμη αὐτὴ εἶναι ἡ περίφημη σφαγὴ τῶν «τεσσάρων χιλιάδων ἀθῶνων νηπίων» τῆς Βηθλεέμ, πού πραγματοποιήθηκε, δῆθεν, κατὰ διαταγὴ τοῦ Ἡρώδη. Ὁ μόνος Εὐαγγελιστὴς πού ἀναφέρει τὸ γεγονός, εἶναι ὁ Ματθαῖος πού τοποθετεῖ ὅπως εἶδαμε τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ «ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως». Ὁ Λουκᾶς, δέν λέει τίποτα γιὰ τόν ἀπλούστατο λόγο ὅτι αὐτὸς τοποθετεῖ τὴ γέννηση τὴν «ἐποχὴ τῆς Ἀπογραφῆς», δηλαδή δώδεκα χρόνια ἀργότερα κι ἔτσι δέν μπορεῖ νά φορτώσει τὸ ἔγκλημα στὸν πεθαμένο πιά ἡγεμόνα. Ὅσο γιὰ τόν Μάρκο καί τόν Ἰωάννη, αὐτοὶ δέν λένε ἀπολύτως τίποτα, γιατί ἀρχίζουν τὴν διήγησή τους τίς πρῶτες μέρες τῆς μεσσιανικῆς δράσης, ὅταν πιά ὁ Χριστὸς εἶναι ἐνήλικος.

Φαίνεται πὼς ἡ σφαγὴ αὐτὴ δέν ἔχει ἕναν ἀρκετὰ ἀξιόλογο κι ἱστορικὸ χαρακτήρα οὔτε γιὰ τόν Ντανιέλ Ρόπς, πού στό βιβλίο του «ὁ Ἰησοῦς καί ἡ ἐποχὴ του», μάς λέει τὰ ἑξῆς:

«Ἡ σφαγὴ τῶν τεσσάρων χιλιάδων νηπίων, δέν φαίνεται καί τόσο ἀπίθανη, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψη μας τὸ τί γνωρίζουμε γιὰ τόν χαρακτήρα τοῦ Ἡρώδη. Ἴσως γιὰ τοὺς Ἀρχαίους νά ἦταν λιγώτερο φρικτὴ, ἀπ' ὅσο φαίνεται σέ μάς. Ὁ Σουετόνιος μάς ἀναφέρει τόν ἀπόηχο μιᾶς φήμης, πού λέει ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Σύγκλητος, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Αὐγούστου, εἰδοποιημένη ἀπὸ ἕναν μάντη πὼς θά ἐρχόταν στὸν κόσμος ἕνα παιδί πού θά βασιλεύει στή Ρώμη, εἶχε διατάξει μιὰ παρόμοια σφαγὴ.»

Ἄγνοοῦμε σέ ποιά ἔκδοση τοῦ Σουετόνιου βρῆκε ὁ Ντανιέλ Ρόπς αὐτὴ τὴν ὑπόνοια, πού ὁ ἴδιος ἄλλωστε τὴν χαρακτηρίζει «ἀπόηχο φήμης», γιατί τὸ γεγονός αὐτὸ δέν ὑπάρχει οὔτε σ' ὀλόκληρη τὴ «Ζωὴ τῶν Δώδεκα Καισάρων» οὔτε στὸν δεῦτερο τόμο, ἀφιερωμένο εἰδικὰ στὸν Αὐγούστο. Ἄλλωστε ὁ Ντανιέλ Ρόπς, δέν ρίχνει τὴν εὐθύνη τοῦ ἐγκλήματος στὸν Ἡρώδη, ἀπλῶς θεωρεῖ τὸ γεγονός πιθανό, ἐπειδὴ εἶναι γνωστὴ ἡ κτηνωδία τοῦ βασιλιά, πρᾶγμα ἀποδεδειγμένο. Νά λοιπὸν τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ματθαίου:

«Τότε Ἡρώδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, ἐθυμώθη λίαν, καί ἀποστείλας ἀνείλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεέμ καί ἐν πάσῃ τοῖς ὀρίοις αὐτῆς ἀπὸ διετοῦς καί κατωτέρω, κατὰ τόν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρὰ τῶν μάγων. Τότε ἐπληρώθη τὸ ρηθὲν ὑπὸ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου λέγοντος φωνὴ ἐν Ῥᾶμα ἠκούσθη θρῆνος καί κλαυθμὸς καί ὀδυρμὸς πολὺς. Ραχήλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καί οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσιν. (Κατὰ Ματθαῖον Β' 16-18)

Μιὰ πρώτη ἀντίφαση: Ὁ Ἡρώδης γνωρίζει ἀπόλυτα τὴν ἡμερομηνία τῆς γέννησης ἀπὸ τοὺς μάγους «κατὰ τόν χρόνο ὃν ἠκρίβωσε παρὰ τῶν μάγων». Οἱ Μάγοι παραβρέθηκαν στή γέννηση, ὀδηγημένοι ἀπὸ ἕνα μυστήριον ἄστρο. Στὴν περίπτωση λοιπὸν πού ὁ Ἡρώδης γνωρίζει μέ ἀκρίβεια τὴν ἡμερομηνία, ἡ θανάτωση τῶν νεογέννητων τῆς Βηθλεέμ ἔως δύο ἢ τριῶν μηνῶν εἶναι ἀρκετὴ, δέν χρειάζεται νά φθάσει μέχρις τὴν ἡλικία τῶν δύο ἐτῶν. Αὐτὸ θά μπορούσε νά δώσει τὴν ἐντύπωση ὅτι πέρασαν δύο χρόνια ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη πού ἔκαναν οἱ μάγοι στὸν Ἡρώδη καί τῆς ἀναχώρησής τους ἀπὸ τὴν περιοχὴ, πρᾶγμα ἀντίθετο πρὸς αὐτὸ πού μάς διηγεῖται ὁ Ματθαῖος πού λέει, ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν προσκύνηση τοῦ Χριστοῦ, ἔφυγαν πίσω γιὰ τόν τόπο τους.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ Ῥαμᾶ βρισκόταν στὴν περιοχὴ τῆς φυλῆς τοῦ Βενιαμίν καί ἡ Βηθλεέμ στὴν περιοχὴ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα. Ἡ

πρώτη βρισκόταν βορειοδυτικά από την Ίερουσαλήμ και η δεύτερη νοτιοανατολικά. Ἀνάμεσα στις δύο πόλεις υπάρχει μία απόσταση, σέ εὐθεία γραμμὴ πάνω ἀπὸ πενήντα χιλιόμετρα. Καί ἡ προφητεία τοῦ Ἱερεμίας δὲν μιλάει γιὰ σφαγὴ ἀλλὰ γιὰ ἔξορῖα.

« Οὕτω λέγει Κύριος. Φωνὴ ἠκούσθη ἐν Ῥαμᾶ. Θρῆνος, κλαυθμός, ὄδυρμος. Ἡ Ραχήλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, δὲν ἤθελε παρηγορηθῆ διὰ τὰ τέκνα αὐτῆς διότι δὲν ὑπάρχουσι. Οὕτω λέγει Κύριος. Παῦσον τὴν φωνὴν σου ἀπὸ κλαυθμοῦ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου ἀπὸ δακρύων. Διότι τὸ ἔργον σου θέλει ἀνταμειφθῆ. λέγει Κύριος, καὶ θέλουσιν ἐπιστρέψει ἐκ τῆς γῆς τοῦ ἐχθροῦ. Καί εἶναι ἐλπίς εἰς τὰ ἔσχατά σου, λέγει Κύριος καὶ τὰ τέκνα σου θέλουσιν ἐπιστρέψει εἰς τὰ ὅρια αὐτῶν. (Ἱερεμίας ΛΑ15-17)

Πράγματι, λίγο μετὰ τὴν προφητεία τοῦ Ἱερεμίας πού ἀναγγέλει τὴν πτώση τῆς Ίερουσαλήμ, τὸν Ἰούλιο τοῦ 587 π.Χ. ὁ στρατηγὸς τοῦ Ναβουχοδονόσορα, Νεβουζαρντάν, καταλαμβάνει τὴν Ἁγία Πόλη, καὶ ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὀδηγεῖται αἰχμάλωτος στὴν Βαβυλώνα. Καί πάλι ὅπως ἐπροφήτεψε ὁ Ἱερεμίας, οἱ Ἑβραῖοι μετὰ τὴν κατάληψη τῆς Βαβυλώνας ἀπὸ τὸν Κῦρο, ἐπιστρέφουν στὴ χώρα τους τὸ 536 π.Χ.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι γνωστὰ καὶ ἀποδεδειγμένα ἀλλὰ χρειάζεται πολὺ καλὴ θέληση γιὰ νὰ μπορέσει κανεὶς νὰ συσχετίσει τὴν προφητεία τοῦ Ἱερεμίας μετὰ τὴν σφαγὴ τῶν νηπίων τῆς Βηθλεέμ, πού ἕνα ἀπὸ αὐτὰ θὰ γινόταν βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ. Πολλοὶ ἐρευνητὲς τῆς Γραφῆς ἀναγνωρίζουν τὸ γεγονός καὶ γι' αὐτὸ ἀνατρέχουν στὸν προφήτη Μιχαία γιὰ νὰ βροῦν μιὰ προφητεία τῆς σφαγῆς, πού ἡ ἀνυπαρξία της θὰ χαρακτήριζε τὸν Ματθαῖο σὰν ἕναν κιβδηλοποιὸ τῆς Ἱστορίας:

«Καί σύ Βηθλεέμ Ἐφραθὰ, ἡ μικρὰ μεταξὺ τῶν χιλιάδων τοῦ Ἰούδα, ἐκ σοῦ θέλει ἐξέλθει εἰς ἐμέ ἀνὴρ εἶναι ἡγούμενος ἐν τῷ Ἰσραήλ, τοῦ ὁποῖου οἱ ἔξοδοι εἶναι ἀπ' ἀρχῆς, ἀπὸ ἡμερῶν αἰῶνος. Διὰ τοῦτο θέλει ἀφήσει αὐτοὺς, ἕως τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ἡ τίκτουσα θέλει γεννήσῃ. Τότε τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ θέλει ἐπιστρέψει εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ. (Μιχαίας Ε2-3)

Ὁ Προφήτης Μιχαίας, ἦταν ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα, ἀπὸ τὸ χωριὸ MORASCHETI, ὄχυρό ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἐλευθερούπολη. Ἐγγραψε τὸ 758 π.Χ. ἕναν αἰῶνα πρὶν ἀπὸ τὸν Ἱερεμίας. Κι αὐτὸς μᾶς μιλάει γιὰ τὴν ἔξορῖα τῆς Βαβυλώνας. Οὔτε κουβέντα γιὰ τὴν σφαγὴ τῶν νηπίων τῆς Βηθλεέμ.

Βλέπουμε λοιπὸν, ὅτι καμμιά προφητεία δὲν ἀναγγέλει τὸ γεγονός. Βέβαια, ὅπως ἀναγνωρίζει κι ὁ Ντανιέλ Ρόπς, ὁ Ἡρώδης ἦταν ἱκανὸς γιὰ κάτι τέτοιο. Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται νὰ τοῦ φορτώσουμε φανταστικὰ ἐγκλήματα. Ἡ πραγματικότητα δυστυχῶς,

ἀρκεῖ καί μετὰ τὸ παραπάνω! Κι' ἂν ὁ ἀναγνώστης ἔχει ἀκόμα ἀμφιβολίες, τὸν πληροφοροῦμε ὅτι ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ δὲν παραλείπει κανένα ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ἡρώδη στὶς «Ἰουδαϊκὲς Ἀρχαιότητες» καὶ ἰδιαίτερα στὰ βιβλία XVI καὶ XVII πού ἀφιερώνει γιὰ τὴ βασιλεία του. Ἀλλὰ δὲν λέει οὔτε λέξη γιὰ τὴν σφαγὴ τῶν νηπίων. Ἀκόμα ὑπάρχει ἕνας συγγραφέας πού ἐξυμνεῖ τὸν Ἡρώδη. Πρόκειται γιὰ τὸν σύγχρονό του Νικάνωρα (ἢ Νικόλαο) πού προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσει ὅλες τὶς ἀκρότητες τοῦ τυραννίσκου καὶ δὲν ἐνοχλεῖται καθόλου ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα του. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἀγνοεῖ τὴν σφαγὴ τῶν νηπίων.

Τότε λοιπὸν, ποιά ἀπὸ τὰ κείμενα πού κατέχουμε τὸ πρωτότυπο χειρόγραφο τους μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν σὰν ἀναμφισβήτητοι «μάρτυρες» τῆς ἱστορικότητος αὐτῆς τῆς φήμης; Ἐὰν ἀνατρέξουμε στὸν κατάλογο τῶν ἀρχαίων χειρογράφων τῶν Εὐαγγελίων πού ὁ ἀναγνώστης συνάντησε ἤδη στὸ δεύτερο κεφάλαιο.

Ἐχομε πρῶτα πρῶτα τὸν Σιναϊτικὸ Κώδικα, πού προέρχεται ἐπίσημα ἀπὸ τὸν τέταρτο αἰῶνα. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πενήντα χειρόγραφα πού ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας μᾶς λέει ὅτι συνετάχθησαν κατὰ διαταγὴ τοῦ Κωνσταντίνου τὸ 331. Ὁ Αὐτοκράτορας ἐμοίρασε τὰ ἀντίγραφα αὐτὰ στὶς κυριώτερες Ἐκκλησίες τοῦ βασιλείου, μετὰ σκοπὸ νὰ ἐπιβάλλει μιὰν αὐταρχικὴ ὁμοιομορφία στὴ νεοδημιουργηθεῖσα χριστιανικὴ παράδοση. Ὁ Σιναϊτικὸς, περιέχει ὁλόκληρη τὴν Καινὴ Διαθήκη. Κατὰ συνέπεια περιέχει καὶ τὴν σφαγὴ τῶν νηπίων (Ματθαῖος Β'16-18)¹

Σέ συνέχεια ὑπάρχει ὁ Βατικάνους, πού κι' αὐτὸς εἶναι ἐπίσημα τοῦ τέταρτου αἰῶνα. Ὁ Κωνσταντίνος παρέλαβε τὸ ἀντίγραφο αὐτὸ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τὸ 340. Κι αὐτὸς περιέχει ὅλη τὴν Καινὴ Διαθήκη, καὶ κατὰ συνέπεια, καὶ τὸ ἐδάφιο τοῦ Ματθαίου. Ἐχομε ὕστερα τὸν Ἀλεξανδρινό, τοῦ πέμπτου αἰῶνα. Ὁ SODEN λέει, ὅτι κατὰ τὴ γνώμη του, τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι ἡ πρωτότυπη διόρθωση τοῦ Λουκιανοῦ τῆς Ἀντιόχειας (τὸ 311 ἢ τὸ 312). Ἀλλὰ τὸ κείμενο αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου δὲν εἶναι καὶ τόσο καλὸ. Τοῦ λείπει ὁλόκληρος ὁ Ματθαῖος. Δὲν περιέχει ἔτσι τὴν σφαγὴ τῶν νηπίων, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι δὲν τὴν ἀνέφερε στὸ ἀπόσπασμα πού λείπει.

Στοὺς πάπυρους ἔχομε Εὐαγγελικὰ ἀποσπάσματα, οἱ παλαιότεροι ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι τοῦ τρίτου αἰῶνα, ἀλλὰ σέ κανένα

¹ Σημ. τοῦ Συγγρ. Αὐτὰ τὰ «ὁμοιομορφὰ ἀντίγραφα» τῶν Εὐαγγελίων, σταλμένα κατὰ 50άδες στὶς Ἐκκλησίες τῆς Αὐτοκρατορίας εἶναι ἡ ἀπόδειξη τοῦ πράγματος πού ἐπαναλαμβάνω σ' ὁλόκληρο τὸ βιβλίό μου γιὰ ὅτι ἀφορᾶ τοὺς ἀνώνυμους γραφεῖς τοῦ τέταρτου αἰῶνα.

δέν περιέχεται τό δεύτερο κεφάλαιο τοῦ Ματθαίου. Συμπεραίνουμε λοιπόν:Γιά νά πάρουμε στά σοβαρά αὐτό πού μᾶς λέει ὁ Ματθαῖος, παρά τήν σιωπή τοῦ Φλάβιου Ἰωσήφ καί τοῦ Νικάρωνα, παρά τό βεβιασμένο «τρυκάρισμα» τῶν προφητειῶν πού εἶναι δῆθεν σχετικές μέ τή σφαγή, πρέπει νά παραδεχτοῦμε ἀκόμα, ὅτι ὁ Λουκάς ἔκανε λάθος, κί ὅτι ὁ Χριστός δέν γεννήθηκε «τήν ἐποχή τῆς Ἀπογραφῆς τοῦ Κυρήνιου» ἀλλά δώδεκα χρόνια νωρίτερα, κί ὅτι δέν πέθανε σέ ἡλικία τριῶν ἐτῶν ἀλλά πενήντα πέντε.

Πῶς, ὅμως νά ἐμπιστευθοῦμε ἀφηγήσεις τόσο ἀλλοπρόσαλλες, τόσο ἀντιφατικές καί τόσο ἀσυνάρτητες μεταξύ τους; Ἡ ἱστορία γράφεται βασισμένη σέ ντοκουμέντα κί ὄχι σέ φῆμες. Ὑπάρχουν πολλοί ἐρευνητές, Καθολικοί καί Διαμαρτυρόμενοι, πού μᾶς βεβαιώνουν πιά σήμερα, ὅτι τά «Εὐαγγέλια δέν εἶναι ἱστορικά κείμενα» ἀλλά ἀπλῶς ἀφηγήσεις πού ἔχουν σχέση μέ μιᾶ «θεία ἀποκάλυψη». Ἀλλά στήν περίπτωση αὐτή, τί γίνεται μέ τόν Εὐαγγελισμό, τήν Ἐνσάρκωση, τά Θαύματα, τήν Ἀνάσταση, τήν Ἀνάληψη;

Ὅπωςδήποτε, τίποτα περισσότερο, ἀπό μερικές ἐπί πλέον ἀντιφάσεις!

V

Οἱ ἀδελφοί τοῦ Ἰησοῦ

«Ὁ ἀληθῆς μάρτυς ἐλευθερώνει ψυχάς...»

(Παροιμία ΙΔ΄, 25)

Τό γεγονός, ὅτι οἱ δύο γενεαλογίες πού μᾶς δίνουν τά κανονικά Εὐαγγέλια εἶναι τελείως διαφορετικές μεταξύ τους, ἀποτελεῖ μιᾶ ἀπό τίς ἀποδείξεις, πῶς τό ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ πατέρα τοῦ Ἰησοῦ, καλύφθηκε μέ ἐπιτήδειο τρόπο.

Μερικοί ἐρευνητές, γιά νά δικαιολογήσουν αὐτή τή διαφορά, ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ μιᾶ γενεαλογία ἀνήκει στόν Ἰωσήφ καί ἡ ἄλλη στή Μαρία. Ἀλλά τότε, πῶς τόλμησε ἕνας Εὐαγγελιστής καί Ἀπόστολος νά προσδώσει στόν Ἰησοῦ τή γενεαλογία τοῦ Ἰωσήφ, ἐφ' ὅσον δέν πίστευε ὅτι ὁ Χριστός γεννήθηκε ἀπό κάποιον θνητό πατέρα ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι; Ἐπί πλέον πῶς θά τολμοῦσαν αὐτή τήν ἐποχή στό Ἰσραήλ, νά ἀναφέρουν τή γενεαλογία τῆς μητέρας του τῆς Μαρίας, παραλείποντας τή γενεαλογία τοῦ ἀληθινοῦ πατέρα; Αὐτό καί μόνο τό γεγονός θά ἀποδείκνυε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἕνας νόθος, καί κατά τόν Μωσαϊκό νόμο, ὅπως ἀκριβῶς καθορίζεται ἀπό τό Δευτερονόμιο, ἡ μητέρα του θά ἔπρεπε νά λιθοβοληθεῖ, ἄσχετα ἂν ἦταν ἀνύπαντρη ἢ παντρεμένη. Μέσα στήν ἰσραηλιτική κοινωνία τῆς ἐποχῆς δέν ὑπῆρχε καμμιά ἰσοτιμία ἀνάμεσα στόν ἄντρα καί στήν γυναίκα. Ἡ τελευταία δέν εἶχε δικαίωμα νά μπη στόν Ναό, ἀπό τήν πύλη πού ἔμπαινε ὁ ἄντρας της, ὁ ἀδελφός της ἢ ὁ πατέρας της. Μόνο ὁ πατέρας ἔχει δικαίωμα νά προσφέρει τή θυσία γιά τή γέννηση τοῦ πρωτότοκου, καί σέ καμμιά περίπτωση ἡ μάνα. Ὁ σύζυγος μπορεῖ νά χωρίσει τή γυναίκα του μέ μιάν ἀπλή ἐπιστολή, καί μέ πολύ ἀμφίβολα αἰτιολογικά. Γιά ὅλους αὐτούς τούς λόγους, εἶναι ἀδύνατο νά τηρήθηκε ἡ γενεαλογία τῆς Μαρίας.

Ἀκόμα, δέ μπορούμε νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι ἡ μιᾶ γενεαλογία εἶναι «ἐξ αἵματος» καί ἡ ἄλλη «κατά νόμον», γιατί θά ἦταν σάν νά παραδεχόμαστε, ὅτι ὅλοι οἱ πατέρες πού ἀναφέρονται στήν πρώτη, πέθαναν χωρίς νά ἀφήσουν ἀπογόνους, κί

ὅτι κάθε φορά ἡ χήρα τους, παντρεύτηκε τόν ἀδελφό τους, ὅπως τό ὄριζε ὁ Μωσαϊκός νόμος. Ἔτσι, ὅλοι οἱ πρόγονοι τοῦ Ἰησοῦ, χωρίς ἑξαίρεση, ἀντικαταστάθηκαν ἀπό τούς ἀδελφούς τους, δημιουργώντας ἔτσι μιᾶ δεύτερη «κατά νόμον» γενεαλογία. Μιά τέτοια ἐξήγηση εἶναι τελείως ἀπίθανη.

Στήν πραγματικότητα (ὁποῖος θέλει νά τά ἀποδείξει ὅλα, δέν ἀποδεικνύει τίποτα), οἱ Εὐαγγελιστές μας, κατασκευάζοντας τίς δύο ψεύτικες γενεαλογίες *για νά καλύψουν τήν ἀληθινή*, δέν πέτυχαν τίποτα περισσότερο ἀπό τό νά ὑπογραμμίσουν τό γεγονός ὅτι ὁ Ἰησοῦς, εἶχε ἕναν θνητό πατέρα πού οὔτε πρέπει, οὔτε μπορεῖ νά προφερθεῖ τό ὄνομά του.

Τό κλειδί τοῦ αἰνίγματος θά μᾶς τό δώση ὁ Σίμων-Πέτρος, ὁ Ἅγιος πού κρατάει τά κλειδιά, δύο κεφάλαια παρακάτω.

Ὅσο κι' ἄν φαίνεται περίεργο, τό πρόβλημα γιά τούς ἀδελφούς καί τίς ἀδελφές τοῦ Ἰησοῦ δέν μπορεῖ νά ἐξεταστεῖ χωριστά ἀπό τό πρόβλημα πού δημιουργεῖ ἡ Μαρία, ἡ θνητή μητέρα του. Σ' αὐτό τό σημεῖο θά σᾶς δώσουμε τή γνώμη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

« Κατ' ἀρχήν θά σᾶς θυμίσουμε, ὅτι ἤδη ἀπό πολύ καιρό, κανεῖς ἀπό τούς Καθολικούς Θεολόγους δέν θεωρεῖ τήν παρθενική σύλληψη τῆς Μαρίας ἀπό τήν Ἄννα (ὑποθετικῆς μητέρας τῆς Παναγίας) σάν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν Ἀσπιλοσύλληψη τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τήν Παρθένο Μαρία. Ἀντιθέτως ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι ἡ Μαρία γεννήθηκε σύμφωνα μέ τούς φυσικούς νόμους, καί προωρίστηκε ἀπό τή θεία Χάρι, γιά τήν Ἀσπιλη Σύλληψη τοῦ Σωτήρα. »

Αὐτή ἡ φράση, ἐκτός ἀπό τίς τέσσερις λέξεις πού προσθέσαμε μέσα στίς παρενθέσεις, ἀνήκει στόν Ἀββᾶ Αἰμίλιο Ἀμάνν, καθηγητή Θεολογίας, ἐφημέριο στό κολλέγιο τοῦ Στάνιςλας, καί εἶναι ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο του « Τό Πρωτευαγγέλιο τοῦ Ἰακώβου » (Παρίσι 1910), πού πῆρε IMPRIMATUR τήν 1η Φεβρουαρίου τοῦ 1910 ἀπό τόν Καρδινάλιο Α. Μπωντριγιάρ.

Ἐπογραμμίσαμε ὅτι τό ὄνομα τῆς μητέρας τῆς Μαρίας εἶναι ὑποθετικό, ὅπως καί τό ὄνομα τοῦ πατέρα τῆς Ἰωακείμ. Δέν εἶναι δική μας γνώμη. Εἶναι ἡ γνώμη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. « Ἡ Ἐκκλησία δηλώνει ὅτι δέν γνωρίζει τίποτα γιά τίς συνθήκες τῆς γεννήσεώς της (πρόκειται γιά τή γέννηση τῆς Μαρίας) δεδομένου ὅτι οὔτε ἡ Γραφή οὔτε οἱ Ἀποστολικές Παραδόσεις μᾶς πληροφοροῦν γι' αὐτές... » (σελ. 49, ἀφιερωμένη στόν διάσημο ἀγιόγραφο Ἀντριέν Μπαιγιέ).

Ἄς συμπεράνουμε λοιπόν: ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ λεγόταν Μαρία, καί γεννήθηκε ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, αὐτό τοῦλάχιστον μᾶς δηλώνει κατηγορηματικά ἡ Καθολική Ἐκκλησία. Καί σέ ὅτι

ἀφορᾶ τούς γονεῖς τῆς Μαρίας, τόν πατέρα πού λεγόταν Ἰωακείμ ἢ τή μητέρα τῆς πού λεγόταν Ἄννα, καθώς ἐπίσης καί γιά τήν παραμονή τῆς Μαρίας στόν Ναό, σάν παρθένας ἀφιερωμένης στόν Κύριο, ἡ Ἐκκλησία δηλώνει ὅτι δέν γνωρίζει τίποτα καί ἀρνεῖται νά δώσει τήν παραμικρή πληροφορία πάνω στά θέματα αὐτά.

Μένει τό πρόβλημα γιά τούς ἀδελφούς καί τίς ἀδελφές τοῦ Ἰησοῦ, τά παιδιά δηλαδή πού γέννησε ἡ Μαρία μετά ἀπό αὐτόν.

Πρῶτα-πρῶτα θά παρατηρήσουμε, ὅτι μιᾶ φράση τοῦ Λουκᾶ ἀναφέρεται σ' αὐτούς τούς δευτερότοκους ἀδελφούς: « ἐγένετο δέ ἐν τῷ εἶναι αὐτούς ἐκεῖ ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν καί ἔτεκεν τόν υἱόν αὐτῆς τόν *πρωτότοκον*... » (κατά Λουκᾶν Β', 6-7). Εἶναι φανερό ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ Λουκᾶς ὑπογραμμίζει τό γεγονός ὅτι πρόκειται γιά τόν *πρωτότοκο* γιό της, αὐτό σημαίνει ὅτι γέννησε καί ἄλλα παιδιά μετά ἀπό αὐτόν. Γιατί ἄν ὁ Ἰησοῦς ἦταν τό μοναδικό παιδί της, θά εἶχε πῆ ἀπλᾶ ὅτι γέννησε « τό παιδί της », « τόν υἱόν της », ἢ ἀκόμα καλλίτερα ἀποκλείοντας κάθε ἄλλη περίπτωση « τόν μονογενή υἱό της ». Ὁ Λουκᾶς ἀντίθετα, ἐκφράζει ὀλοφάνερα, αὐτό πού θέλει νά πεῖ. Γιατί αὐτή ἡ ἔκφραση κάθε φορά πού χρησιμοποιεῖται στήν Παλαιά Διαθήκη, (τό μόνο κείμενο πού ὑπάρχει τά πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ) ὑπονοεῖ τήν ὑπαρξη κι ἄλλων παιδιῶν πού γεννήθηκαν ἀργότερα. Ὑπάρχουν ἀφθονα παραδείγματα στήν Γένεση, Ἐξοδο, Λευιτικό, Ἀριθμούς, Δευτερονόμιο κτλ. Καί ἡ λέξη *πρωτότοκος* ὑποδηλώνει πάντοτε τήν ὑπαρξη δευτερότοκων.

Ἡ ὑπαρξη τῶν δευτερότοκων (ἀδελφοί καί ἀδελφές) εἶναι τόσο φανερή μέσα στά Εὐαγγέλια, ὥστε διάφοροι συγγραφεῖς καί μελετητές τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, προπάντων ὁ Ὠριγένης, ὑπέθεσαν ὅτι ἐπρόκειτο γιά τούς γιούς καί τίς κόρες πού εἶχε ἀποκτήσει ὁ Ἰωσήφ ἀπό προγενέστερο γάμο του. Ἀπαντοῦμε ὅτι αὐτό εἶναι ἀδύνατο. Ἄν ὁ Ἰωσήφ εἶχε ἀποκτήσει παιδιά ἀπό ἄλλη γυναίκα πρὶν ἀπό τή Μαρία, κι' ἄν ἦταν ἐπισήμως ὁ πατέρας τους, ἰδικίτερα ἄν ἦταν ἀγόρια, δέν θά μπορούσε, μετά τήν γέννηση τοῦ Ἰησοῦ νά πάει στόν Ναό καί νά προσφέρει τή θυσία τῶν πρωτοτόκων:

« Καί ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν κατά τόν νόμον Μωϋσέως, ἀνήγαγον αὐτόν εἰς Ἱεροσόλυμα παραστήσαι τῷ Κυρίῳ. καθώς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου ὅτι πᾶν ἄρρεν πρωτότοκον ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται ». (κατά Λουκᾶν Β' 22 - 24)

Ἡ Μαρία, ὅταν ἔχει τό δικαίωμα νά μπεῖ στόν Ναό ἀπό τήν πύλη τῶν ἀνδρῶν, καί μόνον ὁ Ἰωσήφ μπορεῖ νά φθάσει μέχρι τά

διαμερίσματα τῶν « COHANIM »: (τῶν ἱερέων) ὅπου προσφέρεται αὐτή ἡ θυσία. Ἐνας ἄντρας μπορεῖ νά προσφέρει αὐτή τή θυσία, μόνο μιά φορά στή ζωή του, μέ τή γέννηση τοῦ πρωτότοκου γιουῦ του. Κι ἔτσι ἔχουμε τήν ἀπόλυτη ἀπόδειξη, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ *πρωτότοκος*, κι οἱ ἀδελφοί του, ἢ οἱ ἀδελφές του, ἂν ὑπάρχουν, γεννήθηκαν ὁπωσδήποτε μετά ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Ντανιέλ Ρόπς, παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἀραμαϊκή λέξη « aha » καθώς καί ἡ ἐβραϊκή « ah » ἐκτός ἀπό τήν ἔννοια τοῦ ἀδελφοῦ, ἔχουν καί τή σημασία τοῦ ἐξαδέλφου, ὅπως καί τοῦ κοντινοῦ συγγενῆ. Ἐμεῖς προσθέτουμε, ὅτι αὐτές οἱ λέξεις, σημαίνουν ἐπίσης γείτονας καί σύντροφος. Ἀλλά ἐπίσης κι' ὅτι τά ἐβραϊκά εἶναι μιά ἀρκετά πλούσια γλῶσσα, κι' ὅτι ἔχει ὄρους πού καθορίζουν ἀκριβῶς τήν κάθε περίπτωση. Ἐτσι, ὁ ἐξαδέλφος στά ἐβραϊκά, λέγεται « γιός τοῦ θεοῦ ». Τά ἀραβικά ἔχουν διατηρήσει τήν ἴδια ἔκφραση, καί στίς « Χίλιες καί μιά νύχτες » τήν χρησιμοποιοῦν πολύ συχνά ἀπό τό στόμα τῶν γυναικῶν, πού ἀποκαλοῦν τόν ἐκλεκτό τῆς καρδιάς τους « γιό τοῦ θεοῦ » τους. Ἀργότερα, οἱ βασιλιάδες τῆς Γαλλίας, δίνουν τόν τίτλο τοῦ « ἐξαδέλφου » στοῦς εὐνοουμένους τους.

Τό πρόβλημα ὁμως δέν βρίσκεται ἐκεῖ, κι ὁ Ντανιέλ Ρόπς, ἐπιχειρεῖ ἕνα ἀδέξιο τέχνασμα μεταφέροντας τή συζήτηση στά ἐβραϊκά καί τά ἀραμαϊκά, γιατί γνωρίζει πολύ καλά ὅτι τά Εὐαγγέλια γράφτηκαν στά *ἑλληνικά*!

Σ' αὐτή τή γλῶσσα, ὑπάρχουν δύο διαφορετικοί ὄροι πού καθορίζουν αὐτές τίς ἔννοιες. Ὁ ἀδελφός λέγεται « ἀδελφός » καί ὁ ἐξαδέλφος « ἀνηψιός¹ ». Παντοῦ, ὅπου γίνεται λόγος γιά τοῦς ἀδελφούς τοῦ Ἰησοῦ, τά πρωτότυπα χειρόγραφα τῶν Κανονικῶν Εὐαγγελίων, γράφουν « ἀδελφοί » καί « ἀδελφές » καί ποτέ « ἀνηψιοί » καί « ἀνηψιές ». Ἀκόμα, στή λατινική μετάφραση τῆς Γραφῆς, τήν Βουλγκάτα τοῦ Ἁγίου Ἱερώνυμου, πού ἀποτελεῖ τό ἐπίσημο κείμενο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, χρησιμοποιεῖται παντοῦ ὁ ὄρος « FRATER » πού σημαίνει ἀδελφός, καί σέ καμμιά περίπτωση ὁ ὄρος « CONSOBRINUS » πού σημαίνει ἐξαδέλφος. Καί παρ' ὅλο πού ἡ μετάφραση αὐτή ἔδινε μιά μοναδική εὐκαιρία γιά νά διορθωθεῖ τό λάθος, ἂν ὑπῆρχε, ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος διατήρησε τόν ὄρο « ἀδελφός » περνώντας ἀπό τά ἑλληνικά στά λατινικά.

Τέλος, γιατί στίς εὐρωπαϊκές μεταφράσεις (στά γαλλικά, ἀγγλικά, γερμανικά, ἰταλικά, ἰσπανικά) δέν ἔγινε ἡ ἀπαραίτητη διόρθωση, ἐφ' ὅσον (δῆθεν) ὑπονοοῦνται οἱ « ἐξαδέλφοι » τοῦ

¹. Σημ. τοῦ Μετ. Ἐπί τῆς τυχόν ἀμφιβολίας βλ. Λεξικό Δημητράκου, Ἀθήναι 1956.

Ἰησοῦ, παντοῦ ὅπου τό ἑλληνικό πρωτότυπο καί ἡ λατινική μετάφραση ἀναφέρουν τήν λέξη « ἀδελφοί »; Σέ καμμιά ἐπίσημη ἔκδοση δέν συναντᾶμε τή λέξη « ἐξαδέλφος » παρ' ὅλο πού ἡ Καθολική Ἐκκλησία, εἶχε τήν εὐκαιρία ν' ἀποκαταστήσει τήν ἀλήθεια.

Οἱ ἱερεῖς καί οἱ θρησκοί λαϊκοί, εἰρωνεύονται μονάχα προφορικά (καί ὑπουλα) αὐτούς πού ἔχουν τήν ἀφέλεια νά νομίζουν ὅτι πρόκειται γιά τοῦς « ἀδελφούς » τοῦ Ἰησοῦ, ἐνῶ οἱ « πολυμαθεῖς » τῆς Ἁγίας Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, γνωρίζουν πολύ καλά ὅτι πρόκειται γιά τοῦς « ἐξαδέλφους » του. Ἀλλά ἔτσι μᾶς δίνουν τό ἐπιχείρημα πού χρειαζόμαστε. Δηλαδή, ἐρμηνεύουν τοῦς « ἀδελφούς » σάν « ἐξαδέλφους » *προφορικά* ἀλλά δέν τολμοῦν ν' ἀναφέρουν τό ἴδιο πράγμα *γραπτά*!

Ἐπὶ τοῦτο ἀκόμα μερικές ἑτερόδοξες μειονότητες πού πιστεύουν ὅτι ὁ ὄρος « ἀδελφοί » χρησιμοποιεῖται ἀπό τά Εὐαγγέλια μέ τήν ἐσωτερικὴ σημασία του, ὅπως στόν Ἐλεύθερο Τεκτονισμό, στά Χριστιανικά Ἱπποτικά Τάγματα καί στίς Μυστικιστικές Ἀδελφότητες. Θά ἀποδείξουμε γι' ἄλλη μιά φορά ὅτι αὐτός ὁ ἰσχυρισμός, εἶναι ἀβάσιμος.

Ἄν οἱ ἀδελφοί τοῦ Ἰησοῦ ἦταν μέλη μιᾶς μυστικιστικῆς ὀργάνωσης, τότε θά συμμαρτύνονταν τίς θεωρίες του καί δέν θά γινόταν διαχωρισμός ἀνάμεσα σ' αὐτούς καί στοῦς μαθητές. Τά Εὐαγγέλια ὁμως λένε:

« Μετά τοῦτο κατέβη εἰς Καπερναοὺμ αὐτός καί ἡ μήτηρ αὐτοῦ καί οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ καί οἱ μαθηταί αὐτοῦ, καί ἐκεῖ ἔμειναν οὐ πολλάς ἡμέρας ». (κατὰ Ἰωάννην Β', 12) « ἦν δέ ἐγγύς ἡ ἑορτῆ τῶν Ἰουδαίων ἡ σκηνοπηγία. εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ. μετάβηθι ἐντεῦθεν καί ὑπάγε εἰς τήν Ἰουδαίαν, ἵνα καί οἱ μαθηταί σου θεωρήσωσι τά ἔργα σου ἃ ποιεῖς. οὐδεὶς γάρ ἐν κρυπτῷ τι ποιεῖ καί ζητεῖ αὐτός ἐν παρρησίᾳ εἶναι. εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ. οὐδέ γάρ οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν ». (κατὰ Ἰωάννην Ζ', 2-5)

Ἀπὸ αὐτά τά δύο ἀποσπάσματα τοῦ Ἰωάννη βγαίνει τό συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἀδελφοί, εἶναι ἄμεσα συνδεδεμένοι μέ τή μητέρα, ὅποτε ὁ ὄρος χρησιμοποιεῖται μέ τήν ἀπόλυτα *οἰκογενειακή* του σημασία. Ἀκόμα, γίνεται ὀλοφάνερα ὁ διαχωρισμός ἀνάμεσα στοῦς μαθητές καί στοῦς ἀδελφούς, γιατί οἱ τελευταῖοι « δέν ἐπίστευον εἰς αὐτόν ». Εἶναι λοιπόν ἀδύνατο νά θεωρηθοῦν σάν « ἀδελφοί » μέ τήν ἐσωτερικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου.

Ἐπί πλέον, ὅπως βλέπουμε παρακάτω, ὁ Ἰησοῦς δέν ἔχει ἐμπιστοσύνη σ' αὐτούς: « Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς... ὑμεῖς ἀνάβητε εἰς τήν ἑορτήν ταύτην. ἐγὼ οὐπω ἀναβαίνω εἰς τήν ἑορτήν ταύτην, ὅτι ὁ καιρὸς ὁ ἐμός οὐπω πεπλήρωται. ταῦτα δέ εἰπὼν

αὐτοῖς ἔμεινεν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ. Ὡς δὲ ἀνέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, τότε καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὴν ἑορτὴν, οὐ φανερώς, ἀλλ' ὡς ἐν κρυπτῷ... » (κατὰ Ἰωάννην Ζ', 6 -10)

Δέν μπορούμε λοιπόν νά υποστηρίξουμε ὅτι οἱ ἀδελφοὶ του ἀνήκουν στήν ἴδια μυστική ἀδελφότητα μέ αὐτόν, ἀφοῦ παρατηροῦμε μιά τέτοια ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης. Καί στήν πραγματικότητα βλέπουμε ὅτι οὔτε ἡ μητέρα ἢ Μαρία δέν πιστεύει στήν ἀποστολή του καί στίς δυνατότητές του, πράγμα πού μᾶς κάνει ἐντύπωση ἐφ' ὅσον ὑποτίθεται ὅτι ἡ γυναίκα αὐτή εἶχε εὐλογηθεῖ μέ τήν παρουσία τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, καί θά ἔπρεπε (κατὰ συνέπεια) νά εἶναι παρούσα στά θαύματα τοῦ γιουῦ της, γεγονός πού συνέβει μόνο στόν γάμο τῆς Κανά.

Ὁ Ματθαῖος συμπληρώνει:

« εἶπε δέ τις αὐτῷ. Ἰδοὺ ἡ μητηρ σου καί οἱ ἀδελφοί σου ἔξω ἐστήκασιν ζητοῦντες σοι λαλήσαι. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ λέγοντι αὐτῷ. τίς ἐστίν ἡ μητηρ μου καί τίνας εἰσὶν οἱ ἀδελφοί μου; καί ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς μαθητάς αὐτοῦ εἶπεν. Ἰδοὺ ἡ μητηρ μου καί οἱ ἀδελφοί μου. ὅστις γάρ ἂν ποιήσῃ τό θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς, αὐτὸς μου ἀδελφός καί ἀδελφή καί μήτηρ ἐστίν. (κατὰ Ματθαῖον ΙΒ', 47 - 50) Σ' αὐτό τό ἀπόσπασμα γίνεται ὀλοφάνερα ὁ διαχωρισμός ἀνάμεσα στοὺς μαθητὰς καί στοὺς ἀδελφούς. Ἐπί πλέον ἔχουμε τὴν ἀπόδειξη ὅτι ἡ μητέρα του καί οἱ ἀδελφοὶ του τὸν θεωροῦν τρελλό! Ὁ Μάρκος μᾶς τό βεβαιώνει:

« καί ἀκούσαντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν. ἔλεγον γάρ ὅτι ἐξέστη... » (κατὰ Μάρκον Γ', 21)

Ὁ Ἅγιος Ἰερώνυμος, μεταφράζει τὴν λέξη « ἐξέστη » στήν Βουλγκάτα του, σάν « *furorē versus* », δηλαδή « τὸν ἐπίασε τρέλλα », πράγμα πού βεβαιώνει ὅτι ἡ μητέρα του καί οἱ ἀδελφοὶ του ὄχι μόνο δέν ἐπίστευαν σ' αὐτόν, καί δέν πείθονταν ἀπὸ τίς δημόσιες ἐπιδείξεις του, ἀλλὰ ἐπιπλέον τὸν θεωροῦσαν « *ἐπικίνδυνο* ». Κί' αὐτό ἀποδεικνύει γι' ἄλλη μιά φορά ὅτι ἡ Μαρία δέν εἶδε ποτέ της τὸν Ἀρχαγγέλο Γαβριήλ κι ἀγνοοῦσε τελείως τὴ θεία ἀποστολή τοῦ γιουῦ της.

Τέλος ὑπάρχει ἀκόμα ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια πού καθορίζει μέ ἀπόλυτη σαφήνεια τοὺς « ἀδελφούς » *μέ τὴν οἰκογενειακὴ ἔννοια τοῦ ὄρου* κι ἂν δέν πειστοῦμε οὔτε μέ αὐτό, τότε πιά οἱ λέξεις ἔχουν χάσει τὴ σημασία τους.

« Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας, ἀδελφός δὲ Ἰακώβου καί Ἰωσήφ καί Ἰούδα καί Σίμωνος; καί οὐκ εἰσὶν αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ὡς πρὸς ἡμᾶς; » (κατὰ Μάρκον ΣΤ', 3) Ἀεῖζει νά σημειωθεῖ, ὅτι ἐνῶ ὁ Ματθαῖος τὸν ὀνομάζει « υἱὸ τοῦ τέκτονος » ὁ Λουκᾶς τὸν λέει « υἱὸ τοῦ Ἰωσήφ », σίγουρα γιὰ νά δια-

ψεύσει μιά ἐβραϊκὴ φήμη πού παρουσίαζε τὸν Ἰησοῦ σάν νόθο. Ἀντίθετα ὁ Μάρκος, νομίζοντας ὅτι ἔτσι θά διαβεβαίωνε γι' ἄλλη μιά φορά πὼς ὁ Ἰησοῦς δέν εἶναι γιουὸς τοῦ Ἰωσήφ ἀλλὰ γιουὸς τοῦ Θεοῦ, τὸν χαρακτηρίζει σάν « υἱὸ τῆς Μαρίας » κι ἐνισχύει μ' αὐτόν τὸν τρόπο κι ἄθελά του, τὴ φήμη ὅτι ἦταν νόθος. Λέμε φήμη, γιατί ἂν ἦταν πραγματικότητα, τότε ἡ ζωὴ τῆς Μαρίας θά ἦταν πολὺ δύσκολη, ἀπὸ τό γεγονός ὅτι κατὰ τὸν Νόμο τοῦ Μωυσῆ, κάθε νέα κοπέλλα πού ἔχανε μυστικὰ τὴν παρθενία της, ἔπρεπε νά λιθοβοληθεῖ μόλις τὴν ἀνακάλυπταν. (Δευτερονόμιον ΚΒ', 21)

Πρὶν νά κλείσουμε τό κεφάλαιο, θά πρέπει ν' ἀναφέρουμε, ὅτι ὁ Ντανιέλ Μασσέ, γράφει ὅτι ἀνακάλυψε ἓναν ἄλλον ἀδελφὸ τοῦ Ἰησοῦ γιὰ τὸν ὁποῖο δέν γίνεται ποτέ λόγος. Τὸν γνωρίζουμε μονάχα μέ τὸν χαρακτηρισμό: « Σιδώνιος » (δηλαδή αὐτὸς πού μένει στὴ Σιδώνα τῆς Φοινίκης). Τὴν πληροφορία, τὴ δίνει ὁ Ἰωσήφ ὁ Ἐκκλησιαστικός, πού τὴ δανείστηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰππόλυτο τὸν Θηβαῖο. (Πατρολογία τοῦ MIGNÉ CVI σελ. 187)

Ἄν τό γεγονός αὐτό ἀληθεύει, τότε ὁ Ἰησοῦς θά πρέπει νά φιλοξενήθηκε στό σπίτι αὐτοῦ τοῦ Σιδωνίου, ὅταν κατέφυγε στὴ Φοινίκη. (Βλ. Κεφ. XVII)

Ὁ δίδυμος ἀδελφός τοῦ Ἰησοῦ

«Χαῖρε Δίδυμε, δεύτερε Χριστέ μου!...»

**Εὐαγγέλιον τοῦ Βαρθολομαίου
2ο ἀπόσπασμα.**

Μέσα στά Εὐαγγέλια, γίνεται λόγος γιά κάποιον μυστηριώδη Δίδυμο, χωρίς νά ἀναφέρονται περισσότερα στοιχεῖα γι' αὐτόν. Πρόκειται γιά τόν Θωμᾶ τόν λεγόμενο Δίδυμο, (Ἰωάννης ΙΑ΄, 16 καί Κ΄, 24). Αὐτός εἶναι πού ἀργότερα θά ἐξετάσει τίς οὐλές τοῦ Ἰησοῦ στά πλευρά του, στά χέρια του καί στά πόδια του. Ἀλλά, ἄς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι αὐτές οἱ διηγήσεις σταθεροποιήθηκαν μόνο τρεῖς αἰῶνες ἀργότερα. Δηλαδή, σάν νά προσπαθούσαμε σήμερα, νά γράψουμε ἕνα χρονικό τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ΄, βασισμένοι μόνο στά στοιχεῖα πού διατηρήθηκαν στή λαϊκή παράδοση κι ἀποκλείοντας ὅποιοδήποτε ἀειόλογο ἱστορικό κείμενο.

Στά ἑλληνικά τῆς ἐποχῆς «Δίδυμος» σημαίνει ἀκριβῶς «δίδυμος ἀδελφός». Ἔτσι, ὁ Θωμᾶς εἶναι ὁ δίδυμος ἀδελφός κάποιου προσώπου, πού δέν μᾶς ἀναφέρουν τ' ὄνομά του. Τό αἰνιγματικῶς γίνεται ἀκόμα πιό περίπλοκο ἀπό τή στιγμή πού παρατηροῦμε ὅτι καί ἡ λέξη «Θωμᾶς» πάει νά πεῖ «Δίδυμος». Στήν ἐκδοση τῆς «Ἀγίας Γραφῆς» μεταφρασμένης στά γαλλικά ἀπό τόν Λεμαίστρ ντέ Σασύ, διορθωμένη ἀπό τόν Ἀββᾶ Ζακέ καί δημοσιευμένη ἀπό τόν Γκαρνιέ, ὑπάρχει στό τέλος τῆς, ἕνα λεξικό τῶν ἑβραϊκῶν ὀνομάτων. Ἡ σημασία τοῦ ὀνόματος τοῦ Θωμᾶ εἶναι «Δίδυμος».

Πράγματι, ἂν ἀνοίξουμε τό ὅποιοδήποτε ἑβραϊκό λεξικό, θά παρατηρήσουμε ὅτι ἡ λέξη *δίδυμος*, στόν ἐνικό λέγεται «*TA-OMA*» καί στόν πληθυντικό «*TAOMIM*». Εἶναι εὐκόλο νά βρεῖ κανεῖς τή ρίζα τῆς λέξης *Θωμᾶς* ἢ *THOMAS* μέσα στήν ἑβραϊκή λέξη *TAOMA*. Ἔτσι αὐτό πού γράφει ὁ Ἰωάννης (ΙΑ΄, 16 καί Κ΄, 24): «*Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος*» εἶναι ἕνας φιλολογικός ἰδιωτισμός πού πάει νά πεῖ «*Δίδυμος ὁ λεγόμενος Δίδυμος*».

Τά ὀνόματα τῶν ἀποστόλων πού ἀναφέρει ὁ Ματθαῖος, δίνονται στό κείμενό του, ζευγαρωτά:

« Πρῶτος Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος καί Ἄνδρέας ὁ ἀδελφός αὐτοῦ, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου καί Ἰωάννης ὁ ἀδελφός αὐτοῦ, Φίλιππος καί Βαρθολομαῖος, Θωμᾶς καί Ματθαῖος ὁ τελῶνης, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου καί Λεββαῖος ὁ ἐπικληθεῖς Θαδδαῖος, Σίμων ὁ Κανανίτης καί Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ὁ παραδούς αὐτόν. (κατά Ματθαῖον 1,2 - 4)

Αὐτός ὁ Θωμᾶς, ἀναφέρεται σάν ἀπόστολος στόν Μάρκο (Γ,18), στόν Λουκά (ΣΤ,15), στίς Πράξεις (Α,13), ἐνῶ μόνο στόν Ἰωάννη (ΙΑ,15 καί Κ,24) χαρακτηρίζεται σάν Δίδυμος.

Ἐπίσης ἔνα ἀπόκρυφο Εὐαγγέλιο, τοῦ 5ου αἰῶνα μέ τό ὄνομά του. Ἐπίσης ἔνα ἄλλο ἀπόκρυφο τοῦ 6ου αἰῶνα πού λέγεται « Πράξεις τοῦ Θωμᾶ ». Ἀλλά ἂν παραλείψουμε αὐτή τή λογοτεχνία πού ὁ Ἅγιος Ἰερώνυμος χαρακτήριζε σάν « παράφορη κι ἔξαλη » (παρ' ὄλο πού πολλές φορές μᾶς μεταφέρει ἀειόλογα στοιχεῖα γιά τούς γνωστικιστές καί τούς κριτικούς) καί ψάξουμε νά βροῦμε τά ἴχνη τοῦ Θωμᾶ μετά τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ, θά παρατηρήσουμε μιάν ἔλλειψη πληροφοριῶν.

Ἀναγκαστικά θ' ἀνατρέξουμε στήν « Ἐκκλησιαστική Ἱστορία » τοῦ Εὐσέβιου τῆς Καισάρειας, πού εἶναι ἀπ' ὄλους παραδεκτῆ σάν ἔνα ἀειόλογο καί πλούσιο κείμενο. Ἐπίσης πολλές ἐκδόσεις πού οἱ παλαιότερες εἶναι:

α) Ἡ συριακή ἐκδοση, ἔνα χειρόγραφο πού διατηρεῖται στό Λένινγκραντ. Χρονολογεῖται ἀπό τόν Ἀπρίλιο τοῦ 462 καί τοῦ λείπουν τά βιβλία V, VI καί VII.

β) Ἡ συριακή ἐκδοση, ἔνα χειρόγραφο ἐπίσης τοῦ 5ου αἰῶνα, πού διατηρεῖται στό Λονδίνο. Περιέχει τά πέντε πρῶτα βιβλία. Γιά τά κομμάτια πού λείπουν, χρησιμοποιεῖται συνήθως ἡ ἄρμενική ἐκδοση, πού μεταφράστηκε ἀπό τά συριακά γύρω στό 420.

γ) Ἡ λατινική μετάφραση τοῦ Ρουφίνου, πού χρονολογεῖται ἀπό τό 402. Ἀλλά ὅπως σέ ὄλο τό ἔργο του, καί προπάντων μέ τόν Ὠριγένη, ὁ συγγραφέας αὐτός χειρίζεται τό κείμενο τοῦ Εὐσέβιου μέ μεγάλη ἐλευθερία, καί κατά τήν γνώμη τῶν ἐρευνητῶν δέν μπορούμε νά τοῦ ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Ἐπίσης λοιπόν, βλέπουμε ὅτι ὀλόκληρο τό ἔργο τοῦ Εὐσέβιου δέν εἶναι παλαιότερο ἀπό τόν 5ο αἰῶνα.

Καί νά, τά ἀποσπάσματα τοῦ Εὐσέβιου τῆς Καισάρειας πού ἀναφέρονται στόν Θωμᾶ:

– Βιβλίο Α', κεφ. XIII,
σελ 4 καί 11:

– Βιβλίο Β', κεφ. I, σελ 6

Ἐπίσης ἀποστέλει τόν Θαδδαῖο στόν Ἀβγάρ.

Τό ἴδιο μέ τό προηγούμενο.

– Βιβλίο Γ', κεφ. I, σελ 1

– Βιβλίο Γ', κεφ. XXXIX, *σελ 4

– Βιβλίο Γ', κεφ. XXV, σελ 6

Ἐπίσης κηρύσσει τό Εὐαγγέλιο στούς Πάρθους.

Ἐπίσης ψάχνει γιά πληροφορίες γύρω ἀπό τόν Ἀπόστολο Θωμᾶ.

Ἐπίσης Εὐσέβιος μᾶς λέει ὅτι τό εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ εἶναι ἔνα ἀπό τά ἀπόκρυφα.

Δέν ὑπάρχει λόγος νά μιλήσουμε γιά τήν ἱστορία τοῦ βασιλιᾶ Ἀβγάρ καί γιά τό γράμμα του « πρὸς τόν Ἰησοῦ τόν Σωτήρα πού φανερώθηκε στήν Ἱερουσαλήμ ». Ἀπό καιρό οἱ ἐρευνητές ἔχουν ἀποδείξει τήν πλαστότητά του.

Εἶναι πάντως γεγονός, ἱστορικά ἀποδεδειγμένο, ὅτι τό Ἀρμενικό βασίλειο τῆς Ἐδεσσας, ἀσπάζτηκε πολύ νωρίς τόν Χριστιανισμό. Ἐπίσης τόν τρίτο αἰῶνα ὑπῆρχε στήν Ἐδεσσα μιᾶ σημαντική Χριστιανική κοινότητα καί τόν τέταρτο, ὀλόκληρη ἡ πόλη ἦταν χριστιανική. Ἀλλ' αὐτό δέν παίζει κανένα ρόλο στήν ἐξεύρεση ἱστορικῶν στοιχείων γιά τό πρόσωπο τοῦ Θωμᾶ. Ἐπίσης δοῦμε λοιπόν παρακάτω:

Μέσα στό βιβλίο Γ (κεφ I σελ 1) διαβάζουμε τά ἑξῆς:-

« Ἐπίσης εἶχαν οἱ ὑποθέσεις τῶν Ἑβραίων. Ὅσο γιά τούς Ἁγίους Ἀποστόλους καί τούς μαθητές τοῦ Σωτήρα, αὐτοὶ διασκορπίστηκαν σ' ὀλόκληρη τή γῆ. Ἐπίσης, κατά τήν παράδοση, πῆγε στή χώρα τῶν Πάρθων, ὁ Ἄνδρέας στή Σκυθία, ὁ Ἰωάννης στήν Ἀσία, ὅπου κι ἐγκαταστάθηκε. Πέθανε στήν Ἐφεσο. Ὁ Πέτρος, φαίνεται ὅτι πῆγε νά κηρύξει στούς Ἑβραίους τῆς διασποράς στόν Πόντο, στή Γαλατία, στή Βιθυνία, στήν Καππαδοκία καί στήν Ἀσία ».

Ἐπίσης Ρουφίνος, στή λατινική μετάφραση τοῦ Εὐσέβιου, μετά τήν ὑπόμνηση γιά τόν Θωμᾶ, λέει καί τό ἑξῆς: « Ὁ Ματθαῖος πῆγε στήν Αἰθιοπία κι ὁ Βαρθολομαῖος στίς Ἰνδίες ».

Ἐπίσης ἡ χώρα τῶν Πάρθων, εἶναι τό Χορασάν, ἔνα βασίλειο, ἀνάμεσα στήν Κασπία θάλασσα ἔως τόν Ἰνδὸ καί ἔως τόν Εὐφράτη ποταμό καί εἶχε γιά κυριώτερες πόλεις του, τά Ἐκβάτανα, τή Σελεύκεια καί τόν Κτησιφῶντα.

Ἀλλ' ὅπως οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἰνδίας, ἀναφέρονται σάν « χριστιανοὶ τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ » ἐνῶ αὐτός δέν πῆγε ποτέ στή χώρα τους:

Ἐπίσης ἄλλου ὁ Παπίας ψάχνει πληροφορίες γιά τόν Θωμᾶ. Ἀλλ' αὐτό δέν λέει ὅτι βρῆκε!

« Κάθε φορά πού μοῦ παρουσιαζόταν κάποιος πού εἶχε γνωρίσει τούς Πρεσβύτες, ἐγὼ ἀμέσως κατέγραφα τά λόγια τους:

αυτά που είχαν πει ὁ Ἀντρέας ἢ ὁ Πέτρος ἢ ὁ Φίλιππος ἢ ὁ Θωμᾶς ἢ ὁ Ἰάκωβος ἢ ὁ Ἰωάννης, ἢ ὁ Ματθαῖος ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου ».

Τὰ συγγράμματα τοῦ Παπία χάθηκαν. Τ' ἀναφέρει ὁ Εἰρηναῖος, μέσα στὸ « Κατὰ Αἰρέσεως » βιβλίο του (U,XXXIII,4) κι ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας στὴν « Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία » του, πού παίρνει ἄλλωστε τίς πληροφορίες του ἀπὸ τὸν Εἰρηναῖο.

Ἔτσι, δὲν θὰ γνωρίζαμε τίποτα γιὰ τὸν μυστηριώδη Θωμᾶ τὸν Δίδυμο, τὸν « Δίδυμο-Δίδυμο » πού ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννη, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἕνα περίεργο κείμενο γι' αὐτόν, πού σώθηκε ἕως τίς μέρες μας, καί πού θὰ τὸ ἐξετάσουμε σέ λίγο.

Μένει ὁμως ἕνα δεύτερο, ἐπίσης ἀίνιγματικό σημεῖο. Ὁ Ὀριγένης μᾶς διαβεβαιώνει πὼς εἶχε στὰ χέρια του ἕνα παλαιό χειρόγραφο τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου, ὅπου γίνεται λόγος γιὰ κάποιον Ἰησοῦ - ΒΑΡ - ΑΒΑ. Ἔτσι, τὸ ὄνομα τοῦ μυστηριώδη ληστή Βαραββᾶ, πού ἀναφέρουν τὰ Εὐαγγέλια, ἀναλύεται ἀναγκαστικά σέ δύο λέξεις: ΒΑΡ(μπάρ), πού σημαίνει *γυιός* καί ΑΒΑ (ἄμπα) πού σημαίνει *δυσὸ* διαφορετικὰ πράγματα στὰ ἑβραϊκά, ἀνάλογα μὲ τὸν τρόπο πού γράφεται. Ἄν γράψουμε ΑΒΑ μὲ alef στὴν ἀρχή, τότε ἡ ὅλη φράση, Ἰησοῦς - bar - aba σημαίνει Ἰησοῦς - γυιός - τοῦ - Πατέρα. Ἄν γράψουμε ΑΒΑ μὲ heith στὴν ἀρχή (ἔχει σχεδὸν τὴν ἴδια προφορά) τότε ἡ φράση σημαίνει Ἰησοῦς - ὁ γυιός - ὁ Κρυμμένος. Καί οἱ δύο αὐτὲς ἐρμηνεῖες εἶναι πολὺ παράξενες.

Ποῖός εἶναι αὐτός ὁ Κρυμμένος Γυιός; Ἴσως, ὁ μυστηριώδης Δίδυμος, αὐτός ὁ « THOMAS » πού βρίσκουμε τὰ ἴχνη του στὴν τύχη; Εἶναι σίγουρο, ὅτι ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια πού συγγράφησαν οἱ ἀνώνυμοι γραφεῖς τοῦ 4ου αἰῶνα, εἶναι δημιούργημα τῆς φαντασίας τους. Ὡστόσο στηρίχτηκαν πάνω σέ μιὰ, συζητήσιμη ὁποσδήποτε ἀπὸ ἱστορικὴ ἀποψη, βάση, πού τοὺς χρησίμεψε σάν σκελετός γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἀφήγησής τους.

Αὐτὸ τὸ θέμα θὰ τὸ ἐξετάσουμε ἀμέσως παρακάτω, χωρὶς νὰ ξεχνᾶμε τὴν ὑπαρξη τοῦ μυστηριώδη ἀδελφοῦ, πού ζοῦσε στὴ Σιδῶνα κι ἀναφέρεται ἀπλά μὲ τὸ ὄνομα Σιδώνιος. (βλ. τέλος τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου).

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΓΓΕΛΙΟΥ ΕΒΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΕΡΕΣΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ
ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΕΒΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΕΡΕΣΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΧΕΡΕ ΘΩΜΑΕ ΠΑΠΕΣΤΡΑΤ. ΜΧΡΣ.
...ΕΒΡΑΙΟΝ ΟΥΔΕ... ΑΓΓΕΛΙΟΝ ΕΒΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΕΡΕΣΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΧΕΡΕ ΘΩΜΑΕ ΠΑΠΕΣΤΡΑΤ. ΜΧΡΣ.

...καὶ ἐνῶ ἔλεγαν αὐτὰ τὰ πράγματα, ὁ Ἰησοῦς ἦταν ὀρθῶς, ἀκούγοντάς τους νὰ μιᾶνε μαζί, χωρὶς αὐτοὶ νὰ ξέρουν ὅτι ἦταν ὁ Ἰησοῦς...

...ἐκείνη τὴ στιγμή, μεταμορφώθηκε ἐμπρὸς τους. Ἀποκαλύφθηκε σ' αὐτούς. Μίλησε μαζί τους στὴν ἑβραϊκὴ γλῶσσα, λέγοντας: « Χαῖρε, Πέτρε σεβάσμιε ἐπίσκοπέ μου, Χαῖρε Θωμᾶ δεύτερε Χριστέ μου »...

Εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου, 2ο ἀπόσπασμα. Κοπτικὸ χειρόγραφο τοῦ 5ου αἰῶνα. Μετάφραση τοῦ Δόκτωρα E.REVILLOYT (imprimatur, Παρίσι 1904. Ἔκδοση FIRMIN-DIDOT CIE)

Τὸ παραπάνω ἀγιόσπασμα εἶναι καταπληκτικό! Ὁ Ἰησοῦς ἀποκαλεῖ τὸν Θωμᾶ δεύτερο Χριστό! Ἡ μετάφραση τοῦ ἀποσπάσματος ἔγινε ἀπὸ τὸν Δόκτορα E.REVILLEOYT κι ἀποτελεῖ μέρος ἀπὸ τὴν σειρά τῶν συριακῶν ἀποκρύφων, πού δημοσιεύτηκαν μὲ IMPRIMATUR (δηλαδή ἐπίσημη ἔγκριση γιὰ δημοσίευση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας) ἀπὸ τὸν ἐκδότη FIRMIN-DIDOT. Θὰ μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ παρατηρήσουμε, ὅτι ἡ μετάφραση ἔγινε ἴσως μὲ τοὺς κανόνες τῆς ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ ὄχι καί μὲ τὴν ἀκριβὴ ἔννοια. Δὲν ὑπάρχουν ἐπίσκοποι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καί οἱ προσωνυμίες δὲν εἶναι ἱεραρχικοὶ τίτλοι. Νὰ λοιπὸν ἡ δικὴ μας μετάφραση, ἀνορθόδοξη βέβαια, ἀλλὰ πιὸ σύμφωνη μὲ τὸ κοπτικὸ κείμενο.

« Ὁ Ἰησοῦς, μίλησε μαζί τους στὴν ἑβραϊκὴ γλῶσσα, λέγοντας: Χαῖρε Κεφᾶ, σωματοφύλακά μου, χαῖρε καί σύ, δίδυμέ μου, δεύτερε Χρισμένε...». Καί ἡ τελευταία φράση στὰ ἑβραϊκά: «SCHALOM, TAOMA, SCHENI MESSIAH!» Δεδομένου ὅτι ἡ λέξη «Θωμᾶς» εἶναι ἕνας βαρβαρισμός (ἑλληνησμένη ἑβραϊκὴ λέξη πού δὲν σημαίνει τίποτα ἀπολύτως στὰ ἑλληνικά), καί παίρνει τὴ θέση τῆς κοινῆς ἑβραϊκῆς λέξης TAOMA, δηλαδή ΔΙΔΥΜΟΣ, θὰ πρέπει νὰ ἀποδώσουμε τὴ σωστὴ σημασία τῆς φράσης, *πού πραγματίζει σημαίνει πολλά!* Ὅσο γιὰ τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ Θωμᾶ, αὐτὸ εἶναι πιὰ γνωστό. Λεγόταν Ἰούδας¹.

Ἄν ὁ ἀναγνώστης, ἔχη ἀκόμα ἀμφιβολίες γιὰ τὴν πραγματικὴ ὑπαρξη τοῦ δίδυμου αὐτοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰησοῦ, δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀνοίξει τίς « Πράξεις τοῦ Θωμᾶ » ἀπόκρυφο κείμενο τοῦ 6ου αἰῶνα, πού ὑπάρχει ἀκόμα τὸ πρωτότυπό του, στὰ ἑλληνικά, λατινικά καί συριακά κι ἐκεῖ θὰ συναντήσῃ τὸ ἔξῃς: « Ὁ Ἰησοῦς

¹. Σημ. τοῦ Συγγραφέα. Πράγματι, ὁ χριστιανὸς ἀπολογητὴς τοῦ δευτέρου αἰῶνα, Τατιανός, στὸ ἔργο του πού ὀνομάζεται «Διατέσσαρον», καί ὁ Ἅγιος Ἐφραίμιος στοὺς ὕμνους του, τοῦ ἀποδίδουν αὐτὸ τὸ ὄνομα.

φανερώθηκε μέ τήν ὄψη τοῦ Θωμᾶ καί κάθησε στό κρεββάτι... » Ὁ ἀναγνώστης, μπορεῖ ν' ἀντιστρέψει τούς ὅρους αὐτῆς τῆς φράσης, καί μέ λίγη κοινή λογική, θά παρατηρήσει ὅτι ἀπό *πρακτική ἀποψη*, δέν ἀλλάζει ἀπολύτως τίποτα ἀπό τήν ἔννοια τοῦ κειμένου: « Ὁ Θωμᾶς φανερώθηκε μέ τήν ὄψη τοῦ Ἰησοῦ καί κάθησε στό κρεββάτι... » Εἶναι φανερό, ὅτι καί οἱ δύο αὐτές φράσεις ἔχουν ἀκριβῶς τό ἴδιο νόημα! Ἄν ὁ Ἰησοῦς φανερωνόταν μέ τήν ὄψη τοῦ Θωμᾶ, εἶναι τό ἴδιο σάν ὁ Θωμᾶς νά φανερωνόταν μέ τήν ὄψη τοῦ Ἰησοῦ! Καί μποροῦμε νά μεταφράσουμε σωστά αὐτή τή φορά τό ἀποκαλυπτικό ἐδάφιο ἀπό τίς « Πράξεις τοῦ Θωμᾶ ».

« Ὁ Ἰησοῦς φανερώθηκε τότε μέ τήν ὄψη τοῦ δίδυμου, καί κάθησε στό κρεββάτι... » (κατὰ λέξη: « Ὁ Ἰησοῦς φανερώθηκε τότε μέ τήν ὄψη τοῦ ΤΑΟΜΑ, καί κάθησε στό κρεββάτι... »).

Νά λοιπόν τό προηγούμενο ἐδάφιο μαζί μέ τό πρῶτο μέρος του, ἀντιγραμμένο καί μεταφρασμένο κατὰ λέξη:

« Καί ὅταν τελείωσε τήν προσευχή του, (ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς) βγήκε ἔξω, καί ὅταν ὅλοι ὅσοι εὕρισκονταν ἐκεῖ ἀποσύρθηκαν, ὁ σύζυγος γύρισε μέσα στήν νυφική κάμαρα. Καί νά πού ὁ Κύριος τοῦ φανερώθηκε, μέ τήν ὄψη τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ, καθισμένος πάνω στό κρεββάτι. Καί ὁ νέος ἀντρας, τρομαγμένος τοῦ εἶπε: « Μά τώρα μόλις δέν βγήκες ἔξω; Καί πῶς μπήκες πάλι μέσα;... » Καί ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε: « Δέν εἶμαι ὁ Θωμᾶς, ἀλλά ὁ ἀδελφός μου... Σᾶς ἐμπιστεύθηκε σέ μένα γιά νά σᾶς φυλάω ἀπό κάθε κακό... Ἀκοῦστε λοιπόν τήν συμβουλή μου. Ἐγκαταλείψτε ἀμέσως, ὅλες τίς φροντίδες τοῦ αἰῶνα, καί πιστέψτε στόν Θεό τόν Ζῶντα πού σᾶς κηρύσσει ὁ ἀδελφός μου ὁ Θωμᾶς... » (Ἱστορία τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ, III, ἀπό τήν Ἀποστολική Ἱστορία τοῦ Ἀβδία καί, Περιοδεία καί Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ τοῦ Ἀποστόλου, ἀπό τό « Λεξικό τῶν Ἀποκρύφων » τοῦ Ἀββᾶ MIGNE, 22ος καί 23ος τόμος).

Νά λοιπόν τώρα μερικές συνταρακτικές παρατηρήσεις.

α) Μετά τήν ὑποτιθέμενη Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, δέν τόν ἀναγνωρίζει, νομίζει ὅτι εἶναι ὁ κηπουρός (Ἰωάννης Κ, 15), καί τότε αὐτός ἐξαφανίζεται, γιατί φοβᾶται κάποιο κίνδυνο, πράγμα περίεργο γιά ἕνα ἐξαυλωμένο πνεῦμα...

β) Οὔτε οἱ προσκυνητές τῆς Ἐμμοῦς τόν ἀναγνωρίζουν. Καί μόνον τό βράδυ, ὅταν ἐπαναλαμβάνει τίς κινήσεις καί τά λόγια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, καταλαβαίνουν ὅτι πρόκειται γιά τόν Χριστό. Μάλιστα, μέ τήν ἐμφυτη ἀγάπη πού ἔχουνε ὅλοι οἱ Ἀνα-

τολίτες γιά τά θαύματα, νομίζουν ἀμέσως ὅτι μεταμορφώθηκε, *γιά νά μήν τόν ἀναγνωρίσουν οἱ Ἑβραῖοι καί οἱ Ῥωμαῖοι.* (κατὰ Λουκᾶν ΚΔ, 13-32). Τελικά, ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχουν δίκιο, χωρίς νά τό ξέρουν!

γ) Παρουσιάστηκε πάλι, « μέ ἄλλη μορφή », σέ δύο ἄλλους. Δέν τόν ἀναγνώρισαν οὔτε αὐτοί (κατὰ Μᾶρκον ΙΣΤ, 12). Εἶναι λοιπόν καί σ' αὐτή τήν περίπτωση μεταμφιεσμένος, κρύβεται ἀκόμα γιατί φοβᾶται ἀπό κάποιο κίνδυνο.

δ) ἘΕ ἄλλου, ὅταν ὁ Ματθαῖος μᾶς ἀφηγεῖται τήν τελευταία ἐμφάνιση « *στήν Γαλιλαία, εἰς τό ὄρος* » μᾶς λέει: « καί ἰδόντες αὐτόν προσεκύνησαν αὐτῷ, οἱ δέ ἐδίστασαν... » (Κατὰ Ματθαῖον ΚΗ, 17). Σίγουρα αὐτοί « οἱ δέ » θά ὑποψιάζονταν κάποιαν ἀπάτη.

ε) Τέλος, αὐτές οἱ « ἐμφανίσεις » ἔχουν ὅλα τά στοιχεῖα μιᾶς συνηθισμένης ὑλικότητας. Ὁ Ἰησοῦς τρώει, καί κατὰ συνέπεια χωνεύει τήν τροφή. Πράγμα πού μιά θεία ὀπτασία δέν θά μπορούσε νά κάνει (κατὰ Λουκᾶν ΚΔ38-43), γιατί ἡ χώνεψη, ἀπαιτεῖ πεπτικά καί ἀφοδευτικά ὄργανα, ὅπως κι ἀντίστοιχες λειτουργίες.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ὅτι:

1) Δέν τόν ἀναγνωρίζουν, ἄρα δέν εἶναι αὐτός.

2) Τρώει καί πίνει, ἄρα εἶναι ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος.

3) Ἐπαναλαμβάνει τά ἴδια λόγια καί τίς ἴδιες κινήσεις μέ τόν Ἰησοῦ, ἄρα εἶναι ὁ ἴδιος ἢ κάποιος ἀπό τό περιβάλλον του πού γνωρίζει καλά τόν τρόπο συμπεριφορᾶς καί τούς σκοπούς του.

Κι αὐτός ὁ κάποιος, εἶναι ὁ Θωμᾶς, ὁ δίδυμος ἀδελφός, ὁ ΤΑΟΜΑ τοῦ Ἰησοῦ, ὁ *κρυμμένος γυιός*.

Πρέπει νά παραδεχτοῦμε ὅτι τό λεγόμενο « Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννη » (Κ, 24) γράφτηκε μέ πολύ ἐπιδέξιο τρόπο. Ἡ ἐπιτυχία του, ὀφείλεται στό γεγονός, ὅτι ὁ ρόλος τοῦ ἀπιστοῦ μαθητῆ, δόθηκε ἀκριβῶς στόν Θωμᾶ, (Ἑβραϊκά Δίδυμος), ἐνῶ εἶναι ὁ ἴδιος, ὁ δίδυμος ἀδελφός, πού παριστάνει τόν Ἰησοῦ στήν καταπληκτική αὐτή ἀπάτη. Στόν κῆπο μέ τή Μαρία τή Μαγδαληνή, ὅπως καί στόν δρόμο τῆς Ἐμμοῦς μέ μερικούς ἀπό τούς ἑβδομήντα δύο Ἀποστόλους, ὁ δίδυμος ἔχει μεταμφιεστεῖ. Δέν θά μπορούσαν νά τόν νομίσουν γιά τόν Ἰησοῦ, δέν ἔχει καμμιάν ὁμοιότητα. Κι αὐτό ἀπό φόβο νά μήν τόν ἀναγνωρίσουν οἱ Ῥωμαῖοι λεγεωνάριοι καί τόν ξανασυλλάβουν. Μέσα ὅμως στούς ἰδιωτικούς χώρους, τόσο στήν Ἐμμοῦς ὅσο καί στή Γαλιλαία « *πάνω στό ὄρος* », ὁ ΤΑΟΜΑ βγάζει τή μεταμφίεσή του, ἀφήνει νά τόν ἀναγνωρίσουν, κι ἔτσι μπορεῖ νά παίξει θαυμάσια τόν ρόλο τοῦ Ἰησοῦ, δῆθεν ἀναστημένου.

Γιατί ἂν ἡ ἀνάσταση ἦταν ἀύθεντική, πραγματική, τότε γιά

ποιό λόγο θά κρυβόταν ὁ ψευτο-ἀναστημένος, στούς δημόσιους χώρους, ἀκόμη κι ἀπό τούς φίλους του; Γιατί οἱ τελευταῖοι, δέν τόν ἀναγνωρίζουν στό δρόμο τῆς Ἐμμαοῦς; Γιατί ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή τόν παίρνει γιά τόν κηπουρό; Ἀπλούστατα, γιατί εἶχε τό πρόσωπο τοῦ Ἰωσήφ τῆς Ἀριμαθείας. Κι ἀπό τό πρόσωπο τοῦ τελευταίου, βγάλανε ἕνα γύψινο ἔκμαγεῖο, πού βαμμένο καί στολισμένο μέ γένεια καί μουστάκια, ἔδωσε τή δυνατότητα στόν ψευτο-ἀναστημένο Ἰησοῦ, νά κυκλοφορεῖ ἄνετα, χωρίς τόν κίνδυνο μιᾶς καινούργιας σύλληψης πού θά ὀδηγοῦσε ἀναπόφευχτα σέ μιᾶ καινούργια σταύρωση.

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε πράγματι τόν ρόλο πού ἔπαιζαν οἱ μάσκες (PERSONA) στήν ἀρχαιότητα. Ὑπῆρχαν μετάλλινες μάσκες γιά τούς ἠθοποιούς τοῦ θεάτρου, καί γύψινες μάσκες γιά ὅποιον ἤθελε νά κρύψει τό πραγματικό του πρόσωπο μέσα στούς δρόμους. Τό γεγονός τῆς χρήσης τους, ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τόν Λουκιανό τόν Σαμοσατέα, συγγραφέα τοῦ δεύτερου μ.Χ. αἰῶνα, Μικρασιατικῆς καταγωγῆς, πού σ' ἕνα ἔργο του, ἀναφέρεται σέ κάποιον Περεικρίνο, ὁ ὁποῖος χάρις ἀκριβῶς σέ διάφορες μάσκες κατάφερε νά γλυτώνει τή σύλληψη γιά τά ἐγκλήματά του (ἀνάμεσα στ' ἄλλα ἦταν καί πατροκτόνος). Ἡ ἱστορία τελειώνει μέ τόν ἐκχριστιανισμό τοῦ ἥρωα καί τόν θάνατό του στόν σταυρό.

Ἄν ὁ Ἰησοῦς, εἶχε πράγματι ἀναστηθεῖ, τότε τί τόν ἐμποδίζει νά παρουσιαστεῖ ἐμπρός στόν Πιλάτο καί στούς Ἀξιωματικούς του; Τί τόν ἐμποδίζει νά παρουσιαστεῖ ἐμπρός στόν Ἡρώδη τόν Ἀντίπα, ἢ ἐμπρός στόν Καϊάφα, ἀδιαφορώντας γιά τούς φύλακες, τά τεῖχη καί τίς μπρούτζινες πόρτες; Τί μεγαλύτερος θρίαμβος ἀπό τό ν' ἀποδείξει σ' ὅλους αὐτούς τήν παντοδυναμία του, καί νά τούς τιμωρίσει γιά τή σταύρωσή του;

Ἀκόμη καλύτερα, τί περίμενε γιά νά φανερωθεῖ ἐμπρός στούς ἱερεῖς, μέσα στόν Ναό, δικαιώνοντας ἔτσι τά ἴδια του τά λόγια: « καί αὐτός εἶπεν πρὸς αὐτούς. ὦ ἀνόητοι καί βραδεῖς τῆ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται. οὐχί ταῦτα ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν καί εἰσελθεῖν εἰς τήν δόξαν αὐτοῦ; (κατὰ Λουκᾶν ΚΔ', 25-27). Γιά τήν ὥρα, ἡ « εἰσοδος εἰς τήν δόξαν » περιορίστηκε σέ ντροπαλές καί νυχτερινές ἐμφανίσεις. Οὔτε λόγος γιά τήν πραγματοποίηση τῆς μεγάλης καί πομπώδικης προφητείας πού ἀναφέρει ἡ Γραφή.

Τό YALKOUTH SCHIMEONI, μιᾶ πλήρης ἐπεξήγηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (ἔκδοση WUNSCH) γεμάτη ἀπό σημειώσεις κι ἀναφορές σέ κείμενα πού ἔχουν πιά χαθεῖ, παρουσιάζει τόν Μεσσία, ὅπως τόν ἀναφέρει τό Ὁ κεφάλαιο τοῦ Ἡσαΐα, ν' ἀποκαλύπτεται στόν λαό καί νά τόν κρίνει καθισμένος σ' ἕνα θρόνο π ἄ ν ω

αὐτό Ἀέτωμα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἀπό ἐκεῖ θά κηρύξει τό βασίλειό του, τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Ἰσραήλ, καί θά ἱρέψει σέ φυγή τόν ρωμαῖο κατακτητή.

Ἀλλά ὁ ΤΑΟΜΑ δέν διακινδυνεύει ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Φτάνει ἕνας σταυρωμένος στήν οἰκογένεια, δέν χρειάζεται καί δεύτερος. Αὐτό θά κατέστρεφε μιᾶ γιά πάντα τήν καταπληκτική αὐτή ἀπάτη τῆς ἀνάστασης. Ἄλλωστε, ἡ ἴδια αὐτή ἢ ἀπάτη δέν πρέπει νά κρατήσῃ γιά πολύ, γιατί θά κινδύνευε ν' ἀποκαλυφθεῖ καί γι' αὐτόν τό λόγο ὁ Θωμᾶς ἔχει πάρει λεπτομερεῖς ἐντολές:

« Δίδυμε τοῦ Χριστοῦ, Ἀπόστολε τοῦ Ὑψίστου, ἐσύ πού εἶσαι μνημένος στήν ἀπόκρυφη διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ἔχεις πάρει μυστικές ἐντολές... » (Πράξεις τοῦ Θωμᾶ: ΛΘ').

Γιά νά διατηρηθεῖ λοιπόν ἡ φήμη τῆς Ἀνάστασης, ὁ Θωμᾶς πρέπει νά ἐξαφανιστεῖ. Κι ἐδῶ ἐπεμβαίνει πάλι ἡ ἐφευρετικότητα τῶν Ζηλωτῶν. Γιατί ἦταν τρομερά ἐπικίνδυνο, νά διασχίσει κανεῖς τά σύνορα τῶν ἐπαρχιῶν πού φυλάγονταν ἀπό τούς λεγεωνάριους, ἔχοντας μαζί του τόν φυσικό σωσία τοῦ Ἰησοῦ. Σοφίστηκαν λοιπόν κάτι, πού μᾶς τό μεταδίδει, κάπως παραμορφωμένο, τό Εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου, πού ἀναφέραμε προηγουμένως:

Πούλησαν δηλαδή τόν ΤΑΟΜΑ ἢ Θωμᾶ, σάν σκλάβο. Ἐτσι ἔχασε τήν ιδιότητα τοῦ πολίτη, κι ἔγινε ἕνα ἀπλό ἀντικείμενο, ἕνα κατοικίδιο ζῶο, ἕνα τίποτα. Τό ἐμπόρευμα ἑνός δουλέμπορου, δέν περνοῦσε ἀπό τούς συνοριακοὺς ἐλέγχους. Ὁ κάτοχός του, ἦταν ὑπεύθυνος γι' αὐτόν ἀπέναντι στόν ρωμαϊκό νόμο, κι' ἂν ἐπαναστατοῦσε ἢ δραπέτευε, θά τόν τιμωροῦσαν μέ τήν τυπική ποινή γιά τούς σκλάβους δραπέτες καί τούς σκλάβους ἐπαναστάτες: Τή σταύρωση!

Ἐφτανε νά εἰδοποιήσουν ἐγκαίρως τήν ἐβραϊκή κοινότητα στόν τόπο πού θά πήγαινε ὁ δουλέμπορος, κι ἰδιαίτερα τά μέλη τοῦ μεσσιανικοῦ κινήματος, κι αὐτοί θά ἐξαγόραζαν ἀμέσως τόν σκλάβο, τόν ΤΑΟΜΑ μέ τήν βασιλική καί δαυϊδική καταγωγή. Νά λοιπόν τό κείμενο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Βαρθολομαίου. Βέβαια, ὑπάρχει μιᾶ παραλλαγή καί βλέπουμε τόν ἴδιο τόν Ἰησοῦ νά πουλάει τόν δίδυμό του, χωρίς νά μᾶς ἐξηγοῦν τό λόγο. Ὁ Σίμων-Πέτρος κλείνει τή συμφωνία πού ἐξασφαλίζει τή φυγή τοῦ ΤΑΟΜΑ:

« Ὁ Κεφᾶς (Πέτρος) λέει στόν ἔμπορο: Νά ὁ κύριός μας, ἔλα νά μιλήσεις μαζί του γιά τήν ὑπόθεση.

« Τότε ὁ ἔμπορος εἶπε στόν Ἰησοῦ: Χαῖρε ἰσχυρέ κι ἔνδοξε ἄντρα, μοῦ φαίνεσαι ἄνθρωπος σημαντικός καί ἀπό καλή γενιά... Καί ὁ ἔμπορος κοίταξε τό πρόσωπο τοῦ Θωμᾶ. Τόν βρῆκε στήν

ἀκμή τῆς ἡλικίας του, λίγο πιά ἡλικιωμένο ἀπό τόν Ματθαῖο¹. Καί εἶπε: Πάρε τά χρήματα γι' αὐτόν καί παράδωσέ τον μου... Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Δώσε μου τόσες λίβρες χρυσό καί μπορείς νά τόν πάρεις. Κι ὁ ἔμπορος συμφώνησε. Εἶπε στόν Ἰησοῦ: Γράψε μου τήν πώληση. Κι ὁ Ἰησοῦς ἔγραψε: Ἐναγνωρίζω ὅτι πούλησα τόν ἄνθρωπό μου... » (Εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου, 2ο ἀπόσπασμα).

Ἡ ἔξαγορά τῶν ὁμοεθνῶν δούλων ἀπό τοὺς Ἑβραίους τῆς ἐποχῆς, ἦταν ἓνα φαινόμενο πολύ συνηθισμένο. Ὅταν οἱ Ῥωμαῖοι, γιά νά ἐκδικηθοῦν μιάν ἐβραϊκή οἰκογένεια, ἐξέθεταν τήν παρθένα κόρη τους, γυμνή σ' ἓνα πορνεῖο, ἢ κοινότητα τῆς περιοχῆς, τήν ἔξαγόραζε ἀμέσως. Κι αὐτό συνέβη ἀκριβῶς καί μέ τόν Θωμᾶ.

Ἡ ὑπαρξη ἑνός δίδυμου ἀδελφοῦ τοῦ Ἰησοῦ, ἦταν γνωστή στοὺς πρῶτους χριστιανούς, καί γι' ἄρκετό διάστημα, δέν προξενούσε κανένα σκάνδαλο. Τήν ἐποχή ἐκείνη, ὅπως λένε σήμερα οἱ θρησκοὶ ἐρευνητές, « ἡ Χριστολογία, δέν εἶχε καθιερωθεῖ ἀκόμα μέ ἓναν ἀειόλογο τρόπο ».

Βεβαίως! Ἀλλά ποιός μπορούσε τότε νά φανταστεῖ τή σπουδαιότητα ἑνός *αὐθεντικοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος* ἢ τόν λογικό τρόπο σκέψης ἑνός θεολόγου, ἐρωτευμένου μέ τήν ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας;

Οἱ « Πράξεις τοῦ Θωμᾶ » εἶναι πολύ γνωστές καί διαδεδομένες τόν πέμπτο αἰῶνα ἀπό τήν ἑλληνική καί συριακή τους ἐκδοση. Ἡ λατινική τους μετάφραση, διαδίδεται μέ ἄνεση τόν ἕκτο αἰῶνα. Καί μέσα στό ἴδιο κείμενο βρίσκουμε μιά θαύμασια ἀποκάλυψη γιά τά παιδιά πού γέννησε ἡ Μαρία:

« Ἐλα, ὦ Ἁγία Δύναμη τοῦ Πνεύματος! Ἐλα, Ἁγία Περιστερά πού ἐγέννησες τοὺς *δυό διδύμους!* Ἐλα, ὦ Ἀπόκρυφη Μητέρα...» (Πράξεις Θωμᾶ 50)

Ὁ περίφημος « κανόνας τοῦ Μουρατόρι » πού ὠνομάστηκε ἔτσι ἀπό τό ὄνομα τοῦ συλλέκτη πού τόν ἀνακάλυψε (ὑποτίθεται) στό Μιλάνο τό 1740, εἶναι σίγουρα ἓνα (ἐπιπλέον) ἀντί-

¹. Σημ. τοῦ Συγγραφέα. Ἀπό τό ἴδιο κείμενο, μαθαίνουμε ὅτι ὁ Θωμᾶς ἦταν κι αὐτός τέκτονας, καί λιθοεὸς. Πράγματι, τά δυό αὐτά ἐπαγγέλματα ἀποτελοῦσαν στό Ἰσραήλ μιάν ἀδελφότητα, καί μάλιστα εἶχαν δικές τους, ξεχωριστές συναγωγές. Αὐτό, μᾶς ὑπογραμμίζει τήν σπουδαιότητα τῆς πληροφορίας πού μᾶς δίνει ὁ MILLAR BURROWS, καθηγητής τῆς βιβλικῆς Θεολογίας τοῦ πανεπιστημίου τῆς YALE, στό ἔργο του «Τά χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας», δηλαδή ὅτι οἱ Ζηλωτές χρησιμοποιοῦσαν ἓνα δικό τους ξεχωριστό ἡμερολόγιο γιά νά καθορίζουν τίς ἑορτές. Ἡ ANNE JAUBERT στό βιβλίο της «Ἡ ἡμερομηνία τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου» ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Ἰησοῦς καί οἱ μαθητές του, ἦταν Ζηλωτές. Καί νά λοιπόν πού τώρα ἔχουμε ἀκόμα μιάν ἀπόδειξη, ὅτι πράγματι ἦταν!

γραφο τοῦ 8ου αἰῶνα, μιᾶς σειρᾶς κειμένων πού ἢ Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης, γύρω στά 180-190, τά θεωροῦσε ἱερά. Ὁ « κανόνας τοῦ Μουρατόρι » περιέχει καί τίς « Πράξεις τοῦ Θωμᾶ! »

Ὁ Ἄββᾶς F. AMIOT, παρουσιάζοντας ἀποσπάσματα ἀπό τά κυριώτερα ἀπόκρυφα στό ἔργο του « Ἡ Ἀπόκρυφη Βίβλος » (ἐκδοση ANTHEME FAYARD, IMPRIMATUR, Παρίσι 1952) πού προλογίζεται ἀπό τόν Ντανιέλ Ρόπς, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι « Οἱ πράξεις τοῦ Θωμᾶ » εἶναι ἓνα κείμενο πού ἔχει ὑποστει συντμήσεις καί ἀφαιρέσεις. Ὅτι προέρχεται ἀπό ἓνα ἄλλο μεγαλύτερο κείμενο τό « DE MIRACULIS BEATI THOMAS APOSTOLI », πού ὁ Μποσσουέ τό θεωροῦσε ἔργο τοῦ Γρηγορίου τῆς Τύρας (538-594) δηλαδή τοῦ 6ου αἰῶνα. Ὁ Ἄββᾶς AMIOT μᾶς λέει ἀκόμα ὅτι: « τό πρωτότυπο κείμενο θά ἔπρεπε νά εἶχε γραφεῖ στή Συρία ἢ στήν Ἄνω Μεσοποταμία, καί ἄν, ὅπως ὑποστηρίχτηκε, ἔχει ἐπηρεαστεῖ ἀπό τίς θεωρίες τοῦ αἰρετικοῦ Βαρδεσάνου, τότε εἶναι βέβαιο ὅτι γράφτηκε στίς ἀρχές τοῦ τρίτου αἰῶνα. Σ' αὐτό τό σημεῖο δέν κάνουμε πιά ὑπολογισμούς, ἀλλά ὑποθέσεις ». (σελ. 262).

Ὁ ἴδιος συγγραφέας μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι τό κείμενο δέν ἔχει ὑποστει γνωστικιστικές ἐπιδράσεις, κι ὅτι ἡ ἀπόρριψη τοῦ γάμου ἦταν κάτι τό συνηθισμένο τόν δεύτερο αἰῶνα, στοὺς χριστιανικούς κύκλους. Ἐτσι ἐμεῖς μαθαίνουμε αὐτό πού θέλουμε. Δηλαδή, ὅτι ἡ ὑπαρξη τοῦ δίδυμου ἀδελφοῦ τοῦ Ἰησοῦ, δέν προκαλοῦσε κανένα σκάνδαλο στόν χριστιανικό κόσμο τοῦ 3ου αἰῶνα. Ὁ δίδυμος ἐγινε ἐνοχλητικός κι ἐξαφανίστηκε μόνον ὅταν πιά ἀργότερα, σοφίστηκαν τόν μῦθο τῆς « ἀπό θαῦμα σύλληψης », τῆς « ἐνσάρκωσης » τοῦ « ἑνός καί Μοναδικοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ » καί τῆς « ἀπόλυτης παρθενικότητας » τῆς Μαρίας.

Τά γεγονότα αὐτά μᾶς κάνουν νά συμπεράνουμε ὅτι ἡ Μαρία, ὅταν γέννησε τόν Χριστό, ἦταν μιά κοπελίτσα δεκαπέντε χρονῶν κι' ὅτι ἡ δύστυχη αὐτή γυναίκα πέθανε σέ προχωρημένη ἡλικία. Λένε μάλιστα, ὅτι μετά τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ, τή φρόντισε ὁ Ἰωάννης.

Τήν ἐποχή πού σταυρώνουν τόν Χριστό τό 33 ἢ 34 μ.Χ. πρέπει νά εἶναι ἐξήντα πέντε χρονῶν, ἀφοῦ ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος μᾶς λέει ὅτι τόν σταύρωσαν στά πενήντα του χρόνια, « πλησιάζοντας τό γῆρας ». Ἄν λοιπόν τόν γέννησε δεκαπέντε χρονῶν, τότε τήν ἐποχή τῆς σταύρωσης ἦταν ἤδη ἐξήντα πέντε. Καί θά φαινόταν καθαρά ἡ ἡλικία της, αὐτή τήν ἐποχή, ἄν ὑπολογίσουμε τή δύσκολη καί ἄθλια ζωή πού ἔκανε, τίς τρομερές ἠθικές ταραχές πού πέρασε, καί τό γρήγορο γέρασμα τῶν γυναικῶν στή Μέση Ἀνατολή.

Τά κλειδιά για τή λύση τοῦ αἰνίγματος

«Οἱ ἄνθρωποι, δέν ξέρουν νά εἶναι οὔτε ἀπόλυτα καλοί οὔτε ἀπόλυτα κακοί...»

Μακιαβέλης: «Σκέψεις»

Συνήθως, φαντάζονται τόν Σίμωνα-Πέτρο μέ δυό κλειδιά στό χέρι. Λένε, ὅτι εἶναι τά κλειδιά τοῦ Παράδεισου. Τό ἓνα γιά ν' ἀνοίγει τήν πόρτα του, καί τ' ἄλλο γιά νά τήν κλείνει. Ἄλλά, γιά ὅποιον κατάφερε νά μπεῖ μέσα στ' ἀπόκρυφα μυστικά τῆς καταγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, τά κλειδιά τοῦ Πέτρου, ἀντιπροσωπεύουν ἀκριβῶς, τά κλειδιά γιά τή λύση τοῦ ἱστορικοῦ αἰνίγματος πού παρουσιάζουν τά διάφορα πρόσωπα τῶν Εὐαγγελίων καί ἰδιαίτερα, ὁ Ἰησοῦς. Ὁ ἴδιος ὁ Σίμων-Πέτρος εἶναι τό κλειδί τοῦ αἰνίγματος.

Πράγματι, μελετώντας αὐτό τό πρόσωπο, θά δοῦμε ὅτι θά μᾶς ἀποκαλύψει τό μεγάλο μυστικό τῆς καταγωγῆς τοῦ πρωτότοκου ἀδελφοῦ του, τοῦ Ἰησοῦ!

Ἐπάρχουν ἔξη πρόσωπα μέσα στή Καινή Διαθήκη, μέ τ' ὄνομα Σίμων (ἑβραϊκά: SIMEON). Στά Εὐαγγέλια, τό βλέπουμε νά χρησιμοποιεῖται, ἄλλωτε σάν ὄνομα καί ἄλλωτε σάν προσωνυμία.

Θά ξεχωρίσουμε πρῶτ' ἀπ' ὅλα, τόν Σίμωνα τόν Λεπρό, πού μένει στή Βηθανία (Μᾶρκος ΙΔ', 3 καί Ματθαῖος ΚΣΤ', 6). Εἶναι πιθανότατα ὁ πατέρας τοῦ Λάζαρου (ἑβραϊκά ELEAZAR), τῆς Μάρθας καί τῆς Μαρίας (πού ἦταν ἴσως συγγενεῖς τοῦ Ἰησοῦ). Δέν ἀποκλείεται, νά ἔγινε σπίτι του ἡ περίφημη σκηνή μέ τό μυστηριώδες μῦρο, ἀλλ' αὐτό εἶναι ἓνα θέμα πού θά ἐξετάσουμε ἀργότερα. Πάντως, εἶναι σχεδόν βέβαιο, ὅτι στό σπίτι αὐτοῦ τοῦ Σίμωνα κρυβόταν ὁ Ἰησοῦς, ὅταν δέν ἔμενε στήν Ἱερουσαλήμ.

Ἐπειτα, ὑπάρχει ὁ Ἀπόστολος Σίμων, πού τόν συναντᾶμε μέ πολλές ἄλλες προσωνυμίες. Πρόκειται γιά τόν γνωστό μέ τό ὄνομα Σίμων-Πέτρος. Εἶναι ὁ Σίμων Κεφᾶς (πού στά ἑβραϊκά

λέγεται ΚΕΡΗΑ). Ἡ λέξη αὐτή, στήν ἐβραϊκή τῆς ἐτυμολογία, σημαίνει: βράχος, ἀκμή βράχου. Μεταφράζοντας αὐτή τή σημασία, φτάνουμε στό ἑλληνικό ὄνομα Πέτρος.

Στά διάφορα ἐβραϊκά λεξικά, ὑπάρχει μιά γειτονική λέξη πού ἐπιτρέπει τή δημιουργία ἑνός λογοπαίγνιου. Εἶναι ἡ λέξη « ΚΙΡΑ-ΗΑ », πού σημαίνει: κλαδί ἀπό βάγιο, ἀπό φοίνικα. Σύμφωνα μέ τόν ἀρχαῖο μεσσιανικό συμβολισμό, τό ἀντικείμενο αὐτό, ἦταν τό ἴδιο τό σύμβολο τοῦ Μεσσία, ἡ περίφημη *ράβδος τοῦ Ἰησοῦ*: « καί θέλει ἐξέλθει ράβδος ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ Ἰησοῦ σαί: « καί θέλει ἀναβεῖ ἐκ τῶν ριζῶν αὐτοῦ » (Ἡσαΐας ΙΑ, 1).

Ἀκόμα, εἶναι σύμβολο χαρᾶς, στή γιορτή τῆς σκηνοπηγίας: « ..καί θέλετε λάβει κλάδους φοινίκων... » (Λευϊτικόν ΚΓ', 40).

Ἔτσι, δημιουργήθηκε καί τό περίφημο λογοπαίγνιο:

« ..σύ εἶ Πέτρος, καί ἐπί ταύτη τῆ πέτρα οἰκοδομήσω μου τήν ἐκκλησίαν... » (Ματθαῖος ΙΣΤ', 18) πού δέν εἶναι ἡ σωστή ἀπόδοση τῆς ἐκφρασης. Ἡ πιό σωστή ἐρμηνεία, εἶναι: « εἶσαι ΚΕΡΗΑ (βράχος), καί μέ σένα θά κάνω ΚΙΡΑΗΑ (βάγιο, φοινικόκλαδο, σύμβολο τῆς νίκης).

Ἄλλ' αὐτή ἡ φράση, πέρασε ἀπό τή προφορική ἐβραϊκή παράδοση στή γραπτή ἑλληνική ἐκδοση, ἀπό ἐκεῖ στά λατινικά καί σέ συνέχεια στίς σύγχρονες εὐρωπαϊκές γλώσσες, χάνοντας τελείως τή πρώτη ἐσωτερικότητά της σημασία. Ἄλλωστε μπορούμε νά παρατηρήσουμε πώς δέν εἶναι ὁ Ἰησοῦς πού ἔδωσε στόν Σίμωνα τή προσωνυμία τοῦ βράχου (ΚΕΡΗΑ). Τήν ἔχει ἤδη:

« περιπατῶν δέ παρά τήν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς Σίμωνα τόν λεγόμενον Πέτρον καί Ἀνδρέαν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ. (Ματθαῖος Δ', 18).

Αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Σίμων ὁ Κεφᾶς, ἦταν ἀπό τή Βηθσαιῖδα (Ἰωάννης Α', 45), ἀλλά τό σπίτι του, ἦταν στή Καπερναούμ (Μάρκος Α', 21, 29). Μπορεῖ καί νά μήν πρόκειται γι' ἀντίφαση, ἄς δοῦμε παρακάτω: Εἶναι ἀδελφός τοῦ Ἀνδρέα (Ἰωάννης Α', 40). Εἶναι γυιός τῆς Μαρίας, κι ἀδελφός τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Ἰάκωβου, τοῦ Ἰωσή καί τοῦ Ἰούδα: « οὐχ οὗτος ἐστίν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός; οὐχί ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαριάμ, καί οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ Ἰάκωβος καί Ἰωσῆς καί Σίμων καί Ἰούδας; καί αἱ ἀδελφαί αὐτοῦ οὐχί πᾶσαι πρός ἡμᾶς εἰσίν; » (Ματθαῖος ΙΓ', 55).

Ἀκόμα, εἶναι ἕνας ἁμαρτωλός: « ἰδὼν δέ Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων. ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἁμαρτωλός εἰμι Κύριε. θάμβος γάρ περιέσχεν αὐτόν... » (Λουκᾶς Ε', 8).

Θά δοῦμε ἀργότερα, ὅτι αὐτές οἱ ἁμαρτίες ἦταν ἐνοπλες ληστεῖες καί δολοφονίες.

Παρακάτω ὀνομάζεται καί Σίμων-Ἰωνᾶς:

« Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς. Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾶς με πλεῖον τούτων;.. » (Ἰωάννης ΚΑ', 15).

Αὐτό τό δεύτερο ὄνομα πού μπαίνει στήν παραπάνω παράγραφο δίπλα στό δικό του, δέν μπορεῖ νά εἶναι τό ὄνομα τοῦ πατέρα του, γιατί ὁ Ματθαῖος μᾶς λέει ὅτι εἶναι γυιός τοῦ Ἰωσήφ (ΙΓ', 55). Ἄρα, πρόκειται γιά μιά ἀκόμα προσωνυμία, καί θά ἀποδείξουμε ἀμέσως τή σημασία της.

Οἱ ἀνώνυμοι ἑλληνόφωνοι ἀντιγραφεῖς-μοναχοί τοῦ 4ου αἰῶνα, πού γράφουν τά εὐαγγελικά κείμενα βασισμένοι σέ μιά προφορική παράδοση, δέν ξέραν οὔτε νά μιλήσουν, οὔτε νά γράψουν, οὔτε νά διαβάσουν ἐβραϊκά. Κί' αὐτό ἀποδεικνύεται εὐκόλα.

Ξεχνοῦσαν, ἢ ἀγνοοῦσαν τό γεγονός, πώς κάθε γλώσσα, σέ κάθε ἐποχή, δανείζεται κι ἐνσωματώνει λέξεις κι ἐκφράσεις ἀπ' ἄλλες γλώσσες. Τ' ἀγγλικά, π.χ., ἔχουν πολλές λέξεις κι ἐκφράσεις ἀπ' τά παλιά γαλλικά, πού τίς πῆραν τήν ἐποχή τῆς νορμανδικῆς εἰσβολῆς. Παρόμοια, στά σύγχρονα γαλλικά, ὑπάρχουν πολλές ἀγγλικές ἐκφράσεις πού ἔμειναν στή γλώσσα, ἀπ' τόν καιρό τοῦ ἑκατονταετοῦς πολέμου κι ἔχουν σά ρίζα τους τ' ἀρχαῖα ἀγγλοσαξωνικά. Τό ἴδιο συνέβηκε στά ἐβραϊκά, πολλούς αἰῶνες νωρίτερα. Τά σουμεριακά, τά ἀσσυριακά, τά ἀραμαϊκά κι ἀκόμα τ' ἀρχαῖα ἀκκαδικά, ἄφησαν πολλά ἴχνη στά κλασσικά ἐβραϊκά.

Οἱ ἑλληνόφωνοι λοιπόν γραφεῖς τοῦ 4ου αἰῶνα, δῶσαν στήν ἀρχαῖα ἀκκαδική λέξη «BARJONNA» μιά οἰκογενειακή σημασία καί νόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο γιά τή φράση «SIMEON—BAR—JONA» δηλαδή, Σίμων γυιός τοῦ Ἰωνᾶ (Σίμων-Ἰωνᾶς). Αὐτό ὁμως ἔρχεται σ' ἀντίθεση μέ τόν Ματθαῖο (ΙΓ', 55), πού τόν ἀναφέρει σάν γυιό τῆς Μαρίας καί τοῦ Ἰωσήφ.

Ἀλλά στά ἀκκαδικά καί στά ἀραμαϊκά, BARJONNA, σημαίνει ὁ ἐκτός νόμου, ὁ ἀναρχικός. Κι αὐτή ἡ προσωνυμία, ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τόν ἴδιο τόν Σίμωνα-Πέτρο πού λέει: « ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι Κύριε » (Λουκᾶς Ε', 8). Κι ἐκτός ἀπ' αὐτή τή μαρτυρία, θά δοῦμε κι ἄλλες ἀκόμα πού ἐπιβεβαιώνουν τή πληροφορία, ὅτι ὁ Πέτρος ἦταν ἕνας ἐκτός νόμου. Ἄς μήν ξεχνᾶμε, ὅτι ὀρισμένοι σχολιαστές, θεώρησαν τή λέξη « Ἰωνᾶς » σάν μιά σύντμηση τῆς λέξης « Ἰωάννης ». Ἀλλά μαζί μέ τόν ἐρευνητή Ὁσκαρ Κούλμαν, μπορούμε νά διαβεβαιώσουμε τόν ἀναγνώστη ὅτι σέ κανένα κείμενο δέν θά συναντήσουμε τή λέξη « Ἰωνᾶς » σάν ὑποκοριστικό τοῦ « Ἰωάννη ».

Ἀντίθετα, ἡ γνώμη ὅτι πρόκειται γιά τήν ἀκκαδική λέξη BARJONNA, διασταυρώνεται καί μέ τίς γνώμες ἄλλων ἐρευνητῶν. Ὁ Ρόμπερτ Ἀϊσλερ στό βιβλίο του « Ἰησοῦς, βασιλεὺς ἢ βασιλεῦ-

σας » (1929) σελ. 67, μάς λέει, ότι κατά τή γνώμη του Ἐλιέζερ-Μπεν-Γιεχουντᾶ, στό ἔργο του « THESAURUS TOTIUS HABRAÏTIS » Β΄ τόμος σελ. 623, ἡ σημασία τῆς λέξης εἶναι αὐτή πού ἀναφέραμε ἤδη. Ἐπίσης, ὁ Γκ. Ντάλμαν, στό « Ἀραμαϊκό καί Νεοεβραϊκό Λεξικό » (1922, σελ. 65α, 2η ἔκδοση) μάς λέει τό ἴδιο ἀκριβῶς πρᾶγμα.

Παρόμοια, τό κοπτικό χειρόγραφο τοῦ « Εὐαγγελίου τῶν Δώδεκα Ἀπόστολων » στό δεύτερο ἀπόσπασμά του, γράφει ΒΑ- RIONA, κι ὄχι BARJONAS.

Καί νά ἀκόμα μερικές ἀποδείξεις ἀπό τά ἴδια τά Κανονικά Εὐαγγέλια.

Ἐπάρχει ἀνάμεσα στούς Δώδεκα, κάποιος Σίμων ὁ Ζη- λωτῆς. Ἡ ἑλληνική αὐτή λέξη, σημαίνει « ὁ γεμάτος ζῆλο γιά κάτι, ὁ φανατικός ». Γνωρίζουμε ἀπό τόν Φλάβιο Ἰωσήφ, τόσο ἀπ΄ τούς « Πολέμους στήν Ἰουδαία », ὅσο κι ἀπ΄ τίς « Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες », ὅτι ἡ λέξη, χρησίμευε γιά νά χαρακτηρίσει τούς Σικάριους, τούς ἐβραίους τρομοκράτες πού ἦταν ὀπλισμένοι μέ τή σικᾶ ἓνα γυριστό μαχαίρι, πού μ΄ αὐτό ἐκτελοῦσαν τούς ἀντιπάλους τους. Ἄρα, ὁ Σίμων ὁ Ζηλωτής, εἶναι κι αὐτός ἀδελφός τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως ὁ Σίμων ὁ Κεφᾶς. Ἀναφέρεται στόν Λουκᾶ καί στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων:

« ...καί Σίμωνα τόν καλούμενον Ζηλωτήν, Ἰούδα Ἰακώβου καί Ἰούδα Ἰσκαριώτην, ὅς καί ἐγένετο προδότης... (Λουκᾶς ΣΤ΄, 16)

« ...καί Ματθαῖος, Ἰακώβος Ἀλφαίου καί Σίμων ὁ Ζηλωτής καί Ἰούδας Ἰακώβου... (Πράξεις Α΄, 13)

Βέβαια, καί στά δύο αὐτά ἐδάφια, παρουσιάζονται δύο δια- φορετικά πρόσωπα μέ τό ὄνομα Σίμων. Ἀλλά, σκοπός τοῦ κεφα- λαίου μας, εἶναι νά ἀποδειχθεῖ πῶς πρόκειται γιά τό ἴδιο πρόσωπο. Γιατί θά ἦταν πολύ περίεργο ὁ Σίμωνας ὁ Ἀναρχικός, ὁ Βράχος, ὁ ἐκτός νόμου, νά εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Σίμωνα τόν Σικάριο, τόν Ζηλωτή. Κι ἄν αὐτό ἦταν ἀλήθεια, κι ὑπῆρχαν πρᾶγματι δύο Σίμωνες ληστές, τότε τόσο τό χειρότερο, γιατί ἔτσι θά εἶχαμε τήν ἀπόλυτη ἀπόδειξη ὅτι ὁ Ἰησοῦς συναναστρεφόταν μόνο τέτοι- ούς ἀνθρώπους.

Ἔρχεται ὕστερα, κάποιος Σίμων ὁ Κανανίτης. Ὅπως μάς λέει ὁ Ὁσκαρ Κούλμαν στό βιβλίο του « Ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἀπόστολος μαθητής καί μάρτυρας » (1952), πρόκειται γιά τόν Σίμωνα τόν Ζηλωτή, κι ὅτι ἡ λέξη ΚΑΝΑ, δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τή Χαναάν. Πρᾶγματι, ἐβραϊκά, ἡ λέξη « ΚΑΝΑ » σημαίνει « φανατισμός », εἶναι ἀντίστοιχη τῆς ἑλληνικῆς λέξης « ζῆλος ».

Ὁ Σίμων ὁ Κανανίτης ἀναφέρεται ἀπό τόν Μᾶρκο (Γ΄, 18). Τό χωριό Κανά, πού ἀναφέρουν τά Εὐαγγέλια (Ἰωάννης Β΄, 1 Δ΄,

46 ΚΑ΄, 2), κατά τήν ἴδια ἑτυμολογία, θά πρέπει νά ἐννοηθεῖ σάν τό στρατόπεδο τῶν Σικαρίων ἢ Ζηλωτῶν. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἦταν ἡ πατρίδα τοῦ Ναθαναήλ (Ἰωάννης ΚΑ΄, 2).

Συναντᾶμε κατόπιν, κάποιον Σίμωνα Ἰσκαριώτη, πατέρα τοῦ Ἰούδα Ἰσκαριώτη. Τόν ἀναφέρει ὁ Ἰωάννης:

« ...καί ἔξ ὑμῶν εἰς διάβολος ἐστίν. ἔλεγε δέ τόν Ἰούδα Ἰσκαριώτην. οὗτος γάρ ἐμελλεν αὐτόν παραδιδόναι, εἰς ἐκ τῶν δώδεκα... » (Ἰωάννης ΣΤ΄, 71).

« ...λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτόν παραδιδόναι » (Ἰωάννης ΙΒ΄, 4).

Εἶναι λοιπόν φανερό, ὅτι ὑπάρχει κάποιος Σίμων Ἰσκαριώτης, πού εἶναι πατέρας τοῦ Ἰούδα Ἰσκαριώτη. Ἡ λατινική μετά- φραση τῶν Εὐαγγελίων ἀπό τόν Ἅγιο Ἰερώνυμο, λέει τό ἴδιο ἀκριβῶς πρᾶγμα, κι ἄς μή ἔχναμε ὅτι ἀποτελεῖ τό ἐπίσημο κείμενο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Διαμαρτυρόμενη ἔκδοση τοῦ 1926 λέει κι αὐτή: Σίμων Ἰσκαριώτης.

Θέλησαν νά ἐξηγήσουν τήν ἑτυμολογία τῆς λέξης « Ἰσκαρι- ώτης » καί πρότειναν ὅτι ἴσως νά προέρχεται ἀπό τό χωριό « ΚΑ- RΙΟΤΗ ». Δηλαδή, ὁ Ἰούδας καί ὁ Σίμων, ἦταν ἄντρες (ἐβραϊκά ISH) ἀπό τό « ΚΑΡΙΟΤΗ ». Ἀλλά, ἀκόμα κι ὁ Ντανιέλ Ρόπς, ἀνα- γνωρίζει ὅτι αὐτή ἡ ἐξήγηση, δέν εἶναι ἀπόλυτα ἱκανοποιητική. Πρᾶγματι, οὔτε τήν ἐποχή τοῦ Ἰησοῦ, οὔτε προηγουμένως, δέν ἀναφέρεται πουθενά ἓνα χωριό μ΄ αὐτό τό ὄνομα. Μιά ἄλλη λοιπόν ἐρμηνεία πρέπει νά δοθεῖ. Ἄν πάρουμε τό πρῶτο συνθε- τικό ISH (ἄντρας, ἄνθρωπος) καί προσθέσουμε σάν δεύτερο συνθετικό τή λέξη ΣΙCΑ (σικᾶ: τό ὄνομα τοῦ φοβεροῦ γυριστοῦ μαχαίριου τῶν Ζηλωτῶν) στόν πληθυντικό τῆς (ΣΙCΑΡΙΟΤΗ), φθάνουμε στό συμπέρασμα, ὅτι τό ὄνομα τοῦ Ἰούδα καί τοῦ πατέρα του Σίμωνα, εἶναι ISH-ΣΙCΑΡΙΟΤΗ, δηλαδή ἄνθρωπος ὀπλισμένος μέ τά μαχαίρια τῶν Ζηλωτῶν, Ζηλωτής, φονιάς, τρο- μοκράτης.

Πῶς ἄλλωστε νά ὑποστηρίξουμε ὅτι αὐτοί οἱ δύο, μένουν στό χωριό ΚΑΡΙΟΤ, ἀφοῦ τά Εὐαγγέλια μάς καθορίζουν ὅτι ὁ Σίμων μένει στήν Καπερναοῦμ;

« Καί εἰσπορεύονται εἰς Καπερναοῦμ... καί εὐθέως ἐκ τῆς συν- αγωγῆς ἐξελθόντες ἦλθον εἰς οἰκίαν Σίμωνος καί Ἀνδρέου... ἡ πενθερά Σίμωνος κατέκειτο... » (Μᾶρκος Α΄, 21 καί 29).

Τέλος, ὁ Ἰούδας, γυιός τοῦ Σίμωνα τοῦ Ζηλωτή, χαρακτηρίζε- ται μέ τό ἴδιο ἀκριβῶς ἐπίθετο σ΄ ἓνα αἰθιοπικό ἀπόκρυφο, τή « Διαθήκη στήν Γαλιλαία τοῦ Κ.Η.Ι.Χ. » στό κεφάλαιο Β΄, στίχος 12 « Ἐμεῖς, οἱ Ἰωάννης, Θωμᾶς, Πέτρος, Ἀνδρέας, Ἰακώβος, Φίλιππος, Βαρθολομαῖος, Ματθαῖος, Ναθαναήλ καί Ἰούδας ὁ Ζηλωτής... »

Γιά όλους τούς λόγους πού έκθέσαμε παραπάνω, ό Σίμων ό Βράχος (Κεφᾶς), ό Σίμων ό Ζηλωτής, ό Σίμων ό Κανανίτης, ό Σίμων ό Ίσκαριώτης, εἶναι ἕνα καί τό αὐτό πρόσωπο μέ τόν Σίμωνα τόν Ἀναρχικό, τόν Σίμωνα ἐκτός νόμου, τόν Σίμωνα ΒΑΡ-ΙΟΝΝΑ. Εἶναι ἀδελφός τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως λέει ό Ματθαῖος (ΙΓ΄, 55). Εἶναι ἐπίσης, ὅπως εἶδαμε, πατέρας τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη καί γυιός τῆς Μαρίας. Καί γιά τούς ἴδιους λόγους, εἶναι διάδοχος τοῦ Ἰησοῦ στή δαυϊδική οἰκογένεια, καί γι' αὐτό, θά γίνει μετά τό θάνατο τοῦ πρωτότοκου ἀδελφοῦ του, ἀπό ΚΕΡΗΑ (ἄνθρωπος τῶν Βράχων, ἐκτός νόμου) πού εἶναι τώρα, ΚΙΡΑΗΑ, δηλαδή ἔνδοξος συνεχιστής τῆς γενιάς τοῦ Δαυΐδ, παρακλάδι τοῦ δέντρου τοῦ Ἰεσσαί.

“Ολ' αὐτά, μάς δείχνουν τή σπουδαιότητα πού εἶχε γιά τούς πρώτους χριστιανούς, τό κίνημα τῶν Ζηλωτῶν. Ὁ μέγας διαμαρτυρόμενος ἐρευνητής τῆς Γραφῆς καί καθηγητής τῆς Θεολογίας, Ὁσκαρ Κούλμαν, μάς μιλάει γιά τό θέμα αὐτό, στό βιβλίο του « Θεός καί Καῖσαρ »:

« Δέν θά πρέπει νά ξεχνᾶμε, ὅτι οἱ Ρωμαῖοι καταδικάσαν τόν Ἰησοῦ νά πεθάνει πάνω στό σταυρό, σάν Ζηλωτή... (σελ. 14)

« Τό γεγονός ἄλλωστε, ὅτι ό Γαμαλιήλ, στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (Ε΄, 37) βάζει στήν ἴδια μοῖρα τόν Ἰησοῦ μέ τούς ἄλλους Ζηλωτές ἡγέτες (τόν Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα καί τόν Θεουδᾶ), σημαίνει ὅτι γιά τή κοινή ἐβραϊκή ἀντίληψη, ό Ἰησοῦς καί οἱ Ζηλωτές ἡγέτες παρουσιάζουν ὀρισμένα κοινά σημεῖα... (σελ. 16).

« Ὅταν φέρνουν τόν Παῦλο ἐμπρός στό Ρωμαϊκό δικαστήριο (Πράξεις ΚΑ΄, 38) τόν νομίζουν γιά τόν αἰγύπτιο Ζηλωτή ἡγέτη, ὑπεύθυνο γιά τήν ἐξέγερση πού ἀναφέρει κι ό Φλάβιος Ἰωσήφ: « οὐκ ἄρα σύ εἶ ό αἰγύπτιος ό πρό τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστατώσας καί ἐξαγαγῶν εἰς τήν ἔρημον τούς τετρακισχιλίους ἄνδρας τῶν σικαρίων; » (σελ. 16).

Ὁ ὄρος αἰγύπτιος, δέν καθορίζει ἐδῶ τήν ἐθνικότητα, ἀλλά τήν ιδιότητα τοῦ μάγου. Ἄλλωστε, τήν ἴδια ἐποχή, χαρακτηρισρίζανε τόν κάθε ἀστρολόγο χαλδαῖο, ἄσχετα ἀπό τόν τόπο τῆς καταγωγῆς του.

Καί πράγματι, ἡ Ἐκκλησιαστική Ἱστορία τοῦ Εὐσέβιου τῆς Καισάρειας, μάς ἐπιβεβαιώνει τό γεγονός:

« Στόν Ἰάκωβο τόν Δίκαιο, στόν Ἰωάννη καί στόν Πέτρο, ό Κύριος, μετά τήν Ἀνάστασή του, ἔδωσε τή γνώση... (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας: Ἐκκλησιαστική Ἱστορία, ΙΙ, Α΄, 4).

Αὐτή ἡ γνώση, εἶναι ἡ θαυματουργική μαγεία, πού ό Ἰησοῦς εἶχε μάθει στήν Αἴγυπτο. Ἔτσι, ὅταν οἱ Πράξεις μάς λένε ὅτι ό

Σίμων-Πέτρος θεράπευε τούς ἄρρωστους σκεπάζοντάς τους μέ τή σκιά του γιά ἕνα ὀρισμένο χρονικό διάστημα, θά πρέπει νά ξερούμε νά μεταφράζουμε τούς γραφεῖς τοῦ τέταρτου αἰῶνα, καί νά καταλαβαίνουμε τίς ἐλληνικές ἐκφράσεις τους.

Ἔτσι, ἐδῶ δέν πρόκειται γιά τή σκιά πού δημιουργοῦσε τό σῶμα τοῦ Πέτρου ὅταν αὐτός στεκόταν ἀνάμεσα στό φῶς καί στόν ἄρρωστο, ἀλλά γιά τό « ρευστό του εἶδωλο », τό ἐβραϊκό ΝΕΡΗΕΣΗ. Ἡ σωστή ἔννοια τοῦ ἐλληνικοῦ ὄρου, εἶναι: ἴσκιος, πνευματική παρουσία, φάντασμα, ὄνειρικό ὄν. Θεράπευε δηλαδή στόν ὕπνο του, μέ τηλεπαθητικό τρόπο, ἐξ ἀποστάσεως, ὅπως τό κάνουν ἀκόμα σήμερα τά μέντιουμ, ὀρισμένοι μάγοι στήν Ἀφρική καί οἱ Ροδόσταυροι τόν 17ο αἰῶνα.

Ἦξερε ἄραγε τή προδοσία πού ἐτοίμαζε ό γυιός του ό Ἰούδας ό Ἰσκαριώτης; Δέν εἴμαστε σίγουροι γι' αὐτό. Ὡστόσο, τό γεγονός πῶς οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, προσπαθοῦν νά τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τήν ἡγεσία τοῦ κινήματος, μετά τό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ, μάς βάζει σέ σκέψεις. Τό βιβλίο τοῦ καθηγητή ISORNI, « Ἡ ἀληθινή δίκη τοῦ Ἰησοῦ » μάς δίνει τά στοιχεῖα πού φανερώνουν τήν ὑποκρισία του. Ὅταν ό Ἰησοῦς τόν ρωτᾶ ἄν τόν ἀγαπάει περισσότερο ἀπ' ὅσο τόν ἀγαπᾶνε οἱ ἄλλοι, αὐτός γυρίζει ἄλλοῦ τή συζήτηση, κάνει σοφιστεῖες, παίζει μέ τά λόγια:

« Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ό Ἰησοῦς. Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾶς με πλεῖον τούτων; λέγει αὐτῷ. ναί Κύριε, σύ οἶδας ὅτι φιλῶ σε... (Ἰωάννης ΚΑ΄, 15).

Ὁ Σίμων-Πέτρος ἀποφεύγει ν' ἀπαντήσῃ κατευθεῖαν στό πιό σημαντικό σημεῖο τῆς ἐρώτησης. Ὁ Ἰησοῦς ἀναγκάζεται νά ἐπαναλάβῃ ἄλλες δύο φορές τήν ἴδια ἐρώτηση γιά νά τόν ὑποχρεώσῃ τελικά νά τοῦ δώσει τή διαβεβαίωση ὅτι τόν ἀγαπάει.

Ἀκόμα, οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, δέν τοῦ ἀναγνωρίζουν αὐτή τή « διαδοχή » πού τοῦ ἀπονέμει ό Ἰησοῦς, τόσο στή συνέχεια τοῦ παραπάνω ἐδάφιου, ὅσο καί μέ τή περίφημη ἀνακήρυξή του, σάν τόν « ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς Ἐκκλησίας ».

« Ἔτσι... ό Ἰάκωβος, πού οἱ πρεσβύτεροι τόν ἀποκαλοῦσαν Δίκαιο, ἔγινε ό πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὁ Κλήμης, στό ἕκτο βιβλίο τῶν Ὑποτυπώσεων, μάς λέει ἀκριβῶς τό ἴδιο πράγμα. Λέει δηλαδή, ὅτι μετά τήν ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, ό Πέτρος ό Ἰάκωβος κι ό Ἰωάννης πού εἶχαν τιμηθεῖ μέ ἰδιαίτερο τρόπο ἀπό τόν Σωτήρα, δέν διαφιλονίκησαν γιά τόν τίτλο τοῦ ἐπισκόπου, ἀλλά ἐκλέξαν τόν Ἰάκωβο τόν Δίκαιο, ἐπίσκοπο τῆς Ἱερουσαλήμ... » (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας: Ἐκκλησιαστική Ἱστορία ΙΙ, Α΄, 2, 3).

Ἄλλωστε, γιατί ἄραγε, μόνον ό Σίμων, μετά τή σύλληψη τοῦ

πρωτότοκου αδελφοῦ του, τοῦ Ἰησοῦ, πλησιάζει τό κτίριο πού γίνεται ἡ δίκη; ἀπό πιστότητα ἢ μήπως φοβάται ὅτι θ' ἀφήσουν τόν Ἰησοῦ ἐλεύθερο κι αὐτός θά ἔρθει νά τοῦ ζητήσει ἐξηγήσεις γιατί τόν ἐγκατέλειψε στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καί γιά τήν προδοσία τοῦ Ἰούδα; Εἶδαμε πώς ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα συνοδεύτηκε ἀπό τήν ἐγκατάλειψη τῶν μαθητῶν:

« τότε οἱ μαθηταί πάντες ἀφέντες αὐτόν ἔφυγον... » (Ματθαῖος ΚΣΤ', 56).

« καί ἀφέντες αὐτόν, ἔφυγον πάντες... » (Μάρκος ΙΔ', 50).

Οἱ « Κλημέντιες Ὁμιλίες », πού ὑποτίθεται ὅτι εἶναι μιά ἐπιστολή πού ἀπευθύνει ὁ Κλήμης στόν Ἰάκωβο, ἀρχίζουν ὡς ἑξῆς:

« Κλήμης πρὸς Ἰάκωβον, τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου, ἐπίσκοπο τῶν ἐπισκόπων, πού κυβερνᾷ τήν Ἁγία Ἐκκλησία τῶν Ἑβραίων στήν Ἱερουσαλήμ, καί ὅλες τίς ἐκκλησίες πού ἰδρύθηκαν παντοῦ μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, μαζί μέ τούς πρεσβύτερους, τούς διακόνους καί τούς ἄλλους ἀδελφούς, Εἰρήνη ὑμῖν... »

Παρατηροῦμε, πώς στόν τέταρτο αἰῶνα, ὁ Ρουφῖνος πού ὅταν μετέφραζε Ὀριγένη, ἕναν αἰῶνα μετά τόν θάνατό του, διώρθωνε τό ἔργο του, ὅπουδήποτε κατά τή γνώμη του ἦταν ἀνορθόδοξο, μεταφράζοντας τίς Κλημέντιες Ὁμιλίες, γράφει: Ἰάκωβον, τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου. Δέν γράφει οὔτε ἑξάδελφο, οὔτε ὁμοιδεάτη. Γράφει ἀδελφός! Τό ἴδιο κάνει κι ὁ Ἁγιος Ἰερώνυμος στή Βουλγκάτα του.

Ἐπί πλέον, ἔχουμε τήν πληροφορία, ὅτι ὁ Ἰάκωβος διευθύνει τήν ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλήμ καί ὅλες τίς ἄλλες! Ὁ Σίμων-Πέτρος, δέν ἀναφέρεται πουθενά σάν ἡγέτης τῆς ἐκκλησίας. Καί τό νά παρουσιάζουν τόν « ἡγούμενο τῶν ἀποστόλων » σάν τόν πρῶτο Πάπα, ἀποτελεῖ ἕνα χοντρό ἱστορικό λάθος, πράγμα πού θά ἀποδείξουμε ἀμέσως παρακάτω...

Θά σημειώσουμε πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ὅτι ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς εἶπε τό περίφημο « σύ εἶ Πέτρος καί ἐπί ταύτη τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν ἐκκλησίαν » (Ματθαῖος ΙΗ', 18) οἱ μαθητές συνεχίζουν νά φιλονικοῦν γιά τό ποιός εἶναι ὁ σπουδαιότερος μέσα στό κίνημα μετά τόν Ἰησοῦ (Ματθαῖος ΙΗ', 1). Ἄρα, δέν ἀναγνωρίζουν τήν ἀνωτερότητα τοῦ Πέτρου. Θά εἶχαν βέβαια κάποιους λόγους γιά νά δικαιολογήσουν τή στάση τους, λόγους π ο ὗ δ ἐ ν ἔ φ τ α σ α ν μ ἑ χ ρ ι ς ἑ μ ᾶ ς .

Ἐξ ἄλλου, οὔτε οἱ πιστοί πού προέρχονταν ἀπό τούς Ἰουδαϊκοὺς κύκλους, δέν τοῦ ἀναγνωρίζουν τά πρωτεῖα, καί τόν κατηγοροῦν ὅτι κάθησε κι ἔφαγε μαζί μέ ἀπερίτμητους. (Πράξεις ΙΑ',

2-3). Αὐτός μέ τή σειρά του, ἔρχεται νά δικαιολογηθεῖ ἐμπρός στοὺς ἀποστόλους καί στοὺς πρεσβύτερους. Ἄρα, οὔτε ὁ ἴδιος θεωρεῖ τόν ἑαυτό του σάν ἀρχηγό τῆς Ἐκκλησίας. (Πράξεις ΙΕ', 7-11).

Μέ τήν ἴδια εὐκαιρία, διεκδικεῖ τήν κήρυξη τοῦ Εὐαγγελίου στοὺς ἐθνικούς κι ἔτσι δημιουργεῖται ὁ λόγος τῆς φιλονικίας καί τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τοῦ μέ τόν Παῦλο! Στερημένος ἀπό ὁποιοδήποτε γόητρο στοὺς Ἰουδαϊκοὺς κύκλους, θά στραφεῖ πρὸς τούς εἰδωλολάτρες. Καί νά πού καί σ' αὐτόν τό χῶρο παρουσιάζεται ἕνας ἀντίπαλος!

Δέν εἶναι αὐτός πού προεδρεύει στή Σύνοδο τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀλλά ὁ Ἰάκωβος. (Πράξεις ΙΕ', 7 καί ΙΕ', 13). Καί εἶναι οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι πού, ἀφοῦ ἔμαθαν ὅτι ὑπάρχει στή Σαμάρεια εὐνοϊκό κλίμα γιά τήν ἰδεολογία τους, ἀποφασίζουν νά στείλουν ἐκεῖ τόν Σίμωνα-Πέτρο καί τόν Ἰωάννη. (Πράξεις Η', 14).

Ὁ Παῦλος, παρ' ὅλο ὅτι εἶναι καινούργιος στήν ἐκκλησία, δέν διστάζει νά ἐξισωθεῖ μαζί του. Ὅποιος διαβάσει μέ προσοχή, τή δεύτερη Ἐπιστολή πρὸς Κορινθίους, κεφ. Ι', 12 ἕως 18 καί κεφ. ΙΑ', 4 ἕως 5, θά τό διαπιστώσει.

Στήν Ἐπιστολή πρὸς Γαλάτας (Β', 9), ὁ Παῦλος, δέν μιλάει καθόλου γιά τά πρωτεῖα τοῦ Πέτρου, ἀπλῶς, τόν ἀναφέρει ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς « στυλοὺς » τοῦ νέου κινήματος, τοποθετώντας τον μάλιστα δεύτερο:

« καί γνῶντες τήν χάριν τήν δοθεῖσαν μοι, Ἰάκωβος καί Κηφᾶς καί Ἰωάννης, οἱ δοκοῦντες στῦλοι εἶναι, δεξιᾶς ἔδωκαν ἐμοί καί Βαρνάβα κοινωνίας... » (Πρὸς Γαλάτας Β', 9).

Στό ἴδιο κεφάλαιο τῆς Ἐπιστολῆς πρὸς Γαλάτας, βλέπουμε τόν Σίμωνα-Πέτρο, νά μοιράζεται μέ τόν Παῦλο, τήν περιοχὴ τῆς ἐπιρροῆς πού ἦταν πρῶτα δικιά του, πράγμα πού δέν θά τό ἔκανε σέ καμμιά περίπτωση ἂν ἦταν Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Παῦλος, δέν διστάζει νά τόν κατηγορήσει δημόσια, σ ᾶ ν ν ᾶ ἦ τ α ν ἴ σ ο ς μ ἑ ἴ σ ο ν :

« Ὅτε δέ ἦλθε Πέτρος εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην, ὅτι κατεγνώσμενος ἦν. πρὸ τοῦ γάρ ἔλθειν τινὰς ἀπὸ Ἰακώβου μετά τῶν ἐθνῶν συνήσθιεν. ὅτε δέ ἦλθον, ὑπέστειλε καί ἀφώριζεν ἑαυτόν, φοβούμενος τούς ἐκ περιτομῆς. καί συνυπεκρίθησαν αὐτῷ καί οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι, ὥστε καί Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει... » (Πρὸς Γαλάτας Β', 11-14).

Βρίσκουμε ἔδῳ πάλι τήν ὑποκρισία του, τήν ἴδια πού εἶχε ὅταν ἀρνήθηκε τρεῖς φορές τόν ἀδελφόν καί βασιλέα του, τή νύχτα τῆς σύλληψης τοῦ Ἰησοῦ.

Ὅταν ὁ Παῦλος, ἀναφέρει τούς διάφορους θεσματοφύλακες τοῦ λόγου τοῦ Ἰησοῦ (πρὸς Ἐφεσίου Δ', 11-12), δέν κάνει

λόγο για κάποιον ανώτερο αρχηγό, ούτε και τον 'Ιάκωβο, παρ' όλο που ή ανάκρηξη του, σαν επισκόπου της 'Ιερουσαλήμ, είναι γνωστή. 'Επί πλέον, βασίζεται σε μία φράση του 'Ιησοῦ: « εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος... » (Μᾶρκος Θ', 35), για να κηρύξει τὴν *ισότητά* σά μιάν από τις ἀρετές που δίδαξε ὁ 'Ιησοῦς: « οὐ γάρ ἵνα ἄλλοις ἀνεσις, ὑμῖν δέ θλίψις, ἀλλ' ἔξ ἰσότητος... » (Β' πρὸς Κορινθίους Η', 13).

"Αν λάβουμε ὑπ' ὄψη μας τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἢ παραπάνω φράση, ἀντιπροσωπεύει μιάν ἀναρχική θεωρία περί ἰσότητας, μέσα σέ μιὰ κοινωνία που ἢ λειτουργία τῆς ἐξασφαλίζεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξη τῶν σκλάβων καὶ τὴν ἀνισότητά τῶν ἀτόμων καὶ τῶν φύλλων. "Αρα ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ νέου κινήματος, εἶναι ὅπως κι ὁ Σίμων-Πέτρος-BARJONNA, ἀναρχικοὶ κι ἐπαναστάτες.

"Εχοντας συνείδηση τοῦ παρελθόντος του (Λουκᾶς Ε', 8), ὁ Σίμων-Πέτρος δέν προσπαθεῖ νά ἐπιβάλλει τὴν πρωτοκαθεδρία του ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀποστόλους: « Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ, ὁ *συμπρεσβύτερος* καὶ μάρτυς... » ('Επιστολή Πέτρου Ε', 1).

Δέν πρέπει ἄλλωστε νά ξεχνᾶμε ὅτι τὸ χριστιανικὸ κίνημα εἶχε πολλά κοινὰ σημεῖα μέ τὸ κίνημα τῶν Ζηλωτῶν που ἴδρυσε ὁ 'Ιουδαῖος ἀπὸ τὰ Γάμαλα. Οἱ Ζηλωτές, εἶχαν μιὰ δυαδική ἐξουσία:

Τὴν ἐγκόσμια ἐξουσία, που ἀντιπροσώπευε ὁ 'Ιουδαῖος ἀπὸ τὰ Γάμαλα, σαν ἀπόγονος τοῦ Δαυὶδ, καὶ

Τὴν Πνευματικὴ ἐξουσία, που ἀντιπροσώπευε ἕνας COHEN (ἱερέας), που ἀνήκε στή φαρισαϊκὴ αἵρεση, καὶ τὸν ἔλεγαν *Σαδόκ*.

"Ας ἀναφέρουμε τώρα, κάτι πολὺ παράξενο, ἀπὸ τὴν « 'Εκκλησιαστικὴ 'Ιστορία » τοῦ Εὐσέβιου τῆς Καισάρειας:

« Καὶ ὁ 'Ιωάννης, αὐτὸς που συνήθιζε νά ξεκουράζεται πάνω στὸ στήθος τοῦ Κυρίου, ἔγινε ἱερέας (στὰ ἑβραϊκὰ COHEN), φοροῦσε τὸ *πέταλον*, κι ἔγινε διδάσκαλος καὶ μάρτυρας στήν "Εφεσο » (III, ΛΑ', 3).

"Αλλά τὸ *πέταλον* ἦταν ἕνα ἑβραϊκὸ σύμβολο που τὸ φοροῦσε μόνον ὁ 'Αρχιερέας τῶν 'Εβραίων. Περιγράφεται στήν "ΕΞοδο (ΚΗ', 36-38) σαν ἕνα φύλλο ἀπὸ χρυσό, μέ τὴν ἐπιγραφή « ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ », καὶ τὸ φοροῦσε ὁ 'Αρχιερέας πάνω στὸ μέτωπό του.

'Καὶ ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας, συνεχίζει:

« 'Επίσης, ὁ *θρόνος* τοῦ 'Ιάκωβου, τοῦ πρώτου ἐπίσκοπου τῆς 'Ιερουσαλήμ μετὰ τὸν Σωτῆρα καὶ τοὺς 'Αποστόλους, που ἢ 'Αγία Γραφή μᾶς τὸν ἀναφέρει σαν *ἀδελφὸ τοῦ Χριστοῦ*, σώζεται μέχρι τὶς μέρες μας... » (VII, ΙΘ').

'Αλλά, οἱ ἐπισκοπικοὶ θρόνοι ἀπὸ πέτρα ἢ ἀπὸ μάρμαρο, πρω-

τοεμφανίζονται τὸν τέταρτο αἰῶνα, τὴν ἐποχὴ που οἱ χριστιανοὶ ἀπόκτησαν τὶς πρώτες βασιλικές. 'Ο *θρόνος* λοιπὸν τοῦ 'Ιάκωβου, που κατὰ τὴ γνώμη τῶν Καθολικῶν ἐρευνητῶν, θά ἔπρεπε νά εἶναι φτιαγμένος ἀπὸ εὐλο καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ κέδρο, ἦταν τὸ σύμβολο τῆς ἐξουσίας τοῦ 'Ιάκωβου, ὅπως τὸ *πέταλο*, ἦταν τὸ σύμβολο τῆς ἐξουσίας τοῦ 'Ιωάννη.

Φτάνουμε λοιπὸν στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἂν ὁ δεῦτερος φοροῦσε τὸ σύμβολο τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας, τότε ὁ πρῶτος, καθόταν πάνω στὸ σύμβολο τῆς ἐγκόσμιας. Ἦταν λοιπὸν, ἕνας *βασιλικὸς θρόνος* κι ὄχι ἕνα κάθισμα που συμβόλιζε τὴν πνευματικὴ ἐξουσία. Ἔτσι, οἱ δύο ἐξουσίες ἦταν διαχωρισμένες σύμφωνα μέ τὴ συνήθεια τῶν Ζηλωτῶν.

'Απὸ τὰ ἐδάφια τῶν Εὐαγγελίων, βγάζουμε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ 'Ιησοῦς, δέν εἶχε κάνει ποτέ διαχωρισμὸ ἐξουσιῶν, καὶ ἢ φράση που περιλαμβάνει τὸ περίφημο λογοπαίγνιο, εἶναι πιθανώτατα μεταγενέστερη, γιατί ἢ συνέχεια τῶν γεγονότων ἔστρεψε σέ ἄλλη κατεύθυνση τὴν ἐξέλιξη τοῦ κινήματος. Ἄναφέρουμε, σέ ὅτι ἀφορᾶ τὸ θέμα, τὰ παρακάτω ἐδάφια: (Ματθαῖος ΚΓ', 8), (Μᾶρκος Ι', 42-45), (Λουκᾶς Κ', 24-26), (Β' 'Επιστολή πρὸς Κορινθίους ΙΑ', 5), ('Επιστολή πρὸς Γαλάτας Β', 6, 11, 14), (Α' 'Επιστολή Πέτρου Ε', 1-3).

'Επιπλέον, τὰ παρακάτω ἐδάφια, δείχνουν μέ ἀδιάψευστα ἐπιχειρήματα, ὅτι ὁ Πέτρος δέν ὑπῆρξε ποτέ ὁ 'Ανώτατος 'Αρχων (Πάπας) τῆς νεοδημιούργητης 'Εκκλησίας: ('Ιωάννης Κ', 22-23), (Ματθαῖος ΚΒ', 8, 12), (Πράξεις τῶν 'Αποστόλων Ε', 29), (Β', πρὸς Κορινθίους 'Επιστολή ΙΑ', 5).

Γιὰ τὸ θέμα τῆς ἐπίσκεψης τοῦ Σίμονα-Πέτρου στή Ρώμη, καθὼς καὶ γιὰ τὸν θάνατό του ἐκεῖ, δέν βρίσκουμε κανένα στοιχεῖο, που νά μᾶς τὸ βεβαιώνει, οὔτε στὰ τέσσερα Εὐαγγέλια, οὔτε στὶς διάφορες 'Επιστολές τοῦ Παύλου καὶ τῶν ἄλλων 'Αποστόλων. Ἀντίθετα μάλιστα, ἢ 'Αποκάλυψη, ἐπιβεβαιώνει αὐτὸ που μᾶς μεταδίδει ἢ ἐπίσημη ἱστορία. 'Ο Παῦλος, στήν 'Επιστολή του πρὸς τὴ χριστιανικὴ κοινότητα τῆς Ρώμης, χαιρετῶντας τοὺς διδαφορους ὀπαδοὺς τοῦ κινήματος που ἔχουν ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ, ἀναφέρει βέβαια τὸν Πέτρο.

Εἴμαστε λοιπὸν σίγουροι, ὅτι ἂν ὁ Πέτρος ἦρθε στή Ρώμη, αὐτὸ θά ἦταν κάτι τὸ τυχαῖο, που δέν ἄφησε κανένα ἶχνος στὶς παραδόσεις τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Μόνον κατὰ τὸ τέλος τοῦ 2ου αἰῶνα καὶ πρὸς τὶς ἀρχές τοῦ 3ου, θά καθιερωθεῖ ἢ φήμη τῆς παρουσίας καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πέτρου στή Ρώμη, μέ τὸ κείμενο τοῦ Τερτυλλιανοῦ, ἐναντίον τοῦ διατάγματος τοῦ Πάπα Κάλιστου. 'Η ἴδια γνώμη, ὑποστηρίζεται στήν ἀνακοίνωση τοῦ Γάϊου, καὶ στή δήλωση τοῦ Μάκκαιρου τῆς Μαγνησίας,

πού αναφέρονται στον νεο - πλατωνικό Πορφύριο. Δυό αιώνες σιωπής, αφαιρούν ένα μεγάλο μέρος από την αεία μιας φήμης, τελείως προφορικής άλλωστε.

Αντίθετα, η γνώμη ότι πέθανε στην Ίερουσαλήμ, είναι βασιμένη σε θετικά στοιχεία, και ο αναγνώστης θα έχει την ευκαιρία να το διαπιστώσει άμεσα παρακάτω.

Ο Σίμων - Πέτρος, εξαφανίζεται από την Καινή Διαθήκη, άμεσα μετά τη Σύνοδο της Ίερουσαλήμ. Μετά το κεφ. ΙΕ', στις Πράξεις των Αποστόλων, όπου γίνεται η περιγραφή της πρώτης χριστιανικής Συνόδου, με προεδρεία του αδελφού Ιακώβου, δεν τον συναντάμε πλέον πουθενά.

Πότε έγινε αυτή η σημαντική συγκέντρωση; Για τον πρώτο αιώνα του χριστιανισμού, υπάρχουν τρομερές δυσκολίες ως προς τον ακριβή καθορισμό μιας χρονολογίας. Δεν υπάρχει χρονολογία που να μπορεί να καθοριστεί με μία προσέγγιση μικρότερη από ένα έτος. Οι άρχαιοι συγγραφείς μας βοηθούν ελάχιστα στο ζήτημα αυτό. Συνήθως, καθορίζουν τη χρονολογία, άλλοτε από «κτίσεως Ρώμης» και άλλοτε σύμφωνα με τη βασιλεία ενός Αυτοκράτορα ή ενός τοπικού διοικητή ή ηγεμόνα. Έτσι, μόνο τοποθετώντας τα γεγονότα με τη χρονολογική τους τάξη, μπορούμε να φτάσουμε σε κάποιο σίγουρο συμπέρασμα, χωρίς να ξεχνάμε ότι αυτός ο καθορισμός μπορεί πάντοτε να πέσει έξω κατά ένα χρόνο. Μόλις τον 9ο αιώνα, την εποχή του Καρλομάγνου, αρχίζουν να μετρούν τα χρόνια, από τη γέννηση του Χριστού, και είδαμε ήδη ότι και ο καθορισμός αυτής της χρονολογίας, είναι πολύ συμβατικός.

Μπορούμε ωστόσο να καθορίσουμε τον παρακάτω χρονολογικό πίνακα, σύμφωνα με τη διαδοχή των γεγονότων.

Κατά γενική παραδοχή, ο Παύλος, μαζί με τον Μάρκο ή Ιωάννη και τον Βαρνάβα, πήγαν στην Κύπρο το 45. Το ταξίδι αυτό κράτησε ένα χρόνο, και μετά από ένα μεγάλο περίπλο, που θα αναλύσουμε όταν ξρθει η ώρα του, φθάσανε στην Αντιόχεια. Από εκεί, ήρθαν στην Ίερουσαλήμ για τη Σύνοδο. Βρισκόμαστε λοιπόν περίπου στα 46.

Στην Παλαιστίνη, εκείνη τη χρονιά, κάνει θραύση ο λιμός, γεγονός ιστορικά επιβεβαιωμένο. Η ληστεία και οι εμφύλιοι πόλεμοι έχουν γενικευτεί, κι ο άγώνας των Ζηλωτών για έθνική ανεξαρτησία, προκάλεϊ καθημερινές συγκρούσεις.

Ο Τιβέριος Αλέξανδρος, άνηψιός του Φίλωνα της Αλεξάνδρειας (ή Φίλωνα του Έβραίου) γίνεται κυβερνήτης της Ίουδαίας, μετά τον Κούσπιο Φάδο, από το 46 έως το 47. Τον διαδέχεται ο Βερτίδιος Κουμάνος στα τέλη του 47.

Αν πάρουμε τώρα τις «Ίουδαϊκές Αρχαιότητες» του Φλάβιου

Ίωσηφ, στο βιβλίο ΧΧ, διαβάζουμε τά εξής:

«Την εποχή της ήγεμονίας του Τιβέριου Αλέξανδρου, έπεσε στην Ίουδαία ο μεγάλος λιμός, και τότε η βασίλισσα Ελένη της Αβδιαδηνης, αγόρασε πανάκριβα από την Αίγυπτο σιτάρι για να το μοιράσει στους ύπηκούς της που πέθαιναν από την πείνα. Την ίδια ακριβώς εποχή, έγιναν άφορητοι οι γιοιό του Ίούδα του Γαλιλαίου, που είχε επαναστατήσει τον καιρό που ο Κυρήνιος έκανε την απογραφή της Ίουδαίας. Τά περιστατικά αυτής της εξέγερσης τά διηγήθηκα προηγουμένως. Συνελήφθησαν οι δυό γιοιό του Ίούδα, ο Ιάκωβος κι ο Σίμων. Ο Αλέξανδρος διέταξε να τους σταυρώσουν...» (Φλάβιος Ίωσηφ: Ίουδαϊκές Αρχαιότητες, ΧΧ, V, 2).

Είναι φανερό, ότι πρόκειται για τον Απόστολο Ιάκωβο και για τον αδελφό του Σίμωνα - Πέτρο. Και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, χάνονται τά ίχνη τους από τότε. Ο Ευσέβιος της Καισάρειας μάς αναφέρει απλά ότι και οι δυό ήταν στην Ίερουσαλήμ την εποχή του λιμού, δηλαδή τό 46 - 47. (Εκκλησιαστική Ίστορία ΙΙΙ, Ζ, 8).

Έτσι βλέπουμε, πώς ο Ιάκωβος κι ο Σίμων - Πέτρος, σταυρώθηκαν τό 46 ή 47, την εποχή της Συνόδου στην Ίερουσαλήμ. Αναγκαστικά λοιπόν φθάνουμε στο συμπέρασμα, ότι ο Σίμων - Πέτρος δεν σταυρώθηκε με τό κεφάλι προς τά κάτω στην Ρώμη τό 67, όπως λέει η φήμη.

Αν είχε συμβεί αυτό, τότε θα έπρεπε να μάς πουν που πήγε και τί έκανε σ' όλο τό διάστημα των δεκαεπτά χρόνων, δηλαδή από τό 46 - 47, εποχή της Συνόδου, που εξαφανίζεται απ' όλα τά κείμενα της Καινης Διαθήκης, μέχρι τό 46, που ύποτίθεται πώς τον συνέλαβαν. Είναι ελάχιστα γνωστό τό τί απέγιναν οι διάφοροι Απόστολοι, και τό ίδιο συμβαίνει και με τον Πέτρο. Ο Ευσέβιος της Καισάρειας μάς λέει τά εξής:

«Έτσι είχαν οι ύποθέσεις των Έβραίων. Όσο τους Απόστολους και τους μαθητές του Σωτήρα, αυτοί διασκορπίστηκαν σ' όλόκληρη τη γη. Ο Θωμάς σύμφωνα με την παράδοση, πήγε στη χώρα των Πάρθων, ο Ανδρέας στη Σκυθία, ο Ιωάννης στην Ασία, όπου κι εγκαταστάθηκε. Πέθανε στην Έφεσο. Ο Πέτρος φαίνεται ότι πήγε να κηρύξει στους Έβραίους της Διασποράς, στον Πόντο, στη Γαλατία, στη Βιθυνία, στη Καππαδοκία και στην Ασία. Τέλος, όταν ήρθε στη Ρώμη, σταυρώθηκε με τό κεφάλι προς τά κάτω» (Ευσέβιος της Καισάρειας, Εκκλησιαστική Ίστορία ΙΙΙ, Α, 1 - 2).

«Ο Πέτρος φαίνεται ότι...» Ο Ευσέβιος τά γράφει αυτά τον 4ο αιώνα.

Και με τους αιώνες, η σκόπιμη φήμη, έγινε βεβαιότητα.

Ἡ Ἀρχαιολογική Ἀκαδημία τῆς Ρώμης, δήλωσε ἐπίσημα στίς 27 Νοεμβρίου τοῦ 1969, ὅτι ὁ δῆθεν «θρόνος» τοῦ Ἁγίου Πέτρου, πού ὁ Πάπας Οὐρβανός ὁ Η΄ τόν εἶχε τοποθετήσει μέσα σ' ἓνα εἰδικό μνημεῖο πού παράγγειλε στόν BERNINI, ἦταν στήν πραγματικότητα, ὁ θρόνος τοῦ Αὐτοκράτορα Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ, καί χρησιμοποιήθηκε κατά τή στέψη του στή Ρώμη, στίς 25 Δεκεμβρίου τοῦ 875. Ἀργότερα, ὁ ἴδιος Αὐτοκράτορας, τόν προσέφερε στόν Πάπα Ἰωάννη τόν Η΄. Τό τέστ μέ τόν ἄνθρακα - 14, ἦρθε νά ἐπιβεβαιώσει αὐτό πού ἀποκάλυπταν, ἢ μάλλον θύμιζαν, τά παραμερισμένα κείμενα τῶν ἀρχαίων. Ἡ τελευταία ἐξέταση τοῦ θρόνου πρὶν ἀπό τό 1969, εἶχε γίνει τό 1867, ὅταν γιόρταζαν στή Ρώμη τά χίλια ὀκτακόσια χρόνια τῆς ἐπετείου τοῦ ψευδομαρτυρίου τοῦ Σίμων - Πέτρου στή Ρώμη, τό 67. Ἀλλά ἐκείνη τήν ἐποχή, ὁ Πάπας Πῖος ὁ Θ΄ ἀγνοοῦσε τήν ὑπαρξη τῶν ἀρχαίων, κι ὁ ἄνθρακας - 14, δέν εἶχε ἀκόμα ἐφευρεθεῖ.

Ἐμεῖς ὁμως σήμερα, μπορούμε νά ὑποστηρίξουμε μιὰ σοβαρότερη ἀποψη πάνω στό θέμα. Ὅπως μᾶς ἀναφέρει μέ ἀκρίβεια ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ στίς «Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες» βιβλίο XX, ὁ Σίμων κι ὁ ἀδελφός του Ἰάκωβος σταυρώθηκαν μετά τή λήξη τῆς Συνόδου τῆς Ἱερουσαλήμ, στήν Ἱερουσαλήμ κατά διαταγή τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητή (Προκουράτορα) Τιβέριου Ἀλέξανδρου, κι αὐτή ἡ λεπτομέρεια μᾶς ἐπιτρέπει νά καθορίσουμε ἀκριβῶς τή χρονολογία.

Τό 46, στρατιωτικός διοικητής, εἶναι ὁ Κούσπιος Φᾶδος.

Τό 46, ὁ Τιβέριος Ἀλέξανδρος διαδέχεται τόν Φᾶδο στό ἀξιωμα αὐτό.

Τό 47, ὁ Βεντίδιος Κουμᾶνος, πέρνει τή θέση τοῦ Τιβέριου Ἀλέξανδρου.

Πρέπει λοιπόν, νά τοποθετήσουμε τή σταύρωση τοῦ Σίμονα καί τοῦ Ἰάκωβου στήν περίοδο 46.- 47, στήν Ἱερουσαλήμ.

Ἄλλωστε, ἔχουμε μιὰ διαβεβαίωση τοῦ γεγονότος στήν Ἀποκάλυψη. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, πού λέει:

«καί δώσω τοῖς δυσι μαρτυσί μου, καί προφητεύουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους... οὗτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν κλεῖσαι τόν οὐρανόν, ἵνα μή ὑετός βρέχη τάς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν καί ἐξουσίας ἔχουσιν ἐπί τῶν ὑδάτων στρεφεῖν αὐτά εἰς αἷμα καί πατάξαι τήν γῆν ἐν πάσῃ πληγῇ, ὡς ἄκισ ἐάν θελήσωσι». (Ἀποκάλυψις ΙΑ΄, 3, 6.)

Ἄς μεταφράσουμε: «κατά τήν περίοδο μιᾶς μεγάλης Ἐρησίας, οἱ δυο μάρτυρες, θά προκαλέσουν ἓνα ἐμφύλιο πόλεμο, ἔτσι πού τό αἷμα θά τρέξει ἀφθονο, σάν νερό».

Καί νά ἡ συνέχεια: «καί ὅταν τελέσωσι τήν μαρτυρίαν αὐτῶν, τό θηρίον τό ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει μετ' αὐτῶν πό-

λεμον καί νικήσει αὐτούς καί ἀποκτενεῖ αὐτούς. καί τό πτώμα αὐτῶν ἐπί τῆς πλατείας τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἣτις καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καί Αἴγυπτος, ὅπου καί ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη... » (Ἀποκάλυψις 7 - 9).

Ἄς μεταφράσουμε πάλι: «οἱ δυο μάρτυρες (Ὁ Ἰάκωβος κι ὁ Σίμων - Πέτρος) θά ἐκτελεστοῦν μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε τά πτώματά τους, θά ἐκτεθοῦν (ΙΑ,9) γιά τρεῖς μέρες (ΙΑ,9), κι ἔπειτα θά πεταχτοῦν στόν βουρκόλακκο (ΙΑ,9). Εἶναι ἡ τύχη τῶν πτωμάτων τῶν σταυρωμένων».

Ὁ Ἰησοῦς ἄλλωστε, εἶχε προβλέψει τό θάνατο τοῦ Σίμονα - Πέτρου στόν σταυρό, μέ ἓνα ἕμεσο τρόπο: «ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτόν καί περιεπάτεις ὅπου ἤθελες. ὅταν δέ γηράσεις, ἐκτενεῖς τάς χεῖρας σου, καί ἄλλος σέ ζώσει καί οἶσει ὅπου οὐ θέλεις...» (Ἰωάννης ΚΑ΄, 18). Τό «ἐκτενεῖς τάς χεῖρας» σημαίνει ἀκριβῶς τόν σταυρικό θάνατο καί τό «σέ ζώσει», σημαίνει τή μαστίγωση πού θά προηγηθεῖ.

Ἡ πόλη πού ὀνομάζεται «πνευματικῶς» Σόδομα καί Αἴγυπτος, εἶναι ἡ Ἱερουσαλήμ. Ἐπί πλέον, εἶναι ἡ πόλη, «ὅπου καί ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη» θά μπορούσε νά ὑπάρξει μεγαλύτερη ἀκριβολογία;

Τό ὑπόλοιπο τοῦ κειμένου, κάνει λόγο γιά τίς ἴδιες ὑπερβολές πού μιλάει καί στήν ἀρχή, κι ὁ ἀναγνώστης δέν ἔχει παρά νά διαβάσει ὀλόκληρο τό κεφάλαιο ΙΑ΄, γιά νά τό καταλάβει.

Ἄς συμπεράνουμε λοιπόν.

Οἱ δυο μάρτυρες, πού σταυρώνονται στήν Ἱερουσαλήμ, τήν ἐποχή τῆς πείνας καί τοῦ ἐμφύλιου πολέμου, ὅπως λέει ἡ Ἀποκάλυψη, εἶναι ὁ Σίμων - Πέτρος κι ὁ Ἰάκωβος. Αὐτό συμπίπτει ἀπόλυτα μέ τήν πληροφορία πού μᾶς δίνει ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ στίς «Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες».

Ἀλλά στό ἴδιο κείμενο, ὁ ἱστορικός αὐτός, μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁ Ἰάκωβος κι ὁ Σίμων - Πέτρος, ἦσαν ἀδελφοί καί γιοί τοῦ Ἰούδα τοῦ Γαλιλαίου ἢ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα.

Ὅμως, σ' ἓνα προηγούμενο κεφάλαιο, ἀφιερωμένο στούς ἀδελφούς τοῦ Ἰησοῦ παραθέσαμε στοιχεῖα, πού ἀποδείξανε ὅτι ὁ Ἰάκωβος κι ὁ Σίμων, ἦταν δευτερότοκοι ἀδελφοί τοῦ Ἰησοῦ. Κατά συνέπεια, καί μέ βάση ἓνα ἀπαραβίαστο συλλογισμό, ἐφ' ὅσον ὁ Ἰάκωβος κι ὁ Σίμων, εἶναι ἀδελφοί καί γιοί τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα, καί ταυτόχρονα, δευτερότοκοι ἀδελφοί τοῦ Ἰησοῦ, τότε κι ὁ Ἰησοῦς, εἶναι γιός τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα ἢ Ἰούδα τοῦ Γαλιλαίου!

Πράγμα πού ἐξηγεῖ, τό πῶς συμβαίνει νά ἐπαναλαμβάνει, τόσο συχνά ὁ Ἰησοῦς, τίς θεωρίες τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα, θεωρίες, πού χρησίμεψαν γιά τή δημιουργία μιᾶς ἀπό τίς τέσσερις

αίρέσεις, πού περιγράφει στά βιβλία του ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, καί πού γι' αὐτές θά μιλήσουμε στά ἐπόμενα κεφάλαια.

Θά παρατηρήσουμε, ὅτι πολύ συχνά, ὀνομάζει τόν ἑαυτό του «Υἱό τοῦ Ἀνθρώπου». Ἄν μεταφράσουμε αὐτή τήν ἔκφραση στά ἑβραϊκά τῆς ἐποχῆς, «BAR — AISH», δέν πάει νά πεῖ τίποτα ἀπολύτως. Εὐτυχῶς ὅμως, πού ὑπάρχει μιᾶ ἄλλη λέξη γιά τόν ἄνθρωπο, κι εἰδικά γιά τόν ἄντρα. Εἶναι ἡ ἀντίστοιχη τῆς παλιᾶς γερμανικῆς λέξης «BAR», πού σήμαινε «ἐλεύθερος ἄντρας» καί πού ἀπ' αὐτήν προέρχεται ἡ γαλλική λέξη «BARON» (Βαρῶνος). Ἑβραϊκά λοιπόν, αὐτή ἡ λέξη, εἶναι «GEBER», πού σημαίνει «ἐλεύθερος ἄντρας» καί ταυτόχρονα, «ἥρωας».

Ἄν λοιπόν μεταφράσουμε τόν «υἱό τοῦ ἀνθρώπου» ὄχι σάν «BAR - AISH» ἀλλά σάν «BAR - GEBER», φθάνουμε στή σημασία τοῦ «υἱοῦ τοῦ ἐλεύθερου ἀνθρώπου», τοῦ «υἱοῦ τοῦ ἥρωα», χαρακτηριστικά πού ἀνταποκρίνονται ἀπόλυτα μέ τόν Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα, τόν «ἥρωα τῆς ἐξέγερσης τῆς ἀπογραφῆς», τόν ἄνθρωπο πού κυκλοφόρησε νομίσματα μέ τήν ἐπιγραφή «MEDINA», πού σημαίνει «Δημοκρατία», τόν ἄνθρωπο πού ξεσήκωσε τό λαό τοῦ Ἰσραήλ στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τόν ἄνθρωπο πού διέδωσε τή θεωρία, ὅτι ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι εἶναι ἴσοι κι ὅτι ὁ μόνος βασιλιάς τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ, εἶναι ὁ Θεός του.

Ἔτσι, ὁ πραγματικός ἄντρας τῆς Μαρίας, εἶναι ὁ «Ἡρῶας τοῦ Θεοῦ». GABRIEL ἢ Γαβριήλ, στά ἑβραϊκά σημαίνει ἀκριβῶς GEBER - EL, δηλαδή «Ἡρῶας τοῦ Θεοῦ», ὄχι μέ τήν πνευματική ἔννοια τοῦ ἀγγέλου, ἀλλά μέ τήν ὑλική ἔννοια ἑνός πραγματικοῦ ἥρωα μέ τρεῖς διαστάσεις, ἑνός ἄντρα μέ τήν ἀπόλυτη σημασία τῆς λέξης.

Ἐπάρχει ἕνα ἀκόμα στοιχεῖο, πού ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Σίμων - Πέτρος, ἦταν γιός τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα. Τό βρίσκουμε στίς «Κλημέντιες Ὁμιλίες», ἕνα ἀπόκρυφο, πού πιθανῶτα προέρχεται ἀπό ἕνα παλαιότερο μέ τόν τίτλο «Ἀρχαία Γραφή» ἢ «Πρώτη Γραφή», τοῦ 2ου αἰῶνα. Οἱ «Κλημέντιες Ὁμιλίες», εἶναι ἡ ἑλληνική μετάφραση ἑνός συριακοῦ πρωτότυπου, καί ὑποτίθεται ὅτι τό ἔγραψε κάποιος Κλήμης ὁ Ρωμαῖος, μαθητής τοῦ Πέτρου.

Στίς «Κλημέντιες Ὁμιλίες», συναντᾶμε τό παρακάτω ἀπόσπασμα, πού ἔρχεται σ' ἀπόλυτη ἀντίθεση μέ τά κανονικά Εὐαγγέλια:

«Καί ὁ Πέτρος, ἀπάντησε σ' αὐτούς τούς λόγους: Ἐγώ καί ὁ Ἀντρέας, πού εἶναι ἀδελφός μου καί ἀπό αἷμα καί ἀπό τήν πίστη μας στόν Θεό, ὄχι μόνο μεγαλώσαμε σάν ὀρφανοί, ἀλλά ἐπί πλέον, ἐξ αἰτίας τῆς φτώχειας μας, ἀναγκαστήκαμε νά δουλέ-

ψουμε ἀπό πολύ νωρίς. Ἔτσι τώρα, μποροῦμε κι ἀντέχουμε χωρίς δυσκολία τίς ταλαιπορίες τῶν ταειδιῶν... » (Κλήμης ὁ Ρωμαῖος: Κλημέντιες Ὁμιλίες, XII, ΣΤ).

Ὁ Σίμων - Πέτρος λοιπόν, κι ὁ ἀδελφός του ὁ Ἀντρέας, ἔμειναν ὀρφανοί, πέρασαν τήν παιδική τους ἡλικία μέσα στή φτώχεια, κι ἄρχισαν νά δουλεύουν πολύ νέοι. Πράγμα πού ἐξηγεῖται εὐκόλα, ἄν αὐτοί οἱ δύο ἦταν γιοί τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα, πού θανατώθηκε τήν ἐποχή τῆς ἐξέγερσης τῆς Ἀπογραφῆς, καί διαψεύδει τήν ὑπαρξη ἑνός ζωντανοῦ πατέρα, τοῦ ψευδο-Ζεβεδαίου, πού δημιουργήθηκε μόνο καί μόνο γιά νά καλύψει τήν ἀλήθεια τῆς πραγματικῆς καταγωγῆς τῶν δύο ἀδελφῶν¹.

Μέ ὅσα ἀναφέραμε μέχρι στιγμῆς, ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά καταλάβει πλέον τήν ἀναγκαιότητα πού ὑπαγόρευσε τή δημιουργία ἑνός πατέρα «ζωντανοῦ» καί μέ ἄλλο «ὄνομα», ἀπό τούς ἀνώνυμους γραφεῖς τοῦ 4ου καί 5ου αἰῶνα, πού εἶχαν ἀναλάβει τήν ἀποστολή νά ἐξαφανίσουν κάθε ἴχνος τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα. Πράγματι, αὐτός ὁ πατέρας δημιουργήθηκε μέ τό ὄνομα «Ζεβεδαῖος».

«Καί προβάς ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τόν τοῦ Ζεβεδαίου καί Ἰωάννην τόν ἀδελφόν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρός αὐτῶν, καταρτίζοντας τά δίκτυα αὐτῶν... » (Ματθαῖος Δ', 21).

Ἄλλά γνωρίζουμε πάλι ἀπό τόν Ματθαῖο (ΙΓ', 55), ὅτι ὁ Σίμων κι ὁ Ἰάκωβος, εἶναι ἀδελφοί, ἐνῶ ὁ Λουκάς (Ε', 10) τοὺς ἀναφέρει ντροπαλά, σάν «κοινωνικούς» (φίλους, συνεργάτες).

Ἄρα ὁ Σίμων, ὑπονοεῖται στά Κανονικά Εὐαγγέλια σάν «υἱός τοῦ Ζεβεδαίου», ἐνῶ ἄλλοῦ ἀναφέρεται σάν γιός κάποιου μυστηριώδη Ἰωνᾶ (BARJONNA) καί εἶδαμε ἤδη πῶς ἐρμηνεύεται αὐτός ὁ χαρακτηρισμός (Ἰωάννης ΚΑ', 15). Στήν πραγματικότητα, δέν εἶναι, οὔτε γιός τοῦ Ζεβεδαίου, οὔτε γιός τοῦ Ἰωνᾶ, ἀλλά ὀρφανός ἀπό πατέρα. Τό ὄνομα τοῦ τελευταίου, εἶναι Ἰούδας ἀπό τά Γάμαλα. Ἡ ἀντίφαση ἀνάμεσα στόν Ματθαῖο (Δ', 21) πού τόν παρουσιάζει σάν γιό τοῦ Ζεβεδαίου, καί στόν Ἰωάννη πού τόν παρουσιάζει σάν γιό τοῦ Ἰωνᾶ (ΚΑ', 15), δέν χρησιμεύει σέ τίποτα ἄλλο ἀπό τό νά ὑπογραμμίσει τά ψέματα τῶν ἀντιγραφῶν - μοναχῶν τοῦ 4ου αἰῶνα.

Ἐκτός πιά, ἄν ἡ Μαρία, σύζυγος τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα, εἰς ἀναπαντρεύτηκε μετὰ τόν θάνατό του, μέ κάποιον Ζεβεδαῖο.

¹. Σημ. τοῦ Συγγραφέα. Θά συζητήσουμε ἀργότερα τό ὄνομα τοῦ Ἀνδρέα, ὄνομα ἑλληνικό πού κατασκευάστηκε γιά νά κρύψει τό πραγματικό ἑβραϊκό ὄνομα τοῦ «Ἀπόστολου» πού ἦταν πολύ ἀποκαλυπτικό.

Νομικά, αυτό θα μπορούσε να γίνει. Ἄρκοῦσε ἓνας ἔντιμος μάρτυρας να βεβαιώσει τό δικαστήριο ὅτι ὁ σύζυγος πέθανε, γιά να ἐπιτραπεί ὁ γάμος (Ταλμούθ: ΥΕΒΑΜΟΤΗ, 88 α). Ὁ θάνατος τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα ἦταν εὐκολο να ἀποδειχθεῖ ἀπό τούς συντρόφους του, πού γλύτωσαν ἀπό τήν καταστροφή, κι ἐπί πλέον, οἱ Ρωμαῖοι φρόντιζαν να διαδώσουν τό θρίαμβό τους. Ἔτσι, σ' αὐτήν τήν περίπτωση, ὁ Ζεβεδαῖος θα μπορούσε να εἶναι ὁ δεύτερος σύζυγος τῆς Μαρίας, γιατί ἡ ζωή μιᾶς χήρας, ὑποχρεωμένης ν' ἀναθρέψει τόσα ὀρφανά, θα ἦταν σίγουρα δύσκολη.

Ἐνας ἄλλος λόγος γι αὐτόν τό γάμο, θα ἦταν σίγουρα ἡ ἀνάγκη να σωθεῖ καί να ἀνατραφεῖ σωστά, ὁ γυιός τοῦ μεγάλου Γαλιλαίου, γιά να διατηρηθεῖ ἡ Δαυιδική γενιά κι ἡ βασιλική καταγωγή. Ἴσως ἀκόμη, αὐτός ὁ γάμος, να ὑπαγορεύτηκε ἀπό τούς κύκλους τῶν Ζηλωτῶν, μέ σκοπό να δικαιωνιστεῖ ἡ γενιά τῶν ἡγετῶν τους. Κι ἔτσι, ἐπίσημα πιά, θα μπορούσαν να ὀνομάζονται καί «γυιοί τοῦ Ζεβεδαίου».

Εἶναι γνωστό, ὅτι οἱ Ρωμαῖοι, δέν συνήθιζαν να λυποῦνται τίς οἰκογένειες καί ἰδιαίτερα τά παιδιά τῶν ἐπαναστατῶν. Γνωρίζουμε τήν ἱστορία τῶν μικρῶν ἑβραίων, ἀγοριῶν καί κοριτσιῶν, πού οἱ Ρωμαῖοι τά φόρτωσαν σ' ἓνα καράβι μέ σκοπό να τά κλείσουν στά πορνεία τῆς Ἰταλίας. Στή μέση τοῦ ταξιδιοῦ, ἐκμεταλευόμενα τήν ἀπροσεξία τοῦ πληρώματος καί τήν τρικυμία, ὅλα αὐτά τά παιδιά, χωρίς καμμιάν ἐξαίρεση, πήδηξαν στή θάλασσα καί πνίγηκαν προτιμώντας τόν θάνατο ἀπό τήν ἐξευτελιστική καταδίκη. Κάτι ἀνάλογο συνέβη ὅταν οἱ Ρωμαῖοι καταδίκασαν σέ θάνατο τόν ραββῖνο Ἄνανία. Αὐτός, ἦταν γυιός τοῦ Θεράδιου καί ὑπαρχηγός τοῦ ἱερατείου τῶν COHANIM. Συνέχισε να διδάσκει τήν Πεντάτευχο, παρ' ὅλη τήν ἀπαγόρευση πού ἐπέβαλαν οἱ Ρωμαῖοι τήν ἐποχή τοῦ Αὐτοκράτορα Ἄδριανοῦ. Τόν συνέλαβαν, καί τόν καταδίκασαν να καεῖ ζωντανός τυλίγοντας γύρω ἀπό τό σῶμα του, τόν ρολό τοῦ ἀπαγορευμένου βιβλίου. Ἡ γυναίκα του, καταδικάστηκε κι αὐτή σέ θάνατο, γιατί δέν ἐμπόδισε τόν ἄντρα της να μελετάει τήν Πεντάτευχο, ἐνώ τήν κόρη τους τήν ἔκλεισαν σ' ἓνα πορνεῖο. Τότε ὁ ραββῖνος Μείρ, πού εἶχε παντρευτεῖ τήν ἀδελφή τοῦ Ἄνανία, τήν σοφή Μπερούρια, ἐξαγόρασε μαζί μέ τήν γυναίκα του, τήν ὀρφανή κόρη ἀπό τό πορνεῖο.

Οἱ Ρωμαῖοι, συνήθιζαν να συλλαμβάνουν τούς ἀπόγονους τοῦ Δαυῖδ καί να τούς κρατοῦν σάν ὄμηρους γιά τήν περίοδο τῆς εἰρήνης. Σέ περίπτωση πού ξέσπαγαν ἐξεγέρσεις, τούς ἐκτελοῦσαν γιά ἀντίποινα καί ἐκφοβισμό. Πράγματι, ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας μᾶς ἐπιβεβαιώνει τό γεγονός:

«Μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι μετά τήν πτώση καί τήν καταστροφή

τῆς Ἱερουσαλήμ, ὁ Βεσπασιανός, διέταξε να συλλάβουν ὅλους τούς ἀπογόνους τοῦ Δαυῖδ ὥστε να μήν ὑπάρχει πλέον ἀνάμεσα στούς ἑβραίους ἓνας ἄντρας ἀπό τή βασιλική οἰκογένεια. Αὐτή ἡ διαταγή, ἐγινε αἰτία, να ξεσπάσει, ἓνας καινούργιος ἄγριος διωγμός πάνω στόν ἑβραϊκό λαό...» (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας, Ἐκκλησιαστική Ἱστορία, III, 1B')

«Ὁ Δομιτιανός ἐπίσης, διέταξε τήν ἐκτέλεση ὅλων τῶν ἀπογόνων τοῦ Δαυῖδ. Μιά παλιά παράδοση, μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι μερικοί αἰρετικοί κατήγγειλαν τούς ἀπογόνους τοῦ Ἰούδα, ἐπειδή ἰσχυρίζονταν, ὅτι ἦταν ἐξ αἵματος ἀδελφοί τοῦ Σωτήρα, ἀπό τή γενιά τοῦ Δαυῖδ κι ὅτι ἀνήκαν στήν οἰκογένεια τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό ἀποδεικνύει ὁ Ἠγίσιππος, πού λέει κάπου μέ αὐτά ἀκριβῶς τά λόγια: «ὑπῆρχαν ἀκόμη, ἀπό τήν γενιά τοῦ Σωτήρα, οἱ ἐγγονοί τοῦ Ἰούδα, πού ὁ ἴδιος ὀνομαζόταν ἀδελφός ἐξ αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Τούς καταγγείλαν σάν ἀπογόνους τοῦ Δαυῖδ. Τούς ὀδήγησαν ἐμπρός στόν Αὐτοκράτορα Δομιτιανό, γιατί κι αὐτός φοβόταν τήν ἀφιξη τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ὁ Ἡρώδης¹. Τούς ρώτησε ἂν ἦταν ἀπό τή γενιά τοῦ Δαυῖδ κι αὐτοί ἀπάντησαν καταφατικά. Τότε τούς ρώτησε πόση ἰδιοκτησία εἶχαν καί τί πλοῦτο ἐξουσίαζαν. Ἀπάντησαν ὅτι εἶχαν κι οἱ δύο μαζί, μία ἕκταση ἀξίας ἐννεά χιλιάδων δηναρίων, κι ὅτι αὐτό τό ποσό, δέν τό εἶχαν στά χέρια τους, ἀλλά ἀντιπροσώπευε μία ἄγωνα ἕκταση τριάντα περίπου πλέθρων, πού πληρώναν φόρους γι' αὐτήν καί πού τήν καλλιεγοῦσαν οἱ ἴδιοι γιά να ζήσουν. Ὑστερα, ἔδειξαν τά χέρια τους στόν Αὐτοκράτορα, σάν ἀπόδειξη τῆς προσωπικῆς τους ἐργασίας, ροζιασμένα καί καταπληγμένα ἀπό τή σκληρή ἀγροτική δουλειά. Ὁ Δομιτιανός, δέν τούς καταδίκασε καί τούς ἄφησε ἐλεύθερους να ἐπιστρέψουν στά σπίτια τους». (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας: Ἐκκλησιαστική Ἱστορία III, Κ')

Οἱ πραγματικοί Σικάριοι, δέ συνήθιζαν να καλλιεγοῦν τή γῆ, καί τά χέρια τους, δέν ἦταν σημαδεμένα ἀπό τή σκληρή δουλειά. Ὡστόσο ὁ διωγμός τῶν ἀπογόνων τοῦ Δαυῖδ, δέν σταμάτησε:

«Μετά τόν Νέρωνα καί τόν Δομιτιανό, τήν ἐποχή τοῦ Αὐτοκράτορα Τραϊανοῦ, πού ἐξετάζουμε τώρα, ἐξαπολύθηκε ἓνας μεγάλος διωγμός ἐναντίον μας, ὅπως λέει ἡ παράδοση, εἰδικά σέ ὀρισμένες πόλεις, ὕστερα ἀπό μιᾶ ἐξέγερση τῶν κα-

¹. Σημ. τοῦ Συγγρ. Δηλαδή τήν περίφημη ἐπιστροφή τοῦ Ἰησοῦ, πού πίστευαν τά πλήθη. Οἱ πρῶτοι χριστιανοί διέδιδαν παντοῦ αὐτή τήν πληροφορία κι ἐπέμεναν ὅτι εἶχε ἀναστηθεῖ, βασισμένοι στά κείμενα τοῦ Ματθαίου, ΚΔ, 30 καί 34.

τοίκων τους... Ἄπ' ὅτι γνωρίζουμε, ὁ Συμεών, ὁ γυιός τοῦ Κλεόφα, μαρτύρησε καὶ θανατώθηκε (III). Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς αἵρετικούς, κατάγγειλαν τὸν Συμεών τὸν γυιό τοῦ Κλεόφα, σάν ἀπόγονο τοῦ Δαυὶδ καὶ χριστιανό.

Σάν χριστιανός, βασανίστηκε πολλές μέρες μέ διαφορετικούς τρόπους ὥσπου τελικά τὸν θανάτωσαν μέ τὸν ἴδιο τρόπο πού θανατώθηκε κι ὁ Σωτήρας» (Ἐκκλησιαστική Ἱστορία III, ΛΒ')

Τό «CHRONICON PASCHALE», τοποθετεῖ αὐτὴ τὴν ἐκτέλεση, τό 105. Ἔτσι, ὁ Συμεών τοῦ Κλεόφα σταυρώθηκε, ὅπως κι ὁ Ἰάκωβος κι ὁ Σίμων-Πέτρος. Καί νά τό ἀπόσπασμα τοῦ χρονικοῦ:

«...Simon, filius Cleophae, qui in Hierosolymis episcopatum tenebat, crucifigitur, cui succedit Iustus...» (Χρονικό τοῦ ἔτους 107, σελ. 194).

Ἄς σημειώσουμε ὁμῶς, ὅτι αὐτός ὁ διωγμός (προτιμᾶμε γιὰ τὴν ἀκρίβεια τὸν ὄρο «ἀντίποινα») ἐγινε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐξέγερση τῶν κατοίκων. Εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι πρόκειται κι ἐδῶ γιὰ ἄλλη μιὰ προσπάθεια τῶν Ζηλωτῶν, νά χαρίσουν στό Ἰσραήλ τὴν ἀνεξαρτησία του, αἴτημα ἀπόλυτα δίκαιο. Ἀλλά ταυτόχρονα, θά πρέπει νά ἀπαλλάξουμε τὸν Αὐτοκράτορα Τραϊανό, ἀπὸ τὴν κατηγορία τῆς ἀντιχριστιανικῆς μισαλλοδοξίας, γιατί εἶναι γνωστές, τόσο ἡ σοφία του, ὅσο κι ἡ ἠθική του προσωπικότητα. Διέταξε ἀντίποινα ἐναντίον μιᾶς πολιτικῆς ἐξέγερσης, ἀλλά ὄχι διωγμό ἐναντίον μιᾶς θρησκευτικῆς πίστεως.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Αὐτό τό κεφάλαιο, εἶναι ἓνα ἀπὸ τά πιό περιεκτικά καί τά πιό σημαντικά τοῦ ἔργου μας. Ἀποτελεῖ τό κλειδί τῆς ἐρευνᾶς μας. Ἄς κάνουμε λοιπόν γιὰ εὐκολία μας μιὰ περίληψη, περιλαμβάνοντας ταυτόχρονα καί τά ὅσα μελετήσαμε στά προηγούμενα κεφάλαια. Μετά, θά μπορέσουμε μέ μεγαλύτερη εὐκολία, νά καταλήξουμε σ' ἓναν ἀπολογισμό τῶν συμπερασμάτων μας.

Διαπιστώσαμε λοιπόν, ὅτι:

—δέν φανερώθηκε ποτέ ὁ ἄγγελος Γαβριήλ στή Μαρία, οὔτε κι αὐτὴ γονιμοποιήθηκε ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

—ὁ Ἰησοῦς, γεννήθηκε φυσιολογικά, ὅπως ὅλα τά παιδιὰ καί οἱ γονεῖς του, δέν εἶχαν τίποτα τό ὑπερφυσικό.

—ὁ Ἰησοῦς, εἶχε δευτερότοκους ἀδελφούς καί ἀδελφές καί πιθανῶτα, ἓναν δίδυμο ἀδελφό.

—ὁ Σίμων-Πέτρος κι ὁ Ἰάκωβος, ἦταν δυό ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς

τοῦ Ἰησοῦ.

—μέσα στοὺς κόλπους τῆς μεσσιανικῆς αἵρεσης καί τοῦ νέου κινήματος, ὁ Ἰάκωβος ἀντιπροσώπευε τὴν ἐγκόσμια ἐξουσία (μέ τὸν θρόνο) κι ὁ Ἰωάννης τὴν πνευματική (μέ τό πέταλο).

—δέν ὑπάρχει, οὔτε στά Εὐαγγέλια, οὔτε στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, οὔτε στίς διάφορες Ἐπιστολές, ἡ παραμικρὴ ἔνδειξη ὅτι ὁ Πέτρος πῆγε στή Ρώμη. Αὐτὴ ἡ τελείως προφορική παράδοση, παρουσιάζεται μόνο δυό αἰῶνες ἀργότερα.

—ὅλες οἱ Ἐκκλησίες (Καθολική, Διαμαρτυρόμενη κι Ὁρθόδοξη) παραδέχονται ὅτι ὁ Ἰάκωβος, πέθανε στήν Ἱερουσαλήμ. Τό γεγονός, ἔχει ἐξακριβωθεῖ, κι ἀπὸ ἱστορική ἀποψη.

—τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου λιμοῦ, ὁ Σίμων-Πέτρος κι ὁ Ἰάκωβος, βρίσκονται στήν Ἱερουσαλήμ γιὰ τὴν πρώτη Σύνοδο. Ἐπειτα ἀπὸ τὴ χρονολογία αὐτὴ (46-47) ἐξαφανίζονται ἀπ' τά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

—Ἡ «Ἀποκάλυψη» προφητεύει ἢ μεταδίδει, ὅτι δυό «μάρτυρες» τοῦ Ἰησοῦ θά θανατωθοῦν στήν «πόλη ὅπου ἔσταυρώθη ὁ Κύριος», κι ὅτι τά πτώματά τους θά ἐκτεθοῦν τρεῖς μέρες. Δηλαδή, ὅτι συνέβαινε συνήθως μέ τοὺς σταυρωμένους. Κατὰ συνέπεια, πρόκειται γιὰ τὴν σταύρωση στήν Ἱερουσαλήμ, τῶν δύο «μαρτύρων».

—ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, μᾶς πληροφορεῖ, ἀπὸ τίς «Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιότητες» πὼς κατὰ διαταγὴ τοῦ Τιβέριου Ἀλέξανδρου, στρατιωτικοῦ διοικητῆ διορισμένου ἀπὸ τὴ Ρώμη, σταυρώθηκαν ὁ Σίμων κι ὁ Ἰάκωβος, πού ἦταν ἀδελφοί καί γυιοὶ τοῦ Ἰούδα ἀπὸ τά Γάμαλα.

—ὁ Τιβέριος Ἀλέξανδρος, ἦταν διοικητὴς ἀπὸ τό 46 ἕως τό τέλος τοῦ 47, δηλαδή τὴν ἴδια ἐποχὴ πού γίνεται ἡ Σύνοδος στήν Ἱερουσαλήμ, πού πέφτει ὁ μέγας λιμός καί πού ὁ Σίμων κι ὁ Ἰάκωβος ἐξαφανίζονται ἀπὸ τά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ

α) ὁ Σίμων κι ὁ Ἰάκωβος, πού σταύρωσε ὁ Τιβέριος Ἀλέξανδρος εἶναι οἱ ἴδιοι μέ τὸν Σίμωνα-Πέτρο καί τὸν Ἰάκωβο τῶν Εὐαγγελίων.

β) εἶναι γυιοὶ τοῦ Ἰούδα ἀπὸ τά Γάμαλα, ἢ Ἰούδα τοῦ Γαλιλαίου, ἢ Ἰούδα τοῦ Γωλανίτη, τοῦ «Ἡρώα τῆς Ἐξέγερσης τῆς

Ἐπογραφῆς».

γ) ἐφ' ὅσον ἀποδείχτηκε ὅτι ἦσαν οἱ δύο δευτερότοκοι ἀδελφοί τοῦ Ἰησοῦ, τότε ἀναγκαστικά ὁ Ἰησοῦς, εἶναι ὁ πρῶτότοκος γυιός τοῦ Ἰούδα ἀπό τὰ Γάμαλα...

Ἄν ὁ ἀναγνώστης, νομίζει ὅτι τὰ στοιχεῖα πού ἐκθέσαμε, δέν εἶναι ἀρκετά γιά νά δικαιολογήσουν τήν ἐξαγωγή τοῦ παραπάνω συμπεράσματος, σ' ὅτι ἀφορᾷ τήν ταυτότητα τοῦ πραγματικοῦ πατέρα τοῦ Ἰησοῦ, τότε, εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἐμπιστευθεῖ τή φήμη τοῦ «Ἁγίου Ἰωσήφ, τοῦ θετοῦ πατέρα τοῦ Ἰησοῦ».

Ἄλλά σ' αὐτή τήν περίπτωση, θά πρέπει νά μᾶς ὑποδείξει, γιατί ἀγνοοῦμε τὰ πάντα γι' αὐτόν, τί ἔκανε ἀπό τήν ἐποχή πού ἐξαφανίζεται διακριτικά ἀπ' τὰ Εὐαγγέλια (δηλαδή ἀπ' τή στιγμή πού ὁ Ἰησοῦς εἶναι δώδεκα χρονῶν κατὰ τό Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ κι εἰκοσιτεσσάρων κατὰ τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου), πότε καί πῶς πέθανε. Δέν ὑπάρχει ἡ παραμικρή πληροφορία γι' αὐτόν, οὔτε στά Εὐαγγέλια, οὔτε στίς Πράξεις, οὔτε στίς Ἐπιστολές. Πῶς ἐξηγεῖται τό φαινόμενο, ὅτι οὔτε ὁ Παππίας, οὔτε ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας, δέν λένε λέξη γιά τό ἄτομό του;

Ἡ μυστηριώδης αὐτή σιωπή, γύρω ἀπ' τόν Ἰωσήφ, εἶναι πιό ὑποπτη, ἀπ' ὅσο θά ἦταν ἡ ὑπαρξη παραδόσεων.

Σύμφωνα μέ τὰ ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια, τῆς «παιδικῆς ἡλικίας», πέθανε σέ ἡλικία ἑκατόν ἔνδεκα χρονῶν καί στό νεκρικό κρεβάτι του, παραβρέθηκαν καί ἡ Μαρία, καί ὁ Ἰησοῦς.

Σ' αὐτή τήν περίπτωση, κι ἄς προσέξουμε τή λεπτομέρεια, πέθανε τό ἀργότερο τό 32, ἕνα χρόνο πρὶν ἀπ' τήν ἐπίσημη χρονολογία τῆς σταύρωσης τοῦ Ἰησοῦ, ἐφ' ὅσον λένε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε σέ ἡλικία τριάντα τριῶν ἐτῶν.

Τήν ἐποχή λοιπόν, πού γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς, θά ἦταν $111 - 32 = 79$ ἐτῶν, κι ἡ σύζυγός του ἡ Μαρία 16 ἢ 17. Ἄλλά εἶδαμε, ὅτι κατὰ τόν Ἰουδαϊκό Νόμο, ἀπαγορευόταν ὁ γάμος μέ ἀνίκανα ἀπό σεξουαλική ἀποψη ἄτομα. Καί στήν ἡλικία τῶν 80 ἐτῶν...

Ἐπίσης, θά ἔπρεπε νά παραδεχτοῦμε ὅτι οἱ δευτερότοκοι ἀδελφοί καί ἀδελφές τοῦ Ἰησοῦ, γεννήθηκαν ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἀπό 80 μέχρι 87 χρονῶν! Ἡ δημιουργία ἑνός προβλήματος, ἀπαιτεῖ καί μιά προσπάθεια γιά τή λύση του!

Τέλος, τὰ ἴδια ἀπόκρυφα τῆς «παιδικῆς ἡλικίας» μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι ὁ Ἰωσήφ παντρεύτηκε γιά πρῶτη φορά στή ζωή του, σέ ἡλικία σαράντα χρονῶν. Ἄλλά γνωρίζουμε πολύ καλά, ὅτι στό Ἰσραήλ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ δεκαοκτώ χρόνια, ἦταν τό

ἀνώτατο ἐπιτρεπτό ὄριο γιά νά παντρεύει ἕνας πατέρας τόν γυιό του.

Φθάνουμε λοιπόν στό συμπέρασμα, ὅτι ὅλες αὐτές οἱ παραδόσεις πού ἀφοροῦν τόν Ἰωσήφ, εἶναι δημιουργήματα τῆς φαντασίας τῶν ἀνωνύμων μοναχῶν-γραφέων τοῦ 4ου καί 5ου αἰῶνα, πού ἔξ αἰτίας τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τους, ἀγνοοῦσαν τίς ἐβραϊκές συνήθειες. Δέν πρέπει ἄλλωστε νά ξεχνᾶμε, ὅτι ἀπό τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ, τό 70 μ.Χ, τό ἐβραϊκό ἔθνος, ἔπαψε νά ὑπάρχει.

Ἔτσι, ἐαναγυρίζουμε στήν ὀλοφάνερη καί λογική λύση, μέ τίς τόσο φοβερές συνέπειες, πού μᾶς μεταδίδουν οἱ «Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες» τοῦ Φλάβιου Ἰωσήφ. Δηλαδή, «πῶς στήν πραγματικότητα, ὁ Ἰούδας ἀπό τὰ Γάμαλα, ἦταν ὁ ἀληθινός πατέρας τοῦ Ἰησοῦ!»

Γάμαλα: Ἡ Ἀετοφωλιά

«Νικημένοι, εἶναι μονάχα αὐτοί πού δέν ἐλπίζουν νά νικήσουν...»

J. OLMERO: Ὕμνος γιά τόν Μπολιβάρ.

Στ' ἀνατολικά τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδας, ἡ λίμνης τῆς Γεννησαρέτ, ἡ «Θάλασσας τῆς Γαλιλαίας», ὅπως τήν ἀποκαλοῦν καμμιά φορά μέ στόμφο, ὑψώνεται ἕνα βουνό πού ἡ κορφή του μοιάζει μέ καμπούρα. Ἀπ' αὐτή τήν καμπούρα, πῆρε καί τ' ὄνομά του: G A M A L, πού πάει νά πεί «καμήλα». Στήν κορφή τῆς καμπούρας, ὑπῆρχε ἕνα χωριό, πού κάποτε ἦταν ἕνα μεγάλο κάστρο, μιά πραγματική ἀετοφωλιά, ὀνομαζόταν G A M A L A (Γάμαλα). Ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ στά νιάτα του, εἶχε ὀνομαστεῖ «κυβερνήτης τῆς Γαλιλαίας καί τῶν Γαμάλων...» (Φλάβιος Ἰωσήφ: Πόλεμοι τῆς Ἰουδαίας, II, 11). Ἡ σπουδαιότητα τοῦ ὄχυροῦ, ὑπογραμμίζεται ἀπό τό γεγονός ὅτι βρίσκεται κάπως ἀπόμερα.

Καί νά τί ἀναφέρει ὁ ἱστορικός μας, στό βιβλίο του σχετικά μέ τήν ἐκστρατεία τοῦ Βεσπασιανοῦ:

« Μετά τήν κατάληψη τῆς Ἰππου, ὅλοι οἱ Γαλιλαῖοι ἔπεσαν στά χέρια τῶν Ρωμαίων. Οἱ κατακτητές κατέλαβαν ὀλόκληρη τήν περιοχή ἀπό τήν Γισγαλά ἕως τό ὄρος Ἰταβύριος (Θαβώρ). Ὅσοι γλύτωσαν, κατέφυγαν στά Γάμαλα, τήν πόλη τῆς Ταριχαίας, πού βρίσκεται ἀπό τήν ἄλλη μεριά τῆς λίμνης, ἐκεῖ πού τελειώνει τό βασίλειο τοῦ Ἀγρίππα καί γειτονεύει μέ τήν Σελεύκεια, καί πού στά βορεινά ἐκτείνεται ἡ λίμνη τῆς Σεμεχονίτιδας. Τό φάρδος της, εἶναι ἐξήντα βέρστια, καί καταλήγει στό ὄχυρό τῆς Δάφνης, μέ τή θαυμασία φυσική ὁμορφιά γιατί εἶναι οἱ πηγές τοῦ μικροῦ Ἰορδάνη, κάτω ἀπό τό Νάό τοῦ Χρυσοῦ Βοός. Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα, τά νερά συναντοῦν τόν μεγάλο Ἰορδάνη. Ὁ Ἀγρίππας εἶχε ἀγαπήσει αὐτά τά μέρη, καί τά φρόντισε τόσο, ὥστε κατάφερε νά τά εἰρηνεύσει.

« Ἀλλά τά Γάμαλα, δέν ὑποτάσσονταν. Στηρίζονταν στήν ἰσχυρή τοποθεσία, γιατί τό ἔδαφος ἦταν γεμάτο βράχους κι ἡ

πόλη ύψωνόταν σάν ἕνας λαιμός ανάμεσα σέ δύο ὠμους, ἢ σάν τό κάθισμα στήν καμπούρα μιᾶς καμήλας. Γι' αὐτό ἄλλωστε τήν ὠνόμαζαν G A M A L. Οἱ κάτοικοί της δέ μπορούσαν νά προφέρουν τό πραγματικό της ὄνομα *Καμίλ* (γαλιλαία προφορά τοῦ G A M A L) κι ἐπιπλέον συχαίνονταν αὐτό τό ζῶο.

« Στίς δύο πλευρές τοῦ κάστρου καί στήν ὄψη του, ὑπῆρχαν ἀπύθμενοι γκρεμοί. Στήν πίσω μεριά του, δέν εἶχε φυσική ὀχύρωση ἀλλά οἱ κάτοικοι, εἶχαν σκάψει μιᾶ βαθειά τάφρο. Τά σπίτια, ἦταν σφιγμένα τό ἕνα δίπλα στ' ἄλλο, μέσα στόν στενό αὐτό χῶρο κι ἀποτελοῦσαν ἕνα τεῖχος. Ὑπῆρχαν πηγάδια μέ νερό στήν ἄκρη τῆς πόλης.

« Ἐπί πλέον, ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ τήν εἶχε ἐνισχύσει μέ γερά ὀχυρώματα κι εἶχε σκάψει ὑπόγειες στοές, ὥστε νά μπορούν οἱ πολεμιστές νά κυκλοφοροῦν καί κάτω ἀπό τή γῆ. »

Ὅμως, παρά τήν ἰσχυρή τους ἀμυνα, τά Γάμαλα ἔπесαν στά χέρια τοῦ Τίτου, τοῦ γυιοῦ τοῦ Βεσπασσιανοῦ στίς 10 Νοεμβρίου τοῦ 67 μ.Χ., τρία χρόνια πρὶν ἀπό τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ. Τέσσερις χιλιάδες ἑβραῖοι σκοτώθηκαν στήν ἄλωση κι ἄλλες πέντε χιλιάδες ἔπесαν στούς γκρεμούς γιά νά μήν πιαστοῦν αἰχμάλωτοι. Σώθηκαν μόνο δύο γυναῖκες, κόρες μιᾶς ἀπό τίς ἀδελφές τοῦ Φίλιππου, πού ἦταν ἕνας ἀπό τοὺς στρατηγούς τοῦ Ἀγρίππα.

Στούς Ρωμαίους, ἡ ἄλωση τῆς πόλης, κόστισε τή ζωή σ' ἔντεκα χιλιάδες λεγεωνάριους καί συμμάχους.

Παλαιότερα, τό 80 π.Χ. ἡ πόλη εἶχε πάλι καταληφθεῖ, μαζί μέ τό Γωλᾶν, τή Σελεύκια καί τά Φάρεγγα, ὅταν ὁ Ἀρέτας, βασιλιάς τῶν Ἀράβων Ναβαθέων, ἔγινε βασιλιάς τῆς Συρίας, πολέμησε ἐναντίον τῆς Ἰουδαίας καί νίκησε τόν Ἀλέξανδρο Ἰαννό. Ὁ τελευταῖος, ἀφοῦ ἔκλεισε εἰρήνη μέ τόν Ἀρέτα, ἔαφνικά ἔξαπόλυσε μιάν ἐπίθεση καί τοῦ ἄρπαξε τρεῖς πόλεις, κι ἀνάμεσά τους τά Γάμαλα.

Αὐτή ἦταν ἡ πόλη πού ἔδωσε τ' ὄνομα της στόν ἀληθινό πατέρα τοῦ Ἰησοῦ, τόν ἡγέτη τῆς ἐξέγερσης τῆς Ἀπογραφῆς. Τόν ὠνόμαζαν καί Ἰούδα τῆς Γαλιλαίας ἢ Ἰούδα Γαλιλαῖο (Πράξεις: Ε,37) ἢ καί Ἰούδα Γωλανίτη:

« μετὰ τοῦτον ἀνέστη Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖός ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς καί ἀπέστησε λαόν ἱκανόν ὀπίσω αὐτοῦ. κάκεῖνος ἀπώλετο, καί πάντες ὅσοι ἐπέιθοντο αὐτῷ διεσκορπίσθησαν... (Πράξεις: Ε,37)

« Τό 42ο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου, τό 28ο ἀπό τήν ὑποταγή τῆς Αἰγύπτου καί τοῦ θανάτου τοῦ Ἀντωνίου καί τῆς Κλεοπάτρας, πού ἦταν ἡ τελευταία βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου ἀπό τήν οἰκογένεια τῶν Πτολεμαίων, ὁ Κύριος καί Σωτήρας μας, ἐγεν-

νήθη τήν ἐποχή τῆς πρώτης ἀπογραφῆς, ὅταν ὁ Κυρήνιος, ἦταν κυβερνήτης τῆς Συρίας... » (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας: Ἐκκλησιαστική Ἱστορία, ΙΕ,2)

« Ὁ Ἰούδας ὁ Γωλανίτης, ἀπό μιᾶ πόλη μέ τό ὄνομα Γάμαλα, πῆρε μαζί του τόν φαρισαῖο Σαδδὸκ, καί παρακίνησε τό λαό νά ἐπαναστατήσῃ. Ἐλεγαν, ὅτι ἡ Ἀπογραφῆ δέν εἶχε ἄλλο σκοπό ἀπό τό νά ἐξυπηρετήσῃ τά συμφέροντα τῶν κατακτητῶν, κι ἐκήρυτταν τόν ἀγῶνα γιά τήν ἐλευθερία... » (Φλάβιος Ἰωσήφ: Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες, XVIII,4)

« Τότε, ἕνας Γαλιλαῖος μέ τ' ὄνομα Ἰούδας, παρακινουσε τοὺς συμπατριῶτες του νά ἐπαναστατήσουν, καί τοὺς κατηγοροῦσε πού ἐπλήρωναν φόρο στοὺς Ρωμαίους καί πού ἀνέχονταν θνητούς ἄρχοντες, κηρύσσοντας ὅτι ὁ μόνος Ἀρχων, εἶναι ὁ Θεός... » (Φλάβιος Ἰωσήφ: Πόλεμοι τῆς Ἰουδαίας, ΙΙ,18)

« Ὑπῆρχε ἐπίσης κάποιος Ἰούδας, γυιός τοῦ Ἐζεκία, ἐνός φοβεροῦ ἀρχηγοῦ ληστῶν, πού τόν εἶχε συλλάβει ὁ Ἡρώδης, μέ τρομερή δυσκολία. Αὐτός ὁ Ἰούδας, στρατολόγησε γύρω ἀπό τή Σέπφορι τῆς Γαλιλαίας, μιάν ὀμάδα ἀπό τρομοκράτες κι ἐπετέθη, ἐναντίον τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου¹. Ἀρπαξε ὄσα ὄπλα ὑπῆρχαν ἐκεῖ κι ὀπλισε μ' αὐτά τοὺς συντρόφους του. Ταυτόχρονα πῆρε ὄλο τό χρυσάφι καί τόν πλοῦτο τοῦ κτιρίου. Ὑστερα, ἄρχισε νά τρομοκρατεῖ τίς γειτονικές περιοχές μ' ἐπιθέσεις καί ληστεῖες, κι εἶχε σκοπό ν' ἀποκτήσῃ μιᾶ μεγάλη περιουσία, καί βασιλικά ἀξιώματα ὄχι μέ τή δόξα, οὔτε μέ τό κύρος, ἀλλά μέ τίς ὑπερβολές τῶν ἀδικημάτων του... » (Φλάβιος Ἰωσήφ: Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες, XVII,10)

Ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁ Ἰούδας ἀπό τά Γάμαλα ἦταν γυιός τοῦ Ἐζεκία « τοῦ φοβεροῦ ἀρχιληστή ». Στό προηγούμενο κεφάλαιο τοῦ ἴδιου ἔργου, ὁ συγγραφέας μᾶς δίνει ὄλες τίς περιέργες λεπτομέρειες γιά τόν Ἐζεκία, πού ὁ Λεμέστρ Ντέ Σασύ μᾶς ὑπενθυμίζει στή μελέτη του τῶν βιβλικῶν χρονικῶν.

Τό 46π.Χ., ὁ Ἡρώδης, δεῦτερος γυιός τοῦ Ἀντίπατρου, γίνεται κυβερνήτης τῆς Γαλιλαίας κατὰ διαταγή τοῦ Καίσαρα. Μετά ἀπό πολλοὺς δύσκολους ἀγῶνες κι ἀνθρωποκυνηγητά, κατορθώνει νά συλλάβῃ τόν Ἐζεκία, πού κάνει συνεχεῖς ἐπιδρομές ἐναντίον τῆς ρωμαϊκῆς Συρίας, καί τόν σταυρώνει.

Ἀμέσως ἔπειτα, ὁ Ἰουδαῖος Ἀρχιερέας Ὑρκανός, τόν κατηγορεῖ γιά τό θάνατο τοῦ Ἐζεκία. Ὁ Ἡρώδης γλυτώνει τίς συνέπειες τῆς κατηγορίας χάρις στήν ὑποστήριξη τῆς Ρώμης, πού ὁ Ὑρκα-

¹. Σημ. τοῦ Συγγρ. Πρόκειται γιά τό ἀνάκτορο τοῦ Ἡρώδη Ἀντίπα, γυιοῦ τοῦ Ἡρώδη τοῦ Μεγάλου.

νός βέβαια δέ μπορεί ν' αντιμετωπίσει.

Ἄλλά τίθεται τό ἐρώτημα: γιατί ὁ Ὑρκανός, Ἀρχιερέας τοῦ Ἰσραήλ, κατηγορήσε τόν Ἡρώδη γιά τό θάνατο τοῦ ἀρχιεπιστοῦ; Ἀπλούστατα, γιατί στήν πραγματικότητα, ὁ ληστής αὐτός, εἶναι ὁ ἡγέτης τῆς δαυϊδικῆς γενιάς, εἶναι ἕνας « υἱός Δαυΐδ », κι' ἔχει λάβει ἀπό τό ἱερατεῖο τό *χρῖσμα* τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Ἰσραήλ. Αὐτά πού ὁ Ἡρώδης θεωρεῖ σάν « ληστεῖες », στήν πραγματικότητα δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπό ἐκδηλώσεις τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀντίστασης ἐναντίον τοῦ Ρωμαϊκοῦ ζυγοῦ, πράγμα πού ἀποδεικνύει, ὅτι οὔτε ὁ Ἐζεκίας, οὔτε ὁ γυιός του ὁ Ἰούδας δέν ἦταν συνηθισμένοι ληστές, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Φλάβιος Ἰωσηφ, ἀλλ' ὅτι ὅλες οἱ ἐνέργειές τους, ἦταν βασισμένες πάνω σέ μιά πίστη, σέ μιά θεωρία, πού ὁ ἴδιος ἄλλωστε ὁ Φλάβιος Ἰωσηφ μάς μιλάει γι' αὐτήν, πληροφορώντας μας μάλιστα, ὅτι εἰσηγητής καί δημιουργός τῆς, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἰούδας ἀπό τά Γάμαλα.

Στίς « Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες », μάς περιγράφει τίς τέσσερις διαφορετικές αἵρέσεις πού χωρίζουν τόν ἐβραϊκό λαό. Μάς ἀναφέρει τούς Φαρισαίους, τούς Σαδδουκαίους, τούς Ἐσσαίους, καί τέλος τούς ὀπαδοῦς τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα:

« Ἀλλά κάποιος Ἰούδας Γωλανίτης, ἀπό τήν πόλη Γάμαλα, μέ τή συνεργασία τοῦ φαρισαίου Σαδδὸκ, ὠργάνωσε ἑξεγέρσεις. Διακήρυξε, ὅτι ἡ Ἀπογραφή ἐξυπηρετεῖ μόνο τήν τέλεια ὑποδούλωση στοὺς Ρωμαίους, καί ἐεσήκωνε τόν λαό νά ἐπαναστατήσῃ, γιά ν' ἀποκτήσῃ τήν ἐλευθερία του. Κι ἔλεγε ἀκόμα ὅτι πρέπει νά δώσουν ὅτι ἔχουν καί δέν ἔχουν στόν ἀγῶνα, κι' ἂν μετά ἀπό τόσες θυσίες κατῶρθωναν ν' ἀποκτήσουν τήν ἐλευθερία τους, ἔστω κι' ἂν ἔχαναν τά ὑλικά ἀγαθά, θά τοὺς ἔμενε ἡ δόξα ὅτι ἔδειξαν τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τους. Ἄλλωστε, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ θά τοὺς βοηθοῦσε πρόθυμα στόν ἀγῶνα τους, βλέποντας ὅτι δέν ἀγωνίζονται γιά ὑλικά ἀγαθά ἀλλά γιά τήν ἀνεξαρτησία τοῦ περιούσιου λαοῦ του...

« Ἀπό τότε ἄρχισαν οἱ στάσεις καί οἱ πολιτικές δολοφονίες, τόσο τῶν πραγματικῶν ἐχθρῶν, ὅσο καί τῶν συμπολιτῶν πού ἦταν ἀπρόθυμοι ν' ἀκολουθήσουν τήν πολιτική τῆς βίας. Οἱ ὀπαδοί τοῦ Ἰούδα δέν ἐνοιωθῶν οἶκτο γιά τοὺς ἀντιπάλους τους ντόπιους καί ξένους. Ἡ πείνα καί ἡ στέρηση, τοὺς ἔκαναν ἀκόμα πιό ἀδίστακτους κι ἐπιπλέον τό γεγονός ὅτι μοιράζονταν τ' ἀγαθά τους καί δέν ἀπέβλεπαν στή δημιουργία προσωπικῆς περιουσίας ἐξώθησαν τόσο τήν κατάσταση, ὥστε φτάσαμε στά δικαιολογημένα ἀντίποινα τῶν Ρωμαίων καί στήν καταστροφή τοῦ ἴδιου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἦταν τόση ἡ βία κι οἱ καταστροφές πού προκάλεσε αὐτή ἡ κίνηση, ὥστε ἀεῖζει νά καταστραφεῖ, σάν μιά καθαρά *τέταρτη φιλοσοφική αἵρεση*, στό *χώρο* τοῦ

Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Κι' ἀεῖζει τόν κόπο ν' ἀσχοληθοῦμε λίγο μαζί της γιατί προκάλεσε στή χώρα, ἑξεγέρσεις καί συμφορές, ἰδιαίτερα ἀπό τό γεγονός ὅτι διαδόθηκε πολύ εὐκολα στοὺς κύκλους τῶν νέων, κι' εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τήν καταστροφή τῆς χώρας...

« Αὐτή ἡ τέταρτη φιλοσοφική αἵρεση, εἶχε σάν δημιουργό της τόν Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα. Οἱ ὀπαδοί του, συμφωνοῦσαν βασιικά μέ τίς θεωρίες τῶν Φαρισαίων, ὅμως τοὺς χαρακτήριζε μιά ἀκατανίκητη ἀγάπη γιά τήν ἐλευθερία¹, καί θεωροῦσαν τό Θεό σάν τόν μοναδικό *Ἀρχηγό καί Ἡγέτη* τους. Οἱ φρικτότερες θανατικές καταδίκες, τά μαρτύρια τῶν γονιῶν τους καί τῶν φίλων τους, τοὺς ἀφηναν ἀδιάφορους νά μὴν ἀποδώσουν τόν τίτλο τοῦ Ἡγέτη σέ κάποιον ἄνθρωπο. Πάρα πολλοί τοὺς εἶδαν νά ὑποφέρουν τόσα μαρτύρια, χωρίς νά δέχονται ν' ἀναθεωρήσουν τήν πίστη τους. Ἔτσι, ἐγὼ δέν θέλω νά συμπληρώσω τή διήγησή μου μέ παραδείγματα, ὄχι γιατί ἀμφιβάλλω γιά ὅσα λένε γι' αὐτούς, ἀλλά γιατί, ἀντίθετα πιστεύω ὅτι τά λόγια μου δέ θά μπορέσουν νά μεταδώσουν παρά μονάχα μιά πολύ μικρή ἰδέα τῆς καρτερικότητας πού ἔδειχναν ἀπέναντι στόν πόνο. Αὐτή ἡ τρέλλα διαδόθηκε στό λαό μας, τήν ἐποχή πού κυβερνήτης ἦταν ὁ Γέσσιος Φλώρος, πού χαρακτήρισε τίς ἑξεγέρσεις τους, σάν ἐπανάσταση ἐναντίον τῆς Ρώμης. Αὐτές οἱ φιλοσοφικές αἵρέσεις τῶν Ἰουδαίων τῆς ἐποχῆς... (Φλάβιος Ἰωσηφ: Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες, XVIII, I).

Τό παραπάνω κείμενο μάς ὀδηγεῖ σέ πολλές παρατηρήσεις:

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, εἶναι λάθος αὐτό πού ἀναφέρει, ὅτι ἡ διάδοση τῆς αἵρεσης τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα ἔγινε τήν ἐποχή τοῦ Γέσσου Φλώρου, γιατί ὁ τελευταῖος ἦταν κυβερνήτης τῆς Ἰουδαίας τό 65μ.Χ. Ἀλλά ὁ Ἰούδας ἀπό τά Γάμαλα, προκάλεσε τήν ἐξεγέρση τῆς ἀπογραφῆς τό 6μ.Χ. Θά πρέπει λοιπόν μάλλον νά καταλάβουμε ὅτι ἀπό τό 65 κι ἔπειτα, ἡ αἵρεση διαδόθηκε ἀεισημείωτα στήν ἐβραϊκή νεολαία. Ἀλλά εἶναι ἐπίσης αὐτονόητο ὅτι προκάλεσε ὅλες τίς ἑξεγέρσεις πού περιλαμβάνονται στό διάστημα ἀπό τό 6 ἕως τό 65.

Ἐπειτα, παρατηροῦμε ὅτι ἡ ἰδεολογία τοῦ Ἰούδα εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδια μέ τήν ἰδεολογία τοῦ Ἰησοῦ, πού εἶπε:

«Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν...οὐ δύνασθε δουλεύειν Θεῷ καί Μαμωνᾷ...» (Ματθαῖος ΣΤ, 24)

Ὅσο γιά τήν ἀδιαφορία πού ἔδειχναν οἱ ὀπαδοί τῆς αἵρεσης γι' αὐτούς πού καταδικάζονταν σέ μαρτυρικό θάνατο, μποροῦμε νά παρατηρήσουμε ὅτι κανένα ἀπό τά Εὐαγγέλια δέ μάς μιλάει

¹. Σημ. τοῦ Συγγρ. Ὑπενθυμίζουμε τή σημασία τοῦ χαρακτηρισμοῦ πού ἔδωσε ὁ Ἰησοῦς στόν Σίμωνα - Πέτρο: τοῦ ΒΑΡΓΙΟΝΝΑ: ἀναρχικός.

γιά τόν ήθικό πόνο πού ένοιωσε ή Μαρία άντικρύζοντας τόν γυιό της πάνω στόν σταυρό. *Είναι εκει* μέ μερικές άλλες άλλες γυναίκες καί τίποτα περισσότερο. Οί πολυάριθμες γυναίκες πού άκόλουθοϋν τήν πορεία πρός τόν Γολγοθά, καί πού θρηνοϋν χτυπώντας τό στήθος τους, είναι οί συνηθισμένες μοιρολογίστρες πού έκλαιγαν επαγγελματικά, σέ κάθε τέτοια περίπτωση, στή Μέση Ανατολή.

Πρέπει νά παραδεχτοϋμε ότι αυτός ό μεσσιανισμός, δέν είναι κάτι τό καινούργιο, γιά τό Ίσραήλ. Βλέπουμε έτσι, στό Β΄ Βασιλέων, τόν Ίσμαήλ, από τή βασιλική γενιά, γυιό του Νεθανία, νά σκοτώνει τόν Γεδαλία, κι όλους τούς άλλους συνεργάτες τών Χαλδαίων :

«Έν δέ τῷ έβδόμῳ μηνί, Ίσμαήλ ό υίός του Νεθανίου, υίου του Έλισαμά, έκ του βασιλικου σπέρματος, ήλθεν, έχων μεθ' έαυτου δέκα άνδρας, καί επάταξεν τόν Γεδαλίαν, ώστε απέθανε, καί τούς Ίουδαίους καί Χαλδαίους, τούς όντας μετ' αυτού έν Μισπά. Καί έσηκώθη πās ό λαός, από μικροϋ έως μεγάλου, καί οί άρχοντες τών στρατευμάτων, καί ήλθον εις Αίγυπτον, διότι έφοβήθησαν από προσώπου τών Χαλδαίων.» (Β΄ Βασιλέων: ΚΕ, 26)

Μποροϋμε νά βροϋμε περισσότερες λεπτομέριες γιά τήν δράση του Ίσμαήλ πού ήταν από «βασιλική γενιά», στό βιβλίο του Ίερεμία (ΜΑ, 1—18). Άλλά εκει όπου φαίνεται καθαρά ό φανατισμός κι ό δόλος αυτού του υπερασπιστή της τιμής του Ίσραήλ, είναι στό προηγούμενο κεφάλαιο:

«Ό δέ Ίωανάν ό υίός του Καρηά καί πάντες οί άρχηγοί τών στρατευμάτων τών έν τῷ άγρῷ ήλθον προς τόν Γεδαλίαν εις Μισπά καί ειπον προς αυτόν: Ήξεύρεις τῷ όντι ότι ό βασιλεύς τών υιών Αμμων απέστειλε τόν Ίσμαήλ τόν υión του Νεθανίου διά νά σέ φονεύσει; Άλλ' ό Γεδαλίας ό υίός του Αχικάμ δέν έπίστευσεν εις αυτούς...» (Ίερεμίας, Μ, 13-16)

Προτείνουν στόν Γεδαλία νά σκοτώσει μυστικά τόν Ίσμαήλ καί νά γλυτώσει από τήν άπειλή. Άλλ' ό Γεδαλίας άρνεϊται, καί δηλώνει ότι ό Ίσμαήλ δέν έχει κανένα λόγο ν' έπιθυμεί τό θάνατό του. Ξεχνούσε ή άγνοούσε τόν ρόλο πού παίζε ό Βααλείς, ό βασιλιάς τών Αμμωνιτών. Έτσι στήν πραγματικότητα ό εκδικητής της τιμής του Ίσραήλ, δέν είναι τίποτα περισσότερο από έναν άπλό μισθωμένο φονιά.

Άν ανοίξουμε πάλι τό Β΄ Βασιλέων, θά δοϋμε ζτι ό Έλισσαιέ ό προφήτης, γιά νά εκτελέσει τόν Ίωράμ, βασιλιά του Ίσραήλ, τόν Όχοζία, βασιλιά του Ίούδα, καί τή μητέρα του Ίωράμ τήν Ίεζαβέλ, κρίζει πρώτα μέ τό βασιλικό χρϊσμα τόν Ίησοϋ, γυιό του Ίωσαφάτ, γυιό του Νιμσί.

Φαίνεται λοιπόν, ότι από πολύ παλιά, υπήρχε μιά μυστική παράδοση, πού νομιμοποιούσε κάθε φόνο καί κάθε εκτέλεση, άρκει νά γινόταν από τό χέρι ή κατά διαταγή ενός άντρα από βασιλική γενιά ή χρισμένου μέ τό βασιλικό χρϊσμα.

Έτσι, όταν ξεσπάει ή εξέγερση του Ίούδα, τήν εποχή της απογραφής, μιά όλόκληρη παράδοση έννέα αιώνων, δίνει τήν πεποίθηση στους όπαδούς του καί στους διαδόχους του ότι κάθε εκτέλεση καί κάθε φόνος τών άντιπάλων τους, είναι άπόλυτα νόμιμο φαινόμενο.

Έτσι, μποροϋμε νά καταλάβουμε καλύτερα τή διαταγή πού δίνει ό Ίησοϋς βγαίνοντας από τήν Ίεριχώ, γιά τή σφαγή τών όμήρων καί τών αίχμαλώτων:

«πλήν τούς έχθρούς μου εκείνους, τούς μή θελήσαντάς με βασιλεϋσαι επ' αυτούς, άγάγετε ώδε καί κατασφάξατε αυτούς εμπροσθέν μου. Καί ειπών ταϋτα έπορεύετο εμπροσθεν άναβαίνων εις Ίεροσόλυμα» (κατά Λουκάν ΙΘ, 27-28)

Έτσι, λοιπόν, τά Γάμαλα, ή άετοφωλιά τών πολεμιστών της έβραϊκής αντίστασης, είναι ή πραγματική πατρίδα του Ίησοϋ, γυιου του Ίούδα του Γωλανίτη, καί έγγονου του Έζεκία. Καί τό βουνό πού του έδωσε τό όνομά του, τό « όρος » αυτό, τό τόσο άγριο καί βραχώδες, όσο παράξενο κι άν φαίνεται, είναι ό τόπος της « επί του όρους όμιλίας ».

Άν άπομονώσουμε όλα τά έδάφια τών Ευαγγελίων πού μάς μιλοϋν γιά κάποιο όρος, θά παρατηρήσουμε ότι είτε μάς καθορίζουν γιά ποιό όρος πρόκειται, είτε μάς άναφέρουν άπλά τό « όρος ».

Όταν μιλοϋν γιά τό « ιερόν όρος », πρόκειται γιά τό όρος Σιών, πού πάνω του είναι κτισμένη ή Ίερουσαλήμ κι ό Ναός. Άκόμα, είναι όλοφάνερο όταν άναφέρουν τό όρος τών Έλαιών. Όταν μιλοϋν γιά τό Θαβώρ δηλαδή τό όρος της Μεταμόρφωσης, άναφέρουν καθαρά τό « ύψηλό όρος ».

Άλλά μερικές φορές άναφέρουν άπλως τό « όρος ». Καί πραγματι σ' όρισμένα έδάφια μποροϋμε νά διακρίνουμε φανερά, ότι πρόκειται γιά κάποιο ύψωμα κοντά στίς όχθες της λίμνης της Γεννησαρέτ. Σ' άλλα πάλι φαίνεται καθαρά , χωρίς καμμιάν άμφιβολία, ότι πρόκειται γιά τά Γάμαλα.

Πως κατάλαβαν οί άπόστολοι σέ ποιό μέρος θά τούς συναντούσε ό Ίησοϋς, όταν τούς παρ'άγγειλε μέ τόν άγγελο (ως μήν ξεχνάμε τήν έλληνική σημασία της λέξης: άγγελιοφόρος, ταχυδρόμος, μηνυτής) τά παρακάτω;

« ἄλλ' ὑπάγετε εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καί τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν.... » (Μάρκος ΙΣΤ',7)

« καί προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε.. » (Ματθαῖος ΚΗ',7)

Εἶναι φανερό, ὅτι μιά τέτοιου εἴδους ἐκφραση, μόνον μεμνημένοι θά μπορούσαν νά καταλάβουν. Καί μόνον αὐτοί ἐγνώριζαν τόν καθορισμένο τόπο τῆς συνάντησης:

« οἱ δέ ἕνδεκα μαθηταί ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς... » (Ματθαῖος ΚΗ',16)

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς, δέν εἶχε καθορίσει τὴν τοποθεσία, τοὺς εἶχε ἀπλῶς πεί:

« ὑπάγετε ἀπαγγείλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κάκεῖ μέ ὄψονται. » (Ματθαῖος ΚΗ',10)

Φαίνεται λοιπόν ὅτι δέν ἦταν ἀνάγκη νά δώσει λεπτομέρειες, γιατί ἡ τοποθεσία ἦταν γνωστή!

Ναζαρέτ: ἡ παραπλάνηση.

«...ὅτι ναζωραῖος κληθήσεται!»
(Ματθαῖος Β΄ , 23)

Μᾶς μένει νά λύσουμε τὸ πρόβλημα τῆς Ναζαρέτ. Αὐτὴ ἡ πόλη, (Ναζαρέτ, Νατσερέτ, Νάζαρα) δέν ἀναφέρεται σέ κανένα ἀρχαῖο κείμενο. Οὔτε ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, πού εἶναι τόσο ἀκριβολογική ἀπὸ γεωγραφικὴ ἀποψη, οὔτε ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, οὔτε τὸ Ταλμούθ, οὔτε τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας δέν κάνουν λόγο γι' αὐτήν. Ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορά, μόνον στὰ κείμενα τῶν ἐπίσημων Εὐαγγελίων, δηλαδή τόν 4ο αἰῶνα. Ὁ ἀναγνώστης θά καταλάβει τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς παράλειψης, ὅταν θά ἐξηγήσουμε παρακάτω ὅτι ἡ λέξη εἶναι ἕνας ἀκόμα χαρακτηρισμός τῆς «πόλης τοῦ Ναζιράτ» τῆς «πόλης τῶν ἀγίων,» τῆς «πόλης τῶν καντουσεῖμ»

Ἡ σημερινὴ πόλη μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, παρουσιάστηκε μόλις τόν 8ο αἰῶνα, γιατί ἔπρεπε τελικά νά ὑπάρξει ἡ Ναζαρέτ πού γι' αὐτὴν μιλάγε τὰ Εὐαγγέλια. Ὅλο καί περισσότεροι προσκυνητὲς ἐφθάναν στὴν Παλαιστίνη καί ἤθελαν νά ἐπισκεφθοῦν τὴ Ναζαρέτ. Ἔτσι, γιὰ νά τοὺς ἐυπηρετήσουν, τὴν δημιούργησαν.

Κι' αὐτό, γιατί δέ μπορούσαν νά παρουσιάσουν τὴν πραγματικὴ πόλη πού κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸν χαρακτηρισμὸ «πόλη τοῦ νεζιράτ», γιατί μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θ' ἀποκάλυπταν καί τὸν πραγματικὸ πατέρα τοῦ Ἰησοῦ. Ὡστόσο, αὐτὸς πού κρύβει τὴν ἀλήθεια, ψεύδεται πάντοτε ἀδέξια, κι ἡ ἀλήθεια ἀργά ἢ γρήγορα ἔρχεται στό φῶς.

Ἄν εἶχε γεννηθῆ στὴ σημερινὴ Ναζαρέτ, ὁ Ἰησοῦς ἔπρεπε νά εἶναι ὑπήκοος τοῦ Ἡρώδη Ἀντίπα, τετράρχη τῆς Γαλιλαίας καί τῆς Περαιίας. Οἱ Κάτοικοι τῶν Γαμάλων ἔγιναν ὑπήκοοι τοῦ Καίσαρα μόλις τὸ 34 μ.Χ. κι ἐδιοικοῦντο ἀπὸ τότε ἀπὸ τὸν Ρωμαῖο

1. Σημ. τοῦ Συγγρ. Ἄν αὐτὸ τὸ ἐπίθετο προσδιόριζε καταγωγή, δέν θά ἦταν «ναζωραῖος» ἀλλὰ «ναζαρητινός».

στρατιωτικό διοικητή, πού κατά σύμπτωση, είναι ο Πόντιος Πιλάτος. Τό γεγονός θά μπορούσε νά μᾶς ὀδηγήσει στήν ἄποψη ὅτι ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε τό 34 ἢ ἀργότερα.

Ὁ Κύριλλος τῆς Ἀλεξάνδρειας, στό ἔργο του κατά Ἰουλιανοῦ βάζει στό στόμα τοῦ Παραβάτη Αὐτοκράτορα, τά ἑξῆς: «ὁ ἄνθρωπος πού σταυρώθηκε ἀπό τόν Πόντιο Πιλάτο, ἦταν ὑπήκοος τοῦ Καίσαρα καί θά τό ἀποδείξουμε....»

Βεβαίως, ἐννοεῖ ὑπήκοος, ἀπό τόν τόπο γέννησής του.

Σάν καλός χριστιανός ἐπίσκοπος, ὁ Κύριλλος τῆς Ἀλεξάνδρειας, παρέλειψε νά μᾶς ἀναφέρει τήν ἀπόδειξη πού ὑποσχέθηκε ὁ Ἰουλιανός. Ἀλλ' αὐτό δέν ἔχει σημασία. Γιατί ἡ σημερινή Ναζαρέτ χάνει κάθε ἱστορική ἀξία, ἀπό τή γεωγραφική της τοποθέτηση. Μέσα στά κανονικά Εὐαγγέλια, ἀνακαλύπτουμε τά ἑξῆς:

«ὁμοῦντες ἐστέ τό φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη... (Ματθαῖος Ε, 14)

«καί ἐπλήσθησαν πάντες θυμοῦ ἐν τῇ συναγωγῇ ἀκούοντες ταῦτα, καί ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω τῆς πόλεως καί ἤγαγον αὐτόν ἕως ὄφρυος τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἡ πόλις αὐτῶν ὠκοδόμητο, εἰς τό κατακρημνίσαι αὐτόν. αὐτός δέ διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν ἐπορεύετο...» (Λουκᾶς Δ', 28-30)

Ἡ παραπάνω σκηνή, ἀπαιτεῖ γεωγραφικά, κάπου πολύ κοντά στή συναγωγή, ἓνα βάραθρο, ἢ ἓναν γκρεμό. Βγάζουν ἔξω τόν αἰρετικό, τόν σπρώχνουν μέχρι τό παραπέτο καί τόν πετᾶνε στό κενό. Αὐτός ὁ τρόπος ἐκτέλεσης, εἶναι *τυπικός στόν ἐβραϊκό νόμο*, καί συνοδεύεται μέ λιθοβολισμό. Θά μπορούσε θαυμάσια νά εἶχε διαδραματιστεῖ στά Γάμαλα, πού περιτριγυρίζονται ἀπό βάραθρα καί γκρεμούς. Ἀλλά στή σημερινή Ναζαρέτ, εἶναι *πρακτικά ἀδύνατο...*

Ἡ πόλη αὐτή εἶναι κτισμένη πάνω στήν ἀπαλή πλαγιά ἐνός λόφου, στά νοτιοδυτικά ἐνός ὀμαλοῦ ὑψώματος, χωρίς ἀπότομες κορφές. Ἐπιπλέον ἡ ἴδια ἡ Ναζαρέτ, βρίσκεται μέσα σ' ἓνα κοίλωμα, σέ μιά γούβα.

Δέν ὑπάρχουν οὔτε βάραθρα, οὔτε γκρεμοί, καί εἶναι τελείως ἀδύνατο νά βρεθῇ ἓνα μέρος πού νά μποροῦν νά πετάξουν κάποιον στό κενό.

Διάφοροι ἐρευνητές, γιά νά ἐξηγήσουν αὐτή τήν ἀντίφαση, φαντάστηκαν, τελείως ἀδικαιολόγητα ἄλλωστε, ὅτι αὐτή ἡ σκηνή τῆς «καταβαράθρωσης» ἔγινε σέ κάποιο γειτονικό βουνό, πού τό ὀνόμαζαν μάλιστα «ὄρος τῆς καταβαράθρωσης». Δυστυχῶς, ὅμως, ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσα στή Ναζαρέτ καί σ' αὐτό τό βουνό, εἶναι μιά ὥρα μέ τά πόδια. Ποιά σκοπιμότητα ἐξηγηρετοῦσε τό γεγονός, ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ἀφέθηκε νά τόν ὀδηγήσουν ἐπί μιά ὥρα μέσα στή ζέστη, νά τόν ἀνεβάσουν ὑστερα πάνω στό

βουνό, καί μόνο τότε νά βάλει σ' ἐφαρμογή τό τέχνασμα πού τοῦ ἐπέτρεψε νά περάσει ἀνάμεσα στούς δημίους του, νά κατέβει πάλι ἀπό τό βουνό, καί νά περπατήσῃ μιάν ὀλόκληρη ὥρα γιά νά συναντήσῃ τό δρόμο πού θά τόν ὀδηγοῦσε ἔξω ἀπό τήν περιοχή τῆς Ναζαρέτ;

Καί πῶς θά δικαιολογήσουμε τό γεγονός ὅτι «ἤγαγον αὐτόν ἕως ὄφρυος τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἡ πόλις αὐτῶν ὠκοδόμητο» ἀφοῦ χρειάζεται δυό ὥρες γιά νά πάει κανεῖς καί νά ἔρθῃ ἀπό τό βουνό αὐτό;

Τό ψέμα δέν εἶναι μόνο φανερό, εἶναι καί θρασύ.

Ἀντίθετα, ἂν ἡ σκηνή διαδραματιζόταν στά Γάμαλα, τότε ὅλα μπορούσαν νά γίνουν μέσα σέ λίγα λεπτά τῆς ὥρας. Βγαίνουν ἀπό τή συναγωγή, τό ἔξαγριωμένο πλῆθος σπρώχνει τόν Ἰησοῦ, φτάνουν στό παραπέτο τοῦ γκρεμοῦ κι ὁ Ἰησοῦς ἐφαρμόζει τό τέχνασμα του (πιθανότατα ἓνα εἶδος μαζικῆς ὑποβολῆς) κι ἔξαφανίζεται πρὶν οἱ ἄλλοι συνέλθουν ἀπό τήν ἐπίδραση τῆς γοητείας του.

Ἐκτός πιά, ἂν ἔγινε κάτι ἀκόμα πιό ἀπλό, δηλαδή, ἐπενέβησαν οἱ συνηθισμένοι του σωματοφύλακες, πού ὄντας ἴσως, ἰδουμαῖοι, σύριοι ἢ αἰγύπτιοι, δέν εἶχαν δικαίωμα νά μποῦν στή συναγωγή, καί περίμεναν ἀπ' ἔξω ἔτοιμοι νά ἐπέμβουν, ἂν χρειαζόταν.

Ἐπὶ τοῦ ἔργου ἀκόμα μιά λεπτομέρεια πού ταυτίζει τή «Ναζαρέτ» μέ τά Γάμαλα.

Ὁ Μαρσίων, στό «Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου» μᾶς λέει:

«Κατά τό δεκατοπέμτο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβέριου, ὁ Ἰησοῦς κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό στήν Καπερναοῦμ...»

Μέ τό πνεῦμα τοῦ Μαρσίωνα, πού ἦταν ἓνας φανατικός γνωστικιστής, πρόκειται γιά τό ὄν Ἰησοῦς, πού ὑλοποιεῖται καί ἐνσωματώνεται στήν Καπερναοῦμ. Καί γι' αὐτό λέει ὅτι «κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό». Ἀλλά στό πρῶτο κείμενο τοῦ Μαρσίωνα, πού φυσικά χάθηκε κι' αὐτό, ἔγραφε πράγματι «ἀπό τόν οὐρανό;» Ἡ ὁ Τερτυλιανός πρόσθεσε αὐτές τίς τρεῖς λέξεις γιά νά σκεπάσῃ τήν πραγματική ἐννοια; γιατί αὐτός εἶναι πού μᾶς μεταδίδει αὐτή τή φράση, ἐνῶ τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου» τοῦ Μαρσίωνα, καταστράφηκε μέ διάταγμα τῆς Ἐκκλησίας καί μέ τήν ὑποστήριξη τοῦ κράτους, τόν 4ο αἰῶνα. Ἡ ποινή γιά τήν ἀπλή κατοχή αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ἦταν θάνατος γιά τοὺς μαρσιωνιστές καί ἄλλους αἰρετικούς, καί ἰσόβιο κλείσιμο στά λατομεῖα γιά ὅποιον ἀπλῶς συμπαθοῦσε τήν αἵρεση.

Κι ἂν ὁ Τερτυλλιανός ἔκανε τή διόρθωση τοῦ κειμένου, ἀναρωτιόμαστε μήπως τό πρῶτο κείμενο ἔλεγε; «Κατά τό δέκατο πέμπτο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβέριου, ὁ Ἰησοῦς κατέβηκε ἀπό τά Γά-

μαλα στήν Καπερναούμ». Γιατί ακριβώς, ή Καπερναούμ, στίς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδας, βρίσκεται στά πόδια τῆς ἀετοφωλιάς τῶν Γαμάλων πού ὑψώνεται ἀπότομα στ' ἀνατολικά της.

Πρὶν κλείσουμε αὐτή τή σύντομη ἔρευνά μας γιά τή Ναζαρέτ, θά θέλαμε νά ἐξετάσουμε ἕνα ἐπιχείρημα πού χρησιμοποιοῦν συχνά οἱ ἐρευνητές γιά νά ὑποστηρίξουν τήν ὕπαρξή της.

Πρόκειται γιά τό ποίημα τοῦ Ἑλεάζαρ Καλύ, πού γράφηκε τόν 7ο αἰῶνα καί ἀναφέρει τήν Ναζαρέτ, «σάν μιά ἀπό τίς πόλεις πού κατέφυγαν οἱ εἴκοσι τέσσερις τάξεις τῶν ἱερέων, μετά τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ τό 70 μ.Χ.» (Τεῦχος τοῦ κύκλου τοῦ Ἑρνέστου Ρενάν Νο 137, Ὀκτώβριος 1965)

Εἶναι εὐκόλο ν' ἀποδειχτεῖ πόσο ψεύτικη εἶναι ἡ πληροφορία πού δίνει ὁ Ἑλεάζαρ Καλύ, γιατί:

α) Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμός τῆς Ἱερουσαλήμ, μαζί μέ τούς ἱερεῖς, αἰχμαλωτίστηκε ἀπό τούς Ρωμαίους, καί πουλήθηκαν σάν σκλάβοι, ἐκτός ἀπ' αὐτούς πού ὑποχρεώθηκαν νά ἐργαστοῦν γιά τήν τέλεια ἰσοπέδωση τῆς πόλης καί διασκορπίστηκαν ἀργότερα σ' ὅλα τά μέρη τῆς Αὐτοκρατορίας.

β) Γιά ποιό λόγο οἱ Ρωμαῖοι θά λυπόντουσαν τούς ἱερεῖς, ἀφοῦ εἶναι γνωστό ὅτι ἐσφαῖαν ὅλους τούς ἡλικιωμένους καί κράτησαν μόνο τούς νέους κάτω ἀπό δέκα ἐπτά χρονῶν γιά νά τούς πουλήσουν στά σκλαβοπάζαρα καί νά τούς κλείσουν στά πορνεία;

γ) Πῶς θά μπορούσαν νά ἀνεχτοῦν τήν ἐπιβίωση καί τήν ἀναδιοργάνωση τῶν ἱερέων, τήν ψυχή τῆς ἐβραϊκῆς ἀντίστασης, ἀφοῦ ἀπαγόρευσαν μέ τήν ποινή τοῦ θανάτου στήν πυρά, ἀκόμα καί τήν μελέτη καί τήν διδασχὴ τῆς Πεντατεύχου;

Τέλος, τό ποίημα τοῦ Ἑλεάζαρ Καλύ, γράφηκε τόν 7ο αἰῶνα, ἐποχή πού ἡ κιβδηλοποίηση τῆς ἱστορίας ἔχει γίνει κανόνας ἤδη ἀπό καιρό, καί πού ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία, ἀρχίζει τίς προσπάθειές της γιά τήν γεωγραφική τοποθέτηση τῆς Ναζαρέτ.

Καί μόνο αὐτό τό τελευταῖο, ἀρκεῖ γιά νά ἐκτιμήσει κανεῖς τήν ἀεῖα τῆς πληροφορίας πού μάς δίνει τό ποίημα.

Μποροῦμε νά παρατηρήσουμε, ὅτι ἂν ἡ Ἀρχαιότητα ἀγνοεῖ τελείως τήν ὕπαρξή τῆς Ναζαρέτ, ὁ Μεσαίωνας κι' οἱ νεώτερες ἐποχές, τή διακόσμησαν μέ θαυμάσιους μύθους.

Πράγματι, τό 1291, τή χρονιά πού ἔπεσε τό φρούριο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τῆς Ἀκκρας, πού σήμαινε ταυτόχρονα, τή λήξη τῆς παρουσίας τῶν Φράγγων στήν Παλαιστίνη καί τό τέλος τῶν σταυροφοριῶν, συνέβη κάτι τό καταπληκτικό. Στίς 10 Μαΐου τοῦ 1291, ἡ στίς 21 Μαΐου μέ τό Γρηγοριανό ἡμερολόγιο, οἱ ἄγγελοι, προβλέποντας τίς μελλοντικές εἰσβολές τῶν Τούρκων καί τῶν

Μογγόλων στήν περιοχή, πῆραν στίς φτεροῦγες τους τό σπίτι τῆς Ἁγίας Οἰκογένειας ἀπό τή Ναζαρέτ, καί πετώντας στόν οὐρανό, τό μετέφεραν στήν Κροατία, στό Σουσάκ, πάνω στό λόφο τοῦ Τερσάττο. Στήν ἴδια θέση βρίσκεται ἀκόμα σήμερα μιά ἐκκλησία τοῦ 15ου αἰῶνα: Ἡ Παναγία τῆς Θάλασσας.

Τρία χρόνια κι' ἔξη μῆνες ἀργότερα, ἀφοῦ προφανῶς συμβουλευτήκαν ἕναν Ἀρχάγγελο Προφήτη, ἡ ἴδια ταξιαρχία ἀγγέλων, γνωρίζοντας ὅτι οἱ Τοῦρκοι θά καταλάβαν τήν Κροατία, ἔαναπῆραν στά φτερά τους τό σπίτι τῆς Ἁγίας Οἰκογένειας καί πετώντας τό ἔφεραν ἀπό τό Σούσακ στήν Ἰταλία, στήν Λορέττα, κοντά στήν Ἀγκώνα, στήν ἀπέναντι ἀκτὴ τῆς Ἀδριατικῆς. Αὐτός πού ἔνοιωσε τή μεγαλύτερη ἐκπληξη ἀπό τό γεγονός, ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τῆς περιοχῆς πού οἱ ἄγγελοι, τοποθέτησαν τό Ἅγιο Σπίτι. Κί' αὐτό, γιατί μέ τό διάταγμα τοῦ Λατράν, ὅλη ἡ γύρω περιοχή, ἀνακηρύχτηκε ἰδιοκτησία τοῦ Βατικανοῦ. Κτίστηκαν ἀμέσως ἱερά καί μιά ἐκκλησία γιά νά προστατευθεῖ ἡ «SANTA CASA». Οἱ προσκυνητές ἀρχισαν νά καταφθάνουν καί νά συνεχίζουν τίς ἐπισκέψεις τους μέχρι σήμερα, τέσσερις φορές τό χρόνο (25 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 8 Σεπτεμβρίου, 8-10 Δεκεμβρίου). Ἐπιπλέον, ἀπό τό 1920, ἡ Παναγία τῆς Λορέττας, ἀνακηρύχτηκε, δίκαια βέβαια, προστάτιδα τῆς Ἀεροπορίας!

Ἄλλά ὅπωςδήποτε, ἡ Ναζαρέτ δέν ἔχασε τά πάντα καί δέ στερήθηκε τίς «προσκυνηματικές» οἰκονομικές πηγές της, ἀπό τήν ἀπουσία τῆς Οἰκίας τῆς Ἁγίας Οἰκογένειας, γιατί οἱ προνοητικοί ἄγγελοι, τῆς ἄφησαν γιά ρεγάλο, τό «Ἐργαστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ»! Πράγματι, ἑκατό μέτρα βορειότερα ἀπό τήν ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὑπάρχει μιά μικρή ἐκκλησία, πού ἀνακαινίστηκε τό 1914 μέ βάση ἕνα μεσαιωνικό σχέδιο καί περιέχει ὀλόκληρο τό ἔργαστήρι, ὅπου ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ, πού ὅλοι ξέρουν ὅτι ἦταν ἕνας καλός μαραγκός, δούλευε μέ τό πριόνι καί τήν πλάνη.

Ἐξακόσια μόλις μέτρα ἀπό τό ἔργαστήρι τοῦ Ἰωσήφ, πρὸς τή μεριά τοῦ δρόμου πού πάει στήν Τιβεριάδα, βρίσκεται μιά πηγή, πού τή λένε «ἡ Πηγή τῆς Παναγίας:». Βέβαια, οἱ σύγχρονες ἀνακαινίσεις τήν ἔκαναν νά χάσει κάτι ἀπό τήν παλιά της γραφικότητα. Κατά τό «Πρωτευαγγέλιο τοῦ Ἰακώβου» ἡ Μαρία ἄκουσε τή φωνή τοῦ ἀρχάγγελου Γαβριήλ, τραβώντας νερό σ' αὐτήν ἀκριβῶς τήν πηγή! Τρομαγμένη, τό ἔβαλε στά πόδια, καί κρύφτηκε στό σπίτι της, πού ἦταν δίπλα ἀκριβῶς ἀπό τό ἔργαστήρι τοῦ Ἰωσήφ. Ἀλλά ὁ Γαβριήλ, τήν πῆρε ἀπό πίσω κι αὐτή τή φορά τῆς φανερώθηκε γιά νά τῆς ἀναγγεῖλει τή θαυμάσια εἶδηση, τῆς θαυματουργῆς ἐγκυμοσύνης της!

Δέν θά πρέπει ὅμως τό γεγονός νά τῆς ἔκανε τρομερή ἐντύπωση, γιατί τό ἴδιο τό «Πρωτευαγγέλιο τοῦ Ἰακώβου» μάς λέει

παρακάτω, ότι όταν η Μαρία πήγε και επισκέφθηκε την Ξαδέλφη της την 'Ελισάβετ» είχε ξεχάσει όλα τα μυστικά που της εμπιστεύθηκε ο 'Αρχάγγελος Γαβριήλ!...(ΧΙΙ,2)

Ο αναγνώστης που επιθυμεί να πάει για προσκύνημα, είτε στο Σούσακ της Κροατίας, είτε στη Λορέττα της 'Ιταλίας, θα βρει όλα τ' απαραίτητα ιστορικά στοιχεία για τό σπίτι της 'Αγίας Οικογένειας, στους κοινούς τουριστικούς οδηγούς. Πάντως, οι ειδικοί της 'Αγγελολογίας, δέν έχουν ακόμα καταφέρει μέχρι σήμερα, να επισημάνουν σε ποιά ουράνια «χορωδία», ανήκαν οι αερομεταφορές του 1291¹ και του 1294.

Χ

Ο Μυστηριώδης 'Ιωσήφ, και η 'Αγια Οικογένεια.

«'Εγώ ο 'Ιωσήφ, παίρνω πό χέρι σου και σου λέω: «Γιέ μου πρόσεχε». Και σύ μου λές, «Είσαι ο ξε αίματος πατέρας μου;...»

**'Ιστορία του 'Ιωσήφ
του ξυλουργού:ΧVII¹**

Γιά τόν κάθε Θρησκο χριστιανό, ο θετός πατέρας του 'Ιησοῦ είναι ο 'Ιωσήφ. Είναι αλήθεια, ότι τά Κανονικά Εύαγγέλια είναι αρκετά διακριτικά σ' ότι αφορά τό πρόσωπο αυτό, που παίζει έναν πολύ δευτερεύοντα ρόλο στον χριστιανικό μῦθο. Περικλείεται από ένα μυστηριώδες σύννεφο άγνοιας κι ξεαφανίζεται χωρίς να μάθουμε ποτέ ούτε τό πῶς ούτε τό γιατί. 'Ας μελετήσουμε λοιπόν αυτόν τόν μυστηριώδη 'Ιωσήφ.

Μέσα στο κατά Ματθαῖον Εύαγγέλιο, διαβάζουμε τά εξής: «Ματᾶν δέ ἐγέννησε τόν 'Ιακώβ, 'Ιακώβ δέ ἐγέννησε τόν 'Ιωσήφ τόν ἄνδρα τῆς Μαρίας, ξε ἧς ἐγεννήθη 'Ιησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός... (Α,16)

'Αλλά μέσα στο κατά Λουκᾶν Εύαγγέλιο, ἀνακαλύπτουμε έναν διαφορετικό πατέρα: «Καί αὐτός ἦν ὁ 'Ιησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, ὦν, ὡς ἐνομίζετο, υἱός 'Ιωσήφ, τοῦ 'Ηλί...» (Γ,23)

'Ἐτσι λοιπόν, βλέπουμε ότι τά δύο διαφορετικά Εύαγγέλια μᾶς δίνουν δύο διαφορετικά ὀνόματα γιά να μᾶς καθορίσουν τόν πατέρα τοῦ 'Ιωσήφ κι ἐπίσημο πάππο τοῦ 'Ιησοῦ. Κι' αὐτή ἡ ἀντίφαση δέ σταματάει ἐκεῖ, ἀλλά συνεχίζεται σ' ὀλόκληρο τό μήκος τῶν δύο γενεαλογιῶν, στίς 76 γενεές που μᾶς ἀναφέρει ὁ Λουκᾶς γιά να μᾶς φθάσει μέχρι τόν 'Αδάμ(!) και στίς 50 που μᾶς παρουσιάζει ὁ Ματθαῖος γιά να φθάσει ταπεινά μόνο μέχρι τόν 'Αβραάμ.

¹. 'Ελληνικό χειρόγραφο τοῦ 4ου αἰῶνα. Κοπτική μετάφραση.

Γιά νά ἐξηγήσει αὐτή τήν ἀντίφαση, ὁ Ἰούλιος ὁ Ἀφρικανός, κάνει μιάν ὀλόκληρη ἔρευνα μέσα στήν «Ἐπιστολή πρὸς Ἀριστείδην». Ὁ τελευταῖος εἶναι τελείως ἄγνωστος. Μέρος αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς ἀντέγραψε ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας στίς «Ἐρωτήσεις πρὸς Στέφανον» καί τήν Ἐάνασυναντᾶμε σέ μιάν «Ὁμιλία πρὸς τήν Παρθένον» πού ἀπό τοὺς διάφορους συγγραφεῖς πού διεκδικοῦν τήν πατρότητά της, ὁ πιθανότερος εἶναι ὁ Ἀνδρέας ὁ Κρητικός.

Θ' ἀπαλλάξουμε τὸν ἀναγνώστη ἀπὸ τήν ἀνιαρὴ παρακολούθηση τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Ἰούλιου τοῦ Ἀφρικανοῦ, πού μᾶς δυσκόλεψε πολὺ ἢ ἀνάγνωσή τους καί θά τοῦ παραθέσουμε μόνο τὸν κατηγορηματικὸ τοῦ ἐπίλογο:

«Ἔτσι κι ἄλλοιῶς, δέ θά μπορούσαμε νά βροῦμε μιά πιό ἱκανοποιητικὴ ἀπάντηση, τοῦλάχιστον κατὰ τὴ γνώμη μου καί μέ βάση αὐτά πού πιστεύει κάθε ἄνθρωπος μέ καλὴ πίστη. Πρέπει λοιπὸν ν' ἄρκεστοῦμε σ' αὐτήν, ἀκόμα κι' ἂν δέν ἀποτελεῖ μιάν ἐγγύηση, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει ἄλλη καλύτερη ἢ περισσότερο πειστικὴ. Τά Εὐαγγέλια, λένε πάντοτε τὴν ἀλήθεια. (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία I,Z, 16).

Εἶναι λοιπὸν, ἔτσι κι ἄλλοιῶς... Ὡστόσο, ὁ Ἰούλιος ὁ Ἀφρικανός δέν φαίνεται νά πείθεται οὔτε ὁ ἴδιος μέ τήν ἐπιχειρηματολογία του. Κι ἀπὸ φόβο ὅτι δέν θά πείσει οὔτε τὸν ἀλληλογράφο του, κάνει τελικὰ μιὰ περίληψη τῶν ἀστήρικτων συλλογισμῶν του:

«Ὁ Ματθᾶν, ἀπόγονος τοῦ Σολομῶντα, ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ. Ὁ Ματθᾶν πέθανε, κι ὁ Μελχί, ἀπόγονος τοῦ Ναθαῦν ἐγέννησε μέ τὴ γυναίκα τοῦ Ματθᾶν, τὸν Ἡλί. Ὁ Ἡλί κι ὁ Ἰακώβ ἦταν ἕτεροθαλεῖς ἀδελφοί. Ὁ Ἡλί πέθανε χωρὶς ν' ἀφήσει ἀπογόνους. Ὁ Ἰακώβ ἐγέννησε μέ τὴ γυναίκα τοῦ Ἡλί τὸν Ἰωσήφ, πού ἦταν ἕξ αἵματος γιὸς τοῦ Ἰακώβ καί κατὰ τὸ νόμο, γιὸς τοῦ Ἡλί. Ἔτσι, ὁ Ἰωσήφ εἶναι γιὸς καί τῶν δύο.» (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία I,Z, 16)

Ὅποιοσδήποτε λογικὸς ἄνθρωπος, μπορεῖ νά παρατηρήσει, ὅτι αὐτὴ ἡ λύση τοῦ προβλήματος, πού ὑποθέτει ἕναν πατέρα πού πεθαίνει χωρὶς ἀπογόνους, ὁπότε ὁ ἀδελφός του τοῦ γεννάει ἕναν ἀπόγονο μέ τὴ χήρα του κι ἔτσι τὸ παιδί ἀποκτᾶ ἕναν κατὰ νόμο κι ἕναν ἕξ αἵματος πατέρα, ὅσο κι ἂν θά μπορούσε κανεὶς νά τὴν ἀποδεχτεῖ γιὰ μιὰ ἢ δύο φορές μέσα σέ μιάν οἰκογενειακὴ γενεαλογία, δέ θά μπορούσε νά ἐφαρμοστεῖ σάν ἀπάντηση στήν ἀπόλυτη ἀντίφαση πού χαρακτηρίζει τίς δύο εὐαγγελικὲς γενεαλογίες, πού ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἴδιο φαινόμενο γιὰ 76 γενιές συνέχεια! Μιὰ τέτοια γενικευμένη λύση, θεωρεῖ τοὺς ἀναγνώστες ἀνόητους, γιὰ νά μιλήσουμε κυριολεκτικὰ.

Ἄλλοῦ πάλι, γιὰ νά ἐξηγήσουν τὸ γεγονός ὅτι ὁ Παῦλος ἀποκαλεῖ τὸν Ἰακώβο «Ἀδελφὸ τοῦ Κυρίου» στήν «Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολή» (A, 19) ὁ Κλήμης τῆς Ἀλεξάνδρειας κι ὁ μαθητὴς του ὁ Ὠριγένης, ὑποθέτουν ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἤδη παντρεμένος πρὶν ἀπὸ τὴ Μαρία κι ὅτι παντρεύτηκε τὴν τελευταία ὄντας χῆρος. Ἀλλὰ τὸ γεγονός ὅτι πάει καί προσφέρει στὸν Ναὸ τὴ θυσία τῶν πρωτοτόκων, ἀποδεικνύει, ὅτι ποτέ του δέν εἶχε ἀποκτήσει παιδιὰ προηγουμένως.

Θ' ἀνακαλύψουμε τώρα, ἕναν ἀδελφὸ τοῦ Ἰωσήφ, τὸν Κλωπᾶ: «Ὁ Ἠγήσιππος, ἀναφέρει ὅτι πράγματι ὁ Κλωπᾶς ἦταν ἀδελφός τοῦ Ἰωσήφ...» (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας: Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, III,IA) Εἶναι λοιπὸν θεῖος τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπιπλέον, ἔχει ἕναν γιὸ, τὸν Συμεῶν πού διαδέχεται τὸν Ἰακώβο στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅταν ὁ τελευταῖος, ἐκτελεῖται ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους τὸ 47 μαζί μέ τὸν Σίμωνα-Πέτρο ὅπως τὸ ἀποδείξαμε ἤδη, χάρις στίς «Ἰουδαϊκὲς Ἀρχαιοότητες τοῦ Φλάβιου Ἰωσήφ».

Ἔτσι, ἂν πάρουμε στὰ χέρια μας τὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἱερουσαλήμ, θά δοῦμε ὅτι ὁ Ἰακώβος, ἀδελφός τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος. Ὁ δεύτερος, εἶναι ὁ Συμεῶν, ἑξάδελφος τοῦ Ἰησοῦ: «Μετά τὸ μαρτύριο τοῦ Ἰακώβου... οἱ Ἀπόστολοι καί Μαθητὲς τοῦ Κυρίου συνεδρίασαν, καί σύμφωνα μέ τίς ἀφηγήσεις, συγκέντρωσαν τοὺς ἕξ αἵματος συγγενεῖς τοῦ Κυρίου ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ αὐτοὺς ζοῦσε ἀκόμα καί συζήτησαν γιὰ τὸ ποιὸς θά ἦταν ἄξιος, νά διαδεχτεῖ τὸν Ἰακώβο. Ὅλοι τους μέ μιὰ φωνὴ ἐξέλεξαν τὸν Συμεῶν, τὸν γιὸ τοῦ Κλωπᾶ, πού ἀναφέρεται καί στὰ Εὐαγγέλια, καί τὸν ἀνακήρυξαν ἄξιο γιὰ τὸ ἐπισκοπικὸ ἀεΐωμα. Λένε, ὅτι ἦταν πράγματι ἑξάδελφος τοῦ Σωτήρα».

(Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, III,IA)

Σέ συνέχεια ἀνακαλύπτουμε ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια, τὴν ἀδελφὴ τῆς γυναίκα τοῦ Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωάννης μᾶς λέει:

«εἰστήκεισαν δέ παρὰ τῶ σταυρῶ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καί ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καί Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. (IΘ,25)

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Μαρία, ἡ γυναίκα τοῦ Κλωπᾶ, εἶναι ἡ κουνιάδα τοῦ Ἰωσήφ, καί θεία τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι οἱ γυναῖκες τῆς οἰκογένειας πού στέκονταν κοντὰ στό σταυρό, ἢ ὅπως λέει ὁ Ματθαῖος (ΚΖ,55): «μακρόθεν θεωροῦσαι». Γιὰ τὴ Μαρία τὴ Μαγδαληνὴ θά μιλήσουμε ἀργότερα.

Νά λοιπὸν ὁ μυστηριώδης Ἰωσήφ κι ἡ οἰκογένειά του. Ἀπὸ τὰ κανονικὰ Εὐαγγέλια, δέ μπορούμε νά πάρουμε καμμιάν ἄλλη πληροφορία, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς πού ἀναφέραμε ἤδη. Τ' ἀπόκρυφα εὐαγγέλια, μᾶς πληροφοροῦν κι αὐτὰ ἐλάχιστα πράγματα, ἐκτὸς

Βέβαια από «τά ευαγγέλια της παιδικής ηλικίας», αλλά δεν μπορεί κανείς να τους έχει καμμιάν έμπιστοσύνη. Αποτελούν μιά σειρά από άφελεις διηγήσεις που ή πίστη και ή φαντασία των συγγραφέων τους, συναγωνίζεται την προσήλωσή τους σε θαυματουργικά γεγονότα.

Θά έξετάσουμε λοιπόν πάλι τό διπλό πρόβλημα, της αληθοφάνειας της ευαγγελικής διήγησης και της πραγματικής ύπαρξης του Ίωσήφ, του θετού πατέρα του Ίησοῦ. Ἄς ανοίξουμε πάλι τόν Ματθαῖο:

«τοῦ δέ Ίησοῦ Χριστοῦ ή γέννησις οὕτως ἦν. Μνηστευθείσης γάρ της μητρός αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ίωσήφ, πρίν ἤ συνελθεῖν αὐτούς, εὐρέθη ἐν γαστρί ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ίωσήφ δέ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καί μή θέλων αὐτήν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολυσαί αὐτήν. Ταῦτα δέ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων. Ίωσήφ υἱέ Δαυίδ, μή φοβηθεῖς παραλαβεῖν Μαριάμ τήν γυναῖκα σου, τό γάρ ἐν αὐτῇ γεννηθέν ἐκ Πνεύματος ἐστίν Ἁγίου. Τέξεται δέ υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ίησοῦν. Αὐτός γάρ σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Τοῦτο δέ ὄλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τό ῥηθέν ὑπό τοῦ Κυρίου διά τοῦ προφήτου λέγοντος. Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρί ἔξει καί τέξεται υἱόν, καί καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστί μεθερμηνευόμενον, μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. διεγερθεῖς δέ ὁ Ίωσήφ ἀπό τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου καί παρέλαβε τήν γυναῖκα αὐτοῦ καί οὐκ ἐγένωσκεν αὐτήν ἕως οὗ ἔτεκε τόν υἱόν αὐτῆς τόν πρωτότοκον, καί ἐκάλεσε τό ὄνομα αὐτοῦ Ίησοῦν». (Ματθαῖος Α, 18-25)¹

Ἄρκεϊ, νά διαβάσουμε ὅλα τ' ἀποσπάσματα γιά τήν γέννηση τοῦ Ίησοῦ, πού περιγράφει ὁ Ματθαῖος κι ὁ Λουκᾶς γιά νά καταλάβουμε ὅτι μετά ἀπό τόσα περίεργα πράγματα πού συμβαίνουν, δέν εἶναι δυνατόν ὁ Ίωσήφ καί ἡ Μαρία νά νομίσουν ὅτι αὐτό τό παιδί ἔρχεται μέ ὀμαλό τρόπο στόν κόσμο. Οἱ ἄγγελοι, οἱ βοσκοί, ὁ γέρο - Συμεών, ἡ προφήτισσα Ἄννα, ὅλοι διαβεβαίωσαν τόν Ίωσήφ καί τή Μαρία, ὅτι ἐπρόκειτο γιά τήν ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ, γιά τόν «υἱό τοῦ Ὑψίστου». Καί οἱ δύο τους εἶναι εὐτυχισμένοι ἀπό τό γεγονός ὅτι τοὺς ἀνατέθηκε μιά τόσο θαυμάσια ἀποστολή: ν' ἀναθρέψουν τό παιδί-Θεό! Ἀκόμη ὁ Λουκᾶς φροντίζει νά μᾶς πληροφορήσει ὅτι:

«ἡ Μαριάμ πάντα συνετήρει τά ῥήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς..» (Β, 19)

¹. Σημ. τοῦ Συγγρ. Ἄρα τήν «ἐγένωσκεν» μετά τήν γέννηση, πράγμα πού ἐξηγεῖ τήν ὕπαρξη τῶν δευτερότοκων ἀδελφῶν τοῦ Ίησοῦ.

Ἄς πηδήξουμε τώρα δώδεκα χρόνια, κι ἄς συνεχίσουμε τήν ἀνάγνωση τοῦ κειμένου τοῦ Λουκᾶ:

«καί ἐπορεύοντο οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ' ἔτος εἰς Ἱερουσαλήμ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα· καί ὅτε ἐγένετο ἑτῶν δώδεκα, ἀναβάντων αὐτῶν εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τό ἔθος τῆς ἑορτῆς καί τελειωσάντων τῆς ἡμέρας, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτούς ὑπέμεινεν Ἰησοῦς ὁ παῖς ἐν Ἱερουσαλήμ καί οὐκ ἔγνω Ἰωσήφ καί ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Νομίσαντες δέ αὐτῶν εἶναι ἐν τῇ συνοδείᾳ ἦλθον ἡμέρας ὁδόν καί ἀνεζήτησαν αὐτόν ἐν τοῖς συγγενέσι καί ἐν τοῖς γνωστοῖς. Καί μή εὐρόντες αὐτόν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ ζητοῦντες αὐτόν. Καί ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τρεῖς εὐρον αὐτόν ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καί ἀκούοντα αὐτῶν καί ἐπερωτῶντα αὐτούς. Ἐείσταντο δέ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ ἐπί τῇ συνέσει καί ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ. Καί ἰδόντες αὐτόν ἐξεπλάγησαν, καί πρὸς αὐτόν ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπε· τέκνον τί ἐποίησας ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ ὁ πατήρ σου καί ἡμεῖς ὁδυνώμενοι ἐζητοῦμεν σε· καί εἶπεν πρὸς αὐτούς. Τί ὅτι ἐζητεῖτε με; οὐκ ἤδείτε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Πατρός μου δεῖ εἶναι με; καί αὐτοί οὐ συνῆκαν τό ῥῆμα ὃ ἐλάλησεν αὐτοῖς. Καί κατέβη μετ' αὐτῶν καί ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ, καί ἦν ὑποτασσόμενος αὐτοῖς. Καί ἡ μήτηρ αὐτοῦ διειρήρη πάντα τά ῥήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς... » (κατά Λουκᾶν Β, 41 - 51)

Ἄς κάνουμε τώρα ἕνα ἀπολογισμό τῶν ἀντιφάσεων.

1) Ὁ Ίωσήφ καί ἡ Μαρία γνωρίζουν πολύ καλά ὅτι τοὺς ἔχει ἀνατεθεῖ ἡ ἀνατροφή ἑνός ἐνσαρκωμένου Θεοῦ. Κατά συνέπεια, ὅτιδήποτε καί νά κάνει αὐτό τό παιδί, δέν θά πρέπει νά τοὺς ἐντυπωσιάζει. Ἐπί πλέον, ὅλη ἡ συμπεριφορά του, θά πρέπει νά εἶναι γι' αὐτούς θέμα παρατηρήσεων καί σκέψεων, ὅπως πραγματι μᾶς τό βεβαιώνει ὁ Λουκᾶς πληροφορώντας μᾶς, ὅτι ἡ Μαρία «διειρήρη πάντα τά ῥήματα αὐτοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς»

2) Ὡστόσο, παρ' ὄλον ὅτι αὐτό τό θαυμάσιο παιδί μεγαλώνει καί μαζί του κι οἱ εὐθύνες τους γι' αὐτό, φεύγοντας ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ, δέν ἀνησυχοῦν οὔτε στιγμή γιά λογαριασμό του, παρ' ὄλο πού, κατὰ τή χριστιανική παράδοση, εἶναι ὁ μοναχογυιός τους. Καί στή διάρκεια τῆς ὀλοήμερης κοπιαστικῆς πορείας, δέν ἀναρωτιόνται, οὔτε πού εἶναι, οὔτε μέ ποιόν εἶναι, οὔτε ἄν ἔφαγε, οὔτε ἄν βρῆκε νερό νά πιεῖ. Κι ἡ ἀπόλυτη αὐτή ἡ ἀδιαφορία, ἐκδηλώνεται πάνω στόν δρόμο τῶν τριάντα περίπου χιλιομέτρων πού πάει ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ στήν Ἱεριχώ, καί πού βρῖθαι ἀπό κακοποιούς, πού ληστεύουν καί μαχαιρώνουν τοὺς ταξιδιώτες.

3) Ὅταν πιά, μετά ἀπό μιά ὀλόκληρη ἡμέρα, ἀνακαλύπτουν τήν ἔξαφάνισή του, γυρίζουν πίσω, ξανακάνουν τά τριάντα χιλι-

όμετρα πού χωρίζουν τήν 'Ιεριχώ από τήν 'Ιερουσαλήμ, καί τόν ψάχνουν δυό όλόκληρες μέρες μέσα στήν πόλη. Στό τέλος τής τρίτης ημέρας πηγαίνουν στό Ναό, χωρίς άμφιβολία γιά νά κάνουν μιάν εϋχή γιά τήν άνεύρεσή του, καί τόν βλέπουν ανάμεσα στους δασκάλους του Νόμου, ν' άκούει άπαντήσεις καί νά κάνει έρωτήσεις.

'Αλλ' έφ' όσον Ξέρουν ότι είναι ό «υίός του 'Υψίστου» γιατί άνηχυχοϋν τόσο γιά λογαριασμό του;

'ΕΕ άλλου, έκαναν μιιά πορεία μέσα στήν έρημο, μιās όλόκληρης ημέρας μέ τά πόδια ή μέ ζώα. Μιά άπόσταση κάπου είκοσι ή τριάντα χιλιομέτρων. Κι ά μέ σω ς κάνουν στροφή καί γυρίζουν πίσω όλον αυτό τό δρόμο, διασχίζοντας συνολικά πενήντα ή έξήντα χιλιόμετρα.

Τέλος, όταν ό 'Ιησοϋς τούς άποκρίνεται ότι πρέπει ν' άσχοληθεϊ μέ τά του Πατρός του, οϋτε ό 'Ιωσήφ, οϋτε ή Μαρία καταλαβαίνουν ότι έφ' όσον είναι ό «υίός του 'Υψίστου» τότε άναγκαστικά ό πατέρας του είναι ό «'Υψιστος». Είναι φανερό, πώς οϋτε ό ένας, οϋτε ή άλλη διαθέτουν ένα άρκετά εϋστροφο πνεϋμα.

4) 'Ο 'Αγγελος Γαβριήλ όμως, κατά τόν εϋαγγελισμό, είχε καθορίσει σαφέστατα στή Μαρία ότι « συλλήψη καί τέξη υίόν... καί οϋτος Υίός του 'Υψίστου κληθήσεται...» (Λουκάς, Α,32,35)

'Ακόμα, πώς μπορεί νά του πεί ή Μαρία «ίδού ό πατήρ σου κάγω έζητοϋμεν σε»; πράγμα πού θά μπορούσε νά σημαίνει ότι δέν πιστεύει πιά σ' αυτά πού τής είπεν ό 'Αγγελος καί θεωρεί τόν 'Ιωσήφ σαν τόν πραγματικό πατέρα του 'Ιησοϋ;

'Αναφέραμε ήδη, ότι κατά τήν ένηλικίωσή του, δέν πιστεύει πιά σ' αυτόν. (Ματθαίος ΙΑ,46 - 50) (Μάρκος Γ 31-35) (Λουκάς Η,20) καί τό χειρότερο, « άκούσαντες οί παρ' αυτού, έξήλθον κρατήσαι αυτόν. έλεγον γάρ ότι έξεστη» (Μάρκος Γ,21).

Οί Διαμαρτυρόμενες εκδόσεις του Σέκοντ καί του 'Οστερβαλντ, πού είναι καί δυό γνωστοί έρευνητές, χρησιμοποιοϋν τόν όρο «γονείς» έρμηνεύοντας τήν έκφραση «οί παρ' αυτού». 'Η Καθολική έκφραση του Λεμαίστρ ντέ Σασύ λέει «συγγενείς». 'Αλλοι λένε οί «δικοί του». Πρόκειται γιά τούς γονείς του 'Ιησοϋ, δηλαδή τόν 'Ιωσήφ καί τή Μαρία, ή γιά τούς άδελφούς του; 'Η γιά όλους μαζί; 'Οποιαδήποτε κι' άν είναι ή άλήθεια, είναι πάντως γεγονός, ότι ή Μαρία, δέν είχε πεί τίποτα στους άδελφούς του 'Ιησοϋ γιά τά θαυμάσια, πού συνέβησαν κατά τή γέννησή του, κι' οϋτε ό 'Ιωσήφ δίνει τήν έντύπωση ότι τά γνωρίζει, παρ' όλον ότι υποτίθεται πώς ή θεία βούληση, του άποκαλύφθηκε μέ δύο όνειρα. Μάλιστα μάς αναφέρουν, ότι έφάρμοσε κατά γράμμα τίς θείες προσ-

ταγές, καί πληροφορήθηκε έγκαιρα τήν ιερή άποστολή του θεοϋ υιοϋ του.

Βλέπουμε λοιπόν, ότι παρουσιάζονται, τόσες άσυνέπειες, καί τόσες άντιφάσεις πού χρειάζεται πράγματι μεγάλη άφέλεια γιά νά πιστέψει κανείς διηγήσεις σαν αυτές. .

Στήν πραγματικότητα, όλα όσα έξετάσαμε παραπάνω, είναι φανταστικά προϊόντα, πού δημιουργήθηκαν γιά νά σκεπάσουν τή δράση καί τόν τραγικό θάνατο του 'Ιούδα από τά Γάμαλα, πού πέθανε κατά τήν έξέγερση τής 'Απογραφής, τό ό μ.Χ.

Αυτός είναι κι ό λόγος πού έπλασαν μιιά *προσωπικότητα*, τελείως άντίθετη πρός τήν πραγματική. 'Ο 'Ιούδας από τά Γάμαλα, ήταν νέος, στήν άκμή τής ηλικίας του, γιατί στό 'Ισραήλ, οί άντρες παντρεύονταν πρίν από τά δεκαοκτώ τους χρόνια. Του άντιπαραθέτουν τόν 'Ιωσήφ πού είναι ήδη γεροντάκος. 'Ο 'Ιούδας από τά Γάμαλα ήταν ένας άνθρωπος δυναμικός, ένας πολεμιστής. Τόν καλύπτουν μέ έναν 'Ιωσήφ γερασμένο, πράσ καί καλοκάγαθο. 'Ο 'Ιούδας από τά Γάμαλα πέθανε νέος, τό πολύ σαράντα πέντε χρονών. Τά «εϋαγγέλια τής παιδικής ηλικίας» ισχυρίζονται ότι ό 'Ιωσήφ πέθανε σέ ηλικία έκατόν έντεκα χρονών.

Πρόκειται γιά μιάν άδέξια πανουργία. Αυτή ή άντίθετη προσωπικότητα δημιουργημένη από τούς άνώνυμους γραφείς του 4ου καί του 5ου αιώων, άποτέλεσε τό άπαρραβίαστο τεΐχος, πού πίσω του θάφτηκε τό πτώμα τής 'Αλήθειας.

Θ' άσχοληθοϋμε τώρα, μέ τό πρόβλημα τής Μαρίας τής Μαγδαληνης, γιατί όπως θά δοϋμε, άνήκει κι αυτή στήν 'Αγια Οικογένεια.

Τά πνευματικά κινήματα, ένσαρκώνονται σχεδόν πάντα στήν όμορφιά μιās γυναίκας πού γίνεται τό ζωντανό τους άγαλμα..» λέει ό Μωρίς Μάγκρ (Μάγοι καί Διαφωτισμένοι, έκδοση ESCLARMONDE)

Στά σκοτάδια του πρωτόγονου Χριστιανισμού, πού ήταν πεσιμιστής, έχθρικός πρός τή γυναίκα, τόν έρωτα, τήν όμορφιά, τόν γάμο καί τήν άναπαγωγή, μιιά φήμη, πού άποτελεί τό στολίδι τής παραδοσιακής ιστορίας, ήρθε ν' άντιπαραθέσει τήν εικόνα μιās όμορφης καί νέας γυναίκας, πλούσιας, ίκανοποιημένης, μέ πολλούς έραστές καί θαυμαστές, μετανοιωμένη κάπως γιά τίς άμαρτίες της κι έρωτευμένη μέ τόν 'Ιησοϋ¹.

¹. Σημ. του Συγγρ. Αυτή ή γυναίκα ύπήρξε στήν παραγματικότητα. Θά τήν Ξανασυναντήσουμε στό τέλος του βιβλίου μέ τό όνομα Σαλώμη. 'Αλλά δέν πρόκειται γιά τή Μαρία τή Μαγδαληνή.

Ἡ ἀλήθεια, ὅπως θά δοῦμε παρακάτω, εἶναι λιγώτερο ρωμαντική ἀπό τή φήμη.

Οἱ Πάπες Ἰωάννης ὁ 23ος καί Παῦλος ὁ 6ος, διέγραψαν ἀπό τό ἑορτολόγιο τά ὀνόματα εἰκοσιπέντε ἤ εἰκοσιοκτώ Ἀγίων, πού δέν ὑπῆρξαν ποτέ, ἤ κανεῖς δέν ἤξερε τίποτα τό θετικό γι' αὐτούς. Ἀνάμεσα τους, ἦταν ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ὁ ὑποτιθέμενος προστάτης τοῦ ἵππικοῦ, ὁ Ἅγιος Χριστόφορος, προστάτης τῶν ταξιδιωτῶν κι ἡ Ἁγία Φιλομένη, πού ὁ CURE D' ARS, ἰσχυριζόταν ὅτι εἶχε πολλές φορές φωτιστεῖ, χάρις στή μεσολάβησή της.

Ἐπὶ πρῶτον πράγματι μιά «παρθένος ἀφιερωμένη στόν Κύριο», πού τήν ἔλεγαν Φιλομένη. Ἐζησε γύρω στό 145, καί ἦταν ὀπαδός τοῦ αἰρετικοῦ Μαρσιῶνα. Οἱ Χριστιανοί τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τή σέβονταν «γιά τήν ἀγιότητα τῆς ζωῆς της καί τῶν γηρατιῶν της» ὅπως μᾶς λέει ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισαρείας στήν Ἐκκλησιαστική Ἱστορία του. Ἀλλά ἐπειδή ἡ παρθένος Φιλομένη ἀνῆκε στήν πολύ σημαντική, ἐκείνη τήν ἐποχή, μαρσιωνιστική αἵρεση, ὁ Πάπας τῆς Ρώμης δέν μπορεῖ νά τήν θεωρεῖ ἀκόμα σά μιάν «ἀειόλογη Ἁγία» καί γι' αὐτό τή διέγραψε. Ἀλλ' ὡς Ξαναγυρίσουμε στή Μαρία τήν Μαγδαληνή.

Τήν ἀναφέρει ὁ Ματθαῖος (ΚΖ, 56, 61), ὁ Μάρκος (ΙΕ, 40, 47, ΙΣΤ, 1), ὁ Λουκάς (Η, 2) κι ὁ Ἰωάννης (ΙΘ, 25, Κ, 1). Ἀντίθετα, δέ γίνεται λόγος γι' αὐτήν οὔτε στίς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, οὔτε στίς διάφορες Ἐπιστολές. Ἀκόμα κι ὁ Παπίας καί ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισαρείας τήν ἀγνοοῦν.

Αὐτό, δέν σημαίνει ἀναγκαστικά, ὅτι δέν ὑπῆρξε, ἀλλ' ἀπλοῦστατα ὅτι ἴσως νά τήν ἀναφέρουν μ' ἓνα ἄλλο ὄνομα καί θά δοῦμε παρακάτω μέ ποιό:

Ἡ παράδοση, χωρίς νά στηρίζεται σέ καμμιά θετική βάση, τήν παρουσιάζει σάν «ἀμαρτωλή γυναίκα» πού ἔπλυσε μιά μέρα τά πόδια τοῦ Ἰησοῦ, μ' ἓνα ἀκριβό ἄρωμα καί τά σκούπισε μέ τά μαλλιά της. Τό ἐπεισόδιο αὐτό ἀναφέρεται ἀπό τόν Λουκά (Ζ, 37). Θά δοῦμε παρακάτω, ὅτι ἡ ταύτιση τῆς ἀμαρτωλῆς γυναίκας μέ τή Μαρία τή Μαγδαληνή, ὀφείλεται σέ μιάν ἀρανόηση τοῦ πρωτότυπου ἑλληνικοῦ κειμένου.

Ἐξ' ἄλλου, ἡ ἴδια παράδοση, πάλι χωρίς νά στηρίζεται σέ καμμιά ἱστορική βάση, μᾶς διηγεῖται, ὅτι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, δύο βδομάδες μετά τήν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ, ἔφυγε ἀπό τήν Παλαιστίνη κι ἐγκαταστάθηκε στήν Προβηγγία, μέσα σέ μιά σπηλιά. Ἡ σπηλιά αὐτή βρισκόταν πάνω σ' ἓνα βουνό σκεπασμένο ἀπό ἓνα ἀδιαπέραστο δάσος σέ ὕψος 886 μέτρων, καί τελείως ἀπρόσιτη ἀπό τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ ἄγγελοι, τήν σήκωσαν καί τήν πῆγαν μέσα στή σπηλιά πού ἡ εἴσοδος της δέν φαινόταν ἀπό τοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ ἔβλεπε πρός τά βορειοδυτικά

σκοτεινή καί ὑγρή. Κάθε πρωί, οἱ ἄγγελοι τήν μετέφεραν ἑκατό μέτρα πιό ψηλά πάνω στήν ἠλιόλουστη κορφή γιά νά ζεσταθεῖ καί τήν πῆγαιναν πάλι μέσα στή σπηλιά τό βράδυ. Ἦταν τελείως ἀπομονωμένη ἀπό τόν κόσμο, τρεφόταν μέ ρίζες κι' ἔπινε τό νερό τῆς βροχῆς πού ἀπέμενε στά κοιλώματα τῆς σπηλιάς. Ἐπειδή ὁμως, δέν βρέχει συχνά στήν Προβηγγία, ὁ Θεός τή λυπήθηκε κι ἔκανε ν' ἀναβρῦσει μιά πηγὴ ὕστερα ἀπό τά ἑπτὰ πρῶτα χρόνια. Ἐζησε ἔτσι τριάντα χρόνια, χωρίς ροῦχα, κλαίγοντας συνεχῶς γιά τίς παλιές της ἁμαρτίες. Μετά ἀπ' αὐτά τά τριάντα χρόνια, φτάνοντας πιά στό τέλος τῆς μετάνοιας καί τῆς ζωῆς της, οἱ ἄγγελοι τήν κατέβασαν στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ὅπου βρισκόταν τό ἔρημητήριο τοῦ Ἁγίου Μαξιμίνου. Ὁ καλός Μαξιμίνος, τῆς ἔδωσε ἀφεση ἁμαρτιῶν καί τήν ἔθαψε κοντά στό προσευχητήρι του. Ἀπό τότε ἡ Μαγδαληνή, δέν Ξανάκλαψε.

Στήν πραγματικότητα, ὁ Ἅγιος Κασσιανός κι οἱ μοναχοὶ του ἔκτισαν τό ἐκκλησάκι καί τά σκαλιά πού ἀνεβαίνουν μέχρι τή σπηλιά, κι αὐτό μόλις τόν 5ο αἰῶνα. Τῆς ἴδιας ἐποχῆς εἶναι καί οἱ ψευτο-τάφοι τοῦ Μαξιμίνου καί τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἄς ἐπιστρέψουμε τώρα στήν σοβαρὴ ἱστορία.

Τά Μάγδαλα, (στά ἀραβικά: MAGDAL) ἀναφέρονται ἀπό τό Ταλμούθ μέ τ' ὄνομα MIDGDAL NOUNAYA, κι οἱ Ἕλληνες τά ὠνόμαζαν Ταριχαία. Ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ λέξη, χρησιμοποιεῖτο βασικά γιά νά χαρακτηρίσει τό παστό ψάρι, κι αὐτὴ ἡ ὑπόμνηση τοῦ «Ἰχθύος» εἶναι πολύ παράξενη. Ἡ πόλη βρίσκεται πέντε χιλιόμετρα στά βόρεια τῆς Τιβεριάδας. Στό ἴδιο μέρος, ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, εἶχε ἐγκαταστήσει τό στρατηγεῖο του καί τό κέντρο τῆς ἑβραϊκῆς ἀντίστασης ἐναντίον τοῦ Βεσπασσιανοῦ. Στ' ἀριστερὰ της, ὑπάρχει ἓνα ἀπότομο ὕψωμα πού στήν κορφή του βρίσκονται ἀκόμα τά ἑρείπια τοῦ κάστρου τοῦ Σιμών-Μπάρ-Κοχμπά, τοῦ ἡγέτη τῆς τελευταίας ἐξέγερσης κατὰ τό 132.

Ἀπὸ τά Μάγδαλα, προέρχεται ἡ προσωνομία τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ ἑλληνικὴ ρίζα τῆς λέξης εἶναι πιθανώτατα «τό μεγάλο, τό μεγαλεῖον». Στά ἑβραϊκά ἡ λέξη MIGEDOL σημαίνει πύργος, κάστρο, φρούριο. Αὐτές οἱ δύο ἔννοιες, εἶναι στή μεταφορική τους σημασία, πολύ συγγενικές. Ὑπάρχουν τροπάρια τῆς Παναγίας πού τήν ἀναφέρουν σάν «Πύργο ἀπὸ Ἐλεφαντοστοῦν».

Μποροῦμε λοιπόν τώρα ν' ἀρχίσουμε νά καταγράψουμε τά στοιχεῖα γιά τό πρόσωπο πού λέγεται Μαρία Μαγδαληνή:

1) Ὁ Ματθαῖος μᾶς λέει, ὅτι κοντά στόν σταυρωμένο Ἰησοῦ ὑπῆρχαν δύο Μαρῖες «αἵτινες ἠκολούθησαν τόν Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας διακονοῦσαι αὐτῶν» (ΚΖ, 55). Τίς ὀνομάζει «Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ ἄλλη Μαρία» (ΚΖ, 61). Φαίνεται ὅτι πρόκειται γιά τή Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καί «ἀδελφὴ τῆς μητρός του (Ἰησοῦ)».

Ἐάν Ἐαναδιαβάσουμε μέ προσοχή τό κείμενο τοῦ Ματθαίου, θά δοῦμε ὅτι πρόκειται μόνο γιά δύο. Ὁ Μάρκος μᾶς τό ἐπιβεβαιώνει. Προσθέτει ἀπλῶς καί τή Σαλώμη. Ἀντίθετα ὁ Ἰωάννης δίνει τήν ἐντύπωση ὅτι πρόκειται γιά τρεῖς γυναῖκες μέ τ' ὄνομα Μαρία.

2) Ἀπό τά τρία ἐδάφια, βγαίνει τό συμπέρασμα, ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ πρέπει νά εἶναι μία ἀπό τίς δύο Μαρίες (δηλαδή, ἡ ἡ Μαγδαληνή, ἡ γυναῖκα τοῦ Κλωπᾶ) γιατί καμμιά ἀπό τίς δύο δέν ἀναφέρεται σάν «Παρθένος Μαρία» ἐνῶ γνωρίζουμε ἀπό τόν Ἰωάννη ὅτι ἡ μητέρα του, εἶναι ἐκεῖ.

3) Ὁ Λουκᾶς (Η,2) μᾶς μιλάει γιά τή: «Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτά ἐξεληλύθει...» Μερικά χειρόγραφα λένε «Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνή...» Αὐτό ἀκριβῶς τό ἀπόσπασμα τοῦ Λουκᾶ, περιέχει τό κλειδί γιά τή λύση τοῦ αἰνίγματος, καί θά τό ἀποδείξουμε παρακάτω.

Ὁ Μάρκος (Γ, 17) μᾶς ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης πῆραν τό ὄνομα «Βοανεργές, ὃ ἐστίν υἱοί Βροντῆς»

Ὁ Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψη (δηλαδή ὁ Ἰησοῦς, ἐφ' ὅσον ἀποδείξαμε ὅτι αὐτός εἶναι ὁ συντάκτης) μᾶς δείχνει ἐπτά πρόσωπα πού μιλοῦν σάν ἐπτά βροντές: «ἐλάλησαν αἱ ἐπτά βρονταί τάς ἑαυτῶ φωνάς... σφράγισον ἅ ἐλάλησαν αἱ ἐπτά βρονταί, καί μή αὐτά γράψης...» (Ἀποκάλυψις 1,3-4)

Τά εὐαγγέλια ὁμως μᾶς ἔχουν ἤδη ἀναφέρει τοὺς ἕξ υἱοὺς τῆς Μαρίας: «οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τέκτων, ὁ υἱός τῆς Μαρίας, ἀδελφός δέ Ἰακώβου καί Ἰωσή καί Ἰούδα καί Σίμωνος;» (Μάρκος ΣΤ, 3).

Πράγματι, αὐτοί οἱ ἕξ, εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ Θωμᾶς ὁ δίδυμος, ὁ Ἰάκωβος, ὁ Ἰωσῆς, ὁ Ἰούδας καί ὁ Σίμων. Λείπει ἀκόμα ἕνας γιά νά γίνουν ἐπτά. Εἶναι ἀκόμα πολύ μικρός, γιά ν' ἀναφερθεῖ ἀπό τοὺς συνομιλητές τοῦ Ἰησοῦ στό παραπάνω ἐδάφιο. Εἶναι ὁ Εὐαγγελιστής, ὁ μαθητής «ὁ Ἀγαπητός», ὁ Ἰωάννης. Κι αὐτός ἀναφέρεται σάν ἀδελφός κάποιου Ἰακώβου. Καί θά τόν ἐξετάσουμε ἀναλυτικά στό ἐπόμενο κεφάλαιο. Πρόκειται γιά τόν ἀδελφό πού ὁ Ἰησοῦς ἀγαπάει μέ ἰδιαίτερη τρυφερότητα, κι αὐτή ἡ ὑπόθεση πρέπει νά εἶναι ἀρκετή, γιά νά μήν ἀναγκαστοῦμε νά φτάσουμε σ' ἀνήθικα συμπεράσματα.

Αὐτοί λοιπόν εἶναι οἱ ἐπτά «βροντές» τά λόγια τους πρέπει νά σφραγιστοῦν, ὅπως προστάζει ἡ Ἀποκάλυψη. Καί μποροῦμε τώρα νά καταλάβουμε τήν πραγματική ἔννοια τῆς φράσης τοῦ Λουκᾶ (Η, 1) γιά τή «Μαρία τήν καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτά ἐξεληλύθει...»

Γιατί, ἂν πάρουμε τή λατινική «Βουλγκάτα» τοῦ Ἁγίου Ἱερώνυμου, διαβάζουμε τό ἴδιο ἐδάφιο ὡς ἑξῆς: «*Maria quae vocatur Magdalene de qua daemonia septem exierant...*» Στά λατινικά «*daemo-*

nia» σημαίνει βέβαια, κακό πνεῦμα, ἀλλά καί δαιμονισμένος. Καί εἶναι μ' αὐτή τή σημασία πού ὁ Ἱερώνυμος μεταφράζει τό ἑλληνικό κείμενο:

«Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτά ἐξεληλύθει...» Ἀλλά στά ἑλληνικά τῆς ἐποχῆς «δαιμόνιον» σημαίνει «θεῖον ὄν» καί «δαιμόνιος» σημαίνει «θεόπεμπτος». Σέ καμμιά περίπτωση αὐτές οἱ δύο λέξεις δέν ἔχουν τή σημασία τοῦ «κακοῦ πνεύματος». Ἔτσι βλέπουμε, ὅτι ἀπό τή διφορούμενη λατινική σημασία, δημιουργήθηκε μιά λανθασμένη ἐρμηνεία τοῦ πρωτότυπου ἑλληνικοῦ κειμένου, πού πέρασε στίς εὐρωπαϊκές μεταφράσεις τῆς Γραφῆς.

Δέν ὑπάρχει λοιπόν, οὔτε δαιμονισμένη πού θεραπεύτηκε, οὔτε ἀμαρτωλή πού μετανόησε καί πού εἶχε ἀνάγκη ἀπό τόν ἔξορκισμό τοῦ Ἰησοῦ. Καταλαβαίνουμε λοιπόν πολύ καλά γιατί ὅταν ὁ Τερτυλιανός ἦρθε ὁ ἴδιος ν' ἀνακαλύψει τά ἴχνη τῆς Μαγδαληνῆς στά Μάγδαλα ἢ Ταριχαία στοὺς κόλπους τῆς τοπικῆς χριστιανικῆς κοινότητος, δέν βρῆκε ἀπολύτως τίποτα.

Καταλαβαίνουμε ἀκόμα γιατί δέν γίνεται λόγος γι' αὐτήν οὔτε στίς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, οὔτε στίς διάφορες Ἐπιστολές, οὔτε στίς διηγήσεις τοῦ Παπῆ, οὔτε τέλος στό τεράστιο ἔργο πού γράφτηκε τήν ἐποχή τοῦ Διοκλητιανοῦ, δηλαδή τήν Ἐκκλησιαστική Ἱστορία τοῦ Εὐσέβιου τῆς Καισάρειας. Ὁλοὶ αὐτοὶ ἀγνοοῦν τή Μαρία τή Μαγδαληνή.

Ὁ λόγος εἶναι ὅτι συγχέεται μέ τή Μαρία τή μητέρα τοῦ Ἰησοῦ πού εἶναι ἀπόγονος τοῦ Δαυὶδ ἀπό τή δεύτερη γυναῖκα του τήν Βηθσαβέ (πρώην σύζυγο τοῦ Οὐρίου τοῦ Χεταίου) κι ἔτσι ἀνήκει κι αὐτή στή βασιλική γενιά. Κι ἀκριβῶς αὐτή ἡ καταγωγή της δικαιολογεῖ ἀπόλυτα τόν τίτλο «Πύργος τοῦ Δαυὶδ» καί «μητέρα τῶν ἐπτά υἱῶν τῆς βροντῆς», πού ὁ κυριώτερος ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο πρέπει νά Ἐαναδιαβάσουμε μέ προσοχή τό ἀπόσπασμα τοῦ Μάρκου:

«Καί ἀκούσαντες οἱ παρ' αὐτοῦ ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν. Ἔλεγον γάρ ὅτι ἔξεστη...» (Γ,21)

Ὁ Ἁγιος Ἱερώνυμος, στή «Βουλγκάτα» του, πού ἀποτελεῖ τό ἐπίσημο κείμενο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, μεταφράζει: «*quoniam in furorem versus est...*»

Οἱ τελευταῖες τρεῖς λέξεις, σημαίνουν «ὅτι τόν ἔπιασε τρέλλα». Κι αὐτή ἡ σημασία δέν εἶναι μακριά ἀπό τήν παρεξηγημένη ἐρμηνεία τῆς ἑλληνικῆς λέξης «δαιμόνιος» πού ἀναφέρουν τά πρωτότυπα κείμενα.

Πρέπει ἄλλωστε νά παραδεχτοῦμε, ὅτι ὅταν τά κανονικά Εὐαγγέλια μᾶς παρουσιάζουν τίς «ἅγιες γυναῖκες» κοντά στόν σταυρό, εἶναι ἀδύνατο νά ξεκαθαριστεῖ ποιά ἀπό αὐτές εἶναι ἡ

μητέρα του Ἰησοῦ. Παραθέτουμε παρακάτω τὰ τέσσερα ἀποσπάσματα γιά νά γίνει πιό κατανοητός ὁ συλλογισμός μας:

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ (ΚΖ, 56):

«ἐν αἷς ἦν Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καί Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καί Ἰωσήφ μήτηρ, καί ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ (ΙΕ, 40)

«ἦσαν δέ καί γυναῖκες ἀπό μακρόθεν θεωροῦσαι, ἐν αἷς ἦν καί Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καί Ἰωσήφ μήτηρ καί Σαλώμη»

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ (ΙΘ, 25)

«ἡ μήτηρ αὐτοῦ καί ἀδελφή τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καί Μαρία ἡ Μαγδαληνή.»

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ (ΚΓ, 49)

«καί γυναῖκες αἱ συνακολουθῆσαι αὐτῷ ἀπό τῆς Γαλιλαίας»

Ἀπό αὐτά τὰ ἀντιφατικά ἀποσπάσματα, τό μόνο πού μποροῦμε ἀπλούστατα νά συμπεράνουμε, εἶναι ὅτι ἡ μητέρα του εἶναι αὐτή πού τό ὄνομά της ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς, καί δέν δίνει τήν εὐκαιρία γιά ἀμφιβολίες.

Καί ἐφ' ὅσον ἀποκλείουμε τήν Σαλώμη, τότε ἡ μητέρα, πρέπει νά εἶναι ἡ «Μαρία ἡ Μαγδαληνή» ἢ ἡ «Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καί τοῦ Ἰωσήφ» ἢ «ἡ μητέρα τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου» Ἄρα ὅλα αὐτά τὰ ἀποσπάσματα μᾶς ὑπογραμμίζουν ὅτι πρόκειται γιά μιά μητέρα μέ *πολλά παιδιά*, καί ὄχι γιά τή *μητρὸν αὐτοῦ*. Ἐκτός πιά ἂν πρόκειται γιά μιά καί μόνη γυναῖκα. Ὅποια ἀδήποτε κι ἂν εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀποκλείεται ὀριστικά πλέον ἡ ἄσπιλη παρθενικότητα τῆς Μαρίας τῆς μητέρας τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ παρθενικότητα εἶναι ἀπλά ἓνα δημιούργημα τοῦ μύθου καί τῆς λαϊκῆς παράδοσης.

XI

Τά σκοτεινά χρόνια τοῦ Ἰησοῦ

«Ἄν γνωρίζαμε τοὺς ἄλλους ὅπως γνωρίζουμε τόν ἑαυτό μας, τότε θά ἀντικρύζαμε μέ μεγαλύτερη ἐπιείκεια ἄκόμα καί τίς πιό ἀειοκατάκριτες πράξεις τους»

Ἄντρέ Μωρουά.

Στό κεφάλαιο XIV, θά ἐξετάσουμε τόν «Ρόλο τῆς Μαγείας στή Ζωή τοῦ Ἰησοῦ» ἀκολουθώντας τή γενικευμένη παράδοση τῶν μυστικιστῶν καί τῶν ἐξωτερικιστῶν, πού μαζί μέ τοὺς ταλμουδιστές, ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ἐσπούδασε στήν Αἴγυπτο, κι ἔλαβε τήν ἀνώτερη μύηση μετά ἀπό πολύχρονη δοκιμασία.

Ὁ ὑποθετικός συλλογισμός τῶν πρώτων, πού ἀποτελεῖ μιάν ἱστορική παράδοση γιά τοὺς δευτέρους (πρόκειται ὅμως γιά τόν ἴδιο Ἰησοῦ;) ἀεῖζει ὅσο ἀερίζουν καί τὰ ἱστορικά θέματα πού δέν βασίζονται πάνω σέ ἀδιάψευστα ντοκουμέντα. Εἴμαστε ὅμως ὑποχρεωμένοι νά ἐξετάσουμε αὐτή τήν περίπτωση γιατί εἶναι γνώμη πολλῶν μορφωμένων ἀνθρώπων. Ἄλλά ποιὰ εἶναι ἡ πραγματική της ἀξία; Θά μπορούσαμε νά παραδεχτοῦμε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς, πού ἦταν στήν πραγματικότητα, ὅπως τό ἀποδεικνύουμε σ' ὀλόκληρο τό βιβλίο μας, πρωτότοκος γυιός τοῦ Ἰούδα ἀπό τὰ Γάμαλα καί ἀρχηγός τῆς Ἰουδαϊκῆς σωβινιστικῆς ἐξέγερσης, πῆγε νά μορφωθεῖ σ' ἓνα τόσο ἀνόσιο, γιά ἓναν φανατικό ἔβραϊο, μέρος σάν τήν Ἀρχαία Αἴγυπτο, πού θρησκεία καί μαγεία ἦταν κάτι τό ἀδιαχώριστο;

Δέν μποροῦμε νά παραδεχτοῦμε αὐτή τήν ἀποψη, καί πιστεύουμε ὅτι ἦταν μάλλον στήν Αἴγυπτο πού μορφώθηκε, ἀλλά στοὺς κόλπους τῆς Ἰουδαϊκῆς κοινότητος τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ἐκεῖ, μύηθηκε στά μυστικά τῆς καθβαλιστικῆς τέχνης, πού εἶναι μιά γνώση πανάρχαια, ἀλλά τελείως ἀνεξάρτητη ἀπό τήν αἴγυπτιακή παράδοση.

Ἄν ὅμως παραδεχτοῦμε τή δεύτερη ἀποψη, τότε δέν ἦταν ὑποχρεωμένος νά μείνει πάνω ἀπό εἴκοσι χρόνια μακριά ἀπό τήν

πατρίδα του, καί ἔτσι, τό μυστήριον τῶν «σκοτεινῶν χρόνων» παραμένει ἄλυτον.

Ἐκτός ἂν τό κλειδί αὐτοῦ τοῦ αἰνίγματος βρίσκεται μέσα στό Εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ, ἀπό ΙΗ, 35 ἕως ΙΘ, 28. Ἄς μελετήσουμε λοιπόν αὐτή τήν περίπτωσιν προσεκτικά.

Ὁ Ντανιέλ Ρόπς, στό βιβλίον του, «Ὁ Ἰησοῦς καί ἡ Ἐποχή του» μάς λέει τά ἑξῆς:

«Πολλές φορές ἔεσποῦσαν πραγματικές ἐξεγέρσεις ἐναντίον τῶν Ρωμαίων ἢ ἐναντίον τῶν ἡρωδιακῶν πριγκίπων πού ἦταν ὑποτελεῖς τους. Εἶδαμε ἤδη πόσο αἷμα κόστισε ἡ ἀνοδος τοῦ Ἀρχέλαου στόν θρόνον. Κλεισμένοι μέσα στό ὄχυρῶμα τοῦ Ναοῦ, οἱ ἐπαναστάτες ἀπώθησαν τίς πρῶτες ἐπιθέσεις. Χρησιμοποιοῦντο ἀναγκαστικά, ὀλόκληρη ἡ δύναμη τοῦ στρατοῦ πού ὑπῆρχε ἐκεῖ γιά νά καμφθεῖ ἡ ἀντίστασή τους. Κι αὐτό κόστισε τόν θάνατον σέ τρεῖς χιλιάδες ἄντρες. Ὑστερα, ὅταν ὁ Ἀρχέλαος πῆγε στή Ρώμη, ἄρχισαν πάλι τά ἐπεισόδια. Ὁλόκληρη ἡ χώρα ρίχτηκε στή φωτιά καί στό αἷμα. Στήν Ἰουδαία, δύο χιλιάδες ἀδειοῦχοι στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη ἐπετέθησαν στά ρωμαϊκά στρατεύματα¹... Ὁ Ἰούδας, ὁ γυῖός τοῦ Ἐζεκία, πού εἶχε δημιουργήσει τόσα πολλά προβλήματα στόν Ἡρώδη, λήστεψε τό ὄπλοστάσιον τῆς Σεφορίδας καί θεωροῦσε τόν ἑαυτό του βασιλιά. Χρειάστηκε νά ἐρθεῖ βάρος ἀπό τήν Συρία μέ δύο λεγεῶνες καί νά σταυρώσει παραδειγματικά δύο χιλιάδες ἑβραίους πάνω στά ὑψώματα γιά νά ἡρεμίσει ἡ χώρα. Τό 6 μ.Χ. μιά καινούρια ἐκρηξη βίας καί μίσους²...» (σελ. 158)

Ἐξ ἄλλου στή σελίδα 138 τοῦ ἴδιου βιβλίου, ὁ Ντανιέλ Ρόπς, μάς καθορίζει τό ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπαναστατῶν:

«Ὁ Ἰούδας, ὁ ἐπαναστάτης πού πολέμησε ἐναντίον τοῦ Ἀρχέλαου ὁ λεγόμενος Γωλανίτης.»

Πρόκειται γιά τήν τρίτη προσωνυμία του. Οἱ ἄλλες δύο ὑπενηθυμίζουμε ὅτι ἦταν, Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος (γυῖός τοῦ Ἐζεκία) καί Ἰούδας ἀπό τά Γάμαλα. Ἀναφέρεται στίς Πράξεις Ε, 37.

Καί στή σελίδα 136 τοῦ βιβλίου, ὁ συγγραφέας μάς δίνει τήν ἡμερομηνία τῆς πρώτης ἐξέγερσης:

«Ὁ Ἡρώδης πέθανε τόν Μάρτιον ἢ τόν Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 750 ἀπό κτίσεως Ρώμης καί τόν διαδέχτηκε ἀμέσως ὁ Ἀρχέλαος. Ἡ

¹ Σημ. τοῦ Συγγρ. Εἶχαν περάσει κατά συνέπεια στήν ὑπηρεσία ἑνός ἀντιρωμαϊκοῦ πολιτικοῦ κινήματος.

² Σημ. τοῦ Συγγρ. Πρόκειται γιά τήν περίφημη ἐξέγερσιν τῆς Ἀπογραφῆς πού προκάλεσε ὁ Ἰούδας ἀπό τά Γάμαλα.

ἐκτέλεσιν τῶν τριῶν χιλιάδων ἐπαναστατῶν συνέβη στήν ἀρχή τῆς βασιλείας του.»

Δηλαδή, αὐτή ἡ ἐκτέλεσις, ταυτίζεται περίπου, χρονολογικά μέ τήν πρώτη ἐξέγερσιν πού μάς περιγράφει στή σελίδα 158. Βρισκόμαστε λοιπόν κατά συνέπεια στό ἔτος 6 π.Χ. ἡ χρονιά πού πέθανε ὁ Ἡρώδης ὁ Μεγάλος, ἔντεκα χρόνια, πρὶν ἀπό τήν ἐκθρόνισιν τοῦ Ἀρχέλαου καί τῆς δευτέρας ἐξέγερσιν, τῆς Ἀπογραφῆς πού ἔγινε τό 6 μ.Χ. Ὑπάρχει λοιπόν ἕνα διάστημα ἔντεκα χρόνων ἀνάμεσα στίς δύο ἐξεγέρσεις.

Ὁ Ἀρχέλαος, ἀνακηρύσσεται βασιλιάς μέ τόν θάνατον τοῦ πατέρα του τοῦ Ἡρώδη τοῦ Μεγάλου. Ἐχει σάν πρωτεύουσά του τήν Ἱερουσαλήμ καί βασιλεύει μόνο στή Σαμάρεια, στήν Ἰδουμαία καί στήν Ἰουδαία. Κι αὐτό, γιάτί στό ὑπόλοιπον βασιλείου τοῦ πατέρα του, βασιλεύουν οἱ δύο ἀδελφοί του. Ὁ Φίλιππος κυβερνάει τήν Γωλανίτιδα, τήν Τραχωνίτιδα καί τήν Βατάνια μέ πρωτεύουσα τήν Πανιάδα, πού ὀνομάστηκε ἀργότερα, Καισάρεια τοῦ Φιλίππου. Κι ὁ Ἡρώδης-Ἀντίπας, βασιλεύει στή Γαλιλαία καί στήν Περαιά μέ πρωτεύουσα τήν Τιβεριάδα.

Χολωμένος ἀπό τήν ἀνεξαρτησία τῶν ἀδελφῶν του, πού τοῦ στοιχίζει τά δύο τρίτα τῆς πατρικῆς κληρονομιάς, ὁ Ἀρχέλαος ἀποφασίζει νά πάει στή Ρώμη, γιά νά ζητήσει τό δίκιον του ἀπό τόν Αὐτοκράτορα. Μέ τή σειρά του ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας, πάει κι αὐτός στή Ρώμη γιά νά ὑπερασπιστεῖ τήν δική του ἀποψη. Τέλος, μιά ἑβραϊκή ἀντιπροσωπεία, ἀποτελουμένη ἀπό πενήντα πρεσβύτερους, καί μέ τήν ὑποστήριξιν τῶν ὀκτώ χιλιάδων ἑβραίων τῆς παροικίας, φτάνουν κι αὐτοί στή Ρώμη. Οἱ τελευταῖοι, ζητοῦν ν' ἀπαλαγοῦν ἀπό τοὺς ἀπερίτμητους βασιλίσκους καί νά κυβερνηθοῦν κατ' εὐθεῖαν ἀπό τόν Καίσαρα.

Ἀφοῦ ἄκουσε ὅλες τίς ἀπόψεις, ὁ Αὐτοκράτορας ἀποφασίζει νά μείνουν ὅλα ὅπως ἔχουν. Ὁ καθένας διατηρεῖ τήν τετραρχία του καί οἱ Ρωμαῖοι τό τέταρτον τῆς Χώρας. Ὁ Ἀρχέλαος γυρίζει πίσω στήν Ἰουδαία βράζοντας ἀπό τό μῖσος του. Κατά τήν ἀπουσία του, δύο χιλιάδες μισθοφόροι τοῦ πατέρα του, πού ὁ ἴδιος τοὺς εἶχε δώσει ἀδειά, φεύγοντας γιά τήν Ἰταλία, ἐπαναστατοῦν. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ ἀδεια τοὺς εἶχε δοθεῖ ἐπειδή δέν εἶχε χρήματα νά τοὺς πληρώσει. Ἐτσι αὐτοί τό ρίχνουν στή ληστεία γιά νά ζήσουν. Ἐπεμβαίνουν οἱ ρωμαϊκές λεγεῶνες, γιά νά τοὺς «ἡρεμίσουν».

Ὁ Ἀρχέλαος λοιπόν ἐπιστρέφει στό βασιλείον του μέσα σ' αὐτό τό κλίμα τοῦ ἐμφύλιου πολέμου καί τῆς ταραχῆς. Μιά ἀπό τίς πρῶτες του ἐνέργειες, εἶναι νά ἀντικαταστήσει τόν ἀρχιερέα Ἐλεάζαρ, πού εἶχε ταχθεῖ μέ τό μέρος τῶν ἐπαναστατῶν ὅταν οἱ τελευταῖοι μέ τήν καθοδήγησιν τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα, κατέ-

λαβαν τόν Ναό, καί νά βάλει στή θέση του τόν ἀδελφό τοῦ Ἑλεάζαρ. Ὑστερα, παρά τήν ἀπαγόρευση τοῦ Ἰουδαϊκοῦ νόμου, παντρεύεται μέ τή γυναικαδέλφη του τήν Γλαφύρα. Ἀργότερα ἀντικατέστησε καί τόν Ἑλεάζαρ μέ τόν Ἰησοῦ, γιό τοῦ Σιῆ. Καί τά χρόνια τῆς βασιλείας του, περνᾶνε μέσα σέ ἕνα κλίμα τυραννίας καί παράνομης φορολογίας.

Τέλος, οἱ Ἰουδαῖοι κι οἱ Σαμαρεῖτες, φτάνοντας πιά στά ὄρια τῆς ἀνοχῆς τους, καταγγέλουν ἐπίσημα τόν Ἀρχέλαο στόν Αὐτοκράτορα. Ὁ τελευταῖος, διατάζει νά τόν συλλάβουν κατά τήν διάρκεια ἑνός συμπόσιου καί τόν ὀδηγοῦν στή Ρώμη, ἀπ' ὅπου τόν ἐξορίζει στή Βιέννη τῆς Γαλατίας. Ἐμεινε ἐκεῖ μέχρι τόν θάνατό του.

Ἡ καταδίκη τοῦ Ἀρχέλαου, συνοδεύτηκε ἀπό μία κατάσχεση τῆς περιουσίας του. Γι' αὐτό τόν λόγο, ὁ αὐτοκρατορικός ἐπίτροπος τῆς Συρίας, Κυρήνιος, πρόσταξε τόν τοπικό στρατιωτικό διοικητή Κοπόνιο νά καταγράψει τήν περιουσία τοῦ Ἀρχέλαου. Ἡ καταγραφή αὐτή, ἀπαιτοῦσε καί μιάν *Ἀπογραφή τοῦ πληθυσμοῦ*. Καί εἶναι ἡ ἀπογραφή αὐτή πού ἔδωσε τό ὄνομά της στήν ἐξέγερση πού προκάλεσε ὁ Ἰούδας ἀπό τά Γάμαλα.¹

Βρισκόμαστε πιά στό 6 μ.Χ., κί' ἐδῶ καί δώδεκα χρόνια, ἔχει πεθάνει ὁ Ἡρώδης ὁ Μεγάλος. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ματθαίου (B, 1-2) γεννημένος «ἐπί τῶν ἡμερῶν Ἡρώδου τοῦ Βασιλέως» εἶναι ἤδη δώδεκα χρονῶν. Ἀντίθετα, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Λουκᾶ (B, 1-7) μόλις πού γεννήθηκε! Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ἁγίου Εἰρηναίου, μαθητοῦ τῶν Ἀποστόλων, εἶναι περίπου εἰκοσιτριῶν ἐτῶν. Ἐχει λοιπόν γεννηθεῖ, ὅπως τό ἀποδείξαμε σ' ἕνα προηγούμενο κεφάλαιο, κατά τό 16 ἢ 17 π. Χ., τήν ἐποχή πού ὁ Ἡρώδης ἀποφάσισε νά ἔσνακτίσει τόν Ναό τῆς Ἱερουσαλήμ. Αὐτή ἡ σύμπτωση, θά κάνει τοῦς χριστιανούς τοῦ 3ου καί 4ου αἰῶνα, νά τόν ταυτίσουν μέ τόν «Ναό».

Καί φτάνουμε τώρα στά ἴχνη τῶν περίφημων «σκοτεινῶν χρόνων» τοῦ Ἰησοῦ.

Ἄς πάρουμε τόν Λουκᾶ στό κεφάλαιο ΙΘ. Ὁ Ἰησοῦς κατεβαίνει ἀπό τόν βοριά καί κατευθύνεται πρὸς τήν Ἱερουσαλήμ. Εἶναι βέβαια ὑποχρεωμένος νά περάσει ἀπό τήν Ἱεριχώ, ἐνῶ προηγουμένως πέρασε ἀπό ἄλλα μέρη ὅπως λέει καί ὁ Λουκᾶς: «καί ἐγένετο ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτόν εἰς Ἱερουσαλήμ καί αὐτός διήρχετο

¹. Σημ. τοῦ Συγγρ. «Ὅλες αὐτές τίς πληροφορίες τίς παίρνουμε ἀπό τίς «Ἰουδαϊκές Ἀρχαιοτήτες» τοῦ Φλάβιου Ἰωσήφ, μεταφρασμένες ἀπό τόν Θεόδωρο Ράιναχ (Παρίσι 1929, ἔκδοση LEROUX)

διά μέσου Σαμαρείας καί Γαλιλαίας...» (IZ, 11) Καί νά ἡ συνέχεια:

«Ἐγένετο δέ ἐν τῷ ἐγγίζειν αὐτόν εἰς Ἱεριχώ τυφλός τις ἐκάθητο παρά τήν ὁδόν *προσαιτῶν*. Ἀκούσας δέ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο τί εἶη τοῦτο. Ἀπήγγειλαν δέ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται.» (Λουκᾶς IH, 35-37).

Τό πρῶτο συμπέρασμα πού βγάζουμε ἀπό αὐτό τό κείμενο, εἶναι ὅτι ἕνας ὀλόκληρος ὄχλος συνοδεύει τόν Ἰησοῦ προκαλώντας τρομερό πάταγο στό πέρασμά του. Σέ καμμιά περίπτωση δέν μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ σάν ὄχλος μιά δωδεκάδα, ἀπό ντροπαλούς μαθητές πού ἀκολουθοῦν τόν πνευματικό ἡγέτη τους. Ἀλλά ἄς συνεχίσουμε:

«ἀκουόντων δέ αὐτῶν ταῦτα προσθεῖς εἶπε παραβολήν, διά τό ἐγγύς αὐτόν εἶναι Ἱερουσαλήμ καί δοκεῖν αὐτούς ὅτι παραχρήμα μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀναφαινεσθαι. Καί εἶπεν οὖν. Ἐάνθρωπος τις εὐγενῆς ἐπορεύθη εἰς χώραν μακράν λαβεῖν ἑαυτῷ βασιλείαν καί ὑποστρέψαι. Καλέσας δέ δέκα δούλους ἑαυτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς δέκα μνᾶς καί εἶπε πρὸς αὐτούς. Πραγματεύεσθε ἐν ᾧ ἔρχομαι. Οἱ δέ πολῖται αὐτοῦ ἐμίσησαν αὐτόν καί ἀπέστειλαν πρεσβείαν ὀπίσω αὐτοῦ λέγοντες. Οὐ θέλομεν τοῦτον βασιλεῦσαι ἐφ' ἡμᾶς. Καί ἐγένετο ἐν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτόν λαβόντα τήν βασιλείαν, καί εἶπε φωνηθῆναι αὐτῷ τοῦς δούλους τούτους οἳς ἔδωκε τό ἀργύριον, ἵνα γνῶ τίς τί διεπραγματεύσατο. Παρεγένετο δέ ὁ πρῶτος λέγων. Κύριε ἡ μνᾶ σου προσειργάσατο δέκα μνᾶς. Καί εἶπεν αὐτῷ. Εὖ, δοῦλε ἀγαθέ. Ὅτι ἐν ἐλαχίστῳ πιστός ἐγένου ἴσθι ἔξουσίαν ἔχων ἐπάνω δέκα πόλεων, καί ἦλθεν ὁ δεύτερος λέγων. Κύριε ἡ μνᾶ σου ἐποίησε πέντε μνᾶς. Εἶπε δέ καί τούτῳ. Καί σύ γίνου ἐπάνω πέντε πόλεων. Καί ἕτερος ἦλθε λέγων. Κύριε ἰδοὺ ἡ μνᾶ σου, ἣν εἶχον ἀποκειμένην ἐν *σουδαρίῳ*. Ἐφοβούμην γάρ σέ, ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρός εἶ. Αἴρεις ὁ οὐκ ἔθηκας καί θερίζεις ὁ οὐκ ἔσπειρας. Λέγει αὐτῷ. Ἐκ τοῦ στόματός σου κρίνω σε, πονηρέ δοῦλε. Ἦδεις ὅτι ἐγώ ἄνθρωπος αὐστηρός εἰμί, αἴρων ὁ οὐκ ἔθηκα καί θερίζων ὁ οὐκ ἔσπειρα. Καί διατί οὐκ ἔδωκας τό ἀργύριόν μου ἐπί τήν τράπεζαν, καί ἐγώ ἐλθὼν σύν τόκῳ ἂν ἔπραξα αὐτό; Καί τοῖς παρεστῶσιν εἶπεν. Ἄρατε ἀπ' αὐτοῦ τήν μνᾶν καί δότε τῷ τὰς δέκα μνᾶς ἔχοντι. Καί εἶπον αὐτῷ. Κύριε, ἔχει δέκα μνᾶς. Λέγω γάρ ὑμῖν, ὅτι παντί τῷ ἔχοντι δοθήσεται, ἀπό *δέ τοῦ μή ἔχοντος καί ὁ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ*¹! Πλὴν τοῦς ἐχθρούς μου ἐκείνους, τοῦς μή θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ' αὐτούς ἀγάγετε ὧδε καί κατασφάξατε αὐτούς ἔμπρο-

¹. Σημ. τοῦ Συγγρ. Αὐτή ἡ φράση, πού δέν σημαίνει τίποτα, εἶναι ἕνα ἀπό τά πολλά παραδείγματα τῆς μυσταγωγικῆς ἀσυναρτησίας, πού χαρακτηρίζει τοῦς ἀνώνυμους συντάκτες τῶν Εὐαγγελίων.

σθέν μου... καί εἰπὼν ταῦτα ἐπορεύετο ἔμπροσθεν ἀναβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα (Λουκᾶς ΙΘ, 11-28)

Ἡ συνέχεια τῆς ἱστορίας εἶναι γνωστή. Ὁ Ἰησοῦς φθάνει στὰ περίχωρα τῆς Ἱερουσαλήμ, καβαλάει ἕνα γαϊδουράκι δεμένο δίπλα στή μάνα του, καί παίζει τὴν προφητεία τοῦ Ζαχαρία: «Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών. Ἀλάλαξε θύγατερ Ἱερουσαλήμ. Ἴδου ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται πρὸς σέ. Αὐτός εἶναι δίκαιος καί σῶζων. Πράος καί καθήμενος ἐπὶ ὄνου καί ἐπὶ πώλου υἱοῦ ὑποζυγίου,... καί αὐτός θέλει λαλήσει εἰρήνην πρὸς τὰ ἔθνη, καί ἡ ἔξουσία αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἀπὸ θαλάσσης καί ἀπὸ ποταμοῦ ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς». (Ζαχαρίας Θ, 9-10)

Καί θὰ τὸν ἀποκαλέσουν βασιλέα οἱ νέοι τῆς Ἱερουσαλήμ μέ τὴν εἰσοδὸ τοῦ στήν πόλη: «ὠσαννά τῷ υἱῷ Δαυὶδ» κι' ἀμέσως ὕστερα ἐπιτίθεται στὸν Ναό, στοὺς ἐμπόρους στοὺς χρηματομεσίτες καί στοὺς *προσκυνητές*, «τούς ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ» (Ματθαῖος ΚΑ, 12)

Ἄς βγάλουμε λοιπὸν τὰ συμπεράσματά μας.

Ἡ παραβολὴ πού διηγεῖται ὁ Ἰησοῦς, μόνο παραβολὴ δὲν εἶναι. Κανένα θρησκευτικὸ συμπέρασμα, καμμιά ἠθικὴ διδασχὴ δὲν περιέχεται σ' αὐτήν, ἀντίθετα μάλιστα.

Ὁ Ἰησοῦς χρησιμοποιεῖ γιὰ λογαριασμό του τὴν περιπέτεια τοῦ Ἀρχέλαου, πού οἱ ὑπήκοοί του δὲν τὸν ἤθελαν γιὰ βασιλιά, πού ὑποχρεώθηκε νά πάει σέ ξένη χώρα γιὰ νά ἰσχυροποιήσῃ τὸ δίκιο του, καί πού στήν ἐπιστροφή του, ζητάει λογαριασμό γιὰ ὅσα ἔγιναν κατὰ τὴν ἀπουσία του καί τιμωρεῖ σκληρὰ αὐτοὺς πού τὸν ἀρνήθηκαν γιὰ βασιλιά. Εἶναι πιθανὸ ὅτι ἡ ἔξοδος τοῦ Ἰησοῦ καί τῆς στρατιᾶς του («ὄχλος») ἀπὸ τὴν Ἱερικῶ, συνοδεύτηκε ἀπὸ μιὰν ἐκτέλεση αἰχμαλώτων, κι ἔτσι ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὸ βάρος τους, βαδίζουν ἀκάθεκτοι πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Τέτοιου εἴδους ἐκτελέσεις ἦταν συνηθισμένες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, καί οἱ Ζηλωτές, δὲν ἦταν περισσότερο εὐαίσθητοι ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τους. Ποιὸς ἄλλωστε θὰ τολμοῦσε νά τοὺς κατακρίνει γι' αὐτό;

Ἀλλὰ ὅταν ὁ Ἰησοῦς, ταυτίζεται μέ τὸν Ἀρχέλαο, χρησιμοποιώντας τὴν περιπέτεια τοῦ ἡγεμόνα γιὰ νά δικαιολογήσῃ τὴν ἐκτέλεση τῶν ὁμήρων, *γνωρίζει μονάχα τὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας, ἀγνοεῖ ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ἀρχέλαος τιμώρησε αὐτοὺς πού δὲν τὸν θέλανε γιὰ βασιλιά, ὁ Αὐγουστος, τὸν ἔστειλε ἐξορία στὴ Γαλατία, τὸ 6 μ.Χ. ὅπου καί πέθανε λίγο καιρὸ ἀργότερα.*

Κι ἀπὸ αὐτό, βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὴν Ἱερικῶ, ἡ ἐκτέλεση τῶν αἰχμαλώτων ἢ ὁμήρων, ἡ πορεία πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, καί ἡ ἐπίθεση κατὰ τοῦ Ναοῦ, ὅλα αὐτὰ συν-

ἐβησαν πρὶν ἀπὸ τὸ 6 μ.Χ. καί πρὶν ἀπὸ τὴν ἐξέγερση τῆς ἀπογραφῆς.

Ἄρα, ὁ Ἰούδας ἀπὸ τὰ Γάμαλα, ζεῖ ἀκόμα. Ὁ Ἰησοῦς, σάν πρωτότοκος γυιὸς τοῦ νόμιμου βασιλιᾶ εἶναι ὁ «διάδοχος», εἶναι ἀκριβῶς ὁ «υἱὸς Δαυὶδ», ὁ κληρονόμος τῆς βασιλικῆς γενιᾶς. Καί ὅπως ὅλοι οἱ διάδοχοι τῆς ἐποχῆς, διευθύνει ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ στράτευμα τοῦ πατέρα του.

Κατὰ συνέπεια, ἡ ἐπίθεση στὸν Ναό, ἔγινε κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Ἀρχέλαου, τὴν ἐποχὴ πού μᾶς περιγράφει ὁ Ντανιέλ Ρόπς στὸν «Ἰησοῦ καί τὴν Ἐποχὴ του» (σελ. 158) πού ἐξετάσαμε στὴν ἀρχὴ τοῦ κεφαλαίου.

Ἐπιπλέον, εἶναι πιθανὸ, ὅτι ἡ ἐπίθεση κατὰ τοῦ Ναοῦ, ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, εἶχε γιὰ σκοπὸ τὴν ἀρπαγὴ τοῦ θησαυροῦ πού φυλαγγόταν ἐκεῖ, κι ἀκόμα τοῦ ὀπλοστασίου. Τὰ δύο ἀπαραίτητα πράγματα γιὰ κάθε ἐπανάσταση: *χρῆμα καί ὄπλα*. Τὸ ἐπεισόδιο συνέβη γύρω στό 2 μὲ 3 μ.Χ. ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦταν περίπου εἴκοσι χρονῶν, καί φαίνεται ὅτι ἦταν μέρος ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη ἐπανάσταση τοῦ Ἰούδα ἀπὸ τὰ Γάμαλα (μέχρι πού ἔγινε ἡ μεγάλη τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀπογραφῆς). Εἰδικά, ὁ Ντανιέλ Ρόπς λέει: «Ἰούδας ὁ Ἐπαναστάτης πού πολέμησε ἐναντίον τοῦ Ἀρχελάου καί πού τὸν ἔλεγαν καί Γωλανίτη...». (σελ. 138).

Γνωρίζουμε πολὺ καλά ὅτι ὁ Ἰούδας ἄρπαξε τὰ ὄπλα καί τὸν θησαυρὸ στήν Σεφορίδα, κι αὐτό δὲν ἀποκλείει τὴν ὑπόθεση, ὅτι ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα του προσπάθησε νά κάνει τὸ ἴδιο πρᾶγμα στήν Ἱερουσαλήμ. Εἶναι γνωστὸ ὅτι στὸν Ναό ὑπῆρχε ἕνα θησαυροφυλάκιο, ὅπως ὑπῆρχαν καί ὄπλα γιὰ τοὺς φρουροὺς του. Ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, μᾶς λέει ὅτι ὁ Ἡρώδης πολλές φορές ἐπεχείρησε νά βάλει χέρι σ' αὐτὸν τὸν θησαυρὸ, καθὼς καί οἱ Ρωμαῖοι. Μάλιστα, ὁ Πιλᾶτος, μέ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ ἐκτιζε ὑδραγωγεῖα γιὰ τὴν πόλη, «ἐδανίστηκε» ἀρκετὰ ποσὰ ἀπὸ τὸν θησαυρὸ.

Ὁ Ἰησοῦς, χρειαζόταν αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰ νά γεμίσει τὸ πολεμικὸ ταμεῖο του, καί προπάντων γιὰ νά ἐξασφαλίσῃ πόρους ζωῆς γιὰ τὸ στράτευμά του, πού ἀποτελεῖτο ἀπὸ λωποδύτες, πλανόδιους, πού δὲν εἶχαν ἢ δὲν ἀσκοῦσαν πιά κανένα ἐπάγγελμα, καί πού τὰ σπίτια τους ἦταν καμμένα ἀπὸ τὰ ρωμαϊκὰ ἀντίποινα. Ὁ Μᾶρκος πρᾶγματι, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς παρακολουθοῦσε τὰ ποσὰ πού κατέθεταν οἱ προσκυνητὲς στὸν Ναό: «καί καθίσας ὁ Ἰησοῦς κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου ἐθεώρει πῶς ὁ ὄχλος βάλλει χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον...» (ΙΒ, 41)

Κι ὅπως δεῖξαμε ἤδη, εἶναι πολὺ πιθανὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς-BARABBA ἔκανε μιὰ νέα ἐπίθεση ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίθεση τοῦ Ἰησοῦ, κι ὅτι

οί Ρωμαῖοι τόν συνέλαβαν καί τόν κατηγόρησαν γιά τούς φόνους πού εἶχαν γίνει σ' αὐτή τήν προσπάθεια. Οἱ Ρωμαῖοι δέν θά ἄφηναν νά συμβοῦν δυό εἰσβολές ἢ μιά πίσω ἀπό τήν ἄλλη χωρίς νά ἀντιδράσουν.

Ἄλλωστε, οἱ συνθήκες τῆς σύλληψης τοῦ Ἰησοῦ, δείχνουν καθαρά, ὅτι δέν πρόκειται γιά ἕναν πνευματικό διδάσκαλο, ἀλλά γιά ἕναν ἐπικίνδυνο ἀντιστασιακό ἡγέτη.

Συνέβη μιά πραγματική μάχη στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, κι ἀπόδειξη αὐτά πού μᾶς λέει ὁ Λουκάς: «ἰδόντες δέ οἱ περί αὐτόν τό ἐσόμενον εἶπον αὐτῷ, Κύριε, εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρα;» (ΚΒ, 49)

Κατά συνέπεια, εἶναι ὅλοι τους ὀπλισμένοι. Κι αὐτό, γιατί ἀκολούθησαν τήν συμβουλή πού τούς ἔδωσε ὁ Ἰησοῦς τήν προηγουμένη μέρα: «καί ὁ μή ἔχων πωλησάτω τό ἱμάτιον αὐτοῦ καί ἀγορασάτω μαχαίραν...» (Λουκάς ΚΒ, 35)

Τό πρῶτο συμπέρασμα πού βγαίνει ἀπό τίς παραπάνω φράσεις, εἶναι ὅτι αὐτοί πού δέν ἔχουν μαχαίρια, εἶναι λίγοι, γιατί λέει: «ὁ μή ἔχων» πού ἐννοεῖται «αὐτός πού ἀπό ἀμέλεια δέν ἔχει ἀκόμα». Τό δεύτερο συμπέρασμα, εἶναι πῶς εἶναι ἀρκετοί γιά νά σκέπτονται ὅτι μποροῦν νά τά βάλουν μέ τή ρωμαϊκή λεγεῶνα καί τή φρουρά τοῦ Ναοῦ, ἀλλοιῶς δέν θά ρωτοῦσαν «εἰ πέτάξομεν ἐν μαχαίρα».

Δέν πρόκειται λοιπόν γιά μιάν ομάδα δώδεκα πιστῶν πού ἀκολουθοῦν ἕναν εἰρηνόφιλο καί πράο προφήτη. Εἶναι ἡ συμπεριφορά ὀπλισμένων ἀνθρώπων μέ ἀρχηγό, πράγμα πού δικαιολογεῖ ἀπόλυτα τή φράση τοῦ Ἰησοῦ: «δοκεῖτε ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ γῆ; οὐχί λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἡ διαμερισμόν...» (Λουκάς ΙΒ, 51). Πῶς λοιπόν νά μήν θεωρήσουμε τή φράση «μάχαιραν ἔβαλες μάχαιραν θά λάβεις» σάν μιά μεταγενέστερη παρεμβολή (4ος αἰώνας πάντοτε) ἀφοῦ ἔρχεται σ' ἀπόλυτη ἀντίφαση μέ τή διαταγή τοῦ Ἰησοῦ νά ὀπλιστοῦν στήν ἀνάγκη ἀκόμα καί πουλώντας τά ροῦχα του). Ἐκτός πιά ἂν ὑποθέσουμε, ὅτι αὐτή ἡ ἀσυνέπεια, εἶχε σκοπό νά κοροϊδέψει τούς πιστούς, καί τελικᾶ γιὰτί ὄχι;

Οἱ ἀναπόφευκτες λοιπόν βιαιοπραγίες τῶν Ζηλωτῶν, θά ἐπισφραγιστοῦν μέ τήν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ πού τό αἰτιολογικό τῆς θά εἶναι «ληστεία». Κι ὅταν φτάσουμε σ' αὐτό τό σημείο, θά δοῦμε πάλι ὅτι ὁ Σίμων-Πέτρος θά μᾶς δώσει τό κλειδί γιά τή λύση τοῦ αἰνίγματος σ' ἕνα ἀπό τά ἐπόμενα κεφάλαια.

Ὁ Ἰησοῦς δώδεκαετής στόν Ναό.

«Στά πέντε χρόνια, εἶναι ἡ κατάλληλη ἡλικία γιά ν' ἀρχίσει ἡ μελέτη τῆς Γραφῆς, στά δέκα ἡ μελέτη τῆς Μισνά, στά δεκατρία γιά νά τηρηθεῖ ὁ Νόμος...»

Ταλμούθ: ΑΒΟΤΗ, V, 24

Εἶδαμε ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Μαρία, δέν ἀνησύχησαν γιά λογαριασμό του, κατά τή διάρκεια πορείας μιᾶς ὀλόκληρης μέρας σ' ἕναν ἐπικίνδυνο δρόμο ἐπιστρέφοντας ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ, ὅπου γιόρτασαν τό Πάσχα κι ὅτι ἀφοῦ ἀντιλήφθηκαν τήν ἀπουσία του, γύρισαν πίσω στήν πόλη κι ἄρχισαν νά τόν ἀναζητοῦν. Ὑστερα ἀπό μάταιες προσπάθειες τριῶν ἡμερῶν, τόν βρῆκαν « ..ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καί ἀκούοντα αὐτῶν καί ἐπερωτῶντα αὐτούς. ἔξιςταντο δέ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ ἐπί τῇ συνέσει καί ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ » (Λουκάς Β, 46 - 47)

Τό κείμενο εἶναι σαφέστατο. Ὁ Ἰησοῦς ρωτᾷ τούς νομοδιδασκάλους, αὐτοί τοῦ ἀπαντᾶνε κι αὐτός τούς ἀκούει. Μέ τή σειρά του ἔπειτα, τόν ρωτᾶνε, κι ἀπαντᾷ μ' ἔξυπνο τρόπο. Πρόκειται γιά μιά συνηθισμένη περίπτωση τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κατηχητισμοῦ. Κι ἀπ' αὐτήν τή ἀπλή σκηνή, πού εἶναι ὅπως θά δοῦμε τόσο γνωστή στους μικροῦς ἑβραίου, θέλησαν νά δημιουργήσουν ἕνα φαντασμαγορικό ἐπεισόδιο. Τήν χρησιμοποίησαν, τόσο οἱ ζωγράφοι, ὅσο καί οἱ « ἅγιοι ἱστορικοί » γιά νά δημιουργήσουν τόν μῦθο τοῦ Ἰησοῦ πού διδάσκει δώδεκαετής στόν Ναό.

Πῶς εἶναι δυνατόν νά φανταστοῦμε, ὅλους αὐτούς τούς σοφοῦς καθηγητές τῆς Τορά καί τοῦ Ταλμούθ, πού ὀρισμένοι ἀπό αὐτούς πού γνώριζαν ἀκόμα καί τήν μυστική γνώση τῆς Καββάλα¹, κατεβασμένους στό ἐπίπεδο τοῦ κατηχουμένου νά παίρνουν μαθήματα ἀπό ἕνα παιδάκι δώδεκα χρόνων; Ὁ Λουκάς μᾶς βεβαιώνει γιά τήν ἡλικία του (Β, 42)

¹ Σημ. Γιά ὅλες αὐτές τίς λέξεις βλέπε Λεξιλόγιο.

Χάρις ἡμῶς στὸν καθορισμὸ τῆς ἡλικίας, μποροῦμε νὰ ἐξακριβώσουμε τὴ φύση τοῦ ἐπεισοδίου, τὴν ἀπὸ αἰῶνες τυπικὴ ἑβραϊκὴ ἱεροτελεστία, πού λέγεται Μπάρ - Μιτσβᾶ .

Κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸ νόμο, ἓνας ἄντρας ἀρχίζει τὴν ἐνηλικίωσή του στὰ δεκατρία του χρόνια, καί ἀπ' αὐτὴ πλέον τὴ στιγμή ἔχει νομικὰ δικαιώματα καί ὑποχρεώσεις, μπορεῖ νὰ κλείσει ἐμπορικὲς συμφωνίες, ὅπως ἐπίσης νὰ ἀρραβωνιαστεῖ καί νὰ παντρευτεῖ. Εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ ὅλες τὶς πράξεις του ἀπέναντι στὸν νόμο καί ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελεῖ ὅλα τὰ θρησκευτικὰ καί κοινωνικὰ του καθήκοντα.

Ἐκτὸς αὐτῆς τῆς ἡλικίας, θεωρεῖται σὰν ἐνήλικος Ἑβραῖος, ὑποχρεωμένος νὰ σέβεται τοὺς νόμους καί νὰ ἀποφεύγει νὰ παραβιάζει τὶς ἀπαγορεύσεις. Θεωρεῖται σὰν ὑπεύθυνο μέλος τῆς κοινότητας κι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαβάσει τὴν Πεντάτευχο στὴν τοπικὴ συναγωγή.

Καί τὸ πιὸ σημαντικὸ δικαίωμα πού τοῦ δίνεται μὲ τὴν Μπάρ - Μιτσβᾶ, εἶναι νὰ μπορεῖ νὰ φορέσει τὸ παραδοσιακὸ φυλαχτὸ στὴν πρῶτὴ προσευχὴ τῆς κάθε ἐργάσιμης μέρας, πράγμα πού τοῦ ἀπογορευόταν προηγουμένως.

Φαίνεται, ὅτι στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, δὲν ὑπῆρχε εἰδικὴ τελετὴ γιὰ τὴν θρησκευτικὴ καί πολιτικὴ ἐνηλικίωση. Ἀργότερα ὅμως, ἀλλὰ ὅποσδήποτε σὲ μιὰν ἐποχὴ πού χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων, δημιουργήθηκε αὐτὴ ἡ τελετὴ. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰησοῦ, ἦταν πιά κανόνας καί φαίνεται ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα εἶδος ἐξέταση, πού περνοῦσε ὁ νεαρὸς ἐμπρὸς στοὺς δασκάλους τοῦ Νόμου, καί πού εἶχε σκοπὸ νὰ ἐξακριβώσει κατὰ πόσο ἦταν ἱκανὸς νὰ ἐπωμιστεῖ τὶς νέες του εὐθύνες ἀπέναντι στὸν θρησκευτικὸ Νόμο, καί στὶς ὑποχρεώσεις του σὰν ὑπεύθυνου πολίτη τοῦ Ἰσραήλ.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐξέταση αὐτὴ, ὀργανωνόταν μιὰ οἰκογενειακὴ συγκέντρωση γιὰ νὰ γιορταστεῖ τὸ γεγονός. Τὸ πρῶτο Σάββατο μετὰ τὴν Μπάρ - Μιτσβᾶ, ὁ νεαρὸς ἐνήλικος, διάβαζε γιὰ πρώτη φορά στὴ συναγωγή, ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν Πεντάτευχο, τοὺς Προφῆτες καί τελείωνε μὲ παραδοσιακὲς προσευχές. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἑορτασμοῦ, εἴτε στὴν οἰκογενειακὴ συγκέντρωση, εἴτε στὴ συναγωγή, ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ, ἔλεγε μιὰ προσευχὴ ὅπου εὐχαριστοῦσε τὸν Θεὸ πού τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν εὐθύνη τῶν πράξεων τοῦ γιοιοῦ του, κι ἀμέσως ἔπειτα, ὁ γιοιὸς ἔβγαζε ἓναν μικρὸ λόγο θρησκευτικοῦ συνήθως περιεχομένου. Ἀμέσως μετὰ ἀρχίζει τὸ οἰκογενειακὸ δεῖπνο πού γιόρταζε τὸ γεγονός.

Ἐτσι, λοιπόν, αὐτὸ τὸ γεγονός πού τὸ ὀνόμασαν μὲ στόμφο « ὁ Ἰησοῦς διδάσκων δωδεκαετῆς εἰς τὸν Ναὸν » δὲν ἦταν τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀπλή τυπικὴ ἐξέταση τῆς θρη-

σκευτικῆς καί πολιτικῆς ἐνηλικίωσης. Κι ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἦταν πιά ἐνήλικος, ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Μαρία δὲν ἀνησύχησαν γι' αὐτὸν ἴσως καί πῆραν τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ δίνοντας μεγαλύτερη προσοχὴ στὰ μικρότερα παιδιὰ τους.

Ἐτσι γι' ἄλλη μιὰ φορά διαψεύδεται ὁ ψευδο - εὐαγγελισμὸς τοῦ Γαβριήλ, σ' ὅτι ἀφορᾶ τὴν ἐνημέρωση τῆς Μαρίας γιὰ τὸν προορισμὸ τοῦ γιοιοῦ της.

Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καί Βαπτιστής.

«Ὁ Χριστός σηκώνει τό βλέμμα του πάνω μου, μέ ἀντικρύζει, τά μάτια του παιχνιδίζουν, ἀλλάζουν χρώμα, μέ ρωτάει πράγματα πού κάνουν τή γλώσσα του νά στριφογυρίζει, μοῦ μιλάει σέ διάφορους τόνους...»

**«Τό βιβλίο τοῦ Ἰωάννη»,
ιερό Μανδαϊκό κείμενο¹.**

«Ὁ πρῶτος νόμος τῆς Ἱστορίας, εἶναι νά μήν τολμήσεις νά πεῖς ψέματα. Ὁ δεύτερος νόμος, εἶναι νά μήν φοβηθεῖς νά πεῖς τήν ἀλήθεια... » εἶπε ὁ Πάπας Λέων ὁ 13^{ος}.

Θά πρέπει νά παραδεχτοῦμε, ὅτι οἱ ἀνώνυμοι γραφεῖς τοῦ 4ου καί 5ου αἰῶνα, πού συνέθεσαν τόν συμβολικό Χριστιανισμό βασισμένοι στή μεταφυσική ζωή τῶν ἀγνῶν Ἀρχετύπων, καί πού ἐξελίχτηκε στόν ἐπίσημο Χριστιανισμό, δέν ἐγνώριζαν ἀκριβῶς τή διαφορά ἀνάμεσα στό ψέμα καί στήν ἱστορική ἀλήθεια.

Πράγματι, τό σημεῖο τῶν Εὐαγγελίων, ὅπου ἡ ἀντίφαση καί ἡ ἀσυναρτησία φθάνουν στό ἀπόγειό τους, εἶναι τό σημεῖο τῆς περιγραφῆς τῶν σχέσεων τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν Ἰωάννη τόν Πρόδρομο ἢ Βαπτιστή. Ζητᾶμε λοιπόν συγγνώμη ἀπό τόν ἀναγνώστη, ἀλλά εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά παραθέσουμε ὅλα αὐτά τά ἀντιφατικά ἐδάφια ἀπό τά Κανονικά Εὐαγγέλια. Ἄς ἀρχίσουμε ἀπό τόν Ματθαῖο:

« ἤδη δέ καί ἡ ἀείνη πρὸς τήν ρίζαν τῶν δένδρων κεῖται. πᾶν οὖν δένδρον μή ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καί εἰς πῦρ βάλλεται. ἐγὼ μὲν βαπτίζω ὑμᾶς ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν. ὁ δέ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἰσχυρότερος μου ἐστίν, οὐ οὐκ εἰμί ἰκανός

¹. Σημ. τοῦ Συγγ: Οἱ Μανδαῖοι πού λανθασμένα τοὺς ὀνομάζουν «Χριστιανούς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη» εἶναι οἱ ἀπόγονοι τῶν μαθητῶν τοῦ Βαπτιστή. Τά κείμενά τους δημιουργοῦν προβλήματα γιά τίς ἀληθινές σχέσεις ἀνάμεσα στόν Ἰησοῦ καί τόν Βαπτιστή, γιατί παίρνουν μιὰ θέση καθαρὰ ἀντιχριστιανική.

τά υποδήματα βαστάσαι. αὐτός ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί. οὐ τό πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ συνάξει τόν σίτον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποθήκην, τό δέ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ. »

« Τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπό τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τόν Ἰορδάνην πρὸς τόν Ἰωάννην τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. ὁ δέ Ἰωάννης διεκώλυεν αὐτόν λέγων. ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπό σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σύ ἔρχη πρὸς με; ἀποκριθεὶς δέ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν. ἄφες ἄρτι. οὕτω γάρ πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πάσαν δικαιοσύνην. τότε ἀφίησιν αὐτόν. καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθύς ἀπό τοῦ ὕδατος. καὶ ἰδοὺ ἀνεώχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδε τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστεράν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν. καὶ ἰδοὺ φωνή ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα. οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα... » (κατὰ Ματθαῖον Γ', 10 - 17)

Ὁ Μάρκος (Α, 1 - 11) λέει τά ἴδια πράγματα, μέ συντομώτερο τρόπο.

Ὁ Λουκᾶς (Α, 5 - 80) μᾶς διηγείται τή σύλληψη καὶ τή γέννηση τοῦ Βαπτιστῆ, κι ἐπὶ πλέον μᾶς δίνει τή λεπτομέρεια, ὅτι ἡ Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι συγγενῆς τῆς μητέρας τοῦ Προδρόμου, τῆς Ἑλισάβετ. Στή συνέχεια τῆς διήγησής του, μᾶς περιγράφει κι αὐτός τό βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τόν Ἰωάννη (Γ, 1 - 22). Ὁμῶς, περιγράφει τή σύλληψη τοῦ Ἰωάννη ἀπό τοὺς στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη, πρὶν νά ἀναφέρει τή βάπτισμα, ἔτσι πού κατὰ τό κείμενο τοῦ Λουκᾶ, ἀγνοοῦμε ἂν ἦταν ὁ Ἰωάννης πού βάπτισε τόν Ἰησοῦ ἢ κάποιος ἀπό τοὺς μαθητές του.

Ὁ Ἰωάννης (ὁ Εὐαγγελιστής) δίνει περισσότερες λεπτομέρειες:

« Τῇ ἐπαύριον βλέπει ὁ Ἰωάννης τόν Ἰησοῦ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν καὶ λέγει. ἴδε ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. οὗτος ἐστὶν περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον. ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ ὃς ἐμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτος μου ἦν. κάγώ οὐκ ἤδην αὐτόν, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραήλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων. καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἰωάννης λέγων ὅτι τεθέαμαι τό Πνεῦμα καταβαῖνον ὡς περιστεράν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἐμεινεν ἐπ' αὐτόν. κάγώ οὐκ ἤδην αὐτόν, ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζει ἐν ὕδατι, ἐκεῖνος μοί εἶπεν. ἐφ' ὃν ἂν ἴδης τό Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτος ἐστὶν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. κάγώ ἐώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ... » (κατὰ Ἰωάννην Α', 29 - 34)

Εἶναι λοιπόν φανερό, ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶδε τόν Ἰησοῦ, κατάλαβε ὅτι αὐτός ἦταν ὁ Μεσσίας, καὶ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, φανερώθηκε κατὰ τή βάπτισή του. Ἄς ξαναγυρίσουμε ὁμῶς στόν Ματθαῖο:

« Ὁ δέ Ἰωάννης ἀκούσας ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, πέμψας δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ. σύ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν; » (κατὰ Ματθαῖον ΙΑ', 2-4). Τό ἐδάφιο εἶναι φανερό Ἰωάννης ἀμφιβάλλει ἂν ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός.

Νά λοιπόν ἡ ἀπόλυτη ἀντίφαση. Πῶς μπορούμε νά συσχετίσουμε τά δύο ἀποσπάσματα τοῦ Ματθαίου; Ἀνοίγοντας ἀπλούστατα τόν Λουκᾶ, πού λέει:

« ἐγένετο δέ ἐν τῷ βαπτισθῆναι ἅπαντα τόν λαόν καὶ Ἰησοῦ βαπτισθέντος... » (Λουκᾶς Γ', 21)

Ἔτσι λοιπόν, ὁ Ἰωάννης βάπτισε τόν Ἰησοῦ, κι αὐτός περιορίστηκε νά κάνει ὅπως « ἅπας ὁ λαός ». Γιά κάποιον ἀπώτερο σκοπό ἢ ἀπό ἀπλή περιέργεια; Δέν θά μάθουμε ποτέ τήν ἀλήθεια. Ἄλλά εἶναι σίγουρο πῶς ὁ Ἰωάννης δέν ἀναγνώρισε τόν Ἰησοῦ σάν τόν Μεσσία, οὔτε εἶδε νά ἀνοίγουν οἱ οὐρανοί καὶ νά καταβαίνει τό περιστέρι πάνω στόν Ἰησοῦ. Βάπτισε τόν Ἰησοῦ ὅπως βάπτιζε καὶ τοὺς ἄλλους, χωρίς νά τόν προσέξει ἰδιαίτερα. Κι αὐτό ἀλλάζει τά πάντα.

Τέλος, γνωρίζουμε ὅτι ἦταν ἑαδέλφια, οἱ μητέρες τους γνωρίζονται. ὁ Ἰωάννης παρέλαβε τήν Ἀποκάλυψη πού τήν ἔγραψε ὅπως εἶδαμε ὁ Ἰησοῦς τόν καιρό πού ἦταν στήν Αἴγυπτο. Ὁ Πρόδρομος ἄρχισε τό κήρυγμά του βαπτίζοντας, μετά τήν παραλαβή τοῦ μηνύματος τοῦ Ἰησοῦ:

« Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ, Χριστοῦ, ἡ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει, καὶ ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ, ὃς ἐμαρτύρησε τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τήν μαρτυρίαν Ἰησοῦ, Χριστοῦ, ὅσα εἶδε... » (Ἀποκάλυψις Α', 1 - 3)

Ἐξετάσαμε ἤδη τό τί σημαίνει ἀγγελος στά ἑλληνικά τῆς ἐποχῆς, καὶ εἶδαμε μέ ποιόν τρόπο ἡ λέξη αὐτή ἔχασε τή σημασία τοῦ ἀπλοῦ ἀγγελιοφόρου καὶ πῆρε τήν ἔννοια τοῦ πνευματικοῦ ὄντος. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε λοιπόν, ὅτι ἐδῶ πρόκειται γιά ἕναν ἀπόλυτα ἀνθρώπινο ταχυδρόμο.

Ἡ ἀπόδειξη, πῶς ὁ Ἰωάννης τῆς Ἀποκάλυψης εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής κι ὄχι ὁ Εὐαγγελιστής, βρίσκεται στά ἴδια του τά λόγια:

« κάγώ οὐκ ἤδην αὐτόν, ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζει ἐν ὕδατι, ἐκεῖνος μοί εἶπεν: « ἐφ' ὃν ἂν ἴδης τό Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτος ἐστὶν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ... » (Ἰωάννης Α', 33 - 34)

Αὐτός πού τόν ἔστειλε νά βαπτίζει μέ τό νερό καὶ τοῦ ἔδωσε τό σύνθημα γιά τήν μεσσιανική « ἐπίθεση », εἶναι ὁ « ἀγγελιοφόρος » πού τοῦ ἔφερε τό κείμενο τῆς Ἀποκάλυψης. Δέν γνωρίζον-

ται προσωπικά παρά μονάχα από τό όνομα, γιατί ό 'Ιησοῦς ήταν από πολύ καιρό στην Αίγυπτο και ό 'Ιωάννης στην έρημο τής 'Ιορδανίας.

'Από τό Ματθαίο (ΚΓ,35) και τό Λουκά (ΙΑ,51) μαθαίνουμε, μέ τά λόγια του ίδιου του 'Ιησοῦ, ότι ό Ζαχαρίας, ό πατέρας του Βαπτιστή, « έφονεύθη μεταξύ του Ναού και του Θυσιαστηρίου ».

"Εχουν γραφτεί πολλές απόψεις για τά αίτια του φόνου αυτού του ανθρώπου που ήταν είτε άρχιερέας, είτε άπλός ιερέας (COHEN). Φαίνεται ότι τον διαδέχτηκε στη θέση του ό γερων Συμεών που έκανε τήν προφητεία για τον νεογέννητο 'Ιησοῦ (Λουκάς Β,27 - 34).

Μιά απ' αυτές τις άφηγήσεις, μάς λέει ότι ό Ζαχαρίας έφονεύθη από τους στρατιώτες του 'Ηρώδη, γιατί κατάφερε να φυγαδεύσει τον 'Ιωάννη, όταν ό βασιλιάς διέταξε τήν « σφαγή των νηπίων ». Δέν μπορούμε όμως να παραδεχτούμε σαν άληθινή τήν άποψη αυτή, γιατί άποδείξαμε ήδη τό πόσο ψεύτικη είναι αυτή ή σφαγή.

'Ο 'Επιφάνιος (« Αίρέσεις » ΧΧVI,12) μάς μεταδίδει μιά άλλη άποψη που τήν ανακάλυψε σ' ένα γνωστικιστικό χειρόγραφο μέ τον τίτλο « Γέννα Μαρίας ». 'Η παράδοση αυτή, μάς λέει ότι ό Ζαχαρίας, ένα βράδυ που έκτελούσε τά θρησκευτικά του καθήκοντα μέσα στο ιερό, είδε εάφνου τό όραμα ενός ανθρώπου μέ κεφάλι γαιδάρου. Πετάχτηκε έξω τρομαγμένος, και θέλησε να έξηγήσει στο πλήθος, ποιό ήταν τό πραγματικό όν που λάτρευαν στο Ναό. 'Από φρίκη όμως και τρόμο έχασε τή λαλιά του. 'Αργότερα, όταν μπόρεσε πάλι να μιλήσει, διηγήθηκε τό όραμα στον κόσμο, κι αυτοί παίρνοντας τά λόγια του για βλαστήμια, τον σκότωσαν.

Στήν πραγματικότητα, ό φόνος του Ζαχαρία, συμπίπτει χρονολογικά μέ τήν έξέγερση τής 'Απογραφής, που έγινε τό 6 μ.Χ. μέ τήν υποκίνηση του Εαδέλφου του, 'Ιούδα από τά Γάμαλα.

Είναι πολλά τά λάθη και οι ανακρίβειες που αναφέρονται στο θάνατο του Βαπτιστή. Θα προσπαθήσουμε ώστόσο παρακάτω να άποκαλύψουμε τήν άλήθεια.

'Ο 'Ηρώδης 'Αντίπας, γυιός του 'Ηρώδη του Μεγάλου, Τετράρχης τής Τραχωνίτιδας, τής Βατανίας και τής Γωλανίτιδας, είχε παντρευτεί κόρη του 'Αρέτα, βασιλιά τής Πέτρας στην 'Αραβία. Πηγαίνοντας στη Ρώμη για να παρουσιαστεί στον Αυτοκράτορα, πέρασε από τό ανάκτορο του 'Ηρώδη Φιλίππου, που ήταν τότε, Τετράρχης τής 'Αβιληνης. 'Ο 'Ηρώδης Φίλιππος, ήταν έτεροθαλής άδελφός του 'Ηρώδη 'Αντίπα και είχε παντρευτεί τήν άνηψιά του, τήν 'Ηρωδιάδα, που ήταν κόρη ενός άλλου άδελφού, του 'Αριστόβουλου. 'Εκεί, ό 'Ηρώδης 'Αντίπας, έρωτεύθηκε τήν

'Ηρωδιάδα και τής ύποσχέθηκε να τήν παντρευτεί μόλις θα γύριζε από τή Ρώμη, άφου θα χώριζε πρώτα τή γυναίκα του, τήν κόρη του 'Αρέτα. 'Η τελευταία, μόλις έμαθε τό νέο, κατέφυγε σύμφωνα μέ τις συνήθειες τής εποχής στο βασίλειο του πατέρα της στην Πέτρα. 'Η όλη ιστορία κατάληξε σε πόλεμο, όπου τά στρατεύματα του 'Ηρώδη 'Αντίπα νικήθηκαν. "Ασχετα όμως μέ τό αποτέλεσμα τής σύγκρουσης, ό 'Ηρώδης 'Αντίπας έγκατέστησε τήν 'Ηρωδιάδα στο ανάκτορό του που είχε έγκαταλείψει εν τώ μεταξύ τον 'Ηρώδη Φίλιππο, κι άρχισε να κάνει μαζί της μιά τυπικά συζυγική ζωή.

Τότε ό 'Ιωάννης ό Βαπτιστής, τον κατηγόρησε δημόσια για μοιχεία, και ό τετράρχης, για να άπαλλαγεί από τις κριτικές του, τον φυλάκισε στο φρούριο του Μαχαιρούντα.

Και λέει ό Ματθαίος παρακάτω: « άκούσας δέ ό 'Ιησοῦς ότι 'Ιωάννης παρεδόθη, άνεχώρησεν εις τήν Γαλιλαίαν.. » (Δ,12)

Αυτό τό άπόσπασμα μάς οδηγεί σε περίεργες σκέψεις, γιατί: α) άν ό 'Ιωάννης παρεδόθη αυτό σημαίνει ότι κρυβόταν. Και αυτή είναι ή συμπεριφορά ενός συνωμότη, κι όχι ενός προφήτη που καταγγέλει δημόσια τις άμαρτίες ενός τυράννου.

β) άν ό 'Ιωάννης συνελήφθη άπλως γιατί κατηγορούσε τή μοιχεία του 'Ηρώδη 'Αντίπα μέ τήν 'Ηρωδιάδα, τότε σε τί θα μπορούσε να ενδιαφέρει τό γεγονός αυτό, τον 'Ιησοῦ;

"Αν όμως, όπως άλλωστε τό ύποστηρίζουμε, ό 'Ιωάννης ό Βαπτιστής ήταν όργανο προπαγάνδας και τό δεξί χέρι του 'Ιησοῦ, από καθαρά πολιτική και μεσσιανική άποψη, τότε καταλαβαίνουμε γιατί ό τελευταίος παίρνει τά πραφυλακτικά αυτά μέτρα και άποσύρεται από τήν περιοχή του 'Ηρώδη 'Αντίπα.

Θα πρέπει, κατά συνέπεια, να καταλάβουμε, ότι γύρω στο 28 μέ 29 μ.Χ. ό 'Ιησοῦς κι ό 'Ιωάννης κάνουν μιά έντονη προπαγάνδα για πολιτική δράση, που δέν έχει καμμιά σχέση μέ μιά συνηθισμένη ήθικο - μυστικιστική προφητική έέργεια. Τήν άπόδειξη γι' αυτό μάς τή δίνει ό Φλάβιος 'Ιωσήφ που αναφέρει για τον Βαπτιστή τά έξης:

« Οί άνθρωποι συγκεντρώνονταν γύρω του κι έρεθίζονταν μέ τά λόγια του. 'Ο 'Ηρώδης 'Αντίπας θεώρησε τό γεγονός σαν τήν προετοιμασία μιάς επανάστασης γιατί τό πλήθος έδινε τήν έντύπωση ότι ήταν έτοιμο να πραγματοποιήσει όλες τις προταγές που τους έδινε αυτός ό άνθρωπος » (Φλάβιος 'Ιωσήφ: « 'Ιουδαϊκές 'Αρχαιότητες » ΧVIII,V,118.)

Σ' αυτή τή σύντομη βιογραφία, θα προσθέσουμε δυό σημαντικές ήμερομηνίες από τή ζωή του Βαπτιστή. Τήν 28η Μαΐου του 31 μ.Χ. που φυλακίστηκε στο φρούριο του Μαχαιρούντα και τήν 29η Μαρτίου του επόμενου έτους, δηλαδή του 32, που θανατώ-

θηκε.

“Ας σημειώσουμε εδώ, με τήν εύκαιρία, ότι ή πυρπόληση τής Ρώμης τό 64 μ.Χ. έγινε τή στιγμή πού ξεσπούσε στήν Ίουδαία ή εξέγερση πού είχε σάν αποτέλεσμα τήν καταστροφή τής Ίερουσαλήμ. Ή πυρκαγιά άρχισε από τούς σταύλους τού Ίπποδρομίου, 33 άκριβώς χρόνια μετά τή θανάτωση τού Βαπτιστή¹. Υπάρχουν συμπτώσεις πού είναι πολύ άποκαλυπτικές. Θα τίς μελετήσουμε στό επόμενο βιβλίο μας.

Τί ήταν ό Μαχαιρούντας;

Ήταν ένα όχυρό στή σημερινή Ίορδανία, στά σύνορα τής Περσίας μέ τό βασίλειο τών Ναβαθαίων, πού δέσποζε στό κοίλωμα τής Νεκρής Θάλασσας από ύψος 750 μέτρων.

Κατά τή γνώμη τού Έρνέστου Ρενάν, ό Ήρώδης Αντίπας είχε χτίσει σ' αυτή τή θέση ένα ίσχυρό κάστρο και στό έξωτερικό του ένα πολυτελέστατο παλάτι και μιά φυλακή, γιατί αυτά τά δυό πράγματα συνόδευαν πάντοτε τό ένα τ' άλλο στους τρομερούς εκείνους καιρούς. Και κατά τήν άποψη πάντοτε τού Έρνέστου Ρενάν, θα πρέπει νά τοποθετήσουμε τό χορό και τόν άποκεφαλισμό, σ' αυτό άκριβώς τό μέρος.

“Όμως, ό Έρνέστος Ρενάν κάνει λάθος. Τά ευαγγελικά κείμενα δέν δίνουν καμμιά άπολύτως λεπτομέρεια πάνω στό θέμα. “Αν, τοποθετήσουμε τή γιορτή και τό χορό, πού έγινε ή αίτία τού άποκεφαλισμού, στό συνηθισμένο ανάκτορο τού Ήρώδη Αντίπα στην Τιβεριάδα τότε ή διήγηση καταντάει τελείως άσυνάρτητη. “Ανάμεσα στην Τιβεριάδα πού βρίσκεται στις όχθες τής λίμνης τής Γενησαρέτ και στον Μαχαιρούντα πού βρίσκεται πάνω από τήν ανατολική όχθη τής Νεκρής Θάλασσας, υπάρχει μιά άπόσταση σέ *εὐθειᾶ γραμμῆ*, πάνω από εκατόν σαράντα χιλιόμετρα. Κατά συνέπεια, ό δήμιος τού Ήρώδη πρέπει νά διανύσει μιά άπόσταση πάνω από τριακόσια χιλιόμετρα μέσα σέ μιά νύχτα για νά μπορέσει νά πάει νά κόψει τό κεφάλι τού Ίωάννη και νά τό παρουσιάσει στην Ήρωδιάδα. Μέ τά μέσα τής εποχής αυτό είναι τελείως άδύνατο.

ΈΕ άλλου, ό Φλάβιος Ίωσήφ πού περιγράφει τό χτίσιμο τού φρουρίου τού Μαχαιρούντα, δέν λέει οὔτε λέξη για τό πολυτελές ανάκτορο πού ό Ρενάν υποστηρίζει τήν ύπαρξη του, και θα δοῦμε παρακάτω τό γιατί.

“Αντίθετα, ό Φλάβιος Ίωσήφ μάς περιγράφει τό πολυτελέστατο Ήρώδειο πού έχτισε ό Ήρώδης Αντίπας κοντά στην Ίερουσαλήμ και θα πρέπει εκεί νά τοποθετήσουμε τή σκηνή τού

¹. Σημ. τού Συγγ: “Ας έχουμε υπ' όψη μας, ότι ό αριθμός 33 ήταν για τούς Έβραίους ό αριθμός τού έξαγνισμού και τής κάθαρσης (Λευϊτικόν, 1Β, 4).

χοροῦ, αλλά όχι και τόν άποκεφαλισμό τού Ίωάννη.

Θά πρέπει όμως πρώτα νά μιλήσουμε για μίαν άλλη αντίφαση. Μέσα στα Ευαγγέλια πού περιγράφουν τόν άποκεφαλισμό τού Βαπτιστή, Ματθαῖος (1Δ, 11) και Μάρκος (ΣΤ, 28) μάς λένε ότι ή χορεύτρια πού γοήτεψε τόν Ήρώδη Αντίπα, ήταν ή Σαλώμη, ή κόρη τής Ήρωδιάδας. Τά δυό αυτά κείμενα, είναι γνωστά τόν 4ο αιώνα. “Αλλά τήν ίδια εποχή, έχουμε άποδείξεις πώς θεωρούσαν σάν χορεύτρια τήν ίδια τήν Ήρωδιάδα. “Αείζει νά σημειωθεί, ότι ό Ίωάννης ό Χρυσόστομος παρομοιάζει τόν Ίωάννη τόν Πρόδρομο μέ τόν έαυτό του και τήν Ήρωδιάδα μέ τήν Αυτόκράτειρα Εὐδοεία, επειδή ή τελευταία τόν έξόρισε μακριά από τό Βυζάντιο¹. Ή γνώμη αυτή επιβεβαιώνεται από τόν Ήθανάσιο τής Ήλεξάνδρειας πού αναφέρει μόνο τήν Ήρωδιάδα σάν χορεύτρια.

Τό γεγονός όμως αυτό δημιουργεί ένα καινούργιο πρόβλημα. “Ο Ήρώδης Αντίπας συνέλαβε τό Βαπτιστή και τόν φυλάκισε *μακριά*, μόνο και μόνο για νά τόν κάνει νά σωπάσει και νά τόν άπομονώσει από τό λαό. Τό φρούριο τού Μαχαιρούντα χαμένο μέσα στην έρημο, ήταν τό πιό κατάλληλο μέρος για τό σκοπό αυτό. “Ωστόσο, δέν τόν θανατώνει γιατί τόν φοβάται. “Ο Βαπτιστής έχει τή φήμη ενός προφήτη, ό λαός διαδίδει τή φήμη ότι πρόκειται για τόν ίδιο τόν προφήτη Ήλία πού άναστήθηκε, και επιπλέον είναι ένας NAZIR, δηλαδή ένας άνθρωπος άφιερωμένος στό Θεό, και κανείς δέν μπορεί νά σηκώσει χέρι πάνω του. Πίσω απ' αυτόν τό φόβο, ίσως νά κρύβεται και κάποιος άσυνείδητος θαυμασμός, άνακατωμένος μέ μιά έλάχιστα καθαρή συνείδηση.

“Ετσι, όταν δίνει εκείνη τήν άπερίσκεπτη υπόσχεση μέσα στή μέθη τής γιορτής, και βρίσκεται ύποχρεωμένος νά τήν εκτελέσει, ή άπόσταση πού τόν χωρίζει από τό θυμα, τού δίνει τήν εύκαιρία ίσως, νά μήν τηρήσει τό λόγο του.

“Ας άνακεφαλαιώσουμε τά γεγονότα τής διήγησης. Ή Σαλώμη (ή ή μητέρα της ή Ήρωδιάδα) χόρεψε θαυμάσια έμπρός στον Ήρώδη και στην αύλή του. “Ο Ήρώδης, για νά τήν άνταμείψει, τής υπόσχεται νά τής δώσει ότιδήποτε τού ζητήσει άκόμα και τό μισό του βασίλειο. Τότε ή Σαλώμη (ή ή Ήρωδιάδα) τού ζητάει τό κεφάλι τού Βαπτιστή.

¹. Σημ. τού Συγγ.: “Αντίστοιχη μέ τήν πυρπόληση τής Ρώμης τήν εποχή τού Νέρωνα πού, όπως θα άποδείξουμε μιά μέρα, ήταν έργο τών φανατικών Χριστιανών, είναι ή πυρπόληση τού Βυζαντίου, πού έγινε τή νύχτα πού έξόριζαν τόν Χρυσόστομο, , μέ διαταγή τού Αυτόκράτορα Άρκάδιου, σύζυγου τής Εὐδοείας. Κάψανε τή βασιλική τής Άγίας Σοφίας, τήν Σύγκλητο, τήν θαυμάσια βιβλιοθήκη κ.ά. Ή Αυτόκράτειρα Εὐδοεία, πέθανε τόν επόμενο χρόνο (404) σέ τοκετό.

Τόν γνωρίζει όμως; Είναι τελείως άπίθανο, νά τόν έχει συναντήσει έστω και μιά φορά. Οί γυναίκες τής τάξης της δέν βγαίνουν σχεδόν ποτέ έξω από τ' ανάκτορα, κι όταν βγαίνουν, είναι πάντοτε κλεισμένες μέσα σ' ένα φορείο, περιτρυγυρισμένο από σκλάβους και όπλισμένους εύνούχους. Άλλωστε άπομονώνουν για λόγους άσφαλείας τούς δρόμους πολύ πριν από τό πέρασμά τους. Χάρις σ' αυτό τό γεγονός, ό 'Ηρώδης 'Αντίπας μπορεί θαυμάσια νά σκαρώσει ένα τέχνασμα.

Φωνάζει έναν από τούς άξιωματικούς του, τού δίνει μιά διαταγή με σιγανή φωνή κι αυτός φευγει άμέσως. Λίγα λεπτά άργότερα, ή γιορτή σταματάει και πάλι μέ τήν έπιστροφή τού άξιωματικού. Πίσω του ένας δήμιος κουβαλάει πάνω σ' έναν δίσκο τό κεφάλι τού Βαπτιστή. Δηλαδή, τό καταματωμένο κεφάλι ενός άνθρώπου, μέ μακρυά μαλλιά και γένεια, άδύνατο και άσκητικό. Έτσι τούλάχιστον περιγράφει τό γεγονός ό Ματθαίος ένώ ή διήγηση τού Μάρκου είναι μιά φανερή παρεμβολή¹.

Μπορεί νά είναι τό κεφάλι ενός άσκητή πού έΞ αίτίας τής άφιέρωσής του στό Θεό, δέν έκοψε ποτέ τά μαλλιά του και τά γένεια του, και πού τό πρόσωπό του είναι σκαμμένο από τίς κακουχίες και τίς νηστείες.

Μπορεί όμως νά είναι και τό κεφάλι ενός κοινού άνθρώπου, πού πέρασε πολλά χρόνια μέσα σ' ένα σκοτεινό κελί, πού δέν τού δόθηκε ποτέ ή εύκαιρία νά κόψει τά μαλλιά του και τά γένεια του, και ή άδυναμία του νά όφείλεται στό έλάχιστο φαγητό πού ήταν μιά συνήθεια για τούς φυλακισμένους τής έποχής.

Άλλά είναι πράγματι τό κεφάλι τού Βαπτιστή, πού βρίσκεται σέ μιά φυλακή έκατόν σαράντα χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τό παλάτι; Η διαταγή τού άποκεφαλισμού έκτελέστηκε πολύ γρήγορα κι ό Μαχαιρούντας είναι πολύ μακριά από τήν Τιβεριάδα.

Γιατί όμως ή γιορτή, δέν θά μπορούσε νά γίνει στό Μαχαιρούντα; Άκριβώς γιατί ό Φλάβιος 'Ιωσήφ, πού περιγράφει τό χτίσιμό του, μάς λέει ότι ήταν ένα φρούριο χαμένο μέσα στην έρημο, σ' ένα σημείο πού έχει έλάχιστο νερό για νά έπιτρέψει τή

¹. Σημ. τού Συγγ.: Πρέπει ν' αναφέρουμε, πώς ή παρεμβολή αυτή, άποκαλύπτεται από τό γεγονός, ότι παρατηρείται μιά άσυνέπεια, ανάμεσα στις διηγήσεις των δύο Εύαγγελιστών. Κατά τόν Μάρκο (ΣΤ,20), ό 'Ηρώδης τρέφει μιά κάποια συμπάθεια για τόν 'Ιωάννη και μάλιστα τόν προστατεύει και τόν συμβουλεύεται. Άντίθετα, κατά τόν Ματθαίο, είναι άλυσσοδεμένος στό κελί του και δε διατηρεί κανέναν μεταφυσικό δεσμό μέ τόν 'Ηρώδη 'Αντίπα. Άν ό αναγνώστης έπιθυμεί νά έξακριβώσει και μόνος του αυτή τήν παρεμβολή, δέν έχει παρά νά αφαιρέσει από τόν Μάρκο τό άπόσπασμα ΣΤ, 14 έως ΣΤ, 30 και θά δει ότι ή διήγηση συνεχίζεται χωρίς νά παρουσιάζει έλλειψη.

λειτουργία ενός πολυτελοϋς άνακτόρου. Άκόμα, γιατί ό 'Ηρώδης 'Αντίπας θά ήταν τρελλός νά πάει νά κλειστεί σ' ένα όχυρό πού συνορεύει μέ τό βασίλειο τού έχθρου του τού 'Αρέτα, τού πατέρα τής πρώτης γυναίκας του, κινδυνεύοντας έτσι νά πολιορκηθεί και νά πιαστεί αίχμάλωτος από τούς Άραβες. Κι επί πλέον, πώς θά μπορούσε νά εκθέσει τήν 'Ηρωδιάδα, πού είναι τόσο έρωτευμένος μαζί της, στην εκδίκηση τής πρώην γυναίκας του; Είναι άδύνατο κατά συνέπεια νά έγινε ή γιορτή εκεί.

Άντίθετα, τήν έποχή πού πέθανε ό Βαπτιστής, στην Τιβεριάδα βασιλεύει ένα θαυμάσιο κλίμα. Ένώ ό Μαχαιρούντας είναι τό επίκεντρο τής φοβερής άμμοθύελλας πού σαρώνει περιοδικά τό όροπέδιο τού Μωάβ.

Επί πλέον, ή διαμονή στον Μαχαιρούντα κάθε άλλο παρά θά ένθουσίαζε τήν 'Ηρωδιάδα. Αυτή ή γυναίκα είναι συνηθισμένη στην πολυτέλεια, και στό Μαχαιρούντα δέν υπάρχουν ούτε όμορφοι κήποι ούτε συντριβάνια όπως στην Τιβεριάδα. Υπάρχει μόνο μιά πηγή, κι αυτή είκοσι χιλιόμετρα μακριά από τό φρούριο. Στά έρείπια τού κάστρου πού σώζονται ακόμα σήμερα, δέν υπάρχει κανένα ίχνος πού νά προδίδει τήν ύπαρξη ενός άνακτόρου άντάξιου τού 'Ηρώδη 'Αντίπα και τής άγαπημένης του 'Ηρωδιάδας.

Η συνέπεια τής ιστορίας δέν είναι περισσότερο σαφής.

Ο Βυζαντινός θεολόγος Θεοδώρητος, πού θεωρείται σαν μιά από τίς άύθεντίες τής έκκλησιαστικής ιστορίας, μάς μεταδίδει μιά παράδοση, πού λέει, ότι οι είδωλολάτρες τής Σεβαστείας στή Σαμάρεια, άνακάλυψαν τό 362 σέ μιά τοποθεσία πού λεγόταν Μακρόν τόν τάφο τού Βαπτιστή, και κάψανε τά λείψανα του.

Εδώ πρόκειται για ένα λάθος, και πιθανότατα σκόπιμο. Ο 'Ιωάννης ό Βαπτιστής, θάφτηκε στον Μαχαιρούντα, εκεί όπου φυλακίστηκε κι εκτελέστηκε. Από εκεί μέχρι τόν τάφο τής Σαμάρειας πού αναφέρει ό Θεοδώρητος υπάρχει μιά άπόσταση πάνω από έβδομήντα χιλιόμετρα. Η τοποθεσία πού αναφέρεται μέ τό όνομα Μακρόν ή Μιγρών υπάρχει και στην Παλαιά Διαθήκη ('Ησαίας Ι,28) (Α Σαμουήλ ΙΔ,2). Δέν πρόκειται για τά λείψανα τού Βαπτιστή, αλλά για τά λείψανα τού 'Ιησοϋ, πού τοποθετήθηκαν εκεί, άφου πάρθηκαν από τόν βουρκόλακκο τού Γολγοθά¹.

¹. Σημ. τού Συγγ.: Ο «βουρκόλακκος» (FOSSA INFAMIA) ήταν ένας λάκκος σκεπασμένος μέ μιά σκάρα. Οί Ρωμαίοι συνήθιζαν νά δίνουν τά πτώματα των καταδίκων στην οίκογένειά τους άμέσως μετά τήν εκτέλεση, ένώ οι Έβραίοι περίμεναν νά λυώσει τό σώμα κι έδιναν μόνον τά κόκκαλα. Μέσα στην «FOSSA INFAMIA» πετούσαν τό πτώμα τού κατάδικου μέχρι νά λυώσει.

Κοντά σ' αυτή τή τοποθεσία βρίσκεται καί ὁ τάφος τοῦ Ἐλισσαϊέ, καί κατὰ τήν παράδοση, ἐκεῖ θάβονταν παλαιότερα οἱ πατριάρχες.

Μιά ἄλλη πάλι παράδοση, τοῦ Σωζομένη, πού τήν ἀναφέρει ὁ Λανγκράντζ, λέει ὅτι τό κεφάλι τοῦ Βαπτιστῆ μεταφέρθηκε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ στήν Κιλικία κι ἀπό κεῖ στήν Κωνσταντινούπολη.

Μιά τρίτη παράδοση, λέει ὅτι τό κεφάλι μεταφέρθηκε στή Δαμασκό, κι ὅτι τόν 4ο αἰῶνα, ὁ Θεοδόσιος ἔχτισε ἐκεῖ μιά ἐκκλησία, γιά νά τιμήσει τό λείψανο. Ἀκόμα σήμερα, μέσα σ' ἕνα μουσουλμάνικο τέμενος τῆς ἴδιας πόλης ὑπάρχει μιά μαρμάρινη θήκη πού ὑποτίθεται ὅτι περιέχει τό κρανίο τοῦ Βαπτιστῆ.

Βλέπουμε ὅτι σ' αὐτές τίς δύο παραδόσεις δέν γίνεται λόγος γιά τό σῶμα τοῦ Προδρόμου.

Στήν πραγματικότητα, τό κεφάλι πού δόθηκε στή Σαλώμη (ἢ στήν Ἡρωδιάδα) θά πρέπει νά εἶχε τήν ἴδια τύχη μ' ὅλα τά κεφάλια στή Μέση Ἀνατολή τήν ἐποχή ἐκείνη. Στήν ἀρχή τά κρεμοῦσαν μ' ἕνα σκοινί, ἢ τά κάρφωναν πάνω σ' ἕνα κοντάρι, στόν πιό ψηλό πύργο τοῦ κάστρου γιά νά τά φᾶνε τά πουλιά, ἰδιαίτερα τά γεράκια πού βρίθουν στήν περιοχή. Κι ὅταν πιά ἀπόμεινε μονάχα τό κρανίο, ἀναβαν μιά φωτιά μέ παλιόξυλα καί σκουπίδια καί τό ἔκαιγαν.

Αὐτή ἡ συνήθεια, ἄγρια, φρικτή καί ἀποκρουστική, διατηρήθηκε μέχρι τίς μέρες μας στίς περιοχές αὐτές, κι ἔχουμε γιά παράδειγμα τά κεφάλια τῶν Ἀγγλων στρατιωτῶν πού ἀποκεφαλίστηκαν τόν Μάιο τοῦ 1964 στήν Ἰεμένη. Τά κρανία τους βρέθηκαν καμένα, δύο μῆνες ἀργότερα.

Εἶναι ἐπίσης πιθανό, ὅτι ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας θυμήθηκε τά λόγια τοῦ προφήτη Ἀμώς πού καταδίκαιζε τό κάψιμο τῶν λειψάνων:

« ...διότι κατέκαυσε τά ὀστᾶ τοῦ βασιλέως τοῦ Ἐδώμ μέχρι κονίας. ἀλλά θέλω ἔξαπποστείλει πῦρ ἐπί τόν Μωάβ καί θέλει καταφάγει τά παλάτια τῆς Κιριώθ καί ὁ Μωάβ θέλει ἀποθάνει μετά θορύβου, μετά κραυγῆς μετ' ἤχου σάλπιγγος.... » (Ἀμώς Β',2)

Σ' αὐτή τήν περίπτωση, ὁ Ἡρώδης θά εἶχε δώσει ἐντολή νά μὴν κάψουν τό κεφάλι τοῦ Βαπτιστῆ. Μόνο τό κεφάλι τοῦ ἀνώνυμου δεσμώτη πού παρουσιάστηκε στήν Ἡρωδιάδα.

Ὁ Ἰωάννης πρέπει νά ἐκτελέστηκε μερικές μέρες μετά τήν ἑορτή. Ὁ Ἡρώδης δέν μπορούσε ν' ἀφήσει στή ζωὴ τόν ἄνθρωπο πού τοῦ κατηγοροῦσε τό δεσμό του μέ τήν Ἡρωδιάδα καί πού γιά λογαριασμό του ἀναγκάστηκε νά τήν ξεγελάσει. Ἐνας ἀγγελιοφόρος πρέπει νά ἔφυγε τρέχοντας τήν ἄλλη μέρα τά χαράματα

γιά τόν Μαχαιροῦντα. Πρέπει νά ἔφτασε ἐκεῖ μετά ἀπό τέσσερις ἡμέρες. Καί τό σπαθί χτύπησε ἄλλη μιά φορά. Ἐκτός πιά ἂν σταμάτησαν νά δίνουν τροφή στό φυλακισμένο, γιά ν' ἀποφύγουν νά χύσουν τό αἷμα ἐνός προφήτη.

Εἶναι πολύ ἀπίθανο νά παραδεχτεῖ κανεῖς, παίρνοντας ὑπ' ὄψη του τήν ἀπόσταση, τή Ζέστη καί τίς τρομερές συνθήκες διαβίωσης στήν ἔρημο, ὅτι οἱ μαθητές τοῦ Ἰωάννη, πληροφορήθηκαν ἔγκαιρα τόν ἀποκεφαλισμό του, καί τρέξαν μέσα στήν ἔρημο γιά νά πᾶνε στόν Μαχαιροῦντα καί νά περιμένουν ἔξω ἀπό τό φρούριο γιά νά τοῦς δοθεῖ ἡ ἄδεια νά πάρουν τό σῶμα τοῦ Ἰωάννη. Ὁ Βαπτιστής θάφτηκε στόν Μαχαιροῦντα, ἐκεῖ πού πέθανε καί ἐνταφιάστηκε χωρίς πολλές τιμές ὅπως ἦταν φυσικό γιά ἕναν θανατοποινίτη, ἐκτός πιά κι ἂν οὔτε κᾶν τόν θάψανε ἀλλά ἀπλούστατα πέταξαν τό σῶμα του ἀπό τό τεῖχος στό γκρεμό. Ἄλλωστε, πῶς τά κατάφεραν οἱ μαθητές του νά ἐπιζήσουν μέσα στήν ἔρημο ἔξω ἀπό τό φρούριο; Καί οἱ φρουροί πῶς τοῦς ἀνέχτηκαν; Ὅλα αὐτά εἶναι ἀπίθανα. Τήν ἐποχή ἐκείνη ἡ ἀπλή παρουσία ἔστω μερικῶν μαθητῶν ἔξω ἀπό τό κάστρο ἔθεωρεῖτο ὑποπτη. Ὁ ὁποιοσδήποτε τριγύριζε ἔξω ἀπό τό φρούριο μπορούσε νά θεωρηθεῖ κατάσκοπος καί ἀνιχνευτής κάποιου εἰσβολέα. Γιά ὅλους αὐτούς τοῦς λόγους τά ὀστᾶ πού καταστράφηκαν στή Σαμάρεια τρεῖς αἰῶνες ἀργότερα, δέν μπορούν ν' ἀνήκουν στόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή. Ἄς τό σημειώσουμε αὐτό καί θά καταλάβουμε τή σημασία πού ἔχει πολύ σύντομα.

Γιά ν' ἀποδείξουμε ὅτι ὁ Βαπτιστής ἦταν ὀπαδός τῶν θεωριῶν τοῦ Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα, ὅπως καί ὁ Ἰησοῦς, χρησιμοποιοῦμε τό παρακάτω ἀπόσπασμα ἀπό τοῦς « Πολέμους τῆς Ἰουδαίας » τοῦ Φλάβιου Ἰωσήφ, στή σλαβική του μετάφραση:

« Ὑπῆρχε, λοιπόν ἕνας ἄνθρωπος πού τριγύριζε στήν Ἰουδαία ντυμένος μέ περίεργα ροῦχα, μέ τρίχες ζῶων κολλημένες πάνω στό κορμί του, πού ἔδινε τήν ἐντύπωση ἐνός ἄγριου. *Κήρυττε στούς Ἑβραίους τήν ἐλευθερία* λέγοντας: Ὁ Θεός μ' ἔστειλε γιά νά σᾶς δείξω τό δρόμο τοῦ Νόμου, πού μ' αὐτόν θά ἀπαλλαγεῖτε ἀπό τοῦς πολυάριθμους κυρίου, καί δέν θά ἔχετε πιά ἕναν ἄρχοντα θνητό, ἀλλά τόν ἀθάνατο Κύριο, τόν Ὑψιστο πού μ' ἔστειλε, νά σᾶς πῶ αὐτά τά λόγια... » (II,2)

« Ἀκούγοντας αὐτά τά λόγια, ὁ λαός, ἐνοιωθε εὐτυχισμένος, καί ὀλόκληρη ἡ Ἰουδαία τόν ἀκολουθοῦσε, καθὼς κι αὐτοῖ πού μέναν στά περίχωρα τῆς Ἱερουσαλήμ. Δέν ἔκανε τίποτ' ἄλλο ἀπό νά τοῦς βάζει μέσα στόν γέρο τοῦ Ἰορδάνη. Καί τοῦς ἔστειλε πίσω

στά σπίτια τους, λέγοντάς τους νά σταματήσουν νά κάνουν κακό, καί τούς ξδινε τήν υπόσχεση, πώς θά έρχόταν ένας βασιλιάς γι' αὐτούς, πού θά τούς έλευθέρωνε, καί θά υπέτασσε όλους τούς ανυπότακτους, ένώ ο ίδιος δέν θά υποτάσσονταν σέ κανέναν. Ἄλλοι κορόϊδευαν τά λόγια του κι ἄλλοι τόν πίστευαν... » (II,2)

Δέν εἶναι ἀνάγκη νά συγκρίνουμε μέ μεγάλη προσοχή τά δύο αὐτά κείμενα γιά νά καταλάβουμε ὅτι εἶναι ἀντιφατικά. Τό δεύτερο εἶναι μιά μεταγενέστερη παρεμβολή πού ξγινε ἀπό τούς χριστιανούς ἀντιγραφείς. Ἀντίθετα τό πρῶτο, εἶναι ἀπόλυτα σύμφωνο μέ τήν ἰδεολογία τοῦ Ἰουδα ἀπό τά Γάμαλα, καί τό θεωροῦμε σάν τό μόνο αὐθεντικό. Δυστυχῶς στή συνέχεια, βλέπουμε, ὅτι τό κείμενο τοῦ Φλάβιου Ἰωσήφ, ἔχει ὑποστει τόσες παρεμβολές καί τόσες παραλλαγές, πρᾶγμα πού μᾶς δίνει τή βεβαιότητα πώς τά πρωτότυπα κείμενα τοῦ συγγραφέα αὐτοῦ θά μᾶς μάθαιναν πολύ σπουδαιότερα πράγματα ἀπό τά Εὐαγγέλια τοῦ 4ου καί 5ου αἰῶνα.

Ὅσο γιά τό λόγο πού ὁ Ἰωάννης κόλλησε τρίχες ζῶων σ' ὀλόκληρο τό σῶμα του, αὐτό ἐξηγεῖται εὐκόλα. Εἶναι ἕνας ἀπειλητικός συμβολισμός ἐναντίον τῆς οἰκογένειας τοῦ Ἡρώδη. Μέ τίς τρίχες αὐτές ἐμοιαζε μέ τόν βιβλικό Ἡσαῦ (Γένεσις: ΚΕ', 2-5 - 26 καί ΚΖ', 16 - 17). Ἦταν τό τέχνασμα πού χρησιμοποίησε ὁ Ἰακώβ γιά νά ξεγελάσει τόν πατέρα του τόν Ἰσαάκ γιά νά πάρει τήν εὐλογία του, καί τά πρωτοτόκια τοῦ ἀδελφοῦ του. Τό ὄνομα τοῦ Ἰακώβ σημαίνει « ὁ Ὑποσκελιστής », καί ὁ Ἰησοῦς (πού ἀναγγέλλει ὁ Ἰωάννης, θά ὑποσκελίζε τούς ὑποτελεῖς στούς Ρωμαίους ἠρωδιακοῦς Τετράρχες. Τέλος, ὁ Ἡσαῦ, ὁ « Δασύτριχος » ἦταν ὁ πρῶτος ἀπό τά δύο δίδυμα πού γέννησε ἡ μάνα του. Καί κατ' ἀναλογία, ἀπό τά δύο δίδυμα πού γέννησε ἡ Μαρία, ὁ Ἰησοῦς, ἦταν ὁ πρωτότοκος.

Γιά τούς Ἑβραίους, πού χρησιμοποιοῦσαν καθημερινά καί τόσο πολύ τούς λόγους καί τίς πράξεις τῶν προφητῶν, ὁ Βαπτιστής, ἔπαιζε τέλεια τόν συμβολικό ρόλο του, ἀπόλυτα συνεπής μέ τήν Ἰουδαϊκή παράδοση. Οἱ κινήσεις του καί ἡ ἀμφίεση του ἦταν ὀλοφάνερες καί μέ τέλεια ἐναρμόνιση πρὸς τούς προφήτες, πού συνήθιζαν νά κάνουν νεύματα καί χειρονομίες πρὶν ν' ἀρχίσουν νά μιᾶνε..

Μέχρι στιγμῆς, παρακολουθήσαμε τό κλασσικό θέμα τῆς φήμης τοῦ Βαπτιστή, ὑπογραμμίζοντας ἀπλῶς τούς ἀναχρονισμούς καί τίς ἀσυμφωνίες μέ τήν ἱστορική πραγματικότητα. Παρακάτω θά ἐξετάσουμε τό πιό σημαντικό μέρος τῆς ὑπόθεσης.

Ὁ Ἡρώδης ὁ Μεγάλος, πέθανε τό 5 π.Χ. Ἀμέσως μετά τό

θάνατό του, πού συνέβη τό μήνα Νισάν (21 Μαρτίου - 21 Ἀπριλίου), ὁ πρωτότοκος γυῖός του, ὁ Ἀρχέλαος, φεύγει γιά τή Ρώμη, γιά νά πάρει ἀπό τόν Αὐτοκράτορα Αὐγουστο τήν ἔγκριση νά βασιλέψει σ' ὀλόκληρο τό βασίλειο τοῦ πατέρα του. Ὁ ἀδελφός του ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας, κάνει τό ἴδιο ταξίδι μέ σκοπό νά πάρει αὐτός τήν κληρονομιά. Ἐπιστρέφοντας ἀπό τή Ρώμη, ὁ τελευταῖος πείθει τήν Ἡρωδιάδα, γυναίκα τοῦ ἄλλου ἀδελφοῦ τους τοῦ Ἡρώδη Φιλίππου, νά ἔρθει νά ζήσει μαζί του σάν γυναίκα του, μαζί μέ τήν κόρη της τή Σαλώμη, πού ἡ Ἡρωδιάδα εἶχε ἀποκτήσει μέ τόν Ἡρώδη Φίλιππο.

Ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, μᾶς λέει (Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες XVIII,V, 136) ὅτι αὐτό συνέβη λίγο μετά τή γέννηση τῆς Σαλώμης.

Κατά συνέπεια, γύρω στό 5π.Χ. ἡ Σαλώμη εἶναι περίπου ἑνός ἔτους. Ὁ θάνατος τοῦ Βαπτιστή, τοποθετεῖται γύρω στό 32μ.Χ., ὁπότε ἡ Σαλώμη τήν ἐποχή αὐτή εἶναι τό λιγώτερο (5 + 32) τριάντα ἐπτά χρόνων.

Ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, μᾶς λέει ἀκόμη (Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες, XVIII,V,137) ὅτι ἡ Σαλώμη, παντρεύτηκε τό Εἰσαδέλφο της τόν Φίλιππο, γυῖό τοῦ Ἡρώδη Ἀντίπα, κι ἔτσι ὁ τελευταῖος ἦταν συγχρόνως θεῖος της καί πεθερός της.

Ὁ Φίλιππος Ἀντίπας πέθανε, *χωρίς νά κάνει παιδιά* μέ τή Σαλώμη, κι αὐτή παντρεύτηκε γιά δεύτερη φορά μέ τόν Ἀριστόβουλο, ἀδελφό τοῦ Ἀγρίππα.

Ἀπό αὐτό τό δεύτερο γάμο, ἡ Σαλώμη ἀπόχτησε τρεῖς γυῖους: τόν Ἡρώδη, τόν Ἀγρίππα καί τόν Ἀριστόβουλο. Ὁ καιρός περνάει, καί τήν ἐποχή πού σταυρώνεται ὁ Ἰησοῦς, ἡ Σαλώμη εἶναι περίπου σαράντα χρόνων.

Κι ἐδῶ θά τοποθετήσουμε τό πρόβλημα, τοῦ κατὰ πόσο μᾶς λένε τήν ἀλήθεια τά κανονικά Εὐαγγέλια γιά τήν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Βαπτιστή.

Ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας, δίνει μιά μεγάλη γιορτή, στό ἀνάκτορό του στήν Τιβεριάδα. Δίπλα κάθετα ἡ ἀγαπημένη του γυναίκα ἡ Ἡρωδιάδα. Κοντά του βρίσκεται σίγουρα καί ἡ Σαλώμη μέ τό σύζυγο της τόν Ἀριστόβουλο, γιατί ἂν παντρεύτηκε σέ ἡλικία δέκα πέντε χρόνων τότε ὁ πρῶτος της σύζυγος ὁ Φίλιππος πρέπει νά ἔχει πεθάνει ἤδη ἀπό τό 10μ.Χ. Γύρω τους, σέ σχῆμα πέταλου, ὅπως τό συνήθιζαν ἐκείνη τήν ἐποχή, κάθονται οἱ ἀξιωματοῦχοι τοῦ Ἡρώδη Ἀντίπα καί οἱ Αὐλικοί του.

Πῶς θά τολμοῦσε ὁ Ἰδουμαῖος Τετράρχης νά ζητήσῃ ἀπό τή Σαλώμη μιά παντρεμένη γυναίκα μέ παιδιά, νά χορέψῃ, ἐμπρός στόν σύζυγό της καί στούς συγκεντρωμένους αὐλικούς;

Στήν Ἀνατολή δέ χόρευαν ὅπως σήμερα, στίς οἰκογενειακές

συγκεντρώσεις μεταξύ τους. 'Υπάρχουν οί επαγγελματίες χορεύτριες, καί τό επάγγελμά τους δέν έχει καμμιάν ήθική εκτίμηση. Είναί τελείως αδύνατο νά ζητήσει ό 'Ηρώδης από τήν άνηψιά του καί νύφη του νά χορέψει εμπρός στό σύζυγό της καί κάτω από τά βλέμματα όλων τών άξιωματούχων καί τών αὐλικῶν. Θά ήταν μιά καθαρή προσβολή. Κι άς μήν ξεχνάμε ότι στή Μέση 'Ανατολή οί γυναίκες γερνάνε γρήγορα καί κάθε άλλο παρά ευχάριστο θέαμα θά ήταν ό χορός μιᾶς γυναίκας τριάντα επτά χρόνων.

Άλλωστε πῶς θά μπορούσε ό 'Ηρώδης 'Αντίπας νά υποσχεθεϊ τό μισό του βασιλείου στή Σαλώμη, όπως λέει ό Μάρκος (ΣΤ',32), άφοῦ μέ δυσκολία κατάφερνε νά ήγεμονεύει μόλις στό τέταρτο του 'Ισραήλ; Θά πρέπει εἰς τούτου νά τρέλλάθηκε.

Κι άν μεταφέρουμε αὐτή τήν υπόθεση γιά λογαριασμό τῆς 'Ηρωδιάδας πάλι αποκλείεται! Δέν μπορεί ένας ήγεμόνας νά υποχρεώσει τή γυναίκα του πού έχει περάσει πιά τά πενήντα, νά χορέψει εμπρός σ' όλους τούς αὐλικούς χωρίς νά τήν εἰσετάξει κι άκόμα δέν μπορεί νά τῆς υποσχεθεϊ τό μισό του βασιλείου, εἰς τούτου νά εἶναι βασίλισσα σ' όλόκληρο.

Τί συνέβη λοιπόν στήν πραγματικότητα;

Μπορούμε μόνο νά συμπεράνουμε τά εἰρηστικά. 'Ο 'Ηρώδης 'Αντίπας συνέλαβε τό 'Ιωάννη τό Βαπτιστή, καί τόν φυλάκισε μακρῶς, στό Μαχαιρούντα, στήν ἔρημο του Μωάβ, γιά νά τόν άπομονώσει καί νά σταματήσει τήν επιρροή πού ασκούσε στόν εβραϊκό λαό. Μετά από έναν χρόνο, τόν άποκεφάλισε πάλι στόν Μαχαιρούντα, γιατί οί δραστηριότητες τών Ζηλωτῶν, κάτω από τήν καθοδήγηση του 'Ιησοῦ άρχισαν νά παίρνουν επικίνδυνη έκταση. Αὐτό ήταν μιά πράξη αντιποίνων καί εκφοβισμού, καί οὔτε ή 'Ηρωδιάδα, οὔτε ή Σαλώμη άναμείχθησαν στήν υπόθεση. 'Απόδειξη γι' αὐτό, είναι ότι οί Πατέρες τῆς 'Εκκλησίας άγνοοῦν τελείως τό επεισόδιο του « χοροῦ τῆς Σαλώμης ». Τό επεισόδιο αὐτό είναι απλῶς μέρος από τίς άνεύθυνες φήμες, όπως άνεύθυνη φήμη είναι καί ότι οί μαθητές του 'Ιωάννη πέρασαν έναν όλόκληρο χρόνο κάτω από τή σκιά του κάστρου του Μαχαιρούντα, μέσα στήν ἔρημο, χωρίς φαί καί χωρίς νερό, γιά νά πάρουν τελικά τό σῶμα του Προδρόμου, καί νά τό θάψουν εκατό χιλιόμετρα μακρύτερα.

Ὁ ρόλος τῆς Μαγείας στή ζωή του 'Ιησοῦ.

«Δέν θέλει εἰρεθῆ εἰς σέ οὐδείς οἰωνοσκοπος ἢ μάγος ἢ γόης ἢ άνταποκριτής δαιμονίων ἢ τερατοσκοπος ἢ νεκρομάντης...»

Δευτερονόμιον ΙΗ' , 11.

Δέν ὑπάρχει έρευνητής πού νά μήν παρατήρησε καί νά μήν άναγνώρισε ότι στή ζωή του 'Ιησοῦ, παρουσιάζεται ένα σκοτεινό κενό, μιά περίοδος πού γι' αὐτήν δέν γνωρίζουμε άπολύτως τίποτα. Κατά τή γνώμη τών Δοσίθεων καί γενικά όλων τών Γνωστικιστῶν, καί πρώτα απ' όλους του Μαρσίωνα, ό 'Ιησοῦς έμφανίζεται εαφνικά, χωρίς κανείς νά ξέρει από πού έρχεται.

Στήν Καπερναούμ σημειώνεται ή πρώτη του εμφάνιση. Άλλοι πάλι τήν τοποθετοῦν στό πέρασμα του 'Ιορδάνη πού λέγεται Βεϊτ-Αβάρα καί άλλοι στό χωριό Βηθανία. (Στό κεφάλαιο ΧΙ εἰσηγήσαμε ότι αὐτά τά «σκοτεινά χρόνια» καλύπτουν μιά περίοδο πολιτικῆς καί μάλιστρα επαναστατικῆς δράσης).

Μέσα σ' αὐτή τήν άγνωστη περίοδο τῆς ζωῆς του 'Ιησοῦ, ή Ιουδαϊκή φήμη, τοποθετοῦσε τήν παραμονή του στήν Αίγυπτο, όπου εἶχε πάει γιά νά σπουδάσει τή Μαγεία.

Πράγματι, στό 'Ισραήλ πίστευαν, καί δικαιολογημένα άλλωστε, ότι ή Αίγυπτος ήταν ή πατρίδα αὐτῆς τῆς τέχνης, κι ότι οί καλύτεροι μάγοι ήταν οί αἰγύπτιοι. Κάθε Ταλμουδιστής, εἰλικρινῆς καί μυημένος στήν έσωτερικῆ παράδοση τών Ιερῶν Κειμένων, παραδέχεται ότι ένας από τούς θησαυρούς πού πήραν μαζί τους οί 'Εβραῖοι φεύγοντας από τήν Αίγυπτο, ήταν «τά άργυρᾶ καί χρυσᾶ σκεῦη» ('Εξοδος ΙΒ,35), πού δέν ήταν τίποτα άλλο από τά κλειδιά (τά σκεῦη, τά μυστικά) τῆς διπλῆς μαγικῆς δύνάμης (ό χρυσός καί ό άργυρος), πού συμβολίζονται άκόμα στίς μέρες μας μέ έσωτερικῶ τρόπο από τά δύο κλειδιά από χρυσό καί άσήμι πού στολίζουν τό παπικό έμβλημα.

Αὐτή ή πίστη, ήταν τόσο βαθιά ριζωμένη στό 'Αρχαίο 'Ισραήλ, πού κανείς ταειδιώτης δέν μπορούσε νά μπει στήν Παλαιστίνη έρχόμενος από τήν Αίγυπτο, άν δέν περνοῦσε προηγουμένως από

μιά έξονυχιστική έρευνα στα κοινά σύνορα τῶν δύο χωρῶν. Ὅποιος τολμοῦσε νά περάσει στή χώρα τῶν Ἑβραίων ὁποιοδήποτε μαγικό ἀντικείμενο ἢ σύγγραμμα, ἀντιμετώπιζε τήν ποινή τοῦ θανάτου, κατά προσταγή τοῦ Ἰουδαϊκοῦ νόμου:

«Δέν θέλει εὔρεθῆ εἰς σέ οὐδεῖς διαπερνῶν τόν υἱόν αὐτοῦ ἢ τήν θυγατέρα αὐτοῦ διά τοῦ πυρός ἢ μαντευόμενος μαντεῖαν ἢ προγνώστης τῶν καιρῶν ἢ οἶωνοσκόπος ἢ μάγος ἢ γόης ἢ ἀνταποκριτής πνευμάτων ἢ τερατοσκόπος ἢ νεκρομάντης ...» (Δευτερονόμιον ΙΗ, 10-11)

Κι ἀκόμα:

«Μάγισσαν δέν θέλεις ἀφήσει νά ζῆ...» (Ἑξοδος ΚΒ, 18)

Κι αὐτή ἡ ἀπαγόρευση πάει ἀκόμα μακρύτερα. Τόν πρῶτο αἰῶνα μ.Χ. ὁ Ραββῖνος ISMAEL BEN ELISCHA, ἐγγονός τοῦ Ἀρχιερέα πού ἐκτελέστηκε ἀπό τοὺς Ρωμαίους, ἀπαγορεύει στόν ἀνηψιό του τόν BEN DAMA νά θεραπευτεῖ ἀπό ἕναν χριστιανό ὅταν τόν δάγκωσε ἕνα φίδι. Καί γράφει τήν ἀπαγόρευση αὐτή σ' ἕνα Ταλμουδικό ἀπόσπασμα τό ABHODAH ZARAH (27 B) πού λέει:

«καλύτερα νά χαθεῖ κανεῖς παρά νά σωθεῖ ἀπό τή μαγεία...»

Ἔτσι, ὁ Ἰησοῦς, κατά τή γνώμη τῶν Ἑβραίων, ἀσκεῖ μαγεία πού τήν ἔμαθε στήν Αἴγυπτο καί κατάφερε νά περάσει ἀπό τά σύνορα τά ἀπαραίτητα σύνεργα γιά τήν τέχνη αὐτή. (QIDDOU-SCHIM, 49 B, SCHAB, 75 A καί 104 B). Ὅλοι οἱ μαθητές του γνωρίζουν ἐπίσης τήν τέχνη αὐτή, πού τοὺς δίδαξε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς. Πράγμα πού ἐξηγεῖ τά θαύματα τους καί τήν ἐπιτυχία πού ἔχουν στό πνεῦμα τοῦ ἀμόρφωτου πλήθους.

Τήν ἴδια ἐποχή βλέπουμε τόν Ραββῖνο Ἐλιέζερ-Μπέν-Υρκανός νά συλλαμβάνεται σάν κρυπτοχριστιανός. Τελικά ἀθωώνεται, γιατί παραδέχτηκαν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος τόσο φανατικά προσηλωμένος στό Νόμο δέ θά μπορούσε νά παραστρατήσει, παρά μόνο ἂν εἶχε ὑποστῆ μιὰ κάποια μαγική ὑποβολή, ἀπό τοὺς ὁπαδούς τοῦ Ἰησοῦ.

Πρέπει νά παραδεχτοῦμε ὅτι αὐτή ἡ ἀποψη ἦταν παραδεκτὴ στους χριστιανικούς κύκλους μέχρι τόν 5ο αἰῶνα.

Τά «εὐαγγέλια τῆς παιδικῆς ἡλικίας» ἔχει ἀποδειχτεῖ ὅτι παλαιότερα περιελάμβαναν τό «Πρωτευαγγέλιον τοῦ Ἰακώβου», τό «εὐαγγέλιον τοῦ Ψευδο-Ματθαίου», τήν «ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Ξυλουργοῦ» καί τό «εὐαγγέλιον τοῦ Θωμᾶ» καί περιεῖχαν ἀποσπάσματα πού μερικά ἀπ' αὐτά γράφτηκαν στά τέλη τοῦ 2ου αἰῶνα καί ἄλλα στόν 5ο αἰῶνα.

Μέσα λοιπόν σ' αὐτά τά κείμενα, μᾶς δείχνουν τόν Ἰησοῦ παιδί, προικισμένο μέ καταπληκτικές ἰδιότητες, ἱκανό κι ὅλας νά κάνει θαύματα. Τόν βλέπουμε νά μπαίνει μέσα σέ μιὰ σπηλιά, ὅπου μιὰ λέαινα μόλις εἶχε γεννήσει τά μικρά της. Κι ἡ λέαινα

παίζει καί χαϊδεύει τόν Ἰησοῦ μαζί μέ τά λιονταράκια. Μέ μιὰ προσταγή του, ἕνας φοίνικας σκύβει καί ἡ Μαρία παίρνει τοὺς χουρμάδες πού εἶχε ποθήσει. Κάνει νά ξεπηδήσει μιὰ πηγὴ γιά νά ξεδιψάσει τοὺς γονεῖς του. Μέ τό πού μπαίνει μέσα σ' ἕνα ναό στήν Ἑρμούπολη τῆς Αἰγύπτου, τριακόσια ἐξήντα πέντε ἀγάλματα πού ἀντιπροσώπευαν τίς τριακόσιες ἐξήντα πέντε θεότητες τῆς κάθε ἡμέρας τοῦ χρόνου, πέφτουν κάτω καί γίνονται κομμάτια. Ἀργότερα, ὅταν ἔχει ἐπιστρέψει πιά στήν Ἰουδαία, παίζει μέ τό χῶμα καί τό νερό κι ὁποιοσδήποτε πατάει τά πήλινα κατασκευάσματά του, πέφτει νεκρός στά πόδια του. Μιὰ ἄλλη φορά πάλι, φτιάχνει μιὰ ντουζίνα ἀπὸ πήλινα πουλιά, καί χτυπώντας τά χέρια του τοὺς δίνει ζωή.

Ἐε αἰτίας τῆς ἀναστάτωσης πού προκαλοῦν τά διάφορα αὐτά θαύματα, οἱ γονεῖς του τόν κλείνουν στό σπίτι καί δέν τόν ἀφήνουν νά βγεῖ ἔξω. Τότε γιά νά τόν συγχωρέσουν οἱ γονεῖς του καί γιά νά κάνει ἄλλη μιὰ φορά ἐπίδειξη τῆς δυνάμει του, δίνει ἕνα ζωὴ σ' ἕνα παιδί πού εἶχε πεθάνει ἀπὸ τή γοητεία του. Ἀργότερα πάλι, ὁδηγοῦν τό μικρὸ Ἰησοῦ σ' ἕνα γέρο δάσκαλο γιά νά μάθει νά γράφει. Ὁ δάσκαλος, τοῦ δίνει μιὰ εὐλιά γιά μιὰ του ἀταξία καί πέφτει ἀμέσως νεκρός. Ἐνα ἐπεισόδιο ἀπὸ τά κανονικά εὐαγγέλια πού δείχνει ἀκριβῶς τόν μνησικακο χαρακτήρα τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι τό ἐπεισόδιο μέ τή συκιά (Ματθαῖος, ΚΑ, 19 καί Μάρκος ΙΑ, 21) ὅπου τό δύστυχο δέντρο, ἔπρεπε νά τοῦ προσφέρει τοὺς καρπούς του, ἐκ τὸς ἐποχῆς, κι ἐπειδὴ ἀρνήθηκε, ὁ Ἰησοῦς τήν καταριέται καί ξεραίνεται.

Φυσικά σ' ὅλα τ' ἀπόκρυφα, σάν πατέρας τοῦ Ἰησοῦ, ἀναφέρεται ὁ Ἰωσήφ. Ἀλλά πολλές φορές μπορούμε νά διακρίνουμε ὀρισμένα ἀποσπάσματα πού διέφυγαν κάπως τῆ μεταγενέστερη λογοκρισία, ἔτσι τό ἀπόκρυφο τοῦ Ψευδο-Ματθαίου μᾶς μιλάει γιά τοὺς ἀδελφούς του: «Σέ μιὰ γιορτῆ, ἦρθε ὁ Ἰωσήφ μέ τοὺς γιουίους του, τόν Ἰάκωβο, τόν Ἰωσή, τόν Ἰούδα, τόν Σίμωνα, καί τίς δύο ἀδελφές τους, κι ὁ Ἰησοῦς μέ τή μητέρα του καί τήν ἀδελφή της τή Μαρία, τήν κόρη τοῦ Κλωπᾶ...»

(εὐαγγέλιον τοῦ Ψευδο-Ματθαίου:XLII,1)

«Ὁ Ἰωσήφ ἔστειλε τόν γιουί του τόν Ἰάκωβο νά μαζέψει εὐλά στό δάσος καί μαζί του πῆγε κι ὁ μικρός Ἰησοῦς. Κι ὅπως ὁ Ἰάκωβος ἔσκυψε νά πάρει κάτι ξερόκλαδα μιὰ ὀχιά τόν δάγκωσε στό χέρι. Ἐπεσε κάτω κι ἄρχισε νά σφαδάζει ἀπὸ τοὺς πόνους. Τότε ὁ Ἰησοῦς φύσηξε πάνω στήν πληγὴ, κι ἀμέσως οἱ πόνοι σταμάτησαν καί ἡ ὀχιά ψόφησε. Ἔτσι, σώθηκε ὁ Ἰάκωβος.»

(εὐαγγέλιον τοῦ Ψευδο - Ματθαίου XVI,1)

Μέσα στά αἰθιοπικά χειρόγραφα, συναντᾶμε παρόμοια περιστατικά. Βλέπουμε τόν Ἰησοῦ νά διδάσκει στους μαθητές του,

περίεργες μαγικές συνταγές, πού μερικές απ' αυτές τής Ξαναβρίσκουμε στην αιθιοπική DABTARA.¹

Αυτές λοιπόν ήταν οι διάφορες δοξασίες των Έβραίων και των Χριστιανών σ' ότι άφοροῦσε τής «δυνάμεις» του Ίησοῦ.

Εἶναι σίγουρο, ὅτι οἱ Χριστιανοί, πού κάνουν μιά πιό ριζοσπαστική ἀνάλυση τῶν κειμένων, δέν μποροῦν νά μὴν παραδεχτοῦν τό γεγονός, πῶς ὁ Ίησοῦς χρησιμοποίησε μιά κάποια τεχνική. Καί νά ἡ ἀπόδειξη :

Ἐφελέστατα, οἱ συνηθισμένοι πιστοί, φαντάζονται ὅτι ἀρκοῦσε στὸν Ίησοῦ νά δώσει μιά διαταγή γιά νά ἐπιτευχθεῖ τό ἀναμενόμενο ἀποτέλεσμα.

Αὐτό ὅμως δέν εἶναι ἀλήθεια. Ἀνάλογα μέ τήν περίπτωση, ὁ Ίησοῦς χρησιμοποίησε ἕναν διαφορετικό τρόπο δράσης, μιά διαφορετική ὅπως εἶπαμε τεχνική. Κι αὐτό τό ἀποδεικνύουν τά ἴδια τά κανονικά Εὐαγγέλια:

« καί παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ίησοῦ ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ κράζοντες καί λέγοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱέ Δαυίδ. Ἐλθόντι δέ εἰς τήν οἰκίαν προσήλθον αὐτῷ οἱ τυφλοὶ, καί λέγει αὐτοῖς ὁ Ίησοῦς. Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; λέγουσι αὐτῷ. Ναί Κύριε. Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων. Κατά τήν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω ὑμῖν. Καί ἀνεώχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί.» (κατά Ματθαῖον Θ, 27 - 30)

«καί ἔρχεται εἰς Βηθσαϊδάν. Καί φέρουσιν αὐτῷ τυφλόν καί παρακαλοῦσιν αὐτόν ἵνα αὐτοῦ ἄψῃται. Καί ἐπιλαβόμενος τῆς χειρός τοῦ τυφλοῦ ἐξήγαγεν αὐτόν ἔξω τῆς κώμης, καί πτύσας εἰς τά ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεῖς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν εἰ τί βλέπει. Καί ἀναβλέψας ἔλεγε. Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ὡς δένδρα ὀρῶ περιπατοῦντας. Εἶτα πάλιν ἐπέθηκε τὰς χεῖρας ἐπί τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ καί ἐποίησεν αὐτόν ἀναβλέψαι, καί ἀπεκατεστάθη, καί ἀνέβλεψε τηλαυγῶς...» (κατά Μάρκον Η, 22-26)

«καί παράγων εἶδεν ἀνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς (...) καί ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσσε χαμαί καί ἐποίησεν πηλόν ἐκ τοῦ πτύσματος, καί ἐπέχρισε τόν πηλόν ἐπί τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ καί εἶπεν αὐτῷ. Ὑπαγε νίψαι εἰς τήν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καί ἐνίψατο καί ἦλθεν βλέπων..» (κατά Ἰωάννην Θ, 1,6-7)

Ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, βρισκόταν κοντά σέ μιά ἀπό τῆς

πύλες τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἀπό κεῖ οἱ ἱερεῖς ἔπαιρναν νερό γιά τοὺς ἐξαγνισμούς καί τῆς ἱεροτελεστίας μέσα στό Ναό. Ἀπό τήν ἐποχή πού τήν εὐλόγησε ὁ προφήτης Ἡσαΐας (Η,6) θεωροῦσαν τά νερά τῆς καθαγιασμένα καί θεραπευτικά. Αὐτή ἡ παράδοση πέρασε ἀκόμα καί στοὺς Μουσουλμάνους τοῦ Μεσαίωνα.

Βλέπουμε λοιπόν, ὅτι στά τρία αὐτά θαύματα, ὁ Ίησοῦς χρησιμοποίησε τρεῖς διαφορετικούς τρόπους θεραπείας:

α) Στήν πρώτη περίπτωση, ἀρκεῖται στήν πίστη τῶν τυφλῶν, καί ἀγγίζει ἀπλῶς τά μάτια τους μέ τά χέρια του.

β) Στή δεύτερη περίπτωση, βάζει σάλιο στά μάτια τοῦ τυφλοῦ, κι ἔπειτα τ' ἀγγίζει μέ τά χέρια του. Τό ἀποτέλεσμα δέν εἶναι τέλειο κι ἐπαναλαμβάνει τήν θεραπεία, μέχρι πού ὁ τυφλός ἀρχίζει νά βλέπει.

γ) Στήν τρίτη περίπτωση, χρησιμοποίησε μιά παλιά συνταγή τῆς ἀρχαίας φαρμακολογίας. Ἐνας ἰατρικός κώδικας τοῦ τρίτου αἰῶνα, πού τόν ἔγραψε κάποιος SENERUS SAMMONICUS, συστήνει τήν ἐπικάλυψη τῶν ματιῶν μέ λάσπη γιά τήν θεραπεία τῶν ὀφθαλμικῶν οἰδημάτων. Καί ὁ Ίησοῦς προσθέτει σ' αὐτή τήν εχνική, τό πλύσιμο τῶν ματιῶν μέ νερό ἀπό τή θαυματουργή κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Ὅσο γιά τήν χρησιμοποίηση τοῦ σάλιου γιά τήν θεραπεία τῶν ὀφθαλμικῶν ἀσθενειῶν, ὁ Ίησοῦς χρησιμοποίησε πάλι μιά πανάρχαια συνταγή πού στηρίζεται στήν θεραπευτική ἰδιότητα τοῦ σάλιου. Συμπωματικά, στό περιοδικό «ANNALES DE CHIRURGIE PLAGIQUÉ», Ἀπρίλιος 1961 σελ. 235-242 βρήκαμε ἕνα ἄρθρο μέ τό γενικό τίτλο «Τά ἀποτελέσματα τῆς παρωτιδίου σιέλου στίς περιπτώσεις τῆς Ξηροφθαλμίας». Τό ἄρθρον αὐτό μᾶς πληροφορεῖ τά ἑξῆς:

«Τό σύνδρομο τῆς Ξηροφθαλμίας πού ἀναπτύσσεται σέ ὀφθαλμούς μέ ἔλλειψη ἢ ἀνῦπαρκτη δακρυογόνα ἔκκριση, προκαλεῖ τό σχηματισμό τῆς κερατίνης καί τήν ἐκλέπιση τοῦ ἀποξηραμένου ἐπιπεφυκότα ὑμένα τοῦ ὀφθαλμοῦ μέ ἀποτέλεσμα τήν προσκόλλησή τοῦ τελευταίου... Ὁ κερατοειδῆς χιτώνας θολώνει...οἱ βλεφαρίδες δημιουργοῦν ἔλκος... ἡ ὄραση ἐλαττώνεται μέχρι τήν ὀριστική τύφλωση».

«Ὁ σίελος καί τά δάκρυα ἀποτελοῦνται ἀπό μιά πολύ παραπλήσια σύνθεση, περιέχουν καί τά δύο λυζόζυμα, πού εἶναι μιά βακτηριοστατική προστατευτική οὐσία. Ὁ χειρουργός μπορεῖ νά συνδέσει μέ μιά ἐσωτερική βλεννώδη δίοδο, τόν ἐκκριματικό σωλήνα τῶν σιελογόνων ἀδένων μέ τήν ὀφθαλμική κοιλότητα. Ἡ ἐπέμβαση, θά ἔχει σάν ἀποτέλεσμα μιά καλύτερευση στήν ὄραση, τοῦ ἀσθενῆ...»

Πολλοί μαθητές, πού ἐργάζονται τήν νύχτα μέ μιά λάμπα κα-

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: DABTARA, λένε στήν Αἰθιοπία, ἕνα σύνολο ἀπό συνταγές τῆς «λευκῆς» Μαγείας. Ἡ «μαύρη» Μαγεία ἀπαγορεύεται αὐστηρά στή χώρα αὐτή.

κῆς ποιότητας ἐφαρμόζουν ἀσυνείδητα αὐτό τόν τρόπο θερα-
πείας σαλιώνοντας μέ τό δάχτυλο τους τίς πονεμένες κόχες τῶν
ματιῶν τους.

Στήν περίπτωση τοῦ ἔξορκισμοῦ, πού ἀναφέρει ὁ Ματθαῖος
(12,21), ὑπάρχει κι ἐκεῖ μιὰ τεχνική:

«τότε προσελθόντες οἱ μαθηταί τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν εἶπον.
Διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; (πρόκειται γιά κά-
ποιο δαιμόνιο πού βασάνιζε ἕνα παιδί) ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς.
Διά τήν ἀπιστίαν ὑμῶν. Ἀμήν γάρ λέγω ὑμῖν, ἐάν ἔχητε πίστιν ὡς
κόκκον σινάπεως, ἔρειτε τῷ ὄρει τούτῳ, μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ,
καί μεταβήσεται, καί οὐδέν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν. Τοῦτο δέ τό
γένος (τῶν δαιμονίων) οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μή ἐν
προσευχῇ καί νηστεία.» (κατά Ματθαῖον 12, 19-21)

Πρῶτα ἀπ' ὅλα θά παρατηρήσουμε ὅτι ὑπάρχει μιὰ ἀντίφα-
ση. Τό κείμενο μάς λέει ὅτι τίποτα δέν εἶναι ἀδύνατο ὅταν ὑπάρχει
πίστη. Ἀλλά τό ἴδιο μάς πληροφορεῖ ἀμέσως ἔπειτα, ὅτι γιά νά
φθάσουμε σέ κάποιο ἀποτέλεσμα, χρειάζεται νά χρησιμοποι-
ήσουμε μιὰ μυστικο-ἀσκητική τεχνική: τήν *προσευχή* καί τή
νηστεία. Ἡ τελευταία φράση τοῦ κειμένου, προσδιορίζει ἀκρι-
βῶς ὅτι ἀνάλογα μέ τή φύση (τό γένος) τῶν δαιμονίων, πρέπει νά
χρησιμοποιηθεῖ καί ἡ ἀνάλογη θεραπευτική τεχνική. Ἄρα, δέν
ἄρκει ἀπό μόνη της ἡ *πίστη*: χρειάζεται καί μιὰ *φυσική ἐν-
ίσχυση*: ἡ νηστεία, ἡ προσευχή, τό ἐξαγνιστικό ὑλικό (λάδι,
σάλιο, λάσπη, νερό κλπ)¹.

Σ' ἄλλες περιπτώσεις «θαυμάτων» χρειάζεται μεγάλη προ-
σοχή καί μεγάλη ἐπιφυλακτικότητα στήν ἀνάλυσή τους. Μιά
τέτοια εἶναι ἡ θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου στή χώρα τῶν Γαδα-
ρήνων. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος βασανιζόταν ἀπό πολλά δαιμόνια καί
ζοῦσε γυμνός καί σάν ἄγριος μέσα στίς ἐρημιές. Κάθε φορά πού
δοκίμαζαν νά τόν δέσουν, αὐτός ἔσπαγε τίς ἀλυσίδες κι ἔφευγε. Ὁ
Ἰησοῦς διατάζει τά δαιμόνια νά φύγουν ἀπό τόν ἄνθρωπο. Κι
αὐτά τόν παρακάλεσαν:

«...ἵνα μή ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τήν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δέ ἐκεῖ
ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει. Καί παρεκάλουν
αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν. Καί ἐπέτρεψεν
αὐτοῖς. Ἐξελθόντα δέ τά δαιμόνια ἀπό τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον
εἰς τοὺς χοίρους, καί ὤρμησεν ἡ ἀγέλη κατά τοῦ κρηνοῦ εἰς τήν

¹. Σημ.: τοῦ Συγγ.: Φαίνεται, ὁμοίως, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν νήστευσε ποτέ του,
γιατί ὁ Ματθαῖος λέει (1Α, 19) πῶς ἦταν «φάγος καί οἶνοπότης». Μάλιστα, ἡ τελευταία λέξη, ὅπως τό παραδέχεται καί ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος,
εἶχε τήν ἔννοια τοῦ «μέθυσου».

λίμνην καί ἀπεπνίγη. Ἰδόντες δέ οἱ βόσκοντες τό γεγεννημένον
ἔφυγον, καί ἀπήγγειλαν εἰς τήν πόλιν καί εἰς τοὺς ἀγρούς...» (Λου-
κάς, Η 26-35)

Θά παρατηρήσουμε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὅτι δέν πρόκειται γιά ἀγέλη
ἀγριογούρουνων ἀλλά γιά κατοικίδια γουρούνια, ἐφ' ὅσον
ὑπάρχουν βοσκοί. Τό ἐπίσῳδιο, συνέβη στή χώρα τῶν Γαδα-
ρήνων πού βρίσκεται ἀπέναντι ἀπό τή Γαλιλαία. Πῶς ὁμοίως
εἶναι δυνατόν νά τρέφουν γουρούνια, ἀφοῦ ἀπό τόν Ἰουδαϊκό
νόμο ἀπαγορευόταν αὐστηρά, ὄχι μόνο νά τά τρῶνε ἀλλά ἀκόμα
καί νά τά τρέφουν γιά ἐμπόρευμα ἢ καί ἀπλῶς νά τά ἀγγίζουν;
Ἔξ ἄλλου, στήν περιοχή αὐτή, δέν ὑπάρχει καμμιά λίμνη γιά νά
πέσουν νά πνιγοῦν. Γιά νά δικαιολογήσουν τό γεγονός αὐτό,
πολλοί ἐρευνητές τοποθέτησαν τή σκηνή στίς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς
Γενησαρέτ, κοντά στή Βηθσαῖδα-Ιουλία ἀπέναντι ἀπό τήν
Τιβεριάδα. Ἀλλά ἡ πόλη αὐτή δέ βρίσκεται στή χώρα τῶν Γα-
δαρήνων ἀλλά στήν Γωλανίτιδα. Κι ἀνάμεσα στίς δύο αὐτές
περιοχές ὑπάρχει μιὰ ἀπόσταση πάνω ἀπό ὀγδόντα χιλιόμετρα...
Μιά ἄλλη ἀπόδειξη τῆς ἄγνοιας τῶν ἀνωνύμων γραφέων τοῦ 4ου
αἰῶνα.

Τέλος, στό «Ταεῖδι στήν Μέση Ἀνατολή» τοῦ GERARD DE NER-
VAL βρίσκουμε τό ἔξης ἐνδιαφέρον:

«Πάντοτε εἶχα τήν γνώμη, ὅτι ἡ κάνναβις μέ τήν ὁποία κατα-
σκευάζουν τό χασίς, εἶναι τό φυτό, πού ὅπως λέει ὁ Ἰπποκράτης,
προκαλοῦσε στά ζῶα ἕνα εἶδος τρέλλας καί τά ἔκανε νά πέφ-
τουν καί νά πνίγονται στήν θάλασσα».

Ἄν κάνουμε, πράγματι, μιὰ διαλογή ἀνάμεσα στά διάφορα γε-
γονότα πού οἱ Ἑβραῖοι τά θεωροῦν σάν ἀποτέσματα Μαγείας
καί οἱ Χριστιανοί σάν θαύματα, θά διακρίνουμε τρία ἀπό αὐτά
πού δεσπόζουν στή ζωή τοῦ Ἰησοῦ, καί πού ἡ προέλευσή τους,
εἶναι ἀνεξήγητη:

α) Ὁ πειρασμός ἀπό τό διάβολο, πάνω σ' ἕνα βουνό τῆς ἐρή-
μου τῆς Ἰουδαίας πού σήμερα λέγεται Καρραντένα.

β) Ἡ ἐπίκληση τοῦ Μωϋσῆ καί τοῦ Ἡλίου, στό ὄρος Θα-
βῶρ.

γ) Ὁ τελικός διάλογος στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, λίγο πρῖν ἀπό τή
σύλληψη, μέ κάποιον μυστηριώδη «πατέρα».

Τό πρῶτο ἐπίσῳδιο πού μάς περιγράφουν τά Εὐαγγέλια
(Ματθαῖος Δ, Μάρκος Α, Λουκάς Δ) συνέβη στήν ἐρημο τῆς Ἰου-
δαίας, ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε σαράντα μερόνυχτα «πειραζόμενος
ὑπό τοῦ Διαβόλου». Πρόκειται γιά μιὰ παραδοσιακή δοκιμασία.
Ὁ δοκιμαζόμενος, πρέπει νά νικήσῃ τίς Κάτω Δυνάμεις, γιά ν'
ἀποκτήσῃ τήν ὑποστήριξη τῶν Ἄνω. Συναντάμε τό ἴδιο ἐπίσῳ-

διο στή ζωή του Βούδδα και όλων των μεγάλων θαυματουργών. Μετά απ' αυτή τή δοκιμασία, ὁ θριαμβευτής, «ἔχει τή συμπάρσταση ὅλων των δυνάμεων του Οὐρανοῦ, καί ὑπακούουν σ' αὐτόν ὅλες οἱ δυνάμεις τῆς Κόλασης» ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ Καθολιστές.

Ἄλλά πρόκειται γιά μίαν ἐπίκληση, ὅπου μιά ὄντοτητα, ἐξορκισμένη μέ ὀρισμένες φράσεις καί τυπολογίες, ὑποχρέωνε νά φανερωθεῖ, ἢ ἡ σαραντάμερη αὐτή ἀπομόνωση ἔγινε γιά ἄλλο λόγο καί ἡ ὄντοτητα παρουσιάστηκε μέ ἑαφνικό καί ἀναπάντεχο τρόπο; Μ' ἄλλα λόγια, ἦταν θεληματική ἢ τυχαία ἡ συνάντηση μέ τόν Σατανᾶ; Κανένα ἀπό τά κείμενα δέν εἶναι σέ θέση νά μάς λύσει τήν ἀπορία. ἘΕ ἄλλου πρέπει νά θεωρήσουμε σάν ὑπερβολή τό γεγονός ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ἔφαγε, καί προπάντων δέν ἤπια γιά ἓνα διάστημα σαράντα ἡμερῶν, μέ τήν τρομερή ζέστη πού κάνει μέσα στήν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας. Ἐφ, ὅσον ὑπέφερε ἀπό τή μαστίγωση καί πέθανε εἴτε ἀπό τή σταύρωση εἴτε ἀπό τό λόγισμα στό πλευρό του, εἶναι ἀδύνατο νά εἶχε τή δύναμη νά μείνει ζωντανός μέσα στήν ἔρημο σαράντα μέρες.

Ὅποιαδήποτε κι ἂν εἶναι ἡ πραγματική ἐξήγηση, γεγονός εἶναι πώς ἡ ἐμφάνιση τοῦ Σατανᾶ, εἶναι τό πρῶτο ἐπεισόδιο πού σημειώνεται ἀπό τοὺς εὐαγγελιστές, γιά τή δράση τοῦ Ἰησοῦ. Καί ὑπάρχει καί μιά δεύτερη συνάντηση μέ τόν Ἄρχοντα τοῦ Κακοῦ, πού συνήθως περνάει ἀπαρατήρητη: εἶναι βέβαιο ὅμως ὅτι ὑπῆρξε τουλάχιστον μιά δεύτερη συνάντηση. Κι ἔγινε λίγο πρὶν ἀπό τή σύλληψη, τό πολύ λίγες μέρες νωρίτερα:

«εἶπε δέ ὁ Κύριος. Σίμων-Σίμων, ἰδοὺ ὁ Σατανᾶς ἐξέστησατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τόν σῖτον. Ἐγὼ δέ ἐδεήθην περὶ σοῦ ἵνα μὴ ἐκλείπῃ ἡ πίστις σου. καί σύ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου..» (Λουκᾶς ΚΒ 31-32)

Ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος στή Βουλγακᾶτα του, ἐρμηνεύει τή λέξη «ἐπιστρέψας» σάν «CONVERSUS» πού σημαίνει «μεταμορφωμένος, ἀλλαγμένος».

Τί συμπεράσματα θά μπορούσαμε νά βγάλουμε ἀπ' αὐτές τίς συχνές συναντήσεις μέ τόν «Πονηρό»;

Ἡ δεύτερη μεγάλη θεουργική ἐπιχείρηση, ἔγινε στό ὄρος Θαβώρ. Πρόκειται γιά τήν περίφημη σκηνή τῆς «Μεταμόρφωσης», πού τή βρίσκουμε μ' ὅλες τῆς τίς λεπτομέρειες στά παρακάτω ἐδάφια: Ματθαῖος ΙΖ, Μάρκος Θ,2, Λουκᾶς Θ,29, Ἰωάννης Α, 14 καί Β' Ἐπιστολή Πέτρου Α, 16.

«καί μεθ' ἡμέρας ἕξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τόν Πέτρον καί Ἰάκωβον καί Ἰωάννην τόν ἀδελφόν αὐτοῦ καί ἀναφέρει αὐτούς εἰς ὄρος ὑψηλόν κατ' ἰδίαν. Καί μετεμορφώθει ἔμπροσθεν αὐτῶν καί ἔλαμψε τό πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ἥλιος τά δέ ἱμάτια αὐτοῦ

ἐγένοντο λευκά ὡς τό φῶς. Καί ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωυσῆς καί Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. Ἀποκριθεὶς δέ ὁ Πέτρος εἶπε τῷ Ἰησοῦ. Κύριε, καλόν ἐστίν ἡμᾶς ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοί μιά καί Μωυσεῖ μιά καί μίαν Ἡλίᾳ. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καί ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα. Οὗτος ἐστίν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα. Αὐτοῦ ἀκούετε. Καί ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καί ἐφοβήθησαν σφόδρα. Καί προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἤψατο αὐτῶν καί εἶπεν. ἐγέρθητε καί μὴ φοβεῖσθε. Ἐπάραντες δέ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῶν οὐδένα εἶδον εἰ μὴ τόν Ἰησοῦν μόνον.

Καί καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων. Μηδενὶ εἶπητε τό ὄραμα ἕως οὗ ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ...» (κατὰ Ματθαῖον ΙΖ,1-9)

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα θά παρατηρήσουμε, ὅτι γίνεται ἐπίκληση σέ δύο νεκρούς Στόν Μωυσῆ πού ἔχει πεθάνει ἐδῶ καί δεκατέσσερις αἰῶνες καί στόν Ἡλίᾳ πού ἀναλήφθηκε μέσα σ' ἓνα «ἄρμα πυρός» ἐδῶ καί ἔντεκα αἰῶνες. Ἐάν ἐπρόκειτο γιά μίαν ἀπλή ἐκδήλωση τῆς θεϊκῆς καταγωγῆς του, τότε ὁ Ἰησοῦς θά μπορούσε νά τήν προκαλέσει σ' ἓνα φιλικό σπῆτι στήν Ἱερουσαλήμ. Ἄλλά ἐπειδὴ πρόκειται γιά μιά ἐπίκληση σέ νεκρούς, γίνεται κατ' ἰδίαν (κρυφά καί ἀπόμακρα), σ' ἓνα ἐρημικό μέρος, καί κοντά στόν οὐρανὸ γιά δύο λόγους. Ὁ πρῶτος εἶναι γιατί τέτοιου εἶδους τελεουργίες δέν πρέπει νά ταρᾶχτοῦν ἀπὸ τήν παρουσία τρίτων καί ἀμύητων. Ὁ δεύτερος, εἶναι ὅτι στό Ἰσραὴλ δέν ἀστειεύονται μέ τέτοια πράγματα. Εἶναι τελείως ἀπαγορευμένα, καί προβλέπεται ἡ ποινή τοῦ θανάτου γιά τοὺς παραβάτες: Δευτερονόμιον (ΙΗ,10-11) καί Ἐξοδος (ΙΒ, 35-36). Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού ὁ Ἰησοῦς συνιστᾶ στοὺς μαθητῆς νά μὴν ποῦν τίποτα γιά τό τί εἶδαν στό ὄρος.

Ὅσο γιά τή σκοπιμότητα αὐτῆς τῆς νεκρικῆς ἐπίκλησης, εἶναι μᾶλλον ὁ Λουκᾶς πού μάς δίνει τήν ἀπάντηση:

«καί ἰδοὺ ἄνδρες δύο συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν Μωυσῆς καί Ἡλίας, οἱ ὀφθέντες ἐν τῇ δόξῃ ἔλεγον τήν ἐξοδὸν αὐτοῦ ἣν ἐμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ...» (Λουκᾶς Θ, 30-31)

Ἡ ἐπίκληση λοιπόν τῶν δύο νεκρῶν, τοῦ Μωυσῆ καί τοῦ Ἡλίας, πού εἶναι οἱ σημαντικώτεροι ὀδηγητῆς τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ Ἰσραὴλ, ἔγινε γιά νά μάθει ὁ Ἰησοῦς τόν τελικὸ προορισμό του¹. Εἶναι φανερό, ὅτι ἡ ἐπίκληση αὐτῆ συνοδεύτηκε μέ

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: Κατὰ συνέπεια τόν ἀγνοεῖ; Δέν ξέρει γιατί ἦρθε στόν κόσμο;

τίς συνηθισμένες μαγικές άναθυμιάσεις καί μέ τή βοήθεια ίσχυρών παραισθησιογόνων, κι άπόδειξη γι' αυτό είναι ή νάρκωση τών μαθητών, ή μέθη πού νοιώθουν καί τά άσυνάρτητα λόγια του Σίμωνα-Πέτρου πού θέλει νά κατασκευάσει σκηνές για τίς όπτασίες. 'Ο Λουκάς μάς τό λέει καθαρά ότι «ό Πέτρος καί οί σύν αύτῶ ἦσαν βεβαρημένοι ὕπνῳ» (Λουκάς Θ, 32) κι ότι ό Πέτρος δέν ἤξερε τί ἔλεγε:» «μή εἰδώς ὁ λέγει» (Λουκάς Θ, 33)

“Όσο για τή «φωτεινή νεφέλη», ή ἔξήγηση είναι πολύ άπλή. “Αν άνεβεῖ κανείς στήν κορυφή ενός βουνου, σέ μιά περιοχή όπου βασιλεύει γενικά καλοκαιρία καί ό ούρανός είναι γαλανός, καί συμβεῖ νά περάσει ένα σύννεφο από τήν κορυφή, τότε οί διαθλασμένες άκτίνες του ἡλιου θά περικυκλώσουν τό άνεβασμένο στήν κορυφή άτομο καί θά του δώσουν μιά φωτεινή όψη, ιδιαίτερα αν φοράει λευκά ρούχα.

Καί φθάνουμε τώρα στήν τελική ἐπίκληση, πού συνέβη τήν βραδιά τῆς σύλληψης του 'Ιησοῦ, στό ὄρος τῶν 'Ελαιῶν, κοντά στή Βηθανία, σέ μιά τοποθεσία πού λεγόταν Γεσθημανή, καί πού σημαίνει *ἐλαιοτριβεῖο*. “Ας πάρουμε τή διήγηση του Λουκά:

«καί ἔξελθὼν ἐπορεύθη κατὰ τό ἔθνος εἰς τό ὄρος τῶν 'Ελαιῶν. Ἦκολούθησαν δέ αὐτῶ καί οἱ μαθηταί αὐτοῦ. Γενόμενος δέ ἐπί του τόπου εἶπεν αὐτοῖς. Προσεύχεσθε μή εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν. Καί αὐτός ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν, καί θεῖς τά γόνατα προσήυχετο λέγων. Πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τοῦτο τό ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ. Πλὴν μή τό θέλημα μου ἀλλά τό σόν γενέσθω.

Ὁ φθῆ δέ αὐτῶ ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν..» (Κατά Λουκᾶν ΚΒ 39-44)

«Καί άναστάς από τῆς προσευχῆς, ἔλθων πρὸς τοὺς μαθητάς εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης, καί εἶπεν αὐτοῖς. Τί καθεύδετε; άναστάντες προσεύχεσθε, ἵνα μή εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν..» (Κατά Λουκᾶν ΚΒ 45-46)

Πρώτη ἐρώτηση: Πῶς είναι δυνατόν νά άποκοιμηθεῖ κανείς από λύπη; Συνήθως, ή άγωνία καί ή στενοχώρια διώχνουν τόν ὕπνο. Αὐτός ό «ὕπνος από λύπη, προκλήθηκε καί πάλι από τίς άναθυμιάσεις καί τά διάφορα λιβανικά πού χρησιμοποιούσαν για τίς ἐπικλήσεις καί τίς ἱεροτελεστίες στό Ναό. Κι αυτό γιατί πρόκειται πάλι για μιά ἐπίκληση, κι όχι πιά του Μωυση καί του 'Ηλία ἀλλά του *πατέρα του!* Αλλά ποιοῦ πατέρα του; Θα τό δοῦμε παρακάτω.

Δεύτερη ἐρώτηση: ἔφ' ὅσον οἱ μαθητές άποκοιμήθηκαν, κι ἔφ' ὅσον ό 'Ιησοῦς άπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτοὺς σέ μιά άπόσταση

«λίθου βολῆς¹», πῶς συμβαίνει νά γνωρίζουμε τό τί ἔλεχθη ἀνάμεσα στόν 'Ιησοῦ καί τόν πατέρα του;

Δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχουμε τήν πληροφορία ἀπό τοὺς μαθητές, γιατί αὐτοῖ κοιμόντουσαν. Οὔτε ἀπό τόν ἴδιο τόν 'Ιησοῦ, γιατί πρὶν ἀκόμα καλά-καλά τελειώσει τήν ἐπίκληση καί Ευπνήσει τοὺς μαθητές, φθάνουν οἱ Ρωμαῖοι μαζί μέ τοὺς ὑπηρέτες του Ναοῦ, ὀπλισμένοι μέ σπαθιά καί ρόπαλα καί μέ τήν καθοδήγηση του ἀνηψιοῦ του του 'Ιούδα του 'Ισκαριώτη, τόν συλλαμβάνουν.

Τήν πληροφορία τήν ἔχουμε, δοσμένη μέχρι τήν τελευταία της λεπτομέρεια, ἀπό ένα πρόσωπο πού άναφέρει μόνο τό Εὐαγγέλιο του Μάρκου:

«Καί ἐφέντες αὐτόν ἔφυγαν πάντες. Καί εἰς τίς νεανίσκος ἠκολούθησεν αὐτῶ περιβεβλημένος σινδόνα ἐπί γυμνοῦ. Καί κρατοῦσιν αὐτόν οἱ νεανίσκοι. Ὁ δέ καταλιπὼν τήν σινδόνα γυμνός ἔφυγεν ἀπ' αὐτῶν.» (Κατά Μᾶρκον ΙΔ, 50-52)

Μάς κάνει ἐντύπωση πῶς ἦρθε ή ἰδέα σ' ένα νεαρό νά κυκλοφορεῖ Μάρτιο μήνα στήν 'Ιουδαία, στό ὄρος τῶν 'Ελαιῶν, μέ μοναδικό φόρεμα ένα κομμάτι ὕφασμα. Τήν ἐποχή αὐτή κάνει κρύο ἀκόμα, κι ιδιαίτερα τίς νυχτερινές ὥρες, ἀπόδειξη, ότι λίγο ἀργότερα στήν αὐλή του Καϊάφα, άνάβουν φωτιά για νά ζεσταθοῦν, κι ἐκεῖ ό Πέτρος άρνεῖται τρεῖς φορές τόν Κύριό του. ('Ιωάννης ΙΗ, 18)

Δέν πρόκειται για ένα μάλλινο ὕφασμα, γιατί ό "Άγιος 'Ιερώνυμος στή Βουλγακάτα του, μεταφράζει «PANNUS» πού σημαίνει λινό ὕφασμα.

Δέν πρόκειται, οὔτε για ένα σεντόνι κρεβατιοῦ, γιατί δέν ὑπάρχουν τέτοια πράγματα αὐτή τήν ἐποχή. Οἱ 'Εβραῖοι κοιμόντουσαν πάνω σέ ψάθες ὅπως ὄλοι οἱ λαοί τῆς περιοχῆς. Οἱ Ρωμαῖοι χρησιμοποιούσαν κρεβάτια φτιαγμένα ἀπό ἱμάντες, καλυμμένα μέ μάλλινες κουβέρτες, καί γοῦνες. Οἱ Γαλάτες χρησιμοποιούσαν στρώματα, παραγεμισμένα μέ ἄχυρο, καί καλυμμένα μέ προβιές. Αλλά ἐκείνη τήν ἐποχή δέν ὑπάρχουν σεντόνια στά κρεβάτια, κι ἀκόμα στίς μέρες μας οἱ χωριάτες τῆς Γερμανίας σπάνια χρησιμοποιοῦν ἔστω καί ένα.

Ὁ "Άγιος 'Ιερώνυμος, στίς περιπτώσεις πού χρησιμοποιεῖ τή λέξη «SINDON» «σινδών» ἐννοεῖ πάντοτε «σάβανο». Αὐτά ένα σάβανο δέν ἦταν σέ καμμιά περίπτωση ένα ἀπό τά ρούχα πού φοροῦσαν οἱ 'Εβραῖοι τῆς ἐποχῆς.

Αὐτός ό νεανίσκος, παίζει τό ρόλο του «ἀγγέλου πού ἦρθε ἀπό τόν οὐρανό για νά δώσει κουράγιο στόν 'Ιησοῦ» (Λουκάς ΚΒ,

¹. Σημ. του Μετ.: Καθορισμένη άπόσταση μέ μιά σφενδόνα τῆς ἐποχῆς.

39-44). Καί από αυτόν γνωρίζουμε τήν προσευχή πού άπευθύνει ό 'Ιησοῦς στόν «πατέρα» του. Πρόκειται γιά τόν κλασσικό «συνεργάτη» σέ τέτοιου είδους θεαματικά τεχνάσματα.

Καί καταλαβαίνουμε ότι όλη αυτή ή σκηνοθεσία, είχε πράγματι γιά σκοπό νά δώσει κουράγιο στόν 'Ιησοῦ γιά τήν άποστολή του, άποστολή πού δέν άγνοεΐ ότι τόν όδηγεΐ σ' ένα φριχτό θάνατο, χωρίς τήν έλπίδα νά καταφέρει νά έλευθερώσει τό 'Ισραήλ καί νά επανιδρύσει τήν δαυϊδική έξουσία. Δέν άγνοεΐ ότι αυτή ή άποστολή, από τόν καιρό πού άποσύρθηκε στή Φοινίκη, άλλαξε άντικειμενικό σκοπό, καί άφορᾶ ένα άλλο «βασιλείο» έξω από τόν κόσμο αυτό. 'Αλλά οί φανατικοί πού τόν περιτριγυρίζουν, δέν μποροῦν νά τό καταλάβουν.

'Αλλοι ύποστηρίζουν τό κίνημα μέ καθαρά πολιτικές βλέψεις, γιά έναν άπελπισμένο άπελευθερωτικό άγώνα. 'Αλλοι τόν προδίδουν. 'Ο 'Ιδιος ό άνηψιός του, ό 'Ιούδας ό 'Ισκαριώτης. 'Αν ό 'Ιησοῦς έξαφανιστεΐ, κι όπως δέν έχει παιδιά, ή διαδοχή στήν έξουσία θά περάσει στόν άδελφό του τόν Σίμωνα-Πέτρο. Κατά συνέπειά ό 'Ιούδας θά γίνει «διάδοχος»...

'Όσο γιά τούς άλλους, έκμεταλλεζόμενοι τό σκοτάδι, μόλις δοῦν τούς ρωμαίους λεγεωνάριους, τό βάζουν στά πόδια¹.

Γιά τούς 'Εβραίους τής έποχής, δέν ύπάρχει καμμιά άμφιβολία, ότι ό 'Ιησοῦς χρησιμοποίησε τίς άπαγορευμένες γνώσεις. 'Η φήμη τής συνάντησής του μέ τόν Σατανά στήν έρημο τής 'Ιουδαίας, κυκλοφοροῦσε άνάμεσα στόν λαό. 'Εγνώριζαν ότι είχε νικήσει τόν 'Αρχοντα τοῦ Σκότους, κι έφ' όσον αυτός είχε τιθασευτεΐ από τόν 'Ιησοῦ, τόν ύπάκουε τυφλά, σύμφωνα τήν κοινή μαγική παράδοση:

«καί οί Φαρισαῖοι έλεγον. έν τῷ άρχοντι τῶν δαιμονίων εκβάλλει τά δαιμόνια..» (Ματθαῖος Θ, 34)

«ότι έλεγον, πνεῦμα άκάθαρτον έχει (στή διάθεσή του)» (Μάρκος Γ, 30)

Στό έπεισόδιο μέ τή γυναίκα πού τήν έπιασαν νά μοιχεύεται, φαίνεται ότι χρησιμοποιεΐ ένα μαγικό τέχνασμα, είτε μαντικό, είτε έξαγνιστικό:

«ό δέ 'Ιησοῦς κάτω κύψας τῷ δακτύλῳ έγραφεν εΐς τήν γῆν. ώς δέ έπέμενον έρωτώντες αυτόν, άνακύψας εΐπε πρός αυτούς. ό

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: 'Αποδείξαμε ήδη, ότι ό Σίμων - Πέτρος ήταν άδελφός τοῦ 'Ιησοῦ κι ότι ό 'Ιούδας ό 'Ισκαριώτης ήταν γυιός του. 'Όσο γιά τά περίφημα «τριάντα δηνάρια» αυτό είναι μιά έφεύρεση τῶν άνώνυμων γραφέων τοῦ 4ου αΐωνα γιά νά δικαιολογήσουν τήν προφητεία τοῦ Ζαχαρία: «καί έστησαν τόν μισθόν μου τριάκοντα άργύρια... (Ζαχαρίας ΙΑ, 12). 'Αν ό 'Ιησοῦς είχε πράγματι επικυρωχεΐ από τούς Ρωμαίους, τότε τό ποσό θά ήταν πολύ μεγαλύτερο.

άναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βαλέτω λίθον έπ' αυτήν.» (δηλ. ός άρχίσει τό λιθοβολισμό πού ήταν ή προβλεπομένη από τόν Νόμο ποινή). (κατά 'Ιωάννην Η, 7)

Πρόκειται *πιθανώτατα* γιά ένα γεωμαντικό τέχνασμα. 'Ακόμα στήν έποχή μας, στό Μαρόκο, στήν Τυνησία, καί σ' όλόκληρη τή Μέση 'Ανατολή, πολλοί μάντεις, έφαρμόζουν μιά τεχνική πού λέγεται «DARB—EL—REMEL» ή μαντική «τέχνη τής άμμου». Μέ τή βοήθεια σημείων καί γραμμῶν, σχηματίζονται πάνω στήν άμμο δεκαέξη προφητικές φιγοῦρες, πού δίνουν άπαντήσεις στά έρωτήματα.

'Η ίδια τεχνική, χρησιμοποιεΐται καί γιά άλλους λόγους. Ζωγραφίζουν πάνω στήν άμμο, διάφορα μαγικά σχήματα, καί περνᾶνε τό «δαιμονισμένο» πάνω άπ' αυτά ύποχρεώνοντας έτσι τά πνεύματα νά τόν εγκαταλείψουν γιατί δέν άντέχουν στή θέα τῶν 'Ιερῶν συμβόλων. Αυτό άλλωστε, είναι καί ή καταγωγή τῶν προστατευτικῶν τατουάζ.

'Η άνοχή καί ή επικείκεια πού δείχνει ό 'Ιησοῦς γιά τίς πόρνες καί τίς μοιχαλίδες, έξηγείται άκόμα από τό γεγονός ότι ύπάρχουν πολλές άπ' αυτές άνάμεσα στους προγόνους του.

'Η Ταμάρ (Γένεσις ΛΗ, 12-19) πορνεύεται μέ τόν πεθερό της σέ μιά γωνιά τοῦ δρόμου, χωρίς ό τελευταῖος νά τήν άναγνωρίσει, καί σέ συνέχεια τήν παντρεύεται. 'Η Ραχάβ, έπίσημη πόρνη στήν 'Ιεριχώ, πού κρύβει τούς κατασκόπους τοῦ 'Ωσηέ, πρίν από τήν καταστροφή τής πόλης καί έτσι καταφέρνει νά σωθεΐ. Παντρεύεται σέ συνέχεια τόν Σαλωμόν, γυιό τοῦ Ναασόν, πρίγκηπα τοῦ 'Ιούδα, καί γίνεται μητέρα τοῦ Βοόζ ('Ωσηέ, Β, 1-ΣΤ, 17-Ματθαῖος Α, 5) 'Η Ρούθ σύζυγος τοῦ Μαχαλῶν καί ύστερα σύζυγος τοῦ Βοόζ, πού καταγόταν από τήν φυλή τοῦ Μωάβ, φυλή πού προήλθε από τόν βιασμό τοῦ Λώτ από τίς κόρες του, γεγονός πού άπαγόρευε στή Ρούθ νά μπεΐ σ' 'Εβραϊκή οίκογένεια (Ρούθ: Α, 4-Β, 2-Γ, 9-Δ, 5-καί Ματθαῖος Α, 5). Τέλος ή Βηθσαβῆ, γυναίκα τοῦ Οὔριου τοῦ Χετταίου, πού έγινε έρωμένη τοῦ βασιλιά Δαυΐδ καί γυναίκα του, όταν εκείνος δολοφόνησε, τόν άντρα της. 'Η ίδια γέννησε τόν βασιλιά Σολομώντα (Β Σαμουήλ, ΙΑ-καί Ματθαῖος Α, 6)

'Όπως καί οί μαθητές του, έτσι κι ό 'Ιησοῦς, δέν μπόρεσε νά θεραπεύσει όλους όσους βρίσκονταν στόν κύκλο του:

«τοῦ δέ 'Ιησοῦ γενομένου έν Βηθανίᾳ έν οίκῳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ.» (κατά Ματθαῖον ΚΣΤ, 6)

Πρόκειται γιά τό σπίτι τοῦ φίλου του τοῦ Λάζαρου, άδελφοῦ τής Μάρθας καί τής Μαρίας, πού πάντα φιλοξενοῦν τόν 'Ιησοῦ,

κάθε φορά πού βρίσκεται στην 'Ιερουσαλήμ¹. "Όμως ο πατέρας τους ο Σίμωνας παραμένει λεπρός.

Τό επεισόδιο τής επίκλησης του Μωυσή και του 'Ηλία στο όρος Θαβώρ, άποτελεί μιά βασική στροφή, ώς προς τόν προορισμό του 'Ιησοῦ. Μέχρι εκείνη τή στιγμή, ήταν, μετά τόν πατέρα του τόν 'Ιούδα από τά Γάμαλα, ο νόμιμος διάδοχος τής βασιλικής γενιάς του Δαυΐδ. Οί μαθητές του, οί φίλοι του, οί «έξ αίματος» άδελφοί του τόν άποκαλοῦν «Κύριο» (ADONAI) γιατί πράγματι, είναι ο κύριος και ήγέτης τους. Τό γεγονός δέν πρέπει νά μάς έκπλήσσει οὔτε γιά τούς άδελφούς του, γιατί άς μήν ξεχνάμε, ότι τόσο στην άρχαία εποχή, όσο και τόν Μεσαίωνα, άκόμα και ή σύζυγος ενός άρχοντα, άποκαλοῦσε τόν άντρα της «Κύριο» (SIR, SIRE κ.τ.λ.)

"Όμως μετά άπ' τήν παράξενη τελετουργία, πού έγινε μέ τήν παρουσία του Πέτρου, του 'Ιακώβου και του 'Ιωάννη άείζει νά σημειωθεί πώς είναι οί 'ιδιοι πού τόν συνοδεύουν και στην Γεσθημανή) ο προορισμός του 'Ιησοῦ αλλάζει. Μόνος του καταλαβαίνει, ότι ή επίγεια μεσσιανιστική πολιτική, δέν έχει έλπίδες επιτυχίας. 'Η Θεία Πρόνοια, έχει άλλα σχέδια γιά τόν κόσμο και δέν άσχολεϊται μέ τήν παλινόρθωση στο θρόνο ενός μικροσκοπικού κρατιδίου, τών απογόνων του Δαυΐδ. Κάτι γεννιέται μέσα του μέ τήν επίκληση αυτή. Μιά ύψηλή όντότητα τόν κατακτάει, *και θά τόν χρησιμοποιοῦσε στο έξησ γιά νά αναδιαπλάσει τόν κόσμο.* Κατά τή δική του αντίληψη, ή όντότητα αυτή είναι ο *'Ηλίας*. Αυτό δέν θά πρέπει νά μάς κάνει έντύπωση, γιατί ο 'Ιησοῦς έν γνώριζε μόνο τήν έθνική του μυθολογία. Γιά τίς Ρωμαϊκές λεγεώνες, αυτή ή όντότητα, έχει από αίώνες ένα άλλο όνομα: *Μίθρας*.

'Ο 'Ιησοῦς, έχει άπόλυτη συνείδηση αὐτοῦ του φαινομένου τής «ψυχικῆς κατοχῆς». 'Απόδειξη, ή φράση πού λέει, στον Σίμωνα-Πέτρο, τόν άδελφό και διάδοχό του, μέ τήν κληρονομική έννοια:

«άμήν λέγω σοί, οτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτόν και περιεπάτεισ οπου ἤθελεσ. οταν δέ γηράσῃσ, ἐκτενεῖσ τάσ χεῖρασ σου,

¹. Σημ. του Συγγ.: Θα παρατηρήσουμε ότι ο 'Ιησοῦς δέν διανυκτερεύει ποτέ στην 'Αγία Πόλη. Πάντοτε, φροντίζει νά τελειώσει τίς *άσχολίεσ* του εκεί και παρά τήν κούρασή του, πάει νά κοιμηθεῖ στη Βηθανία, πού βρισκόταν στους πρόποδες του όρους τών 'Ελαιών. Κι αυτό, γιατί μέ τή δύση του ήλιου, κλείνανε οί πόρτες τής 'Ιερουσαλήμ, ένω στη Βηθανία, δέν είχε τείχη. 'Η 'Ιερουσαλήμ, μέ κλειστές τίς πόρτες και μέσα στο σκοτάδι, γίνεται μιά πραγματική ποντικοπαγίδα. Κι όταν άργότερα ή κατάσταση χειροτερεύει δέν πάει οὔτε στη Βηθανία, αλλά στη Γεσθημανή, στην κορυφή του όρους τών 'Ελαιών.

και άλλος σε ζώσει, και οἶσει οπου ου θέλεις...» (κατά 'Ιωάννην ΚΑ, 18)

Και στον Γολγοθά, καρφωμένος πάνω στο σταυρό τών καταδίκων, πάλι στον 'Ηλία άπευθύνεται:

«περί δέ τήν ένάτη ὥραν άνεβόησεν ο 'Ιησοῦς φωνῆ μεγάλη λέγων:

«'Ηλί 'Ηλί, λαμά σαβαθανί;... (Ματθαῖος: ΚΖ, 46)

Οί άνώνυμοι γραφεῖσ πού συντάξαν τά ψευτο-εύαγγέλια, δέν ξεχνοῦν ποτέ νά μεταφράσουν τήν παραπάνω φράση «Θεέ μου Θεέ μου, ἴνα τί μέ εγκατέλειπες;» (Ματθαῖος ΚΖ, 46) 'Αλλά οί 'Εβραῖοι πού ἦσαν παρόντες στη σταύρωση, δέν ξεγελιοῦνται, και λένε: «οτι 'Ηλίαν φωνεῖ οὔτος...» (Ματθαῖος ΚΖ, 47)

Μερικοί έρευνητές, όπως και γλωσσολόγοι ειδικευμένοι στις νεκρές γλώσσες, ίσχυρίζονται ότι ή φράση είναι φοινικική και σημαίνει: «Κύριε, Κύριε! Τά σκοτάδια... Τά σκοτάδια! «πού θά μπορούσε νά έξηγηθεῖ από τό γεγονός ο έτοιμοθάνατος χάνει σιγά-σιγά τήν δρασή του ή ότι περνάει στην ειδική εκείνη μεταθανάτια συνείδηση πού περιγράφει τό θιβητιανό «Βιβλίο τών Νεκρών», ή τό άπόκρυφο κείμενο του «Βιβλίου του 'Ιωσήφ του Ξυλουργού», πού άποτελοῦν τίς έσωτερικές φαντασιώσεις και έλευθερώνονται από τό άσυνείδητο τήν τελευταία στιγμή.

'Αφήνουμε όμως σ' αὐτούς τήν εύθύνη αυτής τής έρμηνείας, γιατί κατά τή γνώμη μας, όπως θά δοῦμε σ' ένα από τά έπόμενα κεφάλαια, αυτές οί τελευταῖες λέξεις είχαν μιά τελείως διαφορετική σημασία.

Ὁ Βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων

«Ἡ ανάθεση ἑνὸς ἀειώματος, καταντᾶ συχνά καταναγκασμός...»

Ραμπάν Γαμαλιήλ Β΄, 2ος αἰῶνας.

Οἱ πιστοί, συνηθίζουν νά ἐπαναλαμβάνουν τή φράση τοῦ Ἰησοῦ (μποροῦμε ὅμως νά τοὺς διαβεβαιώσουμε, ὅτι εἶναι μιά παρεμβολή ἀπό τοὺς ἀντιγραφεῖς τοῦ 4ου αἰῶνα) ὅπου ἀνακηρύσσει τόν ἑαυτό του βασιληά ἑνὸς βασιλείου «ὄχι τοῦ κόσμου τούτου».

«Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. εἰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ, οἱ ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο, ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις. νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἐστὶν ἐντεῦθεν...»(κατὰ Ἰωάννην: 1Η,36)

Ἄν ἐξετάσουμε καλὰ τοὺς ὅρους τῆς παραπάνω φράσης, θά φθάσουμε στό συμπέρασμα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς παραδέχεται ὅτι ἔκανε λάθος. Ἔως τήν στιγμή τῆς σύλληψής του, πίστεψε ὅτι τό βασίλειό του ἦταν ἐγκόσμιο, ἀλλά ὅταν οἱ δικοί του, τόν ἐγκατέλειψαν, τόν ἐπρόδωσαν, τόν ἄφησαν νά πιαστεῖ, τότε κατάλαβε ὅτι ὁ προορισμός του, δέν ἦταν νά γίνει βασιληάς. Ἔτσι στό ἐξῆς, δέν θεωρεῖ τόν ἑαυτό του βασιληά τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλά βασιληά τῶν νεκρῶν, καί χρησιμοποιεῖ ἀσυνείδητα γιά λογαριασμό του, ἕνα μῦθο πού ὀπωσδήποτε δέν θά ἔπρεπε νά ἀγνοεῖ. Δηλαδή τόν μῦθο τοῦ Ὁσιρι. Μ'αὐτόν τό τρόπο γίνεται πιό κατανοητή ἡ τελευταία φράση τοῦ παραπάνω ἑδαφίου: «νῦν δέ (κατανοῶ), ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἐστὶν ἐντεῦθεν»

Ἄν ἔχουμε ἀμφιβολίες γιά τήν παραπάνω ἐρμηνεία, θά μπορούσαμε νά ἀναφερθοῦμε σ' ἕνα ἄλλο ἀπόσπασμα τῶν Κανονικῶν Εὐαγγελίων:

«.....ἐλθόντων δὲ αὐτῶν εἰς Καπερναοὺμ προσῆλθον οἱ τὰ δίδραχμα λαμβάνοντες τῷ Πέτρῳ, καί εἶπον. ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; λέγει ναί. καί ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τήν οἰκίαν, προέφθασεν αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων. τί σοί δοκεῖ, Σίμων οἱ βα-

σιλεις τῆς γῆς ἀπό τίνων λαμβάνουσιν τέλη ἢ κῆνσον; ἀπό υἱῶν αὐτῶν ἢ ἀπό τῶν ἀλλοτρίων; λέγει δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος. ἀπό τῶν ἀλλοτρίων. ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. ἄρα ἐλεύθεροι εἰσὶν οἱ υἱοί.» (Ματθαῖος 12,24 - 26)

Μέ τὴν παραπάνω ἀπλή φράση, ὁ Ἰησοῦς δὲ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του γιὸ τοῦ βασιλέως τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ γιὸ τῶν βασιλέων τῆς γῆς, καὶ κατὰ συνέπεια τοῦ Ἰσραήλ, ἐφ' ὅσον σὰν «υἱὸς Δαυὶδ» εἶχε δικαιώματα στό θρόνο του.

Ἐπὶ τὴν ἀπλή φράση, ὁ Ἰησοῦς δὲ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του γιὸ τοῦ βασιλέως τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ γιὸ τῶν βασιλέων τῆς γῆς, καὶ κατὰ συνέπεια τοῦ Ἰσραήλ, ἐφ' ὅσον σὰν «υἱὸς Δαυὶδ» εἶχε δικαιώματα στό θρόνο του.

Ἐπὶ τὴν ἀπλή φράση, ὁ Ἰησοῦς δὲ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του γιὸ τοῦ βασιλέως τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ γιὸ τῶν βασιλέων τῆς γῆς, καὶ κατὰ συνέπεια τοῦ Ἰσραήλ, ἐφ' ὅσον σὰν «υἱὸς Δαυὶδ» εἶχε δικαιώματα στό θρόνο του.

Βλέπουμε ὅτι τὸ εὐαγγελικὸ κείμενο δὲν μιλάει γιὰ ἕναν «βασιλέα τοῦ Κόσμου» οὔτε γιὰ ἕναν «ἐνσαρκωθέντα θεό». Μιλάει καθαρά γιὰ ἕναν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, πρᾶγμα πού ἔχει σὰν ἐπακόλουθο ἕνα μεγάλο πολιτικὸ γεγονὸς γιὰ τὴν ἐποχὴ. Ἡ γέννηση ἑνὸς βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, σημαίνει τὴν παλινόρθωση τῆς ἐβραϊκῆς ἐνότητος, πού εἶχε διασπαστεῖ ἀπὸ τὴν ἀποχώρηση τῆς Σαμάρειας, τὴ δημιουργία τῶν τετραρχιῶν καὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ προτεκτοράτου.

Τὸ παρακάτω κείμενο τοῦ Ἰωάννη εἶναι ἀκόμα σαφέστερο: «εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν ὁ Πιλάτος καὶ ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ. σύ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. ἀφ' ἑαυτοῦ σύ τοῦτο λέγεις ἢ ἄλλοι σοὶ εἶπον περὶ ἐμοῦ;...» (κατὰ Ἰωάννην 18,33 - 34)

Ἡ ἀπλή αὐτὴ φράση, δείχνει ὅτι ὁ Ἰησοῦς, εἶναι καχύποπτος. Πρὶν νὰ παραδεχτεῖ ὅτι θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ, ὁμολογία πού θά τοῦ κοστίσει τὴ ζωὴ του, θέλει νὰ μάθει τί εἶναι ὁ Πιλάτος γιὰ τὴν περίπτωσή του. Ταυτῆχρονα ὁμῶς, γνωρίζει ὅτι ἡ λαϊκὴ φήμη τὸν θεωρεῖ βασιλέα, γιὰ τὴν ἀπλοῦστατα, εἶναι «υἱὸς Δαυὶδ». Ἐτσι τελικὰ παραδέχεται τὸ γεγονὸς:

«εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς. σύ λέγεις ὅτι βασιλεὺς εἶμι ἐγώ...» (Ἰωάννης 18, 37)

Τ' ἄλλα εὐαγγέλια, εἶναι ἀκόμα πιὸ περιληπτικά: «καὶ ἐπηρώτησε αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν λέγων. σύ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ. σύ λέγεις...» (Ματθαῖος 27,11) (Μάρκος 15,2) (Λουκᾶς 23,3)

Ἡ ὅλη ἐξέλιξη τῆς δίκης, ἀποδεικνύει χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁδηγήθηκε ἐμπρὸς στόν Πιλάτο μέ τὴν κατηγορία ὅτι θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του βασιλέα τῶν Ἰουδαίων:

«ὁ δὲ Πιλάτος ἀπεκρίθη αὐτοῖς λέγων. θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων...τί οὖν θέλετε ποιήσω ὃν λέγετε βασιλέα τῶν Ἰουδαίων; (κατὰ Μάρκον 15,9,12)

Ἡ φράση αὐτὴ δείχνει, ὅτι ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦ σὰν τὸν νόμιμο βασιλέα.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς Ρωμαίους στρατιῶτες. Ὅταν τὸν χτυποῦν καὶ τὸν ἐξευτελίζουν μέσα στό πραιτώριο, τὸν ἀποκαλοῦν πάλι «βασιλέα τῶν Ἰουδαίων» πρᾶγμα πού σημαίνει, ὅτι γνωρίζουν τὴ γνώμη τοῦ λαοῦ.!

«Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος παραλαβόντες τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον συνήγαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλην τὴν σπεῖραν. καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἄκανθῶν ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιάν αὐτοῦ, καὶ γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐνέπαιζον αὐτῷ λέγοντες. Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.» (κατὰ Ματθαῖον 27,27 - 29)

Ὁ Μάρκος καὶ ὁ Ἰωάννης περιγράφουν τὴν ἴδια σκηνή, μέ τὴν διαφορὰ ὅτι ὁ Ἰωάννης ἀναφέρει ὅτι τὸν ἔντυσαν μέ «ἰμάτιον πορφυροῦν» κι ὄχι ἀπλῶς κόκκινο, γιὰ νὰ ὑπογραμμίσουν τὸν σαρκασμὸ τῶν ρωμαίων λεγεωναρίων. Ὁ Ἰησοῦς μέ πορφυροῦν, θύμιζε βασιλέα, ἐνῶ ἡ χλαμύδα τῶν στρατιωτῶν ἦταν κόκκινη.

Ἐπὶ πλέον, ἡ ἐπιγραφή πού ἔβαλαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ ἐπιβεβαιώνει τὸ γεγονὸς:

«καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην. οὗτος ἐστὶν Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.» (Ματθαῖος 27,37)

Ὁ Μάρκος εἶναι περισσότερο περιληπτικός. Κατὰ τὴ γνώμη του ἡ ἐπιγραφή ἔλεγε μόνο: «ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων» (Μάρκος 15,26)

Αὐτὴ ἡ συντομογραφία, δὲν κάνει τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ βεβαιώνει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κύριος λόγος τῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ, ἦταν ἡ ἐξέγερση ἐναντίον τοῦ Καίσαρα, ἔγκλημα πού ἐτιμωρεῖτο μέ θάνατο. Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία πρόσθεσαν κι ἄλλες, τὸ ἴδιο ἀξιόποινες, πού τίς ἐξετάζουμε χωριστά: κατ'ἀστρεπτικὴ μαγεία, στάσεις, ληστείες κ.τ.λ.

Κι ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἀντίπαλοί του, ἔρχονται στό χῶρο τῆς ἐκτέλεσής του, τὸν προκαλοῦν καὶ τὸν εἰρωνεύονται σὰν βασιλέα:

«ὁ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ

σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καί πιστεύσωμεν...» (Μάρκος ΙΕ,32)

Τέλος, ὑπάρχει μιά ἄθελη μαρτυρία, γιά τό γεγονός ὅτι ὁ Ἰησοῦς θεωροῦσε τόν ἑαυτό του βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ:

«ἔλεγον οὖν τῷ Πιλάτῳ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων. μή γράφει, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπε, βασιλεὺς εἰμί τῶν Ἰουδαίων.» (κατά Ἰωάννην ΙΘ,21)

Ἐπὶ ὅσον μιά περίοδος, πού δόθηκε ἡ εὐκαιρία στόν Ἰησοῦ νά ἀνακηρυχθεῖ βασιλεὺς, ἀν ὄχι ὁλόκληρου τοῦ Ἰσραήλ, τουλάχιστον ἑνός μέρους του. Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης μᾶς δίνει αὐτή τήν πληροφορία:

«Ἰησοῦς οὖν, γνοὺς ὅτι μέλλουσιν ἔρχεσθαι καί ἀρπάξουν αὐτόν ἵνα ποιήσωσιν αὐτόν βασιλέα, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τό ὄρος αὐτός μόνος...» (κατά Ἰωάννην ΣΤ, 15)

Ὁ ἀναγνώστης, δέν θά πρέπει νά δεῖ σ' αὐτή τήν ἀρνηση τοῦ Ἰησοῦ ν' ἀνακηρυχθεῖ βασιλεὺς, μιάν ἀντίφαση μέ τά ὅσα εἶπαμε προηγουμένως. Κι αὐτό γιατί ὁ Ἰησοῦς θέλει τόν θρόνο τοῦ Ἰσραήλ κι ὄχι τό ὁποιοδήποτε βασίλειο. Θέλει νά ἐνώσει πάλι τά δύο ἐχθρικά βασίλεια, τοῦ Ἰούδα καί τῆς Σαμάρειας, πού εἶχαν χωριστεῖ ἀπό τήν ἐποχή τοῦ βασιλέα Σολομῶντα, τό 930 π.Χ. Καί ἀποδεικνύει τήν πρόθεσή του αὐτή μέ τήν παρακάτω φράση:

«Ἰερουσαλήμ, Ἰερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφῆτας καί λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν. ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τά τέκνα σου ὡς τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τά νεοσσά ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτερύγας καί οὐκ ἠθέλησατε...» (Ματθαῖος ΚΓ,37)

Μέ τόν ἴδιο τρόπο, ἐξηγοῦνται καί οἱ σχέσεις πού εἶχε ὁ Ἰησοῦς μέ τοὺς Σαμαρείτες, λαό πού οἱ Ἰουδαῖοι τόν περιφρονοῦσαν καί τόν θεωροῦσαν μολυσμένο καί ἀκάθαρτο. Ἐάν πετύχαινε νά ἐνώσει τοὺς δύο λαούς, ἀπέναντι στήν ρωμαϊκή δύναμη, τότε ἡ ἐνωμένη Παλαιστίνη θά μπορούσε νά ἐλπίζει στήν ἀπελευθέρωσή της.

Αὐτοὶ πού ἠθελαν νά τόν ἀρπάξουν καί νά τόν ἀνακηρύξουν βασιλεὺς τους, δέν ἦταν οἱ δικοί του, ἀλλά ἕνα πλῆθος ἀπό πλανόδιους ἀλῆτες καί ληστές χωρίς στέγη καί πατρίδα. Δέν πρόκειται γιά γνησίους ἑβραίους ἀλλά γιά ἕνα πλῆθος ἀπό μιγάδες καί ἑτερογενῆ στοιχεῖα, πού δέν τιμοῦν μέ τήν παρουσία τους ἕναν ἀπόγονο τῆς βασιλικῆς γενιᾶς τοῦ Δαυΐδ. Ἀπόδειξη γι αὐτό μᾶς δίνει τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννη:

«μετά ταῦτα, ἀπῆλθεν ὁ Ἰησοῦς πέραν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας τῆς Τιβεριάδος...» (Ἰωάννης ΣΤ,1)

«Ὡς δέ ὄψια ἐγένετο, κατέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπὶ τήν θάλασσαν καί ἐμβάντες εἰς τό πλοῖον ἤρχοντο πέραν τῆς θαλάσ-

σης εἰς Καπερναοῦμ. καί σκοτία ἤδη ἐγεγόνει καί οὐκ ἐληλύθει πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς...» (Ἰωάν. ΣΤ,16 - 18)

Ἄρκεϊ νά πάρουμε τό χάρτη τῆς περιοχῆς γιά νά παρατηρήσουμε ὅτι:

α) Ὁ Ἰησοῦς καί οἱ πιστοὶ του, φεύγουν ἀπό τήν Τιβεριάδα καί διασχίζουν τή θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Εἶναι σ' αὐτό τό σημεῖο πού σκέπτονται νά τόν ἀρπάξουν καί νά τόν ἀνακηρύξουν βασιλέα. (Ἰωάννης ΣΤ, 15)

β) Ἐπειτα ἔνα φεύγουν ἀπό κεῖ, διασχίζουν πάλι τή λίμνη τῆς Γαλιλαίας ἀλλ' αὐτή τή φορά ἔχουν κατεύθυνση τήν Καπερναοῦμ.

Μιά ἀπλή ματιά στό χάρτη, μᾶς πείθει ὅτι ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ ταξιδιοῦ ἦταν ἡ Δεκάπολις, μιά ἐλληνιστικὴ συνομοσπονδία δέκα πόλεων¹, πού ὁ πληθυσμὸς ἦταν κατά βάση ἐλληνικός, καί πού χάρις στόν Πομπήιο, εἶχαν κερδίσει τήν ἀνεξαρτησία τους. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς δέν φιλοδοξοῦσε νά γίνει βασιλεὺς ἑνός εἰδωλολατρικοῦ πληθυσμοῦ. Γι αὐτό καί ἀρνήθηκε. Ἐφυγε λοιπὸν καί πῆγε στήν Καπερναοῦμ, πού βρίσκεται στή Γαλιλαία, δηλαδή στήν πατρίδα του.

Ἐπὶ ὅσον ἕνα κοπτικὸ ἀπόκρυφο, τό «Εὐαγγέλιο τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων» πού ὁ Ὀριγένης τό θεωροῦσε μαζί μέ τό «Εὐαγγέλιο τῶν Αἰγυπτίων» σάν τό ἀρχαιότερο ἀπόκρυφο κείμενο. Κατά τή γνώμη του πάντοτε, καί τά δύο αὐτὰ κείμενα εἶναι παλαιότερα ἀπὸ τό «κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο». Τό «Εὐαγγέλιο τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων» μᾶς μεταδίδει μιά περίεργη παράδοση, σ' ὅτι ἀφορᾷ τήν ἀνακήρυξη τοῦ Ἰησοῦ σάν βασιλέα, φυσικά τήν ἐποχή πού ζοῦσε.

Ἡ μετάφραση τοῦ ἀπόκρυφου αὐτοῦ, ἐγινε τό 1904 ἀπὸ τὸν καθηγητὴ E.REVILLOUT. Ὁ μεταφραστής μᾶς λέει ὅτι:...«οἱ συμπωματικές διηγήσεις τοῦ εὐαγγελίου αὐτοῦ, μᾶς κάνουν περίεργες ἀποκαλύψεις. Θά πρέπει νά γράφτηκε κατά τὸν δεύτερο αἰῶνα, γιατί ἤδη τὸν τρίτο αἰῶνα ὁ Ὀριγένης τό θεωρεῖ σάν παλαιό κείμενο, καί σάν συγγραφέας του πιθανολογεῖται ὁ ἴδιος ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς...» (σελ 128)

Ἀπὸ τά πρῶτα ἀποσπάσματα αὐτοῦ τοῦ κειμένου, γίνεται λόγος γιά κάποιον Κάριο, ἡ πληροφορία ἐπαναλαμβάνεται καί στά ἐπόμενα ἀποσπάσματα, πού ὁ Καῖσαρ Τιβέριος τὸν ἔστειλε νά ἀνακηρύξει ἕνα καινούργιο Τετράρχη, τήν ἴδια ἀκριβῶς

¹. Σημ. τοῦ Μετ.: Οἱ δέκα αὐτὲς ἐλληνικὲς πόλεις τῆς Παλαιστίνης ἦταν: Δαμασκός, Φιλαδέλφεια, Πάφανα, Σκυθόπολις, Γάδδαρα, Ἴππος, Δίω, Πέλλα, Γέρασα, καί Καλανά.

ἐποχή πού τά κανονικά Εὐαγγέλια μᾶς πληροφοροῦν ὅτι θέλαν ν' ἀνακηρύξουν τόν Ἰησοῦ βασιλέα. (Ἰωάννης ΣΤ, 15)

Ὁ Μ. ROBINSON κάνει τήν ὑπόθεση ὅτι ὁ Κάριος αὐτός, εἶναι ὁ Κυρήνιος πού ἀναφέρει ὁ Λουκᾶς (Β, 2). Ἀντίθετα, ὁ Ε. REVILLOUT., ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Κάριος εἶναι ὁ Κάϊος, πού σύμφωνα μέ τήν πληροφορία πού δίνει ὁ Τάκιτος, πῆγε σάν ἀπεσταλμένος τοῦ Τιβέριου στήν Ἀρμενία, γιά νά ἐπιβάλλει τήν τάξη καί ν' ἀνακηρύξει ἐκεῖ ἕναν βασιληά τῆς ἐκλογῆς του.

Σύμφωνα μ' ἕνα ἄλλο ἀπόσπασμα, πού θεωρεῖται παλαιότερο ἀπό τά προηγούμενα, ὁ Τιβέριος, πρὶν νά διατάξει τήν ἀνακήρυξη ἑνός νέου Τετράρχη πού θ' ἀντικαθιστοῦσε τόν Φίλιππο, εἶχε πάρει πληροφορίες ἀπό τόν ἀδελφό του, τόν Ἡρώδη Ἀντίπα, πῶς ὁ Φίλιππος ὀργάνωνε μιά συνομωσία. Ἔτσι ὁ Τιβέριος, διέταξε νά κατασχεθεῖ ἡ περιουσία τοῦ Φιλίππου καί νά σεβαστοῦν μόνο τή ζωή του καί τήν ζωή τῆς γυναίκας του καί τῆς κόρης του. Φαίνεται πῶς στήν πραγματικότητα, ὅλη αὐτή ἡ ἱστορία, ἦταν μιά πονηριά τοῦ Ἡρώδη Ἀντίπα, γιά νά βάλει στό χέρι τή τετραρχία τοῦ ἀδελφοῦ του. Θά μπορούσαμε νά ὑποθέσουμε ὅτι μέ τήν ἴδια εὐκαιρία ὁ Ἡρώδης ἄρπαξε τή γυναίκα τοῦ Φιλίππου τήν Ἡρωδιάδα καί τήν κόρη τῆς τῆ Σαλώμη; Εἶναι πολύ πιθανό. Ἀλλά σ' αὐτήν τήν περίπτωση φθάνουμε χρονολογικά στά 29 μ.Χ.

Ὅποιαδήποτε κι ἂν εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ ἱστορία αὐτή μᾶς δίνει τήν ἐξήγηση γιά ἕνα γεγονός πού δέν τό ἐξηγοῦν τά Κανονικά Εὐαγγέλια: δηλαδή τό λόγο τῆς διχόνοιας ἀνάμεσα στόν Πιλάτο καί στόν Ἡρώδη Ἀντίπα, πού ἔληξε μέ τή σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ. Μέ τή σύλληψη αὐτή, ὁ Ἡρώδης Ἀντίπα, εἶχε πιά τήν χειροπιαστή ἀπόδειξη, ὅτι ὁ Πιλάτος δέν ὑποστήριζε πλέον τήν ὑποψηφιότητα τοῦ Ἰησοῦ γιά τό θρόνο τῆς Τετραρχίας τοῦ Φιλίππου. (βλ. κατά Λουκᾶν κεφ. ΚΓ, 5 - 12)

Ἐνα ἀπόσπασμα ἀπό τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Πέτρου» πού ἀνακαλύφθηκε στίς ἀρχές τοῦ αἰῶνα μας, ἐπιβεβαιώνει τίς παραπάνω πληροφορίες.

Παρακάτω, δίνουμε τ' ἀποσπάσματα ἀπό τό «Εὐαγγέλιο τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων» πού ἀποδεικνύουν τήν πρόθεση τοῦ Τιβέριου ν' ἀνακηρύξει τόν Ἰησοῦ ἡγεμόνα στή θέση τοῦ Ἡρώδη Φιλίππου, τετράρχη τῆς Γωλανίτιδας, Τραχωνίτιδας, Βατανίας καί Πανειάδας.

«Ὁ Ἡρώδης, ἦταν κι αὐτός τετράρχης στή Γαλιλαία. Τόν κυρίεψε ὁ Σατανάς. Σηκώθηκε καί πῆγε στόν Αὐτοκράτορα Τιβέριο. Ἐκεῖ κατηγορήσε τόν Φίλιππο ὅτι....

(Ἐδῶ λείπει ἕνα κομμάτι ἀπό τό κείμενο)

...«Ὁ Αὐτοκράτορας θύμωσε πολύ, καί εἶπε: Ὁλος ὁ κόσμος

βρίσκεται κάτω ἀπό τήν κυριαρχία μου ἀπό τόν καιρό πού ὁ θεός παρέδωσε ὅλους τοὺς λαούς στόν πατέρα μου τόν Αὐγουστο. Καί ὁ Φίλιππος προκαλεῖ στάσεις ἐναντίον τῆς βασιλείας μου καί τῆς δυνάμει μου. Αὐτό δέν θά τό ἐπιτρέψω... Καί διέταξε ἀμέσως νά...

(καί ἐδῶ λείπει ἕνα κομμάτι ἀπό τό κείμενο)

...«Θά κάνεις κατάσχεση τοῦ Φιλίππου καί θά τοῦ πάρεις τό ἀνάκτορό του. Θ' ἄρπάξεις ὅλα τ' ἀγαθά του, τοὺς ὑπηρέτες του, τά ζῶα του, τά πλούτη του, ὅτιδῆποτε ἄλλο τοῦ ἀνήκει καί θά μοῦ τά στείλεις ὅλα στήν ἔδρα τῆς αὐτοκρατορίας μου. Ὅλη του τήν περιουσία θά τήν πάρεις γιά μένα, δέν θά τοῦ ἀφήσεις τίποτα, ἐκτός ἀπ' τήν ζωή του, τή ζωή τῆς γυναίκας του καί τή ζωή τῆς κόρης του... Αὐτά εἶπε ὁ Τιβέριος στόν ἄπιστο Ἡρώδη Ἀντίπα.

«Αὐτός ἔφυγε ἀμέσως, μαζί μέ τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Αὐτοκράτορα. Κί' ἔκαναν κατάσχεση τοῦ Φιλίππου, χωρίς ὁ τελευταῖος νά προλάβει νά μάθει οὔτε τό γεγονός τῆς κατάσχεσης οὔτε τήν αἰτία τῆς....

«Καί τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, πού ὁ Ἰησοῦς ἀνέστησε τό Λάζαρο, ὁ μέγας ἀπεσταλμένος τοῦ Αὐτοκράτορα στήν Γαλιλαία, πῆγε καί βρῆκε τόν Ἡρώδη, καί συζήτησε μαζί του, γιά τό θέμα τῶν περιοχῶν τοῦ Φιλίππου, πού ὁ τελευταῖος τίς εἶχε ἐρημώσει καί καταληστέψει μέ τό πρόσχημα ὅτι ὁ Ἡρώδης τοῦ εἶχε ἄρπάξει τή γυναίκα του.

«Ὁ Κάριος λοιπόν, ὁ μέγας ἀπεσταλμένος τοῦ Αὐτοκράτορα, ὅταν ἄκουσε τά θαύματα πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, πῆγε νά συναντήσῃ τόν Ἰησοῦ καί τόν εἶδε. Κι ἀφοῦ τόν γνώρισε καί μίλησε μαζί του, γύρισε πίσω στόν Ἡρώδη καί τοῦ εἶπε: Μόνον αὐτός εἶναι ἄξιος νά βασιλέψῃ σ' ὅλοκληρη τήν Ἰουδαίαν καί στίς περιοχές τοῦ Φιλίππου.

«Ὅταν ὁ Ἡρώδης ἄκουσε αὐτά θύμωσε πολύ, κατηγόρησε τόν Ἰησοῦ καί πρόσθεσε: Δέν θέλουμε νά γίνει αὐτός βασιληάς στήν Ἰουδαία. Ἀπό κείνη τή στιγμή ὁ Ἡρώδης ἔβγαλε μιά διαταγή πού ἔλεγε: Ὅποιος ὑποστηρίζει τήν ἄποψη ὅτι ὁ Ἰησοῦς πρέπει ν' ἀνακηρυχτεῖ βασιλέας, θά ἐκτελεῖται ἐπί τόπου καί θά κατάσχονται ὅλα τά ὑπάρχοντά του.

«Ὁ Ἄννας καί ὁ Καϊάφας πῆγαν καί συνάντησαν τόν Κάριο, τό μέγα ἀπεσταλμένο τοῦ Αὐτοκράτορα. Κατηγόρησαν ἐμπρός του τόν Ἰησοῦ καί στήριξαν τά λόγια τους μέ ψεύτικες μαρτυρίες, ἀπό τή γέννηση του ἕως ἐκείνη τήν ἡμέρα. Ἄλλοι λέγαν ὅτι εἶναι μάγος. Ἄλλοι πάλι, ὅτι παραβίαζε τήν ἀργία τοῦ Σαββάτου, ἄλλοι ὅτι εἶχε καταστρέψει τό Ναό.

«Μετά ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ Ἡρώδης Ἀντίπα ζήτησε ἀπ' ὅλους

τούς Έβραίους προύχοντες νά τοῦ δώσουν μιά λίβρα χρυσό. Συγκέντρωσε ἔτσι ἕνα μεγάλο ποσό καί τό ἔδωσε στόν Κάριο γιά νά μήν ἀναφέρει τίποτα στόν Αὐτοκράτορα Τιβέριο γιά τόν Ἰησοῦ. Ὁ Κάριος δέχτηκε τά χρήματα ἀπό τά χέρια τοῦ Ἡρώδη, καί δέν εἶπε τίποτα στόν Καίσαρα γιά τόν Ἰησοῦ...»

(Δεύτερο Ἀπόσπασμα ἀπό τό Εὐαγγέλιο τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων)

Ὡλη αὐτή ἡ ἱστορία, παρὰ τόν ἀφελῆ τρόπο τῆς διήγησής της, εἶναι περισσότερο σοβαρή ἀπ' ὅσο δείχνει μέ τήν πρώτη ἀνάγνωση. Γιατί ἀποδεικνύει τή λογική σκέψη τοῦ Τιβέριου, δηλαδή νά ἐγκατασταθεῖ στίς περιοχές αὐτές πού ταράζονταν συνεχῶς ἀπό πολέμους, ἐξεγέρσεις καί φιλονικίες τῶν μικρογεμόνων, ἕνας ἄξιος καί νόμιμος βασιλιάς, ἕνας «υἱός Δαυῖδ». Ἡ νομιμοποίηση ἑνός ἀρχιστασιαστῆ, γυιοῦ καί ἐγγονοῦ μεγάλων ἐπαναστατῶν, θά εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τήν εἰρήνευση τῆς χώρας. Ἐχοντας ἐπί πλέον σταθερά ἔσοδα ἀπό τούς φόρους καί τά διόδια, δέν θά ὀργάνωνε πιά παράνομες ληστείες. Ἀκόμα, ἡ Ρώμη θά ἱκανοποιούσε τό μεγαλύτερο μέρος τῶν Ἑβραίων, πού δέν ἀνέχονταν τήν τυρανία τῶν Ἰδουμαίων μικρογεμόνων.

Εἶναι ὁμως φυσικό, ὅτι αὐτή ἡ ἀποψη ἦταν ἀντίθετη πρὸς τά συμφέροντα τοῦ Ἡρώδη Ἀντίπα. Καί τό γεγονός αὐτό μᾶς βοηθάει νά καταλάβουμε τά δύο παρακάτω μυστηριώδη ἀποσπασματα τῶν Κανονικῶν Εὐαγγελίων:

«ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ προσῆλθον τινες Φαρισαῖοι λέγοντες αὐτῷ. ἔξελθε καί πορεύου ἐντεῦθεν, ὅτι Ἡρώδης θέλει σε ἀποκτεῖναι...» (Λουκᾶς ΙΓ,31)

«Ὁ Ἰησοῦς οὖν γνοὺς ὅτι μέλλουσιν ἔρχεσθαι καί ἀρπάζειν αὐτόν ἵνα ποιήσωσιν αὐτόν βασιλέα, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τό ὄρος αὐτός μόνος.» (Ἰωάννης ΣΤ, 15)

Εἶναι λοιπόν φανερό, ὅτι ἂν οἱ ἀσχολίες τοῦ Ἰησοῦ ἦταν μόνον ἡ θεραπεία τῶν ἀρρώστων καί οἱ ἠθικές διδασκαλίες, ὁ Ἡρώδης δέν θά εἶχε κανένα λόγο νά θέλει νά τόν σκοτώσει. Ἄν αὐτός ὁ πονηρός ἡγεμονίσκος ἔβγαλε αὐτή τήν ἀπόφαση, αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀντιπροσώπευε ἕνα κίνδυνο. Ὁ κίνδυνος αὐτός δέν μπορούσε ν' ἀφορᾷ σέ τίποτα ἄλλο τόν Ἡρώδη Ἀντίπα ἔξω ἀπό τά ἄμεσα ἐνδιαφέροντά του, δηλαδή τήν διατήρηση τῆς Τετραρχίας του. Αὐτό σημαίνει ἀκόμα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς μέ τή συμπεριφορά του, μέ τά λόγια του καί τά ἔργα του δικαιολογοῦσε τό φόβο τοῦ ἡγεμόνα..

Κι ἔτσι ἀπομακρυνόμαστε ὀριστικά ἀπό τόν ἀγαθό ποιμένα πού μᾶς περιγράφει μέ τή φαντασία του βέβαια, ὁ Ἑρνέστος Ρενάν.

Ἀλλά, δέν ἦταν γραμμένο στή μοίρα τοῦ Ἰησοῦ νά γίνει βασιλιάς. Παρὰ τή φήμη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὁ «Κύριος ὁ Θεός» δέν τοῦ ἔδωσε ποτέ τό «θρόνο Δαυῖδ τοῦ πατρός αὐτοῦ» καί δέν βασίλειψε ποτέ «ἐπί τόν οἶκον Ἰακώβ εἰς τούς αἰῶνας». Γιατί σέ λιγότερο ἀπό σαράντα χρόνια μετά τήν σταύρωσή του, δέν ὑπάρχει πιά, οὔτε ὁ «οἶκος Δαυῖδ» οὔτε τό ἴδιο τό Ἰσραήλ.

Στή «Διαθήκη στή Γαλιλαία» πού τά ἀρχαιότερά της ἀντίγραφα πού ὑπάρχουν σήμερα εἶναι τοῦ 8ου αἰῶνα, γίνεται λόγος γιά τήν περίφημη ἐπιστροφή τοῦ Ἰησοῦ, σέ μιά καθορισμένη χρονολογία, πού μᾶς κάνει γι αὐτό, νά ὑποθέτουμε ὅτι τό πρωτότυπο κείμενο γράφτηκε πρὶν ἀπό τήν χρονολογία αὐτή γιατί διαφορετικά θά ἔχανε τόν προφητικό του χαρακτήρα.

Διαβάζουμε λοιπόν παρακάτω τό ἀπόσπασμα ἀπό τό ἀπόκρυφο αὐτό, μεταφρασμένο ἀπό τά αἰθιοπικά:

«Ἀληθῶς σᾶς λέω, ὅτι θά ἐπιστρέψω ὅπως ἀνατέλει ὁ ἥλιος, καί θά εἶμαι στήν δόξα μου, ἑπτὰ φορές λαμπρότερος ἀπό αὐτόν, ἐνῶ ἐμπρός μου θά πηγαίνει ὁ σταυρός μου... Ἐμεῖς τοῦ εἶπαμε: Κύριε σέ πόσα ἔτη θά ἐπιστρέψεις; Καί ἀπεκρίθη: Κατά τό ἔτος 150, τίς μέρες τῆς Πεντηκοστῆς καί τοῦ Πάσχα..» (ἀπόσπασμα 28, σελίδα 16)

Κατά συνέπεια ἡ σύνταξη τοῦ κειμένου ἐγινε πρὶν ἀπό τό 150, χωρίς ὡστόσο νά ἀπέχει πολύ ἀπ' αὐτό

Ὡστόσο, ἡ ὑπόσχεση αὐτή δέν τηρήθηκε, καί ὁ ἥρωάς μας, δέν γύρισε οὔτε τό 150, οὔτε τό 1000. Καί ἡ ἀναμονή του συνεχίζεται...

Ὁ Μεσσιανικός φόρος τῆς Δεκάτης

«Ἡ διδαχὴ τῆς Πεντατεύχου, δὲν μπορεῖ ν' ἀποτελεῖ ἓνα μέσο θησαυρισμοῦ...»

Ραββί Ζαδόκ, 50 μ.Χ.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε καλύτερα, γιατί οἱ Ρωμαῖοι κι' οἱ ὑποτελεῖς σ' αὐτούς Ἰδουμαῖοι Τετράρχες, χαρακτηρίζαν σάν ληστεῖες, τίς ἐπιτάξεις, τοὺς δασμούς καὶ τίς βίαιες φορολογίες πού ἐπέβαλαν οἱ Σικάριοι (Ζηλωτές) στόν λαό τοῦ Ἰσραήλ, θά πρέπει νὰ θυμώμαστε δύο πράγματα:

α) Κάθε ἐπαναστατικός στρατός ζεῖ εἰς βάρος τῆς χώρας πού τοποθετεῖ τήν δράση του, ἀδιαφορώντας ἂν αὐτό ἀρέσει ἢ ὄχι στοὺς κατοίκους της, γιατί ἀπλούστατα δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβιώσει διαφορετικά.

β) Ὁ στρατός τῶν Σικαρίων, πιστεύοντας ὅτι ἀντιπροσωπεύει *τὴν γνήσια καὶ νόμιμη Ἑβραϊκὴ Μοναρχία*, ἐνίσχυε τὴν παραπάνω ἀπαίτησή του, μέ τὰ προστάγματα τῆς Γραφῆς. (Τό ἴδιο συνέβη τό 1792 στήν Γαλλία, ὅπου ὁ στρατός τοῦ Κοντέ, θεωροῦσε σάν νόμιμο βασιλέα τόν Δούκα τῆς Νορμαδίας, μέ τό ὄνομα Λουδοβίκος ὁ ΙΖ).

Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι, ἀκολουθώντας τό παράδειγμα τῶν γειτονικῶν λαῶν, ἀποφάσισαν ν' ἀντικαταστήσουν τοὺς σοφοὺς (Κριτές) πού τοὺς κυβερνοῦσαν μέχρι τότε, μ' ἓνα βασιλέα, ὁ προφήτης Σαμουήλ τοὺς προειδοποίησε πὼς ἓνας βασιλιάς θ' ἀποκτοῦσε τέτοια δικαιώματα, πού θά ἦταν ἀδύνατο μετά νὰ τοῦ τ' ἀφαιρέσουν:

«Καὶ ἐλάλησεν ὁ Σαμουήλ πάντας τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου πρὸς τόν λαόν τόν ζητοῦντα παρ' αὐτοῦ βασιλέα, καὶ εἶπεν: οὗτος θέλει εἶσθαι ὁ τρόπος τοῦ βασιλέως, ὅστις θέλει βασιλεύσει ἐφ' ὑμᾶς. Τοὺς υἱοὺς ὑμῶν θέλει λαμβάνει καὶ διορίζει εἰς ἑαυτόν, διὰ τὰς ἀμάξας αὐτοῦ καὶ διὰ ἵππεῖς αὐτοῦ καὶ διὰ νὰ προτρέχωσιν τῶν ἀμαξῶν αὐτοῦ. Καὶ θέλει διορίζει εἰς ἑαυτόν χιλιάρχους καὶ πεντηκοντάρχους. καὶ εἰς τό νὰ ἐργάζωνται τὴν γῆν αὐτοῦ καὶ νὰ θερίζωσι τόν θερισμόν αὐτοῦ, καὶ νὰ κατασκευάζωσι τὰ πολε-

μικά αὐτοῦ... καὶ τὴν σκευὴν τῶν ἀμαξῶν αὐτοῦ. Καὶ τὰς θυγατέρας σας θέλει λαμβάνει διὰ μυρεψοῦς¹ καὶ μαγεύσας καὶ ἄρτοποιούς. καὶ τοὺς ἀγροῦς σας καὶ τοὺς ἀμπελώνας σας καὶ τοὺς ἐλαιῶνας σας τοὺς καλύτερος θέλει λάβει καὶ δώσει εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ. Καὶ τὸ δέκατον τῶν σπαρτῶν σας καὶ τῶν ἀμπελώνων σας θέλει λαμβάνει καὶ δίδει εἰς τοὺς εὐνούχους αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ. Καὶ τοὺς δούλους σας καὶ τὰς δούλας σας καὶ τοὺς καλυτέρους νέους σας καὶ τοὺς ὄνους σας θέλει λαμβάνει καὶ διορίζει εἰς τὰς ἐργασίας αὐτοῦ. Τὰ ποιμνιά σας θέλει δεκατίσει, καὶ σεῖς θέλετε εἶσθε δούλοι αὐτοῦ...» (ΑΣαμουήλ Η, 10-17)

Βασισμένα στά παραπάνω λόγια τῆς Γραφῆς, ὅλα τὰ Χριστιανικά Κράτη ἀργότερα, δικαιολόγησαν τὴν ὑποτέλεια, τὸ φόρο αἵματος, τὴ στρατιωτικὴ θητεία γιὰ λογαριασμό τοῦ ἄρχοντα, τὸ δικαίωμα τοῦ ἡγεμόνα νὰ περνᾷ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μέ τὴ νεόνυμφη, τὸ φόρο τῆς δεκάτης, τὸ δικαίωμα τῆς καταναγκαστικῆς ἐργασίας, κτλ. Κι ἀκόμα τὴν ὀριστικὴ ὑποδούλωση τῶν ὑπηκόων πού ἀναφέρει ὁ Σαμουήλ στὴν τελευταία του φράση.

Ἀπὸ τότε, ὁποιοσδήποτε φανατικὸς νομίσει ὅτι ἀγωνίζεται γιὰ ἕναν δίκαιο σκοπὸ, πιστεύει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μαζί του, καὶ δὲν ἔχει πλέον ὄρια στὴν ἐκλογή τῶν μέσων γιὰ τὴν πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ. *Οἱ αὐτοκαλούμενοι* «δίκαιοι ἐπαναστάτες» παίρνουν πολὺ γρήγορα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τοὺς ἀγροτικούς πληθυσμούς, τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν «ληστῶν» ἕξ αἰτίας τῶν ἀναπόφευκτων «ληστειῶν» πού πραγματοποιοῦν. Τέτοιο χαρακτηρισμὸ πῆραν οἱ βασιλόφρονες ἐπαναστάτες τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης, στὴν περιοχὴ τοῦ Ρήνου. Τὸ ἴδιο συνέβει, μέ ὀρισμένες ἀντιστασιακές ὁμάδες τὸ 1943-1944, πού ἢ ἐπίσημη ἀντίσταση ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς ἀποκηρύξει γιὰ νὰ μὴν δυσφημιστεῖ. Στὴν πραγματικότητά, ὅλοι αὐτοὶ οἱ δῆθεν ἐπαναστάτες καὶ ἀντιστασιακοί, δὲν ἦταν τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἄτομα ἐκτὸς νόμου.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψη μας ὅλα αὐτά, θὰ μπορέσουμε νὰ καταλάβουμε στὴ συνέχεια, τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς στρατιᾶς του, γιὰτὶ εἶναιγεγονός ὅτι «*Ἡ Ἀνάγκη γίνεται Νόμος*...» καὶ τὸ χρῆμα εἶναι ἡ κινητήρια δύναμη τοῦ πολέμου.

Μέσα στά Εὐαγγέλια, ὑπάρχει μιὰ πολὺ ἀποκαλυπτικὴ φράση σ' ὅτι ἀφορᾷ τὴ μεσσιανικὴ στρατολόγηση:

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: Ὁ ὄρος αὐτός σήμαινε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ «κυρίες τῆς αὐλῆς» καὶ ἡ σεξουαλικὴ τους ὑπηρεσία ἦταν κι αὐτὴ ὑποχρεωτικὴ καὶ μέρος ἀπὸ τὰ καθήκοντά τους πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Πολὺ σύντομα, καταντοῦσαν παλλακίδες καὶ πόρνες.

«...λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι οἱ τελῶνας καὶ οἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. καὶ ἦλθε γὰρ πρὸς ὑμᾶς Ἰωάννης ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ. οἱ δὲ τελῶνας καὶ οἱ πόρνοι ἐπίστευσαν αὐτῷ. ὑμεῖς δὲ ἰδόντες οὐ μετεμελήθητε ὑστερον τοῦ πιστεῦσαι αὐτῷ...» (Ματθαῖος ΚΑ, 31-32)

Οἱ πόρνες εἶναι ἀποκηρυγμένες στοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνος. Νὰ τί λέει ὁ νόμος:

«Πόρνη δὲν θέλει ὑπάρχει ἐκ τῶν θυγατέρων Ἰσραήλ, οὐδέ μίσθωμα κυνός¹, εἰς τὸν οἶκον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, δι' οὐδεμίαν εὐχὴν. Διότι ἀμφότερα ταῦτα εἶναι βδέλυγμα εἰς Κύριον τὸν Θεόν σου...»

Ἀπὸ τὰ παραπάνω, βγάζουμε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἰσραήλ πού ἀδιαφόρησαν γιὰ τὸ μεσσιανικὸ κήρυγμα τοῦ Βαπτιστῆ καὶ δὲν ἔδειξαν καμμιά προθυμία γιὰ μιὰ νέα ἐπανάσταση (τὰ τελευταῖα ἑβδομήντα δύο χρόνια εἶχαν γίνει σχεδόν σαράντα ἐπαναστάσεις χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα), δὲν πρόκειται νὰ πάρουν καμμιά θέση καὶ κανένα ἀξίωμα ὅταν καθιερωθεῖ ἡ βασιλεία τοῦ «υἱοῦ τοῦ Δαυὶδ» δηλαδὴ τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀντίθετα, ἐφ' ὅσον οἱ τελῶνες καὶ οἱ πόρνες υἱοθέτησαν ἀμέσως τὸ κήρυγμά του, αὐτοὶ εἶναι πού θὰ καταλάβουν τὰ ἀξιώματα μόλις ἐπιβληθεῖ ἡ δαυϊδικὴ Μοναρχία. Θὰ παρατηρήσουμε, ὅτι οἱ πόρνες καὶ οἱ τελῶνες ἐφ' ὅσον βρισκόνταν στὴν κατώτερη κοινωνικὴ *βαθμίδα* τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους, δὲν εἶχαν τίποτα νὰ χάσουν ἀκολουθώντας τὸ μεσσιανικὸ κίνημα, ἐνῶ θὰ κέρδιζαν πολλὰ στὴν περίπτωση τῆς ἐπιτυχίας του.

Ἄς μὴν ξεχνᾷμε, πράγματι, πὼς οἱ τελῶνες ἦταν ἀπόλυτα περιφρονημένοι ἀπὸ τὸ λαό. Τὸ Ταλμούθ λέει:

«Οἱ ληστές, οἱ δολοφόνους καὶ οἱ τελῶνες βρισκόνται στὴν ἴδια ὑποστάθμη...»

Οἱ τελῶνες, ἔμενα σὲ κάτι μικρὰ σπίτια, ἐγκατεστημένα στὶς εἰσόδους τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, στὶς γέφυρες καὶ στά περάσματα τῶν ποταμῶν. Εἰσέπραταν γιὰ λογαριασμό τῶν Ρωμαίων (ἂν βρισκόνταν σὲ περιοχὴ πού ἐλέγχονταν ἄμεσα ἀπ' αὐτούς), ἢ γιὰ λογαριασμό τῶν Τετραρχῶν (ἂν βρισκόνταν σὲ μιὰ τετραρχία) ἕνα ποσὸ πού ἀντιπροσώπευε τὸ δέκατο τῆς ἀξίας τῶν ἀγαθῶν πού περνοῦσαν ἀπὸ τὸ τελωνεῖο τους. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φόρο αὐτό, (τὴν «δεκάτη»), εἰσέπραταν κι ἕνα ἄλλο ποσὸ γιὰ τὴ δική τους ἐπιβίωση.

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: Κύων (σκύλος) : ἔτσι ἀποκαλοῦσαν τοὺς πόρνους ὁμοφυλόφιλους.

Οί Σικάριοι, βρήκαν έναν θαυμάσιο τρόπο για να γεμίζουν τόταμείο του κόμματός τους, τό ταμείο πού κρατούσε ό 'Ιούδας ό 'Ισκαριώτης, καί πού έκλεβε κάθε τόσο άπ' αυτό χωρίς κανείς νά μπορεί νά τόν έλέξει ('Ιωάννης ΙΒ,6) για τόν άπλούστατο λόγο ότι ήταν ό πιό έπιτήδειος για νά τό Ξαναγεμίσει. 'Ο τρόπος αυτός ήταν ή είσπραξη τής δεκάτης άπ' αυτούς πού τήν είσέπραταν. Στίς μέρες μας, τήν πράξη αυτή τή λένε RACKET, άπό τήν άγγλική λέξη πού σημαίνει βίαση καί καταναγκαστική φορολογία¹.

Οί άνώνυμοι γραφείς πού συνέταξαν τά Εύαγγέλια πού έφτασαν μέχρι έμäs, δέν φαίνεται πώς διέθεταν μιάν άειόλογη φαντασία. Φοβόντουσαν ν' άπομακρύνθουν άπό τό βασικό άξονα τής παράδοσης, κι έπειδή τούς ήταν άδύνατο νά δημιουργήσουν κάτι άπό μόνοι τους, περιορίστηκαν στό νά παραλλάξουν λίγο τά γεγονότα, διατηρώντας ώστόσο τό γενικό Ιστορικό πλαίσιο. 'Υπάρχουν γεγονότα πού δέν άλλοιώνονται. Τά σκόπιμα λάθη, βρίσκονται στίς λεπτομέρειες, καί προπάντων καί στά σχόλια πού πρόσθεσαν.

Θά παρατηρήσουμε πρώτ' άπ' όλα, πώς ό 'Ιησοϋς (ή ό Σίμωνας ό Ζηλωτής ό άδελφός του καί ύπαρχηγός του) είχε επιβάλει στό μεσσιανιστικό κίνημα μιάν άύστηρή πειθαρχία, πού ίσχυε ακόμα καί για τά μέλη τής οίκογενείας του.

'Ετσι, όταν ή μητέρα του ή Μαρία, έρχεται νά του ζητήσει κάποια χάρη για δύο άλλους άπό τούς γιους της, *πέφτει στά πόδια του καί τόν προσκυνά*, όπως ακριβώς άρμόζει στόν βασιλιά του 'Ισραήλ, τόν Κύριο, τόν Υίο Δαυίδ:

«Τότε προσήλθεν αύτῷ ή μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεββεδαίου μετά τῶν υἱῶν αύτῆς προσκυνούσα καί αίτοῦσα τί παρ' αύτοῦ...» (Ματθαῖος Κ, 20)

Γνωρίζουμε ότι τό όνομα τής γυναίκας του Ζεββεδαίου είναι Μαρία:

«έν αἰς ἦν Μαρία ή Μαγδαληνή, καί Μαρία ή του 'Ιακώβου καί 'Ιωση μήτηρ καί μήτηρ τῶν υἱῶν του Ζεββεδαίου...» (Ματθαῖος ΚΖ, 56)

Καί ή Μαρία αυτή είναι ή μητέρα του 'Ιησοῦ, γιατί ό 'Ιακώβος ό γιός του Ζεββεδαίου, είναι άδελφός του:

«έτερον δέ τῶν άποστόλων οὐκ είδον, εί μή 'Ιακώβον τόν

¹. Σημ. του Μετ.: 'Ο όρος χρησιμοποιείται συχνά στην 'Αμερική, για να εκφράσει τό ύποχρεωτικό «τέλος προστασίας» πού είσπράτει ή Μαφία από τίς διάφορες έπιχειρήσεις.

άδελφόν του Κυρίου...» (Πρός Γαλάτας Α, 19)

Καί στον περίφημο γάμο στην Κανά, τής μιλάει με άύταρχικότητα:

«λέγει αύτῇ ό 'Ιησοῦς. τί έμοί καί σοί, γυναί; οὔπω ἤκει ή ὥρα μου...» ('Ιωάννης Β,4)

Καταλαβαίνουμε λοιπόν τώρα, πώς οί μαθητές του καί οί άδελφοί του υπάκουαν τυφλά στίς διαταγές του. 'Εκεί όπου ό άπλοϊκός πιστός βλέπει μιá θαυματουργική ρήση, πού πραγματοποιείται σχεδόν άμέσως, ό λογικός παρατηρητής σημειώνει για τόν 'Ιησοῦ μιá καταπιεστική άύταρχικότητα, καί για τούς άποστόλους μιάν άπόλυτη ύποταγή. 'Από τήν εποχή εκείνη καί πολλούς αιώνες έπειτα άπό αύτήν, ή διαταγή ενός βασιλιά έκτελείται χωρίς πολλές συζητήσεις.

Παρακάτω θά έξετάσουμε τόν τρόπο με τόν όποιο είχε όργανωθεί ή μεσσιανική φορολογία.

Πρώτα-πρώτα, θά παρατηρήσουμε ότι ό *τελώνης Λεβί* είναι τό ίδιο πρόσωπο με τόν 'Απόστολο Ματθαῖο. Τό γεγονός αυτό, θά μάς βοηθήσει νά καταλάβουμε τή συνέχεια:

«καί παράγων ό 'Ιησοῦς εκείθεν άνθρωπον καθήμενον επί τό τελώνιον, Ματθαῖον λεγόμενον, καί λέγει αύτῷ. ακολουθήθι μοι. καί άναστάς ήκολούθησεν αύτῷ...» (Ματθαῖος Θ, 9)

«καί παράγων είδε Λευῖν τόν 'Αλφαίου καθήμενον επί τό τελώνιον, καί λέγει αύτῷ. ακολουθήθι μοι. καί άναστάς ήκολούθησεν αύτῷ...» (Μάρκος Β, 14)

«καί μετά ταῦτα έξήλθε καί έθεάσατο τελώνην όνόματι Λευῖν, καθήμενον επί τό τελώνιον, καί είπεν αύτῷ. ακολουθήθι μοι. καί καταλιπών άπαντα άναστάς ήκολούθησεν αύτῷ...» (Λουκάς Ε, 27)

'Η εικόνα είναι πεντακάθαρη καί δέν δίνει εύκαιρία για παρανοήσεις. 'Ο Λεβί-Ματθαῖος παίρνει μιá διαταγή άπό τόν άδελφό ή έξάδελφό του καί βασιλέα του καί υπακούει. Δέν ύπάρχει τίποτα τό άσυνήθιστο καί τό θαυμάσιο σ' αύτή τήν σκηνή, κι ή συνέχεια είναι επίσης άπλή:

«καί έποίησεν δοχήν μεγάλην Λευῖς αύτῷ, έν τῇ οίκίᾳ αύτοῦ, καί ἦν ὄχλος τελῶνων πολὺς καί άλλων οἱ ἦσαν μετ' αύτῶν κατακείμενοι...» (Λουκάς Ε, 29)

«καί έγένετο αύτοῦ άνακειμένου έν τῇ οίκίᾳ ιδού πολλοί τελῶναι καί άμαρτωλοί έλθόντες συνανέκειντο τῷ 'Ιησοῦ καί τοῖς μαθηταῖς αύτοῦ...» (Ματθαῖος Θ, 10)

«καί έποίησεν δοχήν μεγάλην Λευῖς αύτῷ, έν τῇ οίκίᾳ αύτοῦ, καί ἦν ὄχλος τελῶνων πολὺς καί άλλων οἱ ἦσαν μετ' αύτῶν κατακείμενοι...» (Λουκάς Ε, 29)

Αυτή ή μεγάλη δοχή θά πρέπει νά ἐξηγηθεῖ σάν ἕνα εἶδος ἐορταστικῆς συγκέντρωσης τοῦ κύκλου, τῆς «φάρας» τῶν τελωνῶν, πού κι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς τοὺς τοποθετεῖ στήν τελευταία βαθμίδα τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας:

« ἔάν γάρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθόν ἔχετε; οὐχί καί οἱ τελῶνες τό αὐτό ποιοῦσι;...» (Ματθαῖος Ε, 46)

Ἦδη ὁ Ἰησοῦς, ἔδινε τίς ἴδιες φανταχτερές ὑποσχέσεις στοὺς τελῶνες καί στίς πόρνες, σ' ἀντίθεση μέ τόν Μωσαϊκό Νόμο πού θεωροῦσε τοὺς πρῶτους σάν κλέφτες καί φονιάδες καί τίς δευτέρες ἄξιες περιφρόνησης. Θά πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι σ' αὐτές τίς περιοχές ἀκόμα σχεδόν ἕως τίς μέρες μας, βασίλευε μιά κατάστασις πού θά μπορούσαμε νά τήν ὀνομάσουμε, ἐνδημική ληστεία. Ἔτσι οἱ τελῶνες εἶχαν ἀναγκαστικά μιά συμπεριφορά ἀνάλογη μέ τίς προσωπικές καί τίς κυβερνητικές πιέσεις πού ἐδέχοντο, καί καταντοῦσαν στήν πραγματικότητα ἀπαρραβίαστοι καί ἀναπόφευκτοι ὁδοφράκτες.

Τοῦ Ἰησοῦ, δέν τοῦ ἀρέσει νά πληρώνει διόδια καί φόρους:

«ἐλθόντων δέ αὐτῶν εἰς Καπερναοὺμ προσῆλθον οἱ τὰ δίδραχμα λαμβάνοντες τῷ Πέτρῳ, καί εἶπον. ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; λέγει ναί. καί ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τήν οἰκίαν, προέφθασεν αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων. τί σοι δοκεῖ, Σίμων; οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπό τίνων λαμβάνουσι τέλη ἢ κῆνσον; ἀπό τῶν υἱῶν αὐτῶν ἢ ἀπό τῶν ἀλλοτρίων; λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος. ἀπό τῶν ἀλλοτρίων. ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. ἄρα ἐλεύθεροί εἰσιν οἱ υἱοί. (Ματθαῖος ΙΖ', 24-26).

Τό λέει αὐτό γιατί ἔχει πλήρη συνείδηση πῶς εἶναι γυῖός βασιλιά (ὁ πατέρας του ὁ Ἰούδας ἀπό τὰ Γάμαλα, ἦταν «υἱός Δαυΐδ», πρὶν ἀπ' αὐτόν), κι ὅτι ἔχει δικαίωμα νά εἰσπράττει καί ὄχι νά πληρώνει φόρους. Ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ περιφρονητικός τρόπος πού χρησιμοποιεῖ γιά τοὺς τελῶνες στά λόγια του:

«ἔάν δέ ἀμαρτήση εἰς σε ὁ ἀδελφός σου... ἔστω σοι ὡσπερ ὁ ἐθνικός καί ὁ τελῶνης...» (Ματθαῖος ΙΗ', 15-17).

Βλέπουμε ὅτι σ' αὐτό τό σημεῖο ὁ τελῶνης ἔρχεται σέ δεύτερη μοῖρα ἀκόμη κι ἀπό τόν εἰδωλολάτρη. Αὐτό ὅμως δέν ἔχει καί τόση σημασία, γιατί ἂν ἀπό τή μιά χρησιμοποιεῖ τόν ὄρο «τελώνης» γιά νά δώσει παραδείγματα ἀνθρώπων κατώτερης στάθμης, ἀπό τήν ἄλλη συναναστρέφεται μαζί τους γιατί ἀποτελοῦν γιά τό μεσσιανικό του κίνημα τή βασική πηγή τῶν οἰκονομικῶν του πόρων. Ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης κρατάει τό ταμεῖο, πού γεμίζει ἀπό τίς εἰσφορές τῶν τελωνῶν, κι ἂν καμμία φορά κλέβει (Ἰωάννης ΙΒ', 6) αὐτό δέν ἔχει καί τόση σημασία, γιατί ἔχει τόν τρόπο, μέ τοὺς τελῶνες πάντοτε, νά γεμίσει εὐκόλα τό ταμεῖο,

εὐκόλα, πού τό βαστάει ἀκόμα καί τή βραδυά πού λαμβάνουν τόν Ἰησοῦ.

Στήν πραγματικότητα ὁ Λεβί-Ματθαῖος, εἶναι ὁ γενικός εἰσπράκτορας. Εἰσπράττει καί συγκεντρώνει τά ποσά πού πληρώνουν οἱ ἄλλοι τελῶνες, καί ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ ταμίας τοῦ κινήματος, καταγράφει καί φυλάει τό σύνολο τοῦ θησαυροῦ τῶν Ζηλωτῶν. Εἶναι πολύ πιθανόν ὅτι ὅλες οἱ πόρνες πού «πίστεψαν σ' αὐτόν» γιά νά ἀμειφθοῦν στό «βασιλεῖο τοῦ Θεοῦ», ἐνίσχυσαν κι αὐτές τό ταμεῖο τῶν Ζηλωτῶν.

Γνωρίζουμε ὅτι πολύ συχνά ὁ Ἰούδας κλέβει τό ταμεῖο αὐτό, ὡστόσο δέν τοῦ τό ἀφαιροῦν γιά νά τό δώσουν σέ κάποιον ἄλλον πιά τίμιο διαχειριστή, δέν τολμοῦν νά τοῦ τό ἀφαιρέσουν! Ὑπάρχει ἐδῶ κάποιο μυστήριο πού δέν τοῦ λείπει τό ἰνδιαφέρον. Τί γνωρίζει ὁ Ἰσκαριώτης γιά νά φοβοῦνται τόσο πολύ νά τόν ἀντικαταστήσουν; Ὅπως δὴ ποτε μερικά ὄχι καί τόσο ὁμορφα πράγματα, πού θά μπορούσαν νά κοστίσουν σέ ὀρισμένους, ἂν ἄνοιγε τό στόμα του, μιάν ἀτιμωτική καί μοιραία καταδίκη.

Ὁ Παῦλος, μᾶς δίνει τήν ἀπόδειξη ὅτι οἱ Ζηλωτές (Σικάριοι) φορολογοῦσαν μέ τή σειρά τους τοὺς τελῶνες:

«καί οἱ μὲν ἐκ τῶν υἱῶν Λευὶ τήν ἱερατείαν λαμβάνοντες ἐντολήν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τόν λαόν κατὰ τόν νόμον, τοῦτ' ἔστι τοὺς ἀδελφούς αὐτῶν, καίπερ ἔξεληλυθότας ἐκ τῆς ὀσφύος Ἀβραάμ...» (πρὸς Ἑβραίους Ζ', 5).

Τό κείμενο προσπαθεῖ ν' ἀποδείξει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνακηρύχτηκε ἀρχιερέας κατὰ τήν τάξη τοῦ Μελχισεδέκ πού εἰσέπραξε τό φόρο τῆς δεκάτης ἀπό τόν Ἀβραάμ, καί κατὰ συνέπεια ἔχει δικαιώματα νά εἰσπράττει ἀπό τόν Λευί, πού εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ... Νά ἡ συνέχεια:

«καί ὡς ἔπος εἰπεῖν, διὰ Ἀβραάμ, καί Λευὶ ὁ δεκάτας λαμβάνων, δεδεκάτωται...» (Πρὸς Ἑβραίους Ζ', 9).

Εἶναι φανερό, ὅτι ἐδῶ, δέν πρόκειται γιά τόν βιβλικό Λευί, τόν γυῖο τοῦ Ἰακώβου καί τῆς Λέας, ἀνηψιοῦ τῆς Ραχήλ καί ἐγγονοῦ τοῦ Ἀβραάμ, γιατί ὁ Λευὶ αὐτός, δέν ἀναφέρεται πουθενά ὅτι πλήρωσε σέ κάποιον τό φόρο τῆς δεκάτης. Ἀντίθετα μάλιστα, ὁ βίαιος καί ἀτίθαστος χαρακτήρας του, ἔγιναν παροϊμιακοί. (βλ. Γένεσις ΜΗ', 5-7). Πρόκειται λοιπόν γιά κάποιον Λευὶ πού γνωρίζει ὁ Παῦλος, κι αὐτός εἶναι ὁ Λευὶ-Ματθαῖος, ὁ τελῶνης. Αὐτός ὄχι μόνο πληρώνει τό φόρο τῆς δεκάτης, ἀλλά ἐπιπλέον συγκεντρώνει τοὺς φόρους πού πληρώνουν οἱ ἄλλοι τελῶνες, γιά λογαριασμό βέβαια, τοῦ μεσσιανικοῦ θησαυροφυλάκιου.

Μετά τό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως καί πρὶν, οἱ ἐβραϊκές ἐξεγέρσεις μέ σκοπό τήν ἀνασύστασις τῆς δαυϊδικῆς βασιλείας,

συνεχίζονται. Καί ἡ φορολογία τῆς «δεκάτης» ἐπίσης. Ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ ἐπισημαίνει τό γεγονός:

«Ὅταν ὁ Φάδος ἦταν κυβερνήτης τῆς Ἰουδαίας, ἕνας μάγος μέ τό ὄνομα Θευδᾶς ἐπεισε ἕνα μεγάλο πλῆθος νά πάρει μαζί του ὅλα τά ὑπάρχοντα καί τίς περιουσίες καί νά τόν ἀκολουθήσει πέρα ἀπό τόν Ἰορδάνη. Ἐλεγε ὅτι ἦταν προφήτης καί χώρισε τόν ποταμό σέ μικρές διακλαδώσεις πού τοὺς ἐπέτρεπαν νά περνοῦν εὐκολά¹. Μέ τά λόγια του ξεγέλασε πολύ κόσμο. Ἀλλά ὁ Φάδος δέν τοὺς ἄφησε νά εὐχαριστηθοῦν τήν τρέλλα τους. Ἐστειλε ἐναντίον τους μιά ἔφιππη μονάδα πού ἔπασαν ἐπάνω τους ἀπρόοπτα, σκότωσαν ἕνα μεγάλο μέρος ἀπ' αὐτούς, αἰχμαλώτισαν ἐπίσης πολλούς κι ἔπιασαν ἀκόμα καί τόν ἴδιο τόν Θευδᾶ. Κόψαν τό κεφάλι του καί τό ἔστειλαν στήν Ἱερουσαλήμ...» (Φλάβιος Ἰωσήφ: Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες ΧΧ, 97-98).

Βρισκόμαστε λοιπόν στό ἔτος 45 μ.Χ., κι αὐτό γιατί γνωρίζουμε ὅτι ὁ Κούσπιος Φάδος ἀνέλαβε τήν ἐξουσία τό 45, κατά διαταγή τοῦ Αὐτοκράτορα Κλαύδιου. Ἀντικαταστάθηκε τό 46 ἀπό τόν Τιβέριο Ἀλέξανδρο, πού σταύρωσε τόν Σίμωνα-Πέτρο τό 47 στήν Ἱερουσαλήμ, μαζί μέ τόν ἀδελφό του τόν Ἰάκωβο τόν Μεγάλο.

Γνωρίζουμε, ὅτι τό 44 μ.Χ. ὁ Ἰάκωβος ὁ Μικρός, «γιός τοῦ Ἀλφαίου» ἀποκεφαλίστηκε στήν Ἱερουσαλήμ (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας: Ἐκκλησιαστική Ἱστορία II, Α', 5). Αὐτός ἔχει ἕναν γιό, πού εἶναι ὁ ἀπόστολος Ἰούδας ἡ Θαδδαῖος. Σ' αὐτό τό σημεῖο ὅλοι οἱ Καθολικοί καί Διαμαρτυρόμενοι ἐρευνητές εἶναι σύμφωνοι. Καί εἶναι αὐτός ὁ Θαδδαῖος ἡ Θευδᾶς πού ἀποκεφαλίστηκε, ὅπως καί ὁ πατέρας του, κατά διαταγή τοῦ Φάδου. Τόν λένε «μάγο», γιατί ἀπλούστατα εἶχε μνηθεῖ ἀπό τόν πατέρα του στά μυστικά τῆς μαγείας πού ἔφερε ὁ Ἰησοῦς ἀπό τήν Αἴγυπτο. Κι ὅπως οἱ ἀστρολόγοι ὀνομάζονται τήν ἐποχή ἐκείνη «χαλδαῖοι» ἔτσι καί οἱ μάγοι ὀνομάζονται «αἰγύπτιοι». Τό ἴδιο ἄλλωστε συνέβη τό Μεσαίωνα μέ τοὺς Τσιγγάνους.

Ἀπόδειξη γι' αὐτό βρίσκουμε στίς Πράξεις (ΚΑ', 27-36) ὅπου συλλαμβάνουν τόν Παῦλο γιά κάποια ἐξέργεση:

«Ὁ Παῦλος λέγει τῷ χιλιάρχῳ. εἰ ἔξεστὶ μοι εἰπεῖν τι πρὸς σέ; ὁ δὲ ἔφη. Ἑλληνιστὶ γινώσκεις; οὐκ ἄρα σύ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρό τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστατώσας καί ἔξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τοὺς

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: Ὅπως ὁ Ἐλισσαιέ, ἀκολούθησε τό παράδειγμα τοῦ δασκάλου του, τοῦ Ἡλία (ΒΒασιλέων Β, 8, 14) ἔτσι καί ὁ Θευδᾶς (πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τόν μαθητὴ Θαδδαῖο, ἡ Ἰούδα) ἀκολουθεῖ τό παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ σέ σχέση μέ τόν Ἡλία.

τετρακισχιλίους ἀνδρας τῶν σικαρίων; (Πράξεις ΚΑ, 37-38).

Δέν πρόκειται σέ καμμιά περίπτωση γιά ἕναν Αἰγύπτιο στήν καταγωγή, πού φυσικά δέν εἶχε κανένα λόγο ν' ἀναμειχθεῖ μέ τήν ἑβραϊκή ἀνεξαρτησία καί τήν δαυιδική βασιλεία, ἀλλά γιά ἕναν «αἰγύπτιο», συνώνυμο πού ἐχρησιμοποιεῖτο γιά τοὺς μάγους.

Κι ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν σέ μιά περίοδο ἐπανάστασης, γιατί ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ κι ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας συμφωνοῦν ἀπόλυτα ὡς πρὸς τὴ χρονολογικὴ τοποθέτηση τῆς μεγάλης πείνας:

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἔπεσε στήν Ἰουδαία ἕνας μεγάλος λιμός...» (Φλάβιος Ἰωσήφ: Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες ΧΧ, 101).

Μονάχα μέ τήν πέννα τῶν ἀνωνύμων γραφέων τοῦ 4ου καί 5ου αἰῶνα, πού συντάσσουν τὴν Καινὴ Διαθήκη, οἱ ἀδιάκοπες καί τρομερές ἐπαναστάσεις, γίνονται συνηθισμένα μικροεπισόδια, πού οἱ κακοὶ Φαρισαῖοι ὀργάνωναν ἐναντίον τῶν καλῶν χριστιανῶν, κι ὅπου οἱ ἀδιάβλητοι ρωμαῖοι, παίζαν τό ρόλο τοῦ δαιτητῆ, γιά νά ἐπιβάλουν τὴν τάξη. Ἡ ἱστορικὴ ὁμῶς ἀλήθεια εἶναι τελείως διαφορετικὴ. Ἀλλά τὴν ἐποχὴ πού συντάσσεται ἡ Καινὴ Διαθήκη, ὀλόκληρη ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, ἔχει γίνει θέλοντας καί μὴ, χριστιανικὴ. Καί πρέπει νά κολακευτεῖ ὁ Αὐτοκράτορας κι ὁ ρωμαϊκὸς χριστιανικὸς λαός. Ἐτσι, τά φορτώνουν ὅλα στήν πλάτη τῶν ἑβραίων πού ἔμειναν πιστοὶ στὴ θρησκεία τους.

Ἄς ἐξετάσουμε τώρα ἕνα ἐπεισόδιο πού δείχνει πολὺ καθαρά, τὴν παράνομη φορολογία τῶν Ζηλωτῶν. Τό ἐπεισόδιο αὐτό, τό χρησιμοποίησαν οἱ ἀνωνύμοι συγγραφεῖς τῶν ψευδο-εὐαγγελίων γιά νά ἐνισχύσουν τὴν πίστη τῶν ἀπλοϊκῶν πιστῶν, ἀνακατεύοντας τό καθεαυτὸ γεγονός μέ τίς ἀπαραίτητες πονηρὲς λεπτολογίες:

«τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καί ἡ ψυχὴ μία, καί οὐδὲ εἰς τί τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά. καί μεγάλη δυνάμει ἀπεδίδουν τό μαρτύριον οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, χάρις τε μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτούς. οὐδὲ γὰρ ἐνδεὴς τίς ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς. ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων καί ἐτίθουσαν παρά τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων. διεδίδοτο δὲ ἐκάστῳ καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχεν (Πράξεις Δ', 32-35).

Ἄς συγκρατήσουμε λίγο τόν ἐνθουσιασμό μας καί ὡς παρατηρήσουμε ὅτι ἡ «κατὰ χρεῖαν» διανομὴ τῶν ἀγαθῶν, δέν ἦταν καί τόσο ἀμερόληπτη, ἐφ' ὅσον διαβάζουμε παρακάτω ὅτι:

«ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθύνοντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χήραι αὐτῶν...» (Πράξεις ΣΤ', 1).

Ἐὰς συνεχίσουμε λοιπόν τήν ἀνάγνωσι τοῦ ἐπεισοδίου:

« Ἄνῆρ δέ τις Ἀνανίας ὀνόματι σὺν Σαπφείρῃ τῇ γυναικί αὐτοῦ ἐπώλησε κτῆμα καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, *συνειδυῖας καὶ τῆς γυναικός αὐτοῦ*, καὶ ἐνέγκας μέρος τί παρά τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων ἔθηκεν. εἶπε δὲ Πέτρος (Σημ,- Ἐὰς μὴν ἔεχναμε ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν Σίμωνα τὸν Ζηλωτῆ, τὸν Σικάριο, τὸν BARJONNA). Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νοσφίσασθαί ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου; οὐχὶ μένον σοὶ ἔμενε καὶ πραθέν ἐν τῇ σῆ ἐξουσίᾳ ὑπῆρχε; τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτον; οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις ἀλλὰ τῷ Θεῷ. ἀκούων δὲ ὁ Ἀνανίας τοὺς λόγους τούτους πεσὼν ἐξέψυξε, καὶ φόβος μέγας ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα. ἀναστάντες δὲ οἱ νεώτεροι συνέστειλαν αὐτὸν καὶ ἔξενέγκαντες ἔθαψαν.

Ἐγένετο δὲ ὡς ὠρῶν τριῶν διάστημα καὶ γυνή αὐτοῦ, μὴ εἰδυῖα τὸ γεγονός, εἰσῆλθεν. ἀπεκρίθη δὲ αὐτῇ ὁ Πέτρος. εἶπέ μοι, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; ἢ δὲ εἶπε. ναὶ τοσούτου. ὁ δὲ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτήν. τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ Πνεῦμα Κυρίου; ἰδοὺ οἱ πόδες τῶν θαψάντων τὸν ἄνδρα σου ἐπὶ τῇ θύρᾳ καὶ ἐξοίκουσί σε. ἔπεσε δὲ παραχρῆμα παρά τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἐξέψυσεν. εἰσελθόντες δὲ οἱ νεανίσκοι εὗρον αὐτὴν νεκράν, καὶ ἔξενέγκαντες ἔθαψον πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς. καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ' ὅλην τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα...» (Πράξεις Ε', 1-11).

Μποροῦμε νὰ παρατηρήσουμε πολλά καταπληκτικὰ σημεῖα σ' αὐτὴν τὴ διήγησι, πού φαινομενικά ἔχει «μακιγιαριστεῖ» μέ τὸν συνηθισμένο τρόπο, ἀλλὰ αὐτὸ πού κάνει πάνω ἀπ' ὅλα τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι, εἶναι ἡ βιασιότητα τοῦ Σίμωνα τοῦ Σικάριου, τοῦ πατέρα τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη, πού ἡ ἔλλειψι εὐαισθησίας ἀπὸ μέρους του εἶναι τόσο φανερὴ ὥστε νὰ δικαιολογεῖ ἀπόλυτα τὴν ἐπωνυμία τοῦ «Βράχου-Πέτρου».

Πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ «Ἅγιο Πνεῦμα» τοῦ Σίμωνα, μεροληπεῖ. Ὅταν ὁ γυιὸς του ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἔβαζε χέρι στό ταμεῖο τοῦ κινήματος, τὸ «Ἅγιο Πνεῦμα» δὲν ἐπενέβαινε. Ἦταν κλέφτης «λέει ὁ Ἰωάννης (IB', 6) ἀλλὰ τὸ «Ἅγιο Πνεῦμα» τὸν ἄφηνε ἡσυχῶ. Ἀντίθετα, ὅταν ὁ Ἀνανίας πουλάει τὴν ἰδιοκτησία του γιὰ νὰ προσφέρει ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα στοὺς ἀποστόλους, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κρατήσῃ οὔτε δεκάρα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀπὸ τὸ ποσὸ πού στό κάτω-κάτω τοῦ ἀνήκει. Αὐτὸ τιμωρεῖται μέ θάνατο. Καὶ ἡ γυναίκα του, ὑφίσταται τὴν ἴδια καταδίκη ἐπειδὴ ἀπὸ συζυγική ἀγάπη, δὲν πρόδωσε τὸν ἄντρα της.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἀνώνυμων γραφέων τοῦ 4ου καὶ 5ου αἰῶνα, τὸ «Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ Παράκλητος,» πού ἔστειλε ὁ Ἰησοῦς

στοὺς ἀποστόλους μετὰ τὴν ἀνάληψή του στόν οὐρανὸ (Ἰωάννης IE', 26) γιὰ νὰ τοὺς ἐνισχύσει, ἐκτελεῖ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι χρέη δημίου.

Μποροῦμε νὰ διαβεβαιώσουμε τὸν ἀναγνώστη, ὅτι ἡ παροιμία πού λέει «κατὰ τὸν πατέρα καὶ ὁ γυιὸς» μπορεῖ ν' ἀναστραφεῖ χωρὶς νὰ χάσει τὴ σημασία της: «κατὰ τὸ γυιὸ κι ὁ πατέρας».

Ὁ Σίμωνας ὁ Ζηλωτῆς, ὁ Σικάριος, αὐτὸς πού πῆρε χάρις στὴν ἀναισθησία του τὴν ἐπωνυμία τοῦ «Βράχου-Πέτρου» εἶναι ἀντάξιος πατέρα τοῦ κλέφτη καὶ προδότη Ἰούδα Ἰσκαριώτη. Τὴν προσωυμία τοῦ «Βράχου-Πέτρου» δὲν τοῦ τὴν ἔδωσε ὁ Ἰησοῦς. Τὴν εἶχε ἤδη:

«περιπατῶν δὲ (ὁ Ἰησοῦς) παρά τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ» (Ματθαῖος Δ', 18).

«ἰδὼν δὲ Σίμων-Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων. ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἀμαρτωλὸς εἰμί, Κύριε...» (Λουκᾶς Ε', 8).

«... ἦν Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος-Πέτρου εἷς ἐκ τῶν δύο τῶν ἀκουσάντων παρά Ἰωάννου...» (Ἰωάννης Α', 41).

Ἐπὶ ἀρχῆς πολλὰ ἐνδείξεις, ὅτι ὁ δύστυχος Ἀνανίας, εἶναι ὁ ἴδιος πού φιλοξένησε στό σπίτι του τὸν Παῦλο, ὅταν ὁ τελευταῖος ἀσπάστηκε τὸ Χριστιανισμό, στὴ Δαμασκὸ. Αὐτὸ συνέβη τὸ 39, καὶ φαίνεται πὺς ἡ δολοφονία τοῦ Ἀνανία καὶ τῆς γυναίκα του Σαπφείρας, συνέβη ὅταν καὶ οἱ δύο τους ἐγκατέλειψαν τὴ Δαμασκὸ καὶ ἤρθαν νὰ μείνουν στὴν Ἱερουσαλήμ, πιθανότατα φοβούμενοι τίς συνέπειες σὲ σχέση μέ τὰ γεγονότα πού ἀκολούθησαν τὸν προσηλυτισμὸ τοῦ Παύλου. Ἡ ἰδιοκτησία πού πούλησαν ἦταν πιθανότατα τὸ σπίτι τους στὴ Δαμασκὸ. Καὶ ἀνταμείφθηκαν μέ πολὺ ἄσχημο τρόπο γιὰ τὴ γενναιοδωρία τους.

Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο τῆς δολοφονίας τους, ἡ ἐξήγησι εἶναι ἀπλή. Ἡ σικᾶ, τὸ μαχαίρι πού ἔδωσε τ' ὄνομά του στοὺς Σικάριους, ἦταν ἕνα ὄπλο φοβερό. Οἱ γεννημένοι σ' αὐτὲς τίς περιοχὲς τὸ χρησιμοποιοῦσαν μέ καταπληκτικὴ ἀνεση, καὶ τότε καὶ τώρα (στὴ Συρία, στὴν Ἰορδανία, στὴν Παλαιστίνη). Συχνά, βαστοῦσαν στό ἄλλο χέρι, ἕνα ρόπαλο φτιαγμένο ἀπὸ κλαδί φοίνικα ἢ βαλανιδιάς, ἢ ἀκόμα ἕνα νεῦρο ἀπὸ βόδι μέ δεμένες στὴν ἄκρη του μολυβένιες μπάλλες. Ἡ φρουρά τοῦ Ναοῦ, ὀπλισμένη συνήθως μέ εἶψη, σὲ περιπτώσεις ταραχῶν χρησιμοποιοῦσε πιὸ εὐκολα τὸ ρόπαλο γιὰ νὰ χωρίσει τίς ἀντίπαλες ομάδες.

Ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα, χτυπήθηκαν μέ κάποιο ὄργανο δυνατὰ στό κεφάλι, καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἀκαριαία πτώσι τους. Ἄν οἱ «νεανίσκοι» τῆς φρουράς τοῦ Σίμωνα-Πέτρου, ἔκαναν τρεῖς ὥρες νὰ πᾶνε νὰ θάψουν τὸν Ἀνανία καὶ νὰ ἐπιστρέψουν, αὐτὸ

σημαίνει πώς κουβάλησαν τό πτώμα έξω από τήν Ἱερουσαλήμ. Τό φονικό ἔγινε μέρα. Κι αὐτό γιατί τή νύχτα οἱ πόρτες τῆς πόλης ἦταν κλειστές, καί δέν μπορούσε κανείς νά βγεῖ έξω. Εἶναι πιθανό, ὅτι ἔκρυψαν γιά τήν μεταφορά, τό πτώμα μέσα σ' ἓνα σάκκο ἢ μιά κάσσα, διπλωμένο. Ἐξω ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ, δέν λείπουν οἱ ἔρημικές τοποθεσίες γιά ἓναν κρυφό ἔνταφιασμό. Ἄν ἀπομακρυνότουσαν λίγο ἀπό τήν πόλη θά μπορούσαν νά τόν θάψουν μέ τήν ἡσυχία τους. Ὑπολογίζοντας μιά ὥρα γιά νά πᾶνε, μισή ὥρα γιά νά σκάψουν τό λάκκο (τό ἔδαφος εἶναι βραχώδες καί σκάβεται πολύ δύσκολα, σέ σημεῖο πού οἱ Ἑσσαιῖοι, γιά νά θάβουν τά περιπτώματά τους, κουβαλοῦσαν πάντα μαζί μιά μικρή ἀείνα, πού τήν ἔλεγαν ASCIA), καί ἄλλη μιά ὥρα γιά τό γυρισμό, μπορούμε νά τοποθετήσουμε τόν κρυφό τάφο τοῦ Ἀνανία σέ μιά ἀκτίνα τεσσάρων χιλιομέτρων ἀπό τήν πόλη. Πολύ πιθανόν νά βρίσκεται κοντά στό δρόμο πρὸς τήν Ἱεριχώ, γιατί ὅπως εἶπε καί ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ἡ περιοχή ἦταν ἔρημική, καί γεμάτη ληστές πού κατοικοῦσαν μέσα σέ σπηλιές:

«ἄνθρωπος τις κατέβαινε ἀπό Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱεριχώ, καί λησταῖς περιέπεσεν. οἱ καί ἐκδύσαντες αὐτόν καί πληγὰς ἐπιθέντες ἀπήλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα...» (Λουκᾶς Ι΄, 30).

Χωρίς ἀμφιβολία, ὁ Σίμων-Πέτρος, θά μπορούσε νά ἐγκαταλείψει τό θυμά του, ὅπως ἔκαναν οἱ περισσότεροι ἀπό τοὺς Σικαρίους, στή μέση τοῦ δρόμου. Ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, περιγράφει τέτοια περιστατικά (βλ. Πόλεμοι τῆς Ἰουδαίας ΙΙ΄, 5). Ἀλλά συνήθως τά θύματα τῆς αἱματηρῆς τρομοκρατίας τους ἦταν οἱ φαρισσαῖοι καί οἱ σαδδουκαῖοι. Ἄν ἀνακάλυπταν ὅτι ὁ Ἀνανίας ἦταν ἓνας πιστός τῆς νέας αἵρεσης, ἡ ἀνάκριση θά ἀπόδειχνε πώς ἐπρόκειτο γιά ἓνα ἔγκλημα τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ κώδικα, κι ὁ δολοφόνος, κινδύνευε νά καταδικαστεῖ ὄχι μέ τόν ἀνώδυνο ἀποκεφαλισμό, ποινή γιά τά θρησκευτικά ἔγκλήματα, ἀλλά μέ σταύρωση, τόν πιό φρικτό καί μαρτυρικό θάνατο, πού ἦταν ἡ μοῖρα τῶν κοινῶν ἐγκληματιῶν. Πρᾶγμα πού συνέβη ἄλλωστε στόν Σίμωνα-Πέτρο καί στόν Ἰάκωβο, τό 47, ὅπως εἶδαμε.

Θά ἐξετάσουμε τώρα ἓνα ἀπό τά πιό αἰνιγματικά ἐπεισόδια τῆς χριστιανικῆς μυθολογίας. Πρόκειται γιά τήν «καταδίωξη τῶν ἐμπόρων ἀπό τό Ναό». Οἱ σύγχρονοι Χριστιανοί, δέν παραλείπουν ν' ἀναφέρονται στό ἐπεισόδιο, ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἔδιωξε ἀπό τό Ναό τοὺς ἐμπόρους καί τοὺς σαράφηδες γιά νά δεῖξουν πόσο ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἀντίθετος πρὸς τίς Καπιταλιστικές ὑπερβολές. Ξεχνοῦν φαίνεται τήν καταδίκη τοῦ Σοσιαλισμοῦ ἀπό τόν Πάπα, τό περίφημο «INTRINSEQUEMENT PERVERS» (ἡ ἰδεολογία μέ τή διεφθαρμένη ἐσωτερικότητα) ὅπως εἶπε ἀκριβῶς ὁ Πῖος ὁ ΙΒ.

Τό ἐπεισόδιο αὐτό, δέν θά τό ἐξετάσουμε μέ τήν ὀπτική τῶν

εὐσεβῶν καί εὐπίστων πιστῶν ἀλλά μέ τήν ἀποψη τοῦ διοικητοῦ τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναοῦ, ὑπευθύνου γιά τήν ἀσφάλεια καί τήν τάξη τοῦ χώρου καί τῶν προσκυνητῶν.

Θά ὑπενθυμίσουμε στόν ἀναγνώστη, πώς ἀπό ἀμνημόνευτους χρόνους, παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ἓνας τόπος προσκυνήματος καί λατρείας, ὁποιασδήποτε θρησκείας, ὑπάρχουν ἐκεῖ κοντά καί οἱ προμηθευτές τῶν ὑλικῶν πού ἀπαιτεῖ ἡ δεδομένη λατρεία. Τό φαινόμενο αὐτό παρατηρεῖται παντοῦ, ἀκόμη καί στίς μέρες μας. Στήν Ἱερουσαλήμ, στή Μέκκα, στό Μπεναρές, στή Ρώμη, καί στοὺς χιλιάδες ἄλλους τόπους προσκυνήματος ὄλων τῶν δογματῶν, ὁ προσκυνητής μπορεί νά βρεῖ ὅλα ὅσα τοῦ εἶναι ἀπαραίτητα γιά νά ἐκδηλώσει τήν πίστη του στό Θεό. Τό ἴδιο συνέβαινε καί τήν ἐποχή πού ἐξετάζουμε στό Ναό τῆς Ἱερουσαλήμ. Τό γεγονός δέν μπορεί νά ἐντυπωσιάσει κανέναν. Ἐπί πλέον δέν μπορούσε νά σταματήσει ἀπό τή μιά μέρα στήν ἄλλη.

Ὁ Ζαχαρίας μιλώντας γιά τή μακρυνή ἡμέρα ὅπου ἡ Ἱερουσαλήμ θά γινόταν ἡ μεσσιανική πρωτεύουσα ὄλου τοῦ κόσμου ὅπου τό Ἰσραήλ, θά νικοῦσε ὅλα τά ἔθνη καί θά τά ἔβλεπε «νά ἔρθουν νά προσκυνήσουν τό βασιλιά του» ὁ λέει τά ἑξῆς:

«Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θέλει εἶσθαι ἐπί τοὺς κώδωνας τῶν ἵππων, Ἁγιασμός εἰς τόν Κύριον. καί οἱ λέβητες ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου θέλουσιν εἶσθαι ὡς αἱ φιάλαι ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου. Καί πᾶς λέβης ἐν Ἱερουσαλήμ καί ἐν Ἰουδαίᾳ θέλει εἶσθαι Ἁγιασμός εἰς τόν Κύριον τῶν δυνάμεων. καί πάντες οἱ θυσιάζοντες θέλουσιν ἔλθει καί λάβει ἐξ αὐτῶν ἐψησει ἐν αὐτοῖς, καί ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ δέν θέλει εἶσθαι πλέον ἔμπορος¹ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων...» (Ζαχαρίας ΙΔ΄, 20-21).

Ἄς ἐξετάσουμε τώρα τήν εὐαγγελική διήγηση τοῦ ἐπεισοδίου κι ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνεβαίνει ἀπό τήν Ἱεριχώ πρὸς τήν Ἱερουσαλήμ, μέ τήν ἀκολοουθία ἓνος μεγάλου πλήθους, «ὄχλος πολὺς» (Ματθαῖος Κ, 29).

«καί ὅτε ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα καί ἦλθον εἰς Βηθφαγή πρὸς

¹. Σημ. τοῦ Μετ.: Ἐνῶ στή γαλλική μετάφραση τῆς Γραφῆς ἀπό τό ἐβραϊκό πρωτότυπο, ἀναφέρεται ἡ λέξη «ἔμπορος», σέ πολλές ἑλληνικές ἐκδόσεις καί προπάντων νεοελληνικές, συναντᾶμε τή λέξη «Χαλιναῖος». Ἡ πρωτότυπη ἐβραϊκή λέξη εἶναι «CNAANI» καί προέρχεται ἀπό τή ρίζα «CNA» πού σημαίνει «ἐνεργῶ ἀγοραπωλησίες». Κατά συνέπεια ἡ λέξη «CNAANI» σημαίνει «ἔμπορος» μεταπράτης. Βέβαια ἡ λέξη Χαλιναῖος στά ἐβραϊκά γράφεται περίπου μέ τόν ἴδιο τρόπο, ἀλλά ἐδῶ πρόκειται καθαρά γιά μιά παρερμηνεία, γιατί ἐφ' ὅσον ὁ Ζαχαρίας λέει ὅτι ἡ ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν θά εἶναι τέτοια ὥστε νά ἐξαφανίσει τόν ἔμπορό τους, δέν βλέπουμε τί δουλειά ἔχει ὁ Χαλιναῖος.

τό ὄρος τῶν ἐλαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε δύο μαθητάς λέγων αὐτοῖς. πορευθήτε εἰς τὴν κώμην τὴν ἀπέναντι ὑμῶν καὶ εὐθέως εὐρήσατε ὄνον δεμένον καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς. λύσαντες ἀγάγετέ μοι. καὶ ἂν τις ὑμῖν εἴπη τι, ἐρεῖτε ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν χρειαν ἔχει. εὐθέως δὲ ἀποστελεῖ αὐτούς. τοῦτο δὲ ὄλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τό ρηθὲν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος. εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται· σοὶ πραῦς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον καὶ υἴον ὑποζυγίου. πορευθέντες δὲ οἱ μαθηταὶ καὶ ποιήσαντες καθὼς προσέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, ἤγαγον τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω αὐτῶν τὰ ἱμάτια αὐτῶν καὶ ἐπεκάθισεν ἐπάνω αὐτῶν. ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν τῇ ὁδῷ, ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δέντρων καὶ ἔστρώννουν ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον λέγοντες. ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυὶδ. εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις... » (Ματθαῖος ΚΑ, 1 - 9).

Ἐὰς σταματήσουμε γιὰ λίγο ἐδῶ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅταν κανεῖς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἰεριχώ με κατεύθυνση τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀφοῦ περάσει τὴν Βηθφαγή, συναντᾷ ἐμπρὸς του, δύο δρόμους. Ὁ ἓνας ἀνεβαίνει πρὸς τὴ κορυφὴ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ κατὰ συνέπεια με βορειο - ἀνατολική κατεύθυνση. Ὁ ἄλλος πηγαίνει ἴσια ἐμπρὸς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, περνώντας ἀπὸ τὸν «κῆπο τῶν Ἐλαιῶν» (πού δὲν ἔχει καμμιά γεωγραφικὴ σχέση με τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν), γιατί ἀπλούστατα βρίσκεται στοὺς πρόποδες του, πού λεγόταν καὶ «Γεσθημανή» ὅπου βρισκόταν ἓνα ἐλαιοτριβεῖο. Ἡ τοποθεσία αὐτὴ ἔγινε ἀργότερα διάσημη. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο πού βρίσκεται ὁ Ἰησοῦς μέχρι τὴν Ἱερουσαλήμ δὲν ὑπῆρχε κώμη!

Ἡ μόνη «κώμη» πού ὑπάρχει στὴν περιοχή εἶναι πίσω, ἢ Βηθανία, ὅπου κατοικεῖ ὁ Σίμωνας ὁ Λεπρός, ὁ Λάζαρος καὶ οἱ ἀδελφές του ἢ Μάρθα καὶ ἢ Μαρία, πού εἶναι φίλοι καὶ συγγενεῖς με τὸν Ἰησοῦ. Ἡ ἀντίφαση πάντως αὐτὴ δὲν ἔχει ἄλλη σημασία ἐκτός ἀπὸ τὸ νὰ ἀποδείξει τὴ γεωγραφικὴ ἀγνοία τῶν συντακτῶν τῶν εὐαγγελίων τοῦ 4ου αἰῶνα. Ἡ «ὄνος» με τὸν «πῶλον» πρέπει νὰ ἦταν δεμένοι εἴτε σὲ μιά ἀπὸ τὶς ἐλιές τῆς Γεσθημανῆς, εἴτε πίσω, κοντὰ στὴν Βηθανία. Αὐτὸ ὅμως πού ἔχει σημασία, εἶναι ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ εἶχαν διατεθεῖ γιὰ τὴ σκηνοθεσίαν τῆς προφητείας τοῦ Ζαχαρία (Θ, 9). Καὶ φυσικὰ κάποιος τὰ φύλαγε γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ, στὴ στιγμή. Ὅπως καὶ πράγματι συνέβη. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς λέει στοὺς μαθητὰς νὰ ἀπαντήσουν στοὺς φύλακα τῶν ζῶων πῶς «ὁ Κύριος αὐτῶν χρειαν ἔχει» ἢ φράση δὲν ὑπονοεῖ μιά θεία ἀναγκαιότητα ἀλλὰ ἀπλούστατα τὴν ἐφαρμογὴ τῆς διαταγῆς ἐνός ἡγεμόνα. Ἡ φράση αὐτὴ ἦταν τὸ σύν-

θημα γιὰ νὰ παραδώσει ὁ φύλακας στοὺς δύο μαθητὰς τὰ ζῶα. Ὁλόκληρη αὐτὴ ἢ ἱστορία δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ μέρος τῆς σκηνοθεσίας γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς προφητείας. Ἐὰς συνεχίσουμε ὁμοίως:

«καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐσείσθη πᾶσα ἢ πόλις λέγουσα. τίς ἐστίν οὗτος; οἱ δὲ ὄχλοι ἔλεγον. οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ προφήτης ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Καὶ εἰσηλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυθιστῶν κατέστρεψε καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλοῦντων τὰς περιστερὰς. καὶ λέγει αὐτοῖς. γέγραπται, ὁ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται. ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ποιήσατε σπήλαιον ληστῶν.. » (Ματθαῖος ΚΑ, 10 - 13) Πράγματι, ὁ προφήτης Ἡσαΐας μᾶς λέει:

«περὶ δὲ τῶν υἱῶν τοῦ ἀλλογενοῦς, οἵτινες ἤθελον προστεθεῖ εἰς τὸν Κύριον, διὰ νὰ δουλεύσουσιν εἰς αὐτὸν καὶ νὰ ἀγαπῶσιν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ... θέλω φέρει εἰς τὸ ἅγιον μου τὸ ὄρος καὶ θέλω εὐφράνει αὐτούς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς προσευχῆς μου... διότι ὁ οἶκος μου θέλει ὀνομάζεσθαι, Οἶκος προσευχῆς διὰ πάντας τοὺς λαοὺς... (ΝΣΤ, 6 - 7).

Ἀλλὰ δὲν μιλάει γιὰ ληστὲς. Εἶναι γνωστὸ ὅτι τόσο οἱ Ξένοι ὅσο καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ἔρχονταν νὰ προσφέρουν θυσία στὸν Ναό. Ὁ Ναός χωριζόταν σὲ δύο μέρη. Ὁ κυρίως Ναός, χωρισμένος σὲ διάφορα εἰδικὰ διαμερίσματα με ξεχωριστὰ εἰσόδους τὸ καθένα. Ὑπῆρχε ἢ εἰσοδος καὶ τὸ ξεχωριστὸ διαμέρισμα γιὰ τοὺς Ξένους καὶ ἀνάλογα ξεχωριστὰ διαμερίσματα καὶ εἰσοδοὶ γιὰ τὶς γυναῖκες τοῦ Ἰσραήλ, γιὰ τοὺς ἄνδρες τοῦ Ἰσραήλ, γιὰ τοὺς ἱερεῖς, γιὰ αὐτούς πού πρόσφεραν τὴν θυσία καὶ γιὰ τὸν ἀρχιερέα. Κανεῖς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μπεῖ σ' ἓνα ἄλλο διαμέρισμα ἀπ' αὐτὸ πού προσδιοριζόταν γιὰ τὸ ἄτομό του καὶ ἢ παράβαση τιμωρεῖτο με τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Τὸ δεύτερο κυρίως μέρος, ἦταν τὸ Ἅγιον, τὸ Ἄβατο, τὸ Ἅγιο τῶν Ἀγίων, ὅπου μόνο ὁ Ἀρχιερέας εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μπεῖ καὶ μόνο μιά φορά τὸ χρόνο. Θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ τοποθετήσουμε τοὺς μικρεμπόρους καὶ τοὺς σαράφηδες στὴν εἰσοδοὴ ἢ μέσα στὰ ξεχωριστὰ διαμερίσματα πού ἐπιτρεπόταν ἢ εἰσοδος στοὺς πιστοὺς. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, προμήθευαν τὰ ὑλικά γιὰ τὶς θυσίες καὶ τὴ λατρεία καὶ γίνονταν γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀπαραίτητοι στοὺς προσκυνητὰς, χωρὶς ὡστόσο νὰ ὑποχρεῶνουν καὶ νὰ ἐνοχλοῦν κανένα.

Ἡ αὐστηρότητα τοῦ Ἰησοῦ ἀπέναντι στοὺς μικρεμπόρους αὐτούς, δὲν δικαιολογεῖται, ἰδιαίτερα ὅταν ἔχει στρατολογήσει ὁ ἴδιος ἀνάμεσα στοὺς «μαθητὰς» του, φονιάδες καὶ κλέφτες, ὅπως ὁ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς καὶ ὁ γυιὸς του ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης. Ἐπί

πλέον επιτίθεται καί στους προσκυνητές γιατί λέει ότι «ἐξέβαλε πάντας τούς πωλοῦντας καί ἀγοράζοντας».

Στήν πραγματικότητα ὅλα αὐτά εἶχαν σκηνοθετηθεῖ καί ὀργανωθεῖ ἀπό πρὶν. Ὁ Ἰησοῦς, δὲν ἀναποδογύρισε μόνος του τὰ τραπέζια τῶν σαράφηδων καί τῶν μικροπωλητῶν. Ὁ χώρος ἦταν πολὺ μεγάλος γιὰ νὰ μπορέσει ἓνας ἄνθρωπος νὰ κάνει μόνος του αὐτὴ τὴ δουλειά. Οἱ ἐγκαταστάσεις ὅλων αὐτῶν τῶν μικρεμπόρων ἐπαίρναν ἐκτασὴ μιᾶς λαϊκῆς ἀγορᾶς ἢ μιᾶς ἀγροτικῆς ἐμποροπανήγυρης. «Ὁ πολὺς ὄχλος» πού ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰησοῦ, ἀνέβηκε στὴν Ἱερουσαλήμ, ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Ἡ συμπλοκὴ εἶχε σχεδιαστεῖ ἀπὸ πρὶν καί ἐέσπασε τὴ στιγμή τοῦ ὁ Ἰησοῦς μὲ τὰ λόγια του ἔδωσε τὸ σύνθημα. Θὰ μπορούσαμε ν' ἀναρωτηθοῦμε τί ἐγίνε ὅλο αὐτὸ τὸ χρῆμα, οἱ χιλιάδες χρυσά, ἀργυρᾶ καί χάλκινα νομίσματα πού ἔπεσαν στὸ ἔδαφος καί σκόρπισαν ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ἄποδόθησαν ἄραγε ἐκ τῶν ὑστέρων στους ἰδιοκτῆτες τους; Ἡ ἓνα σεβαστὸ πλῆθος ἀπὸ «Ἰσκαριώτες» πού ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, ἔσκυψαν καί τὰ μάζεψαν; Ἴσως οἱ μικρέμποροι καί οἱ σαράφηδες νὰ μὴν ἦσαν καί τόσο πρόθυμοι νὰ συνεισφέρουν στὸ μεσσιανικὸ κίνημα τὰ χρήματά τους, ὅπως ἔκαναν οἱ τελῶνες.

Θὰ μπορούσαμε ἀκόμα ν' ἀναρωτηθοῦμε, ἂν ὁ «στρατηγός» διοικητὴς τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναοῦ, δὲν ἀντέδρασε στὴν ἐπίθεση καί δὲν ἔστειλε τούς στρατιῶτες του νὰ συλλάβουν τούς στασιαστὲς κι ἀκόμα, ἂν δὲν εἰδοποιήθηκε τὸ τμῆμα τῆς λεγεώνας πού στάθμευε στὴν πόλη νὰ ἐρθεῖ καί νὰ ἐπιβάλεῖ τὴν τάξη. Τὰ δύο αὐτὰ στρατιωτικὰ τμῆματα, ὑπεύθυνα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔπρεπε ὑποχρεωτικὰ ν' ἀντιδράσουν. Ὅμως, τὰ κανονικὰ εὐαγγέλια, δὲ λένε τὸ παραμικρὸ γι' αὐτὸ καί προτιμοῦν νὰ ντύσουν τὴ διήγηση τοῦ ἐπεισοδίου μὲ θαυματουργικὴ αἴγλη.

Σὲ μιά παρόμοια περίπτωση (δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά πού στασιαστὲς ἢ κοινοὶ ληστὲς ἔκαναν ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ Ναοῦ) κάποιος Ἰησοῦς - BAR - ABA εἶχε συλληφθεῖ καί καταδικαστεῖ «διότι ἐν στάσει φόνον πεποιήκεσαν» (Μάρκος ΙΕ, 7) καί τὸ γεγονός δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο ἂν πάρουμε ὑπ' ὄψη μας τὸ φανατισμὸ τῶν στασιαστῶν πού ἐνεργοῦσαν μὲ τὴν πεποίθηση τοῦ Ἱεροῦ πολέμου, ὅπως ἀκριβῶς μᾶς ἀναφέρουν μερικὰ ἀπὸ τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας.

ἘΕ ἄλλου δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο, ὁ Ἰησοῦς, μιμούμενος τὸν πατέρα του πού ἐπετέθη στὸ ὄπλοστάσιο καί τὸ θησαυροφυλάκιο τῆς Σεφθόριδας, νὰ ὀργάνωσε αὐτὴ τὴν ἐφοδὸ στὸ Νάό, μὲ σκοπὸ, ν' ἀρπάξει τὰ ὄπλα πού γνωρίζουμε ὅτι βρισκόνταν στὸ ὄπλοστάσιο τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναοῦ καί μὲ τὴν ἴδια εὐκαιρία νὰ

βάλεῖ στὸ χέρι, τὰ χρήματα τῶν προσκηνυτῶν καί τῶν ἐμπόρων κι ἐπιπλέον τὸ θησαυρὸ τοῦ Ναοῦ. Τὴν ὑπαρξὴ τοῦ τελευταίου τὴ γνωρίζουμε ἀπὸ θετικὲς πηγές κι ἀκόμα πὼς τόσο ὁ Ὑρκανός, ὅσο κι ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας καί οἱ Ῥωμαῖοι εἶχαν ἐπιτύχει κατὰ καιροὺς καί μὲ διαφορετικὰ προσήματα ὁ καθένας, ν' ἀφαιρέσουν γιὰ λογαριασμὸ τους μέρος του.

Τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, δὲν ἀναφέρει αὐτὲς τίς ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ Ναοῦ, δὲν ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἐγίναν. Ἄς μὴν ἔεχνᾶμε ὅτι τὰ πρωτότυπα χειρόγραφα ἔξαφανίστηκαν. Κατέχουμε μόνον ἀντίγραφα τοῦ ἔργου του, πολὺ μεταγενέστερα. Ἡ λογοκρισία τῶν χριστιανῶν μοναχῶν - ἀντιγραφῶν ἔχει περάσει κι ἀπὸ κεῖ.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὡς ἀνοίξουμε μιά παρένθεση. Ἀνάμεσα στὰ πολλὰ χειρόγραφα, πού βρέθηκαν σὲ μιά σπηλιά κοντὰ στὴ Νεκρὴ Θάλασσα καί γι' αὐτὸ ἄλλωστε πῆραν τὸ ὄνομα «χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας» ὑπῆρχαν καί οἱ χάλκινοι κύλινδροι πού ἀποκρυπτογραφήθηκαν τὸ 1956, στὴ Μεγάλῃ Βρετανία ἀπὸ τὸν καθηγητὴ WRIGHT BAKER, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μάντσεστερ. Χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸν 1ο μ.Χ. αἰῶνα. Εἶναι γραμμένοι στὴ διάλεκτο τῆς ἐποχῆς τὴν ἴδια μὲ τὴ Μισνᾶ, τὸ ἀρχαιότερο μέρος τοῦ Ταλμούθ.

Ἀπὸ τούς κυλίνδρους αὐτούς, μαθαίνουμε (DUPONT - SOMMER - «Τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας») ὅτι οἱ «Ζηλωτὲς» δημιουργήθηκαν μέσα στους κόλπους τῆς αἵρεσης τῶν Ἑσσαίων κι ἀποτέλεσαν τὴν πολιτικὴ κι ἐπαναστατικὴ μερίδα τους, ὥσπου ἀποσπάστηκαν ὀριστικὰ ἀπὸ αὐτούς. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ CECIL ROTH, οἱ ἄνθρωποι τοῦ QUMRAM, τῆς τοποθεσίας ὅπου βρέθηκαν ὅλα αὐτὰ τὰ χειρόγραφα, ἦταν Ζηλωτὲς. Οἱ ἴδιοι κύλινδροι, μᾶς μιλάνε γιὰ ἓναν ἀξιόλογο θησαυρὸ, ἀποτελούμενο ἀπὸ διακόσιους τόνους χρυσοῦ, ἀργύρου καί πολύτιμων λίθων, κρυμμένο σὲ ἔξηντα διαφορετικὰ σημεῖα τῆς Παλαιστίνης. Μαθαίνουμε ἀκόμα, ὅτι ὁ Νέρων ἀπεχθανόταν τίς ἀνώφελες ἐκτελέσεις καί προτιμοῦσε νὰ πληρώνει στους ἀρχηγούς τῶν Ζηλωτῶν τεράστια ποσὰ γιὰ λύτρα καί ἔξαγορές, ἐνῶ γιὰ τούς κοινούς στασιαστὲς ἄφηνε νὰ ἐφαρμόζονται οἱ Ῥωμαϊκοὶ νόμοι μὲ τίς φρικτὲς τους συνέπειες. Γιὰ μιά ἀκόμα φορά, ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ ἀποδεικνύεται σὰν ἐξαιρετὸς ἱστορικός καί οἱ κύλινδροι τῆς Νεκρῆς Θάλασσας δικαιώνουν τὰ λόγια του, παρ' ὅλο πού ὑπερβάλλουν φανερά στὶς ποσότητες τοῦ θησαυροῦ πού ἀναφέρουν.

Ἀπομακρυνόμαστε λοιπόν, κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸν «γλυκὺ Ἰησοῦ», τὸ «Ἄρνιον, τὸν Ἄμνὸ τοῦ Κυρίου, πού θυσιάστηκε γιὰ νὰ ἔξαγοράσει τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου». Αὐτὸς εἶναι ὁ «IESH-

ΟΥΑΗ» τῶν ἑβραίων γνωστικιστῶν, ὁ Ἄόρατος Σωτήρ, αὐτός πού κατατάχτηκε ἀνάμεσα στά «Αἰώνια Ἀρχαίτυπα» ἀπό ὅλες τίς «λυτρωτικές θρησκείες» κι ἀποτελέσει τή «μυστική γνώση τῶν μυημένων» σ' αὐτές. Εἶναι τό «Ἵον» Ἰησοῦς, τῶν βαλεντινιστῶν γνωστικιστῶν. Εἶναι ὁ ἑβραϊοποιημένος Μίθρας τοῦ 4ου αἰῶνα, πού δημιούργησε ἡ φαντασία τῶν ψευδο - εὐαγγελιστῶν γιά τήν ἐξυπηρέτηση τοῦ Κωνσταντίνου. Εἶναι ὁ Ἰδανικοποιημένος Χριστός πού λάτρευαν καί λατρεύουν μόνον οἱ εἰλικρινεῖς Χριστιανοί.

Ἄλλ' αὐτός, δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τόν σφετεριστή τοῦ ὑλικότατου θρόνου τοῦ Ἰσραήλ, αὐτουνοῦ πού ἐπιτίθεται στό Νάό τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπί κεφαλῆς μιᾶς μάζας ἀπό Σικάριους, γιά νά χτυπήσει τούς ἄοπλους προσκυνητές καί νά ληστέψει τούς μικρεμπόρους. Δέν εἶναι αὐτός πού περιφρονεῖ καί ταυτόχρονα χρησιμοποιοῖ καί φορολογεῖ τούς τελῶνες γιά λογαριασμό τοῦ πολεμικοῦ ταμείου του. Δέν εἶναι αὐτός πού διαλέγει σάν πρώτους συνεργάτες του δύο φονιάδες, πατέρα καί γιό, πού ὁ τελευταῖος εἶναι ἐπί πλέον καί ἕνας ἀναγνωρισμένος κλέφτης. Ὁ Ἰησοῦς αὐτός, δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τή θεία ἔννοια «ΙΕΣΗ-ΟΥΑΗ». Αὐτός εἶναι ὁ καταδικασμένος σέ σταυρικό θάνατο ἀπό τόν Πόντιο Πιλάτο, γιά τά ἐγκλήματα, πού ἔκανε. Εἶναι ἕνας πολιτικός ἡγέτης, γεμάτος κουράγιο, ἕνας μάγος πού τιμᾷ τούς ἀλεξανδρινούς δασκάλους του σ' αὐτή τήν τέχνη, ἀλλά ταυτόχρονα, ἕνας ἄνθρωπος, χωρίς τίποτα τό θεῖο ἐπάνω του, κουρασμένος, μεσόκοπος, στήν ἀρχή τῶν γηρατειῶν του, πού πλησιάζει ἀναπόφευκτα στό θάνατο.

Αὐτόν τόν ὑλικό Ἰησοῦ, οἱ Γνωστικιστές, οἱ Μανιχαῖοι, οἱ Ναῖτες καί οἱ Καθαροί, ἀρνοῦνται νά τόν ταυτίσουν μέ τό Θεό. Ἀρνοῦνται τήν ἀγιοποίηση τῆς κρεμάλας του, τοῦ σιχαμεροῦ σταυροῦ τῆς ἐποχῆς του. Οἱ Καθαροί καί οἱ Ναῖτες, ἀηδιάζουν ἀντικρύζοντας αὐτό τό σταυρό, γιατί γι' αὐτούς ὁ σταυρός, εἶναι μιᾶ ἀδιάκοπη ἱεροσυλία καί προσβολή πρὸς τή θεία Ὀντότητα, πού λυτρώνει τούς Μύστες ὄλων τῶν θρησκειῶν καί δογμάτων. Αὐτός πού σταυρώθηκε ἦταν ὁ κατώτερος, ποταπός καί γήινος Χριστός, συγκεκριμένος ἱστορικά καί ἀπόλυτα ὑλικός, ὅπως ἀποκαλύπτουν τά μανιχαϊκά κείμενα, τελείως ἀντίθετος ἀπό τόν Ἀνώτερο Χριστό, τόν Οὐράνιο, τόν Πάναγνο καί ἀπόλυτα Πνευματικό. Στίς ἀνακρίσεις πού ὑποβλήθηκαν οἱ Ναῖτες, φαίνεται καθαρά, ἀπό ὀρισμένες πολύ λεπτολόγες ἐρωτήσεις, πῶς αὐτό πού ἀνησυχοῦσε πάνω ἀπ' ὅλα τούς ἱεροεξεταστές, ἦταν ἀκριβῶς ἡ ὑπαρξη μιᾶς διαφοροποιημένης ἔννοιας τοῦ Ἵοντος - Ἰησοῦ.

Συνηθίζουν νά ἰσχυρίζονται, πῶς τό ἀμαρτωλό παρελθόν, τοῦ

Σίμωνα - Πέτρου, δέν σημαίνει ἀναγκαστικά ὅτι καί ὁ Ἰησοῦς εἶχε κάτι τό ἀνάλογο. Ὅτι δέν εἶχε ἐπιδοθεῖ σέ ἀνάλογες ἀειόποινες πράξεις ὅπως ὁ «μαθητής» του, πρὶν βέβαια «τόν γνωρίσει». Ὁ ἰσχυρισμός αὐτός, εἶναι τελείως λανθασμένος καί νά ἡ ἀπόδειξη:

Διαβάζουμε στόν Ματθαῖο, τή παρακάτω διήγηση, πού θά πρέπει νά χαρακτηριστεῖ σάν μιᾶ ἀπροσεξία τῶν ἀνώνυμων γραφέων τοῦ 4ου αἰῶνα, ἀφοῦ ἀποκαλύπτει μέ σκανδαλώδη τρόπο, τίς μεθόδους πού χρησιμοποιοῦσε ὁ Ἰησοῦς καί οἱ Ζηλωτές του γιά νά ἐσοικονομήσουν τά ἀπαραίτητα σ' αὐτούς χρηματικά ποσά:

«Ἐλθόντων δέ αὐτῶν εἰς Καπερναοὺμ, προσῆλθον οἱ τὰ δίδραχμα λαμβάνοντες τῷ Πέτρῳ καί εἶπον. ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; λέγει ναί. καί ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τήν οἰκίαν, προέφθασεν αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων. τί σοι δοκεῖ, Σίμων; οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπό τίνων λαμβάνουσι τέλη ἢ κῆνσον; ἀπό τῶν υἱῶν αὐτῶν ἢ ἀπό τῶν ἀλλοτρίων; λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος. ἀπό τῶν ἀλλοτρίων. ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. ἄρα ἐλεύθεροί εἰσιν οἱ υἱοί!... ἵνα δέ μή σκανδαλίσωμεν αὐτούς, πορευθεῖς εἰς τήν θάλασσαν βάλε ἄγκιστρον καί τόν ἀναβάντα πρῶτον ἰχθύν ἄρον καί ἀνοίξας τό στόμα αὐτοῦ εὐρήσεις στατήρα¹. ἐκεῖνον λαβὼν δός αὐτοῖς ἀντί ἑμοῦ καί σοῦ... » (Ματθαῖος 12, 24 - 27).

Ἄν τυχόν ἀμφιβάλλει κανεὶς γιά τά θαύματα, ἐδῶ μπορεῖ ν' ἀπολαύσει ἕνα, καί μάλιστα πρῶτου μεγέθους! Ὡστόσο, ὁ ἐνσαρκωμένος θεός, ὁ Ἰησοῦς, θά μπορούσε νά χτυπήσει τά χέρια του καί νά παρουσιαστεῖ ἀπό μόνος του ὁ στατήρας πού τοῦ ζητοῦσαν. Θά μπορούσε νά πει ἀπλούστατα στόν Πέτρο: « βάλε τό χέρι σου μέσα στή θήκη τῆς ζώνης σου καί θά βρεῖς τά χρήματα πού μᾶς ζητᾶνε γιά τά δίδραχα ».

Κι ὅμως δέν συμβαίνει τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἀντίθετα ἀφήνει νά ἐννοηθεῖ πῶς ὁ Σίμων πού εἶχε διασχίσει ὀλόκληρη τήν Γαλιλαία μαζί μέ τόν Ἰησοῦ, εἶχε στήν τσέπη του μιᾶ πετονιά μέ ἄγκιστρι, χωρίς νά μᾶς ἐξηγήσει τό λόγο. Πηγαίνει ἀμέσως στή θάλασσα, πιάνει στή στιγμή ἕνα ψάρι, κι ὁ Ἰησοῦς, ἐξ ἀποστάσεως, ὑλοποιεῖ μέσα στό στόμα του ἕναν στατήρα γιά νά πληρώσουν τό φόρο. Δέν ὑπάρχει πιό ὠραία περίπτωση! Ἀκόμα σήμερα, ἀγνοοῦμε ἄν τό ψάρι κυκλοφοροῦσε πολύ καιρό μέ τόν στατήρα στό στόμα. Κανεὶς δέν ξέρει πού τόν μάζεψε καί πῶς, κι ἀκόμα πῶς συνέβη νά τόν φυλάει μέχρι τή στιγμή πού συνάντησε στό δρόμο του τό ἄγκιστρι τοῦ Πέτρου, καί ψόφησε μέ τό στόμα ἀνοιχτό, μόλις βρέθηκε ἔξω ἀπό τό φυσικό του περιβάλλον, ἀφοῦ ἐκτέλεσε τήν

1. Σημ. τοῦ Συγγ.: Ἕνας στατήρας εἶχε τήν ἀεὶα τεσσάρων δραχμῶν.

ἱερῆ ἀποστολή του. Ἐπί πλέον δέ βρέθηκε κανείς νά μᾶς ἐξηγήσει, πώς τά κατάφερε τό ψάρι νά χάψει τό ἀγκίστρι, χωρίς νά τοῦ φύγει τό νόμισμα ἀπό τό στόμα! Γιά ὅλους τοὺς ἀφελεῖς λάτρεις τῶν θαυμάτων τό ἐπεισόδιο εἶναι καταπληκτικό. Μόνο πού ἡ ἀλήθεια εἶναι πιό ἀπλή, καί πιό βρώμικη, ὅπως καί τό ἀληθινό πρόσωπο τοῦ ἱστορικοῦ Ἰησοῦ, χωρίς τό προσωπεῖο του.

Ὅταν πεθαίνει ἓνας Πάπας, σπᾶνε μέ σφυριές τό δαχτυλίδι του, πού τό ὀνομάζουν « Τό Δαχτυλίδι τοῦ Ἀμαρτωλοῦ » καί ἀπό τή μάζα αὐτή, φτιάχνουν ἓνα καινούριο γιά τό διάδοχό του.

Ἡ παράδοση αὐτή στηρίζεται σέ μιά φράση τοῦ Ἰησοῦ: « δεῦτε ὀπίσω μου καί ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων... » (Ματθαῖος Δ, 19).

Στήν πραγματικότητα, οἱ ἄνθρωποι στοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται καί ἰδιαίτερα ὁ Σίμων, δέν ἔχουν ἀνάγκη μ' αὐτή τήν πρόσκληση ν' ἀλλάξουν ἐπάγγελμα. Ὁ Σίμων ἔχει ἤδη τήν προσωνομία τοῦ Ἰσκαριώτη, ὅπως ὁ γυιός του ὁ Ἰούδας (Ἰωάννης ΣΤ, 70), καί τήν προσωνομία τοῦ BARJONNA (Ἰωάννης ΚΑ, 15). Πρᾶγμα πού σημαίνει πώς οἱ δύο ληστές καί δολοφόνοι, εἶναι ἔτοιμοι νά συνεχίσουν τή δράση τους μέ τήν καθοδήγηση ἑνός ἀπό τοὺς υἱούς « τῶν βασιλέων τῆς γῆς ». Γιατί ἔχει πλέον ξεκαθαριστεῖ τό θέμα ἄν ὁ Ἰησοῦς ἦταν γυιός τοῦ βασιλιᾶ τοῦ οὐρανοῦ ἢ τῶν βασιλέων τῆς γῆς. Ὑπάρχει μιά σημαντική διαφορά. Ὁ Σίμων ἀναγνωρίζει τίς προηγούμενες ἀμαρτίες του: « ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀμαρτωλός εἶμι, Κύριε » (Λουκᾶς Δ, 8).

Ὁ « ἰχθύς » τοῦ ἐπεισοδίου, δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπό ἓνα « ψάρι » τῆς μοντέρνας φρασεολογίας τοῦ ὑπόκοσμου, δηλαδή ἓνα « θῦμα ». Δέν συμβαίνει ποτέ νά πάει κανείς νά ψαρέψει καί νά βγάλει ἓνα ψάρι ἀπό τό φυσικό του περιβάλλον, μέ μοναδικό σκοπό νά τοῦ χαρίσει τήν « αἰώνιον ζωήν » καί τήν « σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του ». Ὅποιος ψαρεύει, ψαρεύει γιά νά φάει. Καί στή γλώσσα τοῦ ὑπόκοσμου συμβαίνει κάτι τό ἀνάλογο. Τό « θῦμα » ψαρεύεται ἢ ψωνίζεται (δηλ. ξεγελιέται καί παρασύρεται στήν παγίδα) ἔπειτα ξελεπιάζεται ἢ ξεπουπουλιάζεται (δηλαδή ληστεύεται) καί τελικά καθαρίζεται (δηλ. τό σκοτώνουν). Εἶναι γνωστή αὐτή ἡ φρασεολογία, καί ταιριάζει τέλεια στήν περίπτωση.

Τό « Δαχτυλίδι τοῦ Ἀμαρτωλοῦ » πού φοροῦν οἱ διάδοχοι τοῦ Σίμονα-Πέτρου, παριστάνει πάντοτε τόν τελευταῖο νά ρίχνει τά δίχτυα. Κι ἐδῶ ἀκόμα μιλοῦν τά σύμβολα. Ἐνας ψαράς δέν ρίχνει ποτέ τό δίχτυ του γιά τό καλό τῶν ψαριῶν, ἀλλά γιά δικό του ὄφελος. Τό ψάρι πού πιάνεται « καθαρίζεται » καί « τρώγεται ».

Ἄς μεταφράσουμε λοιπόν τό εὐαγγελικό ἐπεισόδιο. Ὁ

Ἰησοῦς, ἰσχυρίζεται ἥως εἶναι « υἱός τῶν βασιλέων τῆς γῆς » καί ἀρνεῖται νά πληρώσει τό φόρο, μέ τό πρόσχημα ὅτι αὐτός πρέπει νά εἰσπράττει κι ὄχι νά πληρώνει. Ἐτσι, λύνει τό πρόβλημα τῆς πληρωμῆς τοῦ φοροεισπράκτορα μ' ἓναν ἀπλούστατο τρόπο. Στέλνει τόν Σίμωνα νά κατέβει πρὸς τή λίμνη, καί νά βρεῖ ἓνα « ψάρι » γιά νά τοῦ πάρει τά χρήματα πού ἔχει ἀνάγκη. Εἶναι πολύ ἀπλό κι ὁ Σίμωνας εἶναι συνηθισμένος σ' αὐτά. Συναντάει τό « ψάρι » κι ἀπλώνει τό ἀριστερό του χέρι, ζητώντας τίς τέσσερις δραχμές ἢ ἓναν στατήρα πού ἔχει τήν ἴδια ἀξία, ἐνῶ μέ τό δεεῖ του χέρι ἀποκαλύπτει διακριτικά τό φοβερό μαχαίρι, τή σικᾶ, πού κρύβει κάτω ἀπό τά ροῦχα του. Τό θῦμα συγκατίθεται, πληρώνει τό ζητούμενο ποσό, κι ἔτσι, χωρίς νά θιγεῖ ὁ τίτλος τοῦ « υἱοῦ τῶν βασιλέων τῆς γῆς » ὁ Ἰησοῦς κι ὁ Σίμωνας μπαίνουν ἀνενόχλητοι στήν Καπερναοῦμ.

Μιά ἀκόμα ἀπόδειξη ὅτι δέν πρόκειται γιά θαῦμα ἀλλά γιά ἐνοπλη ληστεία, εἶναι τό γεγονός ὅτι τήν ἐκτέλεση τοῦ ἔργου τήν ἀναλαμβάνει ὁ Σίμων κι ὄχι ὁ Ἰησοῦς.

Ἐνας ἐνσαρκωμένος θεός, ἢ ἓνας μάγος, κάνει τό νόμισμα νά παρουσιαστεῖ ἑαφνικά, χωρίς περιπλοκές, χωρίς πετονιές, ἀγκίστρια, δολώματα καί μολύβια. Ὡστόσο δέν εἶναι ὁ Ἰησοῦς πού κάνει τό « θαῦμα » ἀλλά ὁ Σίμων. Κι αὐτό γιατί ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡλικιωμένος καί ἀδύνατος καί δέν ἔχει τό ἀνάλογο παράστημα γιά νά φοβῆσει τό « ψάρι ». Ἀντίθετα ὁ Σίμων, εἶναι ὁ « Πέτρος » ὁ « Σκληρός » πού ἔχει καί τό παράστημα καί τήν πείρα τέτοιου εἴδους ἐπιχειρήσεων.

Ὅλα αὐτά μᾶς ἀποδεικνύουν, ὅτι δέν πρόκειται γιά ἓνα συνηθισμένο « ψάρι » κι ὑπάρχει ἀκόμα μιά σύμπτωση πού στηρίζει τήν ἄποψη αὐτή.

Γνωρίζουμε ὅτι τό συμβολικό μονόγραμμα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι « ΙΧΘΥΣ ». Προέρχεται ἀπό τά ἀρχικά τῶν λέξεων: Ἰησοῦς Χριστός Θεοῦ Υἱός Σωτήρ.

Τό συμβολικό αὐτό μονόγραμμα εἶναι μιά ἀκόμα πονηριά τῶν ἀνώνυμων γραφέων τοῦ 4ου αἰῶνα γιά νά καλύψουν τό ἐπεισόδιο τοῦ « ψαρέματος » καί τό πραγματικό ἱστορικό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ.

Γνωρίζουμε πώς ὁ Ἰησοῦς χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους σέ δύο διαφορετικές κατηγορίες. Ἀπό τή μιά εἶναι τά « πρόβατα » δηλαδή οἱ « καλοί » οἱ δικοί του (Ματθαῖος ΙΕ, 24-ΚΕ, 32-33-Ἰωάννης Ι, 2) πού τά τοποθετεῖ στά δεεῖα του καί τοὺς ἔξασφαλίζει τήν αἰώνια εὐτυχία, κι ἀπό τήν ἄλλη εἶναι τά « ἐρίφια », οἱ « κακοί », οἱ « ἀντίπαλοι » πού τοὺς τοποθετεῖ στά ἀριστερά του καί τοὺς ὑπόσχεταί τόν αἰώνιο κολασμό...

Ἐτσι μπορούμε νά φτάσουμε στήν πραγματική σημασία τοῦ

όρου ΙΧΘΥΣ πού είναι ή ελληνικοποιημένη απόδοση μιᾶς σύνθετης ἐβραϊκῆς ἔκφρασης πού ἀποτελεῖται ἀπό δύο λέξεις: ISH (: ἄνθρωπος - ALEF, IOUD, SHIN) καί TISH: Ἐρίφιο (κατσικι-τράγος) TAF IOUD, SHIN). Ἡ ἔκφραση λοιπόν ISH—TISH σημαίνει ἄνθρωπος-Ἐρίφιο καί στήν ἐλληνική του παράφραση κατα-ντάει ΙΧΘΥΣ, διατηρώντας ἔτσι τή φωνητική ἀπόδοση ἀλλά ἐξ-αφανίζοντας τήν ἐτυμολογική. Μέ λίγη πονηριά, οἱ γραφεῖς τοῦ 4ου αἰῶνα κατάφεραν νά δώσουν τή σημασία πού ἤθελαν. Γνω-ρίζουμε ὅμως ἀπό τόν Φλάβιο Ἰωσήφ πώς οἱ Ζηλωτές ἀποκα-λοῦσαν τοὺς ἐχθροὺς καί τά θύματά τους πάνω ἀπό ἕνα αἰῶνα « ἄνθρωπος-Ἐρίφια » καί τήν ἀπόδειξη τή βρίσκουμε τόσο μέσα στοὺς « Πολέμους τῆς Ἰουδαίας » ὅσο καί στίς « Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες ».

Δέν μπορούμε ὥστόσο νά παραλείψουμε ν' ἀναφέρουμε μιᾶ ἀλλή ὑπόθεση, πού ἐξηγεῖ μέ διαφορετικό τρόπο τό « θαῦμα » τοῦ ψαριοῦ καί τοῦ στατήρα. Γνωρίζουμε, πώς στήν Παλαιστίνη, κι ἰδιαίτερα στήν περιοχή τῆς Δεκάπολης, ζοῦσε, διατηρώντας πολύ καλές σχέσεις μέ τό Ἰουδαϊκό ἔθνος, μιᾶ ὀλόκληρη Ἑλλη-νική κοινότητα. Οἱ νεκρικές παραδόσεις τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἀπαι-τοῦσαν νά βάζουν μέσα στό στόμα τῶν νεκρῶν ἕνα νόμισμα, συνήθως ἕνα ὀβολό, γιά νά πληρώσουν τό Χάροντα, πού μετέ-φερε μέ τή βάρκα του τίς ψυχές στόν Ἄδη. Ἄν δέν εἶχαν τό νόμισμα νά πληρώσουν τό ταξίδι αὐτό, τότε θά ἔμεναν γιά πάντα πλάνητες ἀνάμεσα στόν πάνω καί στόν κάτω κόσμο. Ὁ ὀβολός ἦταν τό μικρότερο ἐλληνικό νόμισμα, ἀλλά οἱ πλούσιες οἰκογέ-νιες ἔβαζαν μέσα στό στόμα τῶν νεκρῶν τους νομίσματα μεγα-λύτερης ἀξίας.

Κι ἔτσι τίθεται τό ἐρώτημα: μήπως ὁ ἄνθρωπος-Ἐρίφιο, τό « ψάρι » ἦταν ἀπλῶς ἕνα φρεσκοθαμμένο πτώμα ἀπ' ὅπου ὁ Σίμων-Πέτρος ἄρπαξε τόν στατήρα; Ὅταν ἔχει κανεῖς τό κουρά-γιο νά ληστεύει τοὺς ζώντανους, τότε ἡ σύλληψη τῶν πεθαμένων δέν θά πρέπει νά τοῦ δημιουργεῖ προβλήματα.

Ἐνα ἄλλο ἐπεισόδιο, πού διηγεῖται ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, θά βε-βαιώσει ὅλα ὅσα εἶπαμε μέχρι τώρα. Τό ἐπεισόδιο αὐτό ἀναφέρε-ται στό εἰκοστό βιβλίο τῶν « Ἰουδαϊκῶν Ἀρχαιοτήτων » καί ὑποτίθεται πώς τοποθετεῖται χρονολογικά, γύρω στά 63 μ.Χ.

« Μόλις πέθανε ὁ Φέστος, ὁ Νέρων ἀνάθεσε τή διακυβέρνηση τῆς Ἰουδαίας στόν Ἀλβῖνο, καί ὁ βασιλιάς Ἀγρίππας ἀφαίρεσε τόν τίτλο τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέα ἀπό τόν Ἰωσήφ, γιά νά τόν δώσει στόν Ἄνανο, τό γιό τοῦ Ἄνανου. Ὁ Ἄνανος πατέρας, ἦταν ἕνας ἀπό τοὺς πιό εὐτυχισμένους ἀνθρώπους στόν κόσμο. Δοξάστηκε ὑπέρμετρα μέ τό μεγάλο αὐτό τίτλο πού κατεῖχε, καί ἀπόκτησε πέντε γιουούς πού

ἀπόκτησαν τό ἴδι ἀξίωμα μετά ἀπ' αὐτόν. πράγμα πού δέν συνέβη ποτέ σέ κανέναν πρὶν ἀπ' αὐτόν. Ὁ Ἄνανος, ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἦταν ἕνας τολμηρός καί δραστήριος ἄντρας καί ἀνήκε στήν αἵρεση τῶν Σαδδουκαίων πού ὅπως τό εἶπαμε ἤδη, ἦταν οἱ πιό αὐστηροί ἀπ' ὅλους τοὺς Ἰουδαίους, καί οἱ πιό σκλη-ροί στίς κρίσεις τους.

Μόλις πέθανε ὁ Φέστος, καί πρὶν φθάσει ἀκόμα ὁ ἀντικατα-στάτης του, ὁ Ἀλβῖνος ὀργάνωσε μιᾶ συνεδρίαση, ὅπου ἔφερε τόν Ἰάκωβο, τόν ἀδελφό τοῦ Ἰησοῦ, τόν ἐπονομαζόμενο Χριστό, καί μερικούς ἄλλους, κι ἀφοῦ τοὺς κατηγορήσε γιά παραβίαση τοῦ Νόμου, τοὺς καταδί-κασε σέ θάνατο διά λιθοβολισμοῦ. Ἡ πράξη αὐτή, δυσχερῆσε τοὺς κατοίκους τῆς Ἰερουσαλήμ πού ἦταν πιστοί καί ἀγαποῦσαν τήν τήρηση τῶν νόμων. Ἐστειλαν κρυφά μήνυμα στόν Ἀγρίππα νά τόν παρακαλέσουν νά συστήσει στόν Ἄνανο νά ἀποφύγει στό μέλλον τέτοιες πράξεις, γιάτί αὐτό πού εἶχε κάνει ἦταν ἀσυγχώρη-το. Μερικοί ἀπ' αὐτούς μάλιστα παρουσιάστηκαν στόν Ἀλβῖνο πού εἶχε ξεκινήσει ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια γιά νά ἔρθει πρὸς τήν Ἰερουσαλήμ, καί τόν πληροφόρησαν γιά τό γεγονός λέγοντάς του ἀκόμα, ὅτι ὁ Ἄνανος δέν εἶχε τό δικαίωμα νά ὀργανώσει τή συνεδρίαση αὐτή, χωρίς τήν ἄδειά του. Ὁ Ἀλβῖνος, κατάλαβε τήν ὑπόθεση, κι ἔστειλε γράμμα στόν Ἄνανο ὅπου τόν ἀπειλοῦσε ὅτι θά τόν τιμωρήσει γιά τήν πράξη του αὐτή. Ὁ Ἀγρίππας, βλέποντας πόσο ἐρεθισμένος ἦταν ὁ Ἄνανος ἐναντίον του, τοῦ ἀφαίρεσε τό ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιερέα, πού τό εἶχε ἀσκήσει μόνο τέσσερις μῆνες καί τό ἔδωσε στόν Ἰησοῦ, τό γιό τοῦ Δαμνέου.

Ὅταν ὁ Ἀλβῖνος, ἔφθασε στήν Ἰερουσαλήμ, φρόντισε νά ἡρεμήσει τήν περιοχή πού εἶχε ξεσηκωθεί ἀπό τήν ἰκτέλεση ἑνός μεγάλου μέρους ἀπὸ τοὺς κλέφτες αὐτοῦς. Ταυτόχρονα, ὁ Ἄνανίας, πού ἦταν ἕνας ἱερέας ἀξι-οσέβαστος, κέρδιζε κάθε μέρα καί περισσότερο τή συμπάθεια ὅλου τοῦ κόσμου. Καί ὅλοι τόν τιμοῦσαν ἔξ ἀίτίας τοῦ φιλελεύθε-ρου χαρακτήρα του».

(Φλάβιος Ἰωσήφ: Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες, XX, VIII, μετάφραση στά γαλλικά) ἀπό τόν ARNAYLD D' ANDILLY).

Εἶναι ὀλοφάνερο, ὅτι ὀλόκληρο αὐτό τό ἀπόσπασμα τοῦ Φλαβίου Ἰωσήφ, ἔχει ὑποστῆ παραλλαγές ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς - ἀντιγραφεῖς, καί μάλιστα ἠλίθιες παραλλαγές. Κι αὐτό γιάτί:

α) Ἀπό τή μιᾶ μᾶς λέει πώς ὁ Ἄνανος καί οἱ γιοί του διαδέ-χτηκαν ὁ ἕνας τόν ἄλλον στό ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιερέα, κι ἀπό τήν ἄλλη πώς ἕνας ἀπὸ τοὺς γιουούς, πού εἶχε τό ἴδιο ὄνομα μέ τόν πατέρα, διαδέχτηκε κάποιον Ἰωσήφ. Πρόκειται γιά μιάν ἀντί-

φραση.

β) Μᾶς λέει ὅτι ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἀδελφός τοῦ Ἰησοῦ (πρόκειται γιά τόν Ἰάκωβο τόν Μικρό, γιατί ὁ Ἰάκωβος ὁ Μεγάλος ἐκτελέστηκε μαζί μέ τόν Σίμωνα - Πέτρο, τό 47) λιθοβολήθηκε μέ μερικούς ἄλλους γιά παραβίαση τοῦ Ἑβραϊκοῦ Νόμου. Ἄλλά ὁ ἴδιος αὐτός Νόμος, πού ἄλλωστε κατά τό κείμενο οἱ Σαδδουκαῖοι τόν τηροῦσαν αὐστηρά, ἀπαγορεύει περισσότερες ἀπό μιά καταδίκες σέ θάνατο τήν ἴδια ἡμέρα. Κι ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ γεγονότος διαμαρτύρονται οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ, κι ὄχι γιά τήν καταδίκη τῶν παραβιαστῶν τοῦ Νόμου, γιατί διαφορετικά, ἡ διαμαρτυρία αὐτή θά ἔπαιρνε τόν χαρακτήρα τῆς υἰοθέτησης τῆς ἀποψῆς τῶν παραβιαστῶν, καί θά γινόταν γι αὐτό καί ἡ ἴδια μιά παράβαση! Κατά συνέπεια ὁ Ἰάκωβος ὁ Μικρός, καί «μερικοί ἄλλοι» *δικάστηκαν καί καταδικάστηκαν γιά ἄλλους λόγους* Ποιούς;

γ) Ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ ἀσπασματος, μᾶς λέει πῶς ὁ Ἀλβῖνος φρόντισε νά ἡρεμήσει τήν περιοχή πού εἶχε ἀναστατωθεῖ μέ τήν ἐκτέλεση ἑνός μεγάλου μέρους ἀπό τοὺς κλέφτες αὐτοῦς. Ἄλλά πού μιλάει γιά κλέφτες μέσα στό κομμάτι αὐτό; Πουθενά! Ἐκτός πιά ἄν τό κείμενο τοῦ Φλαβίου Ἰωσήφ *μιλοῦσε πράγματι* γιά κλέφτες, πού ἐξαφανίστηκαν ἀπό τήν λογοκρισία τῶν ἀντιγραφῶν - μοναχῶν, γιατί ἄλλωστε ὅλα τά προηγούμενα ἀπ' αὐτό τό ἀπόσπασμα κείμενα, ἀσχολοῦνται μέ τίς βιαιότητες τῶν Ζηλωτῶν.

Στήν πραγματικότητα τό κομμάτι πού ἀφαίρεσαν οἱ μοναχοί, ἦταν ἡ διήγηση τῆς ἐκτέλεσης αὐτοῦ τοῦ Ἰακώβου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ἐπονομαζόμενου Χριστοῦ.» καί δέν ἐπρόκειτο ἀπλῶς γιά παραβιάσεις τῶν *θρησκευτικῶν* ἐθίμων τοῦ Ἑβραϊκοῦ Νόμου, ἀλλά γιά ἀπλή καί ὠμή παραβίαση τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου, δηλαδή γιά πράξεις ἐγκληματικές. Μέσα στό ἀπόσπασμα πού ἀφαιρέθηκε, γινόταν χρήση τοῦ ὄρου «κλέφτες» ἐφ' ὅσον ἀναφέρεται κατόπιν σ' αὐτούς. Ἄλλά οἱ ἀγράμματοι καλόγεροι, πού κάναν αὐτές τίς παραλλαγές πολύ ἀργότερα (γύρω στά τέλη τοῦ Μεσαίωνα) ἀκολουθοῦσαν λέξη πρὸς λέξη μέ τό δάχτυλο καί δέν εἶχαν τή σχετική ἀναγνωστική ἀνεση γιά νά καταλάβουν ὅτι ἡ παραλλαγή τους δέν ἐναρμονίζονταν μέ τήν συνέχεια τοῦ κειμένου.

Τέλος ἀποφεύγοντας νά χρησιμοποιήσω μιά σύγχρονη μετάφραση στά γαλλικά τοῦ Φλαβίου Ἰωσήφ, πού ἀντανაკλᾶ συνήθως τίς θρησκευτικές καί ἰδεολογικές προτιμήσεις τοῦ μεταφραστή, πῆρα αὐτό τό ἀπόσπασμα ἀπό τήν μετάφραση τοῦ ARNAULD D' ANDILLY (1588 - 1674), πού μετέφρασε πολλά θρησκευτικά κείμενα καί ἦταν ἀδελφός τοῦ ANTOINE ARNAULD, τοῦ με-

γάλου ἀντίπαλου τῶν Ἰησοιτῶν.

Πράγματι, τήν ἐποχή ἐκείνη, δέν ὑπῆρχε ἀκόμα ἡ ἐλεύθερη κριτική τοῦ Χριστιανισμοῦ, καί ὁ ARNAULD D' ANDILLY δέν μποροῦσε νά φανταστεῖ τή σημασία τῆς ἀκριβολογικῆς του μετάφρασης. Τό κείμενο πού χρησιμοποίησα, παρουσιάζει αὐτό πού ἤθελα νά πῶ, ἀνάγλυφα¹.

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: «Φλάβιος Ἰωσήφ: Ἀρχαία Ἱστορία τῶν Ἑβραίων καί ὁ Πόλεμος τῶν Ἑβραίων ἐναντίον τῶν Ρωμαίων». Κείμενα μεταφρασμένα ἀπό τό ἑλληνικό πρωτότυπο ἀπό τόν ARNAULD D' ANDILLY, προσρμοσμένα στά μοντέρνα γαλλικά ἀπό τόν J.A.C. BUCHON, μέ πρόλογο τοῦ VALENTIN NIKIPROWETZKY, ἐπιμελητοῦ τοῦ Κολλέγιου τῆς Γαλλίας. Ἐκδόσεις LIDIS Παρίσι 1968.

Ἡ φυγή στή Φοινίκη

«Ὅποιος ἐλεεῖ τοὺς ἀνθρώπους κερδίζει τὸ
ἐλεος τοῦ οὐρανοῦ...»

Ραμπάν Γαμαλήλ ὁ Γ΄, 3ος αἰώνας.

Οἱ μετακινήσεις τοῦ Ἰησοῦ στά τέσσερα χρόνια τῆς δημόσιας ζωῆς του, δέν εἶναι τυχαῖες. Εἶναι συνδεδεμένες μέ μιά ἀνάγκη ἀσφαλείας. Στήν προσπάθειά του νά ἐγκαθιδρύσει ἕνα βασιλείο θρησκευτικοῦ χαρακτήρα καί νά κληρονομήσει τὸ θρόνον τοῦ Δαυῖδ, μέ τή βοήθεια τῶν Ζηλωτῶν, πού μερικοί ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν πολύ κακή φήμη ἂν κρίνει κανεὶς ἀπό τίς πρόσωνυμίες τους, προκαλεῖ ἀναγκαστικά τὴν ἀνησυχία τῶν ἡγεμόνων τῆς ἐποχῆς του καί παρακολουθεῖται ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴ ρωμαϊκὴ ἀστυνομία καί τὴ χωροφυλακὴ τῶν ἰδουμαίων τετραρχῶν.

Γι' αὐτό, ὅταν βλέπουμε τοὺς χριστιανοὺς ἱστορικοὺς νά ὀνομάζουν «ἀναχώρηση» τὸ ταξίδι τοῦ Ἰησοῦ στή Φοινίκη, μᾶς δημιουργοῦνται ἀπορίες καί μᾶλλον σάν στρατιωτικὴ «ὑποχώρηση» θά μπορούσαμε νά ἐρμηνεύσουμε τὸ γεγονός.

Πράγματι, ἡ Ἱερουσαλήμ κι ὁ Ναός της, εἶναι γιὰ τοὺς Ἑβραῖους τῆς ἐποχῆς, τὸ ἰδανικὸ μέρος γιὰ μιά «θρησκευτικὴ ἀποχώρηση», καί τὰ διαμερίσματα τοῦ Ναοῦ, προσφέρουν τὸν καλύτερο τόπο γιὰ προσευχὴ καί ἀφιέρωση στό Θεό. Ἄλλωστε ὁ Ἰησοῦς κάνει χρῆση τοῦ Ναοῦ γιὰ θρησκευτικούς λόγους καί δέν ὑπάρχει καμμιά θρησκευτικὴ ἀνάγκη πού νά τὸν ὑποχρεώνει νά καταφύγει στή Φοινίκη, ἕνα μέρος ἀπόλυτα «ἀκάθαρτο» ἐξ αἰτίας τῶν εἰδωλολατρικῶν παραδόσεων τοῦ λαοῦ του.

Στήν πραγματικότητα λοιπόν, πρόκειται γιὰ μιά «στρατιωτικὴ ὑποχώρηση», μέ ἄλλα λόγια γιὰ μιά φυγὴ καί ἀκριβῶς ἡ Φοινίκη εἶναι ὁ καλύτερος τόπος γι' αὐτό. Ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ἕως τὴ Σιδῶνα, ὑπάρχει μιά ἀπόσταση πάνω ἀπὸ ἑκατὸν ἐνενήντα χιλιόμετρα σ' εὐθεία γραμμὴ. Ἄγνοοῦμε βέβαια ποιὸ δρόμο ἀκολούθησε ὁ Ἰησοῦς γιὰ νά φτάσει μέχρις ἐκεῖ, ὡστόσο μπορούμε νά ὑποθέσουμε πὼς μαζί μέ τοὺς πιό ἐμπιστοὺς «μαθητὲς», δηλαδή τὸν Σίμωνα, τὸν Ἰάκωβο καί τὸν Ἰωάννη, ἀκολού-

θησε ένα από τά καραβάνια τῶν προσκυνητῶν πού πήγαιναν στή Φοινίκη γιά τίς ἐτήσιες παραδοσιακές γιορτές τοῦ θανάτου καί τῆς ἀνάστασης τοῦ Ἄδωνι.

Κι αὐτό, γιάτί ἂν ἐμπιστευθοῦμε τή γνώμη τῶν καθολικῶν ἱστορικῶν κι ἐρευνητῶν, ὁ Ἰησοῦς πῆγε στή Φοινίκη τόν Ἰούνιο τοῦ 29. Κι ἔφτασε ἐκεῖ μέ τό θερινό ἡλιοστάσιο, τή στιγμή πού ἀνθίζει τό «ρόδο τῆς Δαμασκουῦ», τό εἶδος τῆς ἀνεμώνας αὐτῆς πού ἦταν ἀφιερωμένη στόν Ἄδωνι.

Ἐκεῖ δέν ἔμεινε πάνω ἀπό δέκα μέρες γιάτί τόν ἀναγνώρισαν: «καί ἔξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν εἰς τά μέρη Τύρου καί Σιδῶνος. καί ἰδοὺ γυνή χαναναία ἀπό τῶν ὀρίων ἐκείνων ἔξελθούσα ἐκράυγαζεν αὐτῷ λέγουσα. ἐλέησόν με, Κύριε, υἱέ Δαυῖδ. ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. ὁ δέ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. καί προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτων αὐτόν λέγοντες. ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν...» (Ματθαῖος ΙΕ 21).

Ὁ Μάρκος, μᾶς δίνει περισσότερες λεπτομέρειες γιά τήν ἐπιθυμία τοῦ Ἰησοῦ νά μήν ἀποκαλυφθεῖ ἡ ταυτότητά του:

«καί ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἀπῆλθεν εἰς τά μεθόρια Τύρου καί Σιδῶνος. καί εἰσελθὼν εἰς τήν οἰκίαν οὐ δένα ἤθελε γνῶναι καί οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν. ἀκούσασα γάρ γυνή περί αὐτοῦ, ἧς εἶχε τό θυγάτριον αὐτῆς πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἐλθοῦσα προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ...» (Μᾶρκος Ζ, 24 - 25).

Βλέπουμε λοιπόν ὅτι δέν ἤθελε νά ξέρει κανεῖς ποιός ἦταν κι ἐπιθυμοῦσε νά κρυφτεῖ. Εἶναι πολύ περίεργη συμπεριφορά ἀπό μέρους ἑνὸς ἐνσαρκωμένου Θεοῦ, πού ἦρθε νά κηρύξει τήν ἀλήθεια στά πλήθη, νά καταφεύγει μέσα σ' ἕνα σπίτι καί νά προσπαθεῖ νά κρυφτεῖ.

Τό σπίτι αὐτό, ἀνήκει πιθανότατα στόν μυστηριώδη ἀδελφό του πού ἀγνοοῦμε τ' ὄνομά του καί τόν γνωρίζουμε μόνο ἀπό τήν προσωνυμία του Σιδώνιος, δηλαδή αὐτός πού μένει στή Σιδῶνα.

Γνωρίζουμε καί τή συνέχεια αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Μή μπορώντας νά παραμείνει κρυμμένος ὁ Ἰησοῦς φεύγει πάλι ἀπό κεῖ:

«καί πάλι ἔξελθὼν ἐκ τῶν ὀρίων Τύρου καί Σιδῶνος ἦλθε πρὸς τήν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ἀνά μέσον τῶν ὀρίων Δεκαπόλεως» (Μᾶρκος Ζ, 31).

Ἄν ἐξετάσουμε ἕναν χάρτη τῆς περιοχῆς, θά δοῦμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ξεγέλασε τοὺς κατοίκους τῆς Τύρου. Γιάτί ἔφυγε ἀπ' αὐτήν πηγαινόντας πρὸς τή Σιδῶνα πού βρίσκεται πενήντα χιλιόμετρα βορειότερα στίς ἀκτές τῆς Μεσογείου. Ἔτσι, οἱ κάτοικοι τῆς Τύρου νόμισαν πῶς ἐγκατέλειψε ὀριστικά τήν Παλαιστίνη. Κι ἂν οἱ ρωμαϊκές ἀρχές ρωτοῦσαν γιά τόν Ἰησοῦ, αὐτοί θά μπορού-

σαν νά τίς διαβεβαιώσουν ὅτι ἔφυγε πρὸς τό βοριά. Ἀπό τή Σιδῶνα, γυρίζοντας ἀνατολικά καί μετὰ πάλι νότια, ἐπέστρεψε στή Γαλιλαία, περνώντας ἀπό τήν περιοχή τῆς Δεκάπολης.

Ὁλόκληρη αὐτή ἡ πορεία, σχηματίζει ἕναν τεράστιο κύκλο καί εἶναι φυσική μόνον γιά ἕναν ἄνθρωπο πού κρύβεται καί θέλει νά δώσει παραπλανητικές ἐντυπώσεις στίς ρωμαϊκές ἀρχές πού τόν κυνηγοῦν.

Ἡ φυγή στή Φοινίκη διακόπτεται ἀπό τήν χαναναία γυναίκα πού τόν ἀναγνωρίζει καί τοῦ ζητάει νά θεραπεύσει τήν κόρη της. Ἡ χρονολογική τοποθέτηση τῆς φυγῆς συμπίπτει μέ τίς θρησκευτικές ἐκδηλώσεις πρὸς τιμή τοῦ Ἄδωνι. Ὁ θεός αὐτός, δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τό θεό τοῦ σταριοῦ καί γενικά τῶν φυτῶν καί τόν τιμοῦσαν σ' αὐτή τήν περιοχή ἀπό πανάρχαιους χρόνους. Οἱ εἰδικευμένοι ἐπιστήμονες τῆς ἱστορίας τῶν θρησκείων τόν ταυτίζουν μέ τόν αἰγυπτιακό Ὅσιρι. Τελικά ὑποστηρίζουν ὅτι «Ἄδωνις» εἶναι μιά ἀπό τίς πολλές προσωνυμίες τοῦ Ὅσιρι, πού τ' ἄλλα του ὀνόματα, ἀνάλογα μέ τοὺς τόπους καί τίς ἐποχές πού τόν λατρέψανε, ἦταν «Ἐσμοῦν, Ἀφλάντ, Ντουμούζι, Ταμμούζ, Σαντόν».

Ἀκόμα καί στό Ἰσραήλ, σ' ἐποχές πού οἱ ἔβραῖοι ξεχνοῦσαν τό Θεό τους καί λάτρευαν ἄλλους θεούς, ὅπως ἄλλωστε τοὺς κατηγοροῦσαν οἱ προφῆτες, εἶχαν προσκυνήσει τόν Ὅσιρι - Ταμμούζ:

«καί μ' ἔφερον εἰς τά πρόθυρα τῆς πύλης τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου τῆς πρὸς βορρᾶν καί ἰδοὺ, ἐκεῖ ἐκάθηντο γυναῖκες θρηνοῦσαι τόν Ταμμούζ...» (Ἰεζεκιήλ Η, 14).

Ὁ Ἄδωνις, ἔχει ἀκόμα τήν προσωνυμία τοῦ «Ποιμένα τοῦ Οὐρανοῦ» καί τοῦ «Οὐράνιου Ποιμένα» κι ἀκόμα τοῦ «Ἀληθινοῦ Υἱοῦ». Ὅταν κατεβαίνει στό βασίλειο τῶν νεκρῶν, ἀνακυρύσσεται ἄρχοντάς τους κι ἔτσι παίρνει καί τόν τίτλο τοῦ «Ποιμένα τῆς Γῆς». Κατά τήν ἀνάστασή του, ὅταν τερματίζει τήν παραμονή του στόν πένθιμο κόσμος καί κατευθύνεται πάλι πρὸς τό φῶς, ἀνασταίνει καί παίρνει μαζί του καί τοὺς νεκρούς. Κατά τόν συμβολικό του θάνατο, ἔπλεναν τό ἄγαλμά του, τό ἀλειφαν μέ ἀρώματα καί τό τύλιγαν μ' ἕνα σκουροκόκκινο σάβανο.

Ὅλες αὐτές οἱ ἀναλογίες εἶναι ἐντυπωσιακές. Ὁ EDOUARD DHORME εἰδικευμένος στίς ἀρχαῖες θρησκείες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Βαβυλωνίας γράφει:

«Θανάτωση, Ἀνάσταση, Ἀνάληψη, τίποτα δέ λείπει ἀπό τά μυστήρια τοῦ Ντουμούζι... (Θρησκείες τῆς Βαβυλωνίας καί τῆς Ἀσσυρίας).

Καί ὁ A. MORET, ὅπως κι ἄλλοι ἀξιόλογοι συγγραφεῖς, δέν δίστασε νά σημειώσει ὅτι: «Εἴμαστε σίγουροι, ὅτι οἱ Φοινικες μέ τή λατρεία τοῦ Ἄδωνι, ἐκδήλωναν τήν πίστη τους γιά τήν ἀνά-

σταση τῶν ἀνθρώπων μετά τόν θάνατο». (Ἄρχαία Ἱστορία τῆς Ἀνατολῆς).

Πρέπει νά παραδεχτοῦμε πῶς οἱ ἀνώνυμοι συγγραφεῖς τοῦ 4ου αἰῶνα πού γράφουν τά Εὐαγγέλια, μᾶς ὁδηγοῦν σέ δύο πιθανά συμπεράσματα:

α) Ἡ ὁ Ἰησοῦς, κατά τήν παραμονή του στή Φοινίκη ἐντυπωσιάστηκε ἀπό τίς τελετουργίες τοῦ Ἄδωνι κι ἔδωσε ἐντολές στούς πιστούς του νά μιμηθοῦν τή μυθολογία αὐτή γιά λογαριασμό του, μετά τόν θάνατό του, ἢ

β) Οἱ ἀνώνυμοι γραφεῖς πού συντάξαν τά εὐαγγέλια τόν 4ο αἰῶνα, ἀγνοώντας τίς συνθήκες τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ, δανείστηκαν τή μυθολογία τοῦ Ἄδωνι καί τοῦ Μίθρα γιά νά συμπληρώσουν τό κενό.

Ὁ Ἰησοῦς αὐτοαποκαλεῖται ἐπίσης «Οὐράνιος Ποιμένας» καί «Μοναδικός Υἱός τοῦ Θεοῦ». Ὅταν κατεβαίνει στόν Ἄδων, καταλύει τό βασίλειο τοῦ θανάτου κι ἐλευθερώνει τούς νεκρούς. Ἡ φήμη λέει πῶς μετά τό θάνατό του τόν βλέπουν νά βγαίνει ἀπό τόν τάφο του. Ἀκόμα λένε ἔτι ἄλειψαν μέ ἀρώματα τό σῶμα του κι ὅτι τήν τρίτη μέρα ἀναστήθηκε καί πῆρε τή θέση του στόν Οὐρανό, κοντά στό Θεό. Ὅλα αὐτά εἶναι κοινά στή λατρεία τοῦ Ταμμούζ καί τοῦ Ἄδωνι καί ἡ λογοκλοπή εἶναι ὀλοφάνερη.

Ἡ τριήμερη παραμονή μέσα στή γῆ καί ἡ ἀνάσταση πού ἀκολουθεῖ, ἀναφέρεται μόνο σέ τρία ἀποσπάσματα τῶν Εὐαγγελίων. Παρουσιάζεται σάν μιά ἀναλογία τῆς τριήμερης παραμονῆς τοῦ Ἰωνᾶ μέσα στήν κοιλιά ἑνός τεράστιου ψαριοῦ, μιά βιβλική διήγηση πού εἶναι τελείως ἀστήρικτη. Καί κάνει ἐντύπωση τό γεγονός ἀπό μέρος τοῦ ἐνσαρκωμένου Θεοῦ νά ἀσπάζεται μιά τόσο βλακώδη ἱστορία, δηλαδή πῶς ἕνας ἄνθρωπος ἔζησε τρεῖς μέρες καί τρεῖς νύχτες μέσα στό στομάχι μιᾶς φάλαινας κι ὕστερα βγαίνει ἔξω σῶος καί ἀβλαβής.

Νά λοιπόν τά τρία εὐαγγελικά κείμενα:

α) «καί ἀποκριθεῖς εἶπεν αὐτοῖς. γενεά πονηρά καί μοιχαλῖς σημεῖον ἐπιζητεῖ καί σημεῖο οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μή μόνον τό σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. ὥσπερ γάρ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καί τρεῖς νύκτας, οὕτως ἔσται ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καί τρεῖς νύκτας... » (Ματθαῖος, 1Β, 39 - 40)¹

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: Τό κομμάτι αὐτό, εἶναι μιά φανερή παρεμβολή, πού προστέθηκε ἀργότερα στό κείμενο, γιατί διακόπτει ἑαφνικά τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ. Ἄν ὁ ἀναγνώστης ἀφαιρέσει τό κομμάτι ἀπό τήν παράγραφο 38 ἕως καί τήν παράγραφο 41, θά δεῖ ὅτι στήν παράγραφο 42 συνεχίζεται ἡ ροή καί τό ὕφος τοῦ κειμένου πού σταμάτησε στήν παράγραφο 37. Ἀντίθετα, ἡ παράγραφος 1ΣΤ, 4 ἔχει τοποθετεῖ σωστά καί δέν διακόπτει τή συνέχεια τοῦ κειμένου.

β) «γενεά πονηρά καί μοιχαλῖς σημεῖον ἐπιζητεῖ καί σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μή τό σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου... » (Ματθαῖος 1ΣΤ, 4).

γ) «ἡ γενεά αὕτη γενεά πονηρά ἐστί. σημεῖον ζητεῖ καί σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μή τό σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. καθὼς γάρ ἐγένετο Ἰωνᾶς σημεῖον τοῖς Νινευίταις, οὕτως ἔσται καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου τῇ γενεᾷ ταύτῃ...» (Λουκᾶς 1Α, 29 - 30).

Ἀπό χρονολογική ἀποψη ἡ παραμονή στή Φοινίκη, τοποθετεῖται ἀνάμεσα στά ἐδάφια α) καί β). Ὅποτε, ἢ τό α) εἶναι μιά μεταγενέστερη παρεμβολή (ἄλλωστε εἶναι πολύ συχνές στό Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου), ἢ ὁ Ἰησοῦς, σκοπεύει νά παρουσιάσει κάτι παρόμοιο μέ τά μυστήρια τοῦ Ταμμούζ καί τοῦ Ἄδωνι, πηγαίνοντας στή Φοινίκη

Στήν περίπτωση πού τό ἐδάφιο α) εἶναι μιά παρεμβολή, θά θέλαμε νά ἐπιστήσουμε τήν προσοχή τοῦ ἀναγνώστη στό γεγονός τῆς σχέσης ἀνάμεσα στό ταξίδι τοῦ Ἰησοῦ στήν Φοινίκη καί τήν ἐπαφή του μέ τίς τελετουργίες τοῦ Ἄδωνι, μέ τή μεταγενέστερη προφητεία του γιά τήν ἀνάστασή του. Γιατί πούθενά δέ γίνεται λόγος γιά τήν ἀνάσταση πρὶν ἀπ' αὐτό τό ταξίδι. Ἡ ἰδέα αὐτή τοῦ ἔρχεται μετά τήν παραμονή του στήν Φοινίκη.

Ἄλλωστε, βορειότερα ἀπό τήν Σιδῶνα, στό ὕψος περίπου τῆς Κύπρου, μέσα στήν περιοχή τοῦ Ἄραδου, τοῦ Ἀμάχ καί τῆς Ἐμεσοῦ, οἱ ρωμαϊκές λεγεῶνες πού σταθμεύουν ἐκεῖ, καλλιεργοῦν ἀπό καιρό τή λατρεία τοῦ Μίθρα. Κι ἡ λατρεία αὐτή ἔχει κατακτήσει ὀλόκληρη τήν περιοχή, στά βόρεια τῆς Παλαιστίνης καί συνεχίζεται, στά νότια τῆς, στήν Ἀλεξάνδρεια.

Ἡ πρώτη, ἱστορικά ἐπιβεβαιωμένη ἔνδειξη, τῆς λατρείας τοῦ Μίθρα, ἀνάγεται στόν 14 π. Χ. αἰῶνα. Καί τό τελευταῖο χειρόγραφο, ὅπου γίνεται λόγος γιά τόν Μίθρα, στόν δυτικό κόσμο, εἶναι τοῦ 5ου μ.Χ. αἰῶνα. Ὁ Θεός αὐτός, βασίλευσε στίς καρδιές τῶν πιστῶν του δεκαεννέα ὀλόκληρους αἰῶνες. Ἡ ἐξαφάνιση τῆς λατρείας του, συμπίπτει μέ τά μέτρα πού πῆραν οἱ χριστιανοί αὐτοκράτορες, ὕστερα ἀπό ὑποδείξεις τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, ἐναντίον ὁποιοῦδήποτε πού δέν ἦταν χριστιανός καί μάλιστα χριστιανός ὀρθόδοξος. Οἱ Πυθαγόριοι, οἱ Πλατωνικοί, οἱ Γνωστικιστές, οἱ ὀπαδοί τῶν διαφόρων ἀνεξαρτήτων χριστιανικῶν αἱρέσεων, ὅλοι τους γνώρισαν τή μεσσιανική καί χριστιανική μισαλλοδοξία.

Ὁ Μίθρας τήν ἐποχή ἐκείνη ἦταν ὁ Θεός πού λάτρευαν κατά βάση οἱ λεγεωνάριοι. Τό 181 π.Χ. ἡ λατρεία του εἶχε εἰσαχθεῖ στή Ρώμη κι εἶχε ἀποκτήσει τήν αὐτοκρατορική εὐνοια. Ὁ Κόμμοδος, ὁ Διοκλητιανός, ὁ Γαλέριος, ὁ Λύκιος, ὁ Ἰουλιανός, ὁ Αὐρήλιος,

όλοι αυτοί οι Αυτοκράτορες, υπήρξαν θερμοί οπαδοί του Μίθρα. Είναι πολύ πιθανόν ότι ο Νέρων, που γεννήθηκε κάποια 25η Δεκεμβρίου, την ημέρα που εορταζόταν η γέννηση του Μίθρα, να ήταν ένας από τους πρώτους αυτοκράτορες που άσπαστηκαν τη λατρεία του.

Ο Μίθρας γεννήθηκε μέσα σε μία σπηλιά. Βοσκοί παραβρέθηκαν στη γέννησή του. Είναι ο θεϊκός τοξότης που τρυπάει με τό βέλη του τό όντα του Κακού. Κατά την τελετουργία του μυστικού δείπνου του Μίθρα, συναντάμε την παρακάτω καταπληκτική φράση:

«Αυτός που δέν θά φάει από τό σώμα μου και δέν θά πιει από τό αίμα μου έτσι ώστε να ταυτιστεί μαζί μου και εγώ μαζί του, δέν θά λάβει τή Σωτηρία...» (MARTIN VERMASEREN «Μίθρα» σελ. 86).

Ο Ίησοῦς, λένε πώς είπε κάτι ανάλογο:

«ό τρώγων μου τήν σάρκα και πίνων μου τό αίμα έχει ζωήν αιώνιον...» (Ίωάννης ΣΤ, 54)

Όταν οί χριστιανοί αρχίζουν ν' ανακαλύπτουν τό κείμενα τής μιθραϊκής λατρείας, έξοργίστηκαν. Άσυγκράτητος στήν όργή του αυτή ο Τερτυλιανός μάς διαβεβαιώνει στά γραπτά του, πώς ο Διάβολος χίλια χρόνια πριν από τόν Ίησοῦ, έκανε παρωδία τά λόγια του για να μειώσει τή δόξα του.

Ένα άλλο κοινό σημείο, είναι η προσκύνηση τών Μάγων. Προσκυνοῦν τόν Μίθρα, μέ τήν ιδιότητά τους σαν ιερείς του Ζαρατούστρα, που ο Μίθρας είναι μία ένσάρκωσή του. Όταν ο Μίθρας ανεβαίνει στον ούρανό, παίρνει θέση δίπλα στον πατέρα του Άχούρα Μάζδα και λέει πώς «όποιος προσεύχεται σε μένα, προσεύχεται στον Άχούρα Μάζδα τόν Πατέρα μου».

Υπάρχουν ανάλογες στά ευαγγελικά κείμενα:

«Ίνα πάντες τιμῶσι τόν Υιόν καθώς τιμῶσι τόν Πατέρα...» (Ίωάννης Ε, 23).

«οὐδέ γάρ ο Πατήρ κρίνει οὐδένα, αλλά τήν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ Υἱῷ...» (Ίωάννης Ε, 22).

Είναι αδύνατο να μην παραδεχτεί κανείς τις επιδράσεις του Μιθραϊσμοῦ στον Χριστιανισμό. Κατά συνέπεια, τό ίδιο συμβαίνει και μέ τή λατρεία του Άδωνι, μέ τή διαφορά ότι η τελευταία έπηρέασε άμεσα τόν Ίησοῦ, ενώ τά Μιθραϊστικά στοιχεία προστέθηκαν αργότερα από τούς συντάκτες τών ευαγγελικῶν κειμένων, συνειδητά ή άσυνειδητά.

Υπάρχουν άλλα επεισόδια που αποκαλύπτουν ότι ο Ίησοῦς, έφ' όσον γνώριζε ότι δέν θά μπορούσε να γίνει βασιληάς όσο ζούσε, τόσο έξ αιτίας τής δύναμης τών ρωμαϊκῶν λεγεώνων και

τής αντίθεσης τής πλειονότητας του έβραϊκού λαοῦ, όσο κι από τό δόγμα του πατέρα του του Ίούδα από τά Γάμαλα και τών Ζηλωτῶν που πίστευαν ότι υπάρχει μόνον ένας βασιληάς, ο Θεός, κι άφοῦ άκόμα απέρριψε τήν πρόταση του Τιβέριου, να γίνει ήγεμόνας στήν Τετραρχία του Φιλίππου, *όνειρεύτηκε να γίνει θεός μετά τόν θάνατό του.* Η ιδέα αυτή, που είναι δική μας υπόθεση, του ήρθε μετά τή γνωριμία του στή Φοινίκη μέ τις τελετουργίες τής Άνάστασης του Άδωνι.

Πρώτα απ' όλα, είναι τά επεισόδια εκείνα που τά προκαλεί προσπαθώντας να παρουσιάσει τόν έαυτό του σαν τόν άναμενόμενο Μεσσία, σκηνοθετώντας τις προφητείες. Άλλες απ' αυτές τις πραγματοποιεί κι άλλες τις παραλείπει επειδή είναι δύσκολες στήν υλοποίησή τους. Υστερα είναι τά επεισόδια, όπου δανείζεται έσωτερικές συνήθειες και παραδόσεις από λατρείες που υπάρχουν ήδη. Για παράδειγμα, τό υλικό και τή μορφή τής ευχαριστίας από τή λατρεία του Μίθρα. Τό βάπτισμα του καθαρμού και τής άφεσης τών άμαρτιῶν, από τόν Ίνδουισμό. Πάνω από τριάντα αἰῶνες, από τις Ίνδιες μέχρι τό Νεπάλ, οί πιστοί καθαρίζονται κι έξαγνίζονται από τις άμαρτίες τους, στά νερά του ιεροῦ παταμοῦ Γάγγη, «τής Μεγάλης Μητέρας Γκάγκ», όπως λένε οί Ίνδοί.

Έτσι, όταν ο Ίησοῦς, τό 27 μ.Χ. στέλνει οδηγίες στον έξάδελφό του τόν Ίωάννη τόν Βαπτιστή, (Αποκάλυψις ΚΒ, 17) άναφερόμενος στις σχέσεις άνάμεσα «στό ὕδωρ τής Ζωής» και τή «Μέλλουσα Ζωή» δέν κάνει τίποτα περισσότερο από τό ν' αντιγράψει και μέ άσχημο μάλιστα τρόπο, τήν ινδουιστική θρησκεία.

Στήν «Άποκάλυψη» του πάλι, όταν αποκαλύπτει τις σχέσεις άνάμεσα στό Κακό (τό Θηρίον) και τόν αριθμό 666 (Άποκάλυψις ΙΓ, 18) δανείζεται στοιχεία από τόν Ταοισμό. Ο άναγνώστης, δέν έχει παρά ν' άνοίξει τό βιβλίο του MARCEL GRANET «Η Κινέζικη Σκέψη» και να διαβάσει τή μελέτη για τό «ΛΟ - ΣΟΥ» τό μαγικό τετράγωνο τών έννέα επιπέδων, γνωστό στους γεωμάντεις που έφαρμόζουν τό «Υ - ΚΙΝΚ». Θα παρατηρήσει ότι τό 50 είναι ο αριθμός του Λόγου (οί «πενήντα πόρτες τής Γνώσης» στήν Καβάλα) και τό 666 ο αριθμός του δαίμονα, του Κακού. Κι έδώ άκόμα, ο Ίησοῦς δέν μάς μαθαίνει τίποτα τό καινούργιο. Άπλούστατα όλ' αυτά μάς δείχνουν, ότι γνώριζε και κατά συνέπεια, διδάχτηκε μαγικές γνώσεις, γεγονός που οί πιστοί άρνήθηκαν πάντοτε να παραδεχτούν, παρά τις καταφατικές μαρτυρίες τών αντιπάλων του Ίησοῦ, που έζησαν στήν εποχή του.

XVIII

Τά αινίγματα τῆς τελευταίας ἡμέρας.

«Δέν θά μπορούσε νά χαρακτηριστεῖ σάν αίμοβόρο, ἕνα δικαστήριο πού ἔβγαζε μιά καταδίκη σέ θάνατο κάθε ἑβδομήντα χρόνια,...»

**Ραββίνος Ἐλεάζαρ-Μπάρ-Ἀζαρία,
2ος αἰώνας.**

Ἄ Ντανιέλ Ρόπς, στό βιβλίό του «Ἄ Ἰησοῦς καί ἡ ἐποχή του» μᾶς δίνει τήν παρακάτω σύντομη χρονολόγηση τῶν τελευταίων ἡμερῶν πού ἔζησε ὁ Ἰησοῦς:

– Πέμπτη 6 Ἀπριλίου βράδυ: Ἄ Μυστικός δείπνος, καί ἡ σύλληψη στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

– Παρασκευή 7 Ἀπριλίου, τή νύχτα: ἡ δίκη, ἡ σταύρωση, ὁ θάνατος.

– Σάββατο 8 Ἀπριλίου: ἡ παραμονή στόν τάφο.

– Κυριακή 9 Ἀπριλίου, τά χαράματα: ἡ ἀνάσταση.

Θά μελετήσουμε τώρα μέ προσοχή, κατά πόσο οἱ χριστιανικές παραδόσεις βεβαιώνουν αὐτή τή χρονολόγηση, καί θά κάνουμε τήν κριτική τῆς:

Στήν πραγματικότητα, αὐτοί πού τόν 4ο καί 5ο αἰῶνα ἔγραψαν τά τέσσερα Εὐαγγέλια καί τ' ἀπόκρυφα, δέν εἶχαν στή διάθεσή τους ὅλα τά ἀπαραίτητα στοιχεῖα, γιά νά κατασκευάσουν ἕνα ἀδιαμφισβήτητο ἔργο. Χωρίς ἀκριβεῖς πληροφορίες, χωρίς ἀειόλογες ἐπικοινωνίες, χωρίς βιβλιοθήκες, χωρίς τή σύγχρονη δυνατότητα ἀλληλογραφίας, ἦταν πολύ δύσκολο, γιά νά μὴν ποῦμε ἀδύνατο, νά καταφέρουν νά γράψουν ἕνα κείμενο συγχρονισμένο καί ἀπαραβίαστο. Ἐκείνη τήν ἐποχή, χωρίς τά σύγχρονα μέσα ἐλέγχου πληροφοριῶν, τό ἔργο τῶν ἀφηγητῶν δέν ἦταν εὐκόλο.

Ἐπί πλέον οἱ ἀφηγητές αὐτοί, δέν ἦταν Ἐβραῖοι. Κι αὐτό μᾶς τό ἀποδεικνύουν τά ἀμέτρητα λάθη τους. Ἄγνοοῦν τό μεγαλύτερο μέρος ἀπό τίς ἑβραϊκές συνήθειες καί τά ἑβραϊκά ἔθιμα. Πάνω στό θέμα αὐτό, σᾶς δίνουμε παρακάτω, ἕνα μέρος ἀπό τή

θαυμάσια κριτική ανάλυση του AUGUSTE HOLLARD, από τό βιβλίο του «ή καταγωγή τών χριστιανικῶν Ἑορτῶν».

«Τό τελευταῖο δεῖπνο τοῦ Ἰησοῦ μέ τούς μαθητές του, ἔμεινε βαθεῖα χαραγμένο στή μνήμη τους ἐξ αἰτίας τῆς ἐντύπωσης πού τούς προκάλεσε. Ἦταν ἡ τελευταία φορά πού ὁ ἀγαπημένος τους Διδάσκαλος πρόφερε τήν εὐλογία βουτώντας τό ψωμί στό πιάτο του καί μοιράζοντάς το ὕστερα στους μαθητές σάν σύμβολο τῆς ἔνωσης μαζί του, ἦταν ἡ τελευταία φορά πού τούς ἔδωσε νά πιοῦν ἀπό τήν κούπα του κρασί, ἀφοῦ πρῶτα τό εὐλόγησε.

«Ὅλες αὐτές οἱ κινήσεις καί ἀκόμα καί τά λόγια τῆς εὐλογίας, εἶναι ἀπόλυτα σύμφωνα μέ τίς ἐβραϊκές συνήθειες. Σέ κάθε τέτοια περίπτωση οἱ ἐβραῖοι ἔλεγαν: «Ἄς εἶσαι Εὐλογημένος, Κύριε καί Θεέ μας Βασιλιά τοῦ Σύμπαντος, πού κάνεις νά βγαίνει τό ψωμί ἀπό τή γῆ.» «Ἄς εἶσαι Εὐλογημένος Κύριε καί Θεέ μας, Βασιλιά τοῦ Κόσμου, πού ἔκανες τά ἀμπέλια καί βγαίνει τό κρασί!». Κατά τή διάρκεια τοῦ γεύματος αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς εἶπε στους μαθητές του: «ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐκέτι οὐ μή πῖω ἐκ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅταν αὐτό πίνω καινόν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.» (Μᾶρκος ΙΔ, 25) Αὐτό σημαίνει πῶς ἡ ἐπομένη τους συνάντηση θά γινόταν μετά τήν πραγματοποίηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, κι ὅτι πρῖν ἀπό αὐτήν δέν θά εἶχαν πιά τήν εὐκαιρία νά ξανασυναντηθοῦν καί νά φᾶνε μαζί, γιατί σέ λίγο καιρό θά ἐρχόταν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἴσως ὁ Ἰησοῦς νά εἶχε τό προαίσθημα ὅτι πρῖν ἐγκαθιδρύσει τό βασίλειο τοῦ Θεοῦ, θά περάσει ἀπό τό θάνατο, ἀλλά ὡστόσο, δέν εἶναι ἀκόμα βέβαιος κι ἐλπίζει. Ἄλλωστε λίγη ὥρα ἀργότερα, ζητάει ἀπό τό Θεό νά τόν ἀπαλλάξει ἀπό αὐτή τή δοκιμασία.

«Γι' αὐτόν τό λόγο ἄλλωστε, ὁ Ἰησοῦς δέν φρόντισε νά καθιερώσει μέ τήν εὐκαιρία τοῦ τελευταίου γεύματος, μία «ἱεροτελεστία τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου» γιά τήν ἀνάμνηση τοῦ θανάτου του, γιατί ἀπλούστατα ἐπρόκειτο γιά ἕνα ἀπλό γεῦμα, ὅπου ὑποσχέθηκε μία μελλοντική συνάντηση, μετά τήν πραγματοποίηση τοῦ «βασιλείου τοῦ Θεοῦ». Τό τελευταῖο αὐτό γεῦμα τοῦ Ἰησοῦ, δέν ἔχει κανένα ἀπό τά τυπικά χαρακτηριστικά τοῦ ἐβραϊκοῦ πασχαλινοῦ γεύματος, καί ὁ τελικός ὕμνος (Μᾶρκος ΙΔ, 26 καί Ματθαῖος ΚΣΤ, 30) ἐλάχιστα θά μπορούσαν νά μᾶς κάνουν νά υποθέσουμε ὅτι πρόκειται γιά τό τυπικό «HALLEL». Δέν ὑπάρχουν καί δέν ἀναφέρονται, οὔτε τά πικρά χόρτα, οὔτε οἱ τέσσερις κούπες, οὔτε τό ἀρνί, πού θά μπορούσε καλύτερα ἀπό ὅποιοδήποτε ἄλλο στοιχεῖο νά συμβολίσει τό Χριστό, οὔτε ὁ ἄζυμος ἄρτος. Ἀντίθετα, ἀναφέρεται ὅτι χρησιμοποίησε κοινό ψωμί».

Διαβάζουμε στόν Μᾶρκο (ΙΔ, 22 -23) καί στόν Ματθαῖο (ΚΣΤ, 26-27): «ἐσθιόντων δέ αὐτῶν λαβῶν ὁ Ἰησοῦς τόν ἄρτον καί εὐλογήσας ἔκλασε καί ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς καί εἶπε. λάβετε φάγετε. τοῦτο ἐστί τό σῶμα μου. καί λαβῶν τό ποτήριον καί εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς...» Ἄν αὐτό τό δεῖπνο ἦταν τό δεῖπνο τοῦ Πάσχα-παρ' ὅλο ὅτι δέν ὑπάρχουν πολλά στοιχεῖα πού νά μᾶς τό ἀποδεικνύουν-θά πρέπει νά παραδεχτοῦμε ὅτι τό ποτήριον τῆς εὐχαριστίας πού ἀκολουθεῖ τό μοίρασμα τοῦ ψωμοῦ, εἶναι τό τρίτο παραδοσιακό ποτήρι ἀπό τά τέσσερα τοῦ τυπικοῦ ἐβραϊκοῦ πασχαλινοῦ ἐθίμου. Ὁ Λουκάς, ἀποδεινύεται πιό προνοητικός ἀπό τούς ἄλλους Εὐαγγελιστές, γιατί ἀρχίζει τό γεῦμα μέ τήν εὐχαριστία τοῦ ποτηρίου (ΚΒ, 17) Ἄκόμα δέν ἔγραψε ὅπως ὁ Ματθαῖος «ἐσθιόντων αὐτῶν», δηλαδή δέν παρουσιάζει τήν εὐλογία σά μία διακοπή τοῦ γεύματος, ἀλλά ἀρχίζει τό γεῦμα μ' αὐτήν, πρᾶγμα πού συνέβαινε ἄλλωστε καί στήν πραγματικότητα. Κατόπιν τελιώνει τή διήγηση του μέ τή διανομή ἑνός ἄλλου ποτηρίου, πού πιθανότατα θά μπορούσε νά ἀντιπροσωπεύσει τό τέταρτο παραδοσιακό ποτήρι..

Ἄλλά ὑπάρχουν πολλές ἀντιφάσεις καί ἀσυναρτησίες. Εἶναι δύσκολο νά παραδεχτοῦμε τήν ἀγνοιά τους σ' ὅτι ἀφορᾶ τίς ἐβραϊκές παραδόσεις, ἀπό αὐτόπτες μάρτυρες σάν τόν Ματθαῖο καί τόν Ἰωάννη, κι ἀπό πιστούς ἐβραίους ὅπως ὁ Λουκάς κι ὁ Μᾶρκος.

Κατά τή γνώμη τῶν τριῶν πρώτων Εὐαγγελιστῶν, τοῦ Ματθαίου, τοῦ Μάρκου, καί τοῦ Λουκά, ὁ Ἰησοῦς γιόρτασε τό Πάσχα πρῖν ἀπό τό μαρτύριό του, του, κι ἔδωσε στους μαθητές νά κοινωνήσουν μέ ψωμί καί κρασί, πού μυστικά συμβόλιζαν τήν σάρκα καί τό αἷμα του.

Ὁ Ἰωάννης, σ' ἀντίθεση μέ τούς προηγουμένους, μᾶς λέει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς συνελήφθη τή στιγμή πού προετοίμαζαν τό Πάσχα κι ἔσφαζαν τ' ἀρνιά στό Ναό, πού μέ τό αἷμα τους ράντιζαν τό θυσιαστήριο (ὁ πατέρας τῆς κάθε οἰκογένειας, ἀφοῦ πρόσφερε τό αἷμα τοῦ ζώου στή θυσία, σέ συνέχεια πήγαινε τό κρέας στήν οἰκογένειά του, γιά νά τό φᾶνε, σύμφωνα μέ τήν παράδοση). Ἀκολουθώντας κάποιον ἐσωτερικό συμβολισμό, ὁ Ἰωάννης, τοποθετεῖ σ' αὐτή ἀκριβῶς τή στιγμή τή θανάτωση τοῦ Ἰησοῦ πάνω στό σταυρό.

Τά ἄλλα τρία Εὐαγγέλια, μᾶς λένε πῶς μία νύχτα πρῖν ἀπό τήν ἐκτέλεση του στόν Γολγοθά, ὁ Ἰησοῦς κάθησε στό Μυστικό Δείπνο, μαζί μέ τούς μαθητές του. Αὐτό συνέβη λοιπόν τήν πέμπτη τό βράδυ, καί ὅπως ἡ ἡμέρα ἀρχίζει μέ τή δύση τοῦ ἡλίου σύμφωνα μέ τό Ἑβραϊκό Ἡμερολόγιο, θά πρέπει νά ἦταν ἡ 15ῃ ἡμέρα τοῦ μήνα Νισᾶν. Αὐτή ἀκριβῶς τήν ἡμέρα θυσίαζαν τ' ἀρνιά τοῦ

Πάσχα στο Ναό. Καί κατά τή διάρκεια τῆς νύχτας ὁ Ἰησοῦς συνελήφθη στόν κῆπο τῶν Ἐλαιῶν, δικάστηκε, καταδικάστηκε καί τέλος ἐκτελέστηκε τήν ἐπόμενη μέρα δηλαδή τήν Παρασκευή. Περνάει ὀλόκληρη τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου μέσα στόν Τάφο καί τήν Κυριακή τό πρωί ἀνασταίνεται.

Ἀντίθετα, σύμφωνα μέ τόν Ἰωάννη, γίνεται λόγος γιά ἕνα γεῦμα, τό ἐπεισόδιο ἄλλωστε μέ τό ψωμί πού βουτήχτηκε στό κρασί καί δόθηκε στόν Ἰουδα εἶναι ἡ ἀπόδειξη γι' αὐτό, ἀλλά δέν γίνεται καθόλου λόγος γιά τό Μυστικό δεῖπνο, οὔτε Πασχαλινό γεῦμα, μέ τήν τυπικά ἐβραϊκή σημασία τοῦ ὄρου. Ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ, ἔγινε τή νύχτα τῆς 14ης κι ὄχι τή νύχτα τῆς 15ης τοῦ μήνα Νισάν. Τήν ἐπόμενη τό πρωί οἱ Ἑβραῖοι δέν μπαίναν πλέον στό πραιτώριο ἀπό φόβο νά μή μολυνθοῦν ἀπό τήν ἐπαφή τους μέ ἀπερίτμητους, καί ὄντας ἀκάθαρτοί, δέν θά μπορούσαν νά φᾶνε τό πασχαλινό ἀρνί. (βλ. Ἰωάννης ΙΗ, 28).

Ἄρα, ὅταν οἱ χιλιάδες τῶν προβάτων θυσιάζονται στό Ναό, τήν ἴδια στιγμή ὁ Ἰησοῦς ξεψυχάει πάνω στό σταυρό. *Βρισκόμαστε λοιπόν στό ἀπόγευμα τῆς 14ης Νισάν, καί κατά συνέπεια ὑπάρχει μιά διαφορά δυό ἡμερῶν ἀπό τ' ἄλλα εὐαγγέλια.* Ἀλλά ἀπό θαῦμα, τά γεγονότα συμπίπτουν καί στά τέσσερα εὐαγγέλια στίς ἴδιες ἀκριβῶς ἡμέρες τῆς ἐβδομάδας: Παρασκευή ἡ σταύρωση καί Κυριακή ἡ ἀνάσταση. Ἡ σημασία αὐτῆς τῆς πλαστῆς τοποθέτησης, εἶναι γνωστή. Παρασκευή εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ πλανήτη Ἀφροδίτη, πού λεγόταν καί πλανήτης τοῦ Ἑωσφόρου, καί κατά συνέπεια ὁ Ἰησοῦς σύμφωνα μέ τή συμβολική λογική, πρέπει νά πέθανε ὁποσδήποτε τήν ἡμέρα τοῦ Ἀντιπάλου του. Αὐτός ἄλλωστε εἶναι καί ὁ λόγος πού ἀπαγόρευαν ἐπί αἰῶνες τή χρήση χάλκινων σκευῶν κατά τήν εὐχαριστία τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, γιατί ἀπλούστατα ὁ χαλκός εἶναι τό μέταλλο τῆς Ἀφροδίτης καί τοῦ Ἑωσφόρου. Σάββατο ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς ἀνάπαυσης, κι ἔτσι ὁ Ἰησοῦς πέρασε ὅλη αὐτή τή μέρα μέσα στήν ἡσυχία τοῦ τάφου. Καί τήν Κυριακή, τήν ἡμέρα τοῦ Ἡλίου, τοῦ φωτός, ἔγινε μέ τό χάραμα ἡ ἀνάσταση.

Τά γεγονότα αὐτά, ὅπως τά διηγοῦνται τά τρία πρῶτα εὐαγγέλια, τοῦ Ματθαίου, τοῦ Μάρκου καί τοῦ Λουκᾶ, ὁδηγοῦν σ' ἀπίθανους ἀναχρονισμούς, τελείως ἀπαράδεκτους, καί δείχνουν ὅτι οἱ ἀνώνυμοι συντάκτες τους τόν 4ο καί 5ο αἰῶνα εἶχαν τέλεια ἄγνοια ἀκόμα καί τῆς ἀπλῆς λογικῆς.

Πῶς θά μπορούσαμε πράγματι νά παραδεχτοῦμε, ὅτι τήν πρώτη ἡμέρα τοῦ Πάσχα πού ἦταν μιά ἀπαραβίαστη ἡμέρα ἀνάπαυσης σάν τό Σάββατο, (Ἔξοδος ΙΒ, 16) καί κατά τή διάρκεια ὀλόκληρης τῆς ἑορταστικῆς ἐβδομάδας, πού ἀποτελοῦσε μιά

πραγματική θρησκευτική ἀφιέρωση, θά μπορούσε νά συμβεῖ ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ, ἡ δίκη του ἀπό τοὺς ἀρχιερεῖς καί τόν Πόντιο Πιλάτο, ἡ καταδίκη του, ἡ ἀγορά τοῦ τάφου ἀπό τόν Ἰωσήφ τῆς Ἀριμαθείας, καί ὁ ἐνταφιασμός του;

Ὁ ἀρχαῖος συγγραφέας Ἀπολλινάριος στό ἔργο του CHRONICA PASCALIS (Πασχάλιον Χρονικόν) παρατηρεῖ πολύ σωστά, πῶς μιά ἐκτέλεση στήν Ἱερουσαλήμ κατά τήν περίοδο τοῦ Πάσχα, θά θεωρεῖτο ἀπό τοὺς πιστοὺς σάν μιά προσβολή καί θά προκαλοῦσε σίγουρα μιάν ἐξέγερση στίς μᾶζες τῶν Ἰουδαίων. Ἡ Ρώμη, ἦταν πολύ ἐπιφυλακτική σέ τέτοιες περιπτώσεις. Κατά τή διάρκεια τῶν ἑορτῶν ἄφηνε μόνο ἕνα μικρό στρατιωτικό τμήμα στήν Ἱερουσαλήμ, καί ἀπέσυρε ὅλα τά χρυσά εἶδωλα καί τίς προσφορές τῶν εἰδωλολατρῶν ἀπό τό Ναό, ἀπό σεβασμό πρὸς τή θρησκεία καί τά ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων. Ἡ ἐπιφυλακτική αὐτή Ρώμη δέ θά τολμοῦσε ποτέ νά προσβάλλει μέ μιά ἐκτέλεση τό ἑβραϊκό ἔθιμο, προκαλώντας ἔτσι ἐξέγερση τοῦ πληθυσμοῦ της.

Ἐξ ἄλλου οἱ Ἑβραῖοι δέ θά μπορούσαν ποτέ νά πᾶνε στό πραιτώριο καί νά παρακολουθήσουν τή δίκη καί τήν ἐκτέλεση, τῆ στιγμή πού ἦταν ἀπασχολημένοι μέ τήν ἑορτή, κι ὅπου ἀπαγορευόταν ρητά ἀπό τό Νόμο ὁποιαδήποτε ἄλλη ἀπασχόληση ἰκτός ἀπό τήν ἐκτέλεση τῶν θρησκευτικῶν τους καθηκόντων.» (Ἀριθμοί: ΚΗ, 18)

Αὐτές τίς ἅγιες μέρες, ἐρχόντουσαν χιλιάδες ἐπισκέπτες στήν Ἱερουσαλήμ, Δέ θά μπορούσαν ποτέ οὔτε τό ρωμαϊκό πραιτώριο, οὔτε τό ἐβραϊκό Σανχεντρίν, ν' ἀσχοληθοῦν μιά τέτοια μέρα μέ τή δίκη τοῦ Ἰησοῦ. Λίγα χρόνια ἀργότερα, ὁ Σίμων-Πέτρος συνελήφθη κι αὐτός τήν ἐβδομάδα τοῦ Πάσχα (Ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀκόμα ἐξέγερσης). Ὅμως ὁ Ἡρώδης Ἀγρίππας ἀνέβαλε τή δίκη του, γιά μετά τό Πάσχα. (Πράξεις Ἀποστόλων ΙΒ, 4)

Ἄλλωστε, τά ἴδια τά τρία πρῶτα εὐαγγέλια, μᾶς πληροφοροῦν πῶς ἦταν ἀδύνατο νά γίνῃ ἡ δίκη καί ἡ ἐκτέλεση ἐκεῖνες τίς μέρες γιατί: «μή ἐν τῇ ἑορτῇ, ἵνα μή θόρυβος γένηται ἐν τῷ λαῷ» (Ματθαῖος ΚΣΤ, 5 καί Μάρκος ΙΔ, 2)

Ἐπί πλέον εἶναι ἀδύνατο νά δίκασαν καί νά ἀνάκριναν τόν Ἰησοῦ κατά τή διάρκεια τῆς νύχτας τοῦ Πάσχα γιατί αὐτό ἀπαγορευόταν ρητά ἀπό τό Νόμο, καί γνωρίζουμε πόσο ἦταν φανατικά προσηλωμένοι στά θρησκευτικά τους ταμπού οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ Νομοδιδάσκαλοι.

Ἀκόμα, ἐκείνη τήν ἐποχή οἱ πόλεις δέν εἶχαν νυχτερινό φωτισμό. Τό ἀνάμα τῆς φωτιᾶς τή νύχτα ἐθεωρεῖτο ἐπικίνδυνο ἀπό τόν φόβο τῆς πυρκαγιᾶς. Δέν μπορούμε νά φανταστοῦμε πῶς στή μιά μετά τά μεσάνυχτα, ἀμέσως μετά τή σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ, συνήλθε τό Σανχεντρίν, πού ἀποτελεῖτο ἀπό ἐβδομήντα

δύο μέλη, όλοι τους ήλικωμένοι ίερείς, γραμματεΐς και νομοδιδάσκαλοι.

Σύμφωνα μέ τό Νόμο, τό Σανχεντρίν δέ μπορούσε νά δικάζει έγκληματικές ύποθέσεις τή νύχτα, γιατί «τά σκοτάδια έπηρεάζουν μέ βλαβερό τρόπο τήν κρίση του άνθρώπου...» Ἀκόμη, στίς έγκληματικές ύποθέσεις, άφοϋ ό κατηγορούμενος κριθεΐ έννοχος, ή καταδικαστική άπόφαση πρέπει νά έκτελεστεί τουλάχιστον τήν έπομένη μέρα, άν όχι άργότερα, και ποτέ τήν ήμέρα τής άπόφασης.

Αϋτός ήταν κι ό λόγος που μιά έγκληματική ύπόθεση άπαγορευόταν νά έκδικαστεΐ τήν παραμονή του Σαββάτου ή τήν παραμονή μιās θρησκευτικής έορτής. (βλ. Μισνά, Σανχεντρίν IV, Ταλμούθ τής Βαβυλώνας σελ.32)

Ἀκόμα, στίς 15 του Νισάν, ήμέρα που είχε τήν ίδια άξία μέ τό έβδομαδιαΐο Σάββατο, δέν είναι δυνατόν ό Σίμωνας ό Κυρηναΐος «νά έπιστρέφει άπό τους άγρούς» όπου είχε έργαστεΐ, (Μάρκος ΙΕ, 21 Ἀριθμοΐ ΚΗ, 18) οϋτε μπορούσε νά δεχτεΐ νά μεταφέρει τό σταυρό του Ἰησοϋ, γιατί ήταν ήμέρα άνάπαυσης και άπαγορευόταν όποιαδήποτε έργασία.

Τέλος, ό Ἰησοϋς και οι μαθητές του, δέ θά μπορούσαν ποτέ νά βγοϋν έξω μετά τό πασχαλινό γεϋμα γιατί ό Νόμος (Ἔξοδος ΙΒ, 22) άπαγόρευε στους πιστούς νά έγκαταλείψουν τό σπίτι όπου έγινε τό ίερό δεΐπνο μέχρι τήν έπομένη μέρα τό πρωΐ.

Μέσα στους δρόμους τής Ἱερουσαλήμ μιά τέτοια νύχτα, κυκλοφοροϋσαν μόνο οι ρωμαΐκές περίπολοι, για νά προφυλάξουν άκριβως τήν πόλη άπό μία πιθανή έξέγερση που θά διατάραζε τήν ήρεμία τής έορτής. Ὁ όποιοσδήποτε Ἐβραΐος βρισκόταν στό δρόμο τήν ώρα εκείνη, συλλαμβανόταν σαν ύποπτος.

Ἀκολουθεΐ μιά όλόκληρη σειρά άπό άντιφάσεις και άσυναρτησίες.

Ὁ κύριος λόγος τής σύλληψης του Ἰησοϋ, είναι τό γεγονός πως άνακήρυξε τόν έαυτό του βασιλιά. Αϋτό άλλωστε γράφει ή έπιγραφή που ό Πιλᾶτος διέταξε νά καρφώσουν πάνω άπό τό κεφάλι του Ἰησοϋ στό σταυρό και που σύμφωνα μέ τή συνήθεια άνέφερε πάντοτε τήν αίτία τής καταδίκης. Ὁ ρωμαΐος προκουράτορας τόν κατηγορεΐ για τό ότι θεωρεΐται σαν βασιλιάς κι αϋτός δέν τό άρνεΐται (Μάρκος ΙΕ, 2)

Ἔτσι έδω στηρίζεται ή κατηγορία τής έξέγερσης. Ὁ Πιλᾶτος, για νά συλλάβει τόν Ἰησοϋ που βρισκόταν άνάμεσα στους όπλισμένους μέ μαχαΐρια όπαδούς του, (ό Ἰησοϋς τούς είχε διατάξει νά τά προμηθευτοϋν στήν άνάγκη πουλώντας άκόμα και τάρουχα τους-Λουκάς ΚΒ, 36), όργάνωσε μιά πραγματική έκστρατεΐα. Ἔστειλε μιά κοόρτη, δηλαδή έξακόσιους έκλεκτούς λεγε-

ωνάριους, κάτω άπό τίς διαταγές ενός χιλίαρχου (Ἰωάννης ΙΗ, 3 και 12) Τό άπόσπασμα των έβραΐων φρουρών που έστειλε μαζί μέ τους ρωμαΐους, τό Σανχεντρίν, εκπροσωποϋσε τίς Ἰουδαΐκές άρχές.

Ἐφ' όσον όμως ήταν ό Πιλᾶτος που διέταξε τή στρατιωτική αϋτή επιχείρηση, θά πρέπει κατά συνέπεια, μόλις έπιασαν τόν Ἰησοϋ, νά τόν όδήγησαν εμπρός σ' αϋτόν. Κι όμως, οι άνώνυμοι συντάκτες των ευαγγελίων, ίσχυρίζονται πως ό Ἰησοϋς όδηγήθηκε εμπρός στίς έβραΐκές θρησκευτικές άρχές, μέ τήν κατηγορία τής βλασφημίας.

Θά μπορούσαμε ίσως νά παραδεχτοϋμε, ότι όδηγήθηκε πρώτα, εμπρός στον Ἡρώδη Ἀντίπα, που ήταν Τετράρχης τής Γαλιλαΐας και ύποτελής στή Ρώμη. Κι επειδή, κατά τύχη τήν έποχή εκείνη βρισκόταν στήν Ἱερουσαλήμ, όδήγησαν τόν Ἰησοϋ στό άνάκτορό του, επειδή ό τελευταΐος σαν Γαλιλαΐος, ήταν υπήκοός του.

Ἀλλά τά Ευαγγέλια, μάς λένε πως ό Ἰησοϋς όδηγήθηκε πρώτα:

α) «... προς τόν Καϊάφαν τόν άρχιερέα...» (Ματθαΐος, ΚΣΤ, 57)

β) «... προς τόν άρχιερέα...»(Μάρκος, ΙΔ, 53)

γ)«... προς τόν άρχιερέα...» (Λουκάς ΚΒ, 54)

δ) «... προς Ἄνναν, ήν γάρ πενθερός του Καϊάφα, ός ήν άρχιερεύς του ενιαυτοϋ εκείνου...»(Ἰωάννης ΙΗ, 13)

Τελικά τόν έστειλαν στον Ἄννα ή στον Καϊάφα;

Ὁ Ντανιέλ Ρόπς, παρατήρησε σοβαρά ένοχλημένος αϋτή τήν άντίφαση:

«Τό πρόβλημα είναι πως τό τέταρτο ευαγγέλιο είναι συγκεχυμένο πάνω στό θέμα αϋτό. Διαβάζουμε ότι ό Ἰησοϋς όδηγήθηκε πρώτα στον Ἄννα που ήταν ό πεθερός του Καϊάφα του Ἀρχιερέα εκείνης τής χρονιάς. Ἀμέσως έπειτα, έρχεται ή σκηνή μέ τήν άπάρνηση του Ἰησοϋ άπό τόν άγιο Πέτρο, που μοιάζει άρκετά μέ τήν άνάλογη διήγηση των άλλων Ευαγγελιστών μέ τή διαφορά πως εκείνοι τήν τοποθετοϋν στό σπίτι του Καϊάφα. Ἔστερα τό έδάφιο 24 λέει πως ό Ἄννας απέστειλε δέσμιο τόν Ἰησοϋ στον Καϊάφα. Για νά βροϋμε μιά κάποια λογική συνέπεια στή διήγηση μέ τά υπόλοιπα ευαγγέλια θά πρέπει νά τοποθετήσουμε τό έδάφιο 24 μετά τά έδάφια 13 και 14, όπως άλλωστε βρίσκεται και σ' ένα συριακό χειρόγραφο του ίδιου ευαγγελίου καθώς και στό κείμενο του Κυρίλλου τής Ἀλεξανδρείας. Ἀλλά έτσι, δέν έέρουμε πλέον τό τί είπε ό Ἄννας στον Ἰησοϋ! » (Ντανιέλ Ρόπς : ό Ἰησοϋς και ή έπαχή του. σελ. 496)

Στήν πραγματικότητα, και άθελά του ό Ντανιέλ Ρόπς, στήν σελίδα 501 του έργου του, μάς άποδεικνύει ότι ό Ἀρχιερέας του

Ἰσραήλ δὲν μποροῦσε νά στηρίξει μιά κατηγορία βλασφημίας σέ βάρος τοῦ Ἰησοῦ. Ἔτσι, μποροῦμε νά φτάσουμε στό συμπέρασμα, ὅτι τό ἐπεισόδιο τῆς παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ ἐμπρός στό Ἰουδαϊκό Δικαστήριο (Τό Σάνχεντριν) εἶναι ἕνα δημιούργημα τῆς φαντασίας τῶν ἀνώνυμων γραφέων τοῦ 4ου αἰῶνα. Δημιουργώντας τό ἐπεισόδιο αὐτό, οἱ Ἕλληνες καί ἀντισημίτες μοναχοί, προσπάθησαν ν' ἀπαλλάξουν τή Ρώμη ἀπό τήν εὐθύνη τῆς θανάτωσης τοῦ Ἰησοῦ. Τήν ἐποχή ἐκείνη, ὁ χριστιανισμός, ἔχει γίνει πιά ἡ ἐπίσημη θρησκεία τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους καί οἱ γραφεῖς εἶναι ὑποχρεωμένοι νά συμβιβάσουν καί νά κολακέψουν τίς δύο ἀρχές.

Ἀντίθετα, εἶναι πολύ πιθανόν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁδηγήθηκε πρῶτα στόν Τετράρχη, γιατί ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας, ἀντιπροσώπευε τήν ἰουδαϊκή ἔξουσία, ἐνῶ ὁ Πιλάτος τή ρωμαϊκή, δηλαδή τή δύναμη κατοχῆς καί «προστασίας» πού ἦταν κατά συνέπεια ἀνώτερη.

Κι ἐκεῖ πάλι, ὁ Ἰησοῦς κατηγορήθηκε πώς ἀνακύρηξε τόν ἑαυτό του βασιλιά. Κι ἔχουμε τήν ἀπόδειξη πώς ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας εἶχε ἀνοιχτό λογαριασμό μέ τόν Ἰησοῦ ἀπό προηγουμένως:

«ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθον τινες Φαρισαῖοι λέγοντες αὐτῷ. Ἐξελθε καί πορεύου ἐντεῦθεν, ὅτι Ἡρώδης θέλει σέ ἀποκτεῖναι. Καί εἶπεν αὐτοῖς. πορευθέντες εἶπατε τῇ ἀλωπεκί ταύτῃ...» (Λουκάς 1Γ, 31)

Γιατί ὅμως ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας, ὁ Τετράρχης τῆς Γαλιλαίας καί τῆς Περαιάς ἤθελε ἀπό ἐκείνη ἀκόμα τήν ἐποχή νά σκοτώσει τόν Ἰησοῦ; Ἀκριβῶς γιατί ὁ τελευταῖος ἀντιπροσώπευε, μετά τόν πατέρα του τόν Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα, τή νόμιμη βασιλική καί δαυϊδική γενιά, καί κατά συνέπεια ἦταν ὁ νόμιμος βασιλιάς τῆς Ἰουδαίας. Γιατί διαφορετικά, δὲν ἐξηγεῖται τό μῖσος τοῦ Τετράρχη ἐναντίον του. Σέ τί θά μποροῦσαν νά τόν βλάψουν οἱ διδασκαλίες τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἠθικῆς; Σέ τί θά μποροῦσε νά τόν ἀπειλεῖ τό εὐαγγελικό μήνυμα τῆς ἀγάπης;

Ἀλλά ἡ διήγηση τῆς παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ ἐμπρός στόν Ἡρώδη μετά τή σύλληψή του ἔρχεται κάπως σ' ἀντίφαση μέ τό προηγούμενο κείμενο πού ἀναφέραμε:

«Πιλάτος δέ ἀκούσας Γαλιλαῖαν ἐπηρώτησεν εἰ ὁ ἄνθρωπος Γαλιλαῖος ἐστίν, καί ἐπιγνοῦς ὅτι ἐκ τῆς ἔξουσίας Ἡρώδου ἐστίν ἀνέπεμψεν αὐτόν πρὸς Ἡρώδη, ὄντα καί αὐτόν ἐν Ἱερουσαλήμοις ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις. ὁ δὲ Ἡρώδης ἰδὼν τόν Ἰησοῦν ἐχάρη λίαν. ἦν γάρ ἐξ ἱκανοῦ θέλων ἰδεῖν αὐτόν διά τό ἀκοῦειν πολλά περί αὐτοῦ, καί ἠλπιζε τί σημεῖον ἰδεῖν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον. ἐπηρώτα δὲ αὐτόν ἐν λόγοις ἱκανοῖς. αὐτός δὲ οὐδέν ἀπεκρίνατο αὐταῶ. εἰστήκεισαν δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ γραμματεῖς εὐτόνως κατηγοροῦντες αὐτοῦ. ἔξουθενήσας δὲ αὐτόν ὁ Ἡρώδης σύν

τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ καί ἐμπαίξας, περιβαλὼν αὐτόν *ιουθητὰ λαμπράν* ἀνέπεμψεν αὐτόν τῷ Πιλάτῳ. ἐγένοντο δὲ φίλοι ὅτε Ἡρώδης καί ὁ Πιλάτος ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ μετ' ἀλλήλων. προῦπήρχον γάρ ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτοῦς...» (Λουκάς ΚΓ 6 12)

Ὁ Ντανιέλ Ρόπς, μᾶς λέει πώς πολλοί σχολιαστές θεωροῦν αὐτῇ τῇ «λαμπράν ἐσθητὰ» σάν τό ἄσπρο φόρεμα πού φοροῦσαν οἱ χιλιάρχοι στίς μάχες, ἢ τό ἄσπρο φόρεμα πού φοροῦσαν οἱ ὑποψήφιοι στίς ἐκλογές τῆς συγκλήτου στή Ρώμη, δηλαδή τήν ἄσπρη τήβεννο τῶν ὑποψηφίων (TOGA CANDIDA).

Εἴτε στή μιά περίπτωση εἴτε στήν ἄλλη, ὁ Ἡρώδης ἤθελε ἔτσι νά δείξει πώς θεωροῦσε τόν Ἰησοῦ σάν ἕνα στρατιωτικό ἡγέτη, παρὰ σάν δραστήριο ληστή.

Ὁ συμβολισμός αὐτός εἶναι ὀλοφάνερος καί ἀποδεικνύει τή δική μας γνώμη, δηλαδή ὅτι ὁ Ἰησοῦς συνελήφθη σάν ἐπαναστάτης, πού σφετερίστηκε τόν θρόνο τοῦ Ἰσραήλ, κι ἀπό ἐπιβιωτική ἀναγκαιότητα οἱ ἐπαναστατικές του δραστηριότητες ἐπέσσαν πολλές φορές στό ἐπίπεδο τῆς ἀπλῆς ληστείας. Σέ καμμία ὁμως περίπτωση δὲν ἰσχύει ἡ κατηγορία τῆς βλασφημίας. Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ ἦταν μία δίκη μέ πολιτικό καί ἐγκληματικό χαρακτήρα, χωρίς νά ἔερούμε πιό ἀπό τά δύο μέρη τῆς κατηγορίας αὐτῆς βάραινε περισσότερο.

Ἡ ἀνάλυση τῆς κατηγορίας πού ἐξετάζουμε στό ἐπόμενο κεφάλαιο, ἴσως νά μπορέσει νά μᾶς τό δείξει.

XIX

Τό κατηγορητήριο πού ἀπαγγέλλθηκε έναντίον τοῡ Ἰησοῦ

«ἐπειδή ἠγάπησε κατάραν ὅς ἔλθη ἀπ' αὐτόν...»

Ψαλμοί: ΡΘ' , 17

Στό μέλλον, θά ὀνομάζουμε « Μεγάλη Ἐπανάσταση » τό σύνολο τῆς μεσσιανικῆς δράσης, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη μας τή σημασία πού εἶχε στήν περίοδο τῆς παγκόσμιας ἱστορίας πού λέγεται « Ἐποχή τῶν Ἰχθύων ». (Σημ. τοῦ Μετ. Ἀπό ἀστρολογική ἄποψη στίς μέρες μας, βγαίνουμε ἀπό τήν « Ἐποχή τῶν Ἰχθύων » πού ἄρχισε περίπου στίς μέρες τοῦ Χριστοῦ, καί περναμε στήν « Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου »). Οἱ διάφορες λοιπόν αὐτές ἐξεγέρσεις, μέ τό γενικό ὄνομα « Μεγάλη Ἐπανάσταση », πού προκλήθηκαν ἀπό τή μεσσιανική καί ἐπαναστατική δράση τοῦ Ἰησοῦ, δέν διήρκεσαν περισσότερο ἀπό τέσσερα χρόνια.

Στίς ἐπιχειρήσεις αὐτές, τόν ἀκολουθοῦσε ἕνα πλήθος ἀπό ἔνοπλους ἀντάρτες, πού συνοδεύονταν σύμφωνα μέ τή συνήθεια τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀπό τίς γυναῖκες καί τά παιδιά τους. Ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, ἦταν λίγο ὡς πολύ ἐκτός νόμου, δέν ἀσκοῦσαν κανένα ἐπάγγελμα, καί τρέφονταν ἀναγκαστικά εἰς βάρος τοῦ πληθυσμοῦ. Εἶναι βέβαιο, πῶς γιά τή συντήρησή της, ἡ « στρατιά » αὐτή τοῦ Ἰησοῦ, βασιζόταν στούς φιλήσυχους καί νομοταγεῖς κατοίκους, πού εἴτε ἀπό φόβο, εἴτε ἀπό ἀνεκδήλωτη συμμετοχή στό κίνημά του, τόν ἐνίσχυαν καί τόν ὑποστήριζαν μέ κάθε τρόπο.

Ἀπόδειξη γιά τό γεγονός αὐτό, μᾶς δίνουν τά ἴδια τά εὐαγγέλια:

« ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθον τινες Φαρισαῖοι λέγοντες αὐτῷ. Ἐξελθε καί πορεύου ἐντεῦθεν, ὅτι Ἡρώδης (ἐννοεῖται ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας βέβαια) θέλει σε ἀποκτεῖναι... » (Λουκᾶς ΙΓ,31)

Ἄν ἀνοίξουμε τόν Ἰωάννη (Ζ', 30 καί Ζ', 44) θά δοῦμε ὅτι οἱ ὑπηρέτες τοῦ Ναοῦ, ἀρνοῦνται νά τόν συλλάβουν, καί οἱ Φαρι...

σαῖοι ἀναρωτιοῦνται πόσοι ἀπό τούς ἄρχοντες καί ἀπό τούς ἴδιους τούς Φαρισαίους, τόν ὑποστηρίζουν.

Βέβαια, αὐτά τὰ ἀποσπάσματα θά πρέπει μᾶλλον νά θεωρηθοῦν σάν φανταστικά δημιουργήματα τῶν ἀνώνυμων γραφέων τοῦ 4ου αἰῶνα, πού προσπάθησαν ν' ἀποδείξουν ὅτι τό γόητρο τοῦ Ἰησοῦ ἦταν τέτοιο, ὥστε νά μήν μποροῦν νά τόν συλλάβουν οἱ στρατιῶτες.

Κι αὐτό, γιατί φαίνεται πολύ ἀπίθανο νά μποροῦσαν οἱ στρατιῶτες νά ἀμφισβητήσουν τή διαταγή πού τούς εἶχε δοθεῖ, καί νά ἀμφιβάλλουν ἄν θά ἔπρεπε νά ἐκτελεστεῖ. Ἐδῶ καί εἴκοσι αἰῶνες, ἡ ἄρνηση ἐκτέλεσης διαταγῆς ἀπό μέρος ἑνός στρατιώτη, σ' ὅλους τούς στρατούς, τιμωρεῖται μέ θάνατο.

Εἶναι πάντως γεγονός ὅτι ἦταν πολλοί αὐτοί πού ὑποστήριζαν διακριτικά τίς ἐνέργειες τοῦ Ἰησοῦ, καί πῶς ἄλλοι τόσοι ἔφταναν στό ἴδιο ἀποτέλεσμα χάρις στήν ἐκδηλη ἀδιαφορία καί οὐδετερότητά τους.

Τέλος, μιά μέρα, ἡ Ρώμη ἔχασε τήν ὑπομονή της, ἀποφάσισε νά βάλει τέρμα σ' αὐτή τήν ὑπόθεση κι ὁ ἐπίσημος Ἰουδαϊσμός ὑποχρεώθηκε νά ξεκαθαρίσει τή θέση του ἀπέναντι στό πρόβλημα. Εἶναι πολύ πιθανό πῶς ὁ Πιλάτος, ἀποφάσισε νά πιάσει ὁμήρους γιά νά ἐκβιάσει ἔτσι τίς Ἰουδαϊκές ἀρχές, πού τίς θεωροῦσε, κι εἶχε βᾶσιμους λόγους γι' αὐτό, σάν συνενόχους τοῦ Ἰησοῦ. Ἔτσι τό Σανχεντρίν ὑποχρεώθηκε νά ἐκδηλωθεῖ.

Μιά φράση ἀπό τὰ εὐαγγέλια, μᾶς τό ἐπιβεβαιώνει:

« εἷς δέ τις ἔε αὐτῶν Καϊάφας, ἀρχιερεύς ὧν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, εἶπεν αὐτοῖς. ὑμεῖς οὐκ οἴδατε οὐδέν, οὐδέ διαλογίζεσθε ὅτι συμφέρει ἡμῖν ἵνα εἷς ἄνθρωπος ἀποθάνῃ ὑπέρ τοῦ λαοῦ καί μή ὅλον τό ἔθνος ἀπόληται... » (Ἰωάννης ΙΑ', 49 - 50)

Βλέπουμε λοιπόν, πῶς ἡ δράση τοῦ Ἰησοῦ καί τῶν Ζηλωτῶν του ἔφθανε σέ σημεῖο νά βάζει σέ κίνδυνο καταστροφῆς ὁλόκληρο τό Ἰουδαϊκό ἔθνος.

Τό γεγονός αὐτό δέν θά πρέπει νά μᾶς κάνει ἐντύπωση γιατί ἔερούμε ἀπό τίς ἀφηγήσεις τοῦ Φλάβιου Ἰωσηφ, πῶς οἱ Ρωμαῖοι ἦταν τρομεροί στίς ἀντεκδικήσεις τους. Χωριά ἢ πόλεις πού βοήθοῦσαν καί ὑποστήριζαν ἐπαναστάτες, καίγονταν, ἰσοπεδῶνταν, κι ὁ πληθυσμός τους πουλιόταν στά σκλαβοπάζαρα.

Ἡ γνώμη τοῦ Ἀρχιερέα Καϊάφα, ξεφεύγει ἀπό τόν ὁποιοδήποτε ἐγωιστικό ὑπολογισμό καί δικαιώνεται ἀκόμα κι ἀπό τό ἴδιο τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννη, πού λέει ἀμέσως παρακάτω, ὅτι ὁ Ἀρχιερέας προφέροντας αὐτά τὰ λόγια, δέν ἐξέφραζε τή δική του γνώμη ἀλλά « ἐπροφήτεψε » μέ θεία ἔμπνευση.

Εἶναι σίγουρο πῶς ὁ Παῦλος ἐκμεταλλεύτηκε τή φράση τοῦ ἱερέα « εἷς ἄνθρωπος ἀποθάνῃ ὑπέρ τοῦ λαοῦ » πού ἐννοοῦσε

φυσικά ὅτι ἡ θυσία τοῦ Ἰησοῦ θά μποροῦσε πιθανόν νά ἀποτρέψει τίς ρωμαϊκές ἀντεκδικήσεις ἐναντίον τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους, καί τήν χρησιμοποίησε γιά ν' ἀποδείξει πῶς ὁ Ἰησοῦς θυσιάστηκε γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς (κι ὄχι τῆς ζωῆς) ὅλων τῶν ἐθνῶν, κι ὄχι μόνον τοῦ Ἐβραϊκοῦ).

Ἔτσι, τόν 4ο πιά αἰῶνα, οἱ ἀνώνυμοι συντάκτες, γιά νά κολακέψουν τή Ρώμη καί προπάντων τόν Κωνσταντῖνο, κι ἀπό τήν ἄλλη γιά νά ἱκανοποιήσουν τόν ἀντισημιτισμό τους, παρουσιάζουν τούς Ἐβραίους νά συνωμοτοῦν γιά νά ἐξολοθρέψουν τόν Ἰησοῦ, καί τούς Ρωμαίους νά προσπαθοῦν νά τόν ἀθώσουν, ἢ τουλάχιστον νά παίρνουν μιάν οὐδέτερη στάση, ἐνῶ στήν πραγματικότητα συνέβη ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Κι αὐτό γιατί ἡ τετράχρονη ἐξεγέρσις τῆς μεσσιανικῆς δραστηριότητος διαψεύδουν τή πληροφορία πῶς οἱ Ἐβραῖοι ἐπιθύμησαν τό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ.

Ἄν ἤθελαν νά τόν σκοτώσουν θά τό εἶχαν ἐπιτύχει εὐκολα κι ἀπό πολύ νωρίς. Τά ἴδια τὰ Εὐαγγέλια τό ἐπιβεβαιώνουν:

« καθ' ἡμέραν ἐκαθεζόμενη διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, καί οὐκ ἐκρατήσατέ με... » (Ματθαῖος ΚΣΤ', 55)

Ποιό ἦταν ὁμως τό ἱστορικό ἐκεῖνο γεγονός πού ἀνάγκασε τόν Πιλάτο νά βάλει τέρμα σ' αὐτή τήν ὑπόθεση; Ὑπάρχει μιά ἀπάντηση γι' αὐτό, καί θά τήν ἐξετάσουμε ἀμέσως παρακάτω.

Διαβάζουμε τὰ ἔξης μέσα στόν Λουκά:

« παρῆσαν δέ τινες ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ περὶ τῶν Γαλιλαίων, ὧν τό αἷμα Πιλάτος ἔμιξε μετά τῶν θυσιῶν αὐτῶν.. » (ΙΓ', 1)

Σύμφωνα μέ τή γνώμη τοῦ Ντανιέλ Ρόπς, τό παραπάνω ἐπεισόδιο τοποθετεῖται χρονολογικά γύρω στό ἔτος 30. Ἐξετάζοντας κατά πόσο αὐτή ἡ χρονολογία εἶναι ἀκριβῆς, ἀνοίγουμε τίς « Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες » τοῦ Φλάβιου Ἰωσηφ:

« Οἱ κάτοικοι τῆς Σαμάριας προκαλοῦσαν κι αὐτοί ἐξεγέρσεις, γιατί ἐρεθίζονταν ἀπό ἕναν ἄνθρωπο, πού δέν θεωροῦσε ἀμάρτημα τό ψεῦδος, καί πού ἔκανε τὰ πάντα γιά ν' ἀρέσει στό λαό. Τούς πρόσταξε ν' ἀνεβοῦν μαζί του στό ὄρος Γαριζίμ, πού τό θεωροῦσαν σάν τόν ἱερώτερο τόπο τους, βεβαιώνοντάς τους, ὅτι μόλις θά ἔφθαναν ἐκεῖ πάνω, θά τοὺς ἀποκάλυπτε τὰ ἱερά σκεύη του Μωυσῆ, πού κατά τή γνώμη του ἦταν κρυμμένα ἐκεῖ.

Ἐκεῖνοι, δίνοντας πίστη στά λόγια του, πῆραν τὰ ὄπλα τους, καί συγκεντρώθηκαν σ' ἕνα χωριό πού λεγόταν Τιράθανα, καί μάζευαν ἀκόμα κόσμο γιά ν' ἀνέβουν ἀπό κεῖ πρὸς τό Γαριζίμ. Ἀλλά ὁ Πιλάτος ἐκλείσε βιαστικά τό δρόμο πού ἀνέβαινε πρὸς τό βουνό, καί στέλνοντας τοὺς καθαλλάρηδες καί τοὺς πεζοὺς του, τοὺς διέταξε νά ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ συγκεντρωμένου πλή-

θους, μέ άποτέλεσμα, άλλοι άπ' αυτούς νά σκοτωθοῦν, άλλοι νά διαφύγουν, κι άλλοι νά πιαστοῦν αΐχμάλωτοι.

Άπό τούς αΐχμαλώτους οΐ κυριώτεροι καταδικάστηκαν σέ θάνατο άπό τόν Πιλᾶτο γιατί ήταν αυτοΐ που έπηρέαζαν περισσότερο τόν ὄχλο.

Όταν ήσύχασαν τά πράγματα, ή σύγκλητος τῶν Σαμαρειτιῶν παρουσιάστηκε στόν Βιτέλλιο, τόν κυβερνήτη τῆς Συρίας, καί κατηγόρησε τόν Πιλᾶτο γιά τή σφαγή τόσων ανθρώπων.

Έλεγαν, ὅτι οΐ άνθρωποι αυτοΐ, δέν είχαν συγκεντρωθεΐ στά Τιράθανα γιά νά έπαναστατήσουν έναντίον τῶν Ρωμαίων, αλλά γιά νά γλυτώσουν άπό τή βίαιη καταδίωξη τοῦ Πιλᾶτου. Ὁ Βιτέλιος έστειλε έναν άπό τούς φίλους του, τόν Μάρκελλο, ν' ανάλαβει τή στρατιωτική διοΐκηση τῶν Ἰουδαίων, καί διέταξε τόν Πιλᾶτο νά πάει στή Ρώμη καί ν' άπολογηθεΐ στόν Αὐτοκράτορα γιά τήν κατηγορία τῶν Έβραίων. Ὁ Πιλᾶτος, *μετά άπό δέκα χρόνια* παραμονή στήν Ἰουδαία, έφυγε γιά τή Ρώμη, υπακούοντας στή διαταγή τοῦ Βιτέλλιου. Ἐλλά πρίν φτάσει στή Ρώμη, πέθανε εκεί ὁ Αὐτοκράτορας Τιβέριος » (Φλάβιος Ἰωσήφ: « Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες » : XVIII,IV, 85 - 89)

Γνωρίζουμε, πώς ὁ Πιλᾶτος, έγινε στρατιωτικός διοικητής τῆς Ἰουδαίας τό 25 μ.Χ. Ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, λέει ὅτι διατήρησε τή θέση αὐτή, δέκα χρόνια. Κατά συνέπεια, ή έξέγερση τῶν Σαμαρειτιῶν, έγινε τό 35. Ὁ Τιβέριος πέθανε 17 ήμέρες πρίν άπό τήν 1η τοῦ μηνός Ἀπριλίου τό 37, δηλαδή στίς 18 Μαρτίου κατά τό Ἰουλιανό ήμερολόγιο ή στίς 29 Μαρτίου κατά τό Γρηγοριανό. (Σουετόνιος, ή Ζωή τῶν Δώδεκα Καισάρων, Τιβέριος, LXXIII). Ὁ Πιλᾶτος βρισκόταν άκόμα στό καράβι ὅταν πέθανε ὁ Αὐτοκράτορας. Ἐτσι θά πρέπει νά πῆρε τή διαταγή γιά τήν επιστροφή του στή Ρώμη κατά τά τέλη τοῦ 36, καί άντικαταστάθηκε άπό τόν Μάρκελλο.

Υπάρχει ὅμως ένα πρόβλημα. Ποιός ήταν ὁ μυστηριώδης άγνωστος που έρέθιζε καί έξαπατοῦσε τό λαό τῆς Σαμάρειας μέ σκοπό νά τόν προκαλέσει σ' έξέγερση; Τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, έρχεται άμέσως στά χείλη, γιατί ποτέ του δέν εκρυσπε τή συμπάθειά του γιά τούς Σαμαρείτες, παρ' ὅλον ὅτι αὐτό σκανδάλιζε τούς ὀρθόδοξους Έβραίους.

Κι άποκαλύπτεται άλλη μιά άπό τίς πονηριές τῶν ανώνυμων γραφέων τοῦ 4ου αΐωνα, που μέσα στό κείμενο τοῦ Λουκά που ἤδη αναφέραμε, έγραψαν πώς ήταν Γαλιλαῖοι κι ὄχι Σαμαρείτες, οΐ άνθρωποι που ὁ Πιλᾶτος επνιξε στό αΐμα, κι αὐτό γιά νά καλύψουν τόν Ἰησοῦ, τόν πραγματικό ὀργανωτή αὐτῆς τῆς έξέγερσης.

Δυστυχῶς γι' αὐτόν, ή έξέγερση αὐτή, ήταν ή τελευταία του.

Θά πρέπει νά τόν υπολογίζουμε ανάμεσα στό πλῆθος που ὀδηγήθηκε άπό τόν Πιλᾶτο στήν Ἰερουσαλήμ. Ἡ πόλη εκείνες τίς μέρες άρχιζε νά γεμίζει άπό τούς προσκυνητές που έρχονταν γιά τή γιορτή τοῦ Πάσχα.

Φαίνεται πώς τότε ακριβῶς ὁ Πιλᾶτος έξεβίασε τό Σανχεντρίν, κι ὁ Καϊάφας άποφάσισε πώς καλύτερα νά χαθεΐ ένας άνθρωπος παρᾶ ὀλόκληρο τό έθνος.

Άν ή υπόθεση αὐτή, είναι σωστή, τότε ὁ Ἰησοῦς θά πρέπει νά εκτελέστηκε, ὄχι ὅπως νομίζουμε προσωπικά, τό 34, αλλά τό 35. Ὅπως ὅποτε ὅμως, ή χρονολογική τοποθέτηση που κάνει ὁ Ντανιέλ Ρόπς, είναι τελείως φανταστική, γιά νά μήν ποῦμε σκόπιμη. Μερικοί Διαμαρτυρόμενοι έρεμνητές τοποθετοῦν τήν εκτέλεση τοῦ Ἰησοῦ τό 31, αναγνωρίζοντας ταυτόχρονα πώς υπάρχει ένα έλλειμμα τεσσάρων χρόνων στόν υπολογισμό τῆς χριστιανικῆς χρονολογικῆς σειρᾶς, πράγμα που μάς ὀδηγεΐ καί πάλι στό έτος 35. Ὁ Λεμαίστρ Ντέ Σασύ, στήν « Ἀγία Γραφή » του τοποθετεΐ τή σταύρωση τό 37. Βλέπουμε λοιπόν πώς ή γενικά παραδεδεμένη γνώμη έχει σάν μέσο ὄρο τή χρονολογία 34 - 36, έφ' ὅσον τό 36 ὁ Πιλᾶτος φεύγει γιά τή Ρώμη.

Άν παραδεχτοῦμε πώς ή σφαγή που διατάχτηκε άπό τόν Πιλᾶτο στό ὄρος Γαριζίμ, ήταν ένα λάθος τακτικῆς, μιά πολιτική άδεισιότητα, πράγμα που προκάλεσε τήν άντικατάστασή του, ὡστόσο, κανείς ποτέ δέν τόν κατηγόρησε γιά τή θανάτωση τοῦ Ἰησοῦ επίσημα. Ὁ κόσμος τῆς εποχῆς γνώριζε πολύ καλά τούς λόγους που τόν εκαναν νά διατάξει τήν εκτέλεση τοῦ μεσσιανικοῦ ήγέτη καί κανείς δέν τόν κατηγόρησε γι' αὐτό.

Άς θυμηθοῦμε τόν Αὐτοκράτορα Τραϊανό, που βασίλεψε άπό τό 98 ἔως τό 117, καί που εΐπε, ανακρίνοντας κάποιον μεσσιανικό άρχηγό που εΐχε κάνει επίκληση στόν Αὐτοκράτορα: « Μιλᾶς γι' αὐτόν που σταύρωσε ὁ Πόντιος Πιλᾶτος; » Είναι ένα άπόσπασμα που ὀδηγεΐ σέ πολλές σκέψεις.

Άκόμα έχουμε τόν Αὐτοκράτορα Μαξιμιανό Δάζα, που τό 311 καί τό 312 δημοσίευσε σ' ὀλόκληρη τήν Αὐτοκρατορία τούς λόγους τῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπίσης ὁ λατίνος χριστιανός συγγραφέας Μινούκιος Φέλιε, αναφέροντας τήν κοινή γνώμη γιά τούς Χριστιανούς στό έργο του « Ὁκτάβιος » γράφει τά έξῆς: « ένας άνθρωπος που εκτελέστηκε γιά τά εγκλήματά του πάνω στόν σιχαμερό εὐλινο σταυρό... μιά θρησκεία που απαιτεΐ τή λατρεία ενός σκελετοῦ πάνω στό σταυρό... Ὁχι! ένας παρόμοιος εγκληματίας νά λατρεύεται σάν θεός!... » Καί υπενθυμίζουμε πώς ὁ Μινούκιος Φέλιε, είναι μαζί μέ τόν Τερτυλλιανό, ένας άπό τούς πρώτους καί πιό φανατικούς χριστιανούς συγγραφείς τοῦ τρίτου αΐωνα. Ὁ Ἡλιοκλῆς, δικαστής στή Νικομήδεια τήν εποχή τοῦ

Διοκλητιανού λέει για τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ: «...ἕνας ληστής-...». Ἐν μὴν Ξεχνᾶμε πὼς τὸ αὐτοκρατορικό ἀνάκτορο τῆς Νικομήδειας κἀκεῖ κατὰ μυστηριώδη τρόπο. Τὸ 303 στή Συρία, τὴ Μικρὰ Ἀσία, στή Βαγδάτη καὶ στή Σελεύκεια, ἔγινε μιά στάση ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορα καὶ ἀνακηρύχτηκε αὐτοκράτορας στήν περιοχὴ κάποιος χιλιάρχος Εὐγένιος. Ὅταν ἔληξε ἡ στάση, ἀποδείχτηκε πὼς τὴν εἶχαν ὀργανώσει οἱ χριστιανοί, κι ἔτσι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐκτελέστηκαν, ὄχι γιὰ τὴν πίστη τους ἀλλὰ μὲ τὴν κατηγορία τῆς « στάσης ». Ἐτσι τουλάχιστον μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος DUCHESNE, στήν « Ἀρχαία Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία » του. Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ἐνδεικτικά.

Ἀλλὰ, ἀναρωτιέται κανεῖς, ποιά ἦταν ἡ κυρίως καὶ ἐπίσημη βεβαιωμένη κατηγορία πού ἔρριξαν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ οἱ Ῥωμαῖοι;

Θὰ παρατηρήσουμε πρῶτα ἀπ' ὅλα πὼς ὁ Πιλάτος, σάν στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς περιοχῆς, ἀντιπροσωπεύει τὸν Αὐτοκράτορα, καὶ στήν περίπτωσή του, τὸν Αὐτοκράτορα Τιβέριο, πού ὅπως εἶναι γνωστό δὲν πρόκειται γιὰ κάποιο ἀνόητο καὶ ἀφελές πρόσωπο. Τὸ κυρίως καθῆκον τοῦ Πιλάτου, εἶναι νὰ τηρεῖ τὴν τάξη καὶ μάλιστα τὴν τάξη σύμφωνα μὲ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς νόμους καὶ συμφέροντα. Οἱ κατηγορίες, πού λένε ὅτι ἐπρόφεραν οἱ Ἑβραῖοι ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, στὸν Πιλάτο, δὲν εἶχαν γιὰ τὸν τελευταῖο καμμιά ἀξία. Ὁ Πιλάτος περιφρονοῦσε τοὺς Ἑβραῖους, ὅπως ὅλοι οἱ Ῥωμαῖοι. Ἀκόμα ἦταν σκληρὸς ἀπέναντί τους καὶ ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, μᾶς δίνει πολλές ἀποδείξεις γι' αὐτό.

Τὸ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖο Προκουράτορα, νὰ θανατώσει τὸν Ἰησοῦ ἐπειδὴ εἶπε πὼς ἦταν « υἱὸς Θεοῦ » δὲν θὰ εἶχε ἄλλο ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς πετάξουν ἔξω ἀπὸ τὸ Πραιτώριο μὲ τὴν κλωτσιή! Ἐν μὴν Ξεχνᾶμε ὅτι ἦταν πολλές οἱ Ῥωμαϊκὲς οἰκογένειες πού ἰσχυρίζονταν μὲ περηφάνεια ὅτι προέρχονταν ἀπὸ τὴν ἔνωση ἐνὸς Θεοῦ μὲ μιά θνητὴ κι ἀντίστροφα. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ἰσχυριζόταν ὅτι ἡ οἰκογένειά του προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἔρωτες τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης μ' ἕναν πρόγονό του.

Ποιά λοιπὸν κατηγορία θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ ἀξιόλογη γιὰ τὸν Πιλάτο;

Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσουμε ἀναλυτικὰ ἀμέσως παρακάτω, ἀλλὰ ἄς μὴν Ξεχνᾶμε πὼς ὁ ρόλος τοῦ Πιλάτου εἶναι νὰ διατηρεῖ τὴν Ῥωμαϊκὴ τάξη καὶ μόνον αὐτὴ, ἀδιαφορώντας τελείως γιὰ τὴν ἰδεολογικὴν διαφορά τῶν ὑποδοῦλων του.

Ἡ Ῥωμαϊκὴ τάξη, καθορίζεται μὲ ἀκρίβεια ἀπὸ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς Νόμους. Ὅποιος τοὺς παραβιάζει, ὑφίσταται τὴν συνέπειά τους, δηλαδή τὴν *Ῥωμαϊκὴν ποινὴν*: τὴν βέργη, τὰ μαστίγια, τὴν FLAGRAS, τὴν φυλακὴν, τὸν ἀποκεφαλισμὸν, τὴν σταύρωση κτλ.

Ὁ Ἰησοῦς, δὲν ἐκτελέστηκε σύμφωνα μὲ τὴν ἑβραϊκὴν συνήθειαν καὶ τοὺς ἑβραϊκοὺς νόμους, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴν ποινὴν πού προέβλεπε ὁ *Ῥωμαϊκὸς νόμος* καὶ γιὰ κατηγορίες πού ἦταν παραπτώματα πάλι κατὰ τὸν Ῥωμαϊκὸν νόμον ἀποκλειστικά.

Ποιά ἦταν λοιπὸν τὰ ἐγκλήματα, οἱ παραβιάσεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Νόμου, πού κατηγορήθηκε ὅτι ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, ἐφ' ὅσον βρισκόταν σὲ μιά περιοχὴ πού κατεῖχε ἡ Ῥώμη καὶ κατὰ συνέπειαν θέλοντας καὶ μὴ ἦταν ὑπήκοός της, ὅπως ἄλλωστε τὸ τόνισε ἀργότερα ὁ Αὐτοκράτορας Ἰουλιανός;

1. Ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι βασιλιάς. Πράγματι τὸ ἔκανε. Ἀρκεῖ νὰ διαβάσουμε προσεκτικὰ τὸν Ματθαῖο (12, 24 - 26) γιὰ νὰ δοῦμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς λέει πὼς εἶναι « υἱὸς βασιλιᾶ ». Κι ἀκόμα ἐμπρὸς στὸν Πιλάτο ὅταν ὁ τελευταῖος τὸν ρωτᾷ: « σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; » ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπαντᾷ ἀμέσως « σὺ λέγεις » δηλαδή, τὸ εἶπες κι ὅλας, τὸ γνωρίζεις. (Ματθαῖος 27, 12)

Βέβαια, ὑπάρχει τὸ ἀπόσπασμα ἐκεῖνο πού μᾶς λέει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνέβηκε στό βουνὸ γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπ' αὐτοὺς πού ἤθελαν νὰ τὸν ἀνακηρύξουν βασιλέα. (Ἰωάννης 8, 15). Ἀλλὰ ἐξετάσαμε ἤδη σ' ἕνα προηγούμενο κεφάλαιο τοὺς λόγους τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Ἰησοῦ ὡς πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴ αὐτὴ πρόταση, δηλαδή ὅτι ἀπὸ τὴν μιά δὲν τὸν ἐνδιέφερε μιά ὁποιαδήποτε ὑποτελὴς στοὺς Ῥωμαίους ἡγεμονία, ἀλλὰ μόνον τὸ βασίλειο τοῦ Ἰουδα, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅτι ἦταν δεσμευμένος ἀπὸ τὴν διδασκαλία τοῦ πατέρα του τοῦ Ἰουδα ἀπὸ τὰ Γάμαλα πού διακήρυττε ὅτι κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι βασιλιάς στό κράτος τοῦ Ἰσραήλ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὅποσδήποτε, ὁ Πιλάτος δὲν γνωρίζει ὅλες τὴν παραλλαγὰς καὶ λεπτομέρειες τῶν διαφόρων ἑβραϊκῶν αἱρέσεων, πρῶτον γιατί δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ τὴν μάθει, ὕστερα γιατί δὲν κατέχει τὰ χειρόγραφα τους, καὶ τέλος γιατί ἀκόμα κι ἂν εἶχε τὰ κείμενα αὐτὰ, δὲν γνώριζε ἑβραϊκά, γιὰ νὰ τὰ καταλάβει. Ὁ Πιλάτος εἶναι ἕνας στρατιωτικὸς διοικητὴς καὶ τίποτα περισσότερο. Διατηρεῖ τὴν Ῥωμαϊκὴν τάξη μὲ τὸν τρόπο πού θεωρεῖ αὐτὸς σάν τὸν καλύτερο καὶ πνίγει στό αἷμα κάθε περίπτωση ἐξέγερσης ἀκόμα καὶ ὑποθετικῆς. Ἡ σφαγὴ τῶν Σαμαρειτῶν τὸ ἀποδεικνύει. Ὁ αὐστηρὸς στρατιωτικὸς διοικητὴς, δὲν ἔχει καμμιά ἐκτίμηση γιὰ τὸν Ἰησοῦ πού κινεῖται ἀσταμάτητα σ' ὅλοκληρο τὸ χωρὸ τῆς στρατιωτικῆς περιφέρειας του ἀπὸ τὸ βορρῆα μέχρι τὸ νότο κι ἀπὸ τὴν δύση σὴν ἀνατολή. Ἀκόμα, δὲν τοῦ ἀρέσει τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Ἰησοῦς σ' ὅλες αὐτὲς τὴν ἀσταμάτητες περιόδους του, κηρύσσει τὴν δημιουργία ἐνὸς νέου βασιλείου, ἔξω ἀπὸ τὰ Ῥωμαϊκὰ πλαίσια, καὶ προπαντὸς ὅτι σέρνει μαζί του ἕνα ὀλόκληρο πλῆθος ἀπὸ ἀνθρώπους ἐκτὸς νόμου, πού πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι γνωστοὶ δολοφόνοι,

Ζηλωτές.

2. 'Επιβάλλει φόρους σάν βασιλιάς. Καί αυτό τό γεγονός έπιβεβαιώνει τήν προηγούμενη κατηγορία. Παρ' όλον ότι ελάχιστα εκτιμῶνται στήν κοινωνική ιεράρχιση, οί τελῶνες καί οί πόρνες, ὡστόσο, τό γεγονός ότι ενισχύουν θεληματικά ἢ ὄχι τό κίνημα τοῦ 'Ιησοῦ, κάνει τόν τελευταῖο ἀκόμα πιό ὑποπτο στά μάτια τοῦ Πιλάτου. 'Επιπλέον ὁ ρωμαϊκός νόμος προβλέπει τό ἐγκλημα αὐτό, καί διακηρύσσει ότι ἡ φορολόγηση τῶν ὑπηκόων τοῦ Καίσαρα εἶναι κλοπή τῆς περιουσίας τοῦ Αὐτοκράτορα, καί θεωρεῖται ληστεία. Καί τά δύο αὐτά ἐγκλήματα τιμωροῦνται μέ τόν ἴδιο τρόπο: σταύρωση.

3. 'Ενοπλες ληστεῖες. Κατά τόν Ρωμαϊκό νόμο, οί ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν προσκυνητῶν καί τῶν μικρεμπόρων στό Ναό τῆς 'Ιερουσαλήμ, εἶναι πράξεις γκαγκστερισμοῦ. Ἐάν ἐμπιστευθοῦμε τίς πληροφορίες πού μᾶς δίνουν τά Εὐαγγέλια, ἐγιναν δύο τέτοιες ἐπιθέσεις, κατά τή διάρκεια δύο διαφορετικῶν ἑορτασμῶν τοῦ Πάσχα. 'Επιπλέον, μέσα στόν Μᾶρκο (ΣΤ', 35) καί προπάντων στόν Λουκά (Θ', 12) βλέπουμε τό πλήθος τῶν ἐκτός νόμου πού ἀκολουθεῖ τόν 'Ιησοῦ, νά τρέφεται ἀπό τά χωριά καί τίς πόλεις πού βρίσκει στό πέρασμά του: « ἀπόλυσον τόν ὄχλον, ἵνα πορευθέντες εἰς τάς κύκλω κώμας καί τοὺς ἀγρούς καταλύσωσι καί εὕρωσι ἐπισιτισμόν... » Ἐραγε ἀγόραζαν; Πλήρωναν; Καί μέ τί χρήματα; Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι ἦταν πλανόδιοι, καί δέν ἐργάζονταν ποτέ. Ἡ τυπικά ἀνατολίτικη φιλοξενία, ἰσχύει ἀκόμα καί ὅταν πρόκειται γιά μεγάλες μάζες « ὄχλου »; Εἶναι πολύ ἀπίθανο. Καί ἄν ἀκόμα πλήρωναν, τά χρήματα αὐτά τά εἶχαν ἀπό τήν παράνομη φορολογία πού ἀσκοῦσαν. Καί στή μιά καί στήν ἄλλη περίπτωση, γιά τοὺς Ρωμαίους ὅλα αὐτά εἶναι ἐξεγέρσεις κι ἐγκλήματα. Προπάντων ὅταν ὁ θησαυροφύλακας τῆς μάζας αὐτῆς, εἶναι ἕνας « ἄνθρωπος τοῦ φόνου » καί ἀναγνωρισμένος « κλέφτης » ('Ιωάννης, ΙΒ', 6)

4. Ἡ κατάληψη τῆς 'Ιεριχῶς. Ἐπάρχει ἀκόμα μιά περίεργη σκηνή πού περιγράφει ὁ Λουκάς (ΙΘ', 11 - 28). Διαβάζοντάς την μέ προσοχή μπορούμε νά παρατηρήσουμε πῶς κάτι δέν πάει καλά ἐκεῖ: Γιά ποιούς ἐχθρούς μιλάει ὁ 'Ιησοῦς; ποιοί εἶναι αὐτοί πού ἀρνήθηκαν τόν μυστηριώδη ἀπόγονο τῆς βασιλικῆς γενιᾶς καί πού ὁ τελευταῖος διατάζει νά κατασφαγοῦν ἐμπρός του; Θά πρέπει ἴσως νά καταλάβουμε ότι ὁ 'Ιησοῦς μέ ὑπονοούμενο πλάγιο τρόπο δίνει μιά συγκεκριμένη διαταγή; Καί τό γεγονός αὐτό συνέβη λίγο πρὶν ἀπό τήν ἀνοδο πρὸς τήν 'Ιερουσαλήμ καί τήν ἐπίθεση ἐναντίον τῶν ἐμπόρων.

Μιά τέτοια φονική διαταγή, ἀπαιτεῖ τήν ὑπαρξη αἰχμαλώτων, πού εἶχαν στά χέρια τους οἱ ὀπαδοί τοῦ 'Ιησοῦ, ἀμέσως μετά ἀπό

τό πέρασμά τους ἀπό τήν 'Ιεριχῶ. Ἐτσι ἡ τέταρτη αὐτή κατηγορία, εἶναι ἀμεσα συνδεδεμένη μέ δολοφονίες καί σφαγές αἰχμαλωτισμένων ἀντιπάλων, γεγονός πολύ συνηθισμένο στά κινήματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ἐπάρχουν μερικά γεγονότα πού ἐπιβεβαιώνουν αὐτή τήν ὑπόθεση. Λίγο πρὶν ἀπό τό τέταρτο Πάσχα τῆς Μεσσιανικῆς δράσης, καί ἀκριβῶς τή στιγμή πού ἡ 'Ιερουσαλήμ ἀρχίζει νά ὑποδέχεται τά κύματα τῶν προσκυνητῶν, ὁ 'Ιωάννης (Β', 14) τοποθετεῖ τή δεύτερη ἐπίθεση ἐναντίον τῶν μικρεμπόρων καί τῶν προσκυνητῶν.

Βρισκόμαστε λοιπόν, λίγες μέρες πρὶν ἀπό τή σύλληψη τοῦ 'Ιησοῦ ἀπό τήν κόρτη (σπεῖρα) καί τόν χιλιάρχο ('Ιωάννης ΙΗ', 3 - 12). Τό στρατιωτικό αὐτό τμήμα, τό συνοδεύουν καί μερικοί στρατιῶτες ἀπό τή φρουρά τοῦ Ναοῦ, γιά ν' ἀποδειχθεῖ ἡ καλή θέληση τοῦ Σανχεντρίν ἀπέναντι στίς ἐπιθυμίες τῆς Ρωμαϊκῆς ἔξουσίας. Κι ἀφοῦ γίνεῖ ἡ σύλληψη, τά εὐαγγελικά κείμενα, μᾶς πληροφοροῦν *τελείως συμπτωματικά* πῶς ὑπῆρχε κάποιος 'Ιησοῦς - ΒΑΡ - ΑΒΒΑ: « ὁ λεγόμενος Βαραββᾶς μετά τῶν συστασιαστῶν δεδεδεμένος, οἵτινες ἐν τῇ στάσει φόνον πεποίκισαν. » (Μᾶρκος ΙΕ', 7 καί Λουκάς ΚΓ', 19).

Εἶναι φανερό πῶς ὁ Πιλάτος δέ συνήθιζε νά σπαταλεῖ πολύ χρόνο γιά περιττές διαδικασίες. Ἦταν ἀποφασιστικός καί ταχύς στίς ἐκτελέσεις τῶν ἀποφάσεων του. Ἡ σύντομη δίκη τοῦ 'Ιησοῦ, ἐπιβεβαιώνει ἔμμεσα τό γεγονός. Εἶναι ἐπίσης φανερό, ότι μιά ἀνάλογη σύντομη διαδικασία εἶχε προηγηθεῖ γιά τόν Βαραββᾶ καί τοὺς συντρόφους του, γιά ἕνα ἐγκλημα πού εἶχε γίνεῖ ὀποσοδήποτε τίς τελευταῖες ἐκεῖνες μέρες, καί τό ἴδιο ἰσχύει γιά τοὺς δύο ἄλλους ληστές πού σταυρώθηκαν μαζί μέ τόν 'Ιησοῦ.

'Επιπλέον, ἀπ' ὅτι γνωρίζουμε, δέν εἶχε γίνεῖ τίς τελευταῖες μέρες ἄλλη στάση ἐκτός ἀπό τό ἐπεισόδιο στό Ναό, ὅπου ὁ 'Ιησοῦς ἐπετέθη ἐναντίον τῶν προσκυνητῶν, τῶν ἐμπόρων καί τῶν σαρράφηδων. Κι αὐτό γιατί οἱ Ρωμαϊκές ἀρχές μπορεῖ νά αἰφνιδιαστηκαν μιά φορά, ἀλλά ποτέ δεύτερη..

Κατά συνέπεια, ἡ στάση γιά τήν ὁποία κατηγορήθηκαν ὁ Βαραββᾶς καί οἱ σύντροφοί του, εἶναι ἡ στάση πού ἐγινε μέ τή διαταγή τοῦ 'Ιησοῦ. Τότε ἐγινε κι ὁ φόνος πού φορτώθηκε στήν πλάτη τῶν τριῶν ληστῶν. Ἐτσι, ὁ 'Ιησοῦς θεωρεῖται ὑπεύθυνος γιά τό αἷμα πού ἔχυσαν οἱ ὀπαδοί του στόν ἱερό χῶρο τοῦ Ναοῦ, ἐπειδὴ εἶναι αὐτός πού διέταξε τήν ἐπίθεση. Κι αὐτή τήν ἐνοπλη ἐπίθεση, οὔτε τήν ἐμπόδισε οὔτε τήν περιόρισε. Ἐντίθετα, εἶναι αὐτός πού τήν ὀργάνωσε πολύ πρὶν νά φτάσει στήν 'Ιεριχῶ, εἶναι αὐτός πού ὀδήγησε τόν ὄχλο, μέχρι τήν 'Ιερουσαλήμ, κι εἶναι πάλι αὐτός πού ἔδωσε τό σύνθημα γιά τήν ἐκτέλεσή της, ἀρχίζοντας πρῶτος - πρῶτος νά κτυπάει τοὺς ἀνθρώπους μ' ἕνα μαστίγιο φτιαγμένο ἀπό σκοινιά. Τά πτώματα πού ἀπόμειναν πάνω στίς

πλάκες του Ναοῦ ὅμως, τοῦ ἔκλειναν τὸ δρόμο τῆς διαφυγῆς. Γιὰ τὸν Πιλάτο, ὅλες αὐτές οἱ ἐνέργειες ὀνομάζονται « ἐνοπλη ληστεία », κι ὁ ρωμαϊκὸς νόμος πρέπει νὰ ἐφαρμοστεῖ μέ ὅλη του τὴν αὐστηρότητα. Πιθανότατα, εἶχαν πληροφορήσει τὸν Πιλάτο γιὰ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἰησοῦς, λίγες μέρες πρὶν, καθισμένος ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ἑθναυροφυλάκιο, παρατηροῦσε τὸν κόσμον πού προσέφερε χρήματα στό Ναό (Μάρκος ΙΒ΄, 41) καί μάλιστα εἶχε δεῖ ὅτι μερικοὶ πλούσιοι κατέθεταν πολλά... Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἀναφέρεται τόσο στὴν καθολικὴ, ὅσο καί στίς διαμαρτυρούμενες ἐπίσημες ἐκδόσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καί ἡ προσοχὴ τοῦ Ἰησοῦ εἶναι συγκεντρωμένη στίς *ποσότητες* κι ὄχι στὸν τρόπο συμπεριφορᾶς τῶν προσκυνητῶν. Ὑστερα μόλις τὰ χρήματα κιβώτια γεμίσουν, ὁ Ἰσκαριώτης καί οἱ συνεργάτες του βρίσκουν τὸν κατάλληλο τρόπο γιὰ νὰ τὰ ἐλαφρύνουν ἀπὸ τὸ βάρος τους.

5. Ἄσκηση μαγείας. Ὁ ρωμαϊκὸς νόμος τῆς Δωδεκαδέλτου ἀπαγόρευε μέ ποινὴ θανάτου, τὴν ἄσκηση τῆς « μαύρης μαγείας », δηλαδή τὴν προφορὰ λόγων καί τὴν ἐφαρμογὴ μαγικῶν τεχνασμάτων πού ἔκαναν κακὸ σὲ πρόσωπα, ζῶα ἢ φυτὰ. (Γιὰ τὴν τελευταία περίπτωση, βλέπε τὸ ἐπεισόδιο μέ τὴ συκιά, Ματθαῖος ΚΑ΄, 19 καί Μάρκος ΙΑ΄, 13)

Ἀμέτρητες εἶναι οἱ περιπτώσεις ὅπου ὁ Ἰησοῦς καταριέται χωριά, πόλεις θρησκευτικὲς ὀργανώσεις καί πρόσωπα. « οὐαὶ ὑμῖν... » εἶναι μιὰ ἔκφραση πού τὴ βρίσκουμε συνεχῶς στό λόγιόν του. Ἄκόμα χειρότερο εἶναι ὅταν διδάσκει στοὺς ὑπαρχηγούς του τὴν τελετουργία τῆς κατάρας πάνω σὲ πόλεις καί κατοικίες. Πρόκειται γιὰ τὸ τίναγμα τῆς σκόνης τῶν ὑποδημάτων κατὰ πρόσωπο μιᾶς ἐχθρικῆς καί ἀφιλόξενης πόλης ἢ κατοικίας (Ματθαῖος Ι΄, 14 - 15). Ἐπιπλέον, ἀρκεῖ μόνον ὁ πρόλογος τῆς Ἀποκάλυψης, πού ἀποδείξαμε ὅτι εἶναι δικό του ἔργο, γιὰ νὰ καταδικαστεῖ σὲ θάνατο. (Ἀποκάλυψις Α΄, 1 - 6)

Ἀκόμη χειρότερα, σὲ μιὰν ἐποχὴ ὅπου ὅλες οἱ θρησκείες καί τὰ δόγματα εἶναι παραδεκτὰ καί σέβεται τὸ ἓνα τ' ἄλλο, ἐκτός Βέβαια ἀπὸ τὴν περίπτωση τῆς ἀθείας, πού ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς κατηγορίες πού ἀπήγγειλαν ἐναντίον τοῦ Σωκράτη, ὁ Ἰησοῦς καταδικάζει στὴ φωτιὰ τῆς κόλασης ὅλους ὅσους δὲν ἀσπάζονται τίς ἰδέες του.

Ὁ ἀναγνώστης εἰς διαβάσει προσεκτικὰ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ματθαίου (ΚΕ΄, 31 - 41) καί τὴν Ἀποκάλυψη, στό κεφάλαιο ΙΗ΄, ὅπου γίνεται λόγος γιὰ τὴν πυρκαγιὰ τῆς Ρώμης, (ἤθην « προφητεύεται » ἐνῶ στὴν πραγματοποίησή « διατάζεται » ἢ πραγματοποίησής της) καί θὰ δεῖ τί ἀκριβῶς σημαίνει ἢ « πραότητα » καί ἢ « ἡπιότητα » τοῦ ἡγέτη τῶν Ζηλωτῶν.

Βλέποντας αὐτὴ τὴν μισαλλοδοξία ὅπως καί τὴν ἐφαρμογὴ τῆς καταστροφικῆς μαγείας, ὁ Πιλάτος δὲ θὰ μπορούσε νὰ λησμονή-

σει τίς διατάξεις τῆς Δωδεκαδέλτου.

Ὅλες ὅμως αὐτές οἱ κατηγορίες, εἶναι ὅπως ἴσως δευτερεύουσες ἐμπρὸς στὴν πρώτη καί βασικὴ: δηλαδή τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι ἦταν βασιλέας. Γιὰ τὸν Ἰησοῦς λέει ὅτι εἶναι « υἱὸς βασιλέως » (Ματθαῖος ΙΖ΄, 24 - 26) ὑπονοεῖ ἀναγκαστικὰ ὅτι εἶναι ὁ νόμιμος διάδοχος τοῦ πατέρα του.

Σύμφωνα μέ τὴ συνήθεια τῆς ἐποχῆς, κάρφωναν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ κατάδικου, μιὰ πινακίδα μέ τὸ λόγο τῆς καταδίκης του.

Στὴ περίπτωση τοῦ Ἰησοῦ, μᾶς λένε ὅτι ὁ Πιλάτος, πρόσταξε νὰ γράψουν σὰν αἰτιολογικὸ τῆς καταδίκης του: « Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων », στά ἑβραϊκὰ, τὰ λατινικὰ καί τὰ ἑλληνικὰ, προσθέτοντας ἴσως καί μιὰν ὑποσημείωση, ἀναφερόμενη στὴ ληστεία, πράγμα πού θὰ δικαιολογοῦσε τὸ στάυρωμά του μέ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πάνω.

Μᾶς λένε ἀκόμα, πὼς οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ διπλωματία καί ἐπιφυλακτικότητα, ζήτησαν νὰ διασαφηνιστεῖ στὴν ἐπιγραφή, ὅτι « αὐτὸς εἶπε πὼς εἶναι ὁ βασιλέας τῶν Ἰουδαίων », κι ὁ Πιλάτος τοὺς ἀπάντησε ἀπότομα πὼς, ὅτι γράφτηκε γράφτηκε. (βλ. Ἰωάννης ΙΘ΄, 21)

Πράγμα πού ἴσως ν' ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Πιλάτος γνώριζε πολὺ καλά, ὅτι ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ἀναγνώριζε τὸν Ἰησοῦ σὰν βασιλέα, ἔστω καί ἀπόκρυφο, κι ὅτι ἀφοῦ εἶχαν τὴ γνώμη αὐτὴ σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς δράσης του, ἦταν πιά πολὺ ἀργὰ νὰ τὴν ἀρνηθοῦνε.

Ἔτσι λοιπόν, ὅπως ἄλλωστε τὸ παρατηρεῖ κι ὁ Διαμαρτυρούμενος ἐρευνητὴς Δρ Κούλμαν, στό βιβλίον του « Ὁ Θεὸς καί ὁ Καῖσαρ », ὁ Ἰησοῦς καταδικάστηκε στὸν σταυρικὸ θάνατο μέ τὴν κατηγορία ὅτι ἦταν Ζηλωτῆς, κατηγορία πού δικαιολογοῦσε ἀπόλυτα τὴν ἀπόφαση καί κάλυπτε ὅλα τ' ἄλλα ἐγκλήματα.

Εἶναι ἐπίσης πολὺ πιθανό, πὼς οἱ δύο ληστὲς πού σταυρώθηκαν μαζί του, ἦταν κι αὐτοὶ Ζηλωτὲς καί μέλη τοῦ κινήματός του. Πὼς πιάστηκαν κι αὐτοὶ στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, κι ἦταν ἀπ' αὐτοὺς πού τράβηξαν τὰ μαχαίρια καί χτύπησαν μ' αὐτὰ (Λουκᾶς ΚΒ΄, 49). Διαφορετικὰ ποιὸς ἦταν ὁ λόγος πού τὸν κατηγορήσαν γιὰ τὴν ἀδυναμία του νὰ τοὺς ἐλευθερώσει καί νὰ ἐλευθερωθεῖ κι αὐτὸς μέ κάποιο θαυματουργὸ τρόπο; Μέσα στὴν ἀπελπισία τους, θυμήθηκαν ἴσως τὰ λόγια του, πού προφήτευαν τὴν τελικὴ δόξα καί τὴ νίκη πού θὰ ἐρχόνταν μέ θαυματουργὸ τρόπο τὴν τελευταία δύσκολη στιγμή. Μόνον στό κείμενο τοῦ Λουκᾶ (ΚΓ΄, 41) ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ληστὲς τὸν ὑπερασπίζεται, ἐνῶ στὸν Ματθαῖο καί στὸν Μάρκο, βλέπουμε καί τοὺς δύο νὰ τὸν κατηγοροῦν.

Ἄκόμα ὁ Λουκάς ἔχει μιά ἐπιπλέον ἀντίφαση, δηλαδή ὑπόσχεται στό ληστή, πὼς θὰ βρεθοῦν μαζί στὸν Παράδεισο τὴν ἴδια ἡμέρα. Ἄλλὰ τότε τί γίνεται μὲ τὴν περίφημη τριήμερη παραμονή τοῦ Ἰησοῦ στό βασίλειο τῶν νεκρῶν;

Τέλος, οἱ ἄλλοι δύο ληστές, εἶδαν τὸν Ἰησοῦ νὰ πεθαίνει πρὶν ἀπ' αὐτούς. Κατὰ τὸ σούρουπο, οἱ στρατιῶτες τοὺς σπᾶνε τὶς γάμπες μὲ σφυριές, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ἀσφιεῖα ἀπὸ τὴν ὁποία πέθαιναν ὅλοι οἱ σταυρωμένοι, καί πού τὴν καθυστεροῦσαν ἀσυναίσθητα ρίχνοντας τὸ βᾶρος στὰ πόδια τους. Ἀμέσως ἔπειτα, μισοπεθαμένους, τοὺς ἔρριξαν στὸν βουρκόλακκο, εἰδικὰ φτιαγμένο γιὰ τὰ πτώματα τῶν καταδικασμένων σὲ θάνατο, καί πού γι' αὐτόν τὰ Εὐαγγέλια δὲ λένε οὔτε λέξη. Ὁ λόγος εἶναι πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ περίφημος τάφος τοῦ Ἰωσήφ τῆς Ἀριμαθείας.

Κάτι ὁμως πού κάνει ἐντύπωση, εἶναι πὼς τὰ Εὐαγγέλια, ἀναφέρουν ὅτι οἱ στρατιῶτες ἔδωσαν στὸν Ἰησοῦ νὰ πιεῖ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πού ἡ σταύρωση καί τὸ παλούκωμα, ἦταν πολὺ συνηθισμένοι τρόποι ἐκτέλεσης, κανεὶς κάπως εἰδικευμένος στὰ θέματα αὐτά, δὲν ἀγνοοῦσε, ὅτι δίνοντας στὸν κατάδικο νὰ πιεῖ, προκαλοῦσε τὸν ἀκαριαῖο θάνατό του. Πράγματι, δὲν ὑπάρχει οὔτε μιά περίπτωση σταυρωμένου πού τοῦ ἔδωσαν νὰ πιεῖ, καί δὲν πέθανε ἀμέσως. Θὰ μπορούσαμε ὥστόσο νὰ φανταστοῦμε, ὅτι ὁ ἄξιωματικός πού ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐκτέλεση ὁ « EXACTOR MORTIS » εἶχε πάρει μυστικές ἐντολές γιὰ τὴν περίπτωση, κι ἔτσι ἔγινε εἰδική μεταχείριση γιὰ τὸν Ἰησοῦ « τὸν Υἱὸ Δαυὶδ ». Δηλαδή τὸν ἀποτελείωσαν σύντομα καί διακριτικά, γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν ἀγωνία μέσα στό βουρκόλακκο.

Ἐνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ « Εὐαγγέλιο τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων » χειρόγραφο τοῦ 5ου αἰῶνα στὰ κοπτικά (ὁ Ὠριγένης, θεωρεῖ τὸ πρωτότυπο κείμενό του, παλαιότερο ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκά, καί σὰν ἓνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα γνωστά Εὐαγγέλια) μᾶς μιλάει γιὰ τὸν « βουρκόλακκο » πού τὸν ὀνομάζει « πηγάδι ».

« Ὁδήγησαν τὸν Πιλάτο καί τὸν ἑκατόνταρχο μέχρι τὸ πηγάδι τοῦ κήπου, ἓνα πηγάδι πολὺ βαθύ... αὐτοὶ κοίταξαν ἀπὸ ψηλά μέσα στό πηγάδι... οἱ Ἑβραῖοι φώναζαν: ὦ Πιλάτε, αὐτὸ ἐκεῖ δὲν εἶναι τὸ πτώμα τοῦ Ἰησοῦ; Ἄλλὰ οἱ ἀπόστολοι εἶπαν: Κύριε, τὰ σάβανα πού κρατᾶς εἶναι τοῦ Ἰησοῦ! Αὐτὸ τὸ πτώμα, ἀνήκει στό ληστή πού σταυρώθηκε μαζί του... » (Εὐαγγέλιο τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων: 15ο Ἀπόσπασμα).

Στὴν πραγματικότητα, ἐπειδὴ οἱ κόπτες γραφεῖς τῆς Κάτω Αἰγύπτου πίστευαν ὅτι ὑπῆρχε στὴν περιοχὴ ἓνας κήπος, γι' αὐτὸ φαντάστηκαν ὅτι ὑπῆρχε κι ἓνα πηγάδι. Τὸ ἀρχαῖκό ἑβραϊκὸ κείμενο θὰ ἀνέφερε σίγουρα τὴ λέξη SHOAT (δηλαδή λάκκος)

πού εἶχε καί τὴ σημασία τοῦ λάκκου - φυλακῆ ἢ τοῦ βαθύ - λάκκου) ἢ τὴ λέξη BEHR, πού ἔχει τὴν ἴδια σημασία κι ἐπὶ πλέον τὴ σημασία τοῦ λάκκου - ἀποσύνθεσης, ὅπως ἀκριβῶς στὸν ψαλμὸ ΝΕ΄ 24, μὲ τὴ σύνθεση τῶν δύο λέξεων, δηλαδή BEHR-SHOAT.

Δέ θὰ μπορούσαμε νὰ κλείσουμε τὸ κεφάλαιο, χωρὶς νὰ ἐξετάσουμε μιά πολὺ ἀνιγματοειδῆ προσωπικότητα: Τὸν Ἰωσήφ τῆς Ἀριμαθείας. Πάνω στὴν ὑπάρξή του, βασίζεται καί ὁ ἀνόητος μῦθος τοῦ GRAAL¹.

Οἱ πληροφορίες πού μᾶς δίνουν τὰ εὐαγγέλια γιὰ τὸ πρόσωπο αὐτὸ δὲν συμπίπτουν μεταεὐ τους. Ὁ Ματθαῖος (ΚΖ΄ 57 - 61) μᾶς λέει ἀπλῶς πὼς ὁ τάφος ὅπου τοποθετήθηκε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἦταν ἰδιοκτησία του. Ὁ Ἰωάννης (ΙΗ΄ 38), μᾶς πληροφορεῖ, πὼς ὁ Ἰωσήφ ἦταν « κρυφός » μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Μάρκος (ΙΕ΄ 43) τὸν ἀναφέρει σὰν « εὐσχήμονα βουλευτὴ » (!), καί τέλος ὁ Λουκάς (ΚΓ΄ 50) τὸν χαρακτηρίζει σὰν « βουλευτὴ », δηλαδή μέρος τοῦ Σανχεντρίν (θρησκευτικὴ καί νομικὴ βουλή τῶν Ἑβραίων) καί προσθέτει τὴν ἐπεξήγηση, ὅτι αὐτὸς

¹ Σημ. τοῦ Μετ.: Παρ' ὅλον ὅτι ὁ μῦθος τοῦ Γκραάλ, εἶναι πολὺ γνωστός στὶς ρωμαιοκαθολικὲς παραδόσεις, εἶναι τελείως ἀγνοημένος ἀπὸ τὴν ἑλληνοχριστιανικὴ παράδοση καί γι' αὐτὸ τὸ λόγο θεώρησα σκόπιμο νὰ πληροφορήσω τὸν Ἕλληνα ἀναγνώστη πάνω στό «σοβαρό» αὐτὸ θέμα, μὲ πρόθεση νὰ πλουτίσω τὴ γνώση του ἀλλὰ προπάντων νὰ τὸν διάσκεψάσω. Γκραάλ, λοιπὸν τὸν Μεσαίωνα, ὀνόμαζαν τὸ «ἱερὸν τρυβλίον» δηλαδή τὴ πιατέλλα ὅπου ὁ Ἰησοῦς βούτηξε τὸ ψωμί του καί πού τὸ πρόσφερε σὲ συνέχεια στὸν Ἰουδα τὸν Ἰσκαριώτη, γιὰ νὰ ἀποδείξει μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν προδοσίαν του (Ματθαῖος ΚΣΤ, 23).

Ἡ πιατέλλα ὁμως αὐτὴ, δὲν ἦταν μιά ὁποιαδήποτε πιατέλλα. Ἡ παράδοση ἀναφέρει, πὼς τὴν εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος ὁ Θεός (!) ἀπὸ τὴν πρώτη πολυτίμη πέτρα τῆς δημιουργίας. Σὲ συνέχεια, ὁ Πανάγαθος, τὴν ἔδωκε στοὺς ἀγγέλους νὰ τοῦ τὴ φυλάξουν, προβλέποντας πὼς μιά μέρα θὰ εἶναι χρήσιμη στό γυιὸ του. Ὁ γυιὸς του τὴ χρησιμοποίησε κι ὁ Μυστικὸς Δείπνος τελείωσε. Ἀμέσως μετὰ, ὁ Ἰωσήφ ὁ Ἀριμαθεῖος τὴν ἔλαβε καί ὅταν μερικὲς μέρες ἀργότερα τὸν φώναξαν νὰ κατεβάσει τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ σταυρὸ καί νὰ τὸν ἐνταφιάσει, μὲ τὴν πιατέλλα αὐτὴ, μάζεψε τὸ αἷμα πού ἔσταζε ἀπὸ τὸ πτώμα. Ὁ γυιὸς τοῦ Ἰωσήφ, μετέφερε τὴν πιατέλλα στὴν Ἀγγλία!!! Ἐκεῖ ἐξαφανίστηκε. Μερικοὺς ὁμως αἰῶνες ἀργότερα, τὴν βρῆκε ἓνας εὐσεβὴς ἱππότης. Μετὰ πάλι ἐξαφανίστηκε, μέχρι πού τὴν βρῆκαν οἱ Ἴταλοί τὸ 1101 στὴν Καισάρεια!!! Ἀπὸ κεῖ τὴ μετέφεραν στὴ Γένοβα κι ἀπὸ κεῖ στὴ Βαλέντσια ὅπου καί χτίστηκε πρὸς τιμὴν τῆς ἑνας ναὸς καί καθιερώθηκε ἓνα προσκύνημα πού οἱ Ἴταλοί τὸ ὀνόμαζαν: «τὸ προσκύνημα τοῦ SANTO CATINO». Ἡ ἱστορία τελείωσε μὲ τὴν ἀφίξη τοῦ Ναπολέοντα στὴ Βαλέντσια. Ὁ τελευταῖος διέταξε νὰ μεταφερθεῖ τὸ ἀντικείμενο στό Παρίσι. Λένε, πὼς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ, ἡ σμαραγδοστολισμένη πιατέλλα ἔσπασε κι ἐξαφανίστηκε.

δέν είχε συμφωνήσει με την απόφαση του δικαστηρίου - βουλή, για την εκτέλεση του 'Ιησοῦ. 'Αγνοοῦμε τελείως τό πραγματικό του ὄνομα, πού ἔπρεπε νά εἶναι 'Ιωσήφ - Μπάρ - ..., σύμφωνα μέ τήν 'Ιουδαϊκή συνήθεια τῆς ἐποχῆς. Τόν ἀναφέρουν ἀπλῶς σάν 'Αριμάθαιο, ἢ 'Αριμάθειο, δηλαδή καταγόμενο ἀπό κάποιο μέρος πού ὀνομάζεται 'Αριμάθαια ἢ 'Αριμάθεια. "Ὅσο καί νά ψάξει κανείς στή γεωγραφία τῆς ἐποχῆς δέν πρόκειται ν' ἀνακαλύψει μιά τέτοια τοποθεσία. Οὔτε στήν Παλαιά Διαθήκη, οὔτε στά συγγράμματα τοῦ Φλάβιου 'Ιωσήφ, οὔτε στό Ταλμούθ δέν ὑπάρχει μιά πόλη ἢ χωριό ἢ γενικά τοποθεσία μ' αὐτό τό ὄνομα. Εἴμαστε λοιπόν ὑποχρεωμένοι νά συμπεράνουμε, ὅτι συμβαίνει κάτι ἀνάλογο μέ τήν ἐπίσης ἀνύπαρκτη Ναζαρέτ. Δηλαδή, πίσω ἀπό τό πρόσωπο αὐτό, κρύβεται σκόπιμα κάποια ἀλήθεια.

'Αν κάνουμε μιά ἐτυμολογική ἀνάλυση τῆς λέξης « 'Αριμάθαιος », καί προσπαθήσουμε νά βροῦμε τήν ἐβραϊκή της ρίζα, φτάνουμε στίς δύο βασικές συλλαβές πού τήν ἀποτελοῦν: AR καί MATH, ὅροι πού μᾶς ὀδηγοῦν στή σημασία τοῦ « θανάτου, τοῦ νεκροῦ » καί τοῦ « ἐνταφιασμοῦ, τάφου »:

ARETZ: σημαίνει, γῆ, τεμάχιο γῆς, χωράφι, οἰκόπεδο.

HAR: σημαίνει λάκκος, τρύπα.

MATH: σημαίνει, νεκρός.

'Ἡ βιβλική λέξη « HATZARMOTH » (Γένεσις Ι', 26) σημαίνει, « τόπος τῶν νεκρῶν » καί μᾶς ὀδηγεῖ σέ μιά ἀνάλογη φιλολογική ἐρμηνεία.

'Ἐτσι, ἡ ἀνύπαρκτη ψευδοτοποθεσία μέ τό ὄνομα 'Αριμάθαια, προέρχεται ἀπό μιά βάρβαρη ἑλληνοποίηση τῆς σύνθετης ἐβραϊκῆς λέξης « HAR - MATH » πού σημαίνει ἐνταφιασμός, τόπος ἐνταφιασμοῦ, νεκροταφεῖο.

Δηλαδή, μέ μιά λέξη, ὁ 'Ιωσήφ ὁ 'Αριμάθαιος, εἶναι ὁ 'Ιωσήφ ὁ Νεκροθάφτης, ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφεῖου, γιά τήν περίπτωση πού ὁ 'Ιησοῦς θάφτηκε στό παλιό καί παραδοσιακό νεκροταφεῖο τῆς 'Ιερουσαλήμ (δηλαδή στό ὄρος τῶν 'Ελαιῶν, στά νοτιοδυτικά τῆς πόλης), ἢ, ὁ φύλακας τοῦ « βουρκόλακκου » γιά τήν περίπτωση πού ὁ 'Ιησοῦς θάφτηκε στόν Γολγοθά.

Καί στίς δύο περιπτώσεις, ὁ « εὐσχήμων βουλευτής », στήν πραγματικότητα, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος κατώτερης κοινωνικῆς τάξης, ἕνας « ἀκάθαρτος » κατά τόν 'Ιουδαϊκό Νόμο, ἐπειδή ἀκριβῶς παραβίαζε καθημερινά, λόγω ἐπαγγέλματος βέβαια, τήν ἀπαγόρευση τοῦ ν' ἀγγίζει κανείς πτώματα.

'Ἐτσι, ἀποδεικνύεται γι' ἄλλη μιά φορά γελοία, ἡ παράδοση τοῦ Γκραάλ, πού πάνω του ὁ 'Ιωσήφ, μάζεψε τίς σταγόνες ἀπό τό αἷμα τοῦ 'Ιησοῦ, κτλ...

'Υπάρχει καί μιά ἄλλη ἀπόδειξη πῶς ὁ 'Ιωσήφ ὁ 'Αριμάθαιος, δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν 'Ιωσήφ τό Νεκροθάφτη. Μέσα στό « Εὐ-

αγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου », γνωστικιστικό κείμενο τοῦ τέταρτου αἰῶνα, πού πιθανότατα τό πρότυπό του νά ἦταν παλαιότερο, ἔχει ἀλλάξει τό ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτη τοῦ κήπου πού στό ἐσωτερικό του θάφτηκε ὁ 'Ιησοῦς. Δέν τόν λένε πλέον 'Ιωσήφ, ἀλλά Φιλογένη: (ἑλληνικά: φίλος - γένος, δηλαδή « ἄνθρωπος πού ἀγαπάει τή γένεση - τή Ζωή).

Καί δῶ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ ἀπόδειξη. Γιατί τό ὄνομα « Φιλογένης » δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπό ἕναν εὐφημισμὸ (συνηθέστατο λογοτεχνικό φαινόμενο τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας) πού καλύπτει τή θλιβερή ἀπασχόληση τοῦ « κηπουροῦ », πού ἔσκαβε στόν « κήπο » του τάφους. Καί νά τό κείμενο τοῦ ἀπόκρυφου:

« Αὐτές, ἦταν ὄρθιες μέσα στόν κήπο τοῦ Φιλογένη τοῦ Κηπουροῦ, πού ὁ Σωτήρας τοῦ εἶχε θεραπεύσει τό γυιό του τόν Συμεών, τόν καιρό πού κατέβηκε ἀπό τό ὄρος τῶν 'Ελαιῶν μαζί μέ τούς 'Αποστόλους... » (Εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου, 2ο ἀπόσπασμα)

Κι ἐδῶ ἀκόμα, βρίσκουμε ἄλλη μιά ἀπόδειξη πῶς ὁ τάφος τοῦ 'Ιησοῦ βρισκόταν στό ὄρος τῶν 'Ελαιῶν, ἐφ' ὅσον ἐκεῖ ὁ τελευταῖος συνάντησε τόν 'Ιωσήφ τό Νεκροθάφτη, πού ἔξ αἰτίας τοῦ ἐπαγγέλματός του, κατοικοῦσε κοντά στό παραδοσιακό νεκροταφεῖο πού βρισκόταν στήν τοποθεσία αὐτή.

'Ἐτσι, βλέπουμε, πῶς ὁ 'Ιωσήφ ὁ 'Αριμάθαιος, ἦταν ὁ 'Ιωσήφ ὁ HAR - HA - METHIM δηλαδή « ὁ 'Ιωσήφ - τοῦ - λάκκου - τῶν - νεκρῶν ». Πράγμα πού ὀδηγεῖ ἀκόμα στό συμπέρασμα, ὅτι ὑπῆρχε ἕνας μόνο λάκκος, γιά πολλούς νεκρούς.

Αὐτό θυμίζει τόν « βουρκόλακκο » (FOSSA INFAMIA), ὅπου οἱ Ρωμαῖοι συνήθιζαν νά πετᾶνε μισοπεθαμένους, τούς σταυρωμένους. 'Αλλωστε, ἀκόμα καί ὁ Ντανιέλ Ρόπς, στό βιβλίο του « 'Ο 'Ιησοῦς καί ἡ ἐποχή του » παραδέχεται πῶς οἱ Ρωμαῖοι, συνήθιζαν νά σταυρώνουν κοντά στά νεκροταφεῖα.

Μέ αὐτό τόν τρόπο φτάνουμε στό συμπέρασμα, πῶς ὁ « βουρκόλακκος » βρισκόταν κάπου κοντά στό ὄρος τῶν 'Ελαιῶν, δίπλα στό παραδοσιακό νεκροταφεῖο.

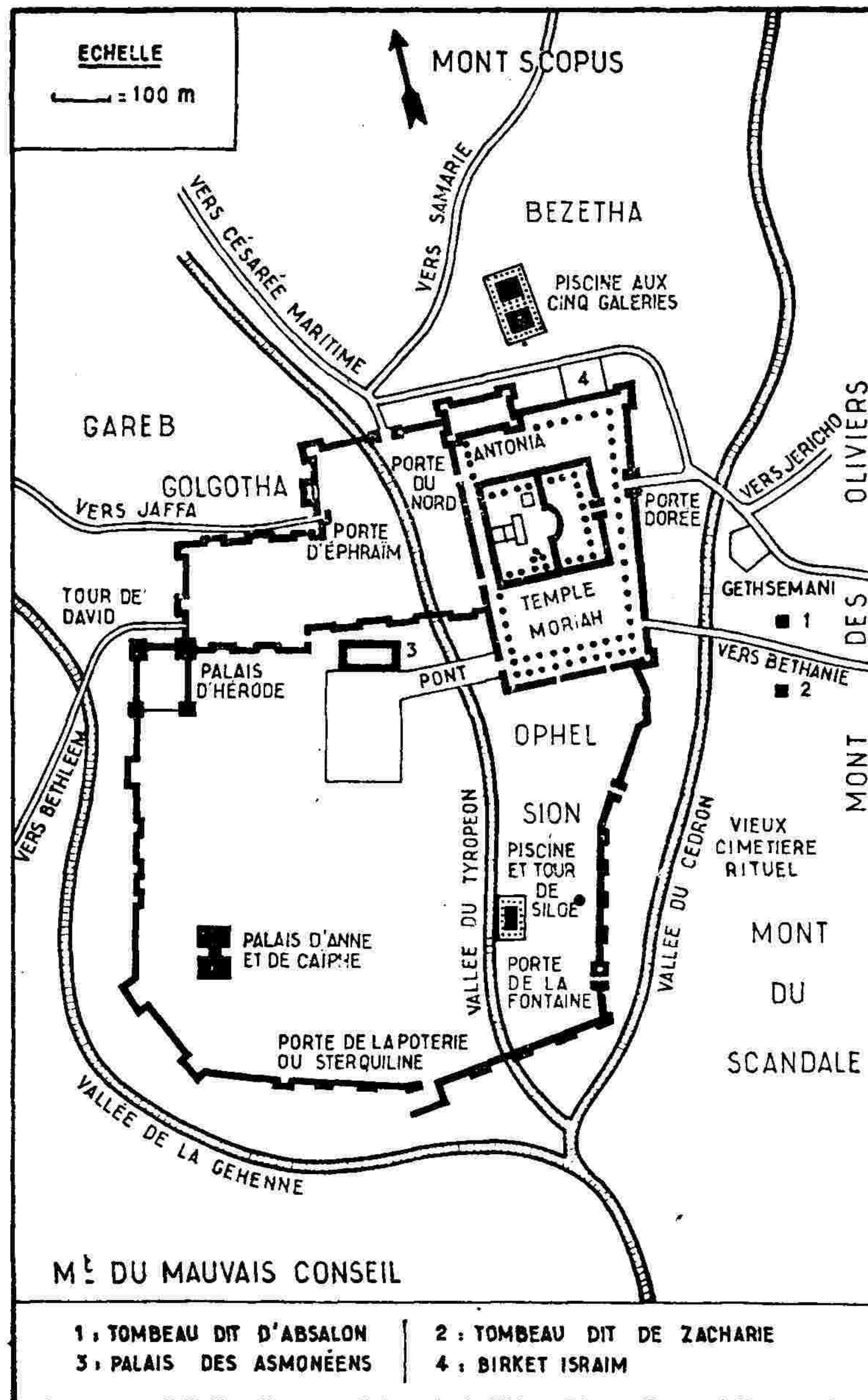
« Χάρτης τῆς 'Ιερουσαλήμ τοῦ πρώτου μ.Χ. αἰῶνα. 'Αντίγραφο ἀπό ἕνα μωσαϊκό τοῦ 595 μ.Χ. »

Ἡ κατάρα τῆς Ἱερουσαλήμ

«ἐάν οὖν πεινά ὁ ἐχθρὸς σου, ψώμιζε αὐτόν, ἐάν διψᾷ, πότιζε αὐτόν. τοῦτο γὰρ ποιῶν ἀνθρακας πυρός σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ...»

Παροιμίες: ΚΕ', 21
καί

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολή, ΙΒ', 20

Αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, πού ἦταν πολὺ γνωστὸ στὸ ἀρχαῖο Ἰσραήλ, θὰ μπορούσε νὰ λεχθεῖ καί μέ δύο λέξεις ὡς ἑξῆς: Συγχωρώντας τοὺς ἐχθροὺς σας μαζεύετε ἀναμμένα κάρβουνα πάνω στό κεφάλι τους. Μ' αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, καί μέ τίς ἐξηγήσεις πού ἀκολουθοῦν παρακάτω, θὰ δοῦμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς γνώριζε πολὺ καλά τίς ἀρχές τῆς καταστροφικῆς Μαγείας καί προπάντων τὴν ἀρχή πού λέει ν' ἀφήνεις τὸν ἀντίπαλο νὰ συσσωρεύει πάνω του τίς κακές του πράξεις. Μέ τὸν τρόπο αὐτό, δέν ἰσορροπεῖ ὁ μυστηριώδης ζυγὸς τοῦ Μοιραίου καί ἀργὰ ἢ γρήγορα ἢ ἀστάθεια αὐτὴ θὰ προκαλέσει τὴν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφή τοῦ ἀντιπάλου, κι ὅλο τὸ κακὸ πού εἶχε προετοιμάσει θὰ πέσει πάνω του.

Ἄλλωστε εἶναι ἡ ἴδια τακτικὴ πού ἐφαρμόστηκε ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τίς καταπιέσεις τῶν Ῥωμαίων.

Τὸν ἴδιο ἀκριβῶς μυστικιστικὸ κανόνα, ἐφαρμόζει ὁ Ἰησοῦς τὴ στιγμή πού βρίσκεται καρφωμένος πάνω στό σταυρὸ, ἂν δώσουμε πίστη στά εὐαγγέλια, πού γράφτηκαν τὸν τέταρτο αἰῶνα, στά ἑλληνικά, ἀπὸ Ἕλληνες. Ὑπάρχουν δύο πιθανότητες, εἴτε ἡ ἀναφορὰ ἐγίνε γιὰ νὰ κολακέψει τὴ Ῥώμη, ἐπειδὴ οἱ δῆμιοι ἦταν Ῥωμαῖοι λεγεωνάριοι, ὅποτε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ γεγονὸς εἶναι πλαστὸ καί δέν συνέβη ποτέ, ἢ πρόκειται πράγματι γιὰ μιὰ αὐθεντικὴ περίπτωσι, κι ὁ Ἰησοῦς ἐφάρμοσε τὸν γνωστὸ μυστικιστικὸ κανόνα προφέροντας τὴν περίφημη φράσι: «Πατερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι.» (Λουκᾶς ΚΓ, 34)

Ὁ R.P.DEISS στὸ βιβλίον του «Σύνοψη τῶν Εὐαγγελίων» μᾶς λέει πὼς «ἡ φράσι τῆς συγγνώμης, εἶναι ἀμφισβητούμενη». (Τό-

μος Α, σελ. 313)

Ἄλλωστε δέν θά μπορέσουμε ποτέ νά μάθουμε ἄν ἡ φράση εἶναι αὐθεντική ἢ ὄχι. Στήν πραγματικότητα τά πρωτότυπα Εὐαγγέλια χάθηκαν, καί ὁ Ὀριγένης (πού ἔζησε ἀνάμεσα στόν 2ο καί τόν 3ο αἰῶνα), μᾶς λέει πῶς ἤδη στήν ἐποχή του ἀγνοοῦσαν τήν ὕπαρξη τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου. Ἄν μπορούσαμε νά ξαναβροῦμε τά χαμένα αὐτά κείμενα, εἶναι πιθανό πῶς θά παρατηρούσαμε μεγάλες διαφορές ἀνάμεσα σ' αὐτά καί στά διορθωμένα κείμενα τοῦ 4ου αἰῶνα πού χρησιμοποιοῦμε μέχρι σήμερα.

Ἄλλωστε, τ' ἀπόκρυφα εἶναι ἀποδείξεις πῶς ὁ συλλογισμός αὐτός στέκει. Ἀκόμα, ὁ ἴδιος ὁ Ὀριγένης διορθώθηκε, πάλι τόν 4ο αἰῶνα ἀπό τόν Ρουφῖνο κι ὁ τελευταῖος δέν ἀρνεῖται τό γεγονός, λέγοντάς μας πῶς ἀντέγραψε τά κείμενα τοῦ Ὀριγένη κι ἔκανε διορθώσεις ὅπου τά λεγόμενα τοῦ συγγραφέα τοῦ φάνηκαν ἀνορθόδοξα. Καί τολμάει ἀκόμα ξεδιάντροπα νά πει στήν εἰσαγωγή του, πῶς ἔκανε ὅτι ἀκριβῶς καί ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος μέ τίς Κλημέντιες Ὀμιλίες: «Κάθε φορά πού συναντοῦσα μέσα στό πρωτότυπο ἑλληνικό κείμενο, ἕνα σκαυδαλωδες ἐδάφιο, τό μικραῖνα, τό διασκεύαζα ἢ τό ἀφαιροῦσα τελείως, ἔτσι πού ὁ ἀναγνώστης, νά μή συναντάει τίποτα πού νά προκαλέσει τόν κλονισμό τῆς πίστες του..» (εἰσαγ. DE PRINCI, 2)

Καί μᾶς γεννιέται μιά ἀπορία: Ποιά ἦταν αὐτά τά σκαυδαλωδη ἐδάφια πού ἡ ἀνάγνωσή τους ἀπό τοὺς πιστοὺς τοῦ πέμπτου αἰῶνα θά εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τόν κλονισμό τῆς πίστες τους;

Φυσικά τήν ἴδια τύχη μέ τά κείμενα τοῦ Ὀριγένη καί τοῦ Κλήμη εἶχαν καί τά πρωτότυπα κείμενα τῶν εὐαγγελίων, κι ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά εἶναι βέβαιος ὅτι μέ ἀπατεῶνες σάν τόν Ἱερώνυμο καί τόν Ρουφῖνο ἀκόμα καί οἱ πιό ξεδιάντροπες διαστρευλώσεις καί πλάνες εἶναι πιθανές.

Μέσα στόν Ματθαῖο (ΚΖ, 25) διαβάζουμε τά ἑξῆς:

«Καί ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαός εἶπε. τό αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπὶ τά τέκνα ἡμῶν»

Τῆ φράση αὐτή τῆ συναντᾶμε μονάχα στόν Ματθαῖο. Καί γνωρίζουμε πολύ καλά ὅτι ὁ Ματθαῖος αὐτός εἶναι ἕνας ψευδο-Ματθαῖος γιατί τό πρωτότυπο κείμενο εἶχε ἤδη χαθεῖ ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ὀριγένη, πού πέθανε τό 254. Ὡστόσο ἡ φράση εἶναι μιά ἐλεηνή ἀπάτη (καί θά τό ἀποδείξουμε ἀμέσως παρακάτω) πού πάνω της στήριξαν οἱ χριστιανοὶ ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνες τόν ἀδικοπο ἀντισημιτισμό τους, κι εἶναι πάνω σ' αὐτό τό ψέμα, πάνω σ' αὐτή τήν πλάνη, πού βασίστηκαν γιά νά δικαιολογήσουν τίς σφαγές, τοὺς βιασμούς, τίς ληστείες, καί τίς βιαιότητες ἐναντίον τῶν Ἑβραίων.

Ὁ ὁποιοσδήποτε σοβαρός ἀναγνώστης, θ' ἀναγνωρίσει μαζί μας ὅτι εἶναι ἀδύνατο γιά ἕνα πλῆθος λαοῦ, νά δημιουργήσει καί νά φωνάξει αὐθόρμητα μέ ὅλη του τή δύναμη, μιά τόσο σύνθετη φράση, σάν ἀπάντηση σ' ἕνα ἐρώτημα πού δέν ἦταν δυνατόν νά προβλέψει ἐκ τῶν προτέρων. Ἐνα παρόμοιο πλῆθος θά ἦταν μονάχα ἱκανό νά φωνάξει «Ζήτω τό τάδε» ἢ «Κάτω τό δεῖνα» καί τίποτα περισσότερο. Ἀλλά εἶναι τελείως ἀπίθανο νά μπόρεσαν ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι μαζί, τήν ἴδια στιγμή, νά ἔχουν τήν ἴδια ἐπιθυμία, καί νά ἐκφράσουν τήν ἴδια ἀπόφαση μέ ὁμοιόμορφο τρόπο.

Ἔτσι, βλέπουμε, πῶς ἡ φράση αὐτή δέν προφέρθηκε ποτέ ἀπό τό πλῆθος τῶν Ἑβραίων πού εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἐμπρός ἀπό τό ἀνάκτορο τοῦ Πιλάτου. Δημιουργήθηκε ἀπό τοὺς ἀνώνυμους ἀπατεῶνες τοῦ 4ου καί 5ου αἰῶνα, γιά νά δικαιολογήσει τοὺς διωγμούς τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ, πού οἱ ἴδιοι γνώριζαν καλύτερα ἀπό τόν καθένα τήν αἰτία τους.

Ἐπίσης, ἡ ἀπάτη αὐτή δημιουργήθηκε γιά νά καλύψει τήν πραγματική φράση πού πρόφεραν οἱ Ἑβραῖοι, πράγμα πού θά ὀδηγοῦσε τοὺς ἀναγνώστες τους στίς πραγματικές αἰτίες τοῦ διωγμοῦ. Κι ἀκόμα ἡ φράση αὐτή δημιουργήθηκε, ὅταν τά πλαστά τους κείμενα ἐπισημοποιήθηκαν καί τά πρωτότυπα κείμενα τοῦ Ματθαίου, ἐξαφανίστηκαν.

Υπάρχει μιά λαϊκή παράδοση, τόσο στήν Κίνα, ὅσο καί στίς Ἰνδίες, στό Θιβέτ καί στήν Ἰαπωνία, πού ἡ καταγωγή της χάνεται στά βάθη τῶν αἰώνων. Ἄν κάποιος ἀδικηθεῖ ἀπό ἕναν ἄλλον καί πάει κι αὐτοκτονήσει ἐμπρός ἀπό τό σπίτι του, τότε αὐτόματα ὁ δεῦτερος θεωρεῖται ὑπεύθυνος γιά τό θάνατο τοῦ πρώτου.

Ὁ Ζάκ Ντέ Μολαί, κι ὁ Γοδεφρίγος Ντέ Σαρναί, μεγάλοι ἀξιωματοῦχοι τοῦ Τάγματος τοῦ Ναοῦ, πού κήκαν ζωντανοὶ στό Παρίσι, στό νησί τῆς Σιτέ (καί γιά τήν ἀκρίβεια στό νησάκι, πού ὀνομαζόταν «νησί τῶν Ἑβραίων») καταράστηκαν τῆ στιγμή τῆς ἀγωνίας τους τόν Πάπα καί τόν Βασιλιά πού τοὺς καταδίκασαν στό μαρτυρικό αὐτό θάνατο, δίνοντάς τους τήν ὑπόσχεση πῶς πρίν νά κλείσει ὁ χρόνος θά παρουσιάζονταν κι οἱ δύο στή Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ἡ φοβερή ἀπειλή πράγματι εἰσακούστηκε. Μέσα σέ «σαράντα ἡμέρες» ὁ Πάπας πέθανε. Καί μέσα σέ ἐννιά μῆνες πέθανε μέ τῆ σειρά του κι ὁ Φίλιππος ὁ Ὁραῖος. Τό ἴδιο συνέβη στήν Ἱερουσαλήμ μέ τήν κατάρα τοῦ Ἰησοῦ.

Τόσο στό Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου (κεφ. ΚΓ) ὅσο καί στό κείμενο τοῦ Λουκά πού ἐπαναλαμβάνει τήν ἴδια σκηνή, ὁ Ἰησοῦς καταριέται ὁ κ τ ὠ φ ο ρ ἔ ς τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ. Αὐτοὺς ἐννοεῖ, χρησιμοποιώντας τοὺς ὄρους Σαδδουκαῖοι καί Φαρισαῖοι. Δέν ἀναφέρεται στοὺς Ἑσσαίους, γιατί αὐτοὶ δέν κατοικοῦν στήν Ἱερουσαλήμ.

Ἔρχεται ἡ σταύρωση. Ὁ Ἰησοῦς ἔχει περιορισμένα ὄρια ἀντοχῆς, καί ὄντας ἀπό φυσική ἀποψη πιό ἀδύνατος ξεψυχάει πρὶν ἀπὸ τοὺς δύο ληστές. Καί τότε, ὅπως ἀκριβῶς κι ὁ Ζάκ Ντέ Μολαί, κάνει χρήση τῆς σκοτεινῆς δυνάμεως πού περικλείει ἡ θέληση ἐνός ἐτοιμοθάνατου πού ξεψυχάει γιὰ νὰ πετύχει τὸν καταστροφικὸ του πόθο πού εἶχε ἤδη ἐκφράσει προηγουμένως ὀκτώ φορές μέσα στὰ Εὐαγγέλια.

Πράγματι διαβάζουμε στὸν Ματθαῖο καί στὸν Μάρκο τὰ ἐξῆς:

«περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ λέγων. Ἥλί-Ἥλί, λιμά σαβαχθανί; τουτ' ἔστι, Θεέ μου Θεέ μου, ἵνα τί μέ ἐγκατέλειπες; (Ματθαῖος ΚΖ, 46) «ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφείδ φωνὴν μεγάλην ἐξέπνευσε..» (ΚΖ, 50)

«Ἐλωί, Ἐλωί, λιμά σαβαχτανί...»(Μάρκος ΙΕ, 34)

Ἀπὸ μακρὰ, οἱ Ἑβραῖοι πού τὸν ἄκουσαν, νόμισαν πὼς καλοῦσε τὸν Ἥλία τὸν Προφήτη. Πίστεψαν, πὼς ἀνταποκρινόμενος στοὺς ἐκδικητικοὺς πόθους τῶν δύο ἄλλων ληστών, ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ καλέσει σέ βοήθειά του τὸν Οὐρανό.

Πρῶτα-πρῶτα, ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε ὅτι ἡ ἐρμηνεῖα πού δίνεται στὴν φράση τοῦ Ἰησοῦ, δὲν εἶναι ἀναγκαστικά οὔτε ἡ μόνη πού μπορεῖ νὰ δοθεῖ, οὔτε ἡ ὀρθότερη. Οὔτε «Ἥλί» οὔτε «Ἐλωί» δὲν μπορεῖ νὰ μεταφραστεῖ σὰν «Θεέ μου». Στὰ ἑβραϊκά ELI καί ELOÍ, εἶναι ὁ ἐνικός τοῦ ὀνόματος Θεός, καί ELOHIM ὁ πληθυντικός του πού χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ ἐκφράσει τὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σημασία ἰσχύει μόνον ὅταν μποῦν κάτω ἀπὸ τὰ γράμματα οἱ κατάλληλες τελείες πού ὑποδηλοῦν στὴν Ἑβραϊκὴ γραφὴ τὰ ἀνάλογα φωνήεντα, γιὰ τὸ ἑβραϊκὸ ἀλφάβητο περιέχει μόνον σύμφωνα.

Ἔτσι, τὰ τρία γράμματα πού σχηματίζουν τὴ λέξη ELI (ALEPH - LAMED - HE) μέ διαφορετικὴ στίξη, παίρνουν τὴ σημασία τοῦ «καταριέμαι, βλασφημάω» πράγμα δηλαδὴ τελείως διαφορετικὸ.

Ἐξ ἄλλου, ἡ φράση «Ἥλί-Ἥλί Λιμά Σαβαχθανί» εἶναι κλασσικὴ. Πρόκειται γιὰ τὸν πρῶτο στίχο τοῦ Ψαλμοῦ ΚΒ. Οἱ ψαλμοὶ εἶναι ὕμνοι πού οἱ στίχοι τους δὲν εἶναι πάντοτε δημιουργηματα τοῦ βασιλιᾶ Δαυῖδ, ἀλλὰ καί ἀνώνυμων ἱερέων. Ὁ ψαλμὸς ΚΒ ἀρχίζει ὡς ἐξῆς: «εἰς τὸν πρῶτον μουσικόν, ἐπὶ Ἀγέλεθ Ἀσάχαρ, Ψαλμὸς τοῦ Δαυῖδ». πράγμα πού σημαίνει ὅτι ὁ ὕμνος αὐτός πρέπει νὰ δοθῆ στὸν ἀρχιμουσικόν, καί νὰ τραγουδιστεῖ σύμφωνα μέ τὸ σκοπὸ τοῦ λαϊκοῦ Ἰσραηλίτικου τραγουδιοῦ «Ἀγέλεθ Ἀσάχαρ», πού πιθανότατα ἦταν ἓνα λαϊκὸ ἐρωτικὸ τραγούδι, πού οἱ στίχοι του στό πρῶτο πρόσωπο, ἐκφράζουν τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλιᾶ

Δαυῖδ. Ἄν διαβάσουμε ὀλόκληρο τὸν ψαλμό, θὰ μᾶς κάνει ἐντύπωση ὁ προφητικὸς του χαρακτήρας γιὰ τὸ πάθος τοῦ Ἰησοῦ... μέ τὴ διαφορά, ὅτι τὰ προφητικὰ αὐτὰ στοιχεῖα, τὰ συναντᾶμε μόνον στὶς χριστιανικὲς ἐκδόσεις τῆς Γραφῆς, ἐνῶ τὸ πρωτότυπο ἑβραϊκὸ κείμενο εἶναι πολὺ διαφορετικότερο.

Ἐκεῖ ὅπου γίνεται λόγος γιὰ τὰ χέρια καί τὰ πόδια πού τρυπήθηκαν, στὴν πραγματικότητά μιλάει γιὰ τὸ λιοντάρι πού τοῦ ἔδεσαν τὰ πόδια, κι ὅλα τ' ἄλλα στοιχεῖα εἶναι ἐπίσης τὰ σκόπιμα διαστρευλωμένα λόγια τοῦ βασιλιᾶ Δαυῖδ πού ἀπευθύνεται στό Θεό του.

Ἡ φράση αὐτὴ εἶναι πολὺ περίεργη σέ σχέση μέ τὸ πρόσωπο καί τὸ χρόνο πού εἰπώθηκε. Ὑπάρχει ἓνας ἄνθρωπος βασανισμένος, πού ὑποφέρει ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς πόνους τῆς σταύρωσης, ἡ πλάτη του εἶναι γδαρμένη ἀπὸ τὸ μαστίγωμα καί τρίβεται πάνω στό χοντροκομμένο εὐλο τοῦ σταυροῦ, τὰ χέρια του εἶναι τρυπημένα πάνω στό πιό ὀδυνηρό τους σημεῖο, σιγά-σιγά ὀδηγεῖται στὴν ἀσφυξία ἀπ' αὐτὴ τὴ τρομερὴ στάση, τὰ κόκκαλα τῶν ποδιῶν του εἶναι πιθανότατα σπασμένα ἀπὸ τίς σφυριές πού τοῦ ἔχωσαν μέσα στὴ σάρκα του τὰ καρφιά, δὲν ἔχει πιεῖ καί δὲν ἔχει φάει πάνω ἀπὸ πενήντα τέσσερις ὥρες. Πὼς λοιπὸν ἓνας ἄνθρωπος σ' αὐτὴ τὴ κατάσταση, θὰ μπορούσε νὰ βρεῖ τὸ κουράγιο καί τὴ ψυχικὴ διάθεση νὰ ἀπαγγεῖλει στίχους ἀπὸ ἓναν παραδοσιακὸ ὕμνο;

Ἐνας ἄνθρωπος πού ὀδηγεῖται στό ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, μπορεῖ νὰ τραγουδήσει πηγαίνοντας τὸν ὕμνο τῆς πατρίδας ἢ τοῦ κόμματός του. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ φωνάξει στό πρόσωπο τῶν δημίων του, ἓνα σύνθημα πού ἐκφράζει τὴν πίστη του. Ὅμως αὐτός ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑποφέρει ἀπὸ φυσιολογικὴ ἀποψη. Ἀλλὰ ὁ ἄλλος πού βρίσκεται ἀτέλειωτες ὥρες καρφωμένος πάνω σ' ἓνα εὐλο, δὲν μπορεῖ νὰ διαλέξει τὴν κλασσικὴ ποίηση γιὰ νὰ ἐκφράσει τὸ μαρτύριό του! Ἡ δὲν θὰ πεῖ ἀπολύτως τίποτα, γιὰ τὸ δὲν μπορεῖ, ἢ θὰ οὐρλιάξει ἀπὸ μῖσος πρὸς τοὺς δημίους του. Πιστεύουμε, πὼς αὐτὸ συνέβη στὴ περίπτωση τοῦ Ἰησοῦ.

Ἔτσι, μπορούμε νὰ κάνουμε μιὰ προσπάθεια γιὰ ν' ἀνακαλύψουμε τὴν ἀληθινὴ φράση πού ξεστόμισε, φράση πού οἱ ἀνώνυμοι γραφεῖς τοῦ τέταρτου αἰῶνα ἐξαφάνισαν, καί πού ἦταν τρομερὴ στὴν ἐκφρασὴ της, τρομερὴ στὰ ἀποτελέσματα πού προκαλεῖ καί τρομερὴ στὴν πραγματοποίησή της σαράντα χρόνια ἀργότερα.

Ὑπάρχει ἓνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα μαγικὰ συγγράμματα, μέ τὸν τίτλο «Τὰ κλειδιά τοῦ Σολομώντα». Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι ἓνα χειρόγραφο πού βρίσκεται στὴ βιβλιοθήκη τῆς Πάντοβας καί πού συγγραφέας του εἶναι ὁ PIERRE D' ABANE, ἄμεσος μαθητὴς τοῦ

Ἐρρίκου-Κορνέλιου Ἀγρίππα, πού ἦταν γιατρός τοῦ Καρόλου τοῦ Πέμπτου, διάσημος μυστικιστής, καί εἶχε διδαχθεῖ τή μαγική ἐπιστήμη ἀπό τόν Ἰωάννη Τριθέμιο, ἀββᾶ τοῦ SPANHEIM καί τοῦ WÜRTZBOURG. Ἀνοίγοντας τό βιβλίο αὐτό στό κεφάλαιο πού ἀφορᾷ τήν τρίτη μέρα τῆς βδομάδας, (πού λεγόταν MARDY στά ἀρχαία γαλλικά) διαβάζουμε τά ἑξῆς:

Ἐνάμεσα στά διάφορα *Θεῖα Ὄνόματα*, τῆς ἡμέρας ἐκείνης, πού ὁ μάγος εἶναι ὑποχρεωμένος νά διαλέξει ἕνα ἀπ' αὐτά γιά νά ἐπιτύχει τό σκοπό του, ὑπάρχουν καί τά ὀνόματα EL, ELOÏ, ELOHIM.

Ἐνάμεσα στά ὀνόματα τῶν *Πνευμάτων* πού κυβερνοῦν τίς δώδεκα ὥρες τῆς ἡμέρας καί τίς δώδεκα ὥρες τῆς νύχτας, βρίσκουμε τό ὄνομα TANI, πού καμμιά φορά παραλλάσσεται στά διάφορα χειρόγραφα σέ TANIC ἢ TANIE.

Ἔτσι ἡ ἐβραϊκή φράση πού φώναξε ὁ Ἰησοῦς, θά μπορούσε ν' ἀνασυνταχθεῖ ὡς ἑξῆς:

«ELI! ELOÏM! LAMA ASTAGNA! TANI...!»

Πράγμα πού θά μπορούσε νά πάρει τήν παρακάτω ἐρμηνεία:

«Κατάρρα! Ἀφορισμός! μέ τά πνεύματα Λάμα Ἀστάγνα, Τανί...»

Οἱ μάγοι, δέν χρησιμοποιοῦσαν ὅλα τά ὀνόματα πού ἀναφέρει τό βιβλίο, κάθε μέρα καί κάθε ὥρα. Ἀρκοῦσε ἡ χρησιμοποίηση μερικῶν ἀπ' αὐτά, μέ τήν προϋπόθεση νά χρησιμοποιηθοῦν μέ τήν ἱεραρχική τους σειρά. Περνώντας μέσα στόν Πρῶτο Μαγικό Κύκλο (ἀκολουθώντας τό θεῖο σχέδιο τῆς δημιουργίας) γίνεται χρήση τῶν ὀνομάτων τοῦ Θεοῦ δηλαδή τῶν «Θείων ὀνομάτων». Στό δεύτερο κύκλο, βρίσκονται τά ὀνόματα τῶν Μεγάλων Πνευμάτων ἢ Ἀγγέλων. Καί στόν τρίτο κύκλο τά ὀνόματα τῶν μικροτέρων πνευμάτων πού κυβερνοῦν τήν Ὥρα, τήν Ἡμέρα, τήν Ἐποχή. Ὑπάρχει μιά ἀπόλυτη ἱεραρχία στήν προφορά τῶν ὀνομάτων καί δίνουν ἀποτέλεσμα μονάχα ὅταν προφερθοῦν μέ τή σωστή τους σειρά.

Ἡ προφορά τοῦ Θεοῦ ὀνόματος, δίνει στό μάγο τή δυνατότητα νά ἐξουσιάζει τά Ἀνώτερα Πνεύματα, τοὺς Ἀγγέλους. Τό ἀγγελικό ὄνομα, δίνει στό μάγο τή δυνατότητα νά ἐξουσιάζει τά πνεύματα πού κυριαρχοῦν στόν κόσμο, τά πνεύματα τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου.

Μποροῦμε νά παρατηρήσουμε, ὅτι στή φράση τοῦ Ἰησοῦ πού ἀνασυνθέσαμε παραπάνω, συμβαίνουν τά ἑξῆς:

1. Ὅλες οἱ λέξεις τῆς φράσης αὐτῆς, εἶναι λέξεις πού χρησιμοποιοῦνται ἀπό τή μαγεία, καί βρίσκονται ἀκριβῶς στή σωστή ἱεραρχική τους τοποθέτηση.

2. Ὅλα αὐτά τά ὀνόματα ἐπικαλοῦνται τήν ὄντοτητα τοῦ

Ἄρη (MARS), ἀκόμα καί τό ὄνομα τοῦ Πνεύματος πού κυβερνάει τήν πλανητική ὥρα τῆς στιγμῆς πού προφέρεται ἡ φράση. Ἡ μέρα εἶναι ἡ τρίτη (MARDY).

3. Ἡ ὥρα αὐτή εἶναι ἡ ὀγδόη, καί εἶναι ἡ τελευταία πού ἔζησε ὁ Ἰησοῦς, γιατί μόλις ἄρχισε ἡ ἐνάτη ὥρα ξεψύχησε. Ἡ φράση λοιπόν προφέρθηκε τήν ὀγδόη ὥρα.

4. Ἡ ὀγδόη ὥρα τῆς ἡμέρας, εἶναι ἀκριβῶς αὐτή καί ὄχι ἄλλη, γιατί ἡ ὀγδόη ὥρα τῆς νύχτας κυβερνιέται ἀπό ἕνα ἄλλο πνεῦμα (μέ τό ὄνομα TAFRAC)

5. Ὅλα αὐτά τά ὀνόματα, εἶναι ἀκριβῶς αὐτά πού προκαλοῦν κακό σ' ἐχθρούς.

«Ἡ φύση τῶν πνευμάτων αὐτῶν, εἶναι ἡ πρόκληση μαχῶν, θανάτων, πυρκαγιῶν, φόνων, ἀσθενειῶν. Μετά τήν πραγματοποίηση τῶν παραπάνω κακῶν, προκαλοῦν τήν ἀπόδοση τῆς υἱείας, καί μποροῦν ἀκόμα νά προκαλέσουν τήν ἐφήμερη παρουσία δύο χιλιάδων στατιωτῶν...» («Ἐπταήμερον, ἢ στοιχεῖα Μαγείας» PIERRE D' ABANE, φιλόσοφος-Λιέγη)

Ὅλες αὐτές οἱ κακές ἐπιδράσεις, συμβαίνουν στήν Ἱερουσαλήμ μέσα σέ λίγο χρόνο: Ἡ ἐφήμερη παρουσία τῶν στρατιωτῶν-Ζηλωτῶν μέ τήν ἡγεσία τοῦ Γιοχάναν Γισγαλά, οἱ θεραπευτικές ἐπιτυχίες τῶν πρώτων «χριστιανῶν», πού διαδέχτηκαν τή διάδοση μιᾶς φοβερῆς ἐπιδημίας, ὁ πόλεμος μέ τή Ρώμη, ἡ πολιορκία τῆς Ἁγίας Πόλης, ὅλα τά δεινά πού προκλήθηκαν ἀπ' τήν πολιορκία, δολοφονίες, θάνατοι, ἀρρώστιες κλπ., πού περιγράφονται μέ τόσες λεπτομέρειες ἀπό τόν Φλάβιο Ἰωσηφ. Τίποτα ἀπ' ὅλες τίς καταστροφές πού προβλέπει ἡ χρήση αὐτῶν τῶν πνευμάτων δέ λείπει ἀπό τήν ἱστορική πραγματικότητα. Ἴσως ἀκόμα καί ἡ εὐαγγελική φράση «... ἡ δοκεῖς ὅτι οὐ δύναμαι ἄρτι παρακαλέσαι τόν πατέρα μου, καί παραστήσει μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων;... » (Ματθαῖος ΚΖ, 53) νά ἔχει σχέση μέ τή δυνατότητα τῆς παρουσίας δύο χιλιάδων στρατιωτῶν, πού ἀναφέρεται ἀνάμεσα στίς δυνατότητες τῆς μαγικῆς ἐπίδρασης.

Θά ρωτήσῃ ἴσως ὁ ἀναγνώστης, γιατί δίνεται τόσο μεγάλη σημασία καί δύναμη στίς ὄντοτητες τῆς Τρίτης (MARDY); Ὁ JULIEN - SOMMER μᾶς ἀποκάλυψε μέτίς μελέτες του, πάνω στά χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας, πῶς οἱ Ζηλωτές, ἡ ἐξτρεμιστική παράταξη τῆς αἵρεσης τῶν Ἐσσαίων, πού ἀποκόπηκε τελικά ἀπ' αὐτούς, δέν χρησιμοποιοῦσε τό κλασσικό σεληνιακό ἡμερολόγιο τῶν Ἐβραίων, ἀλλά ἕνα μυστικό ἡλιακό ἡμερολόγιο πού ἀναφέρεται στό «Βιβλίο τῶν Ἰωβηλαίων».

« Έργα Μαγείας τοῦ Ἑρρίκου-Κορνέλιου Ἀγρίππα, μέ Μυστήρια τῆς Μαγείας τοῦ PIERRE D' ABANE – (Λιέγη, χωρίς ἡμερομηνία, πάνω σ' ἓνα χειρόγραφο τῆς βιβλιοθήκης τῆς Πάντοβας)

Conjuration du Mardy

Je conjure et confirme sur vous, Anges forts et saints, par le nom Ya, Ya, Ya, He, He, He, Va, Hy, Ha, Ha, Ha, Va, Va, Va, An, An, An, Aie, Aie, Aie, El, Ay, Elibra, Eloim, Eloim, et par les noms de ce Dieu Très haut qui a fait paroître l'eau des arbres et des herbes, et a mis son sceau sur elle avec son précieux honoré, redoutable et saint nom, et par le nom des Anges qui dominent dans la cinquieme Armée, qui servent Acimoÿ, Ange grand, fort, puissant et honoré ; et par le nom de l'Etoile qui est mars ; et

Ἐξορκισμός τῆς Τρίτης.

Ἐξορκίζω καί ἐμπιστεύομαι σέ σᾶς, Ἄγγελοι δυνατοί καί Ἅγιοι, μέ τό ὄνομα Υἄ, Υἄ, Υἄ, Χε, Χε, Χε, Βα, Χυ, Χα, Χα, Χα, Βα, Βα, Βα, Αν, Αν, Αν, Αἶ, Αἶ, Αἶ, Ελ, Αῦ, Ἐλιμπρά, Ἐλοῖν, Ἐλοῖμ, καί μέ τά ἀνό-

ματα τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ πού δημιούργησε τά νερά, τά δέντρα καί τά χόρτα, πού ἔβαλε τήν ἱερή σφραγίδα του πάνω στά νερά, τιμώντας τα, μέ τό φοβερό καί Ἅγιο Ὄνομά του, καί μέ τό ὄνομα τῶν Ἄγγέλων πού κυβερνοῦν τή πέμπτη Στρατιά, πού ὑπηρετοῦν τόν Ἀσιμοῦ, τόν Μεγάλο, Παντοδύναμο καί Δοξασμένο Ἄγγελο, καί μέ τό ὄνομα τοῦ Ἄστρου, πού λέγεται Ἄρης (MARS), καί...

Les Anges du 5e ciel, regnant le Mardy qu'il faut appeler dans les 4 parties du monde.

Οἱ Ἄγγελοι τοῦ 5ου οὐρανοῦ, πού κυβερνᾶνε τήν Τρίτη, πού πρέπει νά κληθοῦν στά τέσσερα μέρη τοῦ κόσμου.

Du côté de l'Orient

<i>Friagne</i>	<i>Guaël</i>	<i>Damaël</i>
<i>Galzas</i>	<i>Arragon</i>	

Ἀπό τή μεριά τῆς Ἀνατολῆς

Φριάν Γαζᾶς	Γκαέλ Ἄρραγκόν	Δαμαέλ
----------------	-------------------	--------

Du côté de l'Occident

<i>Lama</i>	<i>Astagna</i>	<i>Lobquin</i>
<i>Soncas</i>	<i>Iaxel</i>	<i>Isiaël</i>
<i>Irel</i>		

Ἐκ τῆς μεριᾶς τῆς Δύσης

Λάμα	Ἀστάγκα	Λόμπκιν
Σόνκας	Ἰαξέλ	Ἰσιαέλ
Ἰρέλ		

LE MARDY

Heures du jour.

Anges des heures.

1. <i>Yayn</i>	<i>Samael</i>
2. <i>Ianor</i>	<i>Michael</i>
3. <i>Nasnia</i>	<i>Anael</i>
4. <i>Salla</i>	<i>Raphael</i>
5. <i>Sadedali</i>	<i>Gabriel</i>
6. <i>Thamur</i>	<i>Cassiel</i>
7. <i>Ourer</i>	<i>Sachiel</i>
8. <i>Tanie</i>	<i>Samael</i>

Η ΤΡΙΤΗ

Ἦρες τῆς ἡμέρας

1. Γιαῦν
2. Ἰανώρ
3. Νασνία
4. Σαλλᾶ
5. Σαντενταλί
6. Θαμούρ
7. Οὐρέλ
8. Τάνι

Ἄγγελοι τῶν Ἦρῶν

- Σαμαέλ
- Μιχαέλ
- Ἀναέλ
- Ραφαέλ
- Γαβριέλ
- Κασσιέλ
- Σαχιέλ
- Σαμαέλ

Ἡ ANNE JAUBERT στό βιβλίο της «Ἡ ἡμερομηνία τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου» μᾶς ἀποδεικνύει, πῶς ὁ Ἰησοῦς καί οἱ μαθητές του, χρησιμοποιοῦσιν τό μυστικό ἡλιακό ἡμερολόγιο τοῦ «Βιβλίου τῶν Ἰωβηλαίων», πράγμα πού μᾶς βεβαιώνει γι' ἄλλη μιά φορά πῶς ἦταν Ζηλωτές. Ἀκόμα γνωρίζουμε, πῶς δέν ἀκολουθοῦν τά διδάγματα τῶν Ἑσσαίων, καί σ' ἀντίθεση μ' αὐτούς, τρῶνε κρέας καί πίνουν κρασί, ἀκριβῶς ὅπως οἱ Ζηλωτές. Οἱ ὄπαδοί τοῦ Ἰησοῦ, οἱ «Χριστιανοί», εἶναι ἐλευθερωμένοι ἀπό τά ἰουδαϊκά ταμπού, καί χρησιμοποιοῦν τό ἄγνωστο γιά τή μάζα τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ, ἡλιακό ἡμερολόγιο, ἀκριβῶς ὅπως τό μοναδικό κίνημα πού συμπεριφερόταν μέ τόν ἴδιο τρόπο τήν ἐποχή ἐκείνη, οἱ Ζηλωτές.

Ἐπιπλέον, ἡ ANNE JAUBERT, κάνει τήν ἐξῆς παρατήρηση σ' ὅτι ἀφορᾶ τή μέρα Τρίτη, μέσα στό ἴδιο βιβλίο, σελ. 39:

«Μέσα στό εἰδικό ἡμερολογιακό σύστημα πού χρησιμοποιοῦν οἱ Ζηλωτές, παρατηροῦμε πῶς δίνουν μιάν ἰδιαίτερη σημασία στήν μέρα Τρίτη. Τό Πάσχα ἀρχίζει τό βράδυ τῆς Τρίτης. Ἡ 7η μέρα τοῦ Πάσχα εἶναι πάλι ἡ Τρίτη. Ἡ 7η μέρα τῆς σκηνοπηγίας εἶναι ἡ Τρίτη. Οἱ τρεῖς ἀπό τίς τέσσερις ἐνοράσεις τοῦ Ἀγγαίου τοποθετοῦνται τήν Τρίτη, τήν 7η μέρα τῆς Σκηνοπηγίας. Ἡ μοναδική μέρα τοῦ I - HENOCH εἶναι ἡ ἐνόραση τῆς 14ης ἡμέρας τοῦ

του μήνα, πάλι Τρίτη, καί παραμονή τῆς γιορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας» (Α. JAUBERT: 'Η ἡμερομηνία τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, Παρίσι 1967, GABALDA.)

Ἔτσι, ἂν ὅπως λέει ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἰησοῦς πέθανε τῆ στιγμῆ πού θυσιάζανε τό ἄρνι τοῦ Πάσχα, τότε ἡ μέρα ἐκείνη μέ τό ἡμερολόγιο τῶν Ζηλωτῶν ἦταν ἡ Τρίτη.

Κι ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἐκλογή τῶν πνευμάτων πού κυβερνοῦν τήν τρίτη μέρα καί τήν ὄγδοη ὥρα.

Ἄλλωστε, οἱ ἴδιοι οἱ χριστιανοί, δέν τσιγκουνεύτηκαν ποτέ, στή χρήση τῆς κατάρας καί τοῦ ἀφορισμοῦ. Χωρίς ν' ἀναφερθοῦμε στόν Ἐκκλησιαστικό Ἀφορισμό καί Ἀνάθεμα, μπορούμε νά παραθέσουμε μερικά χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα ἀπό τόν Παῦλο:

Α' Πρός Κορινθίους Ἐπιστολή: «ἐγώ μέν γάρ ὡς ἀπῶν τῶ σώματι, παρῶν δέ τῶ πνεύματι, ἤδη κέκρικα ὡς παρῶν τόν οὕτω τοῦτο κατεργασάμενον, ἐν τῇ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συναχθέντων ὑμῶν καί τοῦ ἐμοῦ πνεύματος σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδοῦναι τόν τοιοῦτον τῶ Σατανᾶ εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκός...» (Ε, 3-5)

Α' Πρός Τιμόθεον Ἐπιστολή: «... ὧν ἐστίν Ὑμέναιος καί Ἀλέξανδρος, οὓς παρέδωκα τῶ Σατανᾶ, ἵνα παιδευθῶσι μή βλασφημεῖν...» (Α, 20)

Στήν πρώτη περίπτωση πρόκειται γιά ἕναν νεαρό πού εἶχε παντρευτεῖ τή γυναίκα τοῦ πατέρα του, δηλαδή τή μητριά του. Στή δεύτερη, πρόκειται γιά κοινούς χριστιανούς, πού εἶχαν ἀσπαστεῖ τίς Γνωστικιστικές διδασκαλίες, καί πού πιθανότατα ἐκήρυτταν πῶς ὁ Κόσμος ἦταν δημιούργημα ἑνός ἀτελεῖ Δημιουργοῦ καί ὄχι τοῦ Τέλειου Θεοῦ.

Καί στίς δύο περιπτώσεις, τό νά ἐξορκίσει κανεῖς ἕνα ἀνθρώπινο ὄν στίς δυνάμεις τῆς Κόλασης (Σατανᾶς) μέ σκοπό νά καταστραφεῖ ἡ σάρκα του, δηλαδή νά πεθάνει, ἦταν ἕνα ἔγκλημα πού παραβίαζε τό ρωμαϊκό νόμο τῆς Δωδεκαδέλτου, κι ἐτιμωρεῖτο μέ θάνατο, γιατί ἦταν ἄσκηση Μαύρης Μαγείας.

Σάν τελευταία ἀπόδειξη τοῦ ἀπόλυτα μαγικοῦ χαρακτήρα πού εἶχαν τά τελευταία λόγια πού πρόφερε ὁ Ἰησοῦς, βρίσκουμε μέσα σ' ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τό ἀπόκρυφο κείμενο «ACTA PILATI» (Πράξεις τοῦ Πιλάτου), κοπτικό χειρόγραφο:

÷ αγωω εβου πιόι' ις ζ'η ογποδ ης'μη. ξε
παιιωτ' ἀβι' ἀδαχ. εφκιδρου. αδαπαι'. αρου.
σαβηλ. λουτηλ. ελωει'. ελεμας. αβακδαπει'. οριωθ.
μιωθ. οταλαθ. σουη. περιπηθ. ιωθατ :-|

«Τήν ἕκτη ὥρα ἔπεσε σκοτεινιά πάνω στή γῆ μέχρι τήν ἑνάτη ὥρα ὁ ἥλιος σκοτείνιασε, τό παραπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίστηκε στά δύο ἀπό πάνω μέχρι κάτω. Τότε ὁ Ἰησοῦς φώναξε μέ φωνή μεγάλη: Ἄμπα... Ἄμπί... Ἀντάχ... Ἐφκίδρου... Ἀντονάι... Ἄρόα... Σαμπέλ... Λουέλ... Ἐλοῖ... Ἐλεμάς... Ἀβακτανεῖ... Ὀριώθ... Μιώθ... Ουαάθ... Σούν... Περινεέθ... Ἰωθατ...»

(Πράξεις Πιλάτου - ACTA PILATI - 2ο ἀπόσπασμα - Κοπτικό χειρόγραφο τοῦ 4ου αἰῶνα, μετάφραση ἑνός ἑλληνικοῦ προτύπου, πού ἀναφέρει ὁ Ἰουστίνος τόν 2ο αἰῶνα. Μετάφραση στά γαλλικά ἀπό τόν Δρ Ε. REVILLOUT - Παρίσι 1912, ἔκδοση FIRMIN-DIDOT).

Βλέπουμε, πῶς τό κείμενο αὐτό περιέχει τά περισσότερα ἀπό τά γνωστά «ὀνόματα τῆς δύναμης» πού συναντᾶμε σ' ὅλα τά συγγράμματα τῆς Μαγείας. Μέ τήν παρουσία τους σ' αὐτό τό κείμενο, ἐπιβεβαιώνουν τό μαγικό καί ἀφοριστικό χαρακτήρα τῶν τελευταίων φράσεων πού πρόφερε ὁ Ἰησοῦς, πού μόνο ἡ ἀρχή τους ἀναφέρεται ἀπό τά κανονικά Εὐαγγέλια. Ἡ συνέχεια τοῦ παραπάνω κειμένου, ὑπογραμμίζει ἀκόμα μιά φορά τή σημασία τῆς μαγικῆς αὐτῆς παράδοσης:

«Τήν στιγμῆ πού ὁ Σωτήρας εἶπε αὐτές τίς λέξεις, ὁ ἀέρας ἄλλαξε, ὁ χώρος σκοτείνιασε, ἡ ἄβυσσος σχίστηκε, τό στερέωμα τραντάχτηκε...»

Ἔτσι, ἔχουμε τήν ἀπόδειξη πῶς ἦταν μιά ἐπίκληση στίς δυνάμεις τοῦ σκότους καί τοῦ χάους!

1. Σημ. τοῦ Συγγ.: Ἄλλωστε, ἐπειδή ὁ Ἰησοῦς ἤλπιζε μέχρι τήν τελευταία στιγμῆ πῶς θά ἐρχόταν βοήθεια, εἴτε ὑπερφυσική, εἴτε ἀνθρώπινη (ἀπό τή στρατιά του) ἀρνήθηκε νά πιεῖ τό καταπραῦντικό ποτό πού πρόσφεραν οἱ καταδίκους (Ματθαῖος ΚΖ, 34 καί Μάρκος ΙΕ, 23) ὄχι βέβαια ἐπειδή ἤθελε νά ὑποφέρει περισσότερο, ἀλλά ἐπειδή ἤθελε νά διατηρήσει τίς αἰσθήσεις του. Κι ἀπόδειξη εἶναι πῶς καί οἱ δύο σωματοφύλακές του, οἱ δύο ληστές πού σταυρώθηκαν μαζί του, ἀρνήθηκαν παρόμοια τό ποτό. Κι ἀποδεικνύεται ἀπό τίς βρισιές τους καί τίς εἰρωνίες τους πῶς κι αὐτοί εἶχαν ἐλπίσει πῶς τελικά θά σώζονταν, ὅπως τοὺς εἶχε προηγουμένως διαβεβαιώσει ὁ Ἰησοῦς. Ὡστόσο δέν ἤρθε βοήθεια...

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ σύντομη μελέτη πάνω στό θέμα, βγάζουμε τό ἔξης τελικό συμπέρασμα: τά τελευταῖα λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ἦταν μιά κατάρα γιά τήν πόλη πού τόν εἶχε ἐγκαταλείψει στήν προσπάθεια του νά τήν ἐλευθερώσει ἀπό τό ρωμαϊκό ζυγό. Εἶδαμε, πώς εἶχε τήν συνήθεια νά καταριέται, ὅμως ἡ τελευταία αὐτή κατάρα, ἦταν συνδεδεμένη μέ τό ξεψύχισμα του κι ἔτσι ἔπιασε κι ἔπεσε πάνω στήν Ἱερουσαλήμ, ὅπως ἀκριβῶς, δεκατρεῖς αἰῶνες ἀργότερα οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ ἡγέτη τῶν Ναϊτῶν χτύπησαν ὀλοκληρωτικά τὴ γαλλική μοναρχία καί τήν παποσύνη...

Ἡ ἐκτέλεση τοῦ Ἰησοῦ.

«Γιατί νά τά βάλουμε μέ τό βέλος ὅταν ἔχουμε ἐμπρός μας τό τόξο;...»

Ἰνδική παροιμία.

Τί ἔγινε τό ἀληθινό *Κατηγορητήριο* πού μέ βάση αὐτό καταδικάστηκε ὁ Ἰησοῦς; Στίς προηγούμενες σελίδες προσπαθήσαμε νά τό ἀναπαραστήσουμε, παίρνοντας ὑπ' ὄψη μας, τίς κατηγορίες πού θά μπορούσαν νά ἰσχύσουν ἀπό τήν ἀποψη τοῦ ρωμαϊκοῦ νόμου. Ἀλλά στήν πραγματικότητα, ἂν αὐτό τό κατηγορητήριο ἔγινε γνωστό γιά ἓνα ὀρισμένο διάστημα, στή συνέχεια ἔξαφανίστηκε προσεκτικά, καί τά ἀρχεῖα πού τό περιείχαν, καί πού ποτέ ἄλλωστε δέν ἔγιναν γνωστά στό πλατύ κοινό, καταστράφηκαν.

Ὅλοι οἱ καθολικοί ἐρευνητές ἀναγνωρίζουν, πώς ἡ λεγόμενη ἀναφορά τοῦ Πιλάτου πρὸς τόν Τιβέριο, πού περιγράφει τήν ἀνάσταση καί τήν ἀνάληψη τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι μιά χοντροκομμένη ἀπάτη. Ἀνάμεσα στά ἀπόκρυφα, τοποθετοῦνται καί οἱ «Πράξεις τοῦ Πιλάτου», πού ἀναφέραμε σέ προηγούμενο κεφάλαιο ἐπειδή ὅμως εἶναι ὑπερβολικά κολακευτικό γιά τόν Ἰησοῦ κείμενο, αὐτό τοῦ ἀφαιρεῖ ἓνα ἀρκετά μεγάλο μέρος ἀπό τήν ἐμπιστοσύνη, πού θά μπορούσαμε νά τοῦ ἔχουμε. Ὡστόσο, γνωρίζουμε τό περιεχόμενο αὐτῶν τῶν κειμένων. Ἀποτελοῦν τό πρῶτο μέρος ἀπό τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Νικόδημου».

Καί πάλι, τό ὅλο ἔργο, εἶναι σύγγραμμα κάποιου τρίτου προσώπου, πού οἱ χριστιανοί ἀναφέρουν τήν ὕπαρξή του, χωρίς ὅσο νά δώσουν τό ὄνομά του.

Στά 311-312, τήν ἐποχή πού Αὐτοκράτορας στή Ρώμη εἶναι ὁ Μαξιμίνος Δάζας (ἢ Δάϊζας), κυκλοφορεῖ μιά καινούργια ἐκδοση τῶν «Πράξεων τοῦ Πιλάτου» σ' ὀλόκληρη τήν Αὐτοκρατορία, καί προπάντων στά σχολεῖα.

Νά τί μᾶς λέει ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας πάνω στό θέμα αὐτό:

«'Αφοῦ κατάσκειψαν τίς «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» καί τοῦ Σωτήρα μας, γεμάτες ἀπό βλασφήμιες ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, οἱ αὐτοκρατορικοί ὑπάλληλοι, τίς στέλνουν μέ τήν ἔγκριση τοῦ Αὐτοκράτορα, σ' ὅλες τίς χώρες πού ἔξουσιάζει, καί μέ ἀνακοινώσεις, τίς διαφημίζουν παντοῦ σέ πόλεις καί σέ χωριά, καί τίς δείχνουν σ' ὅλο τόν κόσμο. Ἐπί πλέον, οἱ δάσκαλοι στά σχολεῖα, τίς διδάσκουν σάν μάθημα καί ὑποχρεώνουν τοὺς μαθητές νά τίς μαθαίνουν ἀπέξω...» (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας: Ἐκκλησιαστική Ἱστορία ΙΧ, Ε', 1).

Εἶναι πολύ πιθανό, πῶς τά κείμενα αὐτά, πού οἱ ἐκκλησιαστικοί συγγραφεῖς τά ὀνόμασαν «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» σ' ἀντιπαράταξη μέ τά κείμενα πού κολάκευαν τό πιστεύω τους, δέν ἦταν τίποτα ἄλλο ἀπό μιά περίληψη τῆς δίκης τοῦ Ἰησοῦ, καί ἴσως ἀκόμα, πιό ἀπλά, τό τελικό κατηγορητήριο πού ἀπαγγέλθηκε ἀπό τόν Πιλάτο.

Ἄλλά τό κείμενο αὐτό, πού θά ἦταν πολύ σημαντική ἡ ἀντιπαραβολή του μέ τίς «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» πού εἶναι κολακευτικές γιά τόν Ἰησοῦ, δέν ἔφτασε μέχρι τίς μέρες μας. Μόνο τό κολακευτικό κείμενο ἐπέζησε.

Θά μᾶς ἔκανε ἐντύπωση ἂν συνέβαινε τό ἀντίθετο. Οἱ προκουράτορες, οἱ στρατιωτικοί διοικητές, οἱ ἀνώτατοι αὐτοκρατορικοί ὑπάλληλοι, ἔστελναν σέ πολύ κανονικά διατάγματα, ἀναφορές στή Ρώμη, περιγράφοντας τά σημαντικά γεγονότα τῆς περιοχῆς πού εἶχαν κάτω ἀπό τή δικαιοδοσίαν τους. Χάρις σ' αὐτό τό σύστημα, ὁ Τάκιτος ἔγραψε «τά Ἐτήσια» καί τίς «Ἱστορίες» του. Μέσα στά ἔργα του βλέπουμε τό τί συμβαίνει στήν Ἀνατολή καί στή Δύση, σχεδόν μέρα πρὸς μέρα. Ἐκτός ἀπό τά γεγονότα πού συνέβησαν στήν Ἰουδαία τήν ἐποχὴ τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ Μοναχοί-ἀντιγραφεῖς ἔχουν περάσει ἀπό κεῖ. Τήν ἴδια τύχη εἶχε ἡ ἀναφορά τοῦ Πιλάτου πρὸς τόν Τιβέριο, πού περιέγραφε τή μεγάλη ἐξέγερση τοῦ 33 μ.Χ. καί τῆς ὁποίας ἀρχηγός, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς. Ὅταν οἱ χριστιανοί κατέλαβαν τήν ἔξουσία μέ τόν Κωνσταντῖνο, τά ἀρχεῖα τῆς Αὐτοκρατορίας πέρασαν ἀμέσως ἀπό τή βάρβαρη λογοκρισία τους. Καταδιώχτηκε μέ μανία ὅτιδήποτε δέν ἦταν χριστιανικό, καί μάλιστα ὀρθόδοξο χριστιανικό. Οἱ ἡγέτες τῆς μεσαιωνικῆς αὐτῆς αἵρεσης δέν ἐννοιωθάν κανένα σεβασμό γιά τά ἱστορικά ἀρχεῖα, καί στέλναν τοὺς φιλοσόφους καί τοὺς γνωστικιστές δασκάλους νά ἐργάζονται καταναγκαστικά καί γιά ὅλη τους τή ζωή, στά ὄρυχεῖα.

Ἀπό τόν τρόπο τῆς ἐκτέλεσης τοῦ Ἰησοῦ, πού μᾶς μεταδίδουν τά διάφορα κείμενα, μπορούμε νά πάρουμε ἀξιόλογες πληροφορίες, χρήσιμες γιά τή μελέτη μας.

Σύμφωνα μέ τοὺς ρωμαϊκοὺς νόμους, τό μαστίγωμα τῶν

καταδίκων γινόταν μέ τρεῖς τρόπους. Εἴτε μέ τά μπαστούνια (FUSTIS), εἴτε μέ τίς βέργες (VIRGA), εἴτε μέ τά μαστίγια (FRAGELLUM). Τό μαστίγωμα μέ τά μπαστούνια, ἦταν μιά ποινή πού ἐφαρμοζόταν μόνο γιά τοὺς στρατιῶτες, οἱ βέργες γιά τοὺς ρωμαίους πολίτες, καί τό μαστίγιο γιά τοὺς σκλάβους. Πρὸς τά τέλη τῆς Ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας, καταργήθηκε ἡ ποινή μέ τίς βέργες γιά τοὺς πολίτες ἀπό τό νόμο PORCIA (ἀναφέρεται ἀπό τόν Κικέρωνα καί τόν Τίτο-Λίβο).

Ὅστόσο, οἱ καταδικασμένοι σέ θάνατο, πού ἔξαιτίας ἀκριβῶς τῆς καταδίκης τους ἔχαναν τήν ιδιότητα τοῦ Ρωμαίου πολίτη (ἂν ἦταν), μαστιγώνονταν μέ βέργες. Αὐτό συνέβει καί μέ τόν Σαούλ-Παῦλο, πρὶν νά ἐκτελεστεῖ. Ἀντίθετα, ὁ Ἰησοῦς, πού δέν ἦταν οὔτε ρωμαῖος πολίτης, οὔτε στρατιώτης στήν ὑπηρεσία τῆς Ρώμης, δέ μπορούσε νά μαστιγωθεῖ μέ τίς βέργες ἀλλά μόνο μέ τά μαστίγια.

Οἱ ἀνώνυμοι γραφεῖς πού συντάσσουν τά Εὐαγγελικά κείμενα τόν τέταρτο αἰῶνα, δέν εἶχαν δεῖ ποτέ τους μιά σταύρωση, γιατί ἡ ποινή αὐτή εἶχε ἤδη καταργηθεῖ ἀπό τόν Κωνσταντῖνο, μέ τήν εἰσήγηση βέβαια τῶν ἀξιωματούχων τοῦ χριστιανικοῦ κινήματος. Ἐτσι, βλέποντας τοὺς στρατονόμους τῆς αὐτοκρατορίας ὀπλισμένους μέ μιά δέσμη ἀπό βέργες, φαντάστηκαν, πῶς μ' αὐτές χτύπησαν τόν Ἰησοῦ πρὶν νά τόν καρφώσουν στό σταυρό.

Μέ τόν ἴδιο τρόπο, ὁ γραφέας, πού αὐτοαποκαλεῖται Ματθαῖος, μᾶς λέει ὅτι πρόσφεραν στόν Ἰησοῦ, νά πιεῖ Εὐδι ἀνακατωμένο μέ χολή (ΚΖ', 34). Ὁ ἄλλος πού λέει πῶς εἶναι ὁ Μᾶρκος, ἀναφέρει ὅτι τοῦ πρόσφεραν Εὐδι ἀνακατωμένο μέ σμύρνα (!) (ΙΕ', 23), ἐνῶ ὁ «Λουκάς» καί ὁ «Ἰωάννης» ἀγνοοῦν τή λεπτομέρεια. Τό Ταλμούθ, λέει πῶς οἱ γυναῖκες συνήθιζαν νά προσφέρουν στοὺς καταδικασμένους σέ θάνατο, ἕνα ποτό καταπραϋντικό, πού τοὺς ζάλιζε κι ἔτσι νοιώθαν λιγότερο τόν πόνο. Τό ποτό αὐτό τό φτιάχναν ἀπό κρασί, πού μέσα του εἶχαν διαλύσει λιθάρι. Ἄλλά οἱ γραφεῖς τοῦ 4ου αἰῶνα ἀγνοοῦσαν τό Ταλμούθ!

Ἡ σταύρωση συνοδεύονταν πάντοτε ἀπό ἕνα μαστίγωμα μέ τά FRAGELLAS (τά μαστίγια). Ἄλλά ἡ ποινή εἶχε πολλές παραλλαγές, ἀνάλογα μέ τήν προσωπικότητα καί τά ἐγκλήματα τοῦ καταδίκου:

1. Ἦταν ἡ ποινή πού ἐπέβαλαν στοὺς στασιαστές, τοὺς κακοποιούς, τοὺς ἐπαναστατημένους σκλάβους. Γι' αὐτό τρυποῦσαν τίς παλάμες τῶν χειρῶν πού εἶχαν ἀρνηθεῖ τήν ὑπακοή, τήν ὑπηρεσία, τήν ἐργασία. Γιά ν' ἀποφύγουν τό σχίσσιμο τῶν χειρῶν ἀπό τό βάρος τοῦ σώματος ἔβαζαν ἕνα χοντρό καρφί ἀνάμεσα στά σκέλια τοῦ καταδίκου, κι αὐτό τό ὑποστήριγμα στήριζε τό σῶμα ἀλλά πρόσθετε κι ἄλλους πόνους στό μαρτύριο.

του σταυρωμένου. Οι γυναίκες σταυρώνονταν με τό πρόσωπο πρὸς τό σταυρό, ὄχι ἀπὸ λόγους ντροπῆς, ὅπως ἀφελέστατα παρατηρεῖ ὁ Ντανιέλ Ρόπς στὸν «Ίησοῦ καὶ ἡ ἐποχὴ του», ἀλλὰ γιατί ἀπὸ ἀνατομικὴ ἀποψη ἦταν πιὸ εὐκολοτὸ «κάθισμά» τους πάνω στὸ ὑποστήριγμα. Ἐτσι, μετὰ τό πρόσωπο κολλημένο πάνω στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ, τό καρφί τοῦ «ὑποστηρίγματος» πλήγωνε τὰ γεννητικὰ τους ὄργανα. Τὰ πόδια τρυπιόντουσαν ἐπίσης μ' ἓνα ἄλλο καρφί, συμβολικὴ τιμωρία γιὰ τὴ φυγὴ, πού ἦταν τό πρῶτο στάδιο τῆς ἐξέγερσης.

2. Ἄν ὁ κατάδικος, εἶχε ἀσκήσει πράξεις βίας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐξέγερσής του, τοῦ ἔσπαγαν τὰ μπράτσα μετὰ μιὰ σιδερένια βέργα ἢ μ' ἓνα σφυρί. Ἄν μετὰ τὴ σύλληψή του, εἶχε ἀποτολήσει μιὰ νέα ἀπόδραση, τοῦ ἔσπαγαν μετὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὶς γάμπες. Ἀπὸ τό τέντωμα τοῦ καταδίκου πάνω στὸ σταυρό, προκαλοῦντο γρήγορα συμπτώματα ἀσφυξίας. Γιὰ νὰ κάνουν τὸν κατάδικο νὰ ὑποφέρει περισσότερο καὶ νὰ μὴν πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξία, οἱ λεγεωνάριοι (πού σχεδὸν πάντα ἔκαναν καὶ καθήκοντα δημίου), τρυποῦσαν μετὰ τὴν λόγχη τους τὸ δεξιὸ πλευρὸ τοῦ καταδίκου, πάνω ἀπὸ τό συκῶτι. Ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα εἶδος θωρακικῆς τομῆς πού ἐπέτρεπε στὸν ἀέρα νὰ φτάνει κατ' εὐθειαν στοὺς πνεύμονες, παρατείνοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν κίνδυνο τῆς ἀσφυξίας, καὶ τό μαρτύριο τοῦ καταδίκου.

3. Ἄν ὁ κατάδικος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς στάσης του, εἶχε προσθέσει στὰ ἐγκλήματά του καὶ τό βιασμό μιᾶς ἐλεύθερης γυναίκας ἢ μιᾶς παρθένας, τότε τό «καρφί-ὑποστήριγμα» μπηγόταν πάνω στὰ γεννητικὰ του ὄργανα κι ὄχι ἀπὸ κάτω, ὅπως στὶς ἄλλες περιπτώσεις.

4. Ἄν ὁ κατάδικος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς στάσης του εἶχε προκαλέσει πυρκαγιά (τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ πυρκαγιά ἐνὸς σπιτιοῦ, ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ προκαλέσει τὴν ἀποτέφρωση μιᾶς ὀλόκληρης πόλης), τότε ἀντὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν μετὰ τὰ συνηθισμένα μαστίγια, πού ἦταν δερμάτινες λουρίδες μετὰ δεμένες στὶς ἄκρες τους μολυβένιες μπάλες, τὸν μαστίγωναν μετὰ κάτι εἰδικὰ γιὰ τὴν περίπτωση μαστίγια πού ἦταν φτιαγμένα ἀπὸ λεπτὲς σιδερένιες ἀλυσίδες πού στήν ἄκρη τους ἦταν δεμένες ὀρειχάλκινες μπάλες, πού τὶς πύρωναν στὴ φωτιά πρὶν ν' ἀρχίσουν τὸ μαστίγωμα. Τὸ πρῶτο μαστίγιο λεγόταν «FRAGELLA» καὶ τό δεύτερο «FLAGRA» (πυρωμένο). Ἡ μαστίγωση εἶχε σάν βασικό της προορισμό, νὰ ἐξαφανίσει κάθε εἶδους ἀντίσταση τοῦ καταδίκου στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης.

5. Ὑπῆρχαν δύο βασικοὶ τρόποι σταύρωσης. Οἱ κακοποιοὶ καὶ οἱ ἐπαναστατημένοι σκλάβοι σταυρώνονταν μετὰ τό κεφάλι πρὸς τὰ πάνω, ἐνῶ οἱ στασιαστὲς μετὰ τό κεφάλι πρὸς τὰ

κάτω. Ὁ λόγος τῆς παραλλαγῆς ἦταν καθαρὰ συμβολικός. Ὁ στασιαστὴς εἶχε κάνει ἓνα ἐγκλημα ἐναντίον τῆς αὐτοκρατορικῆς μεγαλειότητος, πού ἦταν θεοποιημένη, κι ἐνσάρκωνε στὸ πρόσωπό της ὀλόκληρη τὴν Αὐτοκρατορία. Τὸν ἔδειχναν λοιπὸν ἀναποδογυρισμένο. Σύμφωνα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο σταύρωσης, τὰ πόδια καρφώνονταν ἀνοιχτά, πάνω στὰ δύο μπράτσα τοῦ σταυροῦ. Τὰ καρφιά, τὰ ἐμπηγαν ἀνάμεσα στὰ κόκκαλα τῆς γάμπας λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο. Τὰ χέρια καρφώνονταν εἴτε στὶς παλάμες, εἴτε στοὺς καρπούς, στὸ πίσω μέρος τοῦ σταυροῦ. Ὁ Βιργίλιος περιγράφει μιὰ τέτοια σταύρωση στὸ ποίημά του: DEBELLARE SUPERBOS... (Αἰνεῖάδα VI, 5, 853).

Τὴν πληροφορία γιὰ τοὺς δύο αὐτοὺς τρόπους σταύρωσης, μᾶς τὴ δίνει ὁ Σενέκας, κι ἀκόμα ὁ DEMEUNIER στὸ βιβλίο του «Τὸ Πνεῦμα τῶν Συνηθειῶν» καὶ ὁ FERNAND NICOLAY στὴν «Ἱστορία τῶν Πίστεων», πού ἀναφέρουν περιληπτικὰ τό ἔργο τοῦ Σενέκα. Ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας, περιγράφει κι αὐτὸς σάν αὐτόπτης μάρτυρας τὰ δύο εἶδη σταύρωσης:

«... καὶ τέλος, ἄλλοι σταυρώθηκαν μετὰ τὸν γνωστὸ τρόπο γιὰ τοὺς κακοποιοὺς, κι οἱ ἄλλοι μ' ἓναν χειρότερο ἀκόμα τρόπο, γιατί τοὺς κάρφωσαν μετὰ τό κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, καὶ τοὺς ἄφησαν ἐκεῖ μέχρι πού πέθαναν ἀπὸ τὴν πείνα...» (Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας: Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, VIII, Η).

Γι' αὐτὸν τό λόγο, ὅταν μᾶς πληροφοροῦν πὼς διάφοροι χριστιανοὶ καὶ χριστιανὲς κρεμάστηκαν ἀπὸ τό ἓνα εἴτε ἀπὸ τὰ δύο πόδια μετὰ τό κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, ἔχουμε τὴν ἀπόδειξη πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἦταν πράκτορες ἐνὸς μεσσιανικοῦ κινήματος, πού ἡ Ρώμη τό θεωροῦσε σὰ μιὰ πολιτικὴ κίνηση, κι ὄχι σὰ μιὰ θρησκευτικὴ αἵρεση.

Ἐδῶ δημιουργεῖται ἓνα πολὺ σοβαρὸ ἐρώτημα. Ὁ Ἰησοῦς καταδικάστηκε σὰ στασιαστὴς. Τὸν κατηγορήσαν πὼς λιχυρίστηκε ὅτι εἶναι βασιλιάς, πὼς προέτρεψε τὸ λαὸ σὲ στάση, πὼς ἔκανε παράνομη φορολογία. Ἀλλὰ τὰ Εὐαγγέλια μᾶς τὸν περιγράφουν, σάν σταυρωμένο μετὰ τό κεφάλι πρὸς τὰ πάνω! Ἀπόδειξη τὰ παρακάτω ἐδάφια:

«καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γραμμένην. οὗτος ἐστὶν Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων...» (Ματθαῖος ΚΖ', 37)

«... καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τό πνεῦμα...» (Ἰωάννης ΙΔ', 30)

Κι ὑπάρχουν κι ἄλλα ἀκόμα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια πού μᾶς ὑποδηλοῦν τὴν στάση του πάνω στὸ σταυρό μετὰ τό κεφάλι πρὸς τὰ πάνω.

Τό θέμα πρέπει νά καθοριστεῖ. Καταδικάστηκε ἢ ὄχι σάν στασιαστής; Τό ἔγκλημά του θεωρήθηκε πολιτικό ἢ ὄχι; Ἐάν καταδικάστηκε γιά στάση τότε θά πρέπει νά σταυρώθηκε μέ τό κεφάλι πρὸς τὰ κάτω καί τὰ εὐαγγέλια μᾶς λένε ψέμματα. Ἄλλά ποιό σκοπό θά ἔξυπηρετοῦσε τό ψέμα αὐτό; Γιά νά ἀποφύγουν μιά χειροτέρευση τῆς φήμης τοῦ Ἰησοῦ, πού ἦταν ἤδη πολύ λερωμένη ἀπό τό γεγονός ὅτι πέθανε μέ τόν πιό ἀτιμωτικό τρόπο πού θά μπορούσε νά πεθάνει κανεῖς στήν ἐποχή του;

Ἐάν ἀντίθετα, σταυρώθηκε πράγματι μέ τό κεφάλι πρὸς τὰ πάνω, ὅπως καί οἱ δύο ληστές πού πιάστηκαν μαζί του στό ὄρος τῶν ἐλαιῶν, τότε δέν καταδικάστηκε σάν στασιαστής, ἀλλά σάν παραβάτης τοῦ κοινοῦ ρωμαϊκοῦ κώδικα.

Κι αὐτή ἡ τελευταία παρατήρησή, σημειώνεται ἀκόμα καί στά Εὐαγγέλια:

«καί ἐπληρώθη ἡ γραφή ἡ λέγουσα. καί μετά ἀνόμων ἐλογίσθη...» (Μάρκος ΙΕ΄, 28 καί Λουκάς ΚΒ΄, 37)¹.

Ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς μᾶς δηλώνει τήν ἐπιθυμία του νά πραγματοποιήσει τήν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. Ἄλλά, ἄς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι ὅταν διαβάζουμε τὰ Εὐαγγέλια, διαβάζουμε κείμενα πού τὰ ἔγραψαν τόν τέταρτο αἰῶνα οἱ ἀνώνυμοι Ἕλληνες γραφεῖς. Τό γεγονός ὅτι τό περιβάλλον τοῦ Ἰησοῦ ἦταν ληστές, κακοποιοί καί κλέφτες, ἦταν ἀρκετό γιά τόν Πιλάτο νά τόν θεωρήσει ἰσάξιό τους, παρ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἀπλῶς ἡγέτης τους πού ἔδινε διαταγές χωρίς ὡστόσο ὁ ἴδιος νά τίς ἐφαρμόζει.

Τό γεγονός πού μᾶς ὁδηγεῖ νά ὑποστηρίζουμε τήν ἄποψη αὐτή, εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν δύο ληστῶν πού μᾶς μεταφέρει ἡ παράδοση: *Δέμας καί Κύστας*.

Οἱ δύο αὐτές λέξεις εἶναι ἑλληνικῆς προέλευσης, *Κύστας* μπορεῖ νά σημαίνει φούσκα καί γενικά δοχεῖο. *Δέμας* σημαίνει

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: Ἡ ἀναφορά αὐτή, μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ τόσο στήν περίπτωση τοῦ παπποῦ τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Ἐζεκία, πού σταυρώθηκε ἀπό τόν Ἡρώδη σάν «ἀρχηγός ληστῶν» ὅπως τό ἀναφέραμε ἤδη, ὅσο καί στήν περίπτωση τοῦ μυστηριώδη «Ἀρχοντα τῆς Δικαιοσύνης» πού ἀναφέρονται τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας. Ὁ ἀναγνώστης, θά μπορούσε νά πάρει περισσότερες πληροφορίες γι' αὐτόν ἀπό τό ἔργο τοῦ DUPONT - SOMMER: *Τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας*, σελ. 38, 39 καί 45 τῆς γαλλικῆς ἐκδόσεως MAISONNEUVE, Παρίσι 1965 (ἡ νά περιμένει τήν ἐκδόσή τους στά ἑλληνικά πού εἶναι μιά ἀπό τίς προσεχεῖς ἐκδόσεις τοῦ ἴδιου ἐκδοτικοῦ οἴκου πού ἐξέδωσε αὐτό τό βιβλίο).

Θά μπορούσε ἀκόμα νά ἐφαρμοστεῖ στήν περίπτωση τοῦ Ὀνία. Ὁ τελευταῖος ἐμφανίστηκε καί μετά τό μαρτύριό του, πού συνέβει τό 63 π.Χ. Εἶναι πολύ πιθανόν, ὅτι οἱ ἀνώνυμοι γραφεῖς τοῦ 4ου αἰῶνα ἐμπνεύστηκαν ἀπό τήν παράδοση αὐτή, τήν ψευδ-ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ.

πολλά πράγματα κι ἀνάμεσα στ' ἄλλα καί ἀντρικά γεννητικά ὄργανα. Ἀκόμα μπορεῖ νά πρόκειται γιά σύντμηση τῆς λέξης *Διμάχαιρος*, αὐτός πού εἶναι ὀπλισμένος μέ δύο μαχαίρια.

Ὁ Ἰησοῦς, εἶχε συστήσει στούς ὀπαδοῦς του νά ὀπλιστοῦνε, στήν ἀνάγκη πουλώνοντας ἀκόμα καί τὰ ροῦχα τους (Λουκάς ΚΒ, 36). Ἄλλωστε λίγο πρὶν νά τόν συλλάβουν, οἱ μαθητές του τόν ρωτᾶνε ἂν θά κτυπηθοῦν μέ μαχαίρια (Λουκάς ΚΒ, 49)

Κατά συνέπεια πολλοί ἀπό τό πλῆθος πού ἀκολουθεῖ τόν Ἰησοῦ, εἶναι ὀπλισμένοι μέ εἶφη καί μαχαίρια.

Ἰμπῆσα παῖ πσε'αψτη' ετς'φοῦ ἔμ πμα ἦτα'τόοπκ'
 μῆ δημας μῆ κτς'τας' πέ'σπατ ἦλησ'της' ἦτα'τόοποτ'
 ἦμακ'

Ἰμπῆσα παῖ α' ἰς εἰ'ε'βοῦ' ἔμ ππραι'τ'ωριον' μῆ
 πησ'της' σπατ'

Ἰατω ἦτερε'εἰ'ε'πμα' ατκα'αγ' καζητ ἦπε'ε'ζοιτε'
 ατω ατ'μορῆ' ἦοτ'λε'ν'τιον' ατω ατ'τ' ε'ζ'η' τε'γα'πε'
 ἦοτ'κ'λομ' ἦ'ψο'πτε' ζο'μοι'ως' πκε'σπατ ἦλησ'της' ατ'

«...καθισμένοι. Ἐπρόφερε τήν ποινή μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο. Ποινή πού ἐπιβάλλει ὁ Πιλάτος στόν Ἰησοῦ. Τό ἔθνος σέ σου κατηγορεῖ ὅτι εἶσαι βασιλιάς. Γι' αὐτό κι ἐγώ σέ καταδικάζω. Πρῶτα, σύμφωνα μέ τό νόμο τοῦ Αὐτοκράτορα, διατάζω νά σέ μαστιγώσουν, καί σέ συνέχεια διατάζω νά σέ σταυρώσουν *στό μίτρος ὅπου σέ πιάσανε, μέ τόν Δέμα καί τόν Κύστα, τοῦς δυό κλέφτες πού πιάσανε μαζί σου.*»

«*Ἡ σταύρωση.* Μετά ἀπό αὐτά, ὁ Ἰησοῦς βγήκε ἀπό τό πραιτώριο μέ τοῦς δυό ληστές. Ὄταν ἔφθασε στόν καθορισμένο τόπο, ἔβγαλαν τὰ ροῦχα του καί τόν ἔντυσαν μ' ἕνα LINTEUM καί φόρεσαν στό κεφάλι του ἕνα στεφάνι...»

(Πράξεις τοῦ Πιλάτου (ACTA PILATI). - IX, Fo 18 - Κοπτικό χειρόγραφο τοῦ 4ου αἰῶνα, μεταφρασμένο ἀπό ἕνα ἑλληνικό πρωτότυπο πού ἀναφέρει ὁ Ἰουστίνος τόν 2ο αἰῶνα. Μετάφραση (στά γαλλικά) ἀπό τόν Δρ. E. REVILLOUT - Παρίσι 1912, ἐκδόσεις FIRMIN - DIDOT)

Εἶναι λοιπόν πολύ πιθανό ἡ λέξη «Διμάχαιρος» νά συμβολίζει ἀπλοῦστα κάποιον γνωστό στήν ἐποχή ἐκείνη συμμορίτη, πού

ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶχε διορίσει μαζί μέ τούς ἄνδρες του σάν σωματοφυλακή του, ἀπό τό γεγονός ὅτι δέν ἐμπιστευόταν τούς δικούς του καί προπάντων τούς ἀδελφούς του (Ἰωάννης Ζ,10). Ἔτσι «Διμάχαιρος» εἶναι μιά ἀνάλογη λέξη πρός τήν προσωνυμία «Μακρυμάχαιρος», πού πολλοί πολεμιστές τοῦ Μεσαίωνα, τήν θεωροῦσαν τίτλο τιμητικό. Εἶναι ἀκόμα πιθανό, πώς καί τό ὄνομα τοῦ Κύστα, ἀρχικά ἦταν Κσιφίας(Ξιφίας). Κι ἄς μή ξεχνᾶμε ὅτι ὁποιοδήποτε αἰχμηρό ὄργανο τῆς ἐποχῆς ὀνομαζόταν Ξίφος. Κι ἀκόμα πώς σέ ὄλους τούς ἀντιστασιακούς καί ἐπαναστατικούς πολέμους, οἱ ἄγωνιστές παίρναν παρατσούκλια, ἀνάλογα μέ τή δραστηριότητά τους καί τούς πόθους τους. Τό ἴδιο ἴσχυε καί ἰσχύει γιά τούς ληστές καί τούς ἐπαγγελματίες στρατιῶτες, δηλαδή τούς μισθοφόρους. Κι αὐτό τό τελευταῖο φαίνεται πώς ἦταν τό κυρίως ἐπάγγελμα τῶν δύο κακοποιῶν πού σταυρώθηκαν μαζί μέ τόν Ἰησοῦ.

Ὅταν οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶτες περικύκλωσαν τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καί τόν κῆπο τῆς Γεσθημανῆς ριά νά πιάσουν τόν Ἰησοῦ, οἱ ὀπαδοί του, βλέποντας τόν ὄγκο τοῦ στρατεύματος, τρομοκρατήθηκαν καί τό ἔβαλαν στά πόδια. Ἀντίθετα, οἱ δύο σωματοφύλακες πιστοί στή συμφωνία τους μέ τόν Ἰησοῦ, ἔμειναν μαζί του, καί προσπάθησαν νά τόν ὑπερασπιστοῦν. Αὐτή ἡ στάση τους, ἔξηγεῖ τή πληροφορία πού μᾶς δίνουν οἱ «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» πού λένε πώς ὁ Ῥωμαῖος στρατιωτικός Διοικητής, διέταξε νά σταυρωθεῖ ὁ Ἰησοῦς καί οἱ δύο ληστές πού πιάστηκαν μαζί του στόν τόπο πού τόν συνέλαβαν.

Οἱ δύο αὐτοί ληστές ἦταν ἀπό τό εἶδος τῶν ἀνθρώπων πού δέν πιστεύουν σέ τίποτα ἀλλά σέβονται τή συμφωνία τους μέ τό μισθωτή τους, γι' αὐτό ἄλλωστε σέ μιά ἀλλη περίπτωση πού οἱ ἔβραῖοι δοκίμασαν νά τόν πιάσουν, δέν τόλμησαν ν' ἀπλώσουν ἐπάνω του χέρι. (Ἰωάννης Ζ,44).

Πιθανότατα αὐτός εἶναι κι ὁ λόγος, πού ἀπαιτοῦν πάνω στό σταυρό ἀπό τόν Ἰησοῦ νά τούς ἐλευθερώσει, κάνοντας ἕνα θαῦμα, γιατί αὐτοί τουλάχιστον εἶχαν παίξει τό παιγνίδι μέ τίμιο τρόπο.

Στά διάφορα χειρόγραφα πού σώθηκαν, τά ὀνόματα τῶν δύο αὐτῶν προσώπων παρουσιάζουν πολλές παραλλαγές. Στίς «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» ἄλλοτε ἀναφέρονται σάν Δέμας καί Κύστας καί ἄλλοτε σάν Δισμάς καί Γκέσλας. Στά ἀραβικά χειρόγραφα τῆς «Παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Ἰησοῦ» ἀναφέρονται σάν Τίτος καί Δύμαχος. Μερικά ἀπό τά χειρόγραφα τῶν Κανονικῶν Εὐαγγελίων, ἀναφέρουν τά ὀνόματα Ζύαθαν καί Χαμαθᾶ. Σέ ὀρισμένα μεσαιωνικά χειρόγραφα ἔχουν τά ὀνόματα Μωάβ καί Ζάντι. Τούς ἀναφέρουν ἀκόμα σάν Γαλιλαίους, σάν μέλη τῆς

ὀμάδας τοῦ Βαραββᾶ, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Ντάνιελ Ρόπς.

Ἔμεῖς δεχόμαστε σάν πιό πιθανά τά δύο ἑλληνογενῆ ὀνόματα, κι αὐτό γιατί πιστεύουμε πώς οἱ Ἕλληνες γραφεῖς τοῦ 2ου αἰῶνα, ἐπειδή ἦταν Ἕλληνες εἶχαν λιγότερες πιθανότητες νά τό παραμορφώσουν. Καί εἶναι πιθανότερο πώς οἱ κόπτες μεταφραστές τοῦ 4ου αἰῶνα, τά παράλλαξαν κάπως παραφράζοντας τό ἑλληνικό πρωτότυπο. Ὡστόσο τά δύο αὐτά πρόσωπα, ἔχουν μιά ἀειδόλογη σημασία γιά τούς ἱστορικούς κι ὁ ρόλος τους μᾶς βοηθαί νά βροῦμε ἀπαντήσεις γιά ἀρκετά προβλήματα.

Ὅπως εἶπαμε ἤδη, οἱ «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» εἶναι τό πρῶτο μέρος ἀπό τό περίφημο «Εὐαγγέλιο τοῦ Νικοδήμου». Τό Εὐαγγέλιο αὐτό μαζί μέ τήν Α. Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου καί τό ἀπόκρυφο Εὐαγγέλιο τοῦ Πέτρου, εἶναι τά μόνᾶ κείμενα πού μᾶς δίνουν τήν πληροφορία, πώς ὁ Ἰησοῦς μετά τό θάνατό του, κατέβηκε στήν Κόλαση καί κήρυξε τό Εὐαγγέλιο στούς νεκρούς. Τά κανονικά Εὐαγγέλια, δέν μᾶς μιλάνε γι αὐτήν τήν λεπτομέρεια, κι ὥστόσο ἡ λεπτομέρεια αὐτή ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά βασικά ἄρθρα τοῦ «Πιστεύω».

Οἱ «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» ἀναφέρονται τό 2ο αἰῶνα ἀπό τόν Μάρτυρα - Ἰουστῖνο, καί τόν 3ο αἰῶνα ἀπό τόν Τερτυλλιανό. Πρέπει δηλαδή νά εἶναι πολύ παλαιό κείμενο. Ὁ Ἰουστῖνος πέθανε τό 165 μ.Χ. καί οἱ «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» εἶναι ἀναγκαστικά παλαιότερες. Ἡ μετάφρασή τους στά κοπτικά, παρουσιάστηκε ἤδη στόν 4ο αἰῶνα.

Οἱ «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» παίρνουν μιά ἐξαιρετική σημασία, πρῶτα γιατί εἶναι ἕνα κείμενο πολύ παλαιό, κι ὕστερα γιατί μᾶς δίνουν μιά πληροφορία, πού στήν ἐποχή πού γράφτηκε δέν εἶχε καί τόση σπουδαιότητα, ἀλλά πού γιά μᾶς ἔχει μιά ἰδιαίτερη ἀξία, ἂν πάρει κανεῖς ὑπ' ὄψη του τόν φανατικό συμβολισμό μέ τόν ὁποῖο ἀντιμετωπίζουν οἱ Χριστιανοί τίς διάφορες τοποθεσίες.

Τά κανονικά Εὐαγγέλια, ὁ Ματθαῖος (ΚΖ,33), ὁ Μᾶρκος (ΙΕ,22) καί ὁ Ἰωάννης (ΙΘ,17), μᾶς πληροφοροῦν πώς ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε σ' ἕνα μέρος πού τό λέγαν Γολγοθᾶ, καί πού ὑποτίθεται ὅτι στά ἔβραϊκά σημαίνει «κρανίου τόπος». Ὁ Λουκάς περιγράφεται νά πεῖ (ΚΓ,33) πώς ἡ σταύρωση ἔγινε «στό μέρος πού ὀνομάζεται κρανίον». Ἦταν λένε ἕνα βραχῶδες ἐξόγκωμα, ψηλό καί ἀβατό, μέ τή μορφή ἑνός κρανίου. Ὑπάρχει ἀκόμα μιά παράδοση πού λέει, πώς ὁ Ἀδάμ, πλάγιαζε πάνω σ' αὐτόν τόν βράχο πού δέσποζε στόν ὀμώνυμο λόφο.

Ἡμεῖρα ὁ Γολγοθᾶς, εἶναι ἕνας μικρός βράχος, ὕψους πενήντα μέτρα καί περίπου, καί βρίσκεται στό ἐσωτερικό μιᾶς ἐκκλησίας μέ τό ὄνομα «Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Τάφου». Ὁ λόφος πού πάνω του βρισκόταν ὁ βράχος αὐτός, ἐξαφανίστηκε μέ τήν

κατάληψη τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπό τόν Τίτο, πού διέταξε τήν ἰσοπέδωση τῆς πόλης (διαταγή πού τήν ἐκτέλεσαν οἱ Ἑβραῖοι αἰχμάλωτοι). Σέ συνέχεια κτίστηκε στήν θέση τῆς μιά καινούργια, μέ τελείως Ρωμαϊκό χαρακτήρα πόλη, ἀπό τόν Αὐτοκράτορα Ἀδριανό. Ὁ τελευταῖος κάλυψε τήν περιοχή τοῦ Γολγοθᾶ μέ χῶμα, καί φύτεψε ἕνα δάσος πού ἀφιερώθηκε στή λατρεία τῆς Ἀφροδίτης. Ἔτσι δέν μπορούμε νά ἔχουμε ἀπαίτηση ν' ἀνακαλύψουμε ὁποιοδήποτε γεωγραφικό στοιχείο, ἀρχαιολογικῆς σημασίας, μετά ἀπό μιά τέτοια ἀναστάτωση. Ὁ ἀρχαιότερος χάρτης τῆς Ἱερουσαλήμ πού ἔφτασε μέχρι τίς μέρες μας, χρονολογεῖται ἀπό τό 595 περίπου. Ἡ πόλη καταστράφηκε ἄλλη μιά φορά τό 614 ἀπό τόν Πέρση βασιλιά Χοσρόη τόν Β πού ἔσφαξε ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς, καί ἡ καταστροφή ἐπαναλήφθηκε ἄλλη μιά φορά τό 1214 ἀπό τοὺς Μογγόλους.

Οἱ «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» ὁμῶς, μάς πληροφοροῦν πῶς ὁ Πιλάτος, διέταξε νά μαστιγωθεῖ ὁ Ἰησοῦς, καί σέ συνέχεια νά σταυρωθεῖ *στόν τόπο πού τόν συνέλαβαν*, μαζί μέ τοὺς δύο ληστές *πού ἔπιασαν μαζί του*.

Ὁ τόπος πού ἔπιασαν τόν Ἰησοῦ, δέν ἦταν ὁ Γολγοθᾶς, ἀλλά ἡ Γεσθημανή, ὁ κῆπος τῶν Ἐλαιῶν, πού βρισκόταν στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν. Τό θέμα αὐτό πρέπει νά ἐρευνηθεῖ γιατί ἔχει περισσότερη σημασία ἀπ' ὅσο φαίνεται πῶς ἔχει μέ τήν πρώτη ματιά.

Ὁ Ντανιέλ Ρόψς, πού στό βιβλίο του «Ὁ Ἰησοῦς καί ἡ Ἐποχή του» κάνει ὑπερβολική χρήση τῶν ὄρων «πρέπει», «πρέπει νά υποθέσουμε ὅτι», «εἶναι φανερό πῶς...» καί πού τοποθετεῖ ἐπικεφαλῆς τοῦ ρωμαϊκοῦ ἀποσπάσματος πού ὁδηγεῖ τόν Ἰησοῦ στόν τόπο τῆς σταύρωσης, ἕναν «ἀξιώματοῦχο τοῦ Σανχεντρίν»(!), ἀποφεύγει νά περιγράψει τό δρομολόγιο πού ἀκολούθησε ἡ θλιβερή συνοδεία τῶν καταδίκων μέ τή στρατιωτική φρουρά τους.¹

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: Ὁ Ντανιέλ Ρόψς, εἶναι ἕνας συντηρητικός ἱστορικός, πού πιστεύει καί θέλει νά ἀποδείξει πῶς ἦταν οἱ Ἑβραῖοι, πού θέλησαν νά πραγματοποιήσουν τήν ἐκτέλεση τοῦ Ἰησοῦ. Καί ἀντίθετα μέ τή βαθειά του μόρφωση, φαίνεται πῶς ἀγνοεῖ θεληματικά (;) ὅτι:

1. Ἡ σταύρωση δέν ὑπῆρξε ποτέ ἑβραϊκός τρόπος ἐκτέλεσης κι ἐθεωρεῖτο παράνομη ἀπό τόν ἑβραϊκό Νόμο. Δέν θά μπορούσαμε νά φανταστοῦμε πῶς τήν *καθιέρωσαν* ἑαφνικά γιά χάρη τοῦ Ἰησοῦ καί μάλιστα πάνω στήν περίοδο τοῦ Πάσχα.

2. Ἀπό τόν Ἰουδαϊκό Νόμο ἀπαγορευόντουσαν οἱ ταυτόχρονες ἐκτελέσεις καί ποτέ δέν ἐπετράπησαν περισσότερες ἀπό *μιά καί μόνο* ἐκτέλεση τήν ἴδια μέρα. Κατά συνέπεια, δέν εἶναι δυνατόν τό Σανχεντρίν νά διέταξε τήν ταυτόχρονη ἐκτέλεση τοῦ Ἰησοῦ καί τῶν δύο ληστῶν τήν ἴδια μέρα.

Ἄν Ἐαναδιαβάσουμε τό κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του μέ τόν τίτλο «Ὁ δρόμος τοῦ Σταυροῦ» θά παρατηρήσουμε, πῶς ὁ συγγραφέας δέν εἶναι καθόλου σίγουρος γι αὐτά πού διηγεῖται, καί κάνει σκόπιμες ὑπεκφυγές στά εὐαίσθητα σημεῖα τῆς ἀφήγησής του.

Ἄς μὴν ἔεχνᾶμε ἄλλωστε, πῶς μόλις τόν 4ο αἰῶνα (ὄλα τότε συμβαίνουν) ἄρχισαν νά ἐνδιαφέρονται γιά τόν καθορισμό τοῦ δρόμου πού ἀκολούθησε ὁ Ἰησοῦς μέ τόν σταυρό καί τοὺς δημίους του, κι αὐτό γιατί μόλις τόν 4ο αἰῶνα, καταφθάνουν στήν περιοχή *οἱ πρῶτοι χριστιανοί προσκηνητές τῆς ἱστορίας*.

Ἡ Αὐτοκράτειρα Ἐλένη, μητέρα τοῦ Κωνσταντίνου, διέταξε νά κτίσουν μιά ἐκκλησία (ρυθμοῦ βασιλικῆς) στό ὀριστικό σημεῖο τοῦ προσκυνήματος. Ὅλα ὀργανώθηκαν γιά τήν καλύτερη ἐυπηρέτηση τῶν προσκυνητῶν, καί γιά νά ἀποφύγουν οἱ τελευταῖοι ἄσκοπες καί κουραστικές ἐρευνες. Ἔτσι ὁ τάφος καί ὁ τόπος τῆς ἐκτέλεσης τοποθετήθηκαν δίπλα - δίπλα. Εἴκοσι μέτρα πιό πέρα (ὑστερα ἀπό ἕνα ὄνειρο, πού τῆς προμήθεψε ὁ φύλακας ἀγγελός τῆς) ἔσκαψε μιά τρύπα, καί βρῆκε, διατηρημένους, ὑστερα ἀπό τρεῖς αἰῶνες, σέ ἄριστη κατάσταση, τοὺς τρεῖς σταυρούς τοῦ Ἰησοῦ καί τῆς παρέας του. Σκάβοντας καί ψάχνοντας ἀκόμα βρῆκαν τά καρφιά, τόν ἀγκάθινο στέφανο, τό φόρεμα τοῦ Ἰησοῦ, τό μαντήλι τῆς Ἀγίας Βερονίκης, καί τέλος τά τριάκοντα ἰννέα ἀργύρια τῆς προδοσίας!!! Ὅλα αὐτά τά ἀντικείμενα εἶναι τόσο πολύ αὐθεντικά, ὥστε δικαιολογοῦν τήν ὑπαρξή τους πάντοτε μέ πολυάριθμα θαύματα. Τίποτα δέ λείπει ἀπό τή συλλογή. Στό μουσεῖο τοῦ Βατικανοῦ μπορεῖ κανεὶς νά θαυμάσει ἀκόμα καί *τὴν ἀκροβυστία τοῦ Ἰησοῦ πού τοῦ ἀφαίρειαν κατά τὴν περιτομὴ του* (σέ ἡλικία ὀκτώ ἡμερῶν!)

Ἀπό τότε τό προσκύνημα, ὀργανώθηκε στήν ἐντέλεια. Ὅποιο ὁποιοδήποτε ἱερό ἀντικείμενο ποθήσει ὁ προσκυνητής, ὑπάρχει στή διαθέσή του. Ἀργότερα, σ' αὐτή τή καταπληκτικὴ ἐπιχείρηση, προστέθηκε καί μιά καινούργια καταπληκτικὴ ἰδέα. Κάθε προσκυνητής πού ἐρχόταν στόν Πανάγιο Τάφο, ἔπαιρνε κι ἕνα χαρτί, γεμάτο σφραγίδες, ὑπογραφές καί μπιχλιμπίδια, πού τοῦ ἔδινε ἴσον τίτλο τοῦ Ἰππότη, πράγμα πού τοῦ ἔξασφάλιζε πολλά προνόμια μέ τήν ἐπιστροφή του στήν Εὐρώπη. Ἄν μάλιστα ὁ γυιός του κι ὁ ἐγγονός του ἐπαναλάμβαναν τό ἴδιο ταξίδι, τότε ἔπαιρναν ἴσον τίτλο τοῦ κληρονομικοῦ εὐγενῆ καί γίνονταν ἰππότες τῆς τριπλῆς πίστης!

Ὅστόσο, ὁ Ντανιέλ Ρόψς, εἶναι πολύ προσεχτικός ὡς πρὸς τόν καθορισμό τοῦ πένθιμου δρομολογίου:

«Είναι αλήθεια, πώς τά *εὐρήματα* είναι κάπως υποθετικά, ἄν πάρει κανείς ὑπ' ὄψη του τίς τόσες καταστροφές τῆς πόλης κατὰ τή διάρκειά τῶν αἰώνων καί ὅλα τά ἐρείπια πού συσσωρεύτηκαν πάνω στό ἀρχικό ἔδαφος... Θά ἦταν μάταιο νά δώσει κανείς μεγάλη σημασία, στά ἀκριβῆ αὐτά κειμήλια... » (Ντανιέλ Ρόπς: ὁ Ἰησοῦς καί ἡ ἐποχή του).

Παρακάτω, θά προσπαθήσουμε ν' ἀναπαραστήσουμε τήν Ἱερουσαλήμ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ, μέ βάση τό χάρτη τῆς πόλης πού βρέθηκε πάνω σ' ἓνα μωσαϊκό στήν MADABA τῆς Ἰορδανίας καί πού χρονολογεῖται ἀπό τό 595.

Στά *βόρεια* τῆς πόλης ξεκινάει ἓνας δρόμος πού περνώντας ἀπό τή Ραμᾶ, πάει πρὸς τή Σαμάρεια. Ἀπό τό ἴδιο σημεῖο, ξεκινάει ἓνας ἄλλος δρόμος πού πάει πρὸς τήν Καισάρεια. Οἱ δύο δρόμοι ἀρχίζουν μαζί καί χωρίζονται μόλις ἑξήντα μέτρα μετά τή Βόρεια πύλη τῆς πόλης πού τόν Μεσαίωνα τήν ὀνόμαζαν Πύλη τοῦ Πάθους (PORTA DOLOROSA). Λίγο πιό κάτω πρὸς τά δυτικά, ὑπῆρχε ἡ πύλη τοῦ Ἐφράϊμ, ἀπ' ὅπου ξεκινούσε ὁ δρόμος γιά τή Γιάφφα (Ἰόπη στά ἑλληνικά). Ἐκατό μέτρα ἀπό κεῖ καί πρὸς τή δεξιὰ μεριά, ὑψώνεται τό βραχῶδες ἑξόγκωμα τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ Ντανιέλ Ρόπς καί ἄλλοι ἐρευνητές θέλουν νά ὑποστηρίζουν πώς πρόκειται γιά τό δρόμο πού πάει στή Δαμασκό, ἀλλ' αὐτό εἶναι ἓνα χοντρό γεωγραφικό λάθος. Ἄλλωστε, τό παλιό νεκροταφεῖο, δέ βρίσκεται ἐκεῖ, ἀλλ' ἀπό τήν ἄλλη μεριά τῆς πόλης, σέ μιάν ἀπόσταση 1500 μέτρων περίπου, σ' εὐθεία γραμμή, στούς πρόποδες τοῦ ὄρους τοῦ Σκανδάλου, κοντά στήν Γεσθημανή καί στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ἄλλά στόν «Ἰησοῦ καί ἡ ἐποχή του» ὁ Ντανιέλ Ρόπς λέει τά ἑξῆς:

«Ἐπῆρχε ἡ συνήθεια - πού διατηρεῖται ἀκόμα σήμερα, ἰδιαίτερα στή Μέση Ἀνατολή - νά κτίζουν τά νεκροταφεῖα κοντά στίς πύλες τῶν πόλεων κι οἱ ἐκτελέσεις τῶν καταδίκων γινόντουσαν μέσα στά νεκροταφεῖα αὐτά, ἀνάμεσα στούς τάφους. Ἄλλωστε ὁ Γολγοθᾶς, δέ βρίσκεται σέ μιάν ἀπόσταση μόλις εἴκοσι μέτρων ἀπό τόν τάφο τοῦ Ἰωσήφ τῆς Ἀριμαθείας; Μιά ἄλλη ἀπόδειξη γι' αὐτό μᾶς δίνει ὁ *Πετρώνιος* πού στό «Σατυρικόν» του ἀναφέρει τήν κωμική ἱστορία μιᾶς ἀπαρηγόρητης χήρας καί περιγράφει μιὰ σταύρωση ἀνάμεσα σέ τάφους!

1. Σημ. τοῦ Συγγ.: Εἶναι πολύ περίεργη αὐτή ἡ ἀφήγηση τῆς σταύρωσης ἀνάμεσα στούς τάφους. Θά θέλαμε νά μᾶς πληροφορήσουν, γιάτί τό «Σατυρικόν» πού εἶχε ὅταν γράφτηκε τρεῖς χιλιάδες σελίδες, ἔφθασε νά ἔχει στίς μέρες μας μόλις διακόσιες πενήντα!!! Αὐτό τό θέμα θά τό ξαναζητήσουμε.

«Θά πρέπει νά φανταστοῦμε τόν Γολγοθᾶ, σάν ἓνα ἄγριο μέρος, μέ τήν ἀτμόσφαιρα τοῦ θανάτου διάχυτη, ὅπου γυροφέρνουν φτερουγίζοντας καί καιροφυλακτώντας τό ξεψύχισμα τοῦ θύματός τους, τά φοβερά πουλιά τοῦ Ἐσκυλίνου, πού γι' αὐτά μᾶς μιλάει ὁ Ἰορᾶτιος (γιατί στή Ρώμη οἱ ἐκτελέσεις γίνονταν συνήθως ἔξω ἀπό τήν πύλη τοῦ Ἐσκυλίνου - ἓνός ἀπό τοὺς ἑπτὰ λόφους τῆς πόλης) - δηλαδή τά κοράκια, πού ἀπαντιοῦνται τόσο συχνά στόν οὐρανό τῆς Ἰουδαίας... » (Ντανιέλ Ρόπς: ὁ Ἰησοῦς καί ἡ Ἐποχή του).

Ἄς σημειώσουμε λοιπόν, πώς ἡ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ καί τῶν δύο ληστῶν, πρέπει νά ἔγινε, κοντά σ' ἓνα νεκροταφεῖο κι αὐτό γιάτί ἔτσι συνήθιζαν στήν ἐποχή ἐκείνη κι ἐπί πλέον, γιάτί ἔπρεπε νά εἶναι κοντά στόν τάφο του, γιά νά μή μεταφέρουν τό πτώμα σέ μεγάλη ἀπόσταση.

Δέν συμβαίνει ὅμως κάτι τέτοιο μέ τό μέρος πού τό λένε Γολγοθᾶ. Ὁ τελευταῖος βρίσκεται πολύ κοντά στό Ναό καί τό μέρος ἦταν ἄγιο. Δέ μπορούσαν νά κρεμάσουν κοντά του πτώματα πάνω σέ Εὐλα, αὐτό θά ἔθεωρεῖτο προσβολή πρὸς τή θρησκεία καί θά προκαλοῦσε ἐξέγερση.

Ὁ τόπος πού ὀνομάζουν σήμερα «Γολγοθᾶ» καθορίστηκε μόλις τόν τέταρτο αἰῶνα, γιά νά ἐπιβεβαιώσουν τή φήμη του καί νά ἐξυπηρετήσουν τοὺς προσκυνητές. Δημιουργήθηκε σέ μιάν ἐποχή πού δέν ὑπῆρχε πλέον τίποτα ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ τῶν χρόνων τοῦ Ἰησοῦ, ὅπου ἡ ἀρχαιολογία καί ἡ ἔρευνα ἦταν πράγματα ἀδιανόητα, ὅπου ἡ ἀφέλεια τῶν προσκυνητῶν ἦταν ἐξασφαλισμένη κι ὅπου ἡ παιδική πίστη ἦταν πιό τιμητική ἀπό τή ριζοσπαστική κριτική. Ἡ ὁποιαδήποτε σοβαρή ἔρευνα ἀποκλειόταν. Ἦταν ἀδύνατο ν' ἀναφερθεῖ κανείς στήν προφορική παράδοση τῶν κατοίκων, γιάτί οἱ κάτοικοι εἶχαν μεταφερθεῖ ἀπό κεῖ καί εἶχαν πουληθεῖ δοῦλοι τρεῖς αἰῶνες νωρίτερα. Σ' ὅλο αὐτό τό διάστημα ἡ προσέγγιση μόνο τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπό τοὺς Ἑβραίους, ἀπαγορευόταν μέ τήν ποινή τοῦ θανάτου γιά τοὺς παραβάτες. Οἱ Ρωμαῖοι κι οἱ Ἕλληνες πού κατοίκησαν μετά στήν Ἱερουσαλήμ, ὅταν ὁ Ἀδριανός τήν ξανάκτισε μέ τό ὄνομα AELIA (ἈΠΙΤΟΛΙΝΑ, δέ βρῆκαν οὐτ' ἓναν ἀπό τοὺς παλιούς κατοίκους της. Καί νά τί λέει πάνω στό θέμα αὐτό ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ:

«Ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπό τήν πόλη, τά τείχη, τά σπίτια, ὁ Ναός, γκρεμίστηκαν ἀπό τοὺς κατακτητές κι ἡ περιοχή τῆς πόλης ἴσοπεδώθηκε, ἔτσι πού δέν ἔμεινε τό παραμικρό ἶχνος κατασκευῆς. Ἄν κάποιος ἐρχόταν ἀπό ἓν μέρος καί τοῦ ἔδειχναν τήν τοποθεσία, λέγοντάς του πώς, ἐκεῖ ὑπῆρχε πρὶν μιὰ πόλη, ὁ ἕνος δέ θά τό πίστευε... » (Φλάβιος Ἰωσήφ: «Πόλεμοι τῆς Ἰουδαίας» VII.1).

Ἔτσι ἀπό τό 70, πού καταλήφθηκε ἡ Ἱερουσαλήμ ἀπό τόν Τίτο, μέχρι τό 131 πού κτίστηκε ἡ AELIA CAPITOLINA ἀπό τόν Ἀδριανό, δηλαδή ἐπί ἐξήντα ἕνα χρόνια, ἡ ἱερότερη πόλη τῆς ἱστορίας, ἦταν μιά ἐρειπωμένη ἔκταση, τελείως ἰσοπεδωμένη, χωρίς ψυχὴ νά κατοικεῖ ἐκεῖ πέρα.

Ἀπό ποῦ λοιπόν ἀκουσαν τίς προφορικές παραδόσεις καί βρῆκαν τό σταυρό, τρεῖς αἰῶνες ἀργότερα;¹

Ἀντίθετα, ἂν πᾶμε στήν ἄλλη μεριά τῆς Ἱερουσαλήμ, μέσα στήν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφᾶτ καί γιά τήν ἀκρίβεια στή Γεσθημανή, στό σταυροδρόμι τῶν δύο δρόμων πού πᾶνε ὁ ἕνας πρὸς τὴ Βηθφαγή καί τὴ Βηθανία κι ὁ ἄλλος πρὸς τὴν Ἱεριχώ, θά βρεθοῦμε στό μέρος ὅπου ἐπιάσαν τόν Ἰησοῦ καί τοὺς δύο ληστές, σύμφωνα μέ τίς «Πράξεις τοῦ Πιλάτου».

Ἐδῶ βρισκόμαστε πιό κοντά στό παλάτι τοῦ Πιλάτου, δίπλα σχεδόν στό παλιό νεκροταφεῖο, ὅπου θά ὑπῆρχε κι ὁ τάφος ὁ ἀπαραίτητος γιά τόν ἐνταφιασμό τοῦ Ἰησοῦ. Ἐδῶ εἶναι ὁ κῆπος τῆς Γεσθημανῆς, ὅπου ἐπιάσαν τόν Ἰησοῦ κι ἐδῶ εἶναι τό σταυροδρόμι ὅπου περνάει περισσότερος κόσμος κι ὄχι στήν ἀπομονωμένη τοποθεσία τοῦ Γολγοθᾶ.

Οἱ Ρωμαῖοι, σταυρώναν πάντοτε γιά παραδειγματισμό κι οἱ ἐκτελέσεις γινόντουσαν σέ μέρη πού μπορούσε νά τὰ δεῖ ὁλος ὁ κόσμος. Αὐτό τό σταυροδρόμι ἔμεινε καρφωμένο στό ἀσυνείδητο τῶν χριστιανῶν, σά μιά ἐσωτερικὴ ἀλήθεια καί πάντα κοντά σ' ἕνα σταυροδρόμι προσπάθησαν νά τοποθετήσουν τόν τόπο τῆς ἐκτέλεσης. Τό σταυροδρόμι μέσα στή φαντασία τους, γινόταν ἕνα σύμβολο ἀνάμεσα στό «Καλό» καί στό «Κακό». Τό σύμβολο τοῦ διπλοῦ δρόμου τῆς Ζωῆς. Τό σταυροδρόμι, πού σύμφωνα μέ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία, φύλαγε ὁ σκύλος Κέρβερος στὶς πύλες τοῦ Ἄδη. Ἐνα ἀπὸ τὰ τρία κεφάλια του ἀντικρῦζει τόν νεοφερμένο. Αὐτό θά κρίνει τὴν ψυχὴ τοῦ πεθαμένου καί θ' ἀπαγορέψει στὸν ζωντανό νά περάσει ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ θανάτου. Τ' ἄλλα δύο κεφάλια, φυλάνε τὴν ἀντίθετη μεριά κι ἀπαγορεύουν στοὺς νεκρούς νά γυρίσουν στὴ Ζωή. Τό ἀριστερό ἀπαγορεύει τὴν ἐπιστροφή στὴ Ζωὴ τῶν νεκρῶν πού βρίσκονται στήν κόλαση καί τό δεξιὸ σ' αὐτούς πού ἀπολαμβάνουν τὴν μακαριότητα τῶν Ἡλυσιῶν Πεδίων.

Ἄλλωστε ὁ Γολγοθᾶς, βρίσκεται ψηλά καί δεσπόζει στήν περι-

¹. Σημ. τσῦ Συγγ.: Ἡ παραδοσιακὴ ἀφήγηση τῆς ἀνακάλυψης τοῦ σταυροῦ ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα Ἐλένη, καθὼς κι ἡ ἀποδεικτικὴ ἐμφάνιση τῆς ὀπτασίας τοῦ πτώματος τοῦ Ἰησοῦ, πού καθόρισε ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς σταυρούς ἦταν δικός του, *καταχωρήθη* ἐντάξει κείμενα τῆς Ἐκκλησίας, μόλις τὸν 7ο αἰῶνα.

οχὴ τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἡ μυρουδιά ἀπὸ τὰ πτώματα, θά βρώμιζε τὴν πόλη. Ἀντίθετα, μέσα στὴ μικρὴ κοιλάδα τοῦ Κέδρου, πού εἶναι πιό κάτω ἀπὸ τό ἐπίπεδο τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου καί τό παλιό νεκροταφεῖο, δέν ὑπῆρχε τέτοιος κίνδυνος. Ἡ τελευταία αὐτὴ τοποθεσία, ἦταν καταλληλότερη γιά τὴ μακρόχρονη ἐκθεση τῶν πτωμάτων τῶν καταδικασμένων στὰ μάτια τοῦ κόσμου.

Καί ὑπάρχει, μέ βάση τὴν ἴδια λογικὴ, ἕνα ἀκόμη στοιχεῖο πού ἐπιβεβαιώνει τὴν ὑπόθεση πὼς οἱ ἐκτελέσεις γινόντουσαν στό σημεῖο αὐτό.

Ἀπὸ τό σταυροδρόμι αὐτό, ἀνοίγεται πρὸς τ' ἀριστερὰ ὁ δρόμος πού πάει πρὸς τὴν Ἱεριχώ. Καλύπτει μίαν ἀπόσταση περίπου τριάντα χιλιομέτρων κι ἀπὸ τὴν ἀπόσταση αὐτὴ, χίλια περίπου μέτρα, εἶναι μιά ἀπότομη κατηφορία. Τό τοπίο, εἶναι ἄγριο κι ἐρημικὸ, γεμάτο ἀπότομους βράχους κι ἔρημες σπηλιές. Μέ τό πέσιμο τῆς νύχτας, παίρνει μιά κατακόκκινη ὄψη, πού τό ἀγριεῦει ἀκόμα περισσότερο.

Τό ταξίδι πάνω σ' αὐτόν τὸ δρόμο, τὸ θεωροῦσαν ἀπὸ πολὺ παλιά, φοβερὰ ἐπικίνδυνο. Ὑαίνες, τσακάλια, ληστές καί κακοποιοὶ παραμόνευαν τοὺς ταξιδιώτες πού τολμοῦσαν νά διασχίσουν τὴν περιοχή. Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περιοχή, τοποθέτησ' ἐπίτηδες ὁ Ἰησοῦς τὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη, δικαιώνοντας ἔτσι τίς σχέσεις του μέ τό λαό τῆς Σαμαρείας, πού τόσο σκανδάλιζε τοὺς Ἰουδαίους.

Ἡ τοποθέτηση λοιπόν τῶν τριῶν σταυρῶν, στήν ἀρχὴ ἀκριβῶς τοῦ ἐπικίνδυνου αὐτοῦ δρόμου, ἀποτελοῦσε ἕνα εἶδος προειδοποίησης κι ἀπειλῆς γιά τίς συνέπειες τοῦ Ρωμαϊκοῦ νόμου, πρὸς τοὺς ληστές κι ἐπαναστάτες πού δροῦσαν στήν περιοχή.

Μελετώντας τὴ γεωγραφικὴ θέση τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, βλέπουμε πὼς ἡ τοποθεσία αὐτὴ ἀποτελοῦσε ἕνα ἰδανικὸ ὀρμητήριο γιά τίς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ. Κρυμμένοι ἀνάμεσα στὰ δέντρα οἱ διάφοροι ληστές κι ἐπαναστάτες, παρακολουθοῦσαν ἀπὸ τό ὕψωμα αὐτό ἀπαρατήρητοι, ὅλες τίς κινήσεις τῶν δυνάμεων τῆς πόλης κι ἦταν πάντοτε σέ θέση νά ἐκμεταλλεῖτοῦν τὴν κατάσταση σέ μιά στιγμή πού ἡ ἄμυνα τῆς Ἱερουσαλήμ γιά διάφορους λόγους ἔξασθενοῦσε. Ἡ θέση ἦταν ἰσχυρὴ κι ἀπαιτοῦσε μεγάλες δυνάμεις γιά τὴν ἐκκαθάρισή της. Μεγάλη ἦταν καί ἡ δύναμη πού στάλθηκε γιά τὴ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ καί τῶν δύο ληστῶν. Τὰ Εὐαγγέλια μᾶς πληροφοροῦν πὼς στάλθηκε ἐναντίον του μιά σπεῖρα (κοόρτη), μονάδα πού περιελάμβανε ἑξακόσιους ἔμπειρους πολεμιστές, ἐνισχυμένη ἀπὸ ἕνα τμήμα τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναοῦ καί κάτω ἀπὸ τίς διαταγές ἑνὸς χιλίαρχου.

Γιά τὴν ἰσχυρὴ θέση τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ὁ Φλάβιος

Ἰωσήφ μᾶς δίνει ἕνα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Μιλᾷει γιὰ τὴν ἐξέγερση κάποιου «αἰγύπτιου» δηλαδὴ «μάγου» ποὺ ἀναφέρουν καὶ οἱ «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων».

«Ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο, ὁ αἰγύπτιος, εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ καταλάβει βίαια τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ καταβάλλει τὴν ἀντίσταση τῆς Ρωμαϊκῆς φρουρᾶς καὶ τῶν κατοίκων, χρησιμοποιώντας τοὺς ὀπλισμένους ἀντρες ποὺ ὑπάκουαν στὶς διαταγές του...» (Φλάβιος Ἰωσήφ: Πόλεμοι τῆς Ἰουδαίας, II,5 κὶ ἀνάλογη διήγηση στὶς «Πράξεις» ΚΕ, 8 - 12).

Γιὰ τὸ πλῆθος τῶν στασιαστῶν, οἱ «Πράξεις» μᾶς δίνουν τὸν ἀριθμὸ τῶν 4000 Σικαρίων, ἐνῶ ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ λέει 30000 ὑπερβάλλοντας βέβαια. Ἀπὸ μόνου τοῦ ὅμως τὸ γεγονός, πῶς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἔδινε τὴ δυνατότητα σὲ 4000 ἀντρες νὰ καλυφθοῦν καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν ἐπίθεση ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀποδεικνύει τὴ σημασία του κὶ ἐξηγεῖ, γιὰτὶ χρειάστηκαν ἑξακόσιοι ἔμπειροι ρωμαῖοι πολεμιστές, διακόσιοι ἑβραῖοι φρουροὶ κὶ ἕνας χιλιάρχος γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦ.

Ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ βγαίνει ἀναγκαστικὰ ἕνα συμπέρασμα.

Ἄν ὁ Ἰησοῦς, δέσταυρώθηκε σὰν πολιτικός στασιαστὴς μὲ τὸ κεφάλι μὲς τὰ κάτω, ἀλλὰ σὰν κοινὸς κακοποιὸς μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πάνω, ὁ τόπος τῆς ἐκτέλεσης, ὑποδεικνύει τὴν αἰτία τῆς καταδίκης του.

Τὸ Σανχεντρίν κατηγοροῦσε ἴσως τὸν Ἰησοῦ γιὰ βλασφημίες, γιὰ δογματικὴ αἵρεση, γιὰ παραβίαση τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων, ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ, δὲν ἐνδιαφέρουν τὴ Ρώμη. Ἡ τελευταία ἔχει συγκεκριμένες κατηγορίες, ποὺ ἀποτελοῦν παραβίαση τῶν δικῶν τῆς νόμων: ληστείες, δολοφονίες, παράνομη φορολογία καὶ μαῦρη μαγεία.

Ἔτσι, σταυρώνοντας τὸν Ἰησοῦ, ἀνάμεσα στοὺς δύο ληστές, πάνω στὸ σταυροδρόμι μιᾶς ἐπικίνδυνης περιοχῆς, ἀποτελοῦσε γιὰ τὴ Ρώμη μιὰ προειδοποίηση κὶ ἕναν παραδειγματισμὸ πρὸς ὄλους τοὺς κακοποιούς ποὺ τριγύριζαν καὶ δροῦσαν στὴν περιοχή. Μιὰ ἀπόδειξη τῆς ρωμαϊκῆς δικαιοσύνης, γιὰ ὄλους τοὺς παραβιαστὲς τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ κώδικα.

Ἐπὶ αὐτὸ ἕνα ἄλλο πολὺ σοβαρότερο θέμα. Ὅπως εἶδαμε, ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε σὰν ληστής, ἀνάμεσα σὲ δύο ληστές. Καὶ ὑπάρχει ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα, ποὺ προβλέπει τὸ γεγονός: «... καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη...» (Ἡσαΐας ΝΓ, 12). Πράγμα ποὺ σημαίνει, πῶς ὁ Θεὸς εἶχε προβλέψει τὸ πάθος τοῦ Μεσσία καὶ υἱοῦ του, Ἰησοῦ, κὶ ἐξέφρασε τὴ θέλησή του μὲ τὰ λόγια τοῦ προφήτη Ἡσαΐα. Ὁλόκληρο τὸ κεφάλαιο ΝΓ περιγράφει μὲ καταπληκτικὴ προσέγγιση τίς λεπτομέρειες τοῦ Πάθους τοῦ Ἰησοῦ. Θὰ παρακαλούσαμε τὸν ἀναγνώστη, ν' ἀνοίξει τὴν Πα-

λαιὰ Διαθήκη καὶ νὰ διαβάσει ὁλόκληρο τὸ ΝΓ κεφάλαιο. Κὶ ἀφοῦ τὸ κάνει αὐτὸ, ἄς συνεχίσει τὴν ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου μας στὴν ἐπόμενη παράγραφο.

Τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἡσαΐα ποὺ κατέχαμε, πρὶν τὴν ἀνακάλυψη τῶν χειρογράφων τῆς Νεκρῆς Θάλασσας, ἦταν ἀντίγραφα παλαιότερων, ποὺ γράφτηκαν τὸ Μεσαίωνα. Πράγμα ποὺ σημαίνει, πῶς τὰ χειρόγραφα αὐτὰ, εἶναι ὑποπτα γιὰ ἕναν λεπτολόγο ἱστορικό. Τόσο ὑποπτα, ποὺ θὰ προσκαλούσαμε τὸν ἀναγνώστη νὰ ἑκτανοίξει τὴν Παλαιὰ Διαθήκη του καὶ νὰ διαβάσει τὸ κεφάλαιο ΝΒ τοῦ Ἡσαΐα μόνου μέχρι τὴν παράγραφο 12. Ὑστερα, παραλείποντας τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ κεφ. ΝΒ κὶ ὅλο τὸ κεφάλαιο ΝΓ, ἄς συνεχίσει τὴν ἀνάγνωση στὴν πρώτη παράγραφο τοῦ κεφ. ΝΔ. Θὰ παρατηρήσει πῶς ἡ ἀνάγνωσή του, δὲν παρουσίασε καμμιά ἐλλειψη καὶ πῶς τὸ ὕφος τοῦ κειμένου διατηρεῖται καὶ συνδέεται θαυμάσια, χωρὶς καμμιά παρεμβολή. *Κὶ αὐτὸ γιὰτὶ ὁ ἀναγνώστης μὲ τὴν ὑπόδειξή μας παραμέρισε τὴν παρεμβολή.*

Φτάνουμε λοιπὸν στὸ συμπέρασμα, πῶς ἀπὸ τὴν παράγραφο ΝΒ, 13 μέχρι τέλος καὶ ὁλόκληρο τὸ κεφ. ΝΓ, εἶναι μιὰ μεταγενέστερη παρεμβολή μὲ σκοπὸ νὰ δικαιολογήσει τὸ ἀτιμωτικὸ τέλος τοῦ Ἰησοῦ. Πρόκειται γιὰ ἀσύδοτη παρεμβολή, ἢ γιὰ μιὰ σκόπιμη παράλλαγή τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου. Τὸ γεγονός αὐτὸ, εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ δικαιολογήσει τοὺς διωγμοὺς τῶν Ἑβραίων κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Σφάζοντας καὶ φυλακίζοντας τοὺς Ἑβραίους, ἔκαναν ταυτόχρονα κατάσχεση στὴν περιουσία τους καὶ προπάντων στὰ θρησκευτικὰ βιβλία τους. Ἀργότερα, τοὺς μοίρασαν «τακτοποιημένα» ἀντίγραφα. Ἀπόδειξη γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ, μᾶς ἔδωσαν τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας ποὺ ἀνακαλύφθηκαν σὲ μιὰ σπηλιά τὸ 1949 κὶ ἀποτελοῦν τὴ σημαντικώτερη ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψη τοῦ αἰῶνα μας.

Μέχρι σήμερα, ὑπάρχουν μόνου δύο χειρόγραφα τοῦ Ἡσαΐα. Τὸ ἕνα, εἶναι ἰδιοκτησία τῆς ὀρθόδοξης Μονῆς τοῦ Ἁγίου Μάρκου στὴν Ἱερουσαλήμ. Συμφωνεῖ ἀπόλυτα μὲ τὸ μεσαιωνικὸ κείμενο καὶ περιέχει τὸν ἴδιον ἀριθμὸ κεφαλαίων μ' αὐτὸ. Τὸ ἄλλο, τῆς Νεκρῆς Θάλασσας, ἀνήκει στὸ Ἑβραϊκὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀρχίζει ἀπὸ τὸ εφάλαιο Ι', καὶ πάει μέχρι τὸ τέλος. Ἀλλὰ οἱ διαφορὲς ποὺ παρουσιάζει τὸ ἕνα κείμενο σὲ σχέση μὲ τὸ ἄλλο καὶ πρὸς τίς μεσαιωνικὲς ἐκδόσεις, εἶναι συναρπαστικὲς.

Ἐκεῖ ὅπου γίνεται λόγος γιὰ τὸ Μεσσία, τὰ μεσαιωνικὰ κείμενα παρουσιάζουν ἕναν Ἰησοῦ, κακομοίρη καὶ δυστυχῆ νὰ ὀδηγεῖται σὰν πρόβατο στὴ σφαγή «γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν» ἐνῶ ἀντίθετα τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας, παρουσιάζουν τὸν Μεσσία πανίσχυρο, ἀλαζόνα καὶ φοβερό γιὰ τοὺς

ἐχθρούς τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ, ἕνα εἶδος νέου *Mωϋσῆ* πού ἐπιβάλλει τή δύναμή του καί τό *κῦρος* του.

Ἐπί τῆ ἀναγνώστης, θά πρέπει νά περιμένει τή δημοσίευση τῶν κειμένων τῆς Νεκρῆς Θάλασσας, γιά νά κάνει τίς ἐπιοικονομικές αὐτές συγκρίσεις μέ τά μεσαιωνικά ἀντίτυπα πού ἀποτελοῦν τή βάση τῶν ἐκδόσεων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πού κυκλοφοροῦν αὐτή τή στιγμή¹.

Ἡ σύγκριση αὐτή, ἔχει μεγάλη σημασία γιά τό πρόβλημα τῆς ἐκτέλεσης τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐπί τῆς ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα στοιχεῖο, πού ἀμφισβητεῖ τήν ἀλληθοφάνεια τῆς Εὐαγγελικῆς διήγησης τῆς ἐκτέλεσης τοῦ Ἰησοῦ. Πρόκειται γιά τό κείμενο τῆς καταδίκης πού ὑποτίθεται πώς ὁ Πιλάτος διέταξε νά γραφεῖ καί νά καρφωθεῖ πάνω ἀπό τό κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ, στόν σταυρό.

Ἀπό ποιόν ὁμως γνωρίζουμε τό περιεχόμενο τοῦ κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς; Ἀπό τούς ἀνωνύμους γραφεῖς πού συνέταξαν τά Εὐαγγέλια τόν 4ο καί 5ο αἰῶνα. Ἀλλά εἶναι ἀλήθεια πώς τό κείμενο αὐτό γράφτηκε καί καρφώθηκε στήν κορυφή τοῦ σταυροῦ;

Ἐχομε κάθε λόγο ν' ἀμφισβητοῦμε, καί αὐτό γι' αὐτό:

● Δέν εἶναι δυνατόν νά ἔγραψε ὁ Πιλάτος τή λέξη «Ναζωραῖος», ἐφ' ὅσον ἡ πόλη αὐτή εἶναι ἀνύπαρκτη τήν ἐποχή ἐκείνη, καί δημιουργήθηκε, μόλις κατά τόν 8ο αἰῶνα γιά νά ἱκανοποιήσει τίς ἀνάγκες τῶν προσκυνητῶν. Ἄλλωστε τό κείμενο τῆς Βουλγαρίας τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου, πού εἶναι καί τό ἐπίσημο κείμενο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀναφέρει τή λέξη αὐτή. Λέει ἀπλῶς «ΝΑΖΑΡΕΟΥΣ», δηλαδή «ναζαρινός» πού σημαίνει «ἀφιερωμένος στόν Κύριο» (ἐβραϊκά «ΝΑΖΙΡ»)

● Ἄλλα, οὔτε καί αὐτή τήν προσωνομία θά μπορούσε νά δώσει ὁ Πιλάτος στόν Ἰησοῦ, καί αὐτό γιά δύο λόγους:

α) δέν ἀποτελεῖ ἕνα ἐγκλημα κατά τούς ρωμαϊκοὺς νόμους, καί δέν μπορούν νά κατηγορήσουν γι' αὐτό τόν Ἰησοῦ.

β) Ὁ Ἰησοῦς, δέν ὑπῆρξε ποτέ του ΝΑΖΙΡ, γι' αὐτό οἱ ἀφιερωμένοι στό Θεό δέν εἶχαν δικαίωμα νά πιοῦν κρασί, νά φᾶνε κρέας, καί νά πλησιάσουν ἀκαθάρτους κατά τόν Ἰουδαϊκό Νόμο ἀνθρώπων. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως τά ἔκανε ὅλα αὐτά, πράγμα πού ἀποδεικνύει πώς δέν ὑπῆρξε ποτέ του, οὔτε «ναζαρινός» οὔτε «ἔσσαῖος».

Ἐτσι, ἀποδεικνύεται ὅτι τό κείμενο τῆς ἐπιγραφῆς πού ἀναφέ-

¹. Σημ. τοῦ Μετ.: Τά χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας, κυκλοφόρησαν ἤδη μεταφρασμένα στή Γαλλία καί ἡ ἐκδοσή τους στήν Ἑλλάδα εἶναι μιά ἀπό τίς φιλιδοξίες τοῦ οἴκου πού κυκλοφόρησε καί αὐτό τό βιβλίο.

ρουν οἱ Εὐαγγελιστές, καί πού γράφτηκε κατά διαταγή τοῦ Πιλάτου, εἶναι ἕνα ψεύτικο κείμενο, πού ἀντικατέστησε τό πραγματικό. Τό τελευταῖο πρέπει νά ἦταν πολύ προσβλητικό γιά τόν Ἰησοῦ, γι' αὐτό θά ἐξηγοῦσε τούς λόγους πού ἐπέβαλαν τή σταύρωσή του μέ τό κεφάλι πρὸς τά πάνω σάν ἕνας κοινός ληστής, καί ὄχι μέ τό κεφάλι πρὸς τά κάτω, ὅπως θά ἔπρεπε κανονικά νά ἐκτελεστεῖ ἂν πράγματι εἶχε μόνον ἰσχυριστεῖ πώς ἦταν βασιλιάς - πολιτικό ἐγκλημα - ὅπως μᾶς λένε τά εὐαγγέλια.

Εἶναι ἄλλωστε πιθανότερο, πώς τήν ἐπιγραφή αὐτή τήν εἶχε κρεμασμένη ὁ κατάδικος ἀπό τόν λαιμό του σ' ὅλο τό διάστημα τῆς πορείας του ἀπό τή φυλακή μέχρι τόν τόπο τῆς ἐκτέλεσης, καί ὅτι ἔμενε κρεμασμένη στό λαιμό του μέχρι πού ξεψυχοῦσε. Τά χέρια του ἦταν ἀπό τήν ἀρχή δεμένα στό ὀριζόντιο εὐλο τοῦ σταυροῦ σ' ὀλόκληρη τή διάρκεια τῆς πορείας, ἐνῶ ἀντίθετα τό κάθετο μέρος, ἔμενε σταθερά σφηνωμένο στή γῆ, στόν τόπο τῆς ἐκτέλεσης. Ἐτσι ὁ καταδικασμένος μέ τήν ἐπιγραφή κρεμασμένη ἀπό τό λαιμό του, κουβαλοῦσε τό ὀριζόντιο τμήμα τοῦ σταυροῦ στηριγμένο πάνω στό σβέρο του.

Ὁ Ματθαῖος, ὁ Μάρκος, καί ὁ Λουκάς, μᾶς λένε πώς ὁ Ἰησοῦς δέν εἶχε δύναμη νά κουβαλήσει τό σταυρό, καί οἱ ρωμαῖοι στρατιῶτες ἀνάγκασαν κάποιον Σίμωνα Κυρηναῖο νά τόν φορτωθεῖ γιά λογαριασμό του. Ἀλλά ὁ Ἰωάννης (ΚΑ, 17) ἀγνοεῖ τή λεπτομέρεια αὐτή, καί στό κείμενό του δέν ἀναφέρεται πούθενά τό ὄνομα τοῦ Σίμωνα τοῦ Κυρηναίου! Ὡστόσο ὁ Ἰωάννης εἶναι παρών! Ἦταν στήν Ἱερουσαλήμ καί παρακολούθησε καί τήν πορεία καί τήν ἐκτέλεση μέ τά ἴδια του τά μάτια. Τό ὑπογραμμίζει ὁ ἴδιος καί τό ἀναγνωρίζουν οἱ ἄλλοι Εὐαγγελιστές. Καί ὁμως δέν εἶδε τόν Κυρηναῖο. Ἀντίθετα, μᾶς λέει πώς «Βαστάζω τόν σταυρόν αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τόν λεγόμενον κρανίου τόπον, ὅς λέγεται Ἑβραϊστί Γολγοθά...» (ΙΘ, 17). Καί ὅπως εἶδαμε, κουβαλοῦσε μόνο τήν τραβέρσα καί ὄχι καί τόν στῦλο. Ἄλλωστε, ὁ στῦλος αὐτός δέν ἦταν πολύ ψηλός. Τά πόδια τοῦ θύματος, δέν τήγαιναν ψηλότερα ἀπό τριάντα πόντους ἀπό τό ἔδαφος. Καί ὁ σταυρός, εἶχε γενικά τή μορφή ἐνός ἑλληνικοῦ Ταῦ (Τ). Ὁ στῦλος, εἶχε στήν κορυφή του μιά προεξοχή καί ἡ τραβέρσα εἶχε μιά τρύπα πού μέσα της ἐφάρμοζε ἀκριβῶς ἡ προεξοχή τοῦ στύλου.

Ἡ κατασκευή τοῦ φρικτοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου μᾶς ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα πώς ἡ ἐπιγραφή, εἴτε ἦταν κρεμασμένη στό λαιμό τοῦ καταδίκου, εἴτε ἦταν καρφωμένη πίσω ἀπό τό κεφάλι του, γι' αὐτό ὁ κάθετος στῦλος δέν συνεχιζόταν πάνω ἀπό τήν ὀριζόντια τραβέρσα.

Γνωρίζουμε ἀκόμα, πώς στίς περιπτώσεις πού γίνονταν μαζικές ἐκτελέσεις μέ τόν τρόπο αὐτό, καί δέν ἔφταναν οἱ διαθέσιμοι

σταυροί, σταύρωναν τά θύματα πάνω σέ δένδρα πού τούς είχαν κόψει τά κλαδιά ἔτσι, πού ὁ σταυρός δέν εἶχε πλέον τό σχῆμα (Τ) ἀλλά τό σχῆμα (Υ).

Ἄν ἀποδεχτοῦμε τήν ἐπίσημη ἐκδοχή τῆς σταυρώσεως τοῦ Ἰησοῦ στόν Γολγοθά, κι ἔξετάσουμε τήν περιοχή αὐτή ἀπό τήν ἄποψη τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων, θά ὁδηγηθοῦμε στό συμπέρασμα πώς ἡ περίπτωση τῆς σταύρωσης τοῦ Ἰησοῦ στόν Γολγοθά εἶναι ἀκόμα λιγότερο τιμητική γιά τό πρόσωπό του ἀπ' ὅσο εἶναι στήν περίπτωση τῆς σταύρωσης στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα θά ὑπενθυμίσουμε τό γεγονός τῆς ἀνακάλυψης ἐνός σκελετοῦ ἀπό σταυρωμένο στή βόρεια περιοχή τῆς Ἱερουσαλήμ, τό 1965. Τά κόκκαλα τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ ἦταν τρυπημένα ἀπό ἕνα καρφί.

Θά παρατηρήσουμε ἀκόμα, πώς οἱ ἀρχαιολόγοι πού κάνουν τίς ἀνασκαφές αὐτές εἶναι συνήθως Χριστιανοί, Καθολικοί ἢ Διαμαρτυρόμενοι καί πολύ σπάνια Ἑβραῖοι.

Τό περίεργο σ' αὐτή τήν ὑπόθεση, εἶναι πώς στήν ἀρχή κάλυψαν μέ μιάν ἀπόλυτη σιωπή τήν ἀνακάλυψη αὐτή. Ποιός ἦταν ὁ λόγος τῆς ἀποσιώπησης; Ποτέ δέν εἶχε δημιουργηθεῖ θέμα γιά τήν σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ στό βόρειο μέρος τῆς Ἱερουσαλήμ. Τό πρόβλημα δημιουργεῖται, ἀπό τή διαφορά τῶν ἀπόψεων πρὸς τό ἄν ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε στόν Γολγοθά ἢ στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἄλλωστε δέν εἶναι λίγοι αὐτοί πού σταυρώθηκαν στήν περιοχή τῆς Ἱερουσαλήμ ἰδιαίτερα τήν ἐποχή τῆς πολιορκίας της καί τῆς κατάληψής της.

Ἡ ἄποψη πώς ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, βεβαιώνεται ἀκόμα μιά φορά ἄν πάρει κανεῖς ὑπ' ὄψη του, πώς ὁ Ἰησοῦς, σάν μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας τοῦ Δαυῖδ θά ἔπρεπε νά θαφτεῖ στό γειτονικό ἀρχαῖο νεκροταφεῖο, σ' ἕναν τάφο πού ἀνήκε ἢ ὄχι στόν Ἰωσήφ τόν Ἀριμαθαῖο.

Ἄλλά, στόν Γολγοθά, μιά τέτοια περίπτωση εἶναι τελείως ἀδύνατη, γιατί στήν τοποθεσία αὐτή, δέν ὑπάρχει κανένα ἑβραϊκό παραδοσιακό νεκροταφεῖο. Ἀντίθετα μάλιστα, ὑπῆρχαν ἄλλα πράγματα:

α) *φοῦρνοι ὅπου ἔκαιγαν τούς νεκρούς*. Οἱ φοῦρνοι αὐτοί, ἦταν γιά τήν ἀποκλειστική χρήση τῶν Ρωμαίων καί τῶν Ἑλλήνων πού οἱ συγγενεῖς τους ἐπιθυμοῦσαν νά στέλνουν τήν στάχτη τους στήν πατρίδα τους. Τό κάψιμο τῶν νεκρῶν ἀπαγορευόταν αὐστηρά ἀπό τόν Ἰουδαϊκό νόμο.

β) *λάκκοι γιά τήν ἀποσύνθεση τῶν πτωμάτων*. Αὐτοί φαίνεται πώς ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπό τούς Ἑβραίους. Δέν ἀποκλείεται νά ἦταν κάτι σάν τήν «FOSSA INFAMIA» τόν περίφημο «βουρκόλακκο» ὅπου πετοῦσαν μέσα τά πτώματα τῶν

Ἑβραίων καταδίκων. Πράγματι, ἄν οἱ Ρωμαῖοι, ἀπέδιδαν μέ σχετικήν εὐκολία, τά πτώματα τῶν καταδίκων στούς συγγενεῖς τους, οἱ τελευταῖοι τά τοποθετοῦσαν στούς λάκκους πού ἀναφέραμε πώς βρέθηκαν στίς ἀνασκαφές γιά νά λυώσουν. Οἱ λάκκοι αὐτοί ἐκλείναν μέ μιά *σιδερένια σκάρα*. Ὅταν πιά γίνονταν τέλεια ἡ ἀποσύνθεση, ἡ οἰκογένεια παρελάμβανε τά κόκκαλα καί τά τοποθετοῦσε στό οἰκογενιακό ὀστεοφυλάκιο.

Ἔτσι, τοποθετεῖται πλέον καθαρά τό πρόβλημα:

– στήν πρώτη περίπτωση, ὁ Ἰησοῦς ἐκτελέστηκε στό Γολγοθά, ὅπως λέει ἡ ἐπίσημη ἐκδοχή κι ἔτσι τό πτώμα του ρίχτηκε σ' ἕναν ἀπό τούς λάκκους πού ὑπῆρχαν γι' αὐτόν ἀκριβῶς τό σκοπό, δηλαδή μέσα στό «βουρκόλακκο» ἢ τόν «κακόφημο λάκκο» ἢ τήν «FOSSA INFAMIA», πού τό ἀνοιγμά του σκεπαζόταν μέ μιά *σιδερένια σκάρα*. Στήν περίπτωση ὅμως αὐτή, δέ μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά ἔντιμο καί «πανάγιο» τάφο κι ὁ «βουρκόλακκος» ἀποδεικνύει πώς ὁ Ἰησοῦς καταδικάστηκε σάν ἕνας κοινός ληστής. (Ὁ Αὐτοκράτορας Ἰουλιανός, στό γράμμα του πρὸς τόν Φωτῖνο, δηλώνει πώς ὁ τάφος τοῦ Ἰησοῦ, δέν ἦταν τίποτ' ἄλλο ἀπό τόν ἀπόλυτα φυσικό γιά τήν περίπτωση τοῦ Ἰησοῦ - *ληστή*, «βουρκόλακκο» ἢ «FOSSA INFAMIA»).

– στή δεύτερη περίπτωση, ὁ Ἰησοῦς ἐνταφιάστηκε μέσα σ' ἕναν τιμητικό καί παραδοσιακό τάφο, μέσα στό παλαιό νεκροταφεῖο τῆς Ἱερουσαλήμ, πού βρισκόταν στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἔτσι, παίρνει ὅλη τῆς τήν τρομακτική ἔμφαση ἡ φράση ἀπό τίς «Πράξεις τοῦ Πιλάτου» πού μᾶς πληροφορεῖ πώς ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε ἐκεῖ πού συνελήφθη μαζί μέ τούς δύο ληστές πού πιάσανε μαζί του. Κι ἀναρωτιέται κανεῖς, τί τό κοινό μπορούσε νά ἔχει ὁ λεγόμενος «ἐνσαρκωμένος» Θεός μέ δολοφόνους καί ληστές σάν τόν Σίμωνα Πέτρο, τόν Ἰούδα τόν Ἰσκαριώτη καί τούς δύο ἄλλους ληστές πού πιάσανε μαζί του;

Θά πρέπει ἀκόμα νά παρατηρήσουμε, πώς ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ἀναφέρεται πώς εἶχε προβλέψει τόν ἄδοξο ἐνταφιασμό του, γιατί γνώριζε πολύ καλά τή *μοῖρα* πού τόν περίμενε στήν περίπτωση πού θά τόν ἐπιαναν οἱ Ρωμαῖοι. Μᾶς τό διηγεῖται ὁ Λουκάς στήν παραβολή τῶν Ἀμπελουργῶν. Οἱ τελευταῖοι σκότωσαν τούς ἀπεσταλμένους τοῦ κυρίου τους (δηλαδή τούς προφήτες) καί τέλος σκότωσαν καί τό γιό τοῦ κυρίου τους (δηλαδή τόν Ἰησοῦ, πού ἦταν ἐπίσημος διάδοχος τοῦ βασιλιά - πατέρα του) καί πέταξαν τό πτώμα του ἔξω ἀπό τόν ἀμπελῶνα χωρίς νά τό θάψουν.

Θά μπορούσαμε ἀκόμα νά δώσουμε στόν ἀναγνώστη μερικές χρήσιμες λεπτομέρειες γιά τή Γεσθημανή, πρὶν νά κλείσουμε τό κεφάλαιο αὐτό.

Ἡ λέξη Γεσθημανή στά ἑβραϊκά σημαίνει «ἐλαιοτριβεῖο». Δέν

θά μπορούσαμε νά φανταστοῦμε πώς ὁ χῶρος τῆς ἐγκατάστασης αὐτῆς ἦταν τόσο μεγάλος ὥστε νά χωρέσει τούς ἀνθρώπους πού ἀκολουθοῦσαν τόν Ἰησοῦ. Ἦδη ἀπό μόνοι τους οἱ δώδεκα ἀπόστολοι κι οἱ ἑβδομήντα μαθητές σχημάτιζαν μιά μεγάλη ὁμάδα ἑκατό περίπου ἀτόμων. Ὑπάρχει λοιπόν «κάτι ἄλλο» στήν περιοχή κι αὐτό τό «κάτι ἄλλο» θά τό βροῦμε σ' ἓνα πολύ παλαιό ἀπόκρυφο, τό «Εὐαγγέλιο τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων», πού σύμφωνα μέ τά λεγόμενα τοῦ Ὁριγένη, εἶναι παλαιότερο ἀπό τό «κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο». Στή μετάφραση τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἀπό τόν Δρ REVILLOUT, βρίσκουμε στό ἀπόσπασμα μέ τόν ἀριθμό 4β τήν πληροφορία, πώς στόν κῆπο τῆς Γεσθημανῆς βρισκόταν τό σπίτι κάποιου IRMEEL.

Στήν πραγματικότητα δέν πρόκειται γιά IRMEEL ἀλλά γιά τό ἑβραϊκό ὄνομα IERAHMEEL πού σημαίνει «Ὁ Ἀγαπητός τοῦ Κυρίου». Εἶναι πολύ πιθανό πώς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἦταν ἓνας κρυφός ὁπαδός τοῦ μεσσιανικοῦ κινήματος τῶν Ζηλωτῶν καί τούς βοήθησε ὅπως μπορούσε, δηλαδή προσφέροντάς τους στέγη, ροῦχα καί τροφή. Ἡ ὑπαρξη μιᾶς τέτοιας κατοικίας, πού πιθανότατα ἦταν περιφραγμένη καί περιελάμβανε καί τό ἐλαϊοτριβεῖο, δικαιολογεῖ τήν ἀποστολή μιᾶς ρωμαϊκῆς σπεύρας (ἑξακόσιοι ἄντρες) γιά τήν περικύκλωση καί τήν πολιορκία της.

Κανείς δέν θά μπορούσε νά μᾶς πείσει πώς ἡ κινητοποίηση ἑξακοσίων λεγεωναρίων, διακοσίων στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναοῦ κι ἑνός μεγάλου ἀξιωματοῦχου σάν τόν χιλίαρχο, ἔγινε ἀπλῶς γιά νά συλληφθεῖ, ἓνας ἄκακος προφήτης, πού ἐκήρυττε τή συγγνώμη τῶν ἐχθρῶν καί τήν ἀγάπη ἀνάμεσα στόν κόσμο. Τό ἀπόκρυφο πού ἀναφέραμε, μᾶς δίνει τήν πληροφορία πώς ἔγινε μιά πραγματική μάχη ἀνάμεσα στούς λεγεωνάριους καί τούς Ζηλωτές, πρὶν οἱ πρῶτοι καταφέρουν νά συλλάβουν τόν ἡγέτη τῶν δευτέρων, πού δέν ἦταν ἄλλος ἀπό τόν Ἰησοῦ καί πού ἐγκαταλείφθηκε τελικά ἀπό τούς δικούς του.

«Ἦρθε ὁ Πιλάτος... καί κοίταξε τόν ἑκατόνταρχο πού στεκόταν ὀρθῶς δίπλα στήν πόρτα τοῦ τάφου. Παρατήρησε πώς ὁ ἀξιωματικός εἶχε μόνον ἓνα μάτι, γιατί εἶχε χάσει τό ἄλλο τήν ὥρα τῆς μάχης κι ἔκρυβε τήν πληγή μέ τό χέρι του, γιατί τόν πείραζε τό φῶς... (Εὐαγγέλιο τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ἀπόσπασμα 15).

Θά παρατηρήσουμε πώς ὁ ἑκατόνταρχος, δέν εἶχε χάσει τό μάτι του κατά τή διάρκεια μιᾶς μάχης ἀλλά κατά τή διάρκεια τῆς μάχης κι ὅτι ἡ πληγή ἦταν φρέσκια. Ἔτσι, παρ' ὅλον ὅτι μπορούμε νά κατηγορήσουμε τ' ἀπόκρυφα εὐαγγέλια γιά τήν ὑπερβολή πού δείχνουν περιγράφοντας τά θαύματα, εἴμαστε ὅμως ὑποχρεωμένοι ν' ἀναγνωρίσουμε πώς συχνά μᾶς δίνουν ἀπλές κι ἀθῶες λεπτομέρειες, πού καμμιᾶ φορά ἔχουν μεγάλη

σημασία. Ἡ λεπτομέρεια τοῦ μονόφθαλμου εἶναι χαρακτηριστική καί δέν θά μπορούσε σέ καμμιᾶ περίπτωση νά γίνει σύγχυση μέ τήν ἱστορία τοῦ στρατιώτη πού ἔχασε τό φῶς του ἀπό τή λάμψη πού προκάλεσε ἡ ἐκτίναξη τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τόν τάφο. Ὑπάρχει ὅμως μιά σχέση ἀνάμεσα στίς δύο αὐτές διηγήσεις, δηλαδή πώς ἡ δεύτερη ἱστορία κατασκευάστηκε γιά νά κάνει νά ξεχαστοῦν οἱ ἐντυπώσεις πού προκαλεῖ ἡ πρώτη.

Ἡ ψευδο-άνσταση.

«Ἀκόμα καί μιά Χαναναία δούλα στή χώρα τοῦ Ἰσραήλ, θά κληρονομήσει τόν κόσμο τοῦ μέλλοντος...»

Ταλμούθ: ΚΕΤΗΟΥΒΟΤΗ, 111α.

Ὅταν διαθόθηκε ἀρκετά ἡ πίστη γιά τήν ἀνάσταση, χρειάστηκε νά καθοριστεῖ καί ἡ στιγμή πού ὁ Ἰησοῦς ἐγκατέλειψε τόν τάφο. Ἦταν πολύ οἱ λόγοι πού δημιούργησαν τήν ἀρχή μιᾶς τριήμερης παραμονῆς στόν κάτω κόσμο.

Κατά τή διάρκεια τῆς αἰχμαλωσίας τους στή Βαβυλώνα, οἱ Ἑβραῖοι, δανείστηκαν πολλά στοιχεῖα ἀπό τή χώρα αὐτή. Ἀνάμεσα σ' ἄλλα, ἦταν τά ὀνόματα τῶν Ἀγγέλων, τό τετραγωνικό ἀλφάβητο, θεωρίες πού πῆγαζαν κατευθεῖαν ἀπό τήν ἀρχαία θρησκεία τῶν Μάγων, καί τέλος τήν πίστη γιά μιά μελλοντική ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, ὅπως ἀκριβῶς τήν εἶχε καθορίσει ὁ Ζαρατουστρας. Σύμφωνα μέ τήν παράδοση αὐτή, ἡ ψυχή, ἐγκατέλειπε τὸ σῶμα μετά τρεῖς μέρες ἀπό τόν φαινομενικό θάνατο. Τήν ἴδια πίστη διατήρησε μέχρι μιά προχωρημένη ἐποχή, ὁ λαϊκός ἰσλαμισμός.

Σύμφωνα μέ τό «Ταλμούθ τῆς Ἱερουσαλήμ», ἡ ψυχή παραμένει τρεῖς μέρες γύρω ἀπό τό σῶμα προσπαθώντας νά ἔναμψει μέσα σ' αὐτό. Ἀπομακρύνεται ὀριστικά ἀπ' αὐτό μόνο μετά ἀπό εἰς τρεῖς πρῶτες ἡμέρες, πού ἡ ἐξωτερική μορφή του ἀρχίζει νά ἀλλοιώνεται. Δηλαδή, εἶναι ἡ ἀρχή τῆς ἀποσύνθεσης πού ἀπομακρύνει ὀριστικά τήν ψυχή ἀπό τό ἀρχικό της περίβλημα.

Τὸ γεγονός τῆς πίστεως αὐτῆς, ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τό ἐπεισόδιο τῆς ἀνάστασης τοῦ Λαζάρου. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς διατάζει ν' ἀνοίξουν τήν εἴσοδο τοῦ μνήματος, ἡ Μάρθα, ἡ ἀδελφή τοῦ νεκροῦ, εἶπε λέει: «Κύριε, ἤδη ὄζει. τεταρταῖος (τεσσάρων ἡμερῶν) γάρ ἐστίν» (Ἰωάννης ΙΑ, 39)

Αὐτός εἶναι κι ὁ λόγος, πού πολλά κείμενα, γιά ν' ἀποφύγουν τὸν «ψυχικό τραυματισμό» τοῦ νεκροῦ, συστήνουν νά γίνει ἡ ἐκφύση μετὰ τήν τρίτη ἡμέρα τοῦ φαινομενικοῦ θανάτου. (βλ. «Ἡ

Διαθήκη τῶν Δώδεκα Πατριαρχῶν», «MIDRASH KOHELET», «Τό βιβλίον τοῦ Ραββί Ἰούδα τοῦ Α΄»)

Οἱ ἀνώνυμοι συντάκτες τῶν Εὐαγγελίων τοῦ 4ου καί 5ου αἰῶνα, ἐπιμένουν πολύ στόν παραλληλισμό τῶν πράξεων τοῦ Ἰησοῦ μέ ἀρχαῖες Ἑβραϊκές προφητεῖες γιά νά δικαιώσουν τή μεσσιανική δράση του. Εἶναι πολύ πιθανό, πῶς καί τό περιβάλλον τοῦ Ἰησοῦ, ἔκανε ἐλάχιστο διαχωρισμό ἀνάμεσα στήν πολιτική σκοπιμότητα τοῦ κηρύγματος καί τή θρησκευτική του ἀεία.

Πολύ συχνά παραλλάσσονται τά κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γιά νά ἐξηγηρηθῶσιν τό σκοπό αὐτό. Ἔτσι, ὅταν κάπου στούς Ψαλμούς, τό ἀρχικό κείμενο μιλάει γιά τήν αἰχμαλωσία ἐνός λέοντα, πού τοῦ ἔδεναν τά πόδια του καί τόν ὀδηγοῦσαν στόν βασιλέα γιά τήν ψυχαγωγία του, τό κείμενο αὐτό ἔχει παραλλαχθεῖ, καί μέ συμβολικό τρόπο, ὑπονοεῖ δῆθεν τόν Ἰησοῦ, πού τοῦ τρύπησαν τά χέρια. Μέ τή διαφορά, πῶς ἔχει γίνει μιά φανερή παρανόηση, ἀπό τό λόγο ὅτι ποτέ δέν τρυποῦσαν τά πόδια τοῦ λέοντα, ἀλλ' ἀπλῶς τά ἔδεναν.

Ἄλλες πάλι προφητεῖες ἦταν πολύ εὐκόλο νά πραγματοποιηθοῦν, κι ὁ Ἰησοῦς δέ χρειάστηκε τήν ἀπατηλή πέννα τῶν μοναχῶν ἀντιγραφῶν γιά νά τίς ὑλοποιήσει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα εἶναι τό ἐπεισόδιο μέ τό γαϊδουράκι καί τή μάννα του, ἡ προφητεία τοῦ Ζαχαρία πού προέβλεπε τόν μελλοντικό βασιλιά τοῦ Ἰσραήλ νά μπαίνει στήν Ἱερουσαλήμ καθισμένος πάνω του. Ἡ προφητεία αὐτή ἦταν πολύ εὐκόλη. Χρειάστηκαν μονάχα τά δύο ζῶα—πού βρέθηκαν πολύ εὐκόλα—καί τό πλῆθος τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἰησοῦ πού φώναζε «ὦσαννά, ὁ Υἱός τοῦ Δαυῖδ». Ὁ ὁποιοσδήποτε θά μπορούσε νά κάνει τό ἴδιο πρᾶγμα χωρίς τήν παραμικρή δυσκολία.

Σ' ἕνα ἄλλο πᾶλι ἐδάφιο τῶν Ψαλμῶν προφητεύεται τό μοίρασμα τῶν ρούχων τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τοῦς στρατιῶτες πού τόν ἐκτέλεσαν. Ἄν παραμερίσουμε τήν περίπτωση τῆς σκόπιμης παραλλαγῆς τοῦ Ἑβραϊκοῦ κειμένου, καί παραδεχτοῦμε τό γεγονός σάν αὐθεντικό, τότε τίποτα δέν θά πρέπει νά μάς ἐντυπωσιάζει. Ἐπί αἰῶνες, τόσο π.Χ., ὅσο καί μ.Χ. στή Γαλλική Ἐπανάσταση κι ἀκόμα μέχρι τίς μέρες μας, τό μοίρασμα τῶν ρούχων τοῦ καταδίκου ἔθεωρεῖτο ἀνέκαθεν προνόμιο τῶν δημίων. Οἱ τελευταῖοι, εἴτε τά κατακρατοῦσαν γιά τόν ἑαυτό τους, εἴτε τά πουλοῦσαν γιά λογαριασμό τους. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ἄλλωστε πῶς κατά τή διάρκεια τοῦ Μεσαίωνα, πάντοτε τήν ἐπομένη μιᾶς μάχης, τά πτώματα τῶν νικημένων, ἀλλά πολλές φορές ἀκόμα καί τῶν νικητῶν, βρισκόντουσαν τελείως γυμνά. Τό σκύλευμα τῶν νεκρῶν ἔθεωρεῖτο ἀνέκαθεν ἕνας ἀπό τοῦς νόμους τοῦ πολέμου.

Οἱ μεταφραστικές παραλλαγές τῶν βιβλικῶν κειμένων, εἶναι

ἀμέτρητες. Ὅταν στόν Ψαλμό 137, ἡ λατινική μετάφραση μιλάει γιά «τήν ψυχή μου πού δέν θά τήν ἀφήσεις νά χαθεῖ στόν Ἄδη» τό πρωτότυπο ἑβραϊκό κείμενο μιλάει γιά τόν βασιλέα Δαυῖδ, πού παρακαλεῖ τό Θεό του νά μὴν τόν ἀφήσει νά χαθεῖ πρὶν νά χαρεῖ ὅλες τίς χαρές τῆς ζωῆς πού δέν ἔχει ἀκόμα γνωρίσει». Ἐνα ἀκόμα παράδειγμα τῆς σκόπιμης διαστροφῆς τοῦ βιβλικοῦ πρωτοτύπου.

Σύμφωνα μέ τήν Ἰουδαϊκή παράδοση, ἡ ἀνάσταση ἐνός νεκροῦ, δέν ἦταν πλέον δυνατή μετά τίς τρεῖς ἡμέρες, ἀφοῦ μετά ἀπό τό διάστημα αὐτό, ἡ ψυχὴ ἐγκατέλειπε ὀριστικά τό ἀρχικό της περίβλημα..

Πρὶν ἀπό τό διάστημα τῶν τριῶν ἡμερῶν, ἡ κατάσταση εἶναι τελείως διαφορετική. Ὁ θάνατος ἐνός προσώπου, σέ διάστημα λιγότερο ἀπό τρεῖς ἡμέρες δέν εἶναι ἐξακριβωμένος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ θανάτου τῆς κόρης τοῦ Ἰάριου (Ματθαῖος Θ, 18 καί 23 – 25). Οἱ συγγενεῖς κι ὁ πατέρας, ἰσχυρίζονται πῶς τό κοριτσάκι ξεψύχησε πρὶν ἀπό λίγο. Ἀντίθετα, ὁ Ἰησοῦς τοῦς βεβαιώνει πῶς κοιμᾶται. Καί πράγματι κατὰ φέρνει νά τήν ἀναστήσει. Ἡ περίπτωση αὐτή, δέν εἶναι μοναδική, κι ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τίς χιλιάδες παραδείγματα τῆς νεκροφάνειας καί τῆς μαύρης μαγείας. Πράγματι, οἱ μάγοι Βουντού τῆς Ἀφρικής, καθὼς καί οἱ Ἀντίλλες, χρησιμοποιοῦν ὀρισμένα μείγματα ἀπό φυτικές οὐσίες μέ παραισθησιογόνες ιδιότητες πού δίνουν σ' ἕνα ἄτομο, τή φαινομενική ὄψη ἐνός νεκροῦ. Ὁ μάγος κι' οἱ συνεργάτες του, μέ σκοπό νά ἐπιβάλλουν τό κύρος τους στήν κοινότητα, ἐπιτρέπουν τόν ἐνταφιασμό τοῦ θύματός τους. Τή νύχτα ὅμως πηγαίνουν κρυφά καί τό ξεθάβουν φροντίζοντας τό διάστημα ἀνάμεσα στόν ἐνταφιασμό καί τήν ἐκταφή νά μὴν ξεπεράσει ποτέ τίς εἰκοσιτέσσερις ὥρες. Ὁ «ἀναστημένος» μεταφέρεται κρυφά σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο χωριό, κι ὁ μάγος ἀποκτάει στό πρόσωπό του ἕναν νέο, τελείως ἄβουλο κι ἀποκτηνωμένο ἀπό τά ναρκωτικά συνεργάτη. Ὁ ποινικός κώδικας τῆς Αἰτῆς, προβλέπει, πολύ αὐστηρές ποινές γιά τέτοιου εἶδους ἐπιχειρήσεις ἰδιαίτερα ὅταν ἐφαρμόζονται σέ ἄτομα μικρῆς ἡλικίας. Τό ἴδιο ἰσχύει στή Βραζιλία καί στή Βενεζουέλα, καί ἡ ὑπαρξη τέτοιων νόμων ἐπιβεβαιώνει τήν πρακτική αὐτῆς τῆς τεχνικῆς.

Ἡ τεχνική αὐτή ἦταν γνωστή καί πολύ διαδεδομένη στήν ἀρχαιότητα. Εἶναι πολύ πιθανό πῶς τό τελικό κτύπημα μέ τή λόγχη τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τόν λεγεωνάριο, ἀπέβλεπε στόν ἀποκλεισμό τῆς ἐφαρμογῆς τῆς:

«ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καί τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τά σκέλη καί τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῶ. ἐπὶ δέ τόν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτόν τεθηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ

τά σκέλη, ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν λόγχη αὐτοῦ τὴν πλευράν ἔνυξεν, καὶ εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ...» (κατὰ Ἰωάννην ΙΘ, 32–34)

Μέ τὴν εὐκαιρία, θὰ θέλαμε νὰ σημειώσουμε τὴν ἀσυγκράτητὴ φαντασία τῆς παραδοσιακῆς ἀφήγησης. Ἡ τελευταία, λέει, πῶς ὁ στρατιώτης πού ἐλόγχισε τὸν Ἰησοῦ, ἦταν τυφλὸς καὶ πῶς ἔσπασε τὸ φῶς τοῦ μόλις τὸ αἷμα καὶ τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ σταυρωμένου, ἔπασε πάνω στὰ μάτια του. Εἶναι ὅμως κάπως δύσκολο νὰ φανταστοῦμε τὸ γεγονός πῶς ἡ Ρώμη, εἶχε ἐμπιστευθεῖ τὴ φρούρηση τῶν καταδίκων σὲ στρατιῶτες πού ἔν α ς ἄ π' αὐτοῦ ς ἦ ταν τυφλό ς!

Ἐπάρχει μιὰ ἄλλη βιβλικὴ παράδοση, πού ἀπαιτεῖ τὴν τριήμερη παραμονὴ τοῦ Ἰησοῦ μέσα στὸν τάφο. Πρόκειται γιὰ τὸ παραμῦθι τοῦ προφήτη Ἰωνᾶ, πού καταβροχθίστηκε ζωντανὸς ἀπὸ ἕνα κῆτος, παρέμεινε ζωντανὸς τρεῖς μέρες μέσα στό στομάχι του, καὶ τέλος βγήκε στὴν ἀκτὴ σῶος κι ἀβλαβῆς.

Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, πῶς εἶναι γνωστὲς οἱ περιπτώσεις ναυτικῶν πού καταβροχθίστηκαν ἀπὸ κῆτη πού ἀκολουθοῦν συνήθως τὰ πλοῖα. Γύρω στὰ 1950 συνέβη πράγματι κάτι τέτοιο. Ἀλλὰ τὸ θῦμά, ἕνας Ἑγγλέζος ναύτης, παρ' ὅλο πού καταβροχθίστηκε ἄθικτος, γιατί τὰ κῆτη αὐτὰ δὲν ἔχουν σκληρὰ δόντια γιὰ νὰ μασήσουν τὴν τροφὴ τους, εἶχε πεθάνει μέχρι νὰ καταφέρουν οἱ συνάδελφοί του νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ στομάχι τοῦ ζώου. Καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἐπιχείρηση ἔγινε μέσα στὴν ἴδια μέρα, στό διάστημα λίγων ὥρων, ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ θύματος, εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἀπὸ τὴ δραστηριότητα τῶν στομαχικῶν ὀξέων τοῦ ζώου. Εἶναι λοιπὸν ἀδύνατο νὰ παραδεχτοῦμε τὴν τριήμερη παραμονὴ τοῦ προφήτη Ἰωνᾶ μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ κῆτους καὶ μὲ θαῦμα καὶ χωρὶς θαῦμα. Ἀφήνουμε λοιπὸν αὐτὴ τὴ διήγηση νὰ καταναλωθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀφελῆς καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου.

Βεβαίως, ἔχουμε ἀκούσει ἤδη τοὺς ὑποστηρικτὲς τῆς θρησκευτικῆς παράδοσης, νὰ μᾶς λένε πῶς ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπολύτως «συμβολικά». Εἶναι πράγματι περίεργο τὸ πόσο «συμβολιστὲς» ἔχουν γίνει οἱ ὑποστηρικτὲς τοῦ χριστιανισμοῦ τὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια. Προσπαθοῦν νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωση, πῶς ἔεχασαν τὰ ἀναθέματα καὶ τοὺς δογματικούς ἀφορισμούς, πού ἐπὶ αἰῶνες ἐξαπέλυαν ἐναντίον τοῦ ὁποιοῦδήποτε προσπαθοῦσε νὰ κάνει μιὰ λογικὴ ἢ ἐσωτερικὴ ἀνάλυση τῶν Γραφῶν.

Ὡστόσο, παρ' ὅλη τῆς τὴν ἀσάφεια καὶ τὴν ἀσυναρτησία, ἡ παραδοσιακὴ ἀφήγηση τοῦ Ἰωνᾶ, ἔγινε ἡ προφητικὴ βάση, πού πάνω τῆς στηρίχτηκε ἡ παραδοσιακὴ ἀφήγηση τῆς ἀνάστασης τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι ὁ ἴδιος ἀκριβῶς πού στήριξε τὴ μελλοντικὴ του

ἀνάσταση, στὴν παράδοση τοῦ Ἰωνᾶ:

«Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς. γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ μόνον τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου, ὡσπερ γὰρ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλιᾷ τοῦ κῆτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, οὕτως ἔσται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας» (κατὰ Ματθαῖον ΙΒ, 39–40).

Ἄς ἀναπτύξουμε λοιπὸν τὸν συλλογισμό μας. Ἄν ἡ περιπέτεια τοῦ Ἰωνᾶ εἶναι ἕνα ἐσωτερικὸ καὶ συμβολικὸ θέμα, τότε ἡ ἀνάσταση εἶναι κι αὐτὴ ἕνα θέμα ἐσωτερικὸ καὶ συμβολικὸ. Ἀλλὰ ἂν ἡ ἀνάσταση εἶναι ἕνα πραγματικὸ ἱστορικὸ γεγονός, τότε καὶ ἡ περιπέτεια τοῦ Ἰωνᾶ εἶναι ἕνα γεγονός ἱστορικὸ καὶ πραγματικὸ. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνέβει, στὴν πραγματικότητα, ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωνᾶ, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν παραλληλισμὸ τῆς.

Ἄν οἱ ἀνῶνυμοι γραφεῖς τοῦ 4ου καὶ 5ου αἰῶνα πού συνέταξαν τὰ Εὐαγγέλια καὶ τ' ἄλλα φανταστικά κι ἀπίθανα κείμενα, γνώριζαν κάπως καλύτερα τοὺς φυσικούς νόμους, καὶ δὲν ἦσαν ἀπλῶς ἀγράμματοι φανατικοὶ θὰ εἶχαν ἀποφύγει νὰ γράψουν παρόμοιες ἀνοησίες.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα, εἶναι οἱ πληροφορίες πού μᾶς δίνει ὁ Βαρνάβας, ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις «ἀποστολικούς πατέρες» (οἱ ἄλλοι τρεῖς εἶναι, ὁ Ἰγνάτιος τῆς Ἀντιοχείας, ὁ Πολύκαρπος τῆς Σμύρνης καὶ ὁ Ἐρμᾶς τῆς Κύμης) γιὰ τὴ φυσικὴ ἱστορία τοῦ λαγοῦ. Ὁ ἀνεκδιήγητος αὐτὸς συγγραφέας, μᾶς λέει μὲ κάθε σοβαρότητα πῶς ὁ λαγὸς κάθε χρόνο ἀποκτᾶ ἕνα καινούριο πρωκτό, κι ἔτσι μπορεῖ εὐκόλα κανεὶς νὰ βρεῖ τὴν ἡλικία τοῦ ζώου, μετρώντας τοὺς πρωκτοὺς του! Ἀκόμα, μᾶς λέει πῶς ἡ ὕαινα ἀλλάζει φύλο κάθε χρόνο, ἔτσι πού τὴ μιὰ χρονιά εἶναι θηλυκὴ καὶ τὴν ἄλλη ἀρσενικὴ! Τέλος μᾶς δίνει τὴ σημαντικὴ πληροφορία, πῶς ἡ νυφίτσα συλλαμβάνει ἀπὸ τὸ στόμα! (Βαρνάβα Ἐπιστολή: Ι, 7–9)

Τὸ εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον τῶν πρώτων χριστιανῶν, πού ἦταν συνηθισμένο στὶς ἀναστάσεις τῶν θεῶν, ἐπέβαλε ἀσυνείδητα καὶ στοὺς χριστιανούς μιὰ παρόμοια πίστη γιὰ τὸ δικό τους θεό. Δὲν θὰ μπορούσαν ποτέ νὰ διαδόσουν καὶ νὰ ἐπιβάλουν τὴν πίστη τους ἂν ὁ θεὸς τους δὲν ἀνασταίνονταν.

Ὁ προφήτης Ὡσηέ, ἐπιβεβαιώνει φανερά τὴ γνώμη μας:

«Θέλει ἀναζωοποιήσῃ ἡμᾶς μετὰ δυὸ ἡμέρας, ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ θέλει μᾶς ἀναστήσῃ καὶ θέλομεν ζῆ ἐνώπιον αὐτοῦ...» (Ὡσηέ, ΣΤ, 2)

Ὁ Ὡσηέ, ἦταν ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰσσαχάρ, τὴ φυλὴ πού ἔβγαλε τοὺς μεγαλύτερους Ἑβραίους Προφῆτες κί ἔζησε τὴν

ἐποχή τῶν βασιλέων Ἱεροβοάμ, Ὀζία, Ἰωνάθαν, Ἀχάζ καί Ἐζεκία, δηλαδή γύρω στόν 9ο π.Χ. αἰῶνα. Ἡ προφητεία του ἀφορᾷ τοὺς Πατριάρχες, καί τοὺς νεκροὺς πού θά μείνουν στή γῆ περιμένοντας τό Μεσσία. Ὅσο γιά τή δράση τοῦ τελευταίου, εἶναι πολύ σαφής. Σέ καμμιά περίπτωση δέ λέει πῶς ὁ Μεσσίας θά ἔρθει νά Ζήσει ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς σάν ζωντανός, ἀλλ' ἀντίθετα, τήν ἡμέρα τῆς δόξας του, καί ἐγκαθιδρύοντας τό αἰῶνιο βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ, θά ἀποδώσει στοὺς νεκροὺς, ὅπως καί στοὺς ζωντανούς, μιάν ὑπερφυσική ζωή, ἀπαλλάσσοντάς τους γιά πάντα ἀπό τά δεσμά τοῦ θανάτου.

Αὐτά λέει ἡ προφητεία τοῦ Ὡσηέ καί πουθενά δέ γίνεται λόγος γιά τήν ἐπιστροφή τοῦ Μεσσία στόν κόσμο τῶν ζωντανῶν. Αὐτό ἄλλωστε ἐννοεῖ λέγοντας πῶς ὁ Μεσσίας θά μᾶς ἀναστήσει καί θά Ζήσουμε κοντά του. Τή λέξη «ἀναστήσει» μέ τήν ἔννοια τῆς ἀναζωογόνησης τή συναντᾶμε βασικά στίς χριστιανικές ἐκδόσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐνῶ ἀντίθετα τό Ἑβραϊκό κείμενο χρησιμοποιοῖ τή λέξη «ἀναστήσει» στήν κυριολεξία της, δηλαδή «θά μᾶς κάνει νά σταθοῦμε πάλι στά πόδια μας», θά μᾶς κάνει νά «ὀρθοποδήσουμε» πρᾶγμα πού ἀλλάζει τελείως τήν ἔννοια τῆς παραγράφου κι ἐξυπηρετεῖ περισσότερο τόν πόθο γιά τήν ἐθνική ἀνάσταση τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ μέ τήν ἀναπόφευκτη ὀπωσδήποτε θρησκευτική προέκταση.

Ἄλλωστε, γνωρίζουμε πῶς στό πνεῦμα τῶν πρώτων χριστιανῶν, ἡ «ἀνάσταση» ἀποτελοῦσε μιὰ πολύ σχετική ἔννοια. Αὐτοί πού φαντάστηκαν μιάν «ἀνάσταση» *ἐπίγεια καί σαρκική*, εἶναι μόνο οἱ γραφεῖς τοῦ 4ου καί 5ου αἰῶνα. Θά ὑπενθυμίσουμε στόν ἀναγνώστη, πῶς σύμφωνα μέ τή γνωστικιστική ἄποψη, ὁ Ἰησοῦς ποτέ του δέν ἀπέκτησε ἕνα ὑλικό καί φυσιολογικό σῶμα, ἀλλά ἀντίθετα τό «Ὀν Ἰησοῦς» τή στιγμή πού ἀποσπάστηκε ἀπό τό «Πλήρωμα (ὅπως ὀνόμαζαν οἱ γνωστικιστές τό θεῖο «ὄλο»-τό «Σύμπαν» καί τή θεϊκή παντοδυναμία πού τό ἐξουσιάζει) πῆρε πρὸς στιγμή, μιάν αἰὼνη ἀνθρώπινη μορφή, γιά νά κηρύξει τό δρόμο τῆς Σωτηρίας καί τῆς Λύτρωσης. Ὁ Ἰησοῦς κατὰ συνέπεια, καί σύμφωνα μέ τή γνωστικιστική θεωρία, δέν ὑπῆρξε ποτέ του ἄνθρωπος, ἀλλά πῆρε μιὰ προσωρινή ἀνθρώπινη μορφή.

Γιά τό θέμα τοῦ ἀπόλυτα ἀνθρώπινου Ἰησοῦ, τοῦ ἀσχετοῦ μέ τήν Γνωστικιστική θεωρία, τοῦ ἱστορικοῦ Ἰησοῦ, ὑπάρχει μιὰ ἄλλη παράδοση, πού θά ἐξετάσουμε ἀμέσως παρακάτω.

Τό 331 μ.Χ., γεννήθηκε ὁ Ἰουλιανός, πού ἦταν ἀνηψιός τοῦ αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου. Ὁ Ἰουλιανός, ἀνακηρύχτηκε Αὐτοκράτορας τό 361 καί σκοτώθηκε τό 363. Πῆρε βασικά χριστιανική μὀρφωση, ἀλλά ὕστερα ἀπό ὀρισμένες παρατηρήσεις πού

τόν ὀδήγησαν σέ ἀρνητικά γιά τή θρησκεία αὐτή συμπεράσματα, ἐγκατέλειψε τόν χριστιανισμό καί στράφηκε πρὸς τήν ἐσωτερικὴ φιλοσοφία, ἔγινε θερμὸς ὀπαδὸς τῆς θεουργίας κι ἀσχολήθηκε μέ τίς ἀρχαῖες εἰδωλολατρικὲς φιλοσοφικὲς παραδόσεις. Γιά τό λόγο αὐτό οἱ χριστιανοὶ τοῦ ἔδωσαν τήν ἐπωνυμία τοῦ Ἐποστάτη ἢ Παραβάτη.

Κατὰ τή διάρκεια τῆς ἐκστρατείας του ἐναντίον τοῦ βασιλέα τῆς Περσίας Σαπῶρ, καί τή στιγμή πού ἔκανε μιάν ἐφοδο μέ τό ἵππικό του, πληγώθηκε θανάσιμα ἀπό ἕνα ἀκόντιο πού ἐκτοξεύτηκε ἀπό πίσω του καί καρφώθηκε στήν πλάτη του. Γιά τήν πράξη αὐτή κατηγορήσαν κάποιον μισότρελλο βάρβαρο αἰχμάλωτο. Ἀλλά ἡ ἐξήγηση αὐτή εἶναι πολύ περίεργη γιατί ποτέ δέν συνέβη ν' ἀφήσουν ἕναν αἰχμάλωτο πολέμου ν' ἀκολουθήσει μιάν ἐπίθεση ἵππικοῦ κι ἀκόμα, πῶς βρέθηκε στά χέρια ἑνὸς αἰχμαλώτου τό ἀκόντιο;

Στοὺς χριστιανικοὺς κύκλους τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ, κυκλοφοροῦσαν πολλές φήμες γιά τόν μελλοντικό καί ὑπουλο θάνατό του. Ἄλλες ἀπ' αὐτές ἦταν καλυμμένες κι ἄλλες ὀλοφάνερες. Ὑπάρχουν γραπτὲς ἀποδείξεις γι' αὐτό.

Μέσα στίς «Πράξεις τοῦ Θεοδώρητου» ὁ συγγραφέας, δηλώνει θρασύτατα σ' ἕναν αὐτοκρατορικό ἀξιωματοῦχο: «Ὁ τύραννός σου (Ὁ Ἰουλιανός) πού ἐλπίζει πῶς οἱ εἰδωλολάτρες του θά νικήσουν, δέν πρόκειται νά γνωρίσει τό θρίαμβο. Θά χαθεῖ μ' ἕναν τρόπο πού κανεὶς δέν θά ξέρει ποιὸς τόν κτύπησε... Καί δέν θά γυρίσει ποτέ πίσω ἀπὸ τήν ἐκστρατεία, στή χώρα τῶν Ρωμαίων Ρωμαίων!...». («Πράξεις τοῦ Θεοδώρητου,» μετ. (στά γαλλικά) ἀπὸ τόν P. ALLARD, τόμος III, σελ. 77)

Μέσα στό ἴδιο ἔργο, βλέπουμε κάποιον Λιβάνιο, νά ρωτᾷ ἕναν χριστιανὸ δάσκαλο: «Καί τί κάνει τώρα ὁ γυιὸς τοῦ μαραγκοῦ ;...» κι ὁ χριστιανὸς τοῦ ἀπαντᾷ: «Ὁ Ἄρχοντα τοῦ Κόσμου, πού τόν ἀποκαλεῖς εἰρωνικά γυιὸ τοῦ μαραγκοῦ, φτιάχνει ἕνα φέρετρο...»

Τό 362, ὁ Ἰουλιανός φτάνει στήν Ἀντιόχεια ἀπὸ τή Γαλατία. Πρὶν νά φύγει γιά τόν πόλεμο ἐναντίον τῶν Περσῶν, διατάζει νά γίνει κάποια ἐκταφή. Ἀπὸ τότε ἀρχίζουν ἐναντίον του κί οἱ ἀνοικτές ἀπειλὲς ἀπὸ μέρους τῶν Χριστιανῶν.

«Ἡ ἀνοχή μας ἔφτασε στά ὅρια της. Θά σέ τρυπήσουμε μέ σαρκασμούς καί μέ βέλη... Τί θά κάνεις τύραννε γιά ν' ἀποφύγεις τά βέλη τῶν Περσῶν ;...»

Οἱ χριστιανοί, προσεύχονταν κι ἔκαναν λειτουργίες γιά τήν ἡττα τοῦ Αὐτοκράτορα. Δυὸ στρατηγοὶ του, ὁ Φέλιε κι ὁ Ἰούλιος σκοτώθηκαν στίς ἀρχές τοῦ 363. Οἱ χριστιανοὶ διέδιδαν θρασύτητα: «τώρα ἦρθε καί ἡ σειρά τοῦ Αὐτοκράτορα...» Τά παρα-

πάνω αποσπάσματα, είναι παρμένα από την «Ιστορία του Ἀμνίου Μαρσελίνου (XXIII.1)

Ὁ Ἰουλιανός ξεκίνησε γιὰ τόν πόλεμο; τόν Μάρτιο τοῦ 363. Τόν Αὐγουστο τοῦ 362, ὁ Αὐτοκράτορας πληροφορήθηκε πῶς στό Μακρόν τῆς Σαμάρειας, οἱ Ἑβραῖοι μιᾶς περιέργης μικρῆς αἵρεσης πήγαιναν καί προσκυνοῦσαν ἕναν τάφο «γιὰ νά λατρέψουν σάν θεό», «κάποιον νεκρό» πού εἶχε «ἀναστηθεῖ». Ὁ Ἰουλιανός κατάλαβε ἀμέσως πῶς ὁ τάφος αὐτός στή Σαμάρεια, δέν περιεῖχε τά ὅστᾳ τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ, ἀλλά τά ὅστᾳ τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Βαπτιστής ὅπως εἶδαμε, πέθανε στόν Μαχαιροῦντα, στίς ὄχθες τῆς Νεκρῆς Θάλασσας, καί θάφτηκε ἐκεῖ. Ἡ σύγχυση ἀνάμεσα στόν Μαχαιροῦντα καί τό Μακρόν ἦταν ἠθελημένη. Εἶχε σκοπό νά ἐξαφανίσει τό γεγονός τῆς παρουσίας τοῦ πτώματος τοῦ Ἰησοῦ στό μέρος αὐτό. Ὑπενθυμίζουμε πῶς τό Μακρόν βρισκόταν κοντά στή Σεβάστεια τῆς Σαμάρειας. Ἡ τοποθεσία αὐτή ἔχει δύο βιβλικά ὀνόματα. Λεγόταν Σιχέμ ἢ Σάχεμ, καί Νάμπλους.

Ὁ Ἰουλιανός, μιλώντας γιὰ κάποιον «νεκρό πού τόν λάτρευαν σάν θεό καί πού πίστευαν πῶς εἶχε ἀναστηθεῖ» δέν ἐννοεῖ τόν Βαπτιστή, πού εἶχε ἀποκεφαλίστει, πού ποτέ κανεῖς στό Ἰσραήλ δέν τόν θεώρησε Θεό, καί ποτέ δέν ἰσχυρίστηκε πῶς ἀναστήθηκε. Αὐτόν πού ὁ Ἰουλιανός ἐννοεῖ μέ τά λόγια του, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς.

Ἐπιπλέον, ἡ παράδοση, ἔλεγε γιὰ τόν Βαπτιστή, πῶς μονάχα τό κεφάλι του εἶχαν καταφέρει νά περισυλλέξουν οἱ μαθητές του. Ἀλλά στή Σαμάρεια δέν βρισκόταν μόνο ἕνα κεφάλι ἀλλά ἕνας ὀλόκληρος σκελετός. Κατά συνέπεια δέν ἀνήκε στόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή.

Ὁ Ἰουλιανός, ἔδωσε διαταγή ν' ἀνοίξουν τόν τάφο, νά κάψουν τό σκελετό καί νά σκορπίσουν τή στάχτη στόν ἄνεμο. Ἐτσι λοιπόν, γνωρίζοντας πῶς ὑπῆρχε τάφος πού περιεῖχε τό σκελετό τοῦ Ἰησοῦ, φτάνουμε στό συμπέρασμα πῶς ποτέ δέν συνέβη μιᾶ σαρκική ἀνάσταση. Ἡ πράξη τοῦ Ἰουλιανοῦ προκάλεσε τήν ὀργή τῶν χριστιανῶν καί σήμανε τό τέλος του, πού δέν ἄργησε νά ἔρθει ὑπουλα ἐπαληθεύοντας ὅλες τίς ἀπειλές.

Βέβαια, οἱ χριστιανοί ἰσχυρίζονται, πῶς τά ὅστᾳ πού διέταξε νά καοῦν ὁ Ἰουλιανός, ἦταν τά ὅστᾳ τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ. Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτούς, ὑπάρχει μιᾶ ἀπόδειξη τῆς ἐποχῆς πού ἐπιβεβαιώνει τήν ἀποψη πῶς τά ὅστᾳ ἦταν τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰησοῦ. Θά τήν ἐξετάσουμε παρακάτω, ἀφοῦ δοῦμε πρῶτα τοὺς λόγους πού ἐπέβαλαν τόν ἐνταφιασμό του στή Σαμάρεια.

Οἱ μεσσιανικοί πράκτορες, ἄρπαξαν κρυφά τό πτώμα τοῦ Ἰησοῦ, πού ὁ Ἰωσήφ ὁ Ἀριμάθαιος τό εἶχε ἀλείψει μέ ἀρώματα

καί ἀντισηπτικές οὐσίες, καί τό μετέφεραν στή Σαμάρεια ὅπου καί τό ἔθαψαν. Ὁ λόγος τῆς πράξης αὐτῆς, ἦταν πολύ ἀπλός. Ἦδη ἀπό τό 325π.Χ. εἶχαν διακοπεῖ τελείως οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στό Βασίλειο τοῦ Ἰούδα καί τῆ Σαμάρεια. Ἐτσι, δέν ὑπῆρχε κίνδυνος νά ἔρθουν οἱ φαρισαῖοι καί νά ἐλέγξουν τόν τάφο γιὰ νά διαπιστώσουν τήν ἀληθοφάνεια τῆς ἀνάστασης. Εἶναι γνωστό πῶς οἱ σχέσεις τοῦ Ἰησοῦ καί τῶν ὁπαδῶν του μέ τοὺς Σαμαρεῖτες ἦταν σέ ἄριστη κατάσταση (πράγμα πού σκανδάλιζε τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ δόγματος) κι ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐκδήλωσε πάντοτε τή συμπάθειά του γι' αὐτοὺς ἀποβλέποντας πιθανότατα σέ μιᾶ μελλοντική συμμαχία μαζί τους ἐναντίον τῶν Ρωμαίων.

Ἀλλά, θά ρωτήσῃ ὁ ἀναγνώστης, πῶς εἶναι δυνατόν νά κλέψαν τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καί νά τό μετέφεραν στή Σαμάρεια, γεγονός πού ἂν ἀποδειχτεῖ ἀθηντικό, τινάζει στόν ἄερα, ὄχι μονάχα τό δόγμα τῆς ἀνάστασης ἀλλά καί τόν ἴδιο τό Χριστιανισμό;

Θ' ἀπαντήσουμε, πῶς ὁ τρόπος πού χρησιμοποίησαν οἱ μεσσιανικοί πράκτορες γιὰ τό σκοπό αὐτό ἦταν πολύ ἀπλός καί θά τόν ἀποδείξουμε ἀμέσως παρακάτω.

Ἡ μεγάλη πονηριά, ὅλων τῶν ἐρευνητῶν πού ἐξετάζουν κατά περιόδους στά ἔργα τους «τό μυστήριο τῆς ἀνάστασης», εἶναι ὁ παραμερισμός ὅλων τῶν ἐξηγήσεων πού αὐτοὶ ὀνομάζουν «ριζοσπαστικές». Ἀφοῦ λοιπόν παραμερίσουν ὅλες αὐτές τίς ἐξηγήσεις, μετὰ ἐξετάζουν σημεῖο πρὸς σημεῖο ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς «ἀνάστασης» κοιτάζοντας πάντα νά μείνουν μέσα στά πλαίσια τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης. Μ' ἄλλα λόγια, ἀποδέχονται ἀναντίρρητα τό γεγονός τῆς ἀνάστασης καί ὕστερα ὁ καθένας προσπαθεῖ νά τό ἀποδείξει μέ δικό του τρόπο.

Σέ συνέχεια, φτάνουν στό συμπέρασμα, πῶς οἱ μεταθανάτιες ἐμφανίσεις τοῦ Ἰησοῦ, δέν ἔχουν καμμιά σχέση μέ τίς ἐμφανίσεις τῶν φαντασμάτων καί τῶν στοιχειῶν, παρ' ὅλο πού τέτοια γεγονότα, τά συναντᾶμε στίς παραδόσεις ὅλων τῶν λαῶν. Βασισμένοι σέ κείμενα, πού οἱ ἴδιοι παραδέχονται πῶς δέν ἔχουν καμμιά πραγματική ἱστορική ἀξία, ἰσχυρίζονται (καί ἔχουν δίκιο) πῶς ὁ «ἀναστημένος» Ἰησοῦς, πού τρώει, πίνει ἀλλάζει ὄψεις, καί πού μπορεῖ κανεῖς νά τόν ἀγγίξει καί νά τόν πιάσει, δέν ἔχει τίποτα τό κοινό μέ τά φαντασματικά ὄραματα κι ὄπτασιες. Κι ἔτσι πετυχαίνουν τό σκοπό τους. Δηλαδή, μεταφέρουν τή συζήτηση, σ' ἕνα πεδίο, ὅπου ἡ ἀλήθεια δέν ἔχει καμμιά ἀπολύτως θέση, ὅπου ἡ φήμη κυριαρχεῖ, κι' ὅπου ἀπό δῶ καί πέρα, ἀναλύουμε, συζητᾶμε καί συμπεραίνουμε βασισμένοι μόνο στή φήμη αὐτή.

Εἴμαστε λοιπόν ὑποχρεωμένοι νά ξαναπιᾶσουμε τό θέμα ἀπό τήν ἀρχή καί νά ἐξετάσουμε ἕνα-ἕνα τά γεγονότα, ἔστω κι ἂν

τελικά οδηγηθούμε σε συμπεράσματα που είναι τελείως αντίθετα με τὰ δικά τους. Στήν έρευνα αυτό που έχει σημασία, είναι ή άξιοιολόγηση τών στοιχείων κι όχι ή έκ τών προτέρων παραδοχή μιᾶς άποψης. Τά άληθινά συμπεράσματα βγαίνουν από τήν άλληλοδιαδοχή τών στοιχείων που έχουν άποδειχτεί από έπιστημονική και ιστορική άποψη άπολύτως άληθινά.

Στό βιβλίο Χ VI, κεφ. VII από τίς 'Ιουδαϊκές 'Αρχαιότητες» του Φλάβιου 'Ιωσήφ, διαβάζουμε τά εξής: 'Ο 'Ηρώδης που Εόδευε μέγάλα ποσά και στό έξωτερικό και στό έσωτερικό του βασιλείου του, πληροφορήθηκε, σχετικά γρήγορα, πώς ένας από τούς προκατόχους του, ο βασιλέας 'Υρκανός, είχε άνοιξει τόν τάφο του βασιλιᾶ Δαυίδ και είχε πάρει από κεϊ μέσα τρεῖς χιλιάδες τάλαντα. Είχε πληροφορηθεί άκόμα, πώς ο 'Υρκανός, δέν είχε πάρει όλο τό ποσό που βρήκε εκεί, κι ότι έμειναν άκόμα άρκετά χρήματα μέσα στόν τάφο για νά μπορέσει νά καλύψει τίς άνάγκες του. Προετοίμασε λοιπόν μυστικά αυτή τή επιχείρηση, φροντίζοντας νά διαλέξει για συνεργάτες τούς πιο πιστούς από τούς άνθρώπους του, έτσι που οί κάτοικοι τής πόλης νά μή μάθουν—άν ήταν δυνατόν—τίποτα:

«'Ωστόσο, δέ βρήκε, όπως ο 'Υρκανός, τάλαντα χρυσοῦ, οὔτε άσήμι, αλλά πολλές διακοσμήσεις και άφιερώματα από χρυσό και πολύτιμα πετράδια, και τά πήρε όλα. Στήν άπληστία του, ν' άφαιρέσει όσο τό δυνατόν περισσότερους θησαυρούς, προσπάθησε νά προχωρήσει στα έσωτερικά διαμερίσματα του τάφου, όπου βρισκόντουσαν οί σαρκοφάγοι του Δαυίδ και του Σολομώντα.

«'Αλλά, δυό από τούς άνθρώπους του, σκοτώθηκαν από μιᾶ φλόγα που ξεπήδησε από τό έσωτερικό του διαμερίσματος, τή στιγμή που πραβίασαν τήν πόρτα για νά μποῦν μέσα. 'Ο ίδιος ο βασιλιάς άπομακρύνθηκε τρομοκρατημένος.. Για νά έξιλεωθεί από τό έγκλημά του, και νά καταπραῦνει τό πνεῦμα που προκάλεσε τό φόβο του, διέταξε νά στήσουν εμπρός από τήν πόρτα του τάφου, ένα πολύτιμο μνημείο από λευκό μάρμαρο. 'Ο Νικόλαος, ο ιστορικός του βασιλέα, άναφέρει τό κτίσιμο του μαρμάρινου μνημείου, άποφεύγει όμως ν' άναφέρει και τό γεγονός πώς ο 'Ηρώδης κατέβηκε μέσα στό μνήμα γιατί αυτό δέν ήταν και πολύ τιμητικό για τόν βασιλιά...».

Είναι βέβαια φανερό, πώς ή άναφορά τής ύπαρξης του μαρμάρινου μνημείου, άποδεικνύει από μόνη της τήν παραβίαση του τάφου. Και ο Φλάβιος 'Ιωσήφ, άναγνωρίζει, σ' ότι άφορᾶ τόν ιστορικό Νικόλαο, πώς: «μέσα σ' όλόκληρο τό έργο του, κολα-

κεύει ύπερβολικά τίς άγαθές πράξεις του βασιλιᾶ και άπαλύνει τά λάθη και τά έγκλημάτα του, δικαιολογώντας τα...»

'Εξ άλλου, οί έκκλησιαστικοί ιστορικοί, μάς πληροφοροῦν, πώς όταν ο Αυτοκράτορας 'Ιουλιανός, διέταξε νά ξανακτιστεί ο Ναός τής 'Ιερουσαλήμ, κάθε πρωί, οί εργάτες που πήγαιναν νά σκάψουν τά θεμέλια, φεύγαν τρομοκρατημένοι, γιατί μέ τά πρώτα κτυπήματα τής άείνας τους ξεπετάγονταν φλόγες από τό έδαφος.

Κι ο λατίνος ιστορικός 'Αμνιος Μαρσελλίνος, που έγραψε κατά τόν 4ον μ.Χ. αιώνα μ' έναν θαυμάσια πληροφορημένο και άμερόληπτο τρόπο, μάς λέει πώς: «μέσα από τή γή πετάγονταν φλόγες, σ' επαναλαμβανόμενα διαστήματα, που καίγαν τούς εργάτες, κι έκαναν τήν τοποθεσία άπλησίαστη...»

Τά γεγονότα αυτά είναι όλοφάνερα. Πρόκειται για έκρηκτικές ύλες που άρπαζαν φωτιά και προκαλοῦσαν έκρήξεις, μέ άποτέλεσμα νά σκορπᾶνε γύρω τους φλόγες. Τά κτυπήματα από τίς άείνες προκαλοῦσαν τήν έκκρηξη του πυροκροτικού οξέως που ήταν άνακατεμένο μέ τήν άμμο. Οί έκρηκτικές αυτές ύλες, τοποθετοῦντο τή νύχτα από τούς χριστιανούς εργάτες, στήν περιοχή που θ' άρχιζε ή εργασία τήν επομένη μέρα. Οί άλλοι άγνοώντας αυτά τά υλικά δέν θά μπορούσαν ποτέ νά τούς ύποψιαστοῦν.

Μέσα στόν «'Ιησοῦ του Ναυί» διαβάζουμε τά εξής, σ' ότι άφορᾶ τήν κατάληψη τής 'Ιεριχώς:

«και ήλάλαξεν ο λαός, οτε έσάλπισαν μέ σάλπιγγας και ως ήκουσε ο λαός τήν φωνήν τών σαλπίγγων, τότε ήλάλαξεν ο λαός άλλαγμόν μέγαν, και κατέπεσεν τό τεῖχος ύφ' έαυτό, και άνέβη ο λαός εις τήν πόλιν, έκαστος κατ' ένώπιον αὔτου και έκυρίευσαν τήν πόλιν..» ('Ιησοῦς του Ναυί, ΣΤ, 20,)

Στούς «Πολέμους τής 'Ιουδαίας» ο Φλάβιος 'Ιωσήφ μάς δίνει μιᾶ πληροφορία που πιθανότατα νά έξηγει και τό παραπάνω βιβλικό γεγονός:

«Οί Ρωμαῖοι, τή δωδεκάτη ήμέρα του μηνός 'Αρτεμησίων άρχισαν νά κτίζουν ένα άνάχωμα. Τό τελείωσαν μέ μεγάλη δυσκολία τήν είκοστή ένάτη ήμέρα του μηνός (από τίς 30 Μαΐου, έως τίς 16 'Ιουνίου του 70) Πάνω στό άνάχωμα αυτό τοποθέτησαν πολιορκητικές μηχανές κι έτοιμαζαν τήν έφοδο έναντίον τής πόλης. Τότε ο 'Ιωάννης, έσκαψε μιᾶν υπόγεια στοά, και κατάφερε νά φτάσει έως κάτω από τό άνάχωμα. 'Εκεϊ, τοποθέτησε ξερά ρετινόευλα μέ θειάφι, έβαλε φωτιά και γύρισε γρήγορα πίσω. Τά εύλα μέ τό θειάφι πήραν φωτιά, ή γή τραντάχτηκε, και μ' έναν τρομερό κρότο βροντῆς, όλο τό άνάχωμα διαλύθηκε κι έπεσε κάτω μαζί μέ τά εύλινα ύποστηρίγματα που άρπαξαν φωτιά. Πρώτα σηκώθηκε ένας τεράστιος όγκος σκόνης μέ καπνό, κι ή φωτιά στήν άρχή δέ φάνηκε γιατί ήταν κάτω από τή γή. 'Υστερα όμως όπως

άνοιξε ἡ γῆ καί τό ἀνάχωμα ὠρριάστηκε, ξεπήδησαν καί οἱ φλόγες. Οἱ Ῥωμαῖοι τρομοκρατήθηκαν ἀπό τό φαινόμενο τῆς φωτιᾶς πού ἔβγαине μέσα ἀπό τή γῆ. Τρόμος καί φόβος διαδόθηκε στό στρατεύμα τους..» (Φλάβιος Ἰωσήφ: «Πόλεμοι τῆς Ἰουδαίας» V,7 ἀπό τό σλαβονικό χειρόγραφο μέ μετάφραση στά γαλλικά ἀπό τόν καθηγητή τῆς Σορβόνης P. PASCAL, ἔκδοση DU ROCHER, Μονακό 1965)

Γιά μᾶς, τά γεγονότα αὐτά εἶναι πλέον πολύ φανερά, καί δέν κρύβουν κανένα μυστήριο. Ἀλλά ἄς μὴν ξεχνᾶμε, πῶς τό παραπάνω ἐπεισόδιο συνέβη μόλις ἑκατόν πενήντα χιλιόμετρα ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια, τήν πρωτεύουσα τῆς Ἀλημείας στήν ἐποχή αὐτή. Οἱ κάτοχοι τῆς γνώσης τῆς Ἀλημείας πού εἶναι ἡ μητέρα τῆς σύγχρονης Χημείας, γνώριζαν πολύ καλά τίς ἐκρηκτικές ἰδιότητες τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου καί τοῦ νιτρικοῦ ὑδραργύρου. Τά ὑλικά αὐτά ἦταν γνωστά καί διαδεδομένα ἀπό ἀρχαιότατους χρόνους. «Ἕλληνες, Αἰγύπτιοι καί Ἑβραῖοι σοφοί, κάτεχαν τά μυστικά παρασκευῆς τῶν πυροκροτικῶν ὀξεῶν καί ἡ σπουδαιότερη ἀπόδειξη γι' αὐτό ἦταν τό περίφημο «ὕγρο πῦρ» πού στή θάλασσα, εἶχε τίς ἴδιες δυνατότητες μέ τό μπαρούτι στή στεριά.

Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα στήν «ἐπίσκεψη» τοῦ Ἡρώδη στόν τάφο τοῦ Δαυίδ. Ἡ μπρούτζινη πόρτα τοῦ ἐσωτερικοῦ διαμερίσματος ἀνοίγε πρὸς τά μέσα ὅπως ὅλες οἱ ἀνάλογες κατασκευές τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καί μιά φλόγα ξεπήδησε καταπάνω τους ἀπό τό ἐσωτερικό, τή στιγμή πού πῆγαν νά μποῦν. Ἡ ἐξήγηση εἶναι ἀπλή. Ἄν γιά τή φύλαξη τοῦ θησαυροῦ, οἱ ἱερεῖς εἶχαν ἀπλώσει πάνω στό ἔδαφος, στά πρῶτα μέτρα πίσω ἀπό τήν πόρτα, πυροκροτικά ὀξεᾶ ἢ ἕνα εἶδος μπαρουτιοῦ, ἀνακατωμένα μέ τήν ἄμμο τοῦ δαπέδου, τότε μέ τό βίαιο ἀνοιγμα τῆς πόρτας, ἢ μέ τή βίαιη εἴσοδο στό χώρο τῶν στρατιωτῶν, πού πάτησαν μέ δύναμη τά πόδια τους πάνω στό ἔδαφος τοῦ τάφου, οἱ οὐσίες προκάλεσαν ἐκκρηξη καί πῆραν φωτιά, μέ ἀποτέλεσμα νά κάψουν τοὺς εἰσβολεῖς, προκαλώντας ταυτόχρονα μιάν ἐκτόνωση πού τοὺς κατατρόμαξε. Στήν ἴδια ἀρχή βασίζονται καί τά παιδικά βαρελότα, οἱ μικροσκοπικές αὐτές βόμβες, πού ἀρκεῖ νά πατήσῃ κανεὶς ἐπάνω τους γιά νά προκληθεῖ μιά ἐκκρηξη.

Ἄλλωστε, μερικές καυτές σπίθες ἀπό τοὺς δαυλοὺς τῶν συνεργατῶν τοῦ Ἡρώδη, πέφτοντας πάνω στήν πυροκροτική οὐσία, ἔφταναν γιά νά προκληθεῖ ἡ ἐκκρηξη. Ὅλ' αὐτά, εἶναι πολύ ἀπλά γιά τήν ἐποχή μας. Ἀλλά μέσα στήν ἀγνοια καί τή δεισιδαιμονία ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, τό γεγονός ἐπαιρνε τίς διαστάσεις ἑνός θαύματος.

Ἐχοντας λοιπόν ὑπ' ὄψη μας, τίς παραπάνω πληροφορίες, ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα στήν «ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ», ἔτσι ὅπως μᾶς τή διηγῆται ὁ Ματθαῖος:

«Ὅψέ δέ σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων (κατά τά χαράματα τῆς πρώτης μετά τό σάββατο μέρας), ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ ἄλλη Μαρία θεωρῆσαι τόν τάφον. Καί ἰδοὺ σεισμός ἐγένετο μέγας. ἄγγελος γάρ Κυρίου καταβάς ἐξ οὐρανοῦ προσελθὼν ἀπεκύλισε τόν λίθον ἀπό τῆς θύρας καί ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ. ἦν δέ ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὡς ἀστραπή καί τό ἔνδυμα αὐτοῦ λευκόν ὡσεὶ χιῶν. καί ἀπό τοῦ φόβου αὐτοῦ ἐσεισθησαν οἱ τηροῦντες καί ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί...» (Ματθαῖος ΚΗ, 1-4)

Θά παρατηρήσουμε πρῶτα-πρῶτα, πῶς τό γεγονός συνέβη πολύ πρῶι, σέ μίαν ὥρα πού οἱ Ἑβραῖοι κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ, δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά βγοῦν ἀπ' τήν πόλη, καί κανεὶς δέν ἦταν γύρω ἀπ' τόν τάφο, ἐκτός φυσικά ἀπ' τοὺς φύλακες. Ἡ ἀνάπαυση τοῦ Σαββάτου, ἔχει βέβαια τελειώσει ἀπ' τό προηγουμένο βράδυ, σύμφωνα μέ τόν Ἑβραϊκό Νόμο. Ἀλλά δέν ἔχει ἀρχίσει ἀκόμα ἡ μέρα καί οἱ πύλες εἶναι κλειστές. Ἐτσι, οἱ δύο γυναῖκες πλησιάζουν ἀνενόχλητες στό μνήμα.

Ἡ ἄφιξή τους βέβαια, τραβάει τήν προσοχή τῶν φρουρῶν κι ἀπό καχυποψία, κι ἀπ' τό γεγονός ὅτι εἶναι γυναῖκες καί μάλιστα νέες. Ὁ Ματθαῖος μᾶς πληροφορεῖ πῶς ὁ Ἰωσήφ ὁ Ἀριμαθαῖος πού ἔκανε τόν ἐνταφιασμό ἦταν κρυφός μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ (ΚΖ, 57). Δηλαδή, ἦταν κι' αὐτός ἕνας Ζηλωτής, γιὰτί ὁ Ἰωάννης μᾶς λέει πῶς ἦταν μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλά κρυφός, γιὰτί φοβόταν τοὺς Ἰουδαίους (ΙΘ, 38). Ἐνας ἄλλος κρυφός συνεργάτης τοῦ κινήματος (ὁ Ἰωάννης μᾶς δίνει τήν πληροφορία, πῶς ἐρχόταν νά συναντήσῃ τόν Ἰησοῦ μόνο κατά τή διάρκεια τῆς νύχτας) (Γ, 1 καί Ζ, 50) πού λεγόταν Νικόδημος, καί ἦταν Φαρισαῖος, δηλαδή μορφωμένος καί μυημένος στά μυστικά τῆς θρησκείας καί τῆς ἐπιστήμης τῆς ἐποχῆς, ἔφερε κατά τόν ἐνταφιασμό τοῦ Ἰησοῦ *ἐκατό λίτρα μείγματος σμύρνης καί ἀλόης!* («ἦλθε δέ καί Νικόδημος φέρων μείγμα σμύρνης καί ἀλόης ὡς λίτρας ἑκατόν») (Ἰωάννης ΙΘ, 39). Ἐκατό λίτρα ἀπ' τίς οὐσίες αὐτές, ἀντιστοιχοῦν μέ πενήντα περίπου κιλά. Αὐτή ἡ ποσότητα βέβαια εἶναι ὑπερβολική, γιά τήν ἀπλή ἐπάλειψη ἑνός σώματος καί σίγουρα, μέσα στόν σάκκο, ἦταν κρυμμένη καί ἡ ἀπαραίτητη ποσότητα τῶν ἐκκρηκτικῶν ὑλῶν, πού χρειαζόταν γιά νά τινάξει τήν πέτρα, πού ἔκλεινε τήν πύλη τοῦ μνήματος. Τόσο ὁ Ματθαῖος (ΚΖ, 60), ὅσο κι ὁ Μᾶρκος (ΙΕ, 46), μᾶς πληροφοροῦν πῶς ὁ Ἰωσήφ ὁ Ἀριμαθαῖος *κύλισε ἀπλῶς μιά πέτρα ἐμπρός στήν εἴσοδο τοῦ τάφου. Κι ἀφοῦ τήν ἐκύλισε μόνος του*, δέν θά πρέπει νά ἦταν πολύ βαρειά, πράγμα πού ἀπλοποιοῦσε τήν ἐπιχείρηση, γιά τό ἀνοιγμα τοῦ τάφου καί τήν κλοπή τοῦ πτώματος.

Βέβαια, ὁ Ἰωσήφ ὁ Ἀριμαθαῖος, ὁ Νεκροθάφτης, δέ γνώριζε

τό μυστικό τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑλῶν. Αὐτός ἀπλούστατα ἐκτελεῖ τίς διαταγές τοῦ κινήματος. Δηλαδή, τοποθέτησε στόν τάφο τό σάκκο μέ τά «πενήντα κιλά» ἀρωματικά, πού τοῦ ἔφερε ὁ Νικόδημος κι' ἔκλεισε τόν τάφο μέ μιά πέτρα. Ἀντίθετα, ὁ Νικόδημος εἶναι ἕνα σπουδαῖο πρόσωπο. Συναντοῦσε τόν Ἰησοῦ μόνο «διά νυκτός τό πρῶτον» (Ἰωάννης ΙΘ, 39 καί Γ, 2) καί ἦταν «ἐκ τῶν Φαρισαίων καί ἄρχων τῶν Ἰουδαίων» (Ἰωάννης Γ, 1). Αὐτός γνώριζε πολύ καλά τί περιεῖχε ὁ σάκκος πού ἔφερε, μέ τά «πενήντα κιλά».

Ὅσο γιά τοὺς φρουρούς, δέν γεννᾶται θέμα. Ἡ ἑαφνική ἐκκρηξη, ὁ κρότος τῆς βροντῆς, τό σύννεφο τῆς σκόνης, ὁ καπνός καί τό τρεμούλιασμα τῆς γῆς, ἦταν ἀρκετά γιά νά τοὺς κάνουν νά ξεραθοῦν ἀπό τό φόβο τους καί νά μείνουν σάν «νεκροί» ὅπως φροντίζει νά μᾶς πληροφορήσει ὁ Εὐαγγελιστής. Ἡ πρώτη τους φροντίδα μόλις συνήλθαν κάπως ἀπό τήν τρεμούλα τους ἦταν νά τό βάλουν στό πόδια, γιά νά σωθοῦν καί νά τρέξουν νά εἰδοποιήσουν τό Σανχεντρίν γιά τό γεγονός. Ἡ ἀπουσία τῶν φρουρῶν, ἔδωσε τήν εὐκαιρία στοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ἰησοῦ, πού εἶχαν ἀναλάβει τή μεταφορά τοῦ πτώματος, νά ἐκτελέσουν τήν ἀποστολή τους. Καί τήν ἐκτελέσανε μέ τόσο τέλειο τρόπο καί μέ *τόσο σεβασμό πρὸς τόν νεκρό πού ὑπῆρξε ὁ βασιλιάς καί ἀρχηγός τους*, ὥστε φρόνισαν νά διπλώσουν προσεκτικά τόν ματωμένο κεφαλόδεσμο τοῦ νεκροῦ (σουδάριον) καί νά τόν ἀκουμπήσουν σέ μιάν ἄκρη (Ἰωάννης Κ, 7). Δέ νομίζουμε πὼς ἦταν ἕνας ἄγγελος, αὐτός πού τακτοποίησε τόσο ὁμορφα τόν κεφαλόδεσμο οὔτε ὁ ἴδιος ὁ «ἀναστημένος» Ἰησοῦς. Ἀκόμα, σάν ἀπόδειξη πὼς οἱ «ἀπαγωγεῖς» ἦταν δύο, εἶναι τό γεγονός, πὼς ἐνῶ ὁ κεφαλόδεσμος βρέθηκε διπλωμένος, τά σάβανα ἦταν ἀπλῶς ἀκουμπισμένα πάνω στό δάπεδο τοῦ τάφου. Ἔτσι, αὐτός πού ἔβγαλε τά σάβανα, τά παράτησε ἀηδιασμένος πάνω στό χῶμα, γιατί ἦταν γεμάτα αἷμα, πῦον καί νερά ἀπό τό πτώμα, πού τό ἄγγιγμά τους, ὅπως ἄλλωστε καί τό ἄγγιγμα τοῦ πτώματος, ἀπαγορευόταν γιά λόγους ὑγιεινῆς ἀπό τόν Ἰουδαϊκό νόμο. Παρ' ὅλη τήν ἀποδοχή τῆς ἰδεολογίας τῶν Ζηλωτῶν, δέν μποροῦσε ν' ἀπαλαχτεῖ μέσα σέ μιά στιγμή ἀπ' τά προαιώνια προστάγματα τοῦ νόμου κι ἄλλωστε ἕνα ματωμένο σάβανο προκαλεῖ τήν ἀηδία ὁποιοῦδήποτε, κι ὄχι μόνο ἑνός παραδοσιακοῦ Ἰουδαίου. Ὁ σύντροφός του, φαίνεται ὅτι ἦταν περισσότερο θαρραλέος, καί γι' αὐτό φρόντισε νά διπλώσει τόν κεφαλόδεσμο (σουδάριον) καί νά τόν τακτοποιήσει στήν ἄκρη προσεκτικά (Ἰωάννης Κ, 5-7).

Ἡ μεταφορά τοῦ πτώματος πρέπει νά ἦταν πολύ εὐκολη, ἐφ' ὅσον γνωρίζουμε πὼς ὁ Ἰησοῦς ἦταν μικρόσωμος κι' ἐλαφρῦς. Ἀπόδειξη γιά τό τελευταῖο μᾶς δίνει τό γεγονός, πὼς ὁ Ἰησοῦς, γιά νά διανύσει τήν ἀπόσταση ἀπό τό ἄστρο τῶν Ἐλαιῶν μέχρι μέσα

στήν Ἱερουσαλήμ, καβάλησε ἕνα γαῖδουράκι (πῶλον) ἐνῶ ἕνας ἄντρας μέ συνηθισμένο βάρος καί ὕψος, θά διάλεγε μᾶλλον τήν γαῖδουρά (τήν ὄνον), πού ὅπως μᾶς πληροφοροῦν οἱ Εὐαγγελιστές, ἦταν κι αὐτή ἐκεῖ. (Λουκάς ΙΘ, καί Ἰωάννης ΙΒ, 14) Ἄν δέν ἦταν ἐλαφρῦς καί κοντός, τό γαῖδουράκι δέν θ' ἄντεχε τό βάρος του καί τά πόδια του θά σέρνονταν στό ἔδαφος.

Οἱ «ἀπαγωγεῖς» πῆραν μυστικά τό δρόμο γιά τή Σαμάρεια. Γνωρίζουμε πὼς ὁ Ἰησοῦς διατηροῦσε πολλές φιλίες ἐκεῖ. Τό μικρόσωμο πτώμα τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα σάκκο καί χωμένο ἀνάμεσα στό ἄχυρα ἑνός καροτσιοῦ, πού τό ὀδηγοῦσαν ἄνθρωποι, πού κανεῖς δέν ἔξερε πὼς ἦταν μαθητές τοῦ Ἰησοῦ, θά μπόρεσε εὐκόλα νά φτάσει στόν προορισμό του, χωρίς νά κινήσει ὑποψίες. Ἡ ἀπόσταση, ἄλλωστε δέν ἦταν μεγάλη. Ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ μέχρι τήν Βεθήλ, πού βρίσκεται πάνω στό σύνορα Ἰουδαίας καί Σαμάρειας ὁ δρόμος δέν ἦταν μακρύτερος ἀπό εἴκοσι χιλιόμετρα.

Ἀπό τήν Βεθήλ μέχρι τήν Σεβάστεια, ὅπου ἐγινε ἡ τελική ταφή, ὑπάρχουν ἄλλα τριάντα χιλιόμετρα. Δηλαδή ἡ ὅλη ἀπόσταση εἶναι πενήντα χιλιόμετρα, καί διανύονται εὐκόλα μέσα σέ μιά μέρα, ἀκόμα καί μέ τά πόδια. Ἀλλά ἡ Βεθήλ βρισκόταν ἤδη στήν περιοχή τῆς Σαμάρειας, καί κατά συνέπεια, ἡ ἐπικίνδυνη διαδρομή ἦταν μόνο τά πρῶτα εἴκοσι χιλιόμετρα. Τή διένυσαν, μέσα στήν πρωινή δροσιά μέσα σέ τρεῖς μέ τέσσερις ὥρες. Ὁ ἐνταφιασμός θά πρέπει νά ἐγινε τ' ἀπόγευμα, ἀλλά ἤδη ἀπ' τίς ἐννέα τό πρωί, τό λείψανο βρισκόταν σέ ἀκίνδυνη, γιά τοὺς «ἀπαγωγεῖς» του, περιοχή. Τόσο οἱ Ἰουδαῖοι, ὅσο κι οἱ Γαλιλαῖοι, πιστοί στό ἑβραϊκό δόγμα, δέν τολμοῦσαν νά πατήσουν ποτέ τά αἰρετικά καί μiasμένα χῶματα τῆς Σαμάρειας. Εἶναι γνωστό, πὼς οἱ Ἰουδαῖοι, γιά νά πᾶνε στή Γαλιλαία, δέ διέσχιζαν ποτέ τους τή Σαμάρεια, ἀλλά προτιμοῦσαν νά κάνουν κύκλο καί νά φτάσουν στόν προορισμό τους περνώντας ἀπό τήν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνη. Αὐτό σημαίνει, πὼς οἱ «ἀπαγωγεῖς» τοῦ πτώματος τοῦ Ἰησοῦ, δέν κινδύνευαν νά συναντήσουν στό δρόμο τους Ἰουδαίους, πού γνώριζαν τό γεγονός τῆς ἐκτέλεσής του, γιά τόν ἀπλούστατο λόγο ὅτι κανεῖς ἀπ' αὐτοὺς δέν πῆγαινε καί δέν ἐρχόταν ἀπό τή Σαμάρεια.

Καί οἱ Ρωμαῖοι; Ἀπ' αὐτοὺς δέν ὑπῆρχε κανένας ἀπολύτως φόβος. Ὁ ἴδιος ὁ Πιλάτος (Ἰωάννης ΙΘ, 38) εἶχε ἐπιτρέψει τόν ἐνταφιασμό τοῦ Ἰησοῦ, χωρίς νά τοὺς προσδιορίζει τήν τοποθεσία γιά τήν ταφή του. Στά μάτια τῶν Ρωμαίων ἡ μεταφορά τοῦ πτώματος δέν ἦταν οὔτε παράβαση οὔτε ἐγκλημα. Ἀπλούστατα, ὑπῆρχε μιά συνοδεία, πού μετέφερε τό πτώμα ἑνός ἀνθρώπου στόν τάφο του. Δέν ὑπῆρχε τίποτα πιό ὀμαλό ἀπ' αὐτό. Εἶναι πολύ πιθανό, πὼς μόλις ἀπομακρύνθηκαν κάπως ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ, ἀποκάλυψαν τό σῶμα καί μετέτρεψαν τή συνοδεία συνοδεία του σέ μιά κανονική κηδεῖα. Ὁ σεβασμός γιά τοὺς

νεκρούς ήταν για τους Έβραίους μία νομική υποχρέωση, τό Ταλμούθ στο θέμα αυτό είναι κατηγορηματικό.

Ένα άσβαίνωτο πτώμα, στά έβραϊκά λεγόταν «MET MIT-ZVA», δηλαδή «νεκρός, πού απαιτεί μία θρησκευτική τελετουργία». Τό σαβάνωμά του κι ό ένταφιασμός του, ήταν αποκλειστικό έργο τών Ίερέων (COHANIM) ή τών άφιερωμένων στό Θεό (NAZIRIM). "Αν τή στιγμή τού θανάτου, κανείς άπ' αυτούς δέν βρισκόταν κοντά, τότε τό πτώμα έπρεπε νά μεταφερθεί έμπρός τους, γιατί στό λαό άπαγορευόταν αύστηρά τό άγγιγμα τού πτώματος. Έτσι, οί «άπαγωγείς» τού σώματος τού Ίησοϋ, διέθεταν μία πολύ καλή πρόφαση.

Μέ τήν εύκαιρία, θά μπορούσαμε νά σημειώσουμε έδω, μία πολύ σημαντική αντίφαση, πού υπάρχει ανάμεσα στό κατά Λουκά Ευαγγέλιο και στις Πράξεις τών Αποστόλων, πού συγγραφέας τους, σύμφωνα μέ τή χριστιανική παράδοση, είναι ό ίδιος ό εύαγγελιστής Λουκάς. Στο Ευαγγέλιο, μάς πληροφορεί, πώς ό άνθρωπος πού κατέβασε τόν Ίησοϋ από τόν σταυρό και τόν τοποθέτησε στόν τάφο, ήταν ό Ίωσήφ ό Αριμαθαίος (ή ό Νεκροθάφτης, όπως άποδείξαμε από τήν έτυμολογία τής προσωνυμίας του). Αντίθετα, στις «Πράξεις τών Αποστόλων» (ΙΓ, 29 - 30), μάς λέει πώς ήταν οί κάτοικοι τής Ίερουσαλήμ πού τόν ξεκάρφωσαν και τόν έβαλαν στόν τάφο.

Θά μπορούσαμε νά σημειώσουμε ακόμα ένα γεγονός, πού κάθε άλλο παρά κολακεύει τή φήμη τού Ίησοϋ.

Είναι γνωστός ό σεβασμός, πού προστάζει ό Μωσαϊκός Νόμος, για τους γονείς. Είναι γνωστή και διαδεδομένη ή πέμπτη έντολή, πού έδωσε ό Θεός στόν Μωϋσή. («Τίμα τόν πατέρα σου και τήν μητέρα σου...»). Υπάρχουν άποσπάσματα από τό Ταλμούθ, πού ενισχύουν ακόμα περισσότερο τήν προσταγή αύτή.

Όστόσο, ό Ίησοϋς δέν δείχνει κανένα σεβασμό για τους γονείς, είτε ζωντανούς είτε νεκρούς: «Κύριε, έπιτρέψόν μοι πρώτον άπελθείν και θάψαι τόν πατέρα μου. ό δέ Ίησοϋς είπεν αύτῶ. άκολούθει μοι, και άφες τους νεκρούς θάψαι τους έαυτῶν νεκρούς.» (Ματθαίος Η', 21-22)

Πρώτ' άπ' όλα ή φράση «άφες τους νεκρούς θάψαι τους έαυτῶν νεκρούς», δέν έχει άπολύτως κανένα νόημα. "Υστερα, βλέπουμε, πώς για τόν Ίησοϋ, ένας πιστός μαθητής, δηλαδή ένας καλός Ζηλωτής, είναι αύτός, πού άφήνει τους πεθαμένους του γονείς στό σπίτι, ν' άποσυντεθοϋν άταφοι.

Η μοίρα, όμως, τού άνταπόδωσε μέ τή σειρά της τήν περιφρόνησή του αύτή πρός τους νεκρούς, γιατί τρεις αίώνες άργότερα, ό τάφος του άνοίχτηκε, και μέ διαταγή τού Ίουλιανού, τά όστᾶ του κήληκαν και σκορπίστηκαν στόν άνεμο.

Είναι γεγονός πώς ό τάφος τής Σαμάρειας, ήταν γνωστός σαν

τάφος τού Ίησοϋ, τήν έποχή τού Ίουλιανού, δηλαδή τό 362. 'Απόδειξη γι' αύτό είναι τό κείμενο «κατά Κελσίου», πού άποδίδεται λανθασμένα στόν Ώριγένη.

Θ' άποδείξουμε άμέσως παρακάτω, γιατί λέμε πώς είναι λάθος νά θεωρείται σαν συγγραφέας του ό Ώριγένης.

Υπάρχει ένα κείμενο, μέ τόν τίτλο «Λόγος περί Άληθείας». Τό κείμενο αύτό λέγεται και «κατά Χριστιανών» και άποδίδεται σε κάποιον Κέλσιο. Η ιστορία γνωρίζει τρία άτομα μέ τό όνομα αύτό:

1. Κέλσιος Κορνέλιος Άουλος, ιατρός και σοφός, πού έζησε τήν έποχή τού Αύγούστου, δηλαδή ανάμεσα στό 31 π.Χ. και τό 14 μ.Χ. Όπωσδήποτε, δέν είναι αύτός πού μάς ενδιαφέρει.

2. Κέλσιος, επικούριος (κι όχι πλατωνικός) φιλόσοφος, πού ζούσε στή Ρώμη τήν έποχή τών Αντωνίνων. Σύμφωνα μέ τή γνώμη τής Εκκλησίας, είναι αύτός, πού έγραψε τόν «Λόγο περί Άληθείας». Έζησε κι έγραψε, γύρω στά 180. Υποτίθεται, πώς ανάμεσα στά 246 και 250, ό Ώριγένης αντίκρουσε τό κείμενό του, μέ τό «κατά Κελσίου».

3. Κέλσιος, φίλος τού Αυτοκράτορα Ίουλιανού, συμμαθητής του στις Αθηναϊκές φιλοσοφικές σχολές, κι ακόμα μαθητής, φίλος και θαυμαστής τού φιλόσοφου Λιβάνιου. Ο Ίουλιανός τόν όνόμασε κυβερνήτη τής Καππαδοκίας, τής Κιλικίας και τής Βιθυνίας. Και είναι αύτός, κατά τήν γνώμη μας, ό συγγραφέας τού τρομεροϋ « Λόγου περί Άληθείας ».

Η ύπαρξή του, αναφέρεται από τόν Άμνιο Μαρσελλίνο, τόν Λιβάνιο, και στήν έποχή μας, από τόν καθολικό συγγραφέα PAUL ALLARD, στό βιβλίο του « Ίουλιανός ».

"Αν ό « Λόγος περί Άληθείας » γράφτηκε από τόν δεύτερο Κέλσιο, όπως ισχυρίζεται ή Εκκλησία, δηλαδή τό 180, πώς συνέβη και οί Χριστιανοί περίμεναν έβδομήντα χρόνια, για νά του άπαντήσουν; Γιατί οί χριστιανοί συγγραφείς τού τέλους τού δευτέρου αίώνα και τών αρχών τού τρίτου δέν μάς μιλοϋν για τό έργο αύτό; Πώς συμβαίνει, φανατικοί χριστιανοί σαν τόν Πορφύριο, τόν Μελέτιο, τόν Απολλινάριο τής Ίεραπόλεως, τόν Αθηναγόρα, και τόν Αριστείδη, νά άγνοοϋν ένα κείμενο τόσο προκλητικό; Πώς έξηγείται ή άγνοια αύτή;

Απλούστατα, γιατί τό κείμενο γράφτηκε εκατόν όγδόντα χρόνια άργότερα από τόν τρίτο Κέλσιο, πού αναφέραμε. Ο Κέλσιος αύτός, έγραψε τό « Λόγο περί Άληθείας », για νά δικαιώσει τις άποφάσεις τού φίλου του Αυτοκράτορα Ίουλιανού. Έτσι, δέν είναι ό Ώριγένης (πέθανε τό 254), πού άπάντησε στόν Κέλσιο, μέ τό « κατά Κελσίου », αλλά ένας άνώνυμος συγγραφέας, πού θά μπορούσαμε νά όνομάσουμε « Ψευδο-Ώριγένη ». Απόδειξη για τόν συλλογισμό μας, έχουμε τό παρακάτω άπόσπασμα από τό

« κατά Κελσίου ».

« Πιστέψατε, ότι αυτός, για τον οποίο σᾶς μιλάω, είναι πραγματικά ο Υἱός του Θεού, ακόμα κι αν τον έξευτέλισαν και τον κατεδίκασαν στον πιο άτιμωτικό θάνατο, και ακόμα αν *τώρα τελευταία πάλι τον έξευτέλισαν με τον χειρότερο τρόπο...* » (Ψευδο-Ώριγένης: « κατά Κελσίου »).

Αυτό τό « *τώρα τελευταία πάλι* », υπονοεί βέβαια, τό άνοιγμα του τάφου στή Σεβάστεια τής Σαμάρειας, τό κάψιμο τών όστών και τό σκόρπισμα τής στάχτης στον άνεμο. Αυτό έγινε, όπως είδαμε, τον Αύγουστο του 362, κατά διαταγή του Αυτόκράτορα Ίουλιανού.

Έτσι, ο τάφος τής Σεβάστειας, δέν ήταν ο τάφος του Βαπτιστή, αλλά ο τάφος του Ίησου. Κι αυτό, γιατί ο Βαπτιστής, δέν καταδικάστηκε ποτέ, με τήν τελευταία και πιο άτιμωτική ποινή, δηλαδή τή σταύρωση, άλλ' αντίθετα, είχε τήν έντιμη ποινή του άποκεφαλισμού, πού ήταν μία ποινή άποκλειστική, για τους Ρωμαίους πολίτες. Άκόμα ποτέ κανείς δέν ίσχυρίστηκε πώς ο Ίωάννης ο Βαπτιστής, ήταν Υἱός του Θεού, ούτε κι ο Ίδιος, άλλωστε, διέδωσε κάτι τέτοιο. Ο τίτλος αυτός άποδόθηκε μόνο στον Ίησου.

Τέλος, έχουμε ακόμα μιάν άπόδειξη, για τήν ύπαρξη ενός πτώματος, πού δικαιολογοῦσε τήν ύπαρξη ενός τάφου, από τά πρώτα χρόνια του 5ου αιώνα, και συγκεκριμένα ανάμεσα στό 408 και 411.

Σέ διάστημα τριών χρόνων, ο επίσκοπος τής Αλικαρνασσοῦ, Ίουλιανός, (δέν πρέπει νά συγχέεται με τον Αυτόκράτορα) διατήρησε μιάν συνεχή άλληλογραφία με τον Σεβήρο, επίσκοπο τής Αντιόχειας, υποστηρίζοντας τήν άπόλυτη άφθαρσία του σώματος του Ίησου.

Αντίθετα, κατά τή γνώμη του άλληλογράφου του, τό σώμα του Ίησου ήταν φθαρτό, όπως όλα τά σώματα τών θνητών. Κατά τή γνώμη δηλαδή του Σεβήρου, ο Ίησους ήταν φθαρτός και έπαψε νά είναι, μόνο όταν ανέβηκε και κάθησε δίπλα στον θρόνο του πατέρα του, μετά τήν Άνάληψη.

Ο Σεβήρος, έβλεπε πολύ καθαρά τον κίνδυνο, πού διέτρεχε τό χριστιανικό δόγμα, από τή θεωρία του Ίουλιανού του Αλικαρνασσεά. Άν τό σώμα του Ίησου, ήταν άφθαρτο, τότε δέν είχε υποφέρει, ούτε πληγωθεῖ από τό μαστίγωμα ούτε τρυπηθεῖ από τά καρφιά και τή λόγχη πάνω στον σταυρό. Άρα όλ' αυτά τά γεγονότα, δέν ήταν πραγματικά, άλλ' απλώς μιάν παραίσθηση, μιάν όπτασία. Ο Ίουλιανός ο Αλικαρνασσεάς, κι οί όπαδοί του, πού ονομάστηκαν Ίουλιανικοί, πλησίαζαν πολύ και σέ πολλά σημεία τīs θεωρίες τών Δοσίθεων και τών Μαρσιωνιστών. Άκόμα, αν τό σώμα του Ίησου ήταν από κατασκευής του άφθαρτο,

τότε ή άνάσταση δέν είχε συμβεῖ με τήν πραγματική σημασία τής λέξης, ούτε κι ή ένσάρκωση με τήν ανθρώπινη έννοια.

Ο Σεβήρος, είχε ένα θετικό επιχείρημα, για νά υποστηρίξει τή θέση του. Έλεγε πώς έφ' όσον άλειψαν τό σώμα του Ίησου με μύρο, σμύρνα και άλλή, ούσίες άντισηπτικές, αυτό σημαίνει πώς φοβόντουσαν τήν όμαλή φθορά και άποσύνθεση του σώματος του Ίησου, πράγμα πού είναι φυσικό μ' όλα τά ανθρώπινα σώματα.

Τό θέμα τής θεωρητικής αυτής συζήτησης, δέν μπορεί νά μᾶς ενδιαφέρει παρά μονάχα από ένα θετικό συμπέρασμα, πού βγάζουμε έμεις άπ' αυτήν. Δηλαδή, πώς ακόμα στίς αρχές του 5ου αιώνα, οί χριστιανοί επίσκοποι, άναρωτιόντουσαν αν τό πτώμα του Ίησου μέσα στον τάφο του, περίμενε ή όχι τήν άνάληψη, για νά γίνει άφθαρτο.

Άλλά από τήν ίδια τή συζήτηση, βγάζουμε τό συμπέρασμα (και με προστακτικό άλλωστε τρόπο, αν πάρουμε ύπ' όψη μας τον άυταρχικό τόνο τών όπαδών του), ότι *όλοι παραδέχονται τήν ύπαρξη ενός πτώματος του Ίησου...* Τήν ίδια εποχή, οί άνώνυμοι γραφείς τών Εύαγγελίων, διακηρύττουν ήδη, πώς οί μαθητές του Ίησου και οί άγιες γυναίκες βρήκαν τον τάφο άνοιχτό, τό πτώμα του Ίησου νά λείπει, τά σάβανα άκουμπισμένα στο δάπεδο, και τον κεφαλόδεσμο (σουδάριο) τυλιγμένον προσεκτικά και βαλμένον σέ μιάν άκρη. Κι έξηγουν τήν όλη ύπόθεση, σαν έργο τών άγγέλων.

Η Έκκλησία, βλέποντας τον κίνδυνο νά πλησιάζει, άντέδρασε άμέσως με τον δικό της τρόπο. Τά γράμματα, πού είχαν ανταλλάξει, ο Ίουλιανός ο Αλικαρνασσεάς και ο Σεβήρος ο Αντιόχειος, καθώς και τά αντίγραφά τους, πού κυκλοφοροῦσαν ήδη στους χριστιανικούς κύκλους, άφορίστηκαν. Οί χριστιανοί, πήραν τή διαταγή νά τά κάψουν, όπου τά συναντοῦσαν, *χωρίς νά τά διαβάσουν προηγουμένως*. Ο άφορισμός ήταν έξασφαλισμένος για τον όποιοδήποτε παραβάτη τής διαταγής αυτής.

Άλλά ή ιστορική άλήθεια, καιροφυλακτοῦσε. Κι έτσι δέ χάθηκαν τά πάντα. Ο,τι έμεινε, δημοσιεύτηκε, και δέν κινδυνεύει πλέον από τή φωτιά.

Ο άναγνώστης, μπορεί νά πληροφορηθεῖ τό περιεχόμενο τών επιστολών αυτών, άπ' τό έργο του RENE DRAGUET « Ίουλιανός ο Αλικαρνασσεάς » LOUVAIN 1924.

Μέσα στό « Βιβλικό Άτλαντα για όλους » του R. P. LUC H. GROLLENBERG O. P. (έκδοση SEQUOIA, Παρίσι-Βρυξελλες, 1965, πού πήρε IMPRIMATUR στίς 8 Μαρτίου του 1960) διαβάζουμε στήν σελίδα 177, τά έξης:

« Τό 1952, άνακαλύφθηκαν στό Όρος τών Έλαιών, κοντά

στό « DOMINUS FLEVIT », διάφοροι τάφοι και όστεοφυλάκια τής εποχής του Ίησοῦ. Μερικά απ' αυτά τά βλέπετε και στήν φωτογραφία σελ. 41. Πρόκειται για έναν μεγάλο αριθμό από όστεοφυλάκια, δηλαδή μικρά πέτρινα δοχεία που περιέχουν τά όστᾶ τῶν νεκρῶν, που προηγουμένως είχαν αποσυντεθει σε κανονικό τάφο. Πολύ συχνά, τ' όνομα του νεκρού είναι γραμμένο στό έξωτερικό μέρος τῶν δοχείων άλλοτε στά άραμαϊκά κι άλλοτε στά ελληνικά. Στο Όρος τῶν Έλαιῶν, βρέθηκαν ανάμεσα στ' άλλα, όστεοφυλάκια που περιείχαν τά λείψανα του Ίάϊρου, τής Μάρθας, τής Μαρίας, του Σίμωνα Μπαρ-Ιωνᾶ, του Ίησοῦ, τής Σαλώμης, του Φίλωνα του Κυρηναίου... »

Από τίς άνακαλύψεις αυτές, μπορούμε νά βγάλουμε πολλά συμπεράσματα, βασιζόμενοι κυρίως σε τρεῖς υποθέσεις:

α) *Αν τά όστεοφυλάκια αυτά είναι πλαστά*, κατασκευάστηκαν μιά εποχή, που κρίθηκε σκόπιμη ή δημιουργία τους. Η σκοπιμότητα αυτή δέν θά ήταν άλλη από τήν έξυπηρέτηση τῶν προσκυνητῶν, κι έτσι τοποθετοῦμε τήν κατασκευή τους στόν εποχή του Κωσταντίνου, δηλαδή τόν 4ο αἰῶνα. Άρα, αν παρουσίαζαν στους προσκυνητές, ένα όστεοφυλάκιο μέ τά κόκκαλα του Ίησοῦ, αυτό σημαίνει πώς δέν είχε ακόμα δημιουργηθεί ή παραδοσιακή φήμη τής άνάστασης, και τής « έξαφάνισης » του πτώματος, κι οὔτε είχε γραφτεί ακόμα κάποιο κείμενο, που νά υποστηρίζει τήν άνεύρεση του άδειου τάφου από τους μαθητές και τίς άγιες γυναίκες. Η άποψη αυτή άξιολογεῖ τήν άλληλογραφία του Ίουλιανου του Αλικαρνασσέα μέ τόν Σεβήρο τόν Αντιόχειο, που τό 402 είναι και οἱ δυό τους επίσκοποι. Επίσης, τήν εποχή αυτή, θά πρέπει νά παραδεχόντουσαν ακόμα, πώς ό Σίμωνας Πέτρος, ό « BARJONNA », πέθανε τό 47 στόν Ίερουσαλήμ κι όχι τό 67 στό Ρώμη.

β) *Αν τά όστεοφυλάκια αυτά είναι αυθεντικά*, τότε ή κατάσταση χειροτερεύει. Κι αυτό, γιατί αν υπάρχουν μέχρι σήμερα, τά όστᾶ του Ίησοῦ, φυλαγμένα σύμφωνα μέ τήν Ιουδαϊκή παράδοση σε πέτρινο όστεοφυλάκιο, αυτό σημαίνει, πώς τά όστᾶ αυτά προήλθαν από τό πῶμα του Ίησοῦ, κι έτσι, δέν συνέβη ποτέ, οὔτε άνάσταση, οὔτε έξατμιστική άνάληψη, οὔτε μυστηριακή μετουσίωση. Και τό ίδιο ισχύει και για τό πῶμα του Σίμωνα-Πέτρου.!

γ) *Αν τά όστᾶ μέ τήν έπιγραφή « Ίησοῦς » δέν είναι του Χριστοῦ*, τότε ποιανου Ίησοῦ είναι; Πώς θά μπορούσαμε νά φανταστοῦμε, ότι ανάμεσα σε τόσα συγγενικά πρόσωπα που άναφέρεται πώς τά όστᾶ τους βρέθηκαν όλα μαζί, δηλαδή όλα τά όστᾶ τής οίκογένειας του Ίησοῦ και του κύκλου του, τοποθετήθηκαν και τά όστᾶ κάποιου Ίησοῦ, άσχετου και ξένου πρὸς τήν οίκογένεια; Αν υποθέσουμε, πώς πρόκειται για

έναν άλλο Ίησοῦ τής ίδιας οίκογένειας και τής ίδιας εποχής, τότε άποδεικνύεται ή ύπαρξη του δίδυμου άδελφου, του ΤΑΟΜΑ. Κι έτσι, φθάνουμε πάλι στό συμπέρασμα, πώς δέν συνέβη ποτέ ή θαυματουργή σύλληψη του μοναδικου υίου του Θεου, μέ μεσολαβητή τό Άγιο Πνεῦμα...

Αυτά είναι λοιπόν τά συμπεράσματα που βγαίνουν απ' τίς άνακαλύψεις του 1952, και που ό R. P. GROLLENBERG δέν τά είχε προβλέψει παρουσιάζοντάς τις στό εικονογραφημένο βιβλίο του.

Οί μεταθανάτιες εμφανίσεις καί ἡ ανάληψη.

«Διάβασα, κατάλαβα, ἀρνήθηκα...»

Αὐτοκράτορας Ἰουλιανός.

Εἶναι φανερό, πῶς ἂν μέχρι τό 362, οἱ χριστιανοί ἐρχόντουσαν νά προσκυνήσουν στή Σαμάρεια τόν τάφο τοῦ Ἰησοῦ, αὐτό σημαίνει, πῶς τό δόγμα τῆς «σαρκικῆς» ἀνάστασης, δέν εἶχε ἀκόμα κατασκευαστεῖ. Ἀπλούστατα, φαντάζονταν πῶς μόνο τό πνεῦμα καί ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰησοῦ εἶχαν ἀναληφθεῖ, καί μόνο ἡ Θεϊκὴ ὀπτασία του, εἶχε πάρει θέση στά δεξιὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πίστη αὐτὴ ὥστόσο, δέν ἀπέκλειε τό προσκύνημα καί τὴ λατρεία τῶν λειψάνων τοῦ Ἰησοῦ, στὸν γήινο τάφο του. Καί ἡ συζήτηση ἀνάμεσα στὸν Ἰουλιανό τὸν Ἀλικαρνασσέα καί τὸν Σεβῆρο τῆς Ἀντιόχειας, εἶναι μιὰ ἀπόδειξη γιὰ τό βᾶσιμο τοῦ συλλογισμοῦ μας.

Μόνο μετὰ τό ἀνοιγμα τοῦ τάφου καί τὴν καταστροφή τοῦ λειψάνου κατὰ διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορα Ἰουλιανοῦ, δημιουργήθηκε ἡ φήμη τῆς «σαρκικῆς» ἀνάστασης καί ἀνάληψης. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀκριβῶς, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δέν ὑπῆρχαν τὰ σημερινὰ μέσα ἐπικοινωνίας, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς δέν κατάφεραν νά συγχρονιστοῦν στίς ἀφηγήσεις τους, μέ ἀποτέλεσμα νά φτάσουν στίς γνωστὲς ἀμέτρητες ἀντιφάσεις.

Πράγματι, σύμφωνα μέ τό Λουκᾶ, μαθητὴ τοῦ Παύλου, πού ἔγραψε τίς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» ὁ Ἰησοῦς, ἔμεινε σαράντα μέρες μαζί μέ τοὺς μαθητὲς του, μετὰ τὴν ἔξαφάνισή του ἀπὸ τὸν τάφο. Ἡ πληροφορία αὐτὴ, δέ συμφωνεῖ μέ τίς ἐμφανίσεις ἢ τίς ὑλοποιήσεις πού ἀναφέρει ὁ Παῦλος στήν Α΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή (ΙΕ, 3-11). Ὅμως, ὑποτίθεται πῶς οἱ Ἐπιστολές τοῦ Παύλου, εἶναι προγενέστερες ἀπὸ τό κείμενο τῶν «Πράξεων» πού ἔγραψε ὁ γραμματέας του, ὁ Λουκᾶς.

Ἀκόμα, τό κείμενο τῶν «Πράξεων», δέ συμφωνεῖ μέ τό κείμενο τοῦ «Εὐαγγελίου» τοῦ Λουκᾶ, παρ' ὅλον ὅτι ὑποτίθεται ὅτι

είναι γραμμένο από τον ίδιο συγγραφέα, και γραμμένο επίσης πριν από τις «Πράξεις». Σύμφωνα με τη διήγηση του «Ευαγγελίου» αυτού, ο Ίησους, οδηγεί την ίδια ημέρα της ανάστασής του ή την επομένη, τους έντεκα μαθητές στη Βηθανία, κοντά στην Ίερουσαλήμ, και τους εγκαταλείπει ανεβαίνοντας στον ούρανό.

Υπάρχουν κι άλλα χριστιανικά κείμενα, που αντιφάσκουν με την πληροφορία που δίνουν οι «Πράξεις» πως ο Ίησους, έμεινε σαράντα ημέρες μετά την ανάστασή του στη γη. Έτσι, η «Επιστολή του Βαρνάβα» (πρώτο τέταρτο του 2ου αιώνα) συμφωνεί με το «Ευαγγέλιο» του Λουκά, και ισχυρίζεται κι αυτή, πως η ανάληψη, έγινε άμεσα μετά την ανάσταση:

«Δέ μου άρρέσουν τά παραδοσιακά Σάββατα, αλλά ή μέρα εκείνη που μπήκε τέλος στον παλιό κόσμο, και γεννήθηκε ο καινούργιος. Γι' αυτό γιορτάζουμε με χαρά την όγδοη μέρα, τή μέρα που ο Ίησους αναστήθηκε, φανερώθηκε, και ανέβηκε στους ουραμούς...» (Επιστολή του Βαρνάβα Ι, 8-9)

Στό «Ευαγγέλιο του Πέτρου», ο άγγελος λέει στη Μαρία τή Μαγδαληνή και τίς φίλες της που ήρθαν νά βεβαιωθούν πως ή πέτρα είχε κυλίσει στη άκρη κι ο τάφος ήταν άδειος: «Γιατί ήρθατε; Ποιόν ψάχνετε; Αυτός που ήταν έδω αναστήθηκε κι έφυγε. Αν δέν πιστεύετε, σκύψτε και κοιτάχτε τό μέρος που βρισκότανε. Δέν είναι πιά έδω, γιατί αναστήθηκε κι έφυγε για τό μέρος άπ' όπου τον είχεν στείλει...» (Ευαγγέλιο του Πέτρου: 56-57)

Ο Τερτυλλιανός μεταδίδει μιάν άλλη παράδοση: «Μετά δυό μέρες, τήν τρίτη, αναστήθηκε και ξεπήδησε με δόξα έξω από τή γη, και τον δέχτηκε ο ουρανός άπ' όπου είχε έρθει...»

Ένα άλλο κείμενο, επίσης πολύ παλιό, «Η Επιστολή των Αποστόλων» (62,51) μάς πληροφορεί πως έγιναν τήν ίδια μέρα, ή ανάσταση και ή ανάληψη. Σύμφωνα με τήν επιστολή αυτή, ο Ίησους, άφοϋ έδωσε στους δικούς του τίς τελευταίες του συμβουλές, τους λέει: «Ίδού, μετά άπό τρεις μέρες και τρεις ώρες. Αυτός που μέ έστειλε, θα έρθει νά μέ πάρει για νά φύγω μαζί Του... Και μόλις είπε τά λόγια αυτά, άκούστηκε μιά βροντή, τραντάχτηκε ή γη κι ένα σύννεφο πήρε μαζί του τον Ίησοϋ...» (Επιστολή των Αποστόλων ΞΒ, 51)

Είναι γεγονός, πως τον δεύτερο αιώνα, ή Εκκλησία, δέ γιόρταζε τήν ανάληψη, παρά μόνο τό Πάσχα και τήν Πεντηκοστή. Πράγμα που σημαίνει πως για τους χριστιανούς τής εποχής τό Πάσχα (ή Ανάσταση) και ή Ανάληψη ταυτιζόνταν.

Στά τέλη του 4ου αιώνα, ή Εκκλησία τής Ίερουσαλήμ, γιορτάζει τήν Ανάληψη πενήντα μέρες μετά τήν Ανάσταση, δηλαδή τή μέρα τής Πεντηκοστής. Και τήν ίδια εποχή, ο Άγιος Παυλίνος,

γράφει πως οι σπουδαιότερες χριστιανικές γιορτές, είναι τά Χριστούγεννα, τά Θεοφάνεια, τό Πάσχα και ή Πεντηκοστή.

Μόλις στήν αρχή του 5ου αιώνα, δηλαδή μετά τήν άλληλογραφία του Ίουλιανού του Αλικαρνασσέα και του Σεβήρου του Αντιόχειου, και μετά τή βάρβαρη άπόφαση τής Εκκλησίας νά καταστρέψει κάθε ίχνος άπ' τήν άλληλογραφία αυτή, ο Ίωάννης ο Χρυσόστομος (πέθανε τό 405) κι ο Αύγουστίνος (πέθανε τό 430) μάς πληροφορούν πως ή Ανάληψη γιορτάζεται σαράντα μέρες μετά τήν Ανάσταση, όπως μέχρι σήμερα.

Είναι κριμα, που ο Αυτοκράτορας Ίουλιανός κατάστρεψε τό λείψανο του Ίησοϋ στη Σαμάρεια. Δέν θα μπορούσε άσφαλώς ποτέ του νά φανταστεί μέχρι που θα έφτανε ή μυθοπλαστική ικανότητα τής Εκκλησίας.

Ο κάθε λοιπόν συγγραφέας, μάς μεταδίδει και μιά διαφορετική πληροφορία, ως προς τον χρόνο που μεσολαβεί ανάμεσα στην ανάσταση και στην ανάληψη:

α) μιά μέρα, σύμφωνα με τό κατά Λουκάν Ευαγγέλιο (ΚΔ, 1-53)

β) μιά μέρα, σύμφωνα με τό άπόκρυφο Ευαγγέλιο του Πέτρου (56-57)

γ) μιά μέρα σύμφωνα με τον Τερτυλλιανό (160-240)

δ) μιά μέρα σύμφωνα με τήν Επιστολή των Αποστόλων (ΞΒ, 51)

ε) όκτώ μέρες, σύμφωνα με τήν Επιστολή του Βαρνάβα (Ι, 8-9)

στ) σαράντα μέρες, σύμφωνα με τίς «Πράξεις των Αποστόλων» του Λουκά (Α,3)

Στό Ευαγγέλιο του Ματθαίου, ή περίοδος αυτή δέν είναι ακριβώς καθορισμένη αλλά περιορίζεται μέσα στο χρονικό διάστημα που άπαιτείται για νά πάει κανείς άπό τήν Ίερουσαλήμ στη Γαλιλαία, όπου ο Ίησους πρόσταξε τή συνάντηση με τους μαθητές του (ΚΗ, 10). Η άπόσταση αυτή είναι περίπου εκατόν πενήντα χιλιόμετρα, με τον ρωμαϊκό δρόμο τής εποχής. Δηλαδή, τρεις μέρες πορεία. Ο Ματθαίος λοιπόν υποστηρίζει τό χρονικό διάστημα των τριών ημερών. Ο Μάρκος, δίνει μάλλον τό ίδιο χρονικό διάστημα που υποστηρίζει και ο Λουκάς, τό πολύ μιά μέρα περισσότερο. Από τό Ευαγγέλιο του Ίωάννη (Κ και ΚΑ), οδηγούμαστε στο συμπέρασμα πως ο συγγραφέας αυτός υποστηρίζει τό διάστημα των έννέα ή δέκα ημερών.

Από όλες όμως αυτές τίς αντιφάσεις, βγαίνει ώστόσο τό συμπέρασμα, πως τό διάστημα που έγιναν οι Εαφνικές μεταθανάτιες έμφανίσεις ήταν σχετικά πολύ μικρό.

Αλλά υπάρχουν κι άλλες άκόμη καταπληκτικότερες αντιφά-

σεις. Υπάρχουν δύο διαφορετικές παραδόσεις για τον τόπο, όπου συνέβησαν οι μεταθανάτιες αυτές εμφανίσεις!

Η εμφάνιση στη Γαλιλαία, βασίζεται στην κοινή παράδοση που αναφέρεται από τον Ματθαίο, τον Μάρκο (έκτός από το απόκρυφο μέρος του κειμένου του που όλοι τό αναγνωρίζουν σαν τέτοιο, μετά από τό σημείο ΙΣΤ,8), τον Ίωάννη (πού τό μέρος της αναφοράς αυτής περιλαμβάνεται σέ μιάν απόκρυφη προσθήκη, επίσης αναγνωρισμένη, και αντιστοιχεί στό κεφ. ΚΑ του Εύαγγελίου του) κι από τό απόκρυφο Εύαγγέλιο του Πέτρου.

Οί εμφανίσεις στην Ίουδαία, βασίζονται στις παραδόσεις που μάς μεταδίδει ο Λουκάς, τό απόκρυφο μέρος του Μάρκου (ΙΣΤ,9-20) και ή απόκρυφη προσθήκη του Ίωάννη (όλόκληρο τό κεφ. ΚΑ)

Νά λοιπόν πού οί *μάρτυρες*, οί *ἄμεσοι μαθητές* του Ίησοῦ, ο Ματθαῖος, ο Μᾶ και ο Ίωάννης, και ο ἄμεσος μαθητής του Παύλου, ο Λουκάς, πού δέν συμφωνοῦν μεταξύ τους για τον τόπο, πού ἔγινε ή φανέρωση της απόδειξης του καταπληκτικού γεγονότος της ανάστασης του Κυρίου τους. Πρέπει νά παραδεχτοῦμε, πώς τουλάχιστον ή ἄσυμφωνία αυτή, είναι ἀδιανόητη. Γιατί, ἄν τελικά, ὑποχρεώθηκαν νά κάνουν μιὰ πορεία ἑκατόν πενήντα χιλιόμετρα για νά τον συναντήσουν στη Γαλιλαία, σημαίνει πώς ἐκεῖ συνέβη ἕνα τέτοιο γεγονός, πού δέ θά μπορούσαν νά τό ξεχάσουν, οὔτε νά τό συγχύσουν μέ μιάν ἐμφάνιση στην Ίερουσαλήμ.

Όλες αυτές οί ἀντιφάσεις, είναι δουλειά τῶν μεταγενέστερων ἀνώνυμων γραφέων, πού εἶχαν μιστωθεῖ νά γράψουν κείμενα, στά ὁποῖα κατασκευαζόταν ή φήμη της ἀνάστασης του Ίησοῦ, για νά ξεχαστεῖ ο δίδυμος ἀδελφός του, ο ΤΑΟΜΑ (πού από «Δίδυμος», πού σημαίνει ή λέξη αυτή στά ἑβραϊκά, ἔγινε στά ἑλληνικά *Θωμᾶς* - λέξη πού δέν σημαίνει στη γλώσσα αυτή τίποτα ἀπολύτως - και δημιουργήθηκε επίσης ο μῦθος του ἀποστολου και μαθητή Θωμᾶ - προσώπου τελείως ἀνύπαρκτου ἱστορικά) πού ἔπαιξε τον ρόλο του «συνεργάτη» στην καταπληκτική αυτή ἀπάτη. Και είναι ἀκριβῶς τό θέμα αυτό πού θά ἐξετάσουμε παρακάτω.

Εἶδαμε στό κεφάλαιο VI, πώς ο Ίησοῦς, εἶχε ἕναν δίδυμο ἀδελφό. Ἀναλύσαμε τό κοπτικό κείμενο του 4ου αἰῶνα, τό «Εύαγγέλιο του Βαρθολομαίου», και βρήκαμε μιὰ παράγραφο του, πού λέει: «Χαῖρε, δίδυμέ μου, δεύτερε Χριστέ μου...» Ὁ δίδυμος αυτός ἀδελφός είναι ο δημιουργός τῶν ψευδο-μεταθανάτιων ἐμφανίσεων.

Ἀκόμη χειρότερα, αυτές οί σπάνιες ψευδο-εμφανίσεις, καλύ-

πονται από ἐντυπωσιακά προφυλακτικά μέτρα.

Ἔτσι, εἶπε νά εἰδοποιήσουν τούς μαθητές του, νά κάνουν ἑκατόν πενήντα χιλιόμετρα δρόμο και νά τον συναντήσουν στη Γαλιλαία, όπου οί Ρωμαῖοι της περιοχῆς, μή γνωρίζοντας ἀκόμα τό θάνατό του, ἦταν πολύ πιθανό πώς θά προσπαθοῦσαν νά τον ξανασυλλάβουν. Παίρνει λοιπόν τίς ἀπαραίτητες προφυλάξεις, για νά μή του συμβεῖ ἕνα τέτοιο ἀτύχημα.

Ἡ εἰδοποίησή αυτή, μεταδίδεται μέ πολύ περίεργο τρόπο από ἕναν ἄγγελο πού στεκόταν δίπλα στον τάφο, και τήν μετέδωσε στις γυναῖκες:

«ἀλλ' ὑπάγετε εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ και τῷ Πέτρῳ ὅτι *πρόγει* ὑμᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν. ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν...» (κατά Μᾶρκον ΙΣΤ,7)

Τί σημαίνει «*πρόγει*», πηγαίνει ἐμπρός, προηγείται; Πηγαίνει λοιπόν κι αὐτός μέ τά πόδια; Ἀλλά ἄν ὄντως ἀναστήθηκε, ἔχει πιά ἕνα καταπληκτικό σῶμα, τό περίφημο «ἀναστημένο σῶμα» τῶν θεολόγων, και ζεῖ σέ μιάν ἄλλη διάσταση, πού του ἐπιτρέπει νά μετακινεῖται στιγμιαία σέ μεγάλες ἀποστάσεις.

Ἄλλωστε, ἐγκαταλείποντας τον τάφο του στην Ίερουσαλήμ, ἔγκατέλειψε ἐκεῖ τον κεφαλόδεσμό του και τά σάβανά του. Ἄρα τή στιγμή αυτή είναι *τελείως γυμνός*. Και τώρα δημιουργεῖται ἕνα πρόβλημα, πού από ὅσο ξέρουμε κανένας ἀκόμα φιλελεύθερος ἐρευνητής δέν ἔχει θίξει. Αυτό τό «νέο» σῶμα του Ίησοῦ μέ τίς τρεῖς διαστάσεις, πού δέν είναι τίποτ' ἄλλο από μιὰ «πνευματοποίηση» του παλιού, ἀλλά πού του ἐπιτρέπει ὡστόσο νά τρώει νά πίνει, και νά ἀναπνέει (πράγμα πού ἕνα φάντασμα δέν θά κατάφερνε ποτέ του νά πετύχει), αυτό λοιπόν τό ὑπέροχο σῶμα, *πῶς εἶναι ντυμένο*; Πρέπει νά ὑποθέσουμε πώς ο Ίησοῦς ἔφυγε από τον τάφο τελείως γυμνός ἢ ὅτι οί δύο ἄγγελοι φρόντισαν νά του φέρουν ροῦχα ἀνάλογα πρὸς τά ἑβραϊκά ἔθιμα της ἐποχῆς;

Ἄν πάλι ὑποθέσουμε πώς τό ἑξαῦλωμένο αὐτό σῶμα, περιβάλλεται μέ μιάν επίσης ἑξαῦλωμένη ἔνδυμασία, τότε αὐτό σημαίνει πώς δέν του εἶχε ἀποδοθεῖ ἀκόμα από τον «Πατέρα» του τό προνόμιο τῶν πρωτόπλαστων πού δέν ἔνοιωθαν καμμιά ἀπολύτως ντροπή για τό γυμνό τους σῶμα (Γένεσις Β, 25). Ἔτσι, για τήν ὥρα, ο Ίησοῦς βρίσκεται σέ μιὰ κατώτερη βαθμίδα μακαριότητας από τον Ἀδάμ, κι αὐτό μάς κάνει ἐντύπωση για τον «Υἱὸν Θεοῦ».

Ἐκτός αὐτοῦ, μεταμφιέζεται. Ἡ Μαρία από τά Μάγδαλα, μόλις τον ἀντικρύζει τον περνάει για τον κηπουρό (Ἰωάννης Κ. 15). Στον δρόμο πρὸς τήν Ἐμμαούς, πλησιάζει δύο από τούς μαθητές, κουβεντιάζει μαζί τους περπατώντας, κι αὐτοῖ δέν τον

ἀναγνωρίζουν. Μόνο στό ἐσωτερικό μιᾶς κατοικίας ἀποκαλύπτεται.

Ὁ λόγος ὄλων αὐτῶν τῶν προφυλακτικῶν μέτρων εἶναι εὐκολονόητος. Ὁ δίδυμος, ὁ μυστηριώδης ΤΑΟΜΑ, μοιάζει μέ τόν Ἰησοῦ, σάν δίδυμος ἀδελφός. Ἐάν φανερώσει ἀκάλυπτο τό πρόσωπό του, αὐτός πού τόσο καιρό εἶχε μείνει στό περιθώριο, θά ἀναγνωριστεῖ, τόσο ἀπό τοὺς Ἑβραίους, ὅσο κι ἀπό τοὺς Ῥωμαίους λεγεωναρίους, πού θά τόν «Ἐνασυλλάβουν» καί τέρμα τό «θαῦμα». Κι οὔτε λόγος νά παρουσιαστεῖ θριαμβευτής στόν Πιλάτο, στόν Ἡρώδη Ἀντίπα ἢ στόν Καϊάφα! Ἐτσι, ὁ δίδυμός μας, κυκλοφορεῖ μεταμφιεσμένος, κι αὐτός εἶναι ὁ λόγος, πού, οὔτε ἡ Μαρία ἢ Μαγδαληνή, οὔτε οἱ μαθητές, τόν ἀναγνωρίζουν. Ἀντίθετα, στό ἐσωτερικό μιᾶς κατοικίας, βρίσκεται σέ ἀσφαλῆ χῶρο καί ἀποκαλύπτεται.

Ὅσο γιά τίς Ἑαφνικές «ἔξαφανίσεις», δέν χρειάζεται γι' αὐτό νά διαπεράσει τοὺς τοίχους. Ἀρκεῖ νά βάλει μέσα στήν κοινή κοῦπα τοῦ κρασιοῦ, τό «BANG», πού χρησιμοποιοῦσαν ὄλοι οἱ ἀνώνυμοι πλανόδιοι ἀφηγητές στίς «Χίλιες καί Μιά Νύχτες», γιά νά ἀποκοιμήσουν καί νά παραπλανήσουν τοὺς ἀκροατές τῶν ἀφηγήσεών τους. Τό «BANG» ἦταν πολύ γνωστό καί διαδεδομένο σ' ὀλόκληρη τήν περιοχή τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, τήν ἐποχή ἐκείνη. Ἐάν ὁ ἀφηγητής δέν εἶχε ἀπό τό «BANG», χρησιμοποιοῦσε ἀπλούστατα τίς ὑπνωτιστικές του, ἱκανότητες. Τό «BANG» τό βγάζαν ἀπό ἕνα εἶδος φυτοῦ πού οἱ Ἀραβες τό ὀνομάζουν «SEKARON» -«Τό Μεθυστικό». Τό ἐπίσημο ὄνομά του, εἶναι HYOSCIAMUS MUTICUS, φυτρώνει σ' ὀλόκληρη τήν Αἴγυπτο καί στήν χερσόνησο τοῦ Σινᾶ. Ἀνάλογα μέ τή δόση πού θά πάρει κανεῖς, προκαλεῖ ναρκωτικά ἢ παραισθησιογόνα ἀποτελέσματα.

Ἀλλά, γιά τό Δίδυμο, ὁ ρόλος του εἶναι ἐπικίνδυνος. Δέν μπορεῖ νά παριστάνει συνεχῶς τόν «ψευδο-ἀναστημένο» Ἰησοῦ. Ἐτσι, οἱ συνηθισμένοι συνεργάτες σέ τέτοιου εἴδους ἐπιχειρήσεις, δηλαδή ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης, ὀργανώνουν λίγες μέρες ἀργότερα τήν «ἀνάληψη». Καί οἱ «πεντακόσιοι ἀδελφοί», πού κατὰ τή γνώμη τοῦ Παύλου (Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή ΙΕ, δ) ἦταν παρόντες καί μάρτυρες τοῦ γεγονότος, δέν εἶδαν παρά μονάχα ἕναν καπνό, κι ἄκουσαν ἕναν κρότο, γιὰτί ἀπλούστατα, πάλι σ' αὐτή τήν περίπτωση χρησιμοποιήθηκαν ἐκκρηκτικές οὐσίες. Ἐτσι, οἱ Εὐαγγελιστές μποροῦν νά μάς διαβεβαιώσουν πῶς ὁ Ἰησοῦς ἔξαφανίστηκε μέσα σέ σύννεφο καπνοῦ, κι ἐμεῖς ἔχουμε κάθε λόγο γιά νά τοὺς πιστέψουμε.

Ἀλλά, τί ἔγινε μέ τόν Δίδυμο μετά τήν ἀνάληψη;

Εἶπαμε ἤδη, στό κεφάλαιο VI, πῶς οἱ Ζηλωτές χρησιμοποίησαν ἕναν πανέξυπνο τρόπο γιά νά ἔξασφαλίσουν τή διαφυγή

του. Ἀπό τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου», ἔχουμε τήν ἀπόδειξη πῶς ὁ ΤΑΟΜΑ πουλήθηκε σκλάβος σέ κάποιον περιπλανώμενο δουλέμπορο.

Οἱ σκλάβοι τήν ἐποχή αὐτή ἦταν ἀπλῶς ἀντικείμενα, στήν ἴδια μοῖρα μέ τά κατοικίδια ζῶα. Ὁ δουλέμπορος, περνώντας τά σύνορα, δέν ἐδήλωνε τήν ταυτότητα τῶν δούλων του, τοῦ ἐμπορεύματός του, γιὰτί ἀπλούστατα, δέν εἶχαν ταυτότητα. Δήλωνε μόνο τήν ἀξία, πού ἀντιπροσώπευαν σέ χρῆμα καί πλήρωνε τόν νόμιμο δασμό, χωρίς περισσότερες περιπλοκές. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ Δίδυμος, κατάφερε νά περάσει τά σύνορα ἀνενόχλητος. Ἀργότερα, ἂν θά εἶχε τό κουράγιο, κι αὐτό δέν ἦταν κάτι πού ἔλειπε ἀπό τοὺς Ζηλωτές, θά τό ἔσκαζε ἀπό τόν κύριό του, παρά τίς φοβερές ποινές πού θά ἀντιμετώπιζε στήν περίπτωση πού θά τόν πιάνανε. Ἄλλωστε, δέν ἀποκλείεται καθόλου ἡ περίπτωση, νά τόν ἔξαγόραζε σέ ἕνη χώρα κάποιος πικτορας τοῦ μεσσιανικοῦ κινήματος, καί ἡ ὄλη ὑπόθεση νά εἶχε ἤδη ὀργανωθεῖ μέ τήν συνεργασία καί αὐτοῦ καί τοῦ δουλέμπορου.

Θά παρατηρήσουμε ἄλλωστε, πῶς ἡ ὑπαρξη ἑνός δίδυμου ἀδελφοῦ τοῦ Ἰησοῦ, ἔδινε τήν δυνατότητα στόν «ἀναστημένο» νά τρώει νά πίνει καί νά ἀναπνέει, πράγματα ἀδύνατα γιά ἕνα φάντασμα. Κι αὐτό γιὰτί ἡ τροφή καί ἡ πόση, ἀπαιτοῦν τήν ὑπαρξη πεπτικῶν ὀργάνων καί λειτουργιῶν πού μιά ὀπτασία τά στερεῖται.

Μετά τήν «ἀνάληψη» σταματοῦν καί οἱ ἐμφανίσεις τοῦ Ἰησοῦ, ἢ μᾶλλον, οἱ «ὑλοποιήσεις» σέ τρεῖς διαστάσεις. Ἡ μόλις ἔξαφανίστηκε ὁ ΤΑΟΜΑ, σταμάτησαν καί τά φαινόμενα αὐτά. Ὁ Παῦλος-Σαούλ, στό δρόμο πρὸς τήν Δαμασκό, δέν εἶδε τόν Ἰησοῦ. Ἄκουσε τή φωνή του νά βγαίνει μέσα ἀπ' μιά μεγάλη λάμψη.

Μέσα στή χριστιανική ἱστορία, οἱ μεταγενέστερες ἐμφανίσεις τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι πολύ σπάνιες, καί εἶναι πάντοτε ἀτομικές, δηλαδή παρουσιάζεται μόνο σέ ἀπομονωμένα ἄτομα, πού λένε μετά πῶς τόν εἶδανε. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές γίνονται στά ὄνειρα. Ἀλλά ποτέ πιά κανεῖς δέν εἶδε τόν Ἰησοῦ νά κάθεται σέ ἕνα τραπέζι, νά τρώει καί νά πίνει, καί νά ἀφήνει νά τόν ἀγγίζουσιν οἱ ἄλλοι μέ τά χέρια τους. Καί εἶναι πολύ εὐκολο νά ἐξηγηθεῖ τό γιὰτί.

Μέ τήν εὐκαιρία ἀναφέρουμε πῶς ὁ Πάπας Πῖος ὁ ΙΒ, πού εἶχε δηλώσει πῶς εἶχε δεῖ τό θαῦμα τῆς Φατμᾶ, νά ἐπαναλαμβάνεται ἐμπρός του σέ μίαν ἀποκλειστική γι' αὐτόν παράσταση, δηλαδή εἶδε τόν ἥλιο νά γυροφέρνει μέρα στόν οὐρανό(!:), εἶχε ἐπίσης δηλώσει, πῶς ὅταν ἦταν ἄρρωστος, ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶχε φανερωθεῖ δίπλα στό κρεβάτι του, τόν περιποιήθηκε σά νοσοκόμος καί τόν

συμβούλεψε σάν δάσκαλος. Καί ὁ Καρδινάλιος TISSERAND, ὅταν ἔμαθε τό *θαῦμα*, χαμογέλασε καί εἶπε: «Γιατί ὄχι; Εἶναι τῆς ἡλικίας του!»

Βέβαια, μετά ἀπό τόσους αἰῶνες χριστιανικῆς παράδοσης καί χριστιανικῆς λατρείας, ἔχει δημιουργηθεῖ ἓνα «ἐκτόπλασμα», μέ τήν ὄψη, τό πρόσωπο καί τήν νεότητά του Ἰησοῦ, ὅπως τόν φαντάζονται οἱ ὀπαδοί του. Ὁ «ἐκτοπλασματικός» αὐτός Ἰησοῦς, δέ μοιάζει μέ τίποτα μέ τό ἱστορικό του πρότυπο. Ὅσο, διάφοροι εἰδικοί στά θέματα τῆς ἔκστασης καί τῆς μεταψυχικῆς, μποροῦν νά ὑποβάλουν τή μορφή του, στά μέντιουμ καί στούς ἄλλους πνευματικιστικούς φορεῖς. Τό «ἐκτόπλασμα» αὐτό, κάτω ἀπό τήν ψυχομαγνητική ἐνέργεια, μπορεῖ νά ἀντιδράσει καί νά ἐκδηλωθεῖ. Οἱ παραψυχολόγοι, ἔχουν τή δυνατότητα καί τήν πείρα, νά παράγουν τέτοια φαινόμενα, πού βασιζόνται σέ πανάρχαιες καί ἀναμφισβήτητες γνώσεις.

Ὅμως τά φαινόμενα αὐτά, παρουσιάζονται σέ μιά «διάσταση» ἐλάχιστα γνωστή, καί εἶναι συζητήσιμη ἀκόμα καί ἡ ὑπαρξή της. Ἔτσι, σέ τίποτα τό θετικό δέν θά μποροῦσε νά ὀδηγήσει ἡ ἔρευνα τοῦ θεματός μας ἀπό τήν σκοπιὰ αὐτή. Γνωρίζουμε βέβαια, ἀπό τά συγγράματα τοῦ LOUIS CLAUDE καί τοῦ SAINT MARTIN πῶς μιά τάξη μυημένων, προκαλοῦσε μαγικο-θεουργικές ἐπικλήσεις, καί καλοῦσαν κάποιον ὄν νά παρουσιαστεῖ ἐμπρός τους, πού λέγεται ὅτι ἦταν τό πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἀλλά ἂν ὁ τελευταῖος εἶναι ὁ Λόγος-Δημιουργός, ὁ Υἱός τοῦ Ὑψίστου, τότε πῶς θά μποροῦσε νά ὑπακούσει στίς ἐπικλήσεις τους;

Ἄν πάλι ὑπάρχει αὐτή ἡ μυστηριώδης πνευματιστική «διάσταση» πού μέσα της κινεῖται τό «ἐκτόπλασμα» τοῦ Ἰησοῦ, δημιουργημένο ἀπό τήν φανατική πίστη ἑκατομμυρίων πιστῶν στό κύλισμα τῶν αἰώνων, ἄς μὴν ξεχνᾶμε πῶς οἱ μέθοδοι πού χρησιμοποιοῦσαν γιά νά προκαλέσουν τήν «παρουσία» του, βασιζόντουσαν στή χρήση παραισθησιογόνων, ὅπως ἡ DATURA καί τό χασίς. Τά κείμενά τους τό ἀποδεικνύουν.

Τέλος, σ' ὅτι ἀφορᾷ τήν ἀνάληψη, οἱ πληροφορίες πού μᾶς δίνουν τά διάφορα κείμενα, εἶναι συγκεχυμένες καί ἀντιφατικές.

1. Σύμφωνα μέ τό Ματθαῖο (ΚΗ, 16-20) ὁ Ἰησοῦς, ἐγκαταλείπει τοὺς μαθητῆς του στή Γαλιλαία, πάνω στό «ὄρος». Δέν γίνεται λόγος γιά ἀνάληψη.

2. Σύμφωνα μέ τόν Μᾶρκο (ΙΣΤ, 6-20) ὀρίζεται μιά συνάντηση στή Γαλιλαία, καί ἀναφέρεται ἡ ἀνάληψη, χωρίς ὅμως νά καθοριστεῖ ὁ τόπος.

3. Σύμφωνα μέ τό Λουκᾶ (ΚΔ, 50-53) ἔγινε ἀνάληψη, ἀλλά στή Βηθανία, τῆς Ἰουδαίας, κοντά στήν Ἱερουσαλήμ.

4. Σύμφωνα μέ τόν Ἰωάννη (ΚΑ, 1-25), ὁ Ἰησοῦς ἐγκαταλείπει

τοὺς μαθητῆς του στή Γαλιλαία, ἀλλά ὄχι στό «ὄρος». Ἐξαφανίζεται βγαίνοντας ἀπ' τή βάρκα τοῦ Σίμων-Πέτρου, στίς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδας, καί δέν γίνεται οὔτε ἐδῶ λόγος γιά ἀνάληψη.

Ἀπ' τήν ἀνάληψη στή Βηθανία, μέχρι τήν ἀνάληψη στήν Τιβεριάδα ἢ στό «ὄρος», δηλαδή στά Γάμαλα, ὑπάρχει μιά ἀπόσταση πάνω ἀπό ἑκατόν πενήντα χιλιόμετρα.

Πῶς μποροῦμε νά φανταστοῦμε ὅτι οἱ ἀπόστολοι δέν μόρεσαν νά θυμηθοῦν ἀκριβῶς τόν τόπο τοῦ ἀποχωρισμοῦ τους μέ τόν Ἰησοῦ, μετά ἀπό τήν ἐκδήλωση ἑνός τόσο καταπληκτικοῦ γεγονότος σάν τήν ἀνάληψη; Καί πῶς ἀκόμα μποροῦμε νά φανταστοῦμε ὅτι οἱ δύο ἀπό τοὺς τέσσερις ἐπίσημους εὐαγγελιστές ἔεχασαν ἓνα τέτοιο φαινόμενο, καί δέν τό ἀναφέρουν;

Φαίνεται λοιπόν, πῶς τά πράγματα δέν συνέβησαν, ὅπως μᾶς τά διηγοῦνται, μ' αὐτόν τόν τόσο ἀσυνάρτητο καί ἀντιφατικό τρόπο. Ἄν ἐμεῖς ἔχουμε ἀμφιβολίες, ἦτανε κι ἄλλοι πού εἶχαν ἀμφιβολίες πρὶν ἀπό μᾶς, καί ὁ Ματθαῖος τό ἐπιβεβαιώνει: «οἱ δέ ἕνδεκα μαθηταί ἐπορεύθησαν εἰς τήν Γαλιλαίαν, εἰς τό ὄρος οὐ ἔτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. καί ἰδόντες αὐτόν προσεκύνησαν αὐτῷ οἱ δέ ἐδίστασαν. καί προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων...» (κατά Ματθαῖον ΚΗ, 16-17)

Ἔτσι λοιπόν, βλέποντάς τον μέ τό φῶς τῆς ἡμέρας, πάνω στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ, ἀπό σεβασμό πρὸς τό βασιλικό του ἀξίωμα, πέφτουν καί τόν προσκυνοῦν. Ἄλλ' ὡστόσο, τόν παρατηροῦν διακριτικά, *γιατί αὐτό πού βλέπουν τοὺς δημιουργεῖ ἀμφιβολίες*. Δέν εἶναι ἀκριβῶς ὁ Ἰησοῦς ὅπως τόν ἤξεραν. Ὑπάρχουν διαφορές. Τό μακιγιάζ καί οἱ ψευτοπληγές, δέν εἶναι τέλειες. Μερικά σημάδια ἀπό τά πάθη του, λείπουν. Κι ἀκόμα, ἴσως ὁ δίδυμος, νά μὴν ἦταν ἓνας τέλειος σωσίας.

Αὐτή ἡ διακριτικὴ ἀμφιβολία, εἶναι μιά εὐγενική ἀποσιώπηση, πού λέει ὅμως πολλά...

XXIV

Ἡ Λύτρωση.

«διότι ἔλεος θέλω καί οὐχί θυσίαν καί ἐπίγνωσιν Θεοῦ μᾶλλον παρά ὀλοκαυτώματα, λέγει ὁ Κύριος...»

Ἔσθ' Ὁσηέ ΣΤ' , 6

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ τοποθέτησε πολύ σωστά τό πρόβλημα: « Λύτρωση, εἶναι ὁ Δίκαιος Θεός, πού κάνει νά ὑποφέρει ὁ Ἄγαθος Θεός γιά νά κολακέψει τόν Καλό Θεό... »

Δηλαδή, σάν ἓνα ἐπιεικῆ δάσκαλο, πού ἐπειδή λυπᾶται νά τιμωρήσει τοὺς κακοὺς καί ἄτακτους μαθητές του, τιμωρεῖ μέ τόν χειρότερο τρόπο τό μοναδικό καλό μαθητή τῆς τάξης, κι ἔτσι ρίχνει ἐπάνω του τίς τιμωρίες ὅλων τῶν ἄλλων πού ξεκαρδισμένοι στά γέλια παρακολουθοῦν τό θέαμα.

Ἀλλά, ὁ εὐσεβῆς ἀναγνώστης θά μοῦ πεῖ, πῶς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, πού ἀπό ἀπέραντη ἀγάπη γιά τοὺς ἀνθρώπους, θυσιάζεται καί ὑποφέρει γιά λογαριασμό τους. Ἐντάξει, τό δεχόμαστε. Εἶναι δηλαδή, σάν τό δάσκαλο πού ἐπειδή λυπᾶται νά τιμωρήσει τοὺς μαθητές του, τιμωρεῖ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, ἐμπρός στά μάτια τῶν κακῶν μαθητῶν του, πού ἀπό τή χαρά τους κοντεύουν νά ξεραθοῦν ἀπό τά γέλια.

Ἡ πρώτη δουλειά γιά τήν ἀντιμετώπιση ἑνός προβλήματος, εἶναι ἡ ὑπογράμμιση τῶν ἀνομοιοτήτων.

Ἡ θεωρία τῆς λύτρωσης τῶν ψυχῶν καί τῆς ἐπιστροφῆς τους στήν Ἀρχική Πηγὴ τους, ἀγνοεῖται ἀπό τόν κλασσικό Ἰουδαϊσμό, καί προπάντων ἀπό τοὺς Σαδδουκαίους. Εἶναι μιά θεωρία τῶν Ἀλεξανδρινῶν Γνωστικιστῶν, πού ἀπ' αὐτοὺς φαίνεται πῶς τήν δανείστηκαν καί οἱ Ἑσσαιῶι.

Ἡ ἀνοδος τῆς ψυχῆς πρὸς τό Πλήρωμα, ἀνάμεσα στίς διάφορες σφαῖρες τελειότητας, ἔξαρτιόταν ἀπό μιά τελετουργική τυπολογία καί μιάν ἀσκητική προετοιμασία. Ἦταν ἓνα σύνολο ἐνεργειῶν, πού ἔπρεπε νά γίνουν ἀπό τήν ἴδια τήν ψυχὴ μέ τή συνεργασία τοῦ σώματος ἀλλά, ὅπωςδήποτε, τό μεγαλύτερο βᾶρος

ἔπεφτε στήν ψυχή. Σέ καμμιά περίπτωση, μιά αίματόφυρτη σαρκική θυσία δέν θά μποροῦσε νά ἐλευθερώσει στό σύνολό της τήν ἀνθρωπότητα. Ἐάν ἦταν ἐκδήλωση τῆς θέλησης τοῦ Θεοῦ, νά πραγματοποιηθεῖ μιά τόσο βάρβαρη πράξη, θά ἐκδηλωνόταν καί ἡ θεία Δικαιοσύνη του, ἀπαλλάσσοντας αὐτούς πού κατηγορήθηκαν ἄδικα γιά τήν ἐκτέλεσή της, καί πού στό κάτω - κάτω ἦταν τελείως ἀθῶοι.

Ποτέ, ἀμάρτημα γονέων δέν πέφτει στά τέκνα. Ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι προφῆτες, εἶναι κατηγορηματικοί πάνω στό θέμα αὐτό. Ἀκόμα ἡ ἔννοια τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος εἶναι τελείως ἄγνωστη στήν Ἰουδαϊκή φιλοσοφία. Θά ἐξετάσουμε παρακάτω τά κείμενα τῆς Γραφῆς, ἀπό τό Δευτερονόμιο καί τούς προφῆτες, γιά νά ἀποδείξουμε τήν ἀληθοφάνεια τοῦ συλλογισμοῦ μας:

« οἱ πατέρες δέν θέλουσι θανατώνεσθαι διά τά τέκνα, οὔτε τά τέκνα θέλουσι θανατώνεσθαι διά τούς πατέρας. ἕκαστος θέλει θανατώνεσθαι διά τό ἴδιον ἑαυτοῦ ἀμάρτημα... » (Δευτερονόμιον ΚΔ΄, 16)

« λέγει Κύριος. ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖνες δέν θέλουσι λέγει πλέον, οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα καί οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἠμωδίασαν. ἀλλ' ἕκαστος θέλει ἀποθνήσκει διά τήν ἀνομίαν ἑαυτοῦ. πᾶς ἄνθρωπος ὅστις φάγη ὄμφακα τούτου οἱ ὀδόντες θέλουσιν αἰμωδιάσει... » (Ἰερεμίας ΛΑ΄, 29 - 30)

« ὁ Θεός ὁ μέγας, ὁ ἰσχυρός, Κύριος τῶν δυνάμεων τό ὄνομα αὐτοῦ, μέγας ἐν τῇ βουλή καί δυνατός ἐν ἔργοις. διότι οἱ ὀφθαλμοί σου εἶναι ἀνεωγμένοι ἐπί πάσας τάς ὁδοῦς τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, διά νά δώσης εἰς ἕκαστον κατά τάς ὁδοῦς ἑαυτοῦ καί κατά τόν καρπὸν τῶν ἔργων ἑαυτοῦ... » (Ἰερεμίας ΛΒ΄, 19)

« καί ἐγίνε λόγος Κυρίου πρὸς ἐμέ, λέγων, τί ἐννοεῖται ἐσεῖς οἱ παροϊμαζόμενοι τήν παροϊμίαν ταύτην περί τῆς γῆς τοῦ Ἰσραήλ, λέγοντες, οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα καί οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἠμωδίασαν; Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος ὁ Θεός, δέν θέλετε πλέον παροϊμασθῆ τήν παροϊμίαν ταύτην ἐν τῷ Ἰσραήλ. Ἰδοὺ πᾶσαι αἱ ψυχαί εἶναι ἐμοῦ. ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ πατρός, οὕτω καί ἡ ψυχὴ τοῦ υἱοῦ ἐμοῦ εἶναι. ἡ ψυχὴ ἡ ἀμαρτήσασα, αὕτη θέλει ἀποθάνει... ἀλλ' ὅστις εἶναι δίκαιος καί πράττει κρίσιν καί δικαιοσύνην,... οὗτος θέλει βεβαίως ζήσει, λέγει Κύριος ὁ Θεός... Ἡ ψυχὴ ἡ ἀμαρτάνουσα, αὕτη θέλει ἀποθάνει. υἱὸς δέν θέλει βαστάσει τήν ἀνομίαν τοῦ πατρός αὐτοῦ καί ὁ πατήρ δέν θέλει βαστάσει τήν ἀνομίαν τοῦ υἱοῦ. ἡ δικαιοσύνη τοῦ δικαίου θέλει εἶσθαι ἐπ' αὐτόν καί ἡ ἀνομία τοῦ ἀνόμου θέλει εἶσθαι ἐπ' αὐτόν. Ἄλλ' ἐάν ὁ ἄνομος ἐπιστραφῆ ἀπὸ πασῶν τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ, τάς ὁποίας ἔπραξε, καί φυλάξῃ πάντα τά διατάγματά μου καί πράξῃ κρίσιν καί δικαιοσύνην, ἔξάπαντος θέλει ζήσει, δέν θέλει ἀποθάνει. πᾶ-

σαι αἱ ἀνομίαι αὐτοῦ, τάς ὁποίας ἔπραξε, δέν θέλουσι μνημονευθῆ εἰς αὐτόν. ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτοῦ, τήν ὁποίαν ἔπραξε, θέλει ζήσει... ὅταν ὁμως ὁ δίκαιος ἐπιστραφῆ ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ καί πράξῃ κατά πάντα τά βδελύγματα τά ὁποῖα ὁ ἄνομος πράττει τότε θέλει ζήσει; Πᾶσα ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ, τήν ὁποίαν ἔκανε, δέν θέλει μνημονευθῆ. ἐν τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ τήν ὁποίαν ἠνόμησε καί ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ αὐτοῦ τήν ὁποίαν ἠμάρτησεν, ἐν αὐταῖς θέλει ἀποθάνει... λέγει Κύριος ὁ Θεός, ἐγὼ δέν θέλω τόν θάνατον τοῦ ἀποθνήσκοντος, διά τούτου ἐπιστρέψατε ἀπὸ τάς ὁδοῦς τῆς ἀνομίας καί ζήσατε.. » (Ἰεζεκιήλ ΚΗ΄, 1 - 5,9,20 - 22,24,32)

Ἀλλά θά παρατηρήσουμε πὼς οὔτε καί στήν Καινὴ Διαθήκη, ἀναφέρεται τό παραμικρὸ γιὰ τό προπατορικό ἀμάρτημα, οὔτε στό Σύμβολο τῶν Ἀποστόλων. Ὅσο κι ἂν ψάξει κανεὶς τά Εὐαγγέλια, δέν θά τό συναντήσῃ πουθενά. Ἡ θεωρία αὕτη διδάχτηκε ἀπ' τούς ἐκκλησιαστικούς πατέρες προφορικά, ἀλλά δέν φαίνεται πουθενά μέσα στά γραπτὰ τους. Τό μόνο εὐαγγελικό ἀπόσπασμα, πού βρίσκει ὁ Αὐγουστίνος γιά νά στηρίξῃ τή θεωρία αὕτη, εἶναι ἓνα κομμάτι ἀπὸ τό Λουκᾶ, πολύ διφορούμενο:

« ἦλθε γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καί σῶσαι τό ἀπολωλός. » (Λουκᾶς ΙΘ΄, 10)

Ἀλλά δέ μᾶς καθορίζεται οὔτε τό πὼς τό « ἀπολωλός » ἀπωλέσθη, κι ἀπὸ πότε, οὔτε ἂν τό « ἀπολωλός », εἶναι ἀτομικό ἢ μαζικό. Μ' ἄλλα λόγια ἂν πρόκειται γιά τή σωτηρία κάθε ψυχῆς (ἢ τί ἄλλο;) χωριστά, ἢ ἂν πρόκειται γιά τή σωτηρία (ἀπὸ τό προπατορικό ἀμάρτημα!!!) τῆς ἀνθρωπότητας.

Αὐτό πού παραβλέπεται κι ἀγνοεῖται πολύ συχνά, εἶναι πὼς ὁ Ἰησοῦς, ποτέ του δέν ἰσχυρίστηκε πὼς ἦρθε νά σώσει τούς ἀνθρώπους ἀπὸ τίς ἀμαρτίες τους. Ποτέ του δέ δήλωσε πὼς ὁ μαρτυρικός του θάνατος, θά εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τήν ἀπελευθέρωση τῶν ψυχῶν ἀπὸ τήν κυριαρχία τοῦ Σατανᾶ. Ἐάν ὁ ἀναγνώστης ἀμφιβάλλει, δέν ἔχει παρά νά ἀνοίξῃ τήν Καινὴ Διαθήκη, καί νά διαβάσῃ ὅλα τά λόγια πού οἱ ἀνώνυμοι συντάκτες τοῦ 4ου αἰῶνα ἀποδίδουν στόν Ἰησοῦ, γιά νά πεισθεῖ.

Βέβαια, σέ πολλά σημεία, γίνεται μνεία γιά μιά θανάτωση μαρτυρική καί βίαιη. Καί μάλιστα φαίνεται πὼς τό προαίσθημά του αὐτό ἐπιβεβαιώνεται μετὰ τήν ἐπίκληση πού κάνει στό Μωυσῆ καί στόν Ἡλία πάνω στό ὄρος Θαβώρ. Ἀλλά τό γεγονός αὐτό, δέν εἶναι κάτι πού θά πρέπει νά μᾶς ἐντυπωσιάζει.

Κληρονομώντας τήν εὐθύνη τοῦ κινήματος τῶν Ζηλωτῶν, καί μέ τό νά τό καθοδηγεῖ καί νά τό κυβερνάει, δέν πετυχαίνει τίποτα περισσότερο ἀπὸ τό νά καταζητεῖται ἀδιάκοπα ἀπὸ τούς Ρωμαίους, γιά ἔνοπλη στάση καί ἔνοπλη ληστεία (ἀκόμα καί στά Εὐαγγ-

γέλια, Λουκᾶς ΚΒ, 37 καί 49, ἀναφέρεται πῶς ἔδωσε ἐντολή στούς ὄπαδούς του νά ὀπλιστοῦνε μέ μαχαίρια).

Ἔτσι δέν ἔχει κανένα λόγο νά ἀμφιβάλλει γιά τό τέλος του, γνωρίζοντας πολύ καλά τό τί τόν περιμένει ἂν πέσει στά χέρια τῶν Ρωμαίων. Ἐχει ἄλλωστε γιά παράδειγμα τό τραγικό τέλος τοῦ παπποῦ του Ἐζεκία καί τοῦ πατέρα του Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα. Καί οἱ δύο τους μαστιγώθηκαν, ξεφτελίστηκαν καί σταυρώθηκαν, σύμφωνα μέ τήν ποινή, πού προέβλεπε ὁ ρωμαϊκός νόμος.

Ἄλλά ποτέ ὁ Ἰησοῦς δέν συνέδεσε τό φρικτό καί βέβαιο αὐτό τέλος του, μέ τήν ἐννοια τῆς θυσίας γιά τή σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄλλωστε εἶναι ἕνας φανατικός ρατσιστής, καί τόν ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικά καί μόνο ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἰσραήλ καί κανενός ἄλλου. Ὅλο του τό κήρυγμα ἀφορᾷ τοὺς Ἑβραίους καί μόνον αὐτούς, ἀδιαφορεῖ ἀκόμα καί γιά τήν ὑπαρξη τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Τά εὐαγγελικά κείμενα εἶναι κατηγορηματικά πάνω στό θέμα αὐτό.

Μονάχα δεκαπέντε ὀλόκληρα χρόνια ἀπό τό θάνατό του, ἕνας ἄνθρωπος, πού δέν τόν εἶχε δεῖ ποτέ του ζωντανό, ὁ Σαούλ, πού ἀργότερα πῆρε τό ὄνομα Παῦλος, ἔκανε τόν φανταστικό συμβολικό συνδυασμό, ἀνάμεσα στήν ἐκτέλεσή του καί στίς καθημερινές ἔξιλεωτικές θυσίες τῶν ζώων στό Ναό τῆς Ἱερουσαλήμ.

Βέβαια, θά μπορούσε κανεῖς νά προβάλλει σάν ἐπιχείρημα, τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ κατά τή διάρκεια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου: « Ὅποιος δέν τρώει ἀπ' τή σάρκα μου καί δέν πίνει ἀπ' τό αἷμα μου, δέ θά κερδίσει τήν αἰώνια ζωή... » Ἄλλά ἡ φράση αὐτή, εἶναι κλεμένη ἀπό μιά πανάρχαια τελετουργία. Προφερόταν ἀπό τοὺς ὄπαδούς τοῦ Μίθρα δεκατέσσερις αἰῶνες πρὶν ἀπό τόν Ἰησοῦ.

Ἡ παραπάνω παρατήρηση, ἐξόργισε τόσο πολύ τόν Τερτυλιανό κατά τόν 3ο αἰῶνα, ὥστε νά φθάσει στό σημεῖο νά διαβεβαιώνει τοὺς ἀναγνώστες του, πῶς πρόκειται γιά μιά πονηριά τοῦ Διαβόλου, πού γνωρίζοντας ἐκ τῶν προτέρων τίς λεπτομέρειες τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, καθιέρωσε στήν λειτουργία τοῦ Μίθρα, τά ἴδια λόγια δεκατέσσερις αἰῶνες πρὶν! Μᾶς ἀφήνει κατάπληκτους τό εὐστροφο πνεῦμα τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῆς ἐξήγησης!!!

Αὐτό ὅμως πού εἶναι βέβαιο, εἶναι, πῶς ὁ πρῶτος Μυστικός Δείπνος, δέν εἶχε τίποτα τό κοινό μέ τόν τρόπο πού γιορτάζεται σήμερα, οὔτε ἀπό μορφολογική οὔτε ἀπό πνευματική ἄποψη. Ἄλλωστε εἶναι πιθανό, πῶς οἱ ἀνώνυμοι γραφεῖς τοῦ τέταρτου αἰῶνα, εἶναι αὐτοί πού πρόσθεσαν τή φράση αὐτή, παρμένη ἀπ' τήν τελετουργία τοῦ Μίθρα, σέ μιάν ἐποχή πού ἡ θρησκεία αὐτή κατεδιώκετο ἀπ' τοὺς χριστιανούς, ὅπου οἱ ὄπαδοί της ἀντιμετώπιζαν καθημερινά τό θάνατο, ὅπου τό φανατισμένο πλῆθος γέμιζε μέ ἀκαθαρσίες τά ἱερά τοῦ Μίθρα καί πολύ συχνά πρόσθετε

καί πτώματα γιά νά δικαιώσει μετά, ἕνα καινούργιο διωγμό ἐναντίον τους. Οἱ ἀνασκαφές καί τά κείμενα τῆς ἐποχῆς τό ἀποδεικνύουν. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε τό φρικιαστικό λυντσάρισμα, τῆς φιλοσόφου καί μαθηματικοῦ Ἰπατίας¹, τό 415, στήν Ἀλεξάνδρεια.

Ἔτσι, ἡ θεωρία τοῦ Ἰησοῦ, πού ἦρθε νά ὑποφέρει πάνω στό σταυρό γιά τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, μέ ὑπόδειξη τοῦ οὐράνιου πατέρα του (δηλαδή καί τοῦ ἴδιου, ἐφ' ὅσον ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁμοούσιος μέ τόν πατέρα του) καθιερώθηκε σιγά - σιγά, μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου, σάν ἕνα παραδεδομένο γεγονός, παρ' ὅλον τόν ἀσυνάρτητο καί θεολογικά ἀστήρικτο καί ἀναπόδεικτο χαρακτήρα της.

Κι ἐδῶ συναντᾶμε τόν μεγάλο δογματικό παραλογισμό τῆς χριστιανικῆς θεωρίας, ὅπου, ἀπό τή μιά βεβαιώνει τοὺς πιστοὺς της πῶς ὁ Ἰησοῦς ἐξαγόρασε μέ τό αἷμα του ὅλες τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου κι αὐτές πού ἔγιναν μέχρι τότε κι αὐτές πού θά γινόντουσαν στό μέλλον, κι ἀπό τήν ἄλλη, διακηρύσσει πῶς ὁ κάθε πιστός, πρέπει νά φροντίσει γιά τήν ἀτομική του σωτηρία καί τήν ἐξαγορά τῶν ἁμαρτιῶν του. Ἡ θεωρία αὐτή μοιάζει λίγο μέ μιά στρατιά, πού ὁ στρατηγός της ὑπόγραψε τήν παράδοσή της, ἀλλά ὡστόσο, ὁ κάθε στρατιώτης χωριστά, πρέπει νά ὑπογράψει τή δική του συνθήκη.

Βλέπουμε πόσο ἡ ἐνεργητική καί ἀσκητική Γνώση, τῶν ἀρχαίων ἀλεξανδρινῶν σχολῶν, ἦταν ἀπομεμακρυσμένη ἀπό τή θεωρία τῆς μαζικῆς λυτρωτικῆς θυσίας τοῦ Χριστιανισμοῦ, γιατί ἡ Γνώση δίδασκε πῶς ἡ ψυχὴ τελειοποιεῖται τόσο ἀπ' τή θεουργία ὅσο κι ἀπ' τόν ἀσκητισμό, σέ συνεργασία μέ τή φυσική καί ἠθική πίστη, χωρίς νά ἀποκλείει τήν ἐνέργεια ἐνός « παρέδρου δαιμονίου », δηλαδή μιᾶς ἀτομικοποιημένης θεϊκῆς ὄντοτητας.

« Ἄν ἔχεις γίνει ἀπό Ζωή καί Φῶς, καί ἂν ἔχεις ἐπίγνωση αὐτῆς τῆς Ἀλήθειας, θά γυρίσεις μιά μέρα πρὸς τή Ζωή καί τό Φῶς.. » μᾶς λέει ὁ Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος.

Μένει ἀκόμα ἡ θεωρία ἐνός ψευδο - « υἱοῦ » τῆς Θεότητος, ἵνα εἶδος δεύτερου Θεοῦ, πού πῆρε ἀπό τόν πρῶτο τήν ἐξουσία τῆς γενικῆς διακυβέρνησης τῆς Δημιουργίας, ἐνῶ ταυτόχρονα ἦταν ὁ ἄμεσος Δημιουργός της. Πράγμα πού σημαίνει κατά κάποιο τρόπο, πῶς ὁ Παντοδύναμος Θεός, δέν μπορεί νά τά καταφέρει ὅλα μόνος του, ἀλλά χρειάζεται κι ἕνα συνεργάτη.

Μᾶς φαίνεται κάπως δύσκολο νά παρουσιάζεται ἕνα πρόσωπο σά σωτήρας τοῦ Ἰσραήλ, σάν ἐπιβεβαίωση τῶν λόγων τῶν προφητῶν, καί ταυτόχρονα νά προσπαθεῖ νά ταυτιστεῖ μέ τόν ἴδιο τό Θεό, πού ὁ λαός του ἐπικαλεῖται.

¹ Σημ.: βλ. λέξη στό λεξιλόγιο.

Οί διάφοροι σωτήρες και έλευθερωτές του έκλεκτου λαού, παρουσιάστηκαν σέ διαφορετικά διαστήματα, και πάντοτε είχαν άναγγελθεί. Άλλωστε δέν υπήρχε μόνο ένας σωτήρας, αλλά πολλοί. Ο Μωϋσής, ο Ζοροβάβελ, ο Ίησοϋς του Ναυή, Δαυίδ κ.ά. Τά ιερά κείμενα, άναφέρουν πάντοτε περιοδικά τήν άφιξη ενός έλευθερωτή, και ποτέ κανείς από αυτούς δέ φαντάστηκε πώς είναι ο υίός του Θεού. Σύμφωνα μέ τό πνεϋμα των προφητών, οί άνθρωποι αυτοί έχουν από θεία βούληση, μιά προκαθορισμένη άποστολή, και τίποτα περισσότερο.

Θά έπρεπε ίσως, νά παραδεχτούμε πώς ο Ίησοϋς είναι ένας άπ' αυτούς; Είναι άπίθανο, γιατί δέν πέτυχε νά έλευθερώσει τό Ίσραήλ από τόν ρωμαϊκό ζυγό κι άπ' τούς ύποτελείς Ίδουμαίους ήγεμονίσκους. Άντίθετα, ή δράση του χειροτέρευσε τήν κατάσταση, οδήγησε σέ αντίποινα και σφαγές, και τέλος στή μεγάλη καταστροφή της Ίερουσαλήμ και στή διασπορά του λαού στά πέρατα του κόσμου.

Άλλωστε, οί συνεχείς άναφορές στά κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης κι ή άσταμάτητη προσπάθεια δικαίωσης άπ' τά κείμενα των προφητών, μαρτυράει τήν έλλειψη σιγουριάς για τήν άληθοφάνεια του κηρύγματος αλλά ταυτόχρονα έρχεται σέ σύγκρουση μαζί τους, έπειδή δέν υπάρχει κείμενο, πού νά προφητεύει τήν άφιξη ενός ένσαρκωμένου θεού, και τή μαζική λύτρωση από τήν άτομική θυσία του. Ολόκληρη ή έπιχειρηματολογία των Ευαγγελίων, στηρίζεται στήν Παλαιά Διαθήκη, και θά ήταν τελείως άτοπη, άν τά κείμενα αυτά δέν υπήρχαν. Συγχρόνως όμως, ο παραλογισμός της Καινής Διαθήκης, έρχεται σέ φανερή σύγκρουση μέ τήν Παλαιά.

Τό λεγόμενο « κατά Ίωάννην » Ευαγγέλιο, πού στήν πραγματικότητα, είναι ένα κείμενο πού έχει γραφτεί από μιά συγκόλληση διαφόρων χριστιανογνωστικιστικών κειμένων, πού κακοαντιγράφουν τό « CORPUS HERMETICUM », αρχίζει ως έξης:

« Έν αρχή ήν ο Λόγος, και ο Λόγος ήν πρός τόν Θεό, και Θεός ήν ο Λόγος... » (Ίωάννης Α΄, 1)

Θά παρατηρήσουμε πώς στό κείμενο αυτό γίνεται κάποιος διαχωρισμός ανάμεσα στους δυό « Θεούς » (Λόγος - Θεός), υπογραμμίζεται ή ύποτελία του Λόγου στό Θεό, και μετά έπέρχεται ή ταύτισή τους. Δηλαδή, « από τήν αρχή της δημιουργίας υπήρχε ο Ίησοϋς. Ο Ίησοϋς είναι κατώτερος από τό Θεό. Άλλά τελικά ο Ίησοϋς είναι όμοούσιος πρός τόν αρχικό Θεό, Θεός. » Άν στήν παραπάνω άνάλυση προσθέσουμε και τό στοιχείο « Άγιο Πνεϋμα » και τό άνακατέψουμε μέσα στό σύμπλεγμα πού άναφέραμε, τότε μπορούμε νά βεβαιώσουμε τόν άναγνώστη πώς συλλάβαμε, και αυτός μαζί μας όλόκληρο τό Μυστήριο της

Άγίας Τριάδος.

Όστόσο, οί χριστιανοί έξακολουθούν νά ισχυρίζονται μέχρι σήμερα, πώς ή θρησκεία τους άποτελεί τή δικαίωση των προφητειών της Παλαιάς Διαθήκης. Παρακάτω, βάζουμε στή διάθεση του άναγνώστη μερικά βιβλικά άποσπάσματα, πού διαψεύδουν τελείως τόν ισχυρισμό αυτό:

« Λέγει Κύριος: Έγώ είμαι ο Θεός. Πρό έμου άλλος Θεός δέν υπήρξε ουδέ θέλει ύπάρξει μετ' έμέ... Έγώ, Έγώ είμαι ο Κύριος. Έκτός έμου σωτήρ δέν ύπάρχει... Έγώ άνήγγειλα και έσωσα και έδειξα... δέν ύπάρχει ο λυτρώνων εκ της χειρός μου... Έγώ είμαι όστις έξαλείφω τάς παραβάσεις σου, και δέν θέλω ένθυμηθεί τάς άμαρτίας σου... Έγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σου, ο Άγιος, ο Σωτήρ σου.. » (Ήσαΐας ΜΓ, 10, 11, 12, 25, 3)

« Ίδτε τώρα ότι έγώ, έγώ είμαι ο Θεός, και δέν είναι Θεός πλήν έμου » (Δευτερονόμιον ΛΒ΄, 39)

Στήν αρχή του κεφαλαίου, άποδείξαμε πώς ή θεωρία της Λύτρωσης, στερείται μιās οποιασδήποτε λογικής βάσης.

Δείξαμε επίσης προηγουμένως, ότι παρά τόν ισχυρισμό των όπαδών της δέν συμπίπτει μέ τό Πνεϋμα της Παλαιάς Διαθήκης.

Άν προσθέσουμε τήν περιφρόνηση, πού δείχνουν ο Ίησοϋς και οί δικοί του, για τίς έβραϊκές θρησκευτικές παραδόσεις, πράγμα πού υπογραμμίζει ακόμα περισσότερο τίς διαφορές του μέ τήν Ιουδαϊκή φιλοσοφία, θά ήταν τελείως άτοπο και παράλογο νά ύποστηρίζουμε πώς ή Καινή Διαθήκη είναι ή πραγματοποίηση των προσδοκιών της Παλαιάς.

Ἡ ἐκτέλεση τοῦ Ἰούδα

«Δέν πρέπει νά κάνουμε νά ὑποφέρουν αὐτούς πού μᾶς ζηλεύουν, οὔτε αὐτούς πού μοιάζουν νά μᾶς ζηλεύουν. Ὑπάρχει ἓνα εἶδος ἀπελπισίας πού μεταμορφώνεται σέ φθόνο καί πού εἶναι ἀειολύπητη...»

MAURICE MAGRE: **Ἡ ἀγάπη καί τό μῖσος.**

Στά διάφορα ἐδάφια τῶν Εὐαγγελίων πού γίνεται λόγος γιά τόν Ἰούδα τόν Ἰσκαριώτη, παρατηροῦμε πώς σάν ὄνομα τοῦ πατέρα του ἀναφέρεται τό ὄνομα Σίμων. Ὁ Σίμωνας αὐτός, παίρνει πολύ συχνά μιὰ προσωνομία. Τόν ἀναφέρουν σάν Χαναναῖο, ἢ Κανανίτη, σάν καταγόμενο δηλαδή ἀπό κάποιο μέρος, πού λέγεται Κανᾶ. Ἀλλά, στά Ἑβραϊκά, «KANA», σημαίνει: ζήλος, φανατισμός, ἀδιάλλακτος χαρακτήρας. Τόν ἀναφέρουν ἀκόμα καί σάν Ζηλωτή. Καί γνωρίζουμε, πώς ἡ ἑλληνική αὐτή λέξη, σημαίνει πάλι: φανατικός, ταγμένος, πεισματάρης, ἐπίμονος ἀγωνιστής. Τόν ἀναφέρουν ἀκόμα, Ἰσκαριώτη, ὅπως τόν γυιό του. Ἡ καθολική ἐκδοση τῆς Γραφῆς τοῦ LEMESTRE DE SACY, ἐξηγεῖ στό λεξιλόγιό της, πώς Ἰσκαριώτης, σημαίνει: «Ἄνθρωπος τοῦ φόνου» στά ἑβραϊκά. Ἐτσι, ἔχουμε τίς ἀποδείξεις, πώς ὁ Σίμων, ὁ πατέρας τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη, εἶναι ἓνας Σικάριος, ἓνας ἀπό τοὺς τρομοκράτες τῆς ἀδιάκοπης ἑβραϊκῆς ἐξέγερσης, πού μέ τόσες λεπτομέρειες μᾶς περιγράφει τήν δράση τους ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, στοὺς «Πολέμους τῆς Ἰουδαίας» καί στίς «Ἰουδαϊκές Ἀρχαιότητες».

Ἀλλά, ὁ Σίμωνας αὐτός, εἶναι τό ἴδιο πρόσωπο μέ τόν Σίμωνα Κεφᾶ, τόν Σίμωνα Πέτρο τῶν Εὐαγγελίων; Εἶναι σχεδόν βέβαιο. Κι αὐτό, γιατί ὑπάρχει μιὰ ἄμεση σχέση ἀνάμεσα στόν σκληρό καί ἀγριο χαρακτήρα ἓνος Σικάριου, καί στήν λέξη Κεφᾶς, γιατί ΚΕΦΑΙΛΑ στά ἑβραϊκά, σημαίνει «ἀκμή βράχου» κόψη βράχου, κοφτερή μύτη μιᾶς πέτρας. Ὁ ἴδιος ὄρος, χρησιμοποιεῖται ἀπό τόν Ἱερεμῖα (Δ', 29) : «... θέλουσιν ἔρθει καί ἀναβεῖ ἐπὶ τὰ ἄκρη τῶν

βράχων...» καί ἀπό τόν Ἰώβ: «... κατόικουν ἐν τοῖς κρημοῖς τῶν χειμάρρων, ταῖς τρύπαις τῆς γῆς καί ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων...» (Λ', 6).

Ἀκόμα, ὑπάρχει ἓνα ἀπόσπασμα ἀπ' τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννη, πού ἀποδεικνύει τή σχέση ἀνάμεσα στόν Σίμωνα καί τόν Ἰούδα μέ πολύ φανερό τρόπο:

«εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τοῖς δώδεκα. μή καί ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν; ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ Σίμων Πέτρος. Κύριε πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις. καί ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν καί ἐγνώκαμεν ὅτι σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. οὐκ ἐγώ ὑμᾶς ἐξελεξάμην; καί ἐξ ὑμῶν εἰς διάβολός ἐστιν. ἔλεγε δέ τόν Ἰούδαν Σίμωνος Ἰσκαριώτην, οὗτος γάρ ἐμελλεν αὐτόν παραδιδόναι, εἰς ὧν ἐκ τῶν δώδεκα». (Κατά Ἰωάννην ΣΤ', 67-71).

Στό παραπάνω ἀπόσπασμα, μιλάει καθαρά γιά τόν Σίμωνα Πέτρο, κι ὅταν μιλάει γιά τόν Ἰούδα, καθορίζει πῶς πρόκειται γιά τόν γιό του, Σίμωνα, πού μιλάει, δέ γίνεται λόγος γιά κάποιον ἄλλο Σίμωνα, γιά τόν ἴδιο πρόκειται. Κανανίτης, Ζηλωτής, Ἰσκαριώτης, πάντοτε εἶναι ὁ ἴδιος. Ἡ ταυτότητα αὐτή ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα πῶς τό μεσσιανικό ἐπιτελεῖο, δέν ἦταν δώδεκα μαθητές, ἀλλά ὀκτώ, καί πιθανώτατα, ἑπτά.

Νά τώρα ἓνα ἀπόσπασμα ἀπό τόν Ματθαῖο, πού δέν τό συναντᾶμε στά ἄλλα Εὐαγγέλια:

«τότε, ἰδὼν Ἰούδας ὁ παραδιδούς αὐτόν ὅτι κατεκρίθη, μεταμεληθεὶς ἀπέστρεψε τά τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καί τοῖς πρεσβυτέροις λέγων. ἡμαρτον παραδοῦς αἷμα ἁθῶν. οἱ δέ εἶπον. τί πρὸς ἡμᾶς; σύ ὤψει. καί ῥίψας τά ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ ἀνεχώρησε, καί ἀπελθὼν ἀπήγξατο.» (Ματθαῖος ΚΖ', 3-6).

Στίς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» συναντᾶμε ἀκόμα πιό περιεργές λεπτομέρειες γιά τόν θάνατο τοῦ Ἰούδα:

«περὶ Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ τοῖς συλλαβοῦσι τόν Ἰησοῦν, ὅτι κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν, καί ἔλαχε τόν κληρον τῆς διακονίας ταύτης. οὗτος μὲν οὖν ἐκτῆσατο χωρίον ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀδικίας, καί πρηνῆς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καί ἐξεχύθη πάντα τά σπλάγχνα αὐτοῦ...» (Πράξεις Ἀποστόλων Α', 16-18).

Θά παρατηρήσουμε, πῶς ὁ Ματθαῖος, μᾶς λέει (ΚΖ', 7) ὅτι οἱ Ἱερεῖς, μέ τά χρήματα πού πέταξε ὁ Ἰούδας στό δάπεδο, ἀγόρασαν «τόν ἀγρόν τοῦ κεραμέως». Ἀντίθετα, στίς «Πράξεις», ὁ Ἰούδας ἀγόρασε ἓνα κτῆμα γιά λογαριασμό του, ἀλλά τοῦ συνέβη ἓνα ἀτύχημα κατά τό ὁποῖο σχίστηκε ἡ κοιλιά του, καί ξεχύθηκαν στό χῶμα τά σπλάγχνα του.

Τί συνέβη λοιπόν στήν πραγματικότητα; αὐτοκτόνησε μέ μιά

κρεμάλα ἢ σκοτώθηκε σ' ἓνα φριχτό ἀτύχημα; Ἐμεῖς ἀπαντᾶμε πῶς δέν συνέβη οὔτε τό ἓνα οὔτε τό ἄλλο. Ὁ Ἰούδας ἐκτελέστηκε, σάν προδότης, σύμφωνα μέ μιά ἰουδαϊκή εἰδική παράδοση. Πρόδωσε τόν ἱερό σκοπό τοῦ Μεσσιανιστικοῦ κινήματος, παραδίδοντας στοὺς Ρωμαίους τόν Βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ, τόν Υἱό τοῦ Δαυῖδ, τόν Χρισμένο. Ὁδήγησε τοὺς Ρωμαίους στό κρυφὸ λημέρι τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, στό μέρος πού ὑπῆρχε ἓνα παλιὸ ἐλαιοτριβεῖο, πού εἶχε δώσει καί τ' ὄνομά του στήν περιοχή, Γεσθημανῆ. Ἐγινε ἡ αἰτία τῆς τελικῆς καταστροφῆς καί τοῦ προπαρασκευασμένου μεσσιανικοῦ σχεδίου. Ὁ Ἰωάννης μᾶς δίνει τὴν ἀπόδειξη:

«ἦ δει δέ καί Ἰούδας ὁ παραδιδούς αὐτόν τόν τόπον, ὅτι πολλάκις συνήχθη ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ» (Ἰωάννης ΙΗ', 2).

Γνωρίζουμε, πῶς ὁ Ἰησοῦς, παρά τὴν κούρασή του, ἐγκατέλειψε τὴν Ἱερουσαλήμ, γιά νά πάει ν' ἀναπαυεῖ τὰ χαράματα, στό σπίτι τοῦ Λάζαρου, τῆς Μαρίας καί τῆς Μάρθας στή Βηθανία.¹ Ἄρα ἀπ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἡ Γεσθημανῆ παρέμενε ἓνας κρυφὸς τόπος συγκέντρωσης, γιά περίπτωση ἀνάγκης. Πράγματι, ὅταν ἀργότερα ἡ Βηθανία ἐγινε γνωστὴ, δέν πάει πιά νά κοιμηθεῖ ἐκεῖ, γιατί φοβᾶται πῶς θά τόν συλλάβουν, καί πάει νά κοιμηθεῖ στή Γεσθημανῆ. Ἀλλά ὁ Ἰούδας γνώριζε κι αὐτό τό καταφύγιο, καί τό πρόδωσε στοὺς Ρωμαίους:

«ὁ οὖν Ἰούδας λαβὼν τὴν σπείραν καί ἐκ τῶν ἀρχιερέων καί φαρισαίων ὑπηρέτας, ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φανῶν καί λαμπάδων καί ὀπλων...» (Ἰωάννης ΙΗ', 3).

«ἡ οὖν σπείρα καί ὁ χιλιάρχος καί οἱ ὑπηρέται τῶν Ἰουδαίων συνέλαβον τόν Ἰησοῦν καί ἔδησαν αὐτόν...» (Ἰωάννης ΙΗ', 12).

Βλέπουμε, πῶς τό ἑλληνικὸ κείμενο, χρησιμοποιεῖ τὴ λέξη χιλιάρχος. Οἱ χριστιανοὶ ἐρευνητές, συνηθίζουν νά ἐξηγοῦν τόν τίτλο αὐτόν, σάν τόν βαθμὸ ἑνὸς κατωτέρου ἀξιωματικοῦ. Ἀλλά, ἓνας «χιλιάρχος», διοικεῖ χίλιους ἄντρες, καί γι' αὐτό, πολὺ σωστά ὁ Ἱερώνυμος, μεταφράζοντας τό Εὐαγγέλιο στά λατινικά, χρησιμοποιεῖ τόν ὄρο «TRIBUN» πού εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἀπόδοση ἑνὸς «χιλιάρχου», ἑνὸς ἀνώτατου ἀξιωματικοῦ, πού κατεῖχε ἀμέσως τὴν ἐπόμενη θέση μετὰ τόν «προκουράτορα» τόν στρατιωτικὸ δηλαδή διοικητὴ τῆς περιοχῆς.

¹ Σημ. τοῦ Συγγ.: Ἐνα ἀπὸ τὰ πράγματα πού ἀποφεύγουν νά μᾶς ἐξηγήσουν οἱ ἀνώνυμοι γραφεῖς τοῦ 4ου αἰῶνα, εἶναι γιατί ὁ Ἰησοῦς πού ἀνέστησε τόν Λάζαρο, δέν ἐπεχείρησε ποτέ νά θεραπεύσει τόν Σίμωνα, τόν πατέρα του, πού ἦταν λεπρός.

Μιά σπεῖρα (πού λατινικά λεγόταν *κοόρτη*) άποτελοῦνταν άπό έξακόσιους έμπειρους πολεμιστές. Σ' αὐτούς πρέπει νά προσθέσουμε άκόμα, κάπου διακόσιους στρατιώτες τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναοῦ (πού αναφέρονται σάν ὑπηρέτες τῶν Ἀρχιερέων καί τῶν Φαρισαίων) σάν συμβολική συμμετοχή στήν ἐπιχείρηση, τῶν Ἰουδαϊκῶν ἀρχῶν (δηλαδή τοῦ Σανχεντρίν). Οἱ στρατιώτες αὐτοί, ἦταν ἕνα εἶδος άστυνομίας τοῦ Ναοῦ, ἦταν ἑβραῖοι, καί όπλίζονταν άπό τό όπλοστάσιο τοῦ Ναοῦ, πού περιεῖχε τά συνηθισμένα όπλα τῆς ἐποχῆς, δηλαδή: τόξα, βέλη, άκόντια, άσπίδες, πανοπλίες. Γιατί τίς συνηθισμένες περιπολίες καί τήν τήρηση τῆς τάξης στό Ναό, οἱ άστυνομικοί αὐτοί, ἦταν όπλισμένοι μ' ἕνα εἶφος καί τό φοβερό ρόπαλο, άνάλογο μέ τά σημερινά κλόμπς, όμως πολύ πιό φονικό άπ' αὐτά.

Τό γεγονός όμως, πώς ό Ἰωάννης (ΙΗ΄, 3) αναφέρει, ότι ἡ στρατιωτική αὐτή μονάδα «έρχεται μετά ... όπλων» φαίνεται πώς διέφυγε άπό τήν προσοχή τῶν άνωνύμων γραφέων τοῦ 4ου αἰώνα. Γιατί ἡ λεπτομέρεια αὐτή, άποκαλύπτει άθελά της, πώς γιά τήν σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ, δέ χρησιμοποιήθηκαν τά συνηθισμένα άστυνομικά όπλα (εἶφος καί ρόπαλο), αλλά τά «όπλα» τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων πού αναφέραμε παραπάνω. Ἐτσι, δέν πρόκειται γιά μιá άπλή «σύλληψη» αλλά γιά μιá «πολεμική ἐπιχείρηση». Ἀκόμα, ἕνας «Χιλίαρχος» δέν έστρατεύει μέ δέκα άντρες γιά συνοδεία, οὔτε πηγαίνει ό ἴδιος νά κάνει μιá άπλή σύλληψη μέ μιá ομάδα άπό ροπαλοφόρους. Θα ἦταν τό ἴδιο, άν στήν ἐποχή μας, ό αρχηγός τῆς άστυνομίας, πηγαίνει νά συλλάβει ό ἴδιος ἕνα μικροταραξία μ' ἕνα άπλό περιπολικό αὐτοκίνητο.

Ὁ Ἰούδας λοιπόν, δέν οδηγεί μιá μικρή στρατιωτική ομάδα, αλλά μιá μεγάλη στρατιωτική δύναμη άπό όκτακόσιους άνδρες, πού ἔχουν ἐπί κεφαλῆς ἕνα χιλίαρχο. Μέ τήν καθοδήγησή του, ἡ δύναμη αὐτή, πηγαίνει τή νύχτα καί περικυκλώνει τό όρος τῶν Ἐλαιῶν. Καί αὐτό άκριβῶς εἶναι τό άσυγχώρητο ἔγκλημά του στά μάτια τῶν άλλων: πρόδωσε τόν Βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ, τόν Χρισμένο, τόν Υἱό Δαυῖδ, όχι σέ μιá αντίπαλη Ἰουδαϊκή αίρεση, οὔτε στίς ἐπίσημες Ἰουδαϊκές αρχές, αλλά στούς Ρωμαίους, στούς μισητούς Κατακτητές. Ἀλλά ἄς Ξαναπάρουμε τό κείμενο τοῦ Ἰωάννη:

«οἱ οὖν Ἰουδαῖοι ἐζήτουν αὐτόν ἐν τῇ ἑορτῇ καί ἔλεγον. ποῦ ἔστιν ἐκεῖνος; καί γογγυσμός πολύς περί αὐτοῦ ἦν ἐν τοῖς ὄχλοις. οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι άγαθός ἔστιν: άλλοι ἔλεγον. οὔ, αλλά πλανᾷ τόν ὄχλον. οὔδεις μὲντοι παρρησίᾳ ἔλάλει περί αὐτοῦ διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων...» (Ἰωάννης, Ζ΄, 11-13).

Δηλαδή, οἱ Ἰουδαῖοι τόν καταζητοῦν, οἱ Ἰουδαῖοι λένε πώς εἶναι καλός, οἱ Ἰουδαῖοι λένε πώς εἶναι κακός, καί οἱ Ἰουδαῖοι

φοβοῦνται νά μιλήσουν γι' αὐτόν, ἐπειδή φοβοῦνται τοῦς Ἰουδαίους! Τί νόημα βγαίνει άπό τήν άσυναρτησία αὐτή; Τίποτα άπολύτως. Ἐν όμως στήν ἴδια φράση τοῦ εὐαγγελικοῦ κειμένου άντικαταστήσουμε τή λέξη Ἰουδαῖοι μέ τή λέξη Ρωμαῖοι τότε τό νόημά της γίνεται όλοφάνερο. Δηλαδή: οἱ Ρωμαῖοι τόν καταζητοῦν, άπ' τοῦς Ἰουδαίους άλλοι ἔχουν τή γνώμη πώς εἶναι καλός κι άλλοι πώς ἔξαπατᾷ τό λαό, αλλά φοβοῦνται νά μιλήσουν γιατί φοβοῦνται τοῦς Ρωμαίους. Ἐτσι καταλαβαίνει κανείς, γιατί ό Ἰούδας οδηγεί τή σπεῖρα τῶν Ρωμαίων πού τόν καταζητοῦν άπό καιρό: *δηλαδή άπό τήν ἐξέργηση τοῦ 33 πού ξέσπασε κατά διαταγή του!*

Εἶναι φανερό, πώς οἱ Ἐβραῖοι γνωρίζουν πολύ καλά τόν Ἰησοῦ. Ὁ ἴδιος άλλωστε μᾶς τό ἐπιβεβαιώνει: «καθ' ἡμέραν πρὸς ὑμᾶς ἔκαθεζόμην διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ καί οὐκ ἔκρατήσατέ με...» (Ματθαῖος ΚΣΤ, 55). Βλέπουμε λοιπόν πώς αὐτοί, δέν εἶχαν ανάγκη άπό προδοσία γιά νά τόν συλλάβουν, ἐπειδή τόν γνώριζαν. Ἀλλά οἱ Ρωμαῖοι, δέν τόν ξέρουν. Ζοῦν στό περιθώριο τῆς Ἰουδαϊκῆς ζωῆς καί δέν ἔχουν τό δικαίωμα νά πλησιάσουν, ὄντας άπερίτμητοι, τήν περιοχή τοῦ Ναοῦ. Δέν μποροῦν νά μποῦν στό ἱερό, όπου καθημερινά ό Ἰησοῦς κηρύσσει τήν ἐπανίδρυση τοῦ βασιλείου τοῦ Θεοῦ, τοῦ βασιλείου πού οὔτε αὐτός θα εἶναι βασιλιάς του, γιατί σύμφωνα μέ τή θεωρία τοῦ πατέρα του, τοῦ Ἰούδα άπό τά Γάμαλα, τό βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ, δέ θ' άνεγνωρίζε πλέον κανένα θνητό άρχοντα, αλλά μόνο τό Θεό. Καί άκριβῶς αὐτή τή θεωρία κηρύττει στά Ἰουδαϊκά πλήθη: «εἷς γάρ ὑμῶν ό διδάσκαλος, πάντες δέ ὑμεῖς ἄδελφοί ἔστε...» (Ματθαῖος ΚΓ΄, 8).

Εἶναι πολύ πιθανό, πώς κάθε φορά πού ἐγκατέλειπε τό Ναό τό βράδυ, άνακατευόταν μέ τό πλήθος τῶν προσκυνητῶν πού άποχωροῦσαν, περικυκλωμένος άπό μερικούς δικούς του όπλοφόρους σωματοφύλακες. Ἴσως άκόμα, φεύγοντας, νά φοροῦσε μιá άπ' τίς πῆλινες μάσκες πού μᾶς περιγράφει ό Λουκιανός ό Σαμοσάτιος, καί πού άποδείξαμε πώς χρησιμοποιοῦσε ό δίδυμος άδελφός του. Ἐλλωστε, τό κοντό του άνάστημα τόν βοηθάει νά μένει άπαρητήρητος άνάμεσα στά πλήθη, ἔτσι πού οἱ Ρωμαϊκές αρχές νά μήν μποροῦν νά τόν ἐπισημάνουν. Χρειάστηκε τελικά ἡ προδοσία τοῦ άνηψιοῦ του, τοῦ Ἰούδα Ἰσκαριώτη γιά ν' άποκαλυφθεῖ τό πρόσωπό του στούς Ρωμαίους πού περικύκλωσαν τό όρος τῶν Ἐλαιῶν, μέ τοῦς έξακόσιους άντρες τῆς σπεῖρας.

Μονάχα οἱ σκοποί, άπ' τόν ψηλό πύργο Ἀντωνία, πού παρατηροῦσαν άπό μακριά τό Ναό, θα ἦταν σέ θέση νά μαρτυρήσουν γιά τίς ὑποπτες συγκεντρώσεις πού γινόντουσαν στό διαμέρισμα τῶν άντρῶν. «ὅτι άνασείει τόν λαόν» τόν κατηγορήσαν τά μέλη τοῦ Σανχεντρίν. (Λουκάς ΚΓ΄, 5 καί 14). Ἀλλά ό Πιλάτος,

πιστός στις διαταγές της Ρώμης, δέ θά μπορούσε ποτέ νά στείλει κάποιον κατάσκοπο ὄχι ἑβραῖο στό Ναό. Οἱ φρουροί τοῦ Ναοῦ, θά τόν ἐκτελοῦσαν ἐπί τόπου, καί οἱ Ρωμαῖοι δέν θά εἶχαν οὔτε τή δυνατότητα νά διαμαρτυρηθοῦν.

Ἔτσι, χρειάστηκε ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα. Καί ὁ τελευταῖος, ὁδήγησε τή ρωμαϊκή κοόρτη στό κρυσφύγετο τοῦ Ἰησοῦ, κρατώντας ἴσως τά χαλινάρια τοῦ ἀλόγου τοῦ Χιλιάρχου.

Οἱ Σικάριοι ὅμως, δέν τοῦ συγχώρεσαν τήν προδοσία του.

Βέβαια, ὁ ἰσχυρισμός μας πῶς ὁ Ἰούδας ἐκτελέστηκε ἀπό μαθητές, προκαλεῖ πολυάριθμες ἀντιδράσεις. Πῶς νά ὑποθέσει κανείς πῶς αὐτοί οἱ καλοκάγαθοι ἄνθρωποι, μέ τά μακρὰ μαλλιά καί γένια, ρακένδυτοι καί φωτισμένοι «ἀπό τό θεῖο πνεῦμα», ὄλο καλωσύνη καί συγγνώμη γιά τοῦς ἀντιπάλους, ἔφτασαν στό σημεῖο νά κάνουν μιά τέτοια φοβερή πράξη ἐκδίκησης; Ὁ ἔντυπος λόγος, τό ραδιόφωνο, ὁ κινηματογράφος, μᾶς συνήθισαν σ' ἕνα «εἰδικό τύπο» τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ. Ἀλλά αὐτός ὁ «τύπος» δέν ταυτίζεται καί τόσο μέ τήν ἱστορική ἀλήθεια.

Πράγματι, πῶς θά μπορούσαμε νά ταυτίσουμε τόν ἅγιο καί ἄκακο τύπο, μέ τόν «σικάριο» πού μᾶς περιγράφει ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλή. Φτάνει νά θυμηθοῦμε τήν καταπληκτική ὑποκρισία μέ τήν ὁποία προσπαθοῦν νά μᾶς κάνουν νά πιστέψουμε πῶς ἦταν τό Ἅγιο Πνεῦμα πού τύφλωσε τόν Ἐλυμᾶ-Μπάρ-Ἰησοῦ στήν Πάφο, καί ὄχι ὁ Παῦλος καί οἱ μαθητές του. (Πράξεις ΙΓ', 8). Πῶς ἦταν τό Ἅγιο Πνεῦμα πού σκότωσε τόν Ἀνανία καί τή γυναῖκα του τή Σαπφείρα στήν Ἱερουσαλήμ, κι ὄχι ὁ Σίμων-Πέτρος καί οἱ νεαροί του σωματοφύλακες. Πῶς ἦταν τό Ἅγιο Πνεῦμα πού παράλυσε τήν κόρη τοῦ Σίμωννα, ὅταν κάποιος εὐγενῆς Ρωμαῖος τή ζήτησε σέ γάμο, καί ὄχι ὁ ἴδιος ὁ Σίμων. Πῶς ἦταν τό Ἅγιο Πνεῦμα πού πυρπόλησε τή Ρώμη, ἀκριβῶς, ὅπως ἀναγγέλθηκε στήν Ἀποκάλυψη, καί τέλος πῶς ἦταν πάλι τό Ἅγιο Πνεῦμα πού πυρπόλησε τό Βυζάντιο, τή νύχτα πού ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοξία, ἐξόρισε κατοργισμένον τόν Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο στά 404;

Ὁ Ἰούδας δέν αὐτοκτόνησε. Ἐκτελέστηκε. Θά δώσουμε ἀμέσως παρακάτω τίς ἀποδείξεις γιά τόν ἰσχυρισμό μας αὐτόν.

Γνωρίζουμε, πῶς τά μέλη τῶν ἑβραϊκῶν συντεχνιῶν, τῶν ἐργατῶν τῆς πέτρας καί τοῦ εὐλοῦ, ἀποτελοῦσαν καί οἱ δύο μαζί τή συντεχνία τῶν χριστῶν-τεκτόνων, καί δέ σύχναζαν στίς ἴδιες συναγωγές μέ τοῦς ἄλλους ἰουδαίους, ἀλλά πῆγαιναν στίς δικές τους. (βλ. GERARD NAHON: «Οἱ ἑβραῖοι»). Πράγμα πού σημαίνει, πῶς ἐκτός ἀπό τόν δικό τους ξεχωριστό τόπο συγκέντρωσης, εἶχαν ἐπίσης καί μερικές δικές τους, ξεχωριστές παραδόσεις.

Δέν ἀποκλείεται, ὁ Σίμων νά ἀπόκτησε τήν προσωνυμία τοῦ «Πέτρου» (πού ὅπως ἀποδείξαμε τήν εἶχε πρὶν ἀπό τήν περίφημη φράση τοῦ Ἰησοῦ) ἐπειδή ἀκριβῶς στό παρελθόν εἶχε ἐργαστεῖ σέ κάποιο λατομεῖο κοντά στήν Καπερναοῦμ, πού ἦταν τό σπίτι του. (Μᾶρκος Α', 29).

Οἱ παραδόσεις τῶν συντεχνιῶν αὐτῶν, πέρασαν μέσα στοῦς αἰῶνες, χωρίς πάντα νά ἔχουν συνείδηση τῆς σημασίας τους, στίς ρωμαϊκές, χριστιανικές καί μεσαιωνικές συντεχνίες, πολύ συχνά παραλλαγμένες καί ἀναμειγμένες μέ καινούργια στοιχεῖα, μέχρι τόν Ἐλεύθερο Τεκτονισμό τοῦ τέλους τοῦ Μεσαίωνα. Τόν δέκατο ἑβδομο αἰῶνα, στήν Μεγάλη Βρετανία, γεννήθηκε ὁ σύγχρονος Ἐλεύθερος Τεκτονισμός.

Μέσα στίς πιό ἀπόκρυφες τεκτονικές παραδόσεις, θά ἀνακαλύψουμε τόν τρόπο τῆς ἐκτέλεσης ἐνός προδότη, πού θά μᾶς ὁδηγήσει στήν ἐκτέλεση τοῦ Ἰούδα.

Γνωρίζουμε, πῶς ὁ Σίμων κατοικοῦσε στήν Καπερναοῦμ, στήν εἴσοδο τῆς κοιλάδας τῆς Γεννησαρέτ (Μᾶρκος Α', 21 καί 29). Λίγο νοτιότερα ἀπ' τήν τοποθεσία αὐτή, ἀνάμεσα στήν Τιβεριάδα καί στή Σεφωρίδα, ὑπάρχουν πολλές σπηλιές, πού δημιουργήθηκαν ἀπ' τήν ἐκμετάλλευση λατομείων. Τήν ἐποχή τοῦ Ἰησοῦ, οἱ προγραμμαμένοι, οἱ ἐπαναστάτες, οἱ κακοποιοί, οἱ κανανῖτες καί ζηλωτές ἔβρισκαν ἐκεῖ, ἕνα σίγουρο καταφύγιο, ἀπ' τήν καταδίωξη τῆς ἀστυνομίας τῶν Ἰδουμαίων Ἡγεμόνων καί τῶν Ρωμαίων. Μερικοί μάλιστα ἀπ' αὐτούς, ζώντας ἐκεῖ, κατάφερναν νά ξεχαστοῦν σιγά-σιγά. Ὑπάρχει ἡ περίπτωση τοῦ Ραββίνου Συμεῶν Μπέν Γιοχάϊ,¹ πού σύμφωνα μέ τήν Καθολικὴ παράδοση, ἔζησε ἐκεῖ δεκαῖεκα χρόνια καί ὑπαγόρευσε τό Ζοχάρ¹ στοῦς μαθητές του.

Πρέπει νά ὑποθέσουμε πῶς ὁ Σίμων Πέτρος, ὀφείλει τήν προσωνυμία του στό γεγονός πῶς κατοικοῦσε τήν περιοχή αὐτή, γεμάτη ἀπό λατομεῖα κι ἔτσι τό ὄνομά του γίνεται: Σίμωνας ὁ Πετρᾶς ἢ Σίμωνας ὁ Λιθοξόος.

Τό 1746, ὁ Κάρολος Ἐδουάρδος Στιούαρτ, γυιός τοῦ Ἰακώβου Στιούαρτ καί ἐγγονός τοῦ Ἰακώβου τοῦ Β', πολεμώντας γιά τόν θρόνο τῆς Ἀγγλίας, νικήθηκε στό CULLODEN τῆς Σκωτίας ἀπό τόν Δούκα τοῦ Τσάμπερλαντ, τρίτο γυιό τοῦ Γεωργίου τοῦ Β' καί πρίγκηπα τοῦ οἴκου τῆς Ὁράγγης.

Οἱ ἱστορικοί, μᾶς ἔχουν περιγράψει τήν βαρβαρότητα καί τήν ἀίμοβορία τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων ἐναντίον τῶν σκωτσέζων στρατιωτῶν, καί ὁ Δούκας τοῦ Τσάμπερλαντ πέρασε στήν ἱστορία μέ τά ματωμένα χέρια ἐνός χασάπη.

¹ βλ. Λεξιλόγιο.

Οί νικημένοι αυτής της μάχης δικάστηκαν για προδοσία εναντίον του Βασιλέα της 'Αγγλίας. Η μεγαλύτερη καταδίκη, έπεσε πάνω στους ήγέτες, KILMARNOCK και BALMERINO. Καταδικάστηκαν με την χειρότερη παραδοσιακή ποινή για τους προδότες και στασιαστές:

«Θά κρεμαστείτε απ' τό λαιμό, αλλά μέ τέτοιο τρόπο πού νά μήν πεθάνετε άμέσως. Θά σᾶς άνοιξομε τήν κοιλιά σας, και θά είστε ζωντανοί. Τά έντερά σας θά σᾶς τά ξεριζώσουν και θά τά κάψουνε έμπρός στά μάτια σας. Ύστερα θά σᾶς κόψουν τό κεφάλι και τό σώμα σας σέ τέσσερα κομμάτια πού θά παραδοθοῦν στόν βασιλιά».

Ο Βασιλιάς Γεώργιος ο Β', από ντροπή ή από φόβο, πρὸς τήν εποχή του (ᾶς μήν ξεχνᾶμε πὸς μπαίνουμε πιά στόν 18ο αἰῶνα, ή Αἰκατερίνη ή Μεγάλη στήν Ρωσία είχε βγάλει ήδη διάταγμα άπαγορεύοντος τά βασανιστήρια, κι ο Βολταῖρος παραμονεύει...) δέν τόλμησε νά διατάξει τήν εκτέλεση της φρικτής καταδίκης, κι έτσι οί προδότες άποκεφαλίστηκαν άπλῶς.

Όλοι τους, ήταν Τέκτονες. Οί νικημένοι ήταν Τέκτονες της Γαλλικής Στοᾶς, μέ Καθολική άπόκλιση. Άρχηγός τους, ήταν ο Κάρολος RADCLYFFE, λόρδος του DERWENTWATER. Οί νικητές ήταν Τέκτονες της 'Αγγλικής Στοᾶς, μέ Προτεστάντική άπόκλιση, Στοά πού ίδρύθηκε στό Λονδίνο τό 1715, ένῶ αντίθετα ή Γαλλική Στοά της Σκωτίας λειτουργοῦσε πολλούς αἰῶνες πρίν. Έτσι ή δίκη έγινε από Τέκτονες πού δίκασαν πάλι Τέκτονες. Η επίσημη κατηγορία, ήταν ή συμμετοχή στή στάση τῶν Στιούαρτ, αλλά ή πραγματική κατηγορία, ήταν μία προδοσία τῶν Τεκτόνων της Γαλλικής Στοᾶς, πού ποτέ κανείς δέ μίλησε επίσημα γι' αυτήν. Η προδοσία αυτή, ήταν ή συμμετοχή τῶν Σκωτσέζων Τεκτόνων στά Τάγματα τῶν 'Ιησουητῶν. Και ή ποινή πού τους επεβλήθει, ήταν άπόλυτα σύμφωνη μέ τίς Τεκτονικές παραδόσεις, κι εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στους δολοφόνους του HIRAM. Θά τήν ξεετάσουμε άμέσως παρακάτω.

Μέσα στό Τεκτονικό τυπικό, του βαθμοῦ «Ο 'Εκλεκτός τῶν Δεκαπέντε» βρίσκουμε τήν εκτέλεση τῶν δύο τελευταίων δολοφόνων του HIRAM. Ο πρώτος δολοφόνος άναφέρεται στόν προηγούμενο βαθμό «'Εκλεκτός Διδάσκαλος τῶν 'Εννέα» και μέ τό τυπικό της εκτέλεσης τῶν δύο τελευταίων δολοφόνων, κλείνει και τό θέμα της εκδίκησης. Νά λοιπόν ή παραδοσιακή άφήγηση:

«Έξη μήνες μετά τόν θάνατο του HIRAM, και του δολοφόνου του, ABYRAM AKIROPH, ένας άπ' τους επιστάτες του Σολομώντα, μέ τό όνομα BEN-ACAR, κάνοντας έρευνες στήν χώρα του GOTH, ύποτελή στόν Σολομώντα, έμαθε πὸς ο STERKIN και ο OSTERFULT, οί δύο άλλοι δολοφόνους του HIRAM, βρίσκονταν κρυμμένοι εκεί,

θεωρώντας τόν έαυτό τους σέ άσφάλεια. Μόλις τό έμαθε αυτό ο Σολομών, έγραψε άμέσως στόν MALLA τόν βασιλιά του GOTH, και του έδήλωσε τήν επιθυμία του, νά τιμωρηθοῦν οί δολοφόνους. (Σημ. του Συγ.: 'Ισως τό βασίλειο του GOTH, νά είναι στήν πραγματικότητα τό βασίλειο του Γώβ πού άναφέρει ή Παλαιά Διαθήκη - Β', Σαμουήλ ΚΑ', 18). Άμέσως έπειτα, ο Σολομών διάλεξε δεκαπέντε άπ' τους πιό άφοσιωμένους άξιωματούχους του, πού άπ' αυτούς, οί έννέα ήταν οί ίδιοι πού είχαν τιμωρίσει τόν πρώτο δολοφόνου, τόν ABYRAM AKIROPH. Έφυγαν στίς 15 του μηνός TAMMOUZ κι έφτασαν στίς 28 του ίδιου μηνά στήν χώρα του GOTH (Σημ. του Συγ.: 'Αείζει νά σημειωθεί, πὸς μέ βάση τό σεληνιακό ήμερολόγιο, ή παραδοσιακή εκδίκηση τοποθετείται στήν φθίνουσα περίοδο της Σελήνης του μηνά TAMMOUZ). Φθάνοντας εκεί, έδωσαν στόν βασιλιά MALLA τήν επιστολή του Σολομώντα, κι ο βασιλιάς του GOTH, κατάπληκτος για τό νέο, έδωσε άμέσως διαταγή νά ψάξουν νά βροῦν τους δύο δολοφόνους και νά τους παραδώσουν στους 'Ισραηλίτες, θεωρώντας τόν έαυτό του ευτυχή νά άπαλλάξει τή χώρα του άπ' τήν παρουσία τῶν φρικτῶν αυτῶν ύποκειμένων. Χρειάστηκαν πέντε μέρες για τήν άναζήτηση και καταδίωξη τῶν δολοφόνων. Τελικά, ο ZERBAL κι ο HELEAMAN, δύο άπ' τους «ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ» άνακάλυψαν τους δύο δολοφόνους του HIRAM μέσα σέ μία σπηλιά, μέ τό όνομα «BENTICAR». Τους έδεσαν μέ βαριές άλυσίδες και κρέμασαν πάνω τους, βαριές σιδερένιες πλάκες. Στίς πλάκες αυτές, χαραχτηκε επιγραφή πού άνέφερε τό έγκλημά τους και τήν καταδίκη πού τους περίμενε.

«Η συνοδεία, έφτασε στήν 'Ιερουσαλήμ στίς 15 του επόμενου μηνά. Οί αιχμάλωτοι οδηγήθηκαν έμπρός στόν βασιλιά Σολομώντα, πού άφοῦ τους κατηγορήσε για τό έγκλημά τους, διέταξε νά κλειστοῦν στόν πύργο ACHYAR, μέχρι τήν στιγμή της εκτέλεσής τους.

«Τήν άλλη μέρα, τους κρέμασαν σέ δύο στύλους άπ' τόν λαιμό, προσέχοντας όμως νά μήν πνιγοῦν και πεθάνουν άμέσως. Τά χέρια τους και τά πόδια τους ήταν δεμένα πίσω άπ' τήν πλάτη. Τους άνοιξαν κάθετα τήν κοιλιά άπ' τό στέρνο μέχρι τά γεννητικά τους όργανα. Έμειναν έτσι όκτώ όλόκληρες ώρες. Άργά άργά, τά σπλάχνα τους κρεμάστηκαν πρὸς τό έδαφος, τά ζωύφια και οί μυίγες κόλλησαν πάνω στά έντερά τους.

«Οί κραυγές τους και τά ούρλιαχτά τους ήταν τόσο άξιοθρήνητα ώστε ακόμα κι οί δήμιοι τους λυπήθηκαν. Τότε τους έκοψαν τό κεφάλι και πέταξαν τά κουφάρια τους πάνω άπ' τά τείχη, έξω άπ' τήν 'Ιερουσαλήμ, όπου γίναν τροφή για τά κοράκια και τά άγρια θηρία...».

Δέν θά ἀσχοληθοῦμε μέ τήν ἱστορικότητα τῆς παραπάνω διήγησης, πού εἶναι ἄλλωστε σχετική. Θά παρατηρήσουμε μόνο, πώς περνώντας μέσα ἀπ' τῆς ἰουδαϊκές συντεχνίες καί τόν περίφημο «δρόμο τοῦ ὀρύχαλκου» ἔφθασε στήν Μεσαιωνική Σκωτία ἀπ' τό ἀρχαῖο Ἰσραήλ, ἡ ἐκδικητική παράδοση τῆς τιμωρίας τῶν προδοτῶν καί τῶν στασιαστῶν ἐναντίον τοῦ βασιλιᾶ τους.

Ἡ παράδοση αὐτή ἀπαιτεῖ πώς οἱ προδότες τοῦ βασιλιᾶ, πρέπει νά κρεμιοῦνται ἀπ' τό λαιμό, καί νά τούς ἀνοίγεται ἡ κοιλιὰ τους, ἔτσι πού τά σπλάχνα τους νά χύνονται ἀργά ἀργά πρὸς τό ἔδαφος.

Ἄν δώσουμε πίστη στίς διηγήσεις τοῦ Ματθαίου καί τῶν Πράξεων, τότε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, πέθανε κρεμασμένος μέ τά σπλάχνα του χυμένα πρὸς τό ἔδαφος. Κάτι τέτοιο, δέν θά μπορούσε ποτέ νά χαρακτηριστεῖ σάν αὐτοκτονία. Κανείς ποτέ δέν θά μπορούσε νά αὐτοκτονήσει μέ τόν τρόπο πού μάς περιγράφουν τά δυό αὐτά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τόν βοήθησαν γιά νά τό πετύχει. Ἀλλά τότε δέν πρόκειται πλέον γιά δολοφονία, πρόκειται γιά ἐκδικητική δολοφονία. Καί τίποτα δέν μάς ἐμποδίζει ν' ἀναγνωρίσουμε κι ἐδῶ γι' ἄλλη μιά φορά τό χέρι τῶν Σικαρίων. Οἱ «Πράξεις» ἔρχονται σέ ἀντίφαση μέ τόν Ματθαῖο ὡς πρὸς τόν τρόπο τῆς «αὐτοκτονίας». Ἐνας ἄνθρωπος πού ἀγοράζει ἕνα κτήμα, ἔστω κι ἂν τά χρήματα πού χρησιμοποίησε γι' αὐτό ἔχουν ὑποπτη προέλευση, δέν μπορεί ν' ἀνοίξει τήν κοιλιὰ του καί νά χυθοῦν ἔξω τά σπλάχνα του, χωρίς τήν βοήθεια κάποιου τρίτου. Κι ἀκόμα λιγότερο, δέν πάει νά κρεμαστεῖ. Ἐτσι, φθάνουμε στό συμπέρασμα πώς ὁ Ἰούδας-Μπάρ-Σίμων, ὁ ISH-SICARIOTH, γυιός τοῦ Σίμωνα-Πέτρου, ἀνηψιός τοῦ Ἰησοῦ καί ἐγγονός τῆς Μαρίας, ἐκτελέστηκε ἀπό τοὺς Ἀποστόλους μέ τόν γνωστό παραδοσιακό τρόπο γιά τοὺς προδότες.

Ἀλλά, θά μάς ρωτήσῃ ὁ θρησκός ἀναγνώστης, πώς ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Ἀπόστολοι, πῆραν μέρος στήν ἐκτέλεση ἑνός τόσο φριχτοῦ ἐγκλήματος, παρά τόν παραδοσιακό ἐκδικητικό χαρακτήρα του; Ἄν ἀποδείχτηκε, πώς ἕνα τέτοιο ἐγκλημα ἀποτελοῦσε πράγματι μιά παραδοσιακή ἐκδίκηση ἐναντίον τῶν προδοτῶν, κι ὅτι πράγματι ἦταν μέρος ἀπ' τήν παραδοσιακή τυπολογία τῶν ἰουδαϊκῶν συντεχνιῶν, θά πρέπει ν' ἀποδειχτεῖ πώς οἱ ἀπόστολοι, ἦταν πράγματι μέλη τῶν συντεχνιῶν αὐτῶν.

Μέσα στίς «Πράξεις τοῦ Θωμᾶ» πού ἀναφέραμε στό κεφάλαιο VI, πάνω στό θέμα τοῦ μυστηριώδη δίδιμου ἀδελφοῦ τοῦ Ἰησοῦ, τῆ στιγμῆ πού ὁ Θωμᾶς πουλιέται σ' ἕναν δουλέμπορο (κι ἐξηγήσαμε τόν λόγο), δηλώνει, γιά νά σιγουρευτεῖ γιά τήν ἀγορά του, πώς γνωρίζει ἕνα ἐπάγγελμα, πράγμα πού ἀνεβάζει τήν ἀξία

του. Καί λέει πώς εἶναι «τέκτων», ὅπως ὁ ἀδελφός του ὁ Ἰησοῦς, καί γνωρίζει νά δουλεύει τό μάρμαρο, τό εὐλο καί τήν πέτρα. Εἶναι λοιπόν, τέκτονας, δηλαδή τεχνίτης κτίστης καί κατασκευαστής, Ευλουργός καί λιθοξόος. Γνωρίζουμε, πώς τά δυό αὐτά ἐπάγγελα, τοῦ Ευλουργοῦ καί τοῦ λιθοξόου, ἦταν ἕνα μόνο ἐπάγγελμα, μέ τόν γενικό τίτλο τοῦ τέκτονα. Καί στήν Ἰουδαία, οἱ τέκτονες ἀποτελοῦσαν μιά ξεχωριστή συντεχνία.

Κατά συμπέρασμα, ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἐπίσημα, καί Ευλουργός καί λιθοξόος, ἀφοῦ ὁ χαρακτηρισμός «τέκτων» πού τοῦ δίνουν τά Εὐαγγέλια, περιλαμβάνει καί τά δυό αὐτά ἐπάγγελα. Βέβαια, δέν ἀσχολήθηκε γιά πολύ μέ αὐτά, ἀλλά ὅπωςδήποτε ἀποτελοῦσαν γι' αὐτόν μέρος ἀπ' τήν ἐπίσημή του ταυτότητα, ἐπειδή γνωρίζουμε, πώς στό Ἰσραήλ, ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔπρεπε νά ἔχει ἕνα ἐπάγγελμα.

Ἄλλωστε, τόσο στό Ἰσραήλ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ὅσο καί σ' ὅλες τίς μεσαιωνικές καί νεώτερες ἀκόμα χώρες τῆς Εὐρώπης, ὁ γυιός διαδεχόταν πάντοτε τόν πατέρα στήν συντεχνία του. Δέν ἔχει τήν δυνατότητα ν' ἀκολουθήσει μιά ἄλλη τέχνη, ἄλλωστε δέν ὑπάρχει καί κανένας λόγος νά γίνει αὐτό, ἐφ' ὅσον κληρονομεῖ, τό ἐργαστήριό, τά ἐργαλεῖα καί τήν πελατεία τοῦ πατέρα του. Μέ τόν ἴδιο συλλογισμό, μπορούμε νά φτάσουμε στό συμπέρασμα πώς κι ὁ πατέρας τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ἰούδας ἀπό τά Γάμαλα, εἶχε τό ἴδιο ἐπάγγελμα, ὅπως ἐπίσης καί οἱ ἀδελφοί του. Τό ψάρεμα, κι ἰδιαίτερα στήν φτωχή ἀπό ὑδρόβιο πλοῦτο, λίμνη τῆς Τιβεριάδας, δέν θά μπορούσε νά χαρακτηριστεῖ παρά μόνο, σάν ἕνα ἐπί πλέον εὐκαιριακό εἰσόδημα. Ἀκόμα σήμερα τό ψάρεμα καί τό κυνήγι ἀποτελοῦν ἕνα δευτερεύον ἔσοδο γιά τοὺς τεχνίτες, κατοίκους τῶν μικρῶν χωριῶν.

Θά μπορούσαμε ἀκόμα νά ὀδηγηθοῦμε στό συμπέρασμα, πώς ἂν ὁ Ἰησοῦς κι οἱ ἀδελφοί του, εἶναι μέλη τῆς συντεχνίας τῶν Ευλουργῶν καί τῶν λιθοξόων, εἶναι πολύ πιθανό πώς διάλεξαν τοὺς ὁπαδούς τους ἀπ' τοὺς κύκλους τῆς συντεχνίας αὐτῆς. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε, πώς ἡ συντεχνία τῶν «τεκτόνων» εἶχε χωριστές συναγωγές, πράγμα πού σημαίνει πώς συγκεντρώνονταν χωριστά ἀπ' τοὺς ἄλλους Ἰουδαίους. Ἀπ' τίς τέσσερις ἕως τίς πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους πού ἀποτελοῦσαν τόν «ὄχλο» πού ἀκολουθοῦσε τόν Ἰησοῦ (Ματθαῖος 1Ε', 38 καί 1Δ', 21) πόσοι ἦταν ἀραγε μέλη τῆς συντεχνίας;

Ἡ συμμετοχή αὐτή, στή συντεχνία, ἀπαιτεῖ κατά συνέπεια, τήν ἐφαρμογή τοῦ παραδοσιακοῦ τρόπου ἐκδίκησης τοῦ προδότη, τοῦ ὑπεύθυνου γιά τόν φόνο τοῦ ἡγέτη τῆς συντεχνίας. Ἐτσι ὀδηγοῦμαστε στόν συλλογισμό πού μάς ἀποδεικνύει πώς ἦταν οἱ

¹ Απόστολοι πού εκτέλεσαν τήν φρικτή άντεκδίκηση.¹

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα, κι ἡ ἐκτέλεσή του ἀπ' τά ἡγετικά μέλη τῆς Μεσσιανικῆς ὀργάνωσης, μείωσαν ὀπωσδήποτε τό κῦρος, πού εἶχε ὁ πατέρας του ὁ Σίμων πέτρος, καθώς καί τήν ἐμπιστοσύνη τῶν ἄλλων ἀπέναντί του.

Ἄλλωστε, ποιός ἦταν ὁ λόγος πού ὁ Ἰησοῦς ἐμπιστεύθηκε τῆ μητέρα του στόν Ἰωάννη κι ὄχι στούς ἄλλους ἀδελφούς; Εἶχε ὑπόνοιες γιά τήν προδοσία τῶν ἰδικῶν του, τόν ξεφορτώθηκαν καί κλεῖσαν γιά πάντα τό στόμα τοῦ Ἰούδα γιά νά μήν μείνει κανένα ἶχνος ἀπ' τήν προδοσία τους. Ἄς μήν ξεχνᾶμε τήν περίπτωση πού προσπάθησαν νά τόν περιορίσουν σάν τρελλό (Μάρκος Γ', 21).

Ἡ δικαιολογία, πώς ὁ Ἰούδας πρόδωσε τόν Ἰησοῦ γιά τριάντα ἀργύρια, εἶναι τελείως ἄτοπη. Ὁ Ἰούδας ἦταν κλέφτης ἐπαγγελματίας (Ἰωάννης ΙΒ', 6) καί ληστής τῶν δρόμων ὅπως ὄλοι οἱ Σικάριοι. Ἐκλεβε ὅποτε ἤθελε ἀπ' τό ταμεῖο τοῦ κινήματος πού τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθεῖ, καί δέν εἶχε ἀνάγκη ἀπό τριάντα ἀργύρια γιά νά προδώσει τόν Ἰησοῦ.

Ἐπὶ τοῦ ἑξῆς, δύο λόγοι γιά τοὺς ὁποίους ἐπρόδωσε τόν Ἰησοῦ:

Ὁ πρῶτος ἦταν ἓνα εἶδος ἀντίδρασης στήν ἀλλαγὴ πού ἐπεχείρησε ὁ Ἰησοῦς μετὰ τήν ἐπίκληση τῶν νεκρῶν στό ὄρος Θαβώρ. Ἐνα μυστηριῶδες ὄν τόν κατεύθυνε ἀπό τότε. Σά νά συνειδητοποίησε, πώς ὁ ἀπελπισμένος καί ἀσταμάτητος ἐπαναστατικός ἀγῶνας, δέν θά ἔφτανε σέ κανένα ἀποτέλεσμα γιατί ποτέ δέν θά κατάφερναν ν' ἀντιμετωπίσουν τῆ Ρωμαϊκὴ δύναμη. Ἀκόμα εἶχε γεράσει «πλησιάζοντας τό γῆρας» μᾶς λέει ὁ Εἰρηναῖος, καί δέν εἶχε πιά οὔτε κουράγιο, οὔτε ἐλπίδα νά δεῖ τά ὄνειρά του νά γίνονται πραγματικότητα. Ἀντίθετα, ὁ Ἰούδας ἦταν νέος, καί οὔτε τό μῖσος ἐναντίον τῶν Ρωμαίων, οὔτε οἱ παράλογες ἐλπίδες δέν εἶχαν σβύσει στήν καρδιά του.

Ὁ δεύτερος λόγος, εἶναι πώς μέ τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ, ὁ πατέρας του ὁ Σίμων θά γινόταν ἡγέτης τοῦ κινήματος, καί ὁ ἴδιος, διάδοχός του. Ἐτσι, μέ τόν θάνατο τοῦ Σίμωνα, ὁ Ἰούδας θά γινόταν κληρονομικός βασιλιάς τῆς γενιᾶς τοῦ Δαυῖδ. Κι αὐτός εἶναι ἓνας σημαντικός λόγος γιά τήν προδοσία.

Γιατί ἄλλωστε ὁ Σίμων, πηγαίνει *μόνος* τοῦ, ὅσο τό δυνατόν γίνεται πιό κοντά στό κτίριο πού δικάζουν τόν Ἰησοῦ; Ἐπειδή

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: Αὐτό ἄλλωστε, ἐξηγεῖ τόν ἀπόλυτα ἰουδαϊκό χαρακτήρα τῶν πρώτων βαθμῶν στήν ἱεραρχία τοῦ σκωτσέζικου Τεκτονισμοῦ, πού λέγονται καί «βαθμοὶ τῆς ἐκδίκησης». Μιά ἄλλη ἀπόδειξη τῆς καταγωγῆς αὐτῆς, εἶναι τό «ἐγχειρίδιο» τῶν βαθμῶν αὐτῶν, πού θυμίζει πολύ τήν SICΑ τῶν Ζηλωτῶν. Τέλος, τό παραδοσιακό χειρόγραφο τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἰππότη: KADOSH, τοῦ 1756 ἀποτελεῖ μιά ἐπιπλέον ἀπόδειξη.

εἶναι πιστός του ἀκόλουθος; (ἀμφίβολη ἐξήγηση μετὰ τήν τριπλή του διάψευση), ἢ ἀπό φόβο πώς σέ περίπτωση πού θ' ἀφήσουν τόν Ἰησοῦ ἐλεύθερο, ὁ τελευταῖος θά ἐρχόταν νά ζητήσει ἐξηγήσεις ἀπ' τόν Σίμωνα καί τόν γυιό του τόν Ἰούδα;

Οἱ δύο παραπάνω λόγοι ἀρκοῦν γιά νά ἀποφασιστεῖ ἡ ἐκτέλεση τοῦ Ἰησοῦ. Στήν περίπτωση πού θά εἶχε ἐπικηρυχτεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀπ' τοὺς Ρωμαίους, ἡ ἀμοιβή θά ἦταν σίγουρα πολύ μεγαλύτερη ἀπ' τά τριάντα ἀργύρια, πού ὑποτίθεται πώς εἰσέπραξε ὁ Ἰούδας.

Θά μπορούσαμε νά ὑποθέσουμε, πώς ὁ Ἰούδας σχεδίαζε νά ἐξαφανίσει μετὰ τόν Ἰησοῦ, καί τόν πατέρα του τόν Σίμωνα-Πέτρο; Δέν ἔχουμε ἀποδείξεις γι' αὐτό, ἄν καί δέν τό ἀποκλείουμε, δεδομένου ὅτι ὁ Φλάβιος Ἰωσηφ, στίς «Ἰουδαϊκὲς Ἀρχαιοτήτες» καί στούς «Πολέμους τῆς Ἰουδαίας» μᾶς ἔχει συνηθίσει, στά μίσση καί στίς βεντέτες ἀνάμεσα στά μέλη τῶν ἡγεμονικῶν οἰκογενειῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Πάντως, ἡ ἐκτέλεση τοῦ Ἰούδα ἄφησε ἀσυγκίνητο τόν πατέρα του τόν Σίμωνα Πέτρο, πού ἀναγκάστηκε νά συμβιβαστεῖ μέ τήν παραδοσιακὴ τιμωρία τῶν προδοτῶν.

Ἄλλὰ δέν σταματᾶει ἐκεῖ, ἡ συνέπεια τῶν γεγονότων πού ἔχουν σχέση μέ τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ.

Κρατήσαμε γιά τό τέλος τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ, ἓνα κείμενο πού ἀποτελεῖ τό οὐσιῶδες ντοκουμέντο τῆς ἀποψῆς μας, πώς ὁ Ἰούδας ἐκτελέστηκε, γιά νά τιμωρηθεῖ γιά τήν προδοσία του. Τό κείμενο αὐτό, ἀποκαλύπτει, πώς ὄλα τά μέλη τοῦ ἀρχηγείου τοῦ Ἰησοῦ, στράφηκαν ἐναντίον τοῦ Ἰούδα, μετὰ τήν προδοσία του, καί δέν μπορούμε νά ἐξαίρεσουμε, οὔτε τόν πατέρα του. Προδίδοντας τόν Ἰησοῦ, ὁ Ἰούδας διακινδύνεψε καί τήν ζωὴ τῶν ἀποστόλων, κι αὐτό δέν μπορούσαν νά τοῦ τό συγχωρέσουν. Νά λοιπόν τό ἀποδεικτικὸ κείμενο. Εἶναι παρμένο ἀπ' τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου» ἀπόκρυφου κοπτικῶν χειρόγραφου τοῦ 5ου αἰῶνα, καί βρίσκεται στό πρῶτο τοῦ ἀπόσπασμα:

«Ὁ Ἰησοῦς στράφηκε πρὸς τόν ἄνθρωπο πού τόν εἶχε προδώσει, δηλαδή, τόν Ἰούδα τόν Ἰσκαριώτη. Τοῦ εἶπε: «Τί κέρδισες Ἰούδα πού μέ πρόδωσες;... Ἐγὼ ὑπέφερα τόσα μαρτύρια γιά νά σώσω μιά δημιουργία.. Ἄς εἶσαι καταραμένος. Διπλό Ἀνάθεμα νά πέσει ἐπάνω σου! Δυστυχία καί κατάρα πάνω στό κεφάλι σου!...»

Ἡ κληρονομία τοῦ Ἰούδα, εἶναι ἴδια μέ τήν κληρονομία τοῦ Διαβόλου... Σβύστηκε τό ὄνομά του ἀπ' τό βιβλίο τῆς Ζωῆς. Ἀφαίρεσαν τῆ μοῖρα του ἀπ' τόν ἀριθμὸ τῶν ζωντανῶν... Ὁ

Σατανᾶς καταδικάστηκε μαζί του, και ἀποσύρθηκε μέ τίς κατάρεις ὄλων. Τοῦ πήραν τήν ἐπισκοπική του θέση. Τοῦ κλέψαν τήν κορώννα του. Οἱ Ξένοι κυριεύσαν τούς κόπους του. Ντύθηκε τήν κατάρρα. Ξεράθηκε σά βουρκόνερο. Τοῦ ἀφαίρεσαν τό ἔνδυμα τῆς δόξας. Ἔσβυσαν τήν φλόγα πού τόν φώτιζε. *Τό σπίτι του ἔμεινε ἔρημο. Συντόμεψαν τίς μέρες του. Ἡ ζωή του τελείωσε. Ἡ εἰρήνη ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτόν. Ἦρθε και τόν συνάντησε ὁ πόνος. Τόν ἄρπαξαν τά σκοτάδια. Τό σκουλήκι τόν κληρονόμησε. Καλύφθηκε μέ σαπίλα. Οἱ ἄγγελοι πού ἀκολουθοῦν τόν Κύριο τόν κτύπησαν...*

« Αὐτά ἦταν τά λόγια πού εἶπε ὁ Σωτήρας γιά τόν Ἰούδα, πού βρισκόταν στά βάθη τῆς Κόλασης. Μετά ὁ Σωτήρας, ἀνέστησε τούς νεκρούς τήν τρίτη μέρα... » (Εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου: Α', Ἀπόσπασμα.)

Ἀπ' τό κείμενο αὐτό, βγαίνει ἕνα εἶδος ἀφορισμοῦ (ἀνάλογο μέ τό φοβερό HEREM τῆς Ἰουδαϊκῆς παράδοσης, πού πάνω του βασίζεται ὁ μεταγενέστερος Παπικός ἀφορισμός) πού συνοδεύεται γιά μεγαλύτερη ἀσφάλεια τοῦ θρησκευτικοῦ δόγματος, μέ τήν πραγματική ἐξολόθρευση τοῦ ἐνόχου. Δηλαδή τήν δολοφονία του μέ τήν φοβερή SICA.

Παρατηροῦμε πώς ἡ βιαιότητα αὐξάνει ἀπό παράγραφο σέ παράγραφο, πώς ἡ ἔκφραση τοῦ μίσους μεγαλώνει ἀπό λέξη σέ λέξη, μέ ἀπώτερο σκοπό νά δοθεῖ ὅσο τό δυνατόν μεγαλύτερη βαρύτητα στό κείμενο. Ταυτόχρονα ὁμως, βρίσκουμε τήν ἀπόδειξη τοῦ γεγονότος τῆς δολοφονίας και τῆς παραδοσιακῆς ἐκτέλεσης τοῦ Ἰούδα. Θά πρέπει κανεῖς, νά εἶναι τό ἴδιο τυφλός μέ τόν δυστυχῆ Ἐλυμᾶ - Μπάρ - Ἰησοῦ ἀπ' τήν Πάφο (Πράξεις ΙΓ', 8) γιά νά μήν μπορέσει νά δεῖ πόσο φανερά ἀποδεικνύεται τό γεγονός τῆς ἐκτέλεσης ἀπ' τό κείμενο αὐτό. Ὅσο γιά τούς « ἄγγελους » πού ἀναφέρονται στό τέλος τῆς προτελευταίας παραγράφου, γνωρίζουμε ἤδη πώς πρόκειται γιά τούς « ἀπεσταλμένους » ἀπόλυτα ἀνθρώπινους χωρίς κανένα ἐξωγήινο χαρακτήρα, πού διαλέχθηκαν εἰδικά γιά τήν ἐκδικητική αὐτή ἐπιχείρηση.

Μένει νά καθοριστεῖ, ἡ ἡμερομηνία τῆς ἐκτέλεσης τοῦ Ἰούδα. Σύμφωνα μέ τό παραπάνω κείμενο, θά πρέπει νά τοποθετηθεῖ, μέσα στίς τρεῖς μέρες, μετά τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ, κι ἡ τελευταία παράγραφος τό ὑποδεικνύει μέ τρόπο σαφῆ.

Φαίνεται ἀκόμα, ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ Ἰούδα, πού σύμφωνα μέ τό ἴδιο ἀπόκρυφο κείμενο ἦταν ἡ τροφός τοῦ γιου τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Ἀριμαθαίου, ἐκτελέστηκε μαζί μέ τόν ἄντρα της. Αὐτός θά πρέπει νά εἶναι κι ὁ λόγος πού μάς λέει ὅτι: « τό σπίτι του ἔμεινε ἔρημο ». Κατά συνέπεια δέν ἔμεινε κανεῖς ζωντανός στό σπίτι του. Ἐπί πλέον, μάς πληροφοροῦν πώς ἡ γυναίκα τοῦ Ἰούδα, ἦταν

τροφός τοῦ γιου τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Ἀριμαθαίου, κι αὐτό σημαίνει πώς ἐδῶ και λίγο καιρό, εἶχε γίνει μητέρα. Φτάνουμε λοιπόν στόν συλλογισμό, πώς μαζί μέ τόν Ἰούδα, ἐκτελέστηκαν κι ἡ γυναίκα του και τό παιδί του.

Ἐδῶ θ' ἀνοίξουμε μιά παρένθεση. Τό « Εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου » σ' ἕνα του ἀπόσπασμα, μάς πληροφορεῖ πώς ὁ Ἰωσήφ, ὁ Ἀριμαθαῖος, μετά τήν σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ στό Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, πήγε νά πάρει τό παιδί του ἀπ' τό σπίτι τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη. Ἀλλά στήν ἐπόμενη παράγραφο, τό ἴδιο κείμενο, ἀκολουθώντας τήν μυθοπλαστική παράδοση ὄλων τῶν Εὐαγγελικῶν κειμένων, μάς λέει πώς τό ἴδιο τό παιδί τοῦ Ἰωσήφ, ζήτησε ἀπ' τόν πατέρα του νά τό πάρει ἀπ' ἐκεῖ, γιατί δέν ὑπόφερε τήν κακία τῆς γυναίκας τοῦ Ἰούδα.

Ἐνα παιδί πού θηλάζει ἀκόμα ἀπ' τήν τροφό του δέν νομίζουμε πώς εἶναι σέ θέση νά κάνει τέτοιου εἴδους παρατηρήσεις στόν πατέρα του. Ἐνα παιδί σ' αὐτή τήν ἡλικία μιλάει πολύ λίγο ἢ και καθόλου. Ἄλλος λοιπόν εἶναι ὁ λόγος τῆς ἐνέργειας, και μπορούμε νά ὀδηγηθοῦμε στό συμπέρασμα πώς ὁ Ἰωσήφ ὁ Ἀριμαθαῖος, εἰδοποιήθηκε γιά τό τί θά συνέβαινε στό σπίτι τοῦ Ἰούδα, ἀπ' τούς ἀπόστολους πού ἀνάλαβαν τήν ἐκδικητική ἀποστολή ἰναντίον του κι ἔτρεξε νά πάρει τό παιδί του πρίν ν' ἀρχίσει ἡ ἐπιχείρηση.

Πώς λέγαν ἄραγε τό παιδί τοῦ Ἰούδα; Θά παρατηρήσουμε πως τό « Εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου » τό ἀναφέρει στό ἀρσενικό γένος, ἄρα ἦταν ἀγόρι. Τό γενεαλογικό δέντρο τοῦ πατέρα του μάς ἐπιτρέπει νά ὑποθέσουμε πώς τόν ἔλεγαν « Σίμων » σύμφωνα μέ τήν οἰκογενειακή παράδοση ὅπου τά παιδιά ἔπαιρναν συνήθως τό ὄνομα τοῦ πάππου τους. Ὑπάρχει ἕνα εἶδος « ρυθμοῦ » στά ὀνόματα τῆς οἰκογένειας:

- **Ἐζεκίας - Μπάρ...** Συνελήφθηκε και σταυρώθηκε κατά διαταγή τοῦ βασιλιᾶ Ἡρώδη, και εἶναι πατέρας, τοῦ:
- **Ἰούδα - Μπάρ - Ἐζεκία** ἢ Ἰούδα ἀπ' τά Γάμαλα, Ἰούδα τοῦ Γαλιλαίου ἢ Ἰούδα τοῦ Γωλανίτη, ἡγέτη τῆς Ἐξέγερσης τῆς Ἀπογραφῆς, πού εἶναι πατέρας τοῦ:
- **Σίμων - Μπάρ - Ἰούδα** ἢ Σίμωνα - Πέτρου, Σίμωνα τοῦ Ζηλωτῆ, Σίμωνα τοῦ ISH « SICARIOTH, πού εἶναι πατέρας τοῦ:
- **Ἰούδα - Μπάρ - Σίμων** ἢ Ἰούδα τοῦ ISH « SICARIOTH, πού εἶναι πατέρας τοῦ:
- **Σίμων - Μπάρ - Ἰούδα** δηλαδή τό παιδί γιά τό ὁποῖο μάς μιλάει τό « Εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου », ὁμογάλακτος ἀδελφός τοῦ γιου τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἀριμαθαίου, ἢ Ἰωσήφ τοῦ Νεκροθάφτη. Ἄς μήν ξεχνᾶμε ὁμως πώς τό ὄνομα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, δέν εἶναι ἀποδεδειγμένο, ἀλλά ἀποτελεῖ ἀπλῶς

μιά δική μας υπόθεση.

Μέ ποιόν τρόπο άραγε, εκτελέστηκαν ή γυναίκα και τό παιδί του 'Ιούδα; "Άς μήν ξεχνάμε πώς οί δολοφόνοι τους, ήταν άνθρωποι βαθεία προσηλωμένοι στην παράδοση τής «τέταρτης αίρεσης», πού ίδρυσε ό 'Ιούδας άπ' τά Γάμαλα, και πού μάς μιλάει γι' αύτήν ό Φλάβιος 'Ιωσήφ. Μπορούμε λοιπόν νά είμαστε σίγουροι, πώς όπως στην περίπτωση του 'Ιούδα του 'Ισκαριώτη, έτσι κι έδω, έφάρμοσαν κατά γράμμα τήν παραδοσιακή έκτέλεση. 'Η τελευταία, περιγράφεται μέ σαφήνεια άπ' τόν Ψαλμό ΞΘ', 26 και ΡΘ', 8 - 12. 'Η κατοικία θά μείνει έρημη, και τό κτίριο θά κατερηπωθεί. Βγάζουνε έξω τήν γυναίκα και τό παιδί και καίνε τό σπίτι.

Μιά φράση του 'Ιησοϋ, θά μάς υποδείξει τό γεγονός του φόου τής γυναίκας του 'Ιούδα:

« ούαί δέ ταίς θηλάζουσαις και ταίς έν γαστρί έχούσαις έν εκείναις ταίς ήμέραις... » (Λουκάς ΚΑ', 23)

Είμαι άκριβώς ή περίπτωση τής γυναίκας του 'Ιούδα.

Είμαι γνωστή ή τύχη των γυναικών τής έποχής εκείνης κατά τήν κατάληψη μιās πόλης. Στίς έγκύους, τούς έσχιζαν στά δυό τήν κοιλιά κι έσφαζαν ταυτόχρονα τό έμβρυο. Στίς άλλες πού θήλαζαν άκόμα, τούς έσχιζαν μέ τόν ίδιο τρόπο τήν κοιλιά κι έσπαγαν τό κεφάλι του μωρου χτυπώντας το σ' έναν τοίχο ή χειρώτερα άκόμα τό πολτοποιοϋσαν (άν οί κατακτητές είχαν καιρό γι' αύτό) κοπανίζοντάς το μέσα σέ κάτι τεράστια γουδιά. Αναφέρεται, πώς υπήρχαν κι άκόμα μεγαλύτερα γουδιά για νά κοπανάνε μέσα τους, ενήλικους ανθρώπους. (Βασιλειών Η', 12 - ΙΕ', 16 - 'Αμώς Α', 13 - 'Ησαίας ΙΓ', 16 κ.ά.)

'Υπήρχε κι ένας άλλος τρόπος έκτέλεσης των μανάδων και των παιδιών τους, πού χρησιμοποιούσαν οί Έλληνες στρατιώτες του 'Αντίοχου του Δ', του 'Επιφανή, όταν τό 174 έως τό 164π.Χ. πολέμησε και νικήθηκε από τούς Μακκαβαίους. Σύμφωνα μέ τήν μέθοδο αύτή, κρεμούσαν μ' ένα σκοινί τό παιδί άπ' τό λαιμό τής μάνας του, και τήν ίδια τήν κρεμούσαν άπ' τή στέγη του σπιτιου της.

« Κρεμούσαν τά παιδιά άπ' τό λαιμό τής μάνας τους και τίς μάνες τους στά σπίτια πού τίς είχαν βρεί... (Α', Μακκαβαίων Α', 64.)

'Η βαρβαρότητα αύτή, δέν ήταν άγνωστη στό αρχαίο 'Ισραήλ. 'Η Παλαιά Διαθήκη μάς πληροφορεί πώς για νά τιμωρήσουν έναν ένοχο, θανάτωναν τόν ίδιο, τή γυναίκα του, τά παιδιά του, τούς υπηρέτες του, τούς δούλους του, τά κατοικίδια ζώα του, και τά κοπάδια του...

Και ή παράδοση αύτή διατηρήθηκε άκόμα μέχρι τίς μέρες μας στις περιοχές αυτές. Κατά τήν αίγυπτιακή επανάσταση στό Κάι-

ρο, μόλις οί στασιαστές κατέλαβαν τό ανάκτορο του πρώην βασιλιά Φαρούκ, σκότωσαν όλα τά κατοικίδια ζώα πού συντηρούσε ή γυναίκα του κι έβγαλαν τά μάτια στ' άλογα πού βρήκαν μέσα στους βασιλικούς σταύλους.

"Αν μπορούσαμε νά είμαστε σίγουροι πώς πράγματι ό 'Ιούδας άγόρασε μέ τά λεφτά πού εισέπραξε άπ' τήν προδοσία του, ένα κτήμα, θά μπορούσαμε νά οδηγηθούμε σέ μιάν άλλη υπόθεση, διαφορετικότερη άπ' τήν προηγούμενη. Τά άπόκρυφα, μάς παρουσιάζουν τή γυναίκα του νά του ζητάει άσταμάτητα χρήματα, και λένε πώς για χάρη της έγινε ό 'Ιούδας κλέφτης του κοινοϋ ταμείου των μαθητών. Σίγουρα ήταν και οί δυό τους πολύ νέοι.

"Ετσι, ή άγορά του κτήματος κοντά στην 'Ιερουσαλήμ, κι όχι πιά στην Γαλιλαία, όπου βρισκόταν τό σπίτι του πατέρα του του Σίμωνα, θά μπορούσε νά μάς παρουσιάσει έναν 'Ιούδα πού επιθυμούσε ν' άπαλλαγεί άπ' τό μεσσιανικό κύκλωμα. Θά μπορούσαμε νά φανταστοϋμε, ότι πρόδωσε τόν θείο του τόν 'Ιησοϋ, για νά τερματίσει αύτόν τόν ανέλπιδο και φοβερό άγώνα, νά σταματήσει τήν επικίνδυνη ζωή του Σικάριου, και νά ζήσει μέ ήρεμία και γαλήνη, καλλιεργώντας τό κτήμα του, κι άπολαμβάνοντας τίς χάρες τής οικογενειακής ζωής.

"Ομως ή άφιξη των Ζηλωτών, έβαλε τέρμα στά όνειρά του, κι ή άδίστακτη μεσσιανική εκδίκηση πρόσθεσε άλλα τρία πτώματα στον λογαριασμό της.

Ὁ Ἰησοῦς καί οἱ γυναῖκες

«Ὅλοι αὐτοί πού ἔφτασαν στά ἀκρότερα ὄρια τῆς ἡδονῆς μέ τό ἀγαπημένο τους πρόσωπο, ἐνοιώσαν τό περίεργο ἐκεῖνο καί θολό συναίσθημα πώς ἀγγίξαν κάτι τό θεϊκό, πώς πλησίασαν στό μεγαλύτερο μυστήριο τοῦ κόσμου...»

MAURICE MAGRE, Ἡ ἀγάπη καί τό μῖσος.

Ἐνα ἀπό τά θέματα, πού πολύ σπάνια ἀσχολήθηκαν μαζί του, ἀκόμα κι οἱ πιά φιλελεύθεροι ἐρευνητές στίς μελέτες τους γιά τόν Ἰησοῦ, εἶναι τό πρόβλημα τῆς σεξουαλικῆς συμπεριφορᾶς του, σάν ἀντρας. Οἱ λόγοι πού ἔξηγοῦν αὐτή τήν παράλειψη, εἶναι ἡ ντροπαλότητα, ὁ φόβος τῶν ἐχθρικῶν ἀντιδράσεων, ἡ δογματική τύφλωση, κι ὁ τρόμος πώς μιά ἀπλή ἀναφορά στό θέμα θά προκαλοῦσε σκάνδαλο.

Γνωρίζουμε, πώς ἡ Ἰουδαϊκή θρησκεία θεωροῦσε τό γάμο καί τήν τεκνοποίηση, σάν κοινωνικές ὑποχρεώσεις τῶν πιστῶν της πού σπάνια κάποιος κατάφερνε νά τίς ἀποφύγει. Παράδειγμα ἐξαίρεσης ἀποτελοῦν οἱ Ἑσσαῖοι. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς, δέν ἦταν Ἑσσαῖος. Τόσο τά λόγια του, ὅσο καί τό γεγονός, πώς πίνει κρασί, ἀποδέχεται τίς θυσίες τῶν ζώων, περιφρονεῖ τήν καθαριότητα τοῦ σώματος (Ματθαῖος ΙΕ', 1-3 καί Λουκᾶς ΙΑ', 37 καί 52) κι ἀρνεῖται νά συμμορφωθεῖ σέ ὀρισμένες περιπτώσεις μέ τή μωσαϊκή παράδοση, ἀποτελοῦν ἀποδείξεις πώς δέν ἀκολούθησε ποτέ τήν αἵρεση αὐτή. Ἀπό τή γενική συμπεριφορά του, ὀδηγοῦμαστε μᾶλλον στό συμπέρασμα, πώς ἦταν μέλος τῆς ἔστρεμιστικῆς αἵρεσης τῶν Ζηλωτῶν, πού ὀπως ἀναφέρει κι ὁ DUPONT - SOMMER, ἀποτέλεσε τή μεγαλύτερη πολιτική ὀργάνωση τῶν ἄκρων, στήν Ἰουδαία τῆς ἐποχῆς.

Σ' ὅτι ἀφορᾶ τήν ὑποχρέωση τοῦ γάμου, ἀναφέρουμε ἀμέσως παρακάτω, ἀποσπάσματα ἀπ' τόν ἴδιο τόν Ἰουδαϊκό Νόμο:

« Ὅποιος δέν παντρεύεται, ζεῖ χωρίς χαρά, χωρίς εὐλογία...»
(TALMUD: YEBAMOTH, 62B)

« Ἡ κατοικία ἑνὸς ἀντρα, εἶναι ἡ σύζυγός του...» (TALMUD: YOMA, 11) « Παντρέψτε τοὺς γιουὺς σας, τὸν καιρὸ πού τό χέρι σας τοὺς κρατάει ἀκόμα ἀπ' τὸν λαιμό. Ἐπ' τὰ δεκαέξη ἕως τὰ εἴκοσι χρόνια, εἶναι ἡ πιό κατάλληλη ἡλικία...» (TALMUD: KIDDOUCHIM, 30 α.)

Κατὰ γενική παραδοχή, μόνο ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωτας ἀνάμεσα στοὺς δύο νέους, ἀποτελεῖ τὴ νόμιμη δικαίωση τοῦ γάμου. Ὁ γάμος ἀπὸ συμφέρον, ὁ γάμος ἀνάμεσα σέ ἀταίριαστα ἄτομα, ὁ καταναγκαστικός γάμος μέ τὴν πίεση τῶν γονιῶν, ὅλες αὐτές οἱ περιπτώσεις, καταδικάζονται ἀπ' τὸν Ἰουδαϊκὸ Νόμο.

Τὸ διαζύγιο, ἐπιτρέπεται σέ σοβαρές περιπτώσεις, ἀλλὰ γενικά ἀποφεύγεται:

« Ἄν χωρίσει κανεὶς τὴ γυναῖκα τοῦ πάνω στά νειᾶτα της, ἀκόμα κι ὁ βωμός τοῦ Θυσιαστηρίου χύνει δάκρυα γι' αὐτήν... Γιατί ὁ Θεός, μισεῖ τὸν χωρισμό... (TALMUD: MALACHIM, 2, 13ς καὶ 16)

Βασικά, ὁ μόνος σοβαρὸς λόγος διαζυγίου, ἔθεωρεῖτο ἀπὸ παλιά, ἡ ἀπιστία.

Ὡστόσο, ὁ Ἰησοῦς, δέν παντρεύτηκε ποτέ του. Δέν ὑπάρχει καμμιά ἔνδειξη, καὶ καμμιά μαρτυρία γι' αὐτό. Ὑπάρχει ἄλλη μιὰ τέτοια περίπτωση στό στενὸ οἰκογενειακὸ του περιβάλλον. Πρόκειται γιὰ τὸν « ἀγαπημένο μαθητὴ » τὸν Ἰωάννη, πού ἔμεινε κι αὐτός μέχρι τὸ τέλος ἀνύπαντρος. Ὑπάρχει μιὰ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, πού μᾶς λέει, πὼς μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Εὐαγγελιστῆ, οἱ μαθητὲς του, ἔξακρίβωσαν ἔκπληκτοι, πὼς τὰ γεννητικά του ὄργανα, δέν ἦταν μεγαλύτερα ἀπὸ ἑνὸς ἀγοριοῦ ἕξη χρονῶν. Τὸ γεγονὸς αὐτό, ἀποδεικνύει πὼς ἦταν ἀπὸ σεξουαλικὴ ἀποψη, ἀνίκανος. Ἴσως νὰ ὀφείλετο σέ μιὰ ἐκ γενετῆς ἀνωμαλία, ἢ σέ μιὰ ἐπίκτητη ἀνωμαλία πού προκλήθηκε ἀπὸ τὴ χρήση μαγικῶν οὐσιῶν, πρᾶγμα πού θὰ ἔξετάσουμε παρακάτω. Ὡστόσο, ἡ ἀποδεδειγμένη αὐτὴ ἀνωμαλία, μπορεῖ θαυμάσια νὰ δικαιολογήσει τὸ γεγονὸς τῆς ἀγαμίας του, ἀφοῦ ὁ γάμος μέ ἀνώμαλα ἀπὸ σεξουαλικὴ ἀποψη ἄτομα, ἀπαγορευόταν ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊκὸ Νόμο.

Ἄν πράγματι ὁ Ἰωάννης, πέθανε στὴν Ἐφεσο τὸ 96, τότε θὰ ἦταν περίπου τριάντα χρονῶν, ὅταν σταυρώσανε τὸν Ἰησοῦ. Ὑπάρχει ὅμως μιὰ περίεργη λεπτομέρεια πού μᾶς δίνει τὸ Εὐαγγέλιο, πού ἀποδίδεται σ' αὐτόν καὶ πού μόνο τὸ κείμενο αὐτό, τὴν περιέχει:

« ἦν δὲ ἀνακείμενος εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς. νεύει οὖν τούτῳ Σίμων Πέτρος πυθέσθαι τίς ἂν εἴη περὶ οὗ λέγει. ἐπιπεσῶν δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ λέγει αὐτῷ. Κύριε, τίς ἐστίν; » (κατὰ Ἰωάννην ΙΓ', 23-25)

Στὶς γιορταστικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ἄντρες ἦταν ἑαπλωμένοι πάνω σέ κρεβάτια, καὶ ἡ σύζυγός τους ἢ ἡ « σύντροφος » τοῦ συμποσίου, καθόταν σέ μιὰ καρέκλα δίπλα τους. Στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα, τίς συντρόφους αὐτές, τίς ὀνόμαζαν « Ἐταῖρες » ἢ « Λεώντια », καὶ ἦταν ἀνάλογες μέ τίς « Γκέϊσες » τῆς Ἰαπωνίας. Μόνο κατὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, οἱ γυναῖκες ἑαπλωναν κι αὐτές δίπλα στοὺς ἄντρες, καὶ οἱ ὑπηρέτες κάλυπταν μέ κουβέρτες, τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματός τους.

Στὸ Ἀρχαῖο Ἰσραήλ, συνέβαινε κάτι τὸ ἀνάλογο. Οἱ ἄντρες ἦταν ἑαπλωμένοι « σάν βασιλιάδες » καὶ ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια ἦταν καθισμένη γύρω τους, μαζί γυναῖκες καὶ παιδιά. Ἡ μεγάλη ἠθικὴ σημασία τῶν γιορταστικῶν γευμάτων, ἀποκλείει τὴν ἐξέλιξη τοῦ συμποσίου σέ ὄργιο, πρᾶγμα πού δέν εἶναι ἀπόλυτα ἔξασφαλισμένο στὴν περίπτωση τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων.

Ἀλλά, κατὰ περίεργο τρόπο, στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο, πού ὑποτίθεται πὼς ἔγινε γιὰ νὰ γιορταστεῖ τὸ Πάσχα, δέν συναντᾶμε πουθενὰ τίς οἰκογένειες τῶν ἀποστόλων. Κι αὐτός, εἶναι ἕνας ἀκόμα λόγος πού μᾶς ὀδηγεῖ στό συμπέρασμα, πὼς ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, δέν ἦταν ἕνα παραδοσιακὸ Πασχαλινὸ γεῦμα. Πρᾶγμα, πού ἀποδεικνύει ἀκόμα μιὰ φορά, πὼς οἱ συντάκτες τῶν κανονικῶν Εὐαγγελίων, δέν ἦταν Ἑβραῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ οἱ ἀνώνυμοι Ἑλληνες γραφεῖς τοῦ 4ου καὶ 5ου αἰῶνα, πού ἀγνοοῦσαν τελείως τίς ἑβραϊκὲς συνήθειες κι ἴσως ἀκόμα νὰ μισοῦσαν τίς γυναῖκες.

Ἀλλά ἐκεῖ πού ἡ ἀφήγηση, ἀγγίζει πιά τὰ ὄρια τοῦ σκανδαλοῦ, εἶναι ὅταν βλέπουμε ἕνα νέο ἄντρα, *μέ ἀποδεδειγμένη σεξουαλικὴ ἀνικανότητα*, νὰ βρίσκεται « ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ » (δηλ. στὴν ἀγκαλιά του) καὶ νὰ πέφτει πάνω στό στῆθος του, παίρνοντας ἔτσι τὴ θέση τῆς συζύγου πού λείπει. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε, πὼς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Ἰησοῦς, σύμφωνα μέ τίς πληροφορίες τοῦ Ἁγίου Εἰρηναίου, εἶναι περίπου πενήντα χρονῶν. Ἡ περίεργη αὐτὴ συμπεριφορά, μένει ἀνεξήγητη, ἐκτός πιά ἂν ἀποδεχτοῦμε, ὅπως ἄλλωστε ὑποστήριξαν ἀρκετοὶ ἱστορικοὶ κι ἀνάμεσά τους κι ἕνας Μεθοδιστὴς Πάστορας, τὴν κατηγορία τῆς ὁμοφυλοφιλίας.

Δέν ἀποδεχόμαστε ὅμως τὴν ἀποψη αὐτὴ, καὶ θὰ ἐξηγήσουμε πάρα κάτω τὸ λόγο. Ἀπὸ τὸν λαβύρινθο τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψέμματος πού κατασκεύασαν οἱ ἀνώνυμοι γραφεῖς τοῦ 4ου αἰῶνα, τὸ μόνο συμπέρασμα πού μποροῦμε νὰ βγάλουμε, εἶναι πὼς ὁ Ἰωάννης αὐτός, ἦταν ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Ἰησοῦ. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε τὰ περίεργα λόγια, πού ὀφείλονται στὸν ἴδιο τὸν Ἰησοῦ:

« εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι οἵτινες ἐκ κοιτίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω, καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι οἵτινες εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώ-

πων, καί εἰσὶν εὐνοῦχοι οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν... » (Ματθαῖος 10, 12)

Ἡ πρόκληση καί ἡ καλλιέργεια τῆς μαντικῆς καί προφητικῆς ιδιότητος, ἐξασφαλιζόταν χάρις στή χρήση ὀρισμένων οὐσιῶν, πού τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τίς ἔλεγαν μαγικές, καί σήμερα παραισθησιογόνες. Ἡ ὑπερβολικὴ χρήση τους, καί ἰδιαίτερα σέ μικρὴ ἡλικία, προκαλεῖ σεξουαλικὴ ἀνικανότητα, χωρὶς νὰ χρειάζεται καμμιά εἰδικὴ χειρουργικὴ ἐπέμβαση γι' αὐτό.

Σχεδόν ὅλα τὰ ναρκωτικά, ἔχουν « ἀφροδισιακὴ » ἐπίδραση στὶς γυναῖκες καί προκαλοῦν ἀνικανότητα στοὺς ἄντρες.

Ὁ καθηγητὴς MAÏER, λέει πὼς « στὶς γυναῖκες, ἀκόμα καί μιὰ ἐλαφριά δόση κοκαΐνης, προκαλεῖ μιάν ἀσυγκράτητη σεξουαλικὴ ἐπιθυμία ».

« Ἀντίθετα, στοὺς ἄντρες, παρατηροῦμε μιὰ σταδιακὴ κατάρπωση τῆς σεξουαλικῆς ἐπιθυμίας. Ὁ Ζάν Κοκτώ, ἐπιγραμμάτισε μὲ τὸν παρακάτω τρόπο τὴν ἀντίθεση αὐτή: « Στὸν ἄντρα τὰ ναρκωτικά δὲν ἀποκοιμίζουν τὴν καρδιά, ἀποκοιμίζουν τὸ σέξ. Στὴ γυναῖκα, τὰ ναρκωτικά ἀποκοιμίζουν τὴν καρδιά καί εὐπνᾶνε τὸ σέξ ». Βέβαια, ἡ ἐπιγραμματικὴ αὐτὴ ἔκφραση, εἶναι πολὺ σχετικὴ ἀπὸ βιολογικὴ ἀποψη. Κι αὐτό γιὰτὶ ἡ συνεχῆς κι ἐπίμονη χρήση τῶν ναρκωτικῶν, προκαλεῖ τελικὰ καί στά δύο φύλα μιὰ σεξουαλικὴ ἀτονία... » (ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ J.M. GERBAULT: « Τὰ ναρκωτικά τῆς εὐτυχίας »).

Ἄλλὰ, σ' ὀλόκληρη τὴ Μέση Ἀνατολή, γνώριζαν τὸ χάσις, ἤδη ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Στὴν Ἀρχαία Αἴγυπτο, ἔχουμε ἀποδείξεις πὼς τὸ χρησιμοποιοῦσαν ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Φαραώ Ραμσή τοῦ Β'. Οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ρωμαῖοι γνώριζαν τὸ ἀφίονι καί τὸ ὀνόμαζαν *μήκων*.

Αὐτὴ ἡ σεξουαλικὴ ἀτονία, μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ σάν ἡ βάση τῶν θεωριῶν, πολλῶν χριστιανικῶν αἱρέσεων, πού χαρακτηρίζονται μὲ τὴ γενικὴ ὀνομασία, σάν αἱρέσεις τῆς ἐγκράτειας. Οἱ Τατιανιστές, οἱ Σεβηριανοί, οἱ Ἀποτακτικοί, οἱ Ἐγκρατιστικοί, οἱ Σακκοφόροι, ὅλες αὐτὲς οἱ αἱρέσεις χαρακτηρίζονται ἀπ' τὴν ἀπέχθεια τους πρὸς τὸ γάμο καί τὴν τεκνοποίηση. Οἱ θεωρίες τους ἀποτελοῦν ἓνα διθύραμβο τῆς ἐγκράτειας, τῆς σεξουαλικῆς ἀποχῆς καί τοῦ εὐνουχισμοῦ. Οἱ ὀπαδοί τους, δὲν ἔμεναν μόνο στό θεωρητικὸ πλαίσιο ἀλλὰ ἐφάρμοζαν καί στὴν πράξη τίς δοξασίες τους.

Ἀντίθετα, ὑπῆρχαν ἄλλες αἱρέσεις, ἐπίσης χριστιανικὲς πού χαρακτηρίστηκαν μὲ τὸ γενικὸ ὄνομα, σάν αἱρέσεις τῆς γνωστικιστικῆς ἀκολασίας. Τέτοιες ἦσαν τῶν Καρποκρατικῶν, οἱ Νικολαῖτες, οἱ Βαρβελῖτες κ. ἄ. Αὐτοὶ χαρακτηρίζονταν ἀπὸ μιὰ σε-

ξουαλικὴ ἀσυδοσία, μιὰ ὀργιαστικὴ ἀκολασία, καί μιὰ σκανδαλώδη συμπεριφορὰ πού προκαλοῦσε τίς ἀντιδράσεις, ὄχι μόνο τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων, ἀλλὰ καί εἰδωλολατρῶν λατίνων συγγραφέων, σάν τὸν CORNELIUS FRONTO.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ, οἱ ἀκόλαστες θεωρίες καί πρακτικὲς, διαδόθηκαν γρήγορα καί σέ μεγάλη ἔκταση. Μερικὰ ἀποσπάσματα θὰ διαφωτίσουν σχετικὰ τὸν ἀναγνώστη:

« Μετὰ ἀπὸ ἓνα μεγάλο γεῦμα κι ὅταν τὰ κρασιά τοὺς μεθοῦνε, ἀναποδογυρίζουν τοὺς λυχνοστάτες καί μέσα στό μισόφωτο ἀρχίζουν νὰ ἐρεθίζονται. Μετὰ, ἐλευθερωμένοι ἀπὸ τὸ ἐνοχλητικὸ φῶς, ἐνώνονται μέσα στά σκοτάδια, μὲ σκανδαλώδη ἀγγαλιᾶσματα... » (MINUTIUS FELIX: «OCTAVIUS» VIII - IX).

Ὁ Παῦλος ἄλλωστε, καταδικάζει τίς «εἰδικὲς ἀγάπες» στὴν Ἀ΄ Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῇ. Καί ὁ Τερτυλλιανὸς συνεχίζει:

« Σέ σᾶς, ἡ « ἀγάπη » δίνει τὴν εὐκαιρία στοὺς νέους νὰ κοιμηθοῦν μὲ τίς χριστιανές... » (DE JEJUNIIS, 17).

« Πολλές ἀπ' αὐτὲς, ὑποχρεώνονται μετὰ νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ἀμβλώτρια... » (DE VIRGINIBUS VELANDIS, 14).

Ἀκόμα κι ὁ σοδομισμὸς, ἀνάμεσα σέ ἄντρα καί γυναῖκα, δὲν ἦταν ἄγνωστος στοὺς κύκλους αὐτοῦς. Ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς τὸν στιγματίζει:

« Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τίς ἀδελφές, δὲν ὑπάρχει καμμιά πού νὰ μπορεῖ ν' ἀποδείξει τὴν παρθενία της, γιὰτὶ ἀκόμα κι ἂν φαίνεται πὼς εἶν' ἔτσι στά γνωστά μέρη τῆς γυναίκας, ἔχει σίγουρα ἀμαρτήσσει σέ ἄλλα μέρη τοῦ σώματός της... » (Ἐπιστολὲς Κυπριανοῦ).

Ὁ Ὀριγένης ὁ Ἀκάθαρτος (πού δὲ θὰ πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὸν Ὀριγένη τὸν Ἀδαμαντέα, ἢ Μέγα Ὀριγένη) καί οἱ ὀπαδοί του, διεκήρυσσαν τὴ « θρησκευτικὴ » νομιμότητα τοῦ σοδομισμοῦ ἀνάμεσα στοὺς συζύγους γιὰτὶ ἔτσι ἀποφεύγεται ἡ τεκνοποίηση, καί ἡ ψυχὴ δὲν κλείνεται μέσα στὴν ὕλη.

Βλέπουμε σέ ποιὰ ἄκρα ἔφθανε ἡ ἐφαρμογὴ τῶν θεωριῶν αὐτῶν. Ὁ Παῦλος στιγματίζει ὅλα τὰ σκανδαλώδη αὐτὰ ἤθη:

« Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καί τοιαύτη πορνεία, ἣτις οὐδέ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται!... » (Ἀ΄ Πρὸς Κορινθίους Ε΄, 1)

Οἱ γιορτές, γινόντουσαν τὰ βράδια, σέ κακοφωτισμένους χώρους, ἔτσι πού ὁ Ἅγιος Ἰερώνυμος, στὶς συμβουλές του πρὸς τίς νέες παρθένας (DE INSTITUTIONE FILIAE) τίς ἐξορκίζει νὰ μὴν ἀπομακρύνονται ἀπ' τὴ μητέρα τους οὔτε στιγμὴ. Ἀκόμα κατηγορεῖ τοὺς ἱερεῖς:

« Ἡ σπουδαιότερη ἀσχολία ὀρισμένων κληρικῶν, εἶναι νὰ μαθαίνουν τίς διευθύνσεις τῶν πλουσίων γυναικῶν... » (« Ἐπιστολὲς », XXII)

Καί συνεχίζει:

« σύζυγοι χωρίς γάμο, πόρνες χωρίς καμιά θρησκεία, παλακίδες τῆς ἡδονῆς, πού ψάχνουν γιά ἀδελφούς τῆς ἀκολασίας, καί πού περνοῦνται γιά ἀφιερωμένες καί παρθένες, μετά ἀπό ἕνα πλούσιο γεῦμα, ὀνειρεύονται τούς ἀπόστολους... » (« Ἐπιστολές πρὸς Εὐσταθίαν », XXII)

Μερικοί κληρικοί καί ὀρισμένες « παρθένες ἀφιερωμένες στὸν Κύριο » συζοῦσαν σάν « ἀγαπητοί », κι ὁ Ἱερώνυμος, λέει χαρακτηριστικὰ γι' αὐτούς:

« Οἱ « ἀγαπητοί » μένουν συνήθως στὴν ἴδια κατοικία, καί πολύ συχνά στὸ ἴδιο δωμάτιο καί στὸ ἴδιο κρεβάτι... » (« Ἐπιστολές πρὸς Εὐσταθίαν » XV.II.)

Συνέβαινε πολύ συχνά στὶς « ἀφιερωμένες αὐτές παρθένες », νά μείνουν ἔγγυοι. Καί ὁ Ἱερώνυμος τίς στιγματίζει:

« Κοιτάξτε τες, καί μετρήστε τὰ βήματά τους! Θαυμάστε τὸ ἀπλό καί ταπεινὸ τους ἔνδυμα! Ἄλλ' ἢ ἐγκυμοσύνη προδίδει τὴν ἀκολασία τῆς ψυχῆς τους. Ἄλλες καταφεύγουν στὰ φάρμακα γιά νά γίνουν στεῖρες κι ἄλλες σκοτώνουν τὸ προϊόν τῆς ἀμαρτίας τους, πρὶν ἀπ' τὴ γέννησή του... » (« Ἐπιστολές πρὸς Εὐσταθίαν », XXII).

Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καταγγέλλει τὰ ἀκόλαστα αὐτὰ ἤθη τῶν χριστιανῶν, σέ δυὸ ἔργα του: « Κατὰ τῶν παρθένων τοῦ Θεοῦ πού συγκατοικοῦν μέ ἄντρες » καί « Κατὰ τῶν προαγωγῶν τῶν παρθένων ».

Ἄλλ' ἢ κατάσταση αὐτὴ, κράτησε ἀκόμα γιά πολύ καιρό. Τὸ 741, ὁ ἅγιος Βονιφάτιος, ἀρχιεπίσκοπος τῆς MAYENCE, καταγγέλλει στὸν Πάπα Ζαχαρία:

« ...ὑπάρχουν διάκονοι, πού τὴ νύχτα ἔαπλώνουν μέ τέσσερις ἢ πέντε πόρνες, καί περισσότερες καμμιὰ φορά! Ὅταν γίνονται ἱερεῖς κι ἀρχιερεῖς, συνεχίζουν τὴν ἴδια τακτική, καί λένε πὼς εἶναι ἔξουσιοδοτημένοι γι' αὐτὸ ἀπ' τὴ Ρώμη... » (Καρδινάλιος BORO-NIUS: Ἐκκλησιαστικά Χρονικά, 741)

Βέβαια, ὀλόκληρη αὐτὴ ἡ ἀκόλαστη μᾶζα τῶν χριστιανῶν, πού παρ' ὅλον ὅτι εἶναι ἀφιερωμένη στὴν πίστη τῆς, ἀκολουθεῖ ἕναν ὀργιαστικὸ τρόπο ζωῆς, θά πρέπει νά κατέχει ὀρισμένα δογματικὰ ἐπιχειρήματα γιά νά δικαιολογεῖται. Καί σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, θά ἔαναγυρίσουμε στὸν Ἰησοῦ.

Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος, εἶχε μιά παλακίδα, καί τὸ δηλώνει ὀρθὰ κοφτά:

« μὴ οὐκ ἔχομεν ἔξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν, ὡς καί οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι καί οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου καί Κηφᾶς;... » (Α' Πρὸς Κορινθίους Θ, 5)

Λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ἀνακάλυψη τῶν περιφήμων χειρογράφων

τοῦ QUMRAM στὴ Νεκρὴ Θάλασσα, εἶχε γίνει μιά ἄλλη ἀνακάλυψη ἐπίσης πολύτιμων χειρογράφων στὸ « Χηνοβόσκιον » τῆς Ἄνω Αἰγύπτου. Ἀνάμεσά τους βρισκόταν κι ἕνα « Εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ » πού μέχρι τότε τὸ γνωρίζαμε μόνο ἀπὸ ἀναφορές πού εἶχαν κάνει σ' αὐτὸ ὁ Κλήμης τῆς Ἀλεξάνδρειας κι ὁ Ὠριγένης, στὴν ἀρχὴ τοῦ 3ου αἰῶνα.

Βέβαια, καί τὰ χειρόγραφα αὐτὰ, δὲν ἦταν πρωτότυπα, ἀλλὰ ἀντίγραφα καί μεταφράσεις. Τὸ χειρόγραφο τοῦ εὐαγγελίου, χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 4ο αἰῶνα καί εἶναι γραμμένο στὰ κοπτικά. Τὸ 1897, εἶχε βρεθεῖ στὸν Ὀξύρυγχο τῆς Μέσης Αἰγύπτου, ἕνας πάπυρος, πού περιεῖχε ὀρισμένα ἀποσπάσματα ἀπὸ κάποιον κείμενο, πού μέχρι τὴν ἄλλη ἀνακάλυψη στὸ « Χηνοβόσκιον », κανεὶς δὲν εἶχε μπορέσει ν' ἀνακαλύψει οὔτε τὸν συγγραφέα του οὔτε τὸν γενικὸ τίτλο τοῦ κειμένου. Τὰ ἀποσπάσματα αὐτὰ, ἦταν γραμμένα στὰ ἑλληνικὰ καί χρονολογοῦνται ἀπ' τὸν τρίτο αἰῶνα. Μόνο ὅταν ἀνεκαλύφθει τὸ κοπτικὸ κείμενο τοῦ « Εὐαγγελίου τοῦ Θωμᾶ » στὰ 1947, μπόρεσαν νά παρατηρήσουν ἀπ' τίς ὁμοιότητες τοῦ ὕφους, πὼς, καί τ' ἀποσπάσματα τοῦ πάπυρου ἀποτελοῦσαν μέρος ἀπ' τὸ εὐαγγέλιο αὐτό. Ἔτσι, ἔχουμε τὴν ἀπόδειξη, πὼς τὸ « Εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ » κυκλοφοροῦσε ἤδη τὸν 3ο αἰῶνα.

Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ὁ Κλήμης τῆς Ἀλεξάνδρειας, πού πέθανε τὸ 220, κι ὁ Ὠριγένης, πού πέθανε τὸ 254, τὸ ἀναφέρουν, καί μάλιστα μέ τὴν πληροφορία πὼς ἦταν ἤδη παλιὸ στὴν ἐποχὴ τους, φτάνουμε στὸ συμπέρασμα, πὼς τὸ « Εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ » γράφτηκε πρὸς τὰ τέλη τοῦ 2ου αἰῶνα, γύρω στὰ 175 μέ 180.

Ἔχουμε λοιπὸν στὰ χέρια μας ἕνα κείμενο, πού εἶναι περίπου σύγχρονο μέ τὸ « Εὐαγγέλιο τῶν Ἑβραίων » καί τὸ « Εὐαγγέλιο τῶν Αἰγυπτίων » πού ἀναφέρονται σάν τὰ ἀρχαιότερα ἀπόκρυφα κείμενα τῆς Ἱστορίας, πάλι ἀπ' τὸν Κλήμη καί τὸν Ὠριγένη.

Ἄς πάρουμε ὁμῶς τώρα, τὸ πολὺ κανονικὸ « Εὐαγγέλιο τοῦ Μάρκου »:

« Ἦσαν δὲ καί γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, ἐν αἷς ἦν καί Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καί Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καί Ἰωσή μήτηρ, καί Σαλώμη, αἱ καί ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ καί διηκόνουν αὐτῷ καί ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα... » (Μάρκος ΙΕ', 40-41)

Ὁ Λουκᾶς (Η', 3) μᾶς λέει πὼς οἱ γυναῖκες αὐτές « διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς... », δηλαδὴ τὸν ἐνίσχυαν μέ χρηματικὰ ποσά, ἐφ' ὅσον εἶχαν ἐγκαταλείψει τὰ σπίτια τους. Δὲν πρόκειται πλέον γιά τὴν ἀπλή φιλοξενία.

Καί νά, λοιπὸν, πού ἔαναβρίσκουμε τὴ Σαλώμη πού ἀναφέρει

ὁ Μᾶρκος παραπάνω, στό « Εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ », καί μέ τόν ρόλο πού δίνει ὁ Παῦλος στήν σύντροφό του, στήν (Α΄ Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή:

« Καί ἡ Σαλώμη εἶπε: Ποιός εἶσαι, ἄνθρωπε; Ποιός σου ἐπέτρεψε νά ἀνέβεις πάνω στό κρεβάτι μου καί νά φᾶς στό τραπέζι μου; Κι ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε: Εἶμαι αὐτός, πού ἔγινε ἀπό ἐκεῖνον, πού εἶναι ἴσος του. Μοῦ δόθηκε αὐτό πού ἀνήκει στόν πατέρα μου... Καί ἡ Σαλώμη ἀπάντησε: Σ' ἀκολουθῶ καί γίνομαι μαθήτριά σου... »

(Εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ-FOLIO 43-Κοπτικό χειρόγραφο τοῦ 4ου αἰῶνα, μεταφρασμένο ἀπ' τὰ ἑλληνικά τόν 3ο αἰῶνα. Μετάφραση στά γαλλικά ἀπ' τόν JEAN DORESSÉ-Παρίσι, Ἔκδοση PLON, 1959-σελ. 103)

Ἀπ' τόν τρόπο πού μιλάει ἡ Σαλώμη, βγάζουμε τό συμπέρασμα, πώς ἀπό κοινωνική ἀποψη, εἶναι μιά γυναῖκα πλούσια, κι ἀπό ἀρχοντική οἰκογένεια.

Ἡ λέξη « διηκόνουν », πού χρησιμοποιεῖ, ὅπως εἶδαμε ὁ Μᾶρκος, δέν ἔχει τή σημασία τοῦ « ὑπηρετοῦσαν », ἀλλά τή σημασία τοῦ « ἐνίσχυσαν μέ ὑλικό τρόπο », ὅπως τό διευκρινίζει ὁ Λουκάς. Κι αὐτό δέν θά πρέπει νά μᾶς ἐντυπωσιάζει. Ἀμέτρητες εἶναι οἱ γυναῖκες τῆς ἱστορίας πού ἐνίσχυσαν οἰκονομικά τόν ἄντρα πού ἀγαποῦσαν γιά νά πραγματοποιήσει τὰ πολιτικά του ὄνειρα.

Ξανασυναντοῦμε τή Σαλώμη, στό « Εὐαγγέλιο τῶν Αἰγυπτίων » καί τό παρακάτω ἀπόσπασμα ἀπ' τό κείμενο αὐτό, θά ὑπογραμμίσει τή σεξουαλική σημασία τῆς φράσης « ν' ἀνέβεις πάνω στό κρεβάτι μου », πού παρατηρήσαμε στό παραπάνω ἀπόσπασμα ἀπ' τό « Εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ »:

« ...καί ἡ Μαριάμ-Σαλώμη ρώτησε τόν Κύριο: Διδάσκαλε, πότε θά τελειώσει ἡ βασιλεία τοῦ Θανάτου; Κι ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: Ὅταν ὅλες ἐσεῖς οἱ γυναῖκες, δέν κάνετε πιά παιδιά... Ὅταν θά ἀποθέσετε τό ἐνδυμα τῆς ντροπῆς καί τῆς ἀτιμίας, ὅταν οἱ δύο γίνουν ἓνα, ὅταν τό ἀρσενικό καί τό θηλυκό ἐνωθοῦν, ὅταν δέν θά ὑπάρχει πιά οὔτε ἄντρας οὔτε γυναῖκα, τότε θά τελειώσει κι ἡ βασιλεία τοῦ θανάτου...Κι ἡ Σαλώμη ἔαναρώτησε:

Ἄρα, ἔκανα καλά, Διδάσκαλε, πού δέν ἔκανα παιδιά; ...Κι ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: Φάε ἀπ' ὅλους τοὺς καρπούς, ἀλλά μή φᾶς ἀπ' τόν καρπό τῆς θλίψης (τῆς μητρότητας)... »

(Εὐαγγέλιο τῶν Αἰγυπτίων, ἀναφέρεται ἀπ' τόν Κλήμη τῆς Ἀλεξάνδρειας, κι ἀπ' τόν Κλήμη τῆς Ρώμης).

Παρακάτω, στό ἴδιο κείμενο, βλέπουμε τόν Ἰησοῦ νά λέει στή Σαλώμη: « ἦρθα γιά νά καταστρέψω τό ἔργο τῆς γυναῖκας... »

Βλέποντας αὐτά τὰ καταπληκτικά κείμενα, νομίζουμε πώς δέν

θά ἦταν ἄχρηστο ν' ἀντιπαραθέσουμε τίς διατάξεις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Νόμου, πάνω στό ἴδιο θέμα.

Παρατηροῦμε λοιπόν, πώς γιά ἓνα παντρεμένο ζευγάρι:

1. Ἡ ὑποχρεωτική τεκνοποίηση, σταμάτουσε νά ἰσχύει, ἀπ' τή στιγμή πού θά ἔφερναν στόν κόσμο ἓν' ἀγόρι κι ἓνα κορίτσι.

2. Τά γνωστότατα ἀπ' τήν ἀρχαιότητα ἀντισυλληπτικά μέσα ἐπιτρεπόταν νά χρησιμοποιηθοῦν μόνον ἀπ' τή γυναῖκα.

3. Ἡ χρησιμοποίηση τῶν ἀντισυλληπτικῶν αὐτῶν μέσων, ἐπιτρεπόταν μόνο μετά ἀπό ἐπίσημη ἄδεια, κι ἔπρεπε νά δικαιολογηθεῖ ἀπό ἰατρική, ψυχολογική καί γενετική ἀποψη.

4. Ἡ ἀνάγκη ἢ ἡ ἀπόφαση ν' ἀποφευχθεῖ ἢ τεκνοποίηση, δέ σήμαινε σέ καμμιά περίπτωση καί ἀπαλλαγὴ ἀπ' τό ἠθικό καί θρησκευτικό καθῆκον (ἐπρόκειτο πράγματι γιά καθῆκον) τῆς νόμιμης σεξουαλικῆς ἱκανοποίησης. Τό TALMUD ὀνομάζει τήν τελευταία « ἔξαιρετη χαρά » (στά ἑβραϊκά: EIN SIMHA ELAH SIMHA SHEL HOUPA)

5. Ἡ ἀμβλωση ἐπιτρεπόταν μόνο μέχρι τόν τρίτο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης. Οἱ Διδάσκαλοι τοῦ Νόμου θεωροῦσαν τό ἔμβρυο, κατὰ τό πρῶτο τρίμηνο σάν NEPHESH (σῶμα), πού δέν ἔχει πάρεϊ ἀκόμα τό RUACH (πνεῦμα) καί τήν NESHAMAH (ψυχὴ).

Δεδομένου, ὅτι οἱ πόρνες κι οἱ παλακίδες δέν ἀναγνωρίζοντουσαν ἀπ' τό Νόμο, καταλαβαίνει κανεῖς πώς ἡ ἐγκυμοσύνη κι ἡ ἀμβλωση γι' αὐτές ἀντιμετωπίζονταν μέ πολύ αὐστηρότερες διατάξεις.

Εἶπαμε ἤδη, πώς τὰ διάφορα ἀντισυλληπτικά μέσα καί μέθοδοι ἦταν πολύ γνωστά στήν ἀρχαιότητα, καί τὰ χρησιμοποιοῦσαν βασικά οἱ γυναῖκες μέ τὰ ἐλεύθερα ἤθη σάν τίς χορεύτριες, τίς τραγουδίστριες, τίς παλακίδες. Ἀκόμα γνώριζαν πολύ καλά τή χρήση τῶν διαφόρων οὐσιῶν πού προκαλοῦν τήν ἀμβλωση.

Βλέπουμε, λοιπόν, πώς ἡ ἀπόφαση τῆς Σαλώμης νά μὴν κάνει παιδιά, δέν ἔχει καμμιά ἐξαιρετική σημασία, οὔτε ὑπονοεῖ πώς ὑποχρεώθηκε νά μὴν πλησιάσει ἄντρα γι' αὐτό. Τά μέσα τῆς ἐποχῆς τῆς τήν ἀπαλλάσσουν ἀπό ὁποιαδήποτε « ἀσκητική » τακτική.

Ἄλλά, ποιά ἦταν αὐτή ἡ Σαλώμη; Ξέρουμε ὅτι ἦταν πλούσια, ἀλλά μποροῦμε νά εἶμαστε σίγουροι, πώς πρόκειται γιά μιά φανατική ὀπαδὸ τῆς μεσσιανικῆς κίνησης τῶν Ζηλωτῶν ἢ ἦταν ἀπλῶς μιά θαυμάστρια τοῦ Ἰησοῦ; Μυστήριο... Ἄλλά τό γεγονός, ὅτι θέλησαν ἀργότερα νά μᾶς ἀποκρύψουν πώς ἦταν ἐρωμένη τοῦ Ἰησοῦ, κι ἀποσιωποῦσαν ἀκόμα καί τήν ὑπαρξὴ τῆς, μᾶς βάζει σέ ὑποψίες. Ἄδικα θά ψάξουμε ν' ἀνακαλύψουμε τό παραμικρὸ στοιχεῖο γιά τό ἄτομό τῆς στήν « Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία » τοῦ Εὐσέβιου τῆς Καισάρειας. Ἀναφέρει ἀπλῶς πώς

« τήν ἐποχή τῆς βασιλείας τοῦ Ἡρώδη τοῦ Μεγάλου (γύρω στή 6 π.Χ.) ὑπῆρχε κάποια Σαλώμη, ἀδελφή τοῦ Ἡρώδη, καί γυναίκα τοῦ Ἀλέξα ». (Ι΄, Η΄, 13). Ἴσως, γιά τόν ἴδιο λόγο, οἱ Ἐκκλησιαστικοί Πατέρες, ἀναφέρουν πάντα, πώς ἦταν ἡ Ἡρωδιάδα κι ὄχι ἡ Σαλώμη, πού χόρεψε καί ζήτησε τό θάνατο τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστή.

Ἐπιπλέον ἀποσιωπήσεις πού εἶναι πολύ εὐγλωττες κι ἀποκαλυπτικές.

Φθάνουμε λοιπόν στό συμπέρασμα, πώς ἡ Σαλώμη, πού φαίνεται πώς ἦταν μιά πλούσια γυναίκα, δέν ὑπῆρξε μόνο μαθήτρια τοῦ Ἰησοῦ, οὔτε ἀπλῶς τόν βοήθησε καί τόν ἀκολούθησε, ὅπως παραδέχεται ὁ Μάρκος, ἀλλά ἀκόμα, τόν ἔβαλε καί στό τραπέζι καί στό κρεβάτι της, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ τό « Εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ ». Ἀπ' αὐτό τό ἀπόλυτα ἀνθρώπινο γεγονός, καταλαβαίνουμε τούς λόγους τῆς ἐξαφάνισής της...

Θά πρέπει νά πιστέψουμε, πώς τόν 2ο αἰῶνα, τό γεγονός αὐτό, δέ σκανδαλίζε τούς πιστούς. Τό ἔβρισκαν ἀπόλυτα φυσικό. Ἄλλωστε αὐτό ἦταν πού δικαιολογοῦσε τίς ἐρωμένες τῶν κληρικῶν ἀπ' τόν 1ο μέχρι καί τόν 5ο αἰῶνα.

Ἡ Σαλώμη, πιστή στόν ἔρωτά της, ἀκολούθησε τόν Ἰησοῦ μέχρι τό σταυρό, δικαιώνοντας ἔτσι τά λόγια τοῦ Σολομώντα:

« ἡ ἀγάπη καλύπτει ὅλα τά σφάλματα... » (Παροιμίες Ι΄, 12), ὁποιοδήποτε κι ἂν εἶναι τό μυστήριο πού καλύπτει τήν προσωπικότητά της.

Ἀείζει μάλιστα νά σημειωθεῖ, πώς ἀνάμεσα σ' ἄλλα λείψανα πού βρέθηκαν κοντά στό « DOMINUS «DOMINUS FLEVIT», στόν κοινό τάφο τῆς οἰκογένειας τοῦ Ἰησοῦ, σ' ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὑπάρχει κι ἓνα μικρό πέτρινο ὀστεοφυλάκιο, μέ τ' ὄνομά της.

Ἐπιπλέον ἀκόμα ἓνα αἰνίγμα. Ποιά ἦταν ἡ γυναίκα πού κατεφίλησε τά πόδια τοῦ Ἰησοῦ, τά ἔπλυσε μ' ἓνα πανάκριβο μύρο, καί τά σκούπησε μέ τά μαλλιά της; (Λουκᾶς Ζ΄, 38).

Ἡ παράδοση, ἔλεγε πώς εἶναι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἀλλά στό τέλος τοῦ κεφαλαίου Χ, εἶδαμε τήν ταυτότητα αὐτῆς τῆς γυναίκας.

Δέν θά μπορούσε νά εἶναι ἡ Σαλώμη, γιατί ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει τό ἀπόσπασμα πού ἐξετάσαμε ἀπ' τό « Εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ », ἡ γυναίκα αὐτή, ἦταν ἀπό μιάν ἀνώτερη κοινωνική τάξη, πλούσια, καί συνηθισμένη νά διατάζει, ἔτσι πού δύσκολα θά τήν φανταζόμαστε νά κάνει τέτοια πράξη, καί μάλιστα μέ παρουσία τρίτων. Γι' αὐτήν τήν ἄλλη γυναίκα, τά κανονικά Εὐαγγέλια, μᾶς δίνουν ὀρισμένες λεπτομέρειες.

Ὁ Ματθαῖος λέει: « μιά γυνή... » (ΚΣΤ΄, 7).

Ὁ Μάρκος ἐπίσης: « μιά γυνή... » (ΙΔ΄, 3).

Ὁ Λουκᾶς λέει: « γυνή ἦν ἀμαρτωλὸς ἐν τῇ πόλει » μ' ἄλλα λόγια πρόκειται γιά τήν πόρνη τῆς πόλης.

Τέλος, ὁ Ἰωάννης, μᾶς πληροφορεῖ, (ΙΒ΄, 3) πώς ἡ γυναίκα αὐτή, δέν ἦταν ἄλλη ἀπ' τή Μαρία, τήν ἀδελφή τῆς Μάρθας καί τοῦ Λάζαρου, πού « ἀνέστησε » ὁ Ἰησοῦς. Καί οἱ τρεῖς τους, μαζί μέ τόν πατέρα τους τό Σίμωνα τό Λεπρό, κατοικοῦσαν στή Βηθανία, ἓνα μικρό χωριό στά προάστια τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἡ πληροφορία τοῦ Λουκᾶ σέ συνδυασμό μέ τήν πληροφορία τοῦ Ἰωάννη, μᾶς ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα, πώς ἡ Μαρία, ἡ ἀδελφή τοῦ Λάζαρου καί τῆς Μάρθας, ἦταν πόρνη στήν Ἱερουσαλήμ, ἢ στήν ἴδια τή Βηθανία.

Αὐτό πού κάνει ἀκόμα μεγαλύτερη ἐντύπωση, εἶναι πώς ὁ Ἰησοῦς, στό κήρυγμά του ἀνοίγει τίς πόρτες τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν πρῶτα-πρῶτα στίς πόρνες καί τούς τελῶνες, καί ταυτόχρονα δείχνει φανερά τήν εὐνοιά του ἀπέναντί τους, γιατί πολύ συχνά πηγαίνει καί κοιμᾶται στό σπίτι τοῦ Λάζαρου τῆς Μαρίας καί τῆς Μάρθας.

Καί τί θά μπορούσαμε νά σκεφτοῦμε γιά τήν τελευταία; Μὲ ποιόν τρόπο ζεῖ; Δέ μᾶς τό λένε, ὅπως δέ μᾶς λένε ἀκόμα πώς κερδίζει τό ψωμί του ὁ Λάζαρος, ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Ἰησοῦ, καί πῶς ἀνέχεται μιά ἀπ' τίς ἀδελφές του νά εἶναι πόρνη, ἀντιβαίνοντας ἔτσι τήν κοινή ἠθική καί τόν Ἰουδαϊκό Νόμο.

Μετά τόν Σίμωνα τόν ΒΑΡΓΙΟΝΑ (ληστή) καί τόν Ἰούδα τόν ἸΣΗ — ΣΙΚΑΡΙΟΤΗ (ἄνθρωπο τοῦ φόνου καί κλέφτη), παρατηροῦμε πώς ὁ Ἰησοῦς ὁ « Υἱὸς Θεοῦ » ἔχει κι ἄλλες περίεργες φιλίες. Γί θά σκεπτόταν ἄραγε γι' αὐτόν ὁ « Οὐράνιος Πατέρας » του, πού πρῶταξε τόν Μωϋσῆ νά μὴν ἀνεχθεῖ καμμιά πόρνη στό Ἰσραήλ; (Δευτερονόμιο ΚΒ΄, 17).

Ἀλλά ἂς ἐαναγυρίσουμε πάλι στή μυστηριώδη Σαλώμη.

Στό « Εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ » παρατηρήσαμε ἀπὸ τόν τρόπο πού μιλάει, πώς πρόκειται γιά μιά γυναίκα πλούσια, αὐταρχική καί συνηθισμένη νά διατάζει, πρᾶγμα πού προδίδει τήν κοινωνικά ἀνώτερη θέση της. Ἀλλά ποιά εἶναι στήν πραγματικότητα;

Ἐχομε τά ὀνόματα μερικῶν γυναικῶν, πού ἀκολουθοῦσαν τόν Ἰησοῦ καί τούς δώδεκα « αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς » (Λουκᾶς Η΄, 3). Ἐπιπλέον κάποια Σουσάννα, καί κάποια Ἰωάννα (ΙΟΗΑΝΝΗ στή ἑβραϊκά «γυνή Χουζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρώδου» (τοῦ Ἡρώδη -Ἀντίπα Βέβαια).

Καί τίθεται τό ἐρώτημα: Πῶς αὐτή ἡ δεύτερη μπόρεσε νά ἐγκαταλείψει τό σπίτι της, καί πῶς ὁ ἄντρας της, ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος τοῦ Ἡρώδη-Ἀντίπα, ἀφήνει τή γυναίκα του νά περιφέρεται μέ τό ἀεικίνητο πλῆθος, πού ἀκολουθεῖ τόν Ἰησοῦ, χωρίς νά ἀντιδράσει γιά τό γεγονός;

Δεύτερο ἐρώτημα: Τό 39, ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας καθαιρέθηκε ἀπό τό ἀξίωμα του κι ἐξορίστηκε στή Βιέννη τῆς Γαλατίας, δηλαδή τέσσερα ἢ πέντε χρόνια μετά τό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ. Παρ' ὅλο πού οἱ Φλάβιος Ἰωσήφ κι Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας ἀναφέρουν τό γεγονός, δέ λένε λέξη γιά τό τί ἀπόγινε ἡ Σαλώμη καί μᾶς πληροφοροῦν, πῶς μόνον ἡ Ἡρωδιάδα ἀκολούθησε τόν ἐκπτωτο τετράρχη στήν ἐξορία.

Τρίτο ἐρώτημα: Στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (Α, 14) ἀναφέρονται γενικά οἱ γυναῖκες, πού ἀκολουθοῦσαν τόν Ἰησοῦ, ἀλλά καμμιά ἀπ' αὐτές ὀνομαστικά. Γνωρίζουμε, ἀπ' τό Λουκᾶ πῶς πρόκειται γιά τήν Ἰωάννα, τή Σουσάννα, τή Σαλώμη καί ἄλλες. Ἀλλά γιά ποιό λόγο δέν τίς ἀναφέρουν πιά μέ τ' ὄνομά τους, καί μόνο γενικά σά «γυναῖκες»; Ποιά ἦταν ἡ σημασία πού εἶχαν προηγουμένως, καί πῶς τή χάσανε;

Τέταρτο ἐρώτημα: Γιατί ὁ Ἀθανάσιος τῆς Ἀλεξάνδρειας (295–373), ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (340–407) κι ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας (265–340) ἀναφέρουν πάντοτε τήν Ἡρωδιάδα σάν τήν «Χορεύτρια» πού ἐνθουσίασε τόν Ἡρώδη καί ἀπαίτησε σά δῶρο τό θάνατο τοῦ Βαπτιστῆ, καί κανεῖς ἀπ' αὐτούς δέ μᾶς μιλάει γιά τή Σαλώμη; Μ' αὐτόν τόν τρόπο, ἔρχονται σ' ἀντίθεση μέ τή διήγηση τῶν Κανονικῶν Εὐαγγελίων, καί βέβαια κανεῖς ἀπ' αὐτούς δέν τά ἀγνοεῖ.

Ἀντιπαραθέτουμε τώρα, μιά σειρά ἀπό συλλογισμούς πού θά μπορούσαν νά χρησιμεύσουν γιά ἀπαντήσεις στά παραπάνω ἐρωτήματα:

1. Ὁ Χουζᾶς, ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος τοῦ Ἡρώδη Ἀντίπα, ἀφήνει τή γυναῖκα του τήν Ἰωάννα ν' ἀκολουθεῖ τούς πιστούς τοῦ Ἰησοῦ, γιατί εἶναι ἀκόλουθος τῆς Σαλώμης.

2. Ἡ Ἡρωδιάδα ἀκολουθεῖ μόνη της στήν ἐξορία τόν Ἡρώδη Ἀντίπα, γιατί ἡ κόρη της ἡ Σαλώμη, εἶναι ἤδη ἐνήλικη ἀπό πολύ καιρό, δηλαδή ἐλεύθερη. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ, πῶς ὁ Ἰουδαϊκός Νόμος ἄφηνε μιά γυναῖκα ἐλεύθερη νά διαχειρίζεται τήν περιουσία της ἐάν ἦταν ἡ μοναδική κληρονόμος τοῦ πατέρα της. Ἀκόμα τά πιθανά δευτερότοκα ἀδέλφια της, ἦταν ὑποχρεωμένα νά τῆς ἐπιστρέψουν τή μερίδα τους ἀπ' τήν πατρική κληρονομιά, σέ περίπτωση πού θά ἔμενε χήρα χωρίς παιδιά. Καί εἶναι ἀκριβῶς ἡ περίπτωση τῆς Σαλώμης πού ἔμεινε χήρα καί χωρίς παιδιά ἀπ' τόν πρῶτο ἄντρα της, τόν ἐξάδελφό της Φίλιππο Ἀντίπα. Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἡ πριγκίπισσα Σαλώμη ἦταν πλούσια, ἐλεύθερη καί ἀνεξάρτητη.

3. Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, δέ μᾶς μιλάνε πιά γιά τήν Ἰωάννα καί τή Σουσάννα εἴτε γιατί ἐγκατέλειψαν τό κίνημα μετά τό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ, εἴτε γιατί τίς ἐπίασαν οἱ Ῥωμαῖοι

κοντά στόν σταυρό σάν ὀπαδούς του, εἴτε γιατί πέθαναν. Ἀλλά τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά δέν συνέβει στή Σαλώμη γιατί ἡ κοινωνική της θέση καί ἡ περιουσία της τήν προστάτευαν.¹

4. Ὁ Ἀθανάσιος τῆς Ἀλεξάνδρειας, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος κι ὁ Εὐσέβιος τῆς Καισάρειας, ἀποσιωποῦν τήν ὕπαρξη τῆς Σαλώμης, καί μεταφέρουν τή διήγηση τοῦ χοροῦ καί τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τοῦ Βαπτιστῆ στό πρόσωπο τῆς Ἡρωδιάδας, ἀκριβῶς γιά νά ἐξαφανίσουν τήν κόρη της ἀπό τήν ἱστορία, ἐξ αἰτίας τοῦ ρόλου πού ἔπαιξε στή ζωή τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ πονηριά αὐτή τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων, ὀνομάζεται μέ μιά λέξη: Ἱστορική Ἀπάτη.

Κι ἡ ἀποσιώπηση αὐτή, δέν θά θίξει τό βάσιμο τοῦ συλλογισμοῦ μας: Εἶναι πάρα πολύ πιθανό, πῶς ἡ Σαλώμη, ἦταν πραγματικῶς κόρη τοῦ Ἡρώδη Φιλίππου καί τῆς Ἡρωδιάδας, πού ἔγινε μετά τόν δεύτερο γάμο τῆς μητέρας της, θετή κόρη τοῦ Ἡρώδη Ἀντίπα.

Ἀντιμετωπίζοντας τό ἱστορικό αὐτό πρόβλημα, βλέπουμε γι' ἄλλη μιά φορά, πῶς ἡ πραγματικότητα ξεπερνάει τή φαντασία: Ἡ ἐγγονή τοῦ Ἡρώδη τοῦ Μεγάλου, πού σταύρωσε τόν Ἐζεκία, γίνεται ἡ ἐρωμένη τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ Ἐζεκία, τοῦ Ἰησοῦ!

Εἶναι φανερό, πῶς ἂν ὁ συλλογισμός μας ἀληθεύει, τότε ἡ ἤδη κακή ἐντύπωση πού εἶχε ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας γιά τόν Ἰησοῦ, χειροτερεύει.

Ἄλλωστε τό γεγονός τοῦ δεσμοῦ τοῦ Ἰησοῦ μέ τή Σαλώμη, θά πρέπει νά μᾶς κάνει λιγότερη ἐντύπωση, ἂν θυμηθοῦμε τά λόγια τοῦ Ντανιέλ Μασσέ, πού σ' ἕνα ἀπ' τά βιβλία του, μᾶς πληροφορεῖ, πῶς οἱ προσωπικές του ἱστορικές ἐρευνες, τόν ὀδηγοῦσαν στό συμπέρασμα πῶς ὑπῆρχε κάποιος δεσμός, ἀνάμεσα στήν οἰκογένεια τῆς Μαρίας, μητέρας τοῦ Ἰησοῦ καί στήν οἰκογένεια τοῦ Ἡρώδη.

Ἐνα ἄλλο στοιχεῖο πού προδίδει τήν ὕπαρξη συγγενικῶν δεσμῶν ἀνάμεσα στά μέλη τῆς Ἰδουμαϊκῆς δυναστείας καί στά μέλη τῆς βασιλικῆς δαυϊδικῆς οἰκογενείας πού στήν ἀρχή τοῦ 1ου αἰῶνα ἀντιπροσωπεύεται ἀπ' τόν Ἰούδα ἀπό τά Γάμαλα καί τόν

¹ Σημ. τοῦ Συγγ.: Στήν πραγματικότητα, τό 39 ὅταν ἐξορίζεται ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας καί ἡ μητέρα της, αὐτή εἶναι ἤδη 44 ἐτῶν. Εἶναι χήρα ἀπό τά 33 ἀπ' τόν ἐξάδελφό της Φίλιππο, χωρίς παιδιά. Πέθανε γύρω στό 73, ἀφοῦ ἔαναπαντρεύτηκε μέ τόν ἐξάδελφό της Ἀριστόβουλο τόν Γ' καί τοῦ χάρισε τρεῖς γιουούς. Ὡστόσο, δέν μπορούμε νά εἴμαστε ἀπόλυτα βέβαιοι γιά τή χρονολογία τοῦ θανάτου της, τό 73, ὅπως ἰσχυρίζονται ὀρισμένα συγγράμματα ἀπό ὅπου ἀντλήσαμε καί ἐμεῖς τήν πληροφορία. Γιατί ἂν πέθανε τό 73, θά ἦταν τότε 78 χρονῶν, πράγμα πολύ ἀπίθανο γιά μιά γυναῖκα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στή Μέση Ἀνατολή.

γυιό του τόν 'Ιησοῦ, εἶναι μιά ἀφήγηση τοῦ Φλάβιου 'Ιωσήφ. 'Ο 'Ιστορικός αὐτός, μᾶς λέει, ὅτι κατά τήν παραμονή τοῦ 'Αρχέλαου στή Ρώμη, λίγο μετά τόν θάνατο τοῦ βασιλιᾶ 'Ηρώδη τοῦ Μεγάλου, οἱ 'Εβραῖοι ἐπαναστάτησαν, καί ἀνάμεσα στούς στασιαστές, «*ὑπῆρχαν καί συγγενεῖς τοῦ 'Αρχέλαου, πού ὁ Καῖσαρ ἐτιμώρησε ἐπειδή ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ συγγενῆ καί βασιλέα τους...*»

«'Ανάμεσά τους, ὑπῆρχε καί κάποιος ΑCHIAΒ, ἑξάδελφος τοῦ 'Ηρώδη τοῦ Μεγάλου, θεῖος τοῦ 'Αρχέλαου, καί μέγας θεῖος τῆς Σαλώμης.»

(Φλάβιος 'Ιωσήφ: 'Ιουδαϊκές 'Αρχαῖότητες, XVII, X, 297 καί Πόλεμοι τῆς 'Ιουδαίας II,1-σλαβονικό χειρόγραφο)

Ταυτόχρονα, ὁ Ντανιέλ-Ρόπς, στόν «'Ιησοῦ καί ἡ ἐποχή του», μᾶς πληροφορεῖ, πώς ὁ ἡγέτης τῆς ἐξέγερσης πού ἐγίνε ἐναντίον τοῦ 'Αρχέλαου κατά τήν ἐποχή τῆς ἀπουσίας τοῦ τελευταίου στή Ρώμη, ἦταν ὁ 'Ιούδας ἀπ' τά Γάμαλα. "Ετσι, βλέπουμε πώς τά μέλη τῆς 'Ιδουμαϊκῆς ἡγεμονικῆς οἰκογένειας, συμμαχοῦν ἐναντίον τοῦ συγγενῆ τους 'Αρχέλαου, μέ τόν 'Ιούδα ἀπ' τά Γάμαλα, σ' ἐπιχειρήσεις πού ὁ «ἐπαναστατικός» καί «ληστρικός» χαρακτήρας τους, δέν εἶναι ἀπόλυτα διαχωρισμένος. Καί σέ σχέση μ' αὐτή τῆ συμμετοχή τῶν συγγενῶν τοῦ 'Αρχέλαου, στίς ἐπιχειρήσεις τῶν «υἱῶν Δαυῖδ», θά πρέπει ν' ἀναζητήσουμε τή γέννηση τῶν μεταγενέστερων δεσμῶν ἀνάμεσα στόν 'Ιησοῦ καί τῆ Σαλώμη.

"Ας μὴν ξεχνᾶμε πώς ἡ τελευταία, ἀνήκει στήν μεγάλη 'Ιδουμαϊκή οἰκογένεια, εἶναι ἐγγονή τοῦ 'Ηρώδη τοῦ Μεγάλου, ἀνηψιά τοῦ 'Αρχέλαου, καί μικρή ἀνηψιά τοῦ ΑCHIAΒ, πού γύρω στό 5 π. Χ. μαζί μέ ἄλλα μέλη τῆς ἴδιας οἰκογένειας, συμμαχισαν μέ τόν 'Ιούδα ἀπ' τά Γάμαλα, κι ἐπαναστάτησαν.

'Υπάρχει κι ἄλλο ἓνα ἐπιχείρημα πού ἀποδεικνύει τό βᾶσιμο τοῦ συλλογισμοῦ μας.

Γνωρίζουμε, πώς στό 'Αρχαῖο 'Ισραήλ, ποτέ δέν ἔδιναν ἓνα διπλό ὄνομα οὔτε στούς ἄντρες οὔτε στίς γυναῖκες. 'Η συνήθεια τῶν διπλῶν ὀνομάτων, ὅπως: Μαρία -Τερέζα, Μαρία- 'Ιωάννα, 'Αννα-Μαρία κλπ, εἶναι καθαρά μεταγενέστερο εὐρωπαϊκό χριστιανικό ἔθιμο.

'Αλλά, βλέπουμε πώς στό «Εὐαγγέλιο τῶν Αἰγυπτίων» καί στό «Πίστις Σοφία», καί τά δύο ἀπόκρυφα κείμενα μεταφρασμένα ἀπ' τά ἐβραϊκά, ἡ Σαλώμη, ἀναφέρεται μέ ἓνα διπλό ὄνομα: Μαριάμ-Σαλώμη. Εἴμαστε ὁμῶς ὑποχρεωμένοι, ν' ἀναλύσουμε τήν ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, γιατί σέ καμμιά περίπτωση οἱ 'Εβραῖοι, δέν ἔδιναν ἓνα διπλό ὄνομα. Μαριάμ - Σαλώμη

προέρχεται ἀπ' τίς ἐβραϊκές λέξεις MYRHIAM—SHALOMA. 'Η πρώτη ἀπ' αὐτές τίς λέξεις, πρέπει νά ἐρμηνευτεῖ σάν ἓνας τίτλος ἢ κάτι τό ἀνάλογο γιατί ἀποκλείεται ὅπως εἶπαμε ἡ περίπτωση διπλοῦ ὀνόματος. Πράγματι, ἀνοίγοντας ὁποιοδήποτε ἐβραϊκό λεξικό, θά διαπιστώσουμε, πώς «MYRHIAM» στή γλῶσσα αὐτή, σημαίνει «Πριγκίπισσα». Κατά συνέπεια, Μαριάμ-Σαλώμη, σημαίνει ἀπλούστατα «Πριγκίπισσα Σαλώμη».

"Αλλωστε, καί σ' ἄλλα ἀποσπάσματα ἀπ' τά κανονικά κείμενα, ἀποδεικνύονται οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στούς μαθητές τοῦ 'Ιησοῦ καί στούς ἀνθρώπους τῆς 'Ιδουμαϊκῆς δυναστείας:

«'Ἦσαν δέ τινες ἐν 'Αντιοχείᾳ κατά τήν οὔσαν ἐκκλησίαν προφῆται καί διδάσκαλοι, ὃ τε Βαρνάβας καί Συμεὼν ὃ καλούμενος Νίγερ, καί Λούκιος ὃ Κυρηναῖος, Μαναὴν τε 'Ηρώδου τοῦ τετράρχου σύντροφος, καί Σαῦλος...» (Πράξεις 'Αποστόλων ΙΓ, 1)

Βρισκόμαστε ἤδη στό 45. 'Ο Μαναὴν αὐτός (πού ἡ σωστή προφορά τοῦ ὀνόματός του, εἶναι Μενάχεμ - MENAHEM), εἶναι ἐγγονός τοῦ 'Ιούδα ἀπ' τά Γάμαλα καί ἀνηψιός τοῦ 'Ιησοῦ. 'Ο Σαῦλος, ἔχει ἓναν ἀδελφό, τόν Κοστοβάρη. Καί οἱ δύο τους, δέν εἶναι 'Εβραῖοι, ἀλλά 'Ιδουμαῖοι πρίγκιπες τῆς οἰκογένειας τοῦ 'Ηρώδη ὅπως θ' ἀποδείξουμε στό ἐπόμενο βιβλίο μας. Τό ὄνομα τοῦ Μαναὴν ἢ Μενάχεμ σημαίνει ἐλληνικά: «Παράκλητος». 'Ο θεῖος τοῦ ὁ 'Ιησοῦς, τόν ἔχει ἤδη ἀναγγεῖλει ('Ιωάννης ΙΕ, 26) καί πράγματι εἶναι αὐτός πού διευθύνει τήν ἐξέγερση τοῦ 63-64, τήν ἐποχή πού στρατιωτικός διοικητής ἦταν ὁ GESSIUS FLORUS. 'Αλλά ἄς ξαναγυρίσουμε στή Σαλώμη. "Εχει μείνει χήρα ἀπ' τόν ἑξάδελφό της Φίλιππο -'Ηρώδη ἀπ' τό 33, χωρίς παιδιά. (Οὔτε ἡ Μαριάμ-Σαλώμη τοῦ «Εὐαγγελίου τῶν Αἰγυπτίων» καί τοῦ «Πίστις Σοφία» ἔχει παιδιά). Ξαναπαντρεύτηκε μέ τόν 'Αριστόβουλο τόν Γ', αὐτόν πού τό 54, ὀνομάστηκε ἀπ' τόν Νέρωνα, βασιλιάς τῆς Μικρῆς 'Αρμενίας, τό 60 βασιλιάς τῆς Μεγάλης 'Αρμενίας καί τό 70 βασιλιάς τῆς Χάλκης. 'Ἦταν φίλος κι ἐννοούμενος τοῦ Νέρωνα καί κατεῖχε μιά πολυτελέστατη κατοικία στή Ρώμη. Τό 58, ὁ Παῦλος ἢ Σαῦλος, βρίσκεται στήν Κόρινθο καί γράφει τήν «'Επιστολή πρὸς Ρωμαίους». 'Ο συντάκτης, τελειώνει τήν ἐπιστολή στέλνοντας τοὺς χαιρετισμούς του σέ διάφορα πρόσωπα κι ἀνάμεσα σ' ἄλλα:

«ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν 'Αριστοβούλου. 'Ασπάσασθε 'Ηρωδίωνα τόν συγγενῆ μου...» (Πρὸς Ρωμαίους ΙΣΤ, 10-11)

"Ετσι, ὁ Παῦλος μᾶς ἀποκαλύπτει πώς ἔχει ὀπαδούς στό σπίτι τοῦ 'Αριστόβουλου καί τῆς Σαλώμης, κι ἀκόμα ὅτι εἶναι συγγενῆς μέ τόν 'Ηρωδίωνα (δηλαδή τόν μικρό 'Ηρώδη) πού εἶναι ὁ μικρός πρωτότοκος γυιός τους (ἡ Σαλώμη γέννησε ἀκόμα δύο γυιούς:

Στήν Πυρά...

«Ο Χρόνος αλλοιώνει και σβύνει τον Λόγο του Άνθρώπου, ό, τι όμως δοθεί στην Φωτιά χάνεται μονομιᾶς και για πάντα...»

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟ ΤΥΠΙΚΟ: Ἀποτέφρωση τῆς φιλοσοφικῆς διαθήκης.

Βρισκόμαστε στις 11 Μαρτίου του 1314, ἡμέρα Δευτέρα¹. Στή Γαλλία, ἐδῶ και μερικούς μήνες, εἶχαν ἀνάψει παντοῦ οἱ φωτιές τῶν ἐκτελέσεων. Ἄλλοτε μέ ψυχολογικές πιέσεις κι ἄλλοτε μέ βασιανιστήρια, φυλακίσεις στά μπουντρούμια, ἀλυσσοδέματα κι ἀπειλές για τήν Αἰώνια Κόλαση, οἱ Ἱεροεξεταστές κατάφεραν ν' ἀποσπάσουν 207 ὁμολογίες. Τό μόνο πού τούς ἔμενε ἀκόμα, ἦταν ν' ἀποφασίσουν τήν τύχη τῶν μεγάλων ἀειωματούχων.

Τό πρωί τῆς μέρας ἐκείνης, ὁ Ζάκ ντέ Μολαί, Μέγας Διδάσκαλος τοῦ Ναοῦ, ὁ Γοδεφρίδος ντέ GONAVILLE, διοικητής τοῦ Πουατοῦ και τῆς Ἀκουϊταίνης, ὁ Γοδεφρίδος ντέ Σαρναί, διοικητής τῆς Νορμανδίας και ὁ Οὔγγος ντέ PAYRANDO, Μέγας Ἐπιθεωρητής τοῦ Τάγματος, βγήκαν ἀπ' τά μπουντρούμια τῆς φυλακῆς τοῦ Ναοῦ κι ὁδηγήθηκαν στή Σιτέ. Ἐκεῖ, πάνω σέ μιάν ἐξέδρα στημένη εἰδικά για τήν περίσταση ἔμπρός στήν Παναγία τῶν Παρισίων, τούς ὑποδέχτηκε ἡ Ἱεροεξεταστική ἐπιτροπή. Σκοπός

¹. Σημ. τοῦ Συγγ.: 11 Μαρτίου μέ τό Ἰουλιανό ἡμερολόγιο. Οἱ ἱστορικοί δέν συμφωνοῦν ὡς πρὸς τόν καθορισμό τῆς ἡμερομηνίας. Ὁ MAILLARD DE CHAMPURE τοῦ ὁποῦ παραδεχόμαστε τήν γνώμη, καθορίζει τήν 11η Μαρτίου σάν τήν ἀκριβῆ ἡμερομηνία τοῦ γεγονότος. Βέβαια εἶναι γνωστή ἡ δυσκολία τοῦ καθορισμοῦ τῆς, γιατί ἐκείνη τήν ἐποχή, δέν ὑπῆρχε τυπογραφία, τά ἰδιωτικά ἡμερολόγια ἦταν πολύ σπάνια και σάν πρωτοχρονιά ἔθεωρεῖτο τό Πάσχα, πού εἶναι κινητή γιορτή. Ὡστόσο, γνωρίζουμε ἀπό θετική πηγή πὼς ὁ Μολαί κι ὁ σύντροφός του, ἐκτελέστηκαν μιὰ Δευτέρα, παραμονή τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου κι ἔτσι εἶναι εὔκολο μέ βάση τό «Ἐορτολόγιο τῶν Ἁγίων» νά βροῦμε πὼς *μόνο ἡ Δευτέρα 11 Μαρτίου τοῦ 1314* ἀνταποκρίνεται σ' αὐτές τίς ἐνδείξεις.

τόν Ἀγρίππα και τόν Ἀριστόβουλο). Καί φαίνεται πὼς εἶχε ὀπαδούς και φίλους και μέσα στό παλάτι τοῦ Νέρωνα, γιατί ἡ «Ἐπιστολή πρὸς Φιλιππησίους» τελειώνει ὡς ἐξῆς: «ἀσπάσασθε πάντα ἅγιον, μάλιστα δέ τούς ἐκ τῆς Καίσαρος οἰκίας...» (Δ, 21-22)

Βλέπουμε λοιπόν, πὼς ἡ Σαλώμη, πιστή στήν ἀνάμνηση τοῦ Ἰησοῦ και τοῦ μεσσιανικοῦ κηρύγματός του, γίνεται μετά τόν δεύτερο γάμο τῆς, προστάτρια τῶν ὀπαδῶν του πού ὀνομάζονται πιά «χριστιανοί», και τό παράδειγμά τῆς, τό μιμοῦνται και ἄλλα πρόσωπα τῆς ἀνώτερης κοινωνικῆς τάξης τῆς.

Ὅπωςδήποτε, εἶναι πολλοί αὐτοί πού θά χαμογελάσουν παρακολουθώντας τόν συλλογισμό μας, γιατί κατά βάθος σκανδαλίζονται ἀπ' τά συμπεράσματα στά ὁποῖα τούς ὀδηγεῖ. Ὡστόσο, ὁ συλλογισμός μας εἶναι λιγότερο ἀπίθανος ἀπ' ὅτι φαίνεται μέ τήν πρώτη ματιά. Θά πρέπει ἄραγε νά θυμίσουμε στούς ἀναγνώστες, σέ μιὰ προσπάθεια νά ἐνισχύσουμε μέ περισσότερα ἐπιχειρήματα τή θέση μας, τήν αὐτοκράτειρα ἐκείνη τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης πού κλέφτηκε μ' ἕναν βιολιστή, μιάν ἄλλη βασίλισσα πού ἔγινε για τόν ἀγαπημένο τῆς κομμουνίστρια, ἡ τόσες και τόσες πριγκίπισσες πού παντρεύτηκαν ἡθοποιούς τοῦ σινεμά; Ἡ καρδιά λειτουργεῖ μέ τή δικιά τῆς λογική, εἶπε κάποιος...

Θά θέλαμε νά ὑπογραμμίσουμε, ἀκόμα μιὰ φορά, ὅτι ἡ ἐπιστημονική ἔρευνα, μᾶς ὀδηγεῖ στό συμπέρασμα, πὼς ἡ ἱστορία τοῦ Ἰησοῦ «Υἱοῦ Δαυῖδ» δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ σειρά ἀπὸ ἀνελέητους πολέμους, για τήν ἐξυπηρέτηση τῶν *πολιτικῶν* και *δυναστικῶν* συμφερόντων, τῶν *νόμιμων κληρονόμων* τοῦ θρόνου τοῦ Ἰσραήλ, τόσο ἐναντίον τῶν Ρωμαίων κατακτητῶν, ὅσο κι ἐναντίον τῶν ὑποτελῶν τους, δηλαδή τῶν Ἰδουμαίων ἡγεμόνων. Ἴσως, μέσα στήν βίαιη αὐτή κατάσταση, νά μήν ἔχει θέση ἕνας ρομαντικός ἔρωτας...

Ὅπως ὁ Ἰησοῦς «τῆς Ἱστορίας» εἶναι πολύ μακριά ἀπ' τόν *γυιό τοῦ ξυλουργοῦ*, ἔτσι κι ἡ *ἱστορική* Σαλώμη εἶναι μακριά ἀπ' τή Σαλώμη τοῦ θεάτρου, τῆς ὀπερας και τοῦ κινηματογράφου...

τῆς τελευταίας, πού τήν ἀποτελοῦσαν οἱ ARNAUD DE FARGE ἀνηψιός τοῦ Πάπα Κλήμη τοῦ Ε', ARNAUD DE NOVELLI ἱερομόναχος καί τοποτηρητής τῆς Γαλλίας, NICOLAS DE FREAUVILLE, ἔσομολογητής καί μυστικοσύμβουλος τοῦ βασιλιᾶ, PHILIPPE DE MARIGNY, ἀρχιεπίσκοπος τῆς SENS καί πολλοί ἄλλοι ἐπίσκοποι καί καρδινάλιοι, ἦταν ν' ἀποσπᾶσιν ἀπ' τοὺς κατάδικους τήν τελευταία δημόσια ὁμολογία τους καί νά τοὺς ἀπαγγείλουν τήν καταδικαστική ἀπόφαση.

Ἄνέβασαν τοὺς Ναῖτες πάνω στήν ἐξέδρα καί τοὺς ὑποχρέωσαν νά γονατίσουν ἐμπρός τους. Ὑστερα, ἓνας ἀπ' τοὺς καρδινάλιους, πῆρε τόν λόγο κι ἄρχισε νά διαβάσει τό κατηγορητήριο. Φτάνοντας στήν πρόταση τῆς καταδικαστικῆς ποινῆς, προκάλεσε τήν ἐκπληξη τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ βασιλιᾶ γιατί, καταδίκασε τόν Μολαί καί τοὺς συντρόφους του σέ «ἰσόβια φυλάκιση» μέ μοναδική τροφή «τό ψωμί τοῦ πόνου καί τό νερό τῆς θλίψης».

Πρόσθεσε ἀκόμα, πῶς τοὺς ἔγινε αὐτή ἡ χάρη, γιατί «ὁμολόγησαν ταπεινά, τά λάθη τους». Ἄλλά ἐκείνη τή στιγμή καί χωρίς νά περιμένουν οἱ ἱεροδικαστές, ὁ Μέγας Διδάσκαλος κι ὁ Διοικητής τῆς Νορμανδίας, σηκώθηκαν, διέκοψαν τόν καρδινάλιο καί μέ δυνατή φωνή πού ἀπευθυνόταν τόσο στοὺς ἱεροεξεταστές ὅσο καί στό συγκεντρωμένο πλῆθος, διακήρυξαν πῶς ὅλα τά στοιχεῖα τοῦ κατηγορητηρίου ἦταν ψέμματα. Δήλωσαν ἀκόμα πῶς οἱ ὁμολογίες τους, τοὺς εἶχαν ἀποσπαστεῖ μέ ἀπάτη, γιατί τόσο ὁ βασιλιάς ὅσο καί ὁ Πάπας, τοὺς εἶχαν ὑποσχεθεῖ πῶς ἂν ὁμολογοῦσαν αὐτά πού αὐτοί ἠθελαν, θά τοὺς ἄφηναν ἐλεύθερους. Τέλος, κατηγορήσαν τόν ἀντιπρόσωπο τοῦ βασιλιᾶ καί τοῦ Πάπα, PHILLIPE DE MARIGNY, πῶς τοὺς ἔξαπάτησε, δίνοντάς τους τήν παραπλανητική αὐτή ὑπόσχεση.

Εἶναι εὐκόλο, νά καταλάβει κανεὶς τή στάση τοῦ Μολαί καί τοῦ Σαρναί. Οἱ ὁμολογίες δέν τοὺς κόστισαν τίποτα, ἀλλά ἡ ἐλευθερία, ἦταν τό πᾶν γι' αὐτούς. Μέ τήν ἐλευθερία θά μπορούσαν πάλι σιγά σιγά ν' ἀναδιοργανώσουν τό Τάγμα καί ν' ἀγωνιστοῦν γιά τοὺς ἱερούς σκοπούς του. Ἄλλά τώρα τοὺς στεροῦσαν τήν ἐλευθερία. Τοὺς καταδίκασαν σέ κάτι χειρότερο κι ἀπό τό θάνατο. Θά ἦταν ὑποχρεωμένοι νά περάσουν τήν ὑπόλοιπη ζωή τους, χτισμένοι κυριολεκτικά μέσα σ' ἓνα βαθύ καί σκοτεινό μπουντρούμι, ἀλυσσοδεμένοι στοὺς ὑγρούς του τοίχους, μέσα σέ μιάν ἀπόλυτη σιωπή, πιό καταθλιπτική κι ἀπ' τή σιωπή τοῦ τάφου. Κι ἐκεῖ μέσα στό ἀπόλυτο σκοτάδι μ' ἐλάχιστη τροφή θά κατέρρεαν σιγά - σιγά σωματικά καί ἠθικά. Μοναδική τους ἐλπίδα ἀπ' αὐτήν τήν καταδίκη θά ἦταν ὁ ἀργός βασανιστικός θάνατος ἀπ' τήν πείνα, τῆ δυσεντερία καί τήν ἀφυδάτωση.

Τόσο ὁ Σαρναί, ὅσο κι ὁ Μολαί ἔχουν φτάσει πιά γύρω στά

ἑβδομήντα τους χρόνια. Τήν ἔχουν ζήσει τή ζωή τους καί δέν μπορούν ν' ἀνεχτοῦν τήν πολύχρονη φυλάκιση. Ἔτσι, παίρνουν γρήγορα τήν ἀπόφασή τους. Γνωρίζουν καλά, πῶς ἡ ἀποκήρυξη τῶν ὁμολογιῶν τους καί ἡ δημόσια κατηγορία τῶν ἱεροεξεταστικῶν θά ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τήν καταδίκη τους σέ θάνατο. Ὡστόσο προτιμοῦν τό ὀδυνηρό τους κάψιμο στή φωτιά, γιατί θά εἶναι σύντομο καί προτιμότερο ἀπό τόν ἀργό θάνατο μέσα στά σκοτάδια τοῦ κελιοῦ, τή στιγμή πού τόσα ἄλλα πλάσματα στὸν κόσμο θά χαίρονται τό φῶς τοῦ ἡλίου. Καλύτερος λοιπόν ὁ ὀδυνηρός ἀλλά σύντομος θάνατος.

Τή στιγμή πού ἀκοῦν τή φοβερή καταδίκη, ὁ Μολαί καί ὁ Σαρναί διαστάυρωνουν τά βλέμματά τους καί ἀποφασίζουν. Καί ἡ φωνή τοῦ Μέγα Διδάσκαλου τοῦ Τάγματος τοῦ Ναοῦ ὑψώνεται βροντερή πρὸς τοὺς βασανιστές του καί τό πλῆθος: «Ὁ ἀδελφός μου κι ἐγώ, διαμαρτυρόμαστε γιά τόν τρόπο πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἱεροεξεταστές τά λόγια μας. Αὐτά, εἰπώθηκαν μόνο καί μόνο γιά νά ἱκανοποιήσουν τίς ἐπιθυμίες τοῦ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας καί τοῦ Πάπα. Ἀναγνωρίσαμε τά σφάλματά μας μόνο καί μόνο γιά νά τοὺς εὐχαριστήσουμε καί ν' ἀποδείξουμε τήν ὑπακοή μας σ' αὐτούς. Ἄν θά πρέπει γι' αὐτό τώρα νά κλειστοῦμε ἰσόβια σέ μιὰ φυλακή, καλοῦμε τόν Πάπα καί τόν βασιλιά νά ὀρκιστοῦν πῶς δέν χρησιμοποιήθηκε οὔτε βία οὔτε ἀπάτη γιά ν' ἀποσπαστοῦν οἱ ὁμολογίες μας. Κι ἐπειδὴ, ποτέ δέν θά μπορούσαν νά πάρουν ὄρκο γι' αὐτό, δηλώνουμε δημόσια, πῶς οἱ ὁμολογίες μας εἶναι ἀποτέλεσμα βασανιστηρίων, δόλου καί ἀπάτης καί δέν τίς ἀναγνωρίζουμε γιά ἀληθινές...»

Προκαλεῖται σάλος μέ τή δήλωση αὐτή. Οἱ ἱεροεξεταστές παραδίδουν τοὺς κατάδικους στὸν φρούραρχο τοῦ Παρισιοῦ πού ἀλυσσοδεμένους τοὺς ὀδηγεῖ καί πάλι στά κελιά τους. Ὁ βασιλιάς, ὁ Φίλιππος ὁ Ὡραῖος, μόλις μαθαίνει τήν εἴδηση, συγκαλεῖ ἀμέσως τό συμβούλιό του, χωρίς νά προσκαλέσει κανέναν ἐκκλησιαστικό ἀντιπρόσωπο. Ἀποφασίζεται, πῶς μέχρι τό βράδυ, πρέπει νά καοῦν ὁ Μέγας Διδάσκαλος τοῦ Ναοῦ κι ὁ Διοικητής τῆς Νορμανδίας. Ἀκόμα, μαντεύοντας ἴσως τοὺς λόγους τοῦ διαβήματός τους, ὁ βασιλιάς καθορίζει τήν λεπτομέρεια, πῶς πρέπει νά καοῦν σέ σιγανή φωτιά.

Σέ λίγο, στό νησάκι τοῦ Σηκουάνα, (πού λεγόταν «νησί τῶν Ἑβραίων» ἐπειδὴ εἶχαν καεῖ ἐκεῖ πολλοί ραββῖνοι καί σοφοὶ ταλμουδιστές) προετοιμάζουν τή φωτιά, μεταφέροντας τά ἀπαραίτητα εὐλα γιά τή διπλῆ ἐκτέλεση. Τά κανονίζουν ἔτσι, ὥστε νά τροφοδοτοῦν τή φωτιά σιγά - σιγά, γιά νά ἱκανοποιηθεῖ ἡ ἐπιθυμία τοῦ βασιλιᾶ. Καρφώνουν κάθετα στό ἔδαφος δύο στύλους ἀπὸ κέδρο, μουσκεμένους ἀπὸ μῆνες μέσα στά νερά τοῦ ποτα-

μού, γιά νά τούς προστατέψουν από τή φωτιά καί τούς στηρίζουν μέ σιδερένιες άλυσσίδες έτσι πού οί κατάδικοι, νά μή μπορέσουν νά τούς μετακινήσουν από τούς σπασμούς του μαρτυρίου τους.

Νωρίς τό απόγευμα, όλα είναι έτοιμα. Οί καμπάνες τής Παναγίας τών Παρισίων κτυποῦν άργά, πένθιμα, προσκαλώντας τό πλήθος στην έκτέλεση. Μεγάλα μαῦρα μολυβένια σύννεφα περνούν πάνω από τήν πόλη, σπρωγμένα από ένα κρύο άγέρι πού κατεβαίνει από τή Νορμανδία. Οί δυό άχθες του Σηκουάνα γεμίζουν κόσμο. Ένα άδιάκοπο μурμουρητό, σαν τό βούϊσμα ενός τεράστιου έντομου, σηκώνεται από τό πλήθος καί φτάνει μέχρι τ' αύτιά τών σκοπών στίς κορυφές τών πύργων.

Ξάφνου άπλώνεται μιά νεκρική σιγή. Από τή δεξιά μεριά τής άχθης του νησιού τής Σιτέ, φανερώνεται μιά συνοδεία. Μπροστά πάνε οί καβαλλάρηδες. Από πίσω ό φρούραρχος του Παρισίου μέ μιά δύναμη από πεζούς όπλοφόρους. Άνάμεσά τους, ένα καρότσι πού τό σέρνει ένα άλογο καί πάνω του, μόλις πού διακρίνονται δυό άδύνατες καί γερασμένες σιλουέτες, άλυσσοδεμένες. Πίσω από τούς πεζούς όπλοφόρους, κλείνει τή συνοδεία μιά άλλη ομάδα από καβαλλάρηδες.

Κατεβάζουν τούς κατάδικους από τό καρότσι καί τούς βάζουν σέ μιά βάρκα πού τούς μεταφέρει άπέναντι, στό νησάκι τών Έβραίων, όπου τούς υποδέχεται ό δήμιος μέ τούς βοηθούς του. Οί τελευταίοι δένουν γερά μέ άλυσσίδες τόν Μολαί καί τόν Σαρναί, όρθιους πάνω στους στύλους καί στιβάζουν εύλα μέχρι τά γόνατά τους. Ό φρούραρχος, άφοῦ ρίχνει πρώτα ένα βλέμμα πρós τό παράθυρο του παλατιού, πού από εκεί τόν παρακολουθεϊ ό βασιλιάς, γυρίζει καί κάνει ένα νόημα στον δήμιο. Τήν ίδια στιγμή, ένας καβαλλάρης σαλπικτής δίνει τό πρόσταγμα «Φωτιά». Καί στό νησί, καί στίς άχθες, όλοι κατάλαβαν τό σάλπισμα. Οί δήμιοι μέ τούς πυρσούς στό χέρι βάζουν φωτιά στους δυό σωρούς εύλα στοιβαγμένα γύρω από τά πόδια τών κατάδικων. Η φωτιά φουντώνει γρήγορα. Από τή φωτιά αύτή, άπλώνεται όλόγυρα στό νησί, κι ύστερα καί στίς άχθες μιά διαπεραστική μυρουδιά. Κι όπως αρχίζει νά πέφτει τό σούρουπο, άκούγεται μιά κραυγή. Στην αρχή, όλοι νομίζουν πώς είναι ή κραυγή τής άγωνίας τών κατάδικων πού τά ρούχα τους άρπάξανε φωτιά. Άλλά όχι, δέν είναι μιά κραυγή πόνου αύτή! Είναι ή βροντερή φωνή του Ζάκ Ντέ Μολαί, του ήρωα του Άγιου Ιωάννη τής Άκκρας πού πριν από είκοσι τρία χρόνια πολεμώντας μέ τούς τριακόσιους του ένάντια σέ δέκα χιλιάδες, είχε σώσει τά έμβλήματα καί τήν τιμή τών Ιπποτών του Τάγματος του Ναού. Η φωνή του δέν προδίδει τόν πόνο πού νοιώθει αύτός ό άτρομος άνθρωπος πού είχε άντικρύσει τόσες φορές τό θάνατο στά μάτια. Η κραυγή του, προκαλώντας

τή σιγή του πλήθους, άτάραχη καί τρομερή κάνει ν' άντηχήσει στους τοίχους, ή φοβερή επίκληση στη Θεία Δικαιοσύνη. Τά λόγια του μαστιγώνουν τόν άγέρα καί πάνε καί καρφώνονται ίσια στό παραπέτο του παραθύρου του παλατιού, άπ' όπου παρακολουθεϊ κρυμμένο τό βασιλικό μάτι.

Καί λένε:

«Έσύ Κλήμη, κι έσύ Φίλιππε... Καταπατήσατε τόν όρκο σας. Είστε προδότες. Σας κατηγορώ καί τούς δυό στη Δικαιοσύνη του Θεού!... Καί σας καλώ νά παρουσιαστείτε μπρός του!...

Έσένα Κλήμη, μέσα σέ σαράντα μέρες!... Κι έσένα Φίλιππε μέσα στό χρόνο!...»

Μιά στιγμή θανάτου άπλώνεται, κι άκούγεται μονάχα τό τρίεμο άπ' τά εύλα πού καίγονται.

Καί πράγματι έγιν' έτσι. Ό Πάπας Κλήμης πέθανε από δυσεντερία μέσ τήν κοιλάδα του Ρήνου στίς 9 Άπριλίου του 1314, είκοσιοκτώ μέρες άργότερα. Κι ό Φίλιππος ό Ώραίος, πέθανε στίς 29 Νοεμβρίου του 1314, κοντά στό Παρίσι, στό FONTAINEBLEAU.

Έπεσε άπ' τό άλογό του καί καταπατήθηκε άπ' τούς άλλους καβαλλάρηδες, όχτώ μήνες άργότερα. Ό λόγος κι ή φωτιά, άπόδειξαν κατά πού έγερνε ή πλάστιγγα τής Δικαιοσύνης.

Η φωτιά τών καταδικασμένων φούντωσε γιά καλά. Οί δυό σιλουέτες μόλις πού διακρίνονται ανάμεσα στίς φλόγες. Σιγά-σιγά, οί δυό ανθρώπινες μορφές μεταβάλλονται σέ δυό καρβουνιασμένες μάζες. Ό καπνός σκορπάει όλόγυρα τή μυρουδιά τής καμμένης σάρκας.

Ό άββάς Βελλύ στη «Ιστορία τής Γαλλίας» μάς λέει:

«Πρός τό βράδυ, όταν δέν είχε πιά μείνει τίποτ' από τά δυό καμμένα κορμιά, οί άνθρωποι του λαού άδιαφορώντας γιά τούς φρουρούς πού στέκαν όλόγυρα, πλησίασαν τή σβυσμένη πιά φωτιά, μάζεψαν εύλαβικά τή στάχτη τών δυό μαρτύρων καί τήν έχωσαν στον κόρφο τους σά φυλακτό. Όλοι σταυροκοπιόντουσαν άμίλητοι. Ό όμορφος θάνατος του Μολαί καί του Σαρναί ρίζωσε στη καρδιά του λαού, κι άντίκρυσε μέ περισσότερη καχυποψία τόν Γάλλο βασιλιά...»

Άνάμεσα στό πλήθος, χωρισμένοι σέ μικρές ομάδες, τά μέλη τής άδελφότητας τών λιθοξόων καί τών ευουργών, μέ μιά λέξη, τών Τεκτόνων πού ήταν οί προστατευόμενοι τών Ιπποτών του Τάγματος του Ναού, άκουσαν τά λόγια του Μολαί. Κι ήταν γι' αυτούς μιά διαταγή καί μιά έλπίδα. Η ιδέα τής έκδίκησης πέρασε στους αιώνες. Τρεις φορές ή δυναστεία του βασιλιά έσβυσε μέ τρεις άδελφούς. Οί CAPETIENS μέ τόν Λουδοβίκο τόν Ι', τόν Φίλιππο τόν Ε' καί τόν Κάρολο τόν Δ'. Οί VALOIS μέ τόν Φραγκίσκο τόν Β', τόν Κάρολο τόν Θ' καί τόν Έρρίκο τόν Γ'. Οί BOURBONS μέ

τόν Λουδοβίκο τόν ΙΣΤ΄, τόν Λουδοβίκο τόν ΙΗ΄ καί τόν Κάρολο τόν Ι΄.

Τό 1358 ξεσπάει ἡ Ζακερί. Στά ἐπόμενα τριάντα χρόνια ἀγρότες καί τεχνίτες, ὀδηγημένοι ἀπ’ τόν Ζάκ ΒΟΝΗΟΜΜΕ, πολεμοῦν ἐναντίον τῶν εὐγενῶν καί τοῦ βασιλιᾶ προλογίζοντας ἔτσι τή Μεγάλη Ἐπανάσταση τῶν Ἰακωβίνων τοῦ 1789. Ὁ Ζάκ ΒΟΝΗΟΜΜΕ ἀρχίζει ἔτσι τήν ἐκδίκηση τοῦ Ζάκ Ντέ Μολαί. Κι ἕνα πρωινό τοῦ Γενάρη τοῦ 1793, ἀπό τόν Πύργο τοῦ Ναοῦ, ξεκίνησε ὁ εἰκοστός δεύτερος διάδοχος τοῦ Φιλίππου τοῦ Ὁραίου, γιά τό τελευταῖο ταξίδι του.

Ἡ διάλυση τοῦ Τάγματος τοῦ Ναοῦ, ἀποφασίστηκε ἀπ’ τή Σύνοδο τῆς Βιέννας, στήν κοιλάδα τοῦ Ρήνου, τό 1311. Ἀκριβῶς πέντε αἰῶνες ἀργότερα, τό 1811, τό κτήριο τοῦ Κάστρου τοῦ Ναοῦ στό Παρίσι, κατεδαφίστηκε.

Τί θά μπορούσε ν’ ἀποκαλύψει; Μήπως ἀπ’ τή Δευτέρα 11 Μαρτίου 1314, δέν εἶχε πέσει ἕνα ἀκόμα σκοτεινό κάλυμμα πάνω στό *θανάσιμο μυστικό*;

Γιά πάρα πολλά χρόνια κυκλοφοροῦσε μιά φήμη. Ἔλεγε, πῶς κάθε χρόνο, τή νύχτα τῆς ἡμερομηνίας, πού διατάχτηκε ἡ καταστροφή τοῦ Τάγματος, ἕνα φάντασμα τυλιγμένο μέ τόν ἄσπρο μανδύα, πού εἶχε ζωγραφισμένο πάνω του τόν κόκκινο σταυρό, κι ὀπλισμένο μέ τήν χαρακτηριστική ἀσπρόμαυρη ἀσπίδα καί τό κοντάρι, φανερωνόταν τά μεσάνυχτα στήν κρύπτη τοῦ Ναοῦ στό Παρίσι. Κι ἀκουγόταν μιά ἀπόκοσμη φωνή πού ρωτοῦσε:

«Ποιός θελεῖ νά ἐλευθερώσει τήν Ἱερουσαλήμ;»

–Κανείς, ἀπαντοῦσε ἡ ἡχώ ἀνάμεσα στίς κολῶνες τῆς κρύπτης. Ὁ Ναός, ἔχει καταστραφεῖ...

5 Φεβρουαρίου 1967 - 26 Φεβρουαρίου 1970.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Ὁ ἀναγνώστης θά παρατήρησε τή συχνή ἐπανάληψη ὀρισμένων βιβλικῶν κι εὐαγγελικῶν ἐδαφίων ἢ ὀρισμένων ὄρων. Ὁ συγγραφέας, ἔκρινε ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο. Μιά πραγματική δογματική «πλύση ἐγκεφάλου» ἔχει γίνει βίαια, ἐδῶ καί δεκαπέντε αἰῶνες στόν κληρονομικό ψυχισμό τοῦ Δυτικοῦ Ἀνθρώπου, ἔτσι πού συχνά ν’ ἀποφεύγει τήν κάπως ἀνορθόδοξη κριτική καί νά διστάζει νά παραδεχτεῖ καί τό πιό λογικό ἐπιχείρημα. Ὁ συγγραφέας ὁμολογεῖ πῶς κάποτε ἦταν κι αὐτός δέσμιος τοῦ κανόνα. Γι’ αὐτόν ἀκριβῶς τό λόγο θεώρησε ἀναγκαῖο νά ὑπογραμμίσαι ὀρισμένα σημαντικά κείμενα, ἐπαναλαμβάνοντάς τα. Ζητάει συγνώμη ἀπό τόν ἀναγνώστη.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

Στή γαλλική ἐκδοση τοῦ βιβλίου, ὁ συγγραφέας, γιά νά βοηθήσει τόν ἀναγνώστη νά καταλάβει καλύτερα τό νόημα τῶν λέξεων καί ὀνομάτων, πού προέρχονται ἀπ’ τά κείμενα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί πού χρησιμοποιοῦνται ἀκόμα σήμερα, στήν τρέχουσα χριστιανική ὀρολογία, χωρίς συνήθως νά εἶναι ἀπόλυτα γνωστή ἡ πραγματική τους σημασία, συμπληρώνει τό ἔργο του μ’ ἕνα μικρό λεξιλόγιο.

Τό λεξιλόγιο αὐτό, τό μετέφρασα καί τό πλούτισα καί μ’ ἄλλες λέξεις κι ὀνόματα, πού ὁ συγγραφέας εἶχε παραλείψει, νομίζοντας πῶς εἶναι γνωστά στό γαλλικό τουλάχιστον ἀναγνωστικό κοινό.

Τά περισσότερα βιβλικά ὀνόματα, ἔχουν διαστρεβλωθεῖ μέ τήν ἀπόδοσή τους σ’ ἑλληνικούς χαρακτήρες. Μετά παραμορφώθηκαν ἀκόμα περισσότερο περνώντας στά λατινικά, ἔτσι πού φτάνουν τελείως ἰδιά ἀλλαγμένα στίς σύγχρονες εὐρωπαϊκές γλώσσες. Βέβαια, ἡ μετάφραση μιᾶς τέτοιας λέξης ἢ ἑνός τέτοιου ὀνόματος στά νεοελληνικά, ἀπαιτεῖ μάλλον ἐπιστροφή στήν ἀρχία ἑλληνική ἀπόδοση, χωρίς αὐτό νά σημαίνει πῶς εἶναι καί ἡ πιό σωστή. Ἐνα παράδειγμα θά κάνει τόν ἀναγνώστη νά καταλάβει αὐτό πού θέλω νά πῶ:

Στά ἑβραϊκά, ὁ ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ (Γιαχβέ), λέγεται *Γιοχαν-νάν*. Στά ἀρχία ἑλληνικά, ἡ λέξη αὐτή, ἔγινε *Ἰωάννης*. Στά λατινικά, JOHANNES. Στά γαλλικά, JEAN. Σ’ ἄλλου εἶδους βιβλία, συνηθίζουν νά μεταφράζουν τό JEAN - Ζάν. Μπορεῖ νά ἀποδοθεῖ ἀκόμα σωστότερα, ἔν ποῦμε *Γιάννης*.

Υπάρχουν όμως και τα ταμπού. Γιατί αν πεις τον Ευαγγελιστή Ιωάννη, Ευαγγελιστή Γιάννη, θίγεις το λεκτικό κατεστημένο, ενώ δεν συμβαίνει τίποτα, αν ονομάσεις την εκκλησία που τιμάει το ίδιο πρόσωπο, "Αϊ - Γιάννη.

Έτσι λοιπόν, το είδος του βιβλίου, μου επιβάλλει μια καθορισμένη ορολογία, άπαραβίαστη από αιώνες. Από σεβασμό όμως, για την αλήθεια και προπάντων, για την νοημοσύνη του αναγνώστη, μετέφρασα, συμπλήρωσα και πλούτησα, όσο ήταν δυνατόν, το μικρό αυτό λεξιλόγιο, που δε θα φωτίσει βέβαια άπλετα το θέμα, ούτε θα το εξαντλήσει στις λίγες σελίδες του, αλλά τουλάχιστον θα βοηθήσει να γίνει πιο εύκολη η ανάγνωση του έργου του R. AMBELAIN.

Εκτός από το πρόβλημα των λέξεων και των ονομάτων, που λύθηκε κάπως με τη δημιουργία του Λεξιλογίου, θα ήθελα να πω και δυό λόγια, για τα διάφορα κείμενα που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας, για να στηρίξει πάνω τους τους συλλογισμούς του. Τα κείμενα αυτά, ανήκουν βασικά σε πέντε ομάδες:

- α. 'Αποσπάσματα απ' την «Καινή Διαθήκη».
- β. 'Αποσπάσματα απ' την «Παλαιά Διαθήκη».
- γ. 'Αποσπάσματα απ' τ' «άπόκρυφα ευαγγέλια».
- δ. 'Αποσπάσματα απ' αρχαίους συγγραφείς, κυρίως ιστορικούς.
- ε. 'Αποσπάσματα από σύγχρονα κείμενα, γραμμένα ή μεταφρασμένα στα γαλλικά.

Για την πρώτη ομάδα, απέφυγα να μεταφράσω το γαλλικό κείμενο της Καινής Διαθήκης, που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας, για τον απλούστατο λόγο, ότι είναι μεταφρασμένο απ' τα ελληνικά. Προτίμησα, λοιπόν, να χρησιμοποιήσω το ελληνικό «πρωτότυπο». 'Αλλά, λέγοντας «πρωτότυπο», τα πράγματα είναι πολύ σχετικά. 'Απ' τις εκδόσεις της Καινής Διαθήκης που κυκλοφορούν στην ελληνική αγορά, δεν υπάρχουν δυό, που να είναι απόλυτα όμοιες μεταξύ τους!

Τελικά, αποφάσισα να χρησιμοποιήσω την έκδοση της «Βιβλικής 'Εταιρείας» (Λονδίνο 1939), που υποτίθεται πως είναι βασισμένη σ' ένα κείμενο, παραδεκτό σε διεθνή κλίμακα, τον «TEXTUS RECEPTUS». 'Η εκλογή μου δεν σημαίνει, πως κατά τη γνώμη μου, το κείμενο της έκδοσης αυτής είναι και το καλύτερο. 'Απλούστατα συμφωνεί, σχεδόν απόλυτα, με το κείμενο, που χρησιμοποίησε ο συγγραφέας και περιέχει όλα τα «πατήματα», που πάνω τους στηρίζονται οι συλλογισμοί του. 'Αναρωτιέμαι μάλιστα, αν η παραλλαγή ορισμένων έδαφίων, σ' άλλες εκδόσεις, δεν αποβλέπει ακριβώς στην εξαφάνιση αυτών των «πατημάτων».

Για τη δεύτερη ομάδα, χρησιμοποίησα τη «νεοελληνική» μετάφραση της Βιβλικής 'Εταιρείας ('Αθήναι 1956). Στην περίπτωση των κειμένων της «Παλαιάς Διαθήκης», η έρμηνευτική αλήθεια είναι πάρα πολύ σχετική. 'Ηδη, η περίφημη μετάφραση των Ο, έχει χάσει το κύρος της. Θα πρέπει να περιμένουμε τη δημοσίευση στα ελληνικά των χειρογράφων της Νεκρής Θάλασσας, την αναθεώρηση του ίδιου του «έπισήμου» εβραϊκού κειμένου, την μετάφραση στη δημοτική, του μελλοντικά αναθεωρημένου κειμένου, για να πούμε τελικά πως έχουμε στα χέρια μας μια κάπως «γνήσια» απόδοση της χιλιοπαραλλαγμένης «Παλαιάς Διαθήκης». 'Επειδή λοιπόν, τα πράγματα είναι τόσο σχετικά, όταν μιλάμε για τη γνησιότητα του κειμένου αυτού, ως αρκεστούμε, για την ώρα, στην έκδοση της «Βιβλικής 'Εταιρείας», φροντίζοντας απλώς να καταλάβουμε αυτά, που έχει να μας πει ο συγγραφέας μας.

Για την τρίτη και τετάρτη ομάδα, μετέφρασα κατ' αυθείαν τα κείμενα από τα γαλλικά. Βέβαια, πολλά από τ' αποσπάσματα αυτά, είναι μεταφρασμένα απ' τα ελληνικά. 'Αλλα πάλι, από τα κοπτικά, τα συριακά, τα λατινικά κ.τ.λ. Δεν έχω την απαίτηση από τον αναγνώστη, να παραδεχτεί πως τ' αποσπάσματα αυτά είναι μεταφρασμένα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Σε μια διπλή μετάφραση, τα λάθη, αναγκαστικά, διπλασιάζονται. Προσπάθησα να επιτύχω μιάν ομοιομορφία στην έκφραση και να εξυηρητήσω το νόημα του συγγραφέα. 'Αν όμως, συγκριθούν με τα πρωτότυπά τους, είμαι βέβαιος ότι θα δημιουργηθούν θέματα για την ακριβολογική τους απόδοση. 'Ας μήν ξεχνάει λοιπόν ο αναγνώστης, πως η απόδοσή τους είναι σχετική κι αποκλείεται η κατά λέξη χρησιμοποίησή τους σε μιάν οποιαδήποτε επιχειρηματολογία.

Τέλος, για την ομάδα (ε), θα ήθελα να υπενθυμίσω στον αναγνώστη πως μετέφρασα αυτά τα αποσπάσματα, όπως τα βρήκα μέσ' το βιβλίο του R. AMBELAIN, και με τον τρόπο που τα χρησιμοποίησε. 'Αν ορισμένα απ' αυτά υπάρχουν ήδη στα ελληνικά από παλιότερες εκδόσεις, τότε θα παρατηρηθούν ίσως μερικές φραστικές διαφορές, που είναι άλλωστε αυτόνομες.

Είναι πολύ πιθανό, μετά τη γνωριμία του με το βιβλίο αυτό, να δημιουργήθηκαν στον αναγνώστη ένα πλήθος από ερωτήματα, τόσο για λόγους της εξέλιξης, του μεσσιανικού κινήματος του 'Ιησοῦ, σ' αυτό το ιστορικό φαινόμενο που ονομάζεται Χριστιανική θρησκεία, όσο και για την ιστορική πραγματικότητα των άλλων, δευτερευόντων προσώπων, που είναι γνωστή ή δογμα-

τική συμμετοχή τους στη συγκρότηση του χριστιανικού μύθου. Αποτελούν κι αυτά, μετά τόν Ίησοῦ, θέματα για τήν έρευνα τής καταγωγής του Χριστιανισμού.

Η ανάλυση όμως τών θεμάτων αὐτῶν απαιτεῖ ἕναν τεράστιο χῶρο καί δέν χωράει σ' ἕναν μόνο τόμο. Ὁ συγγραφέας, φρόντισε νά ἱκανοποιήσει τίς δικαιολογημένες αὐτές ἀπορίες τοῦ ἀναγνώστη, γράφοντας τέσσερα ἀκόμα ἔργα, πού συμπληρώνουν τή σειρά:

α. Ἡ μυστική Ζωή τοῦ Ἀπόστολου Παύλου.

β. Τά βαρειά μυστικά τοῦ Γολγοθᾶ.

γ. Τό μυστικό τῶν «Υἱῶν Δαυῖδ».

δ. Οἱ τρεῖς Πάπισσες.

Οἱ τέσσερις αὐτοί τόμοι, θά εἶναι πολύ σύντομα στή διάθεση τοῦ Ἑλληνα ἀναγνώστη.

Ὁ Μεταφραστής.

Ἄδωνις:

(ἔβρ. λέξη) ADON - Κύριος.

Ἀνανίας:

(ἔβρ. λέξη) HANANIA - Εὐνοούμενος τοῦ Θεοῦ.

Ἄννα:

(ἔβρ. λέξη) HANA - Ἐκλεκτή τοῦ Θεοῦ.

Βαρθολομαῖος:

(ἀραμαϊκή λέξη) - BAR - TALMAÏ « Γυῖός τοῦ Ταλμαΐ.

Βαρνάβας:

(ἀραμαϊκή λέξη) BAR - NABI - Γυῖός τοῦ Προφήτη.

Γαμαλιήλ:

(ἔβρ. λέξη) GAMLI - EL - ὁ ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ.

Γαμαλιήλ ὁ Α΄:

Νασί (βλ. λ.) στίς ἀρχές τοῦ 1ου αἰῶνα. Τ' ἀπόκρυφα εὐαγγέλια τόν θεωροῦν κρυπτοχριστιανό, πράγμα πού τό θεωρεῖ τελείως ἀπίθανο ὁ R. AMBELAIN.

Γαμαλιήλ ὁ Β΄:

Νασί (βλ. λ.) τήν ἐποχή τοῦ Αὐτοκράτορα Ἄδριανοῦ, διάσημος γιά τίς ἀστρονομικές γνώσεις του. Ἐγγονός του, εἶναι ὁ ὁ Ἰούδας ὁ Ἅγιος (βλ. λ.).

Γαμαλιήλ ὁ Δ΄:

Ὁ τελευταῖος Νασί (βλ. λ.). Μετά τόν θάνατό του, ὁ Αὐτοκράτορας Θεοδόσιος ὁ Β΄ διέλυσε τό Σανχεντρίν (βλ. λ.).

Γκεμαρᾶ:

Προφορική διδασκαλία τῶν AMORAÏM, ἐπεξήγηση κι ἀνάλυση τής Μισνᾶ (βλ. λ.) μέ τόν ἴδιο τρόπο πού ἡ τελευταία, ἐπεξηγεῖ κι ἀναλύει τήν Πεντάτευχο. Ἡ Γκεμαρᾶ ἔμεινε γιά πολλούς αἰῶνες προφορική διδασκαλία, πράγμα πού φαί-

νεταί καθαρά άπ' τά μνημονικά σύμβολα στ' άρχές τών κεφαλαίων της.

Γνώση καί Γνωστικιστές:

Χριστιανοφιλοσοφική αίρεση, πού έδινε μεγαλύτερη άξία στην Έλληνική φιλοσοφία, παρά στην χριστιανική παράδοση. Ταυτόχρονα, ήταν επηρεασμένη από Βαβυλωνιακές, Περσικές κι Αιγυπτιακές θεωρίες. Δογματική βάση της Γνώσης, ήταν ή αιώνια πάλη ανάμεσα στον Θεό καί στην Ύλη.

Οί γνωστικιστές, στην προσπάθειά τους νά έδραιώσουν μιά χριστιανική φιλοσοφία μέ κάποια λογική άλληλουχία, έφθασαν στό συμπέρασμα πώς ό Θεός της «Παλαιάς Διαθήκης» βρίσκεται σέ άπόλυτη αντίθεση μέ τόν Θεό του Ίησοϋ. Κατά συνέπεια, δέν θεωρούσαν τόν Χριστιανισμό σάν τό συμπλήρωμα του Ίουδαϊσμοϋ, αλλά σάν τήν άπόλυτη ιστορική του αντίθεση. Βέβαια, τό δείγμα αυτό του αυτούσιου ιστορικού ρεαλισμοϋ, έγινε ή αίτία της καταδίωξης καί της καταστροφής τους. Πολλοί Γνωστικιστές θανατώθηκαν άπ' τά όργανα της επίσημης Έκκλησίας καί τό μεγαλύτερο μέρος άπ' τά συγγράμματά τους έξαφανίστηκε.

Δοσίθεοι ή Δοσιθεανοί:

Έτσι όνομάζονταν οί όπαδοί του Σαμαρείτη Δοσίθεου πού παρουσιάστηκε στά τέλη του πρώτου αιώνα σά Μεσσίας - Χριστός. Τό βασικό του κήρυγμα, ήταν ή φανατική προσήλωση στον Ίουδαϊκό Νόμο καί στην άσκητική ζωή. Έ παράδοση, λέει πώς ήταν μαθητής του Ίωάννη του Βαπτιστή. Όπαδοί του, υπήρχαν μέχρι τόν Μεσαίωνα καί συχνά οί χριστιανοί τούς κατηγορούσαν ότι διαστρέβλωναν τά κείμενα της Γραφής.

Έσσαίοι:

Έ σημαντικότερη άπ' τίς Ίουδαϊκές αίρέσεις, γνωστή ήδη άπ' τόν 4ο π.Χ. αιώνα, διατηρήθηκε μέχρι τίς άρχές του 2ου μ.Χ. αιώνα. Ό «Έλεύθερος Τεκτονισμός», τούς θεωρεί σάν τούς πρώ-

τους τέκτονες της Παλαιστίνης.

Οί βασικές θεωρίες, πού έκήρυταν οί Έσσαίοι, ήταν ή άπόλυτη ισότητα ανάμεσα στους άνθρώπους, ή άδελφοσύνη τών λαών κι ή έλευθερία. Μισούσαν τόν πόλεμο καί τή βία. Ζούσαν μιά άσκητική κοινοβιακή ζωή στην έρημο της Ίουδαίας, καντά στις όχθες της Νεκρής Θάλασσας. Σεβόντουσαν τόν Ίουδαϊκό Νόμο, άπόφευγαν όμως τίς τελετουργίες καί τή φανατική προσήλωση. Πολλοί ιστορικοί βρίσκουν μέσα στις θεωρίες τών Έσσαίων, ίνδουϊστικές, βουδδιστικές, ζωροαστρικές καί όρφικές επιδράσεις. Οί Έσσαίοι, πίστευαν πώς ή έργασία είναι άναγκαία, μόνο όταν γίνεται για τήν άπόκτηση της καθημερινής τροφής. Έτσι, έργάζονται σκληρά στην έρημο, ζώντας άπ' τή γεωργία καί τήν κτηνοτροφία, αλλά μισούσαν τό έμπόριο καί τήν όποιαδήποτε βιοτεχνική άπασχόληση, πού ενισχύει μέ προϊόντα της τόν πόλεμο. Έταν μυστικιστές. Τούς ένδιέφερε ή φιλοσοφική έρμηνεία της Γραφής κι ή ήθική, πνευματική, διανοητική καί ψυχική καλλιτέρευση του ανθρώπου. Έταν φανατικά προσηλωμένοι στην καθαριότητα καί στην ύγιεινή του σώματος. Συνήθως, άπέφευγαν τόν γάμο κι αυτός είναι ίσως ένας άκόμα λόγος της έξαφάνισής τους άπ' τήν ιστορία.

Έλισάβετ:

(έβρ. λέξη) ELI - SHE - BA - Αυτή πού έρχεται, είναι σταλμένη άπ' τό Θεό.

Ζηλωτές:

(έλλ. λέξη, μετάφραση της έβραϊκής ΚΑΝΑΪΜ). Έτσι όνομάστηκαν οί επαναστατημένοι Έβραίοι, έναντίον τών Ρωμαίων, πού πίστευαν πώς ό λαός, δέ θά έπρεπε νά περιμένει τόν Μεσσία για ν' άποκτήσει τήν έλευθερία του, άλλ' αντίθετα, έπρεπε νά όπλιστεί καί νά πολεμήσει τόν κατακτητή.

Ζαχαρίας:

(έβρ. λέξη) ZAKHARIA - Θεία Μνήμη.

Ζαχαΐος:
(έβρ. λέξη) ΖΑΚΗΑΪ - Αὐτός πού τόν θυμᾶται ὁ Θεός.

Ζεβεδαῖος:
(έβρ. λέξη) ΖΑΒΔΑΪ - Ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ.

Ζοχάρ:
Τό κυριώτερο βιβλίον τῆς Καββαλιστικῆς Διδασκαλίας. Στήν ἑβραϊκή τῆς ἔτυμολογία, ἡ λέξη σημαίνει «Μνημόνιο» (β. λ. Κάββαλα).

Ἡλίας:
(έβρ. λέξη) ΕΛΥΑΗΟΥ - Θεός μου εἶναι ὁ Γιαχβέ.

Θωμᾶς:
(έβρ. λέξη) ΤΑΟΜΑ - Δίδυμος.

Θαδδαῖος:
(έβρ. λέξη) ΤΗΑΔΔΑΪ - Ἐγκωμιαστής.

Ἰούδας:
(έβρ. λέξη) ΙΕΗΟΥΔΑ - Φανατικός λάτρης τοῦ Θεοῦ.

Ἰούδας ὁ Ἅγιος (ἢ Ράμπι) :
Ὁ ἐνδοξότερος ἀπ' τοὺς Νασί (βλ. λ.). Ἐγραψε τή Μισνᾶ (βλ. λ.).

Ἰσκαριώτης:
(έβρ. λέξη) ΙΣΗ - ΣΙΚΑΡΙΟΤΗ - Ἄνθρωπος τοῦ φόβου.

Ἰάκωβος:
(έβρ. λέξη) ΙΑΚΟΒ - Ὑποσκελιστής.

Ἰωάννης:
(έβρ. λέξη) ΙΟΗΑΝΝΑΝ - Ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ.

Ἰησοῦς:
(έβρ. λέξη) ΙΕΣΗΟΥΑΗ - Σωτήρας.

Ἰωακείμ:
(έβρ. λέξη) ΙΧΟΥΑΚΙΜ - Ἔχει τήν ὑποστήριξη τοῦ Θεοῦ.

Ἰωσήφ:
(έβρ. λέξη) ΙΟΣΕΦ - Αὐτός πού πρόσθεσε ὁ Θεός.

Ἰερουσαλήμ:
Παραφθαρμένη προφορά τῆς λέξης: ΙΕΡΟΥΣΑΛΑΪΜ. Πιθανότατα προέρχεται ἀπ' τή σύνθεση τῆς προεβραϊκῆς ὀνομασίας τῆς τοποθεσίας ΙΕΥΟΥΣΗ (λέξη μάλλον χετταϊκῆς προέλευσης) μέ τήν ἑβραϊκή λέξη ΣΗΑΛΟΜ (Εἰρήνη). Πάντως καί ἡ ἐξήγηση αὐτή, εἶναι σχετική.

Ἰουλιανοί ἢ Ἰουλιανιστές ἢ Ἀφθαρτοδοκητές:
Ὅπαδοί τοῦ ἐπισκόπου Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἀλικαρνασσέα (τέλη 4ου αἰῶνα) πού πίστευαν πώς τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἦταν ἀφθαρτο κι ἀνεξάρτητο ἀπ' τοὺς φυσικούς νόμους.

Κάββαλα:
(έβρ. λέξη) ΚΑΒΒΑΛΑ - Παραλαβή, παράδοση. Εἶναι ἡ πανάρχαια μυστικιστική ἑβραϊκή γνώση, πού βασίζεται σέ μιά εἰδική, ἐσωτερική ἐρμηνεία τῆς Γραφῆς. Σύμφωνα μέ τή θεωρία τῆς Κάββαλα, τῆ μεγαλύτερη σημασία τήν ἔχει τό ΜΕΤΑΤΡΟΝ, ἕνα εἶδος μεσολαβητοῦ ἀνάμεσα στό Θεό καί στόν κόσμον, πού δέν ἀποκλείεται νά ἔχει σχέση μέ τόν Ἰνδουϊστικό ΑΒΑΤΑΡ. Τά κύρια βιβλία τῆς Κάββαλα, εἶναι τό ΣΗΙΟΥΡ ΚΟΜΑ, τό ΣΕΦΕΡ ΥΕΖΙΡΑ (βιβλίον τῆς Δημιουργίας) καί τό Ζοχάρ (ΖΟΗΑΡ). Τό τελευταῖον, εἶναι τό σπουδαιότερον καί εἶναι γραμμένο στά χαλδαϊκά. Σύμφωνα μέ τή γνώμη τοῦ μεγάλου Καββαλιστῆ τοῦ Μεσαίωνα, ΜΟΪΣΕ ΔΕ ΛΕΟΝ (13ος αἰῶνας), τό Ζοχάρ γράφτηκε τόν 1ο ἢ τόν 2ο αἰῶνα μ.Χ. ἀπό τόν ΣΙΜΕΟΝ ΒΕΝ ΙΟΧΑΪ σέ μιά σπηλιά κοντά στή λίμνη τῆς Τιβεριάδας. Ἄλλοι συγγραφεῖς, θεωροῦν τόν ἴδιον τόν ΜΟΪΣΕ ΔΕ ΛΕΟΝ σάν τόν δημιουργό τοῦ Ζοχάρ, βασιζόμενου ὁμως, στή διδασκαλία τοῦ ΣΙΜΕΟΝ ΒΕΝ ΙΟΧΑΪ καί σ'

ἀρχαιότερες παραδόσεις. Τέλος, υπάρχουν ἄλλοι, πού ὑποστηρίζουν πώς τό Ζοχάρ εἶναι ἔργο τοῦ μυστικιστῆ τυχοδιώχτη τοῦ Μεσαίωνα, ABOULAFIA.

Ἡ Κάββαλα, ἐκτός ἀπ' τόν αἰώνιο κι ἀπέραντο Θεό, τόν «EN SOF», ἀναγνωρίζει κι ἄλλες δέκα δυνάμεις, τίς «SERIFOTH», πού ἀποτελοῦν τίς ἐξωτερικές ἐκδηλώσεις τῆς Μιάς καί Μοναδικῆς Θεότητος. Πιστεύει ἀκόμα στή μετεμψύχωση καί στή μελλοντική ἄφιξη τοῦ Μεσσία.

Στό πρακτικό της μέρος, ἡ Κάββαλα διδάσκει τήν ἀριθμητική καί γεωμετρική ἀποκρυπτογράφηση κι ἀνάλυση τῶν ἐβραϊκῶν λέξεων πού περιέχει ἡ Γραφή, δίνοντάς τους μιά τελείως διαφορετική σημασία. Τό καββαλιστικό ἀριθμολεκτικό σύστημα, ὀνομάζεται «Τριανταδύο τρόποι τῆς Σοφίας».

Ἀκόμα, διδάσκει τήν ἀντίθετη λειτουργία, δηλαδή τή σύνθεση λέξεων - συμβόλων, πού προέρχονται ἀπ' τά γνωστά γιά τήν ἀριθμολεκτική ἀεία τους ὀνόματα τοῦ Θεοῦ καί πού ἐπηρεάζουν τήν υγεία, τή γνώση, τόν πλοῦτο κ.τ.λ.

Ἡ Κάββαλα, διαδόθηκε πολύ ἀνάμεσα στόν 13ο καί 15ο αἰώνα, ἐπειδή ἀκριβῶς, ἔδινε διέξοδο στή φαντασία καί στούς πόθους τῶν καταπιεσμένων ἀπ' τό μεσαιωνικό πνεῦμα ἀνθρώπων. Γνώρισε φανατικούς ὀπαδοῦς, τόσο ἀνάμεσα στούς Ἑβραίους, ὅσο κι ἀνάμεσα στούς Χριστιανούς.

Σήμερα, ἡ Κάββαλα, ἔχει πιά καταχωρηθεῖ μαζί μέ τ' ἄλλα μεσαιωνικά διανοητικά φαινόμενα, ὅπως ἡ ἀλχημεία, ἡ ἀστρολογία, ἡ μαύρη καί λευκή μαγεία, σάν τούς πρόδρομους τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης καί φιλοσοφίας.

Καθαροί:

Αἵρεση τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, πού ἐκδηλώνεται ἀνάμεσα στόν 10ο καί 15ο αἰώνα. Πίστευαν - βασισμένοι ἴσως στήν παράδοση τῶν Γνωστικιστῶν (βλ. λ.) - στήν ὑπαρξη δυό Θεῶν τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ, πού πολεμοῦν ἀσταμάτητα μεταξύ τους καί ἐπηρεάζουν σ' αὐτόν τόν ἀνελέητο ἀγῶνα τους, τήν ὑπαρξη τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτή τουλάχιστον, ἦταν ἡ θεωρία πού ἀκολουθοῦσαν οἱ κατώτεροι ὀπαδοί, «οἱ πιστοί». Ἀντίθετα, εἶναι ἄγνωστο ποιές ἦταν οἱ ἐπί πλέον θεωρίες πού ἀποδέχονταν οἱ ἱεραρχικά ἀνώτεροι ὀπαδοί, «οἱ τέλειοι». Ἴσως, ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἀπόκρυφης πίστεως τους νά μᾶς ὀδηγήσει στό συμπέρασμα πώς οἱ «Καθαροί», δέν ἦταν χριστιανική αἵρεση, ἀλλά μιά αὐτόνομη θρησκεία, πού δέν εἶχε καμμιά σχέση μέ τόν Χριστιανισμό.

Καϊάφας:

(ἐβρ. λέξη) ΚΑΪΡΗΑ - Ἄρχοντας.

Γιά τό ἱστορικό πρόσωπο μέ τ' ὄνομα αὐτό, δέν ὑπάρχουν συγκεκριμένες πληροφορίες. Πάντως, εἶναι σχετική καί συζητήσιμη ἡ ἐπίσημη χριστιανική παράδοση, πού ἀναφέρει τόν Καϊάφα σάν τόν «κακό» ἀρχιερέα, πού προκάλεσε τήν καταδίκη καί τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ. Ἀκόμα πιά ἀπίθανη ἀπ' αὐτήν, εἶναι καί ἡ ἀνεπίσημη παράδοση, πού λέει ὅτι πέθανε στήν Κρήτη! Σύμφωνα μέ τή φήμη αὐτή, οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, τόν ἔθαψαν ἑπτὰ φορές κι ἑπτὰ φορές, ἡ γῆ ἔερασε τό σῶμα του, σάν νά εἶχε κι αὐτή ἀσπαστεῖ τό Χριστιανισμό. Τέλος, κάλυψαν τό σῶμα του μ' ἕναν τεράστιο σωρό ἀπό πέτρες, πού... σώζεται μέχρι σήμερα!

Κεφᾶς:

(ἐβρ. λέξη) ΚΕΡΗΑ - βράχος, προεξοχή, ἄκρη βράχου.

Κλωπᾶς:

(ἐβρ. λέξη) ΚΑΛΡΗΑΪ - Ἐνδοεὸς.

Λάζαρος:

(ἐβρ. λέξη) ΕΛΕΑΖΑΡ - Τόν βοηθαεῖ ὁ Θεός.

Λευί:

(ἐβρ. λέξη) ΛΕΒΙ - Ὁ δεσμώτης τοῦ Θεοῦ.

Μαρσιωνιστές ἢ Μαρκιωνιστές:

Ὅπαδοί τοῦ Πόντιου αἰρετικοῦ Μαρσίωνα ἢ Μαρκίωνα (2ος αἰώνας). Πίστευαν στήν ἐγκρά-

τεια καί τή χορτοφαγία καί δέν ἀναγνώριζαν οὔτε τά μυστήρια οὔτε τήν ἀνάσταση. Ἐπί τῶν κανονικά κείμενα, παραδεχόντουσαν σάν γνήσια, μόνο τό Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ καί δυό ἀπό τίς ἐπιστολές τοῦ Παύλου.

Μανιχαῖοι:

Ἐπαδοί τοῦ Μάνη, Πέρση ἀριστοκράτη πού ἀσπάστηκε τόν Χριστιανισμό καί τόν ἀνάμιξε μέ περσικές καί βουδδιστικές παραδόσεις.

Ἐο Μάνης, ἔζησε τόν 3ο αἰῶνα καί πίστευε στήν αἰώνια πάλη ἀνάμεσα στό Καλό καί στό Κακό, στήν δημιουργία τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τό πνεῦμα τοῦ Καλοῦ Θεοῦ καί στήν σταύρωση, πού τήν ἐξηγοῦσε σάν ἔργο τοῦ Σατανᾶ. Οἱ Μανιχαῖοι, ἦταν φανατικοί ἀντισημίτες καί διώκτες τῆς εἰδωλολατρικῆς φιλοσοφίας. Ἡ αἵρεσή τους διασώθηκε στήν Ἀσία, Ἀφρική καί Εὐρώπη καί συναντᾶμε κοινότητές τους, παντοῦ μέχρι τόν 8ο αἰῶνα.

Μισνᾶ:

MISHNA - Διδασκαλία.

Ἡ Μισνᾶ, εἶναι τό καθάρᾳ νομοθετικό μέρος τοῦ Ταλμούθ (βλ. λ.), δηλαδή, ἡ κωδικοποίηση τῶν νομοθετικῶν ἐρμηνειῶν τῆς Γραφῆς καί γράφηκε τόν 2ο αἰῶνα ἀπ' τό Νασί (βλ. λ.) Ἰουδα τόν Ἅγιο.

Χωρίζεται, βασικά, σ' ἕξι βιβλία, πού κι αὐτά μέ τή σειρά τους, εἶναι χωρισμένα σέ μέρη, κεφάλαια καί παραγράφους, ὅλα ἀριθμημένα μ' ἕνα εὐχρηστο ἀριθμολογικό σύστημα. Τά βιβλία αὐτά περιλαμβάνουν:

α'. Προσευχές - Ἀγρονομική Νομοθεσία.

β'. Ἐορτές.

γ'. Οἰκογενειακό δίκαιο.

δ'. Ἀστικό καί ποινικό δίκαιο.

ε'. Ἱερά σκεύη καί τελετουργίες.

στ'. Νόμους ἑξαγνισμοῦ.

Ἡ Μισνᾶ, εἶναι τό βασικότερο ἔργο τῆς Ἰουδαϊκῆς παράδοσης.

Γιά πολλούς αἰῶνες, ἦταν ὁ μοναδικός νομοθετικός ρυθμιστής τῶν ἀνθρώπινων σχέσεων, μέσα

στός διασπαρμένες Ἰουδαϊκές κοινότητες.

Μινείμ:

Ἐτσι ὀνομάστηκαν οἱ ἐκχριστιανισμένοι ἔβραῖοι, πού ἐγκαταλείψανε τήν Ἰουδαϊκή παράδοση. Ἐλληνικά, τοὺς ὀνόμαζαν Ἀποστάτες ἢ Παραβάτες.

Μαρία:

(ἔβρ. λέξη) MYRIAM - Πριγκίπισσα.

Μάρθα:

(ἔβρ. λέξη) TAMAR - Φοίνικας.

Ματθαῖος:

(ἔβρ. λέξη) MATITHAIOS - Δῶρο, χάρισμα τοῦ Θεοῦ.

Μαναήν:

(ἔβρ. λέξη) MENAHEM - Παράκλητος.

Νασί:

NASI - Πρίγκιπας.

Ἐτσι ὀνομαζόταν ὁ κληρονομικός πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου θρησκευτικοῦ καί νομοθετικοῦ συμβουλίου τῶν Ἑβραίων Ἱερέων (Σανχεντρίν). Ὁ τίτλος αὐτός διατηρήθηκε στήν οἰκογένεια τοῦ Μεγάλου Χιλλέλ.

Ὁ Νασί, ἐπικύρωνε τίς ἀποφάσεις τοῦ Σανχεντρίν, καθόριζε τό ἑορτολόγιο καί ἐξασφάλιζε τή θρησκευτική ἐνότητα. Ἦταν ὁ μόνος, πού εἶχε τό δικαίωμα τοῦ ἀφορισμοῦ (HEREM). Θά μπορούσαμε νά ποῦμε πῶς ὁ Νασί, ἦταν ἕνα εἶδος θρησκευτικοῦ προέδρου δημοκρατίας.

Νεβιείμ:

NEVIIM - Προφῆτες.

Ἡ λέξη χρησιμοποιεῖται σάν γενικός τίτλος ὄλων τῶν προφητικῶν βιβλίων πού περιέχονται στήν Παλαιά Διαθήκη.

Σανχεντρίν:

SANHEDRIN.

Ἀπό τήν ἐποχή πού τό ἐβραϊκό κράτος διαλύεται, ἀπό πολιτική ἄποψη (ρωμαϊκή κατοχή), τό Σανχεντρίν ἀντιπροσώπευε τίς ἰουδαϊκές ἀρχές καί συγκεκριμένα τή θρησκευτική καί δικαστική.

Πρόεδρος τοῦ νομοθετικοῦ καί θρησκευτικοῦ αὐτοῦ συμβουλίου, ἦταν ὁ Νασί (βλ. λ.). Ὑπῆρχαν ἀκόμα, δύο ἀντιπρόεδροι, ὁ Ἄμπ-Μπεϊτ - Ντίν καί ὁ Χαμάμ, τά τακτικά μέλη τοῦ συμβουλίου κι οἱ πρεσβύτες, πού ἀσκούσαν χρέη δικαστῆ στίς διάφορες τοποθεσίες.

Οἱ Ρωμαῖοι ἀναγνώριζαν τό Σανχεντρίν, σάν τήν ἐπίσημη ἰουδαϊκή ἀρχή. Τό Σανχεντρίν ὅμως, δέν ἔμενε ἱκανοποιημένο μέ τήν ἐπίσημη αὐτή ἀναγνώριση καί συχνά ἐνίσχυε, μέ μυστικό συνήθως τρόπο, ἐθνικές ἐξεγέρσεις. Ἄλλοτε πάλι, ἔδωσε γνήσια δείγματα πολιτιστικῆς προσπάθειας, ἰδιαίτερα τήν ἐποχή τοῦ Νασί Ἰούδα τοῦ Ἁγίου. Στά 425, διαλύθηκε μέ διάταγμα τοῦ Αὐτοκράτορα Θεοδόσιου τοῦ Β΄.

Σαλώμη:

(ἐβρ. λέξη) SHALOMA - Ἡ εὐτυχισμένη, ἡ μακά-ρια, αὐτή πού ἔχει εἰρήνη.

Σαούλ:

(ἐβρ. λέξη) SHAOUL - Ὁ ζητούμενος.

Σίμων:

(ἐβρ. λέξη) SHIMEON - Ὁ ὑπάκουος.

Σουσάννα:

(ἐβρ. λέξη) SHOSHANA - Κρίνος.

Ταλμούδ ἢ Ταλμούθ:

(ἐβρ. λέξη) TALMOUD - γνώση, μάθηση, διδασχή. Τό Ταλμούθ, εἶναι τό σημαντικότερο ἔργο τοῦ ἰουδαϊκοῦ πνεύματος. Γράφτηκε σ' ἓνα διάστημα πέντε αἰώνων, μετά τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ (70 μ.Χ.). Τά δύο κύρια μέρη τοῦ τεράστιου αὐτοῦ ἔργου, εἶναι ἡ Μισνᾶ κι ἡ Γκε-

μαρᾶ.

Τό Ταλμούδ, περιέχει τοὺς προφορικούς νόμους, τίς παραδόσεις, τά ἔθιμα καί τίς συνήθειες τοῦ ἐξόριστου Ἰουδαϊσμοῦ κι ἀκόμα θεολογικές ἀπόψεις πού εἴτε ἐπεξηγοῦν τή Γραφή, εἴτε ἐνισχύουν καί κάνουν πιό κατανοητή τήν διδασκαλία τῆς. Ἡ βάση του, εἶναι καθαρὰ νομοθετική, περιέχει ὅμως καί παραδείγματα, ἀφηγήσεις, παραβολές κι ἀναπροσαρμογές τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου.

Ἡ γραφή τοῦ προφορικοῦ νόμου, πού ἀπαγορευόταν αὐστηρά ἀπό τή δογματική ἐρμηνεία τῆς Πεντατεύχου, γνώρισε στήν ἀρχή πολλές ἀντιδράσεις, πού ξεπεράστηκαν ἀργότερα, ἀπ' τήν παραδοχή τῆς ἄποψης πώς τό Ταλμούδ, ἦταν ἀναγκαῖο γιά νά ἐπιβιώσει τό ἰουδαϊκό πνεῦμα. Τό Ταλμούδ, στήν οὐσία του, ἀποτελεῖ τήν ἴδια τήν ἐκφραση τῆς Ἑβραϊκῆς παράδοσης στά ἀτέλειωτα χρόνια τῆς Διασπορᾶς.

Μέ τό κύλισμα τοῦ χρόνου, γνώρισε τοὺς ὑποστηρικτές του, τοὺς μελετητές του, τοὺς κωδικογράφους του, τοὺς συνεχιστές του καί τοὺς φανατικούς ὁπαδούς, πού τοῦ ἔδιναν μεγαλύτερη σημασία κι ἀπό τήν ἴδια τή Γραφή. Παρόμοια, γνώρισε καί τοὺς ἐπικριτές καί τοὺς φανατικούς ἀντιπάλους του.

Γιά τή μελέτη τοῦ Ταλμούδ, ἰδρύθηκαν σχολές, μέ πολυάριθμους δάσκαλους καί σπουδαστές, σέ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου καί σέ διάφορες ἐποχές.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ταλμούδ:

1. Τό Ταλμούδ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Εἶναι κάπως περιορισμένο σ' ἔκταση, σέ σχέση μέ τό δεύτερο. Γράφτηκε στά ἀραμαϊκά. Δέν ἄσκησε μεγάλη ἐπίδραση, εἶναι ὅμως ἀξιόλογο, γιά τίς πληροφορίες πού μάς δίνει, γιά τή ζωή τῶν Ἰσραηλιτῶν στήν Παλαιστίνη τῶν πρώτων πέντε αἰώνων.

2. Τό Ταλμούδ τῆς Βαβυλώνας.

Πολύ μεγαλύτερο καί πλουσιότερο σέ περιεχόμενο ἀπ' τό προηγούμενο. Γράφτηκε στίς περίφημες σχολές τῆς Βαβυλώνας στά ἀραμαϊκά.

Ἡ γλῶσσα του ὅμως περιέχει πολλές ἐβραϊκές

έκφράσεις, καθώς κι ένα πλήθος από λέξεις δανεισμένες από άλλες γλώσσες και διαλέκτους. Έκτός απ' τή Μισνᾶ και τή Γκεμαρᾶ (βλ. λ.) περιλαμβάνει και τή Χαγκαντᾶ (βλ. λ.).

Γενικά, τό θεολογικό και νομοθετικό μέρος του Ταλμούδ, είναι μιά πλούσια συλλογή απ' τά πρακτικά τῶν συζητήσεων, πού γίνονταν πάνω στα θέματα αὐτά, στίς διάφορες σχολές. Τό ὕψος κι ἡ φρασεολογία του κάθε ὁμιλητῆ φαίνονται καθαρά. Τό κείμενο ὁμως, διατηρεῖ τήν οὐδετερότητα του ἀντικειμενικοῦ παρατηρητῆ και δέν παίρνει ποτέ θέση πάνω σ' ἕνα θέμα, ἀλλά ἀναμεταδίδει μέ ἀμερόληπτο τρόπο τίς διάφορες ἀπόψεις.

Τό 415, ὁ ὄχλος τῆς πόλης μέ τήν καθοδήγηση κάποιου Διάκονου Πέτρου, μπῆκε στό σπίτι της, τή συνέλαβε, τή ἐβίασε, τήν κακοποίησε, τῆς ἔσπασε ὅλα της τά κόκκαλα και τήν ἔσκιζε σέ τέσσερα κομμάτια, πού τά ἔρριξε στή φωτιά. Πολλοί ἱστορικοί ὑποστηρίζουν τήν ἀπίοψη, πώς ὁ ἠθικός αὐτουργός αὐτοῦ του ἐγκλήματος, ἦταν ὁ ἐπίσκοπος Κύριλλος τῆς Ἀλεξάντριας.

Τανάχ:

(ἔβρ. σύνθετη λέξη). Προέρχεται ἀπό τ' ἀρχικά τῶν λέξεων Τορᾶ (Νόμος), Νεβιείμ (Προφήτες) και Χτουβείμ (Ἱστορίες). Είναι τό Ἑβραϊκό ὄνομα τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης».

Τορᾶ:

(ἔβρ. λέξη) TORAH - Νόμος. Ἰναι τ' ὄνομα του συνόλου τῶν πέντε βιβλίων, πού ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς. Στά ἑλληνικά τή λέμε «Πεντάτευχο».

Ἰπατία:

Ἀλεξαντρινή φιλόσοφος και μαθηματικός του 4ου μ.Χ. αἰῶνα. Σπούδασε στήν Ἀθήνα μέ τόν Πρόκλο και τόν Ἱεροκλῆ. Ἀργότερα ἀνοιξε σχολή στήν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου δίδασκε Νεοπλατωνική φιλοσοφία, Ἀριστοτελική φιλοσοφία, μαθηματικά και ἀστρονομία. Λέγεται, πώς ἦταν ἔξαιρετικά ὁμορφη, θαρραλέα και καταπληκτική στίς συζητήσεις. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἀσχολήθηκε και μέ τή γεωμετρία και τή μηχανική. Ὁ μαθητῆς της, Συνέσιος, ἀκολουθώντας τίς ὁδηγίες της, κατασκεύασε τό ἀστρονομικό ὄργανο «Ἀστρολάβος».

Οἱ Χριστιανοί τῆς Ἀλεξάντριας, δέν τήν ἔβλεπαν μέ καλό μάτι και διέδιδαν στό λαό, πώς οἱ μαθηματικοί είναι μάγοι.

Φλάβιος Ἰωσήφ:

Ἑλληνογενής Ἰουδαῖος ἱστορικός, ἀπό ἀρχοντική οἰκογένεια και μέ μεγάλη μόρφωση. Ἐζησε στίς ἀρχές του 1ου αἰῶνα. Ἐχοντας ἐπίγνωση τῆς Ρωμαϊκῆς δύναντος, ἀρνήθηκε πολλές φορές νά πάρει μέρος στά ἐπαναστατικά κινήματα. Παρ' ὄλ' αὐτά, πρὸς τό τέλος τῆς ζωῆς του συμμάχησε μέ τή μεγάλη ἐξέγερση τῶν Ζηλωτῶν και πολέμησε ἐναντίον τῶν Ρωμαίων. Εἶδε ὁμως, μέ τά μάτια του τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ και πιάστηκε αἰχμάλωτος ἀπό τοὺς Ρωμαίους. Γρήγορα ἔγινε φίλος του Αὐτοκράτορα κι ὁ τελευταῖος, τόν ἄφησ' ἐλεύθερο και του χάρισε ἕνα πολυτελέστατο ἀνάκτορο στή Ρώμη, ὅπου και πέθανε. Ὁ Φλάβιος Ἰωσήφ, ἔγραψε δυό τεράστια ἱστορικά ἔργα, τίς «Ἰουδαϊκές Ἀρχαιοότητες» και τοὺς «Πολέμους στήν Ἰουδαία» πού στάθηκαν πάντα πολύτιμα βοηθήματα στοὺς ἐρευνητές. Τό πραγματικό του ὄνομα, ἦταν JOSSEF - BEN - MATITHIAHOU (δηλ., Ἰωσήφ ὁ γυιός του Ματθαίου). Τήν ἐπωνυμία Φλάβιος, τήν ἀπόκτησε στή Ρώμη. Πολλές φορές, τόν ὀνομάζουν Φλάβιο Ἰώσηπο, ἢ μόνον Ἰώσηπο. Ἡ λαθασμένη αὐτή ὀνομασία, προέρχεται ἀπό ἑλληνισμό του ὀνόματος JOSSEF. Ἡ λέξη αὐτή, ἐφ' ὅσον πέρασε στά ἑλληνικά μέ τήν ἀπόδοση «Ἰωσήφ», δέν δικαιολογεῖ μιά δεύτερη ἀπόδοση, δηλαδή «Ἰώσηπος».

Χαγκαντᾶ:

HAGADA - Διηγήσεις.

Εἶναι ἕνα σύνολο ἀπό ἐξιστορήσεις, ἀφηγήσεις, παραδόσεις, πού ἀνακατεύονται μ' ἕναν περιεργό τρόπο μέσα στα κείμενα του Ταλμούδ τῆς